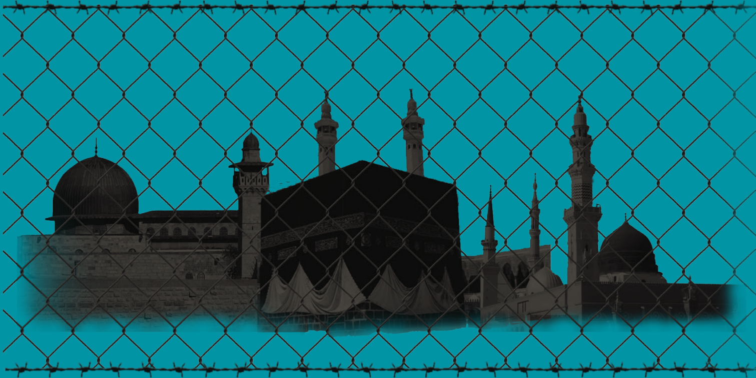
KÜRESEL İSLÂMÎ DİRENİŞ ÇAĞRISI

1. Cild 2. Kısım

Ömer Abdulhakîm

Ebû Musab es-Sûrî

La tedri
internet yayınları

La tedri
internet yayınları
latedrim@gmail.com

KÜRESEL İSLÂMÎ DİRENİŞ ÇAĞRISI

orijinal adı: da'vetu'l-mukâveme el-islâmiyye el-âlemiyye
Müellif: Ömer Abdulhakîm (Ebû Mus'ab es-Sûrî)
mütercim & editör: la tedri (M.A.)
gözden geçirilmiş baskı

KÜRESEL
İSLÂMÎ
DİRENİŞ ÇAĞRISI

1. Cild 2. Kısım

Müellif:

Ömer Abdulhakîm

(Ebû Musab es-Sûrî)

Mütercim:

La Tedri (M.A.)

La tedri
internet yayınları
latedrim@gmail.com

بسم الله الرحمن الرحيم

İÇİNDEKİLER

ALTINCI BÖLÜM:
CİHÂDÎ AKIM'IN SEYİR TARİHİ VE TECRÜBELERİ
(1960-2001) / 235

YEDİNCİ BÖLÜM:
CİHÂDÎ AKIM'IN KIRK YILLIK HASÂDI
(1963–2003) / 447

MÜTERCİM'İN ÖNSÖZÜ

في زمن الأحياء الموتى،
تنقلب الأكفان دفاتر،
والأكباد محابر.
والشعر يسد الأبواب:
«فلا شعراء سوى الشهداء ..!»

أحمد مطر | «لا نامت أعين الجبناء»

❂ ❂ ❂

ölü dirilerin zamanında,
kefenler defterlere dönüşür,
ve mürekkebe yürekler.
ve şiir kapıları kapatır:
«Şehîdlerden gayrı şâir yoktur..!»

Ahmed Matar / «Korkakların Gözüne Uyku Girmesin»

❂ ❂ ❂

Allah'a hamd, Resûlüne salât ve selâm'dan sonra...

Aslında okumakta olduğunuz bu Eser 1. Cild'in 2. Kısmı olduğu için burada ikinci bir önsöz başlığı olmamalıydı; ama bir iki husûs hakkında bazı notlar düşmek zarûreti hâsıl oldu ki bu husûsların ilki şudur:

Bu Eser'in C.1-1. kısmının yayınevi olarak geçen Anlatı Yayınları'ndan bu Eserle birlikte birkaç kitâb daha çıkmış ve o kitâblara Editör ismi olarak -sehven**(?!)**- "Muhammed Furkân" ismi girilmiş... Yine o kitâblardan biri "Lâ Tedrî" mahlasıyla baskıya verilmiş... Lâ Tedrî mahlası bizim mülkümüz olmasa bile işbu Lâ Tedrî'nin ve yine Lâ Tedrî ile aynı kişi olan o editör isminin sözkonusu kitâblarla hiçbir ilgisi-alâkası yoktur**(!!!)**.

İkinci husûs Eser'in mizanpajıyla ilgili olup şu noktalara dikkatinizi çekmek isteriz.

— Eser içindeki bold/kalın yazımlar, genellikle paragrafın tamâmının değil de sadece o paragraftaki bazı kelimelerin veya ilk cümlesinin kalın yapılmasıyla, kezâ çok önemli görülen bazı paragrafların, kalın değil de karakterlerin arasının açılmasıyla düzenlenmiştir.

— Uzun alıntılar, Müellif'in açıklamalarından ayrıştırılabilsin diye italik yapılmıştır.

— Şunu da belirtelim ki böyle yapılırken, genelde Müellif'in usûlüne istinâd edilmiştir.

Üçüncü bir husûs ise -ilgili yerlerde de işâret edildiği gibi- hem Müellif'in alıntılarının hem de alıntı yaptığı kaynakların bazı alıntılarının tercümesinin, asıl/orijinal metinlere göre yapılmış olmasıdır.

Diğer bazı husûslar için C.1-1'in Mütercim'in Önsözü bölümüne bakmanız ricâ olunur.

Ayrıca bu Eser'in C.1-1'i yeniden gözden geçirilip tashîh edilmiştir ki düzeltilmesi lâzım gelen bazı hatalar şöyledir:

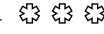
s.59 dipnot: Müellif bu kitâbı yayımladıktan sonraki süreç içinde Pakistanlılar tarafından tutuklanarak Amerikalılara teslim edilmiştir ve onların elindedir. Kendisi hakkında yıllardır ve hâlâ daha (2017) sağlıklı bir bilgi yoktur.

s.87: ~~Nabtiyye~~-en-Nebatiye / s.433: ~~öğrendiklerini~~-bildiklerini / s.493: ~~1412~~-1512 (başlıkta) / s.532: bin üç [~~yüz~~] / s.560: ~~Bunu... takib eder.~~ - [Bunun haricinde]...çıkarılmıştır. / s.600: 4.prgrf: ~~1375~~-1357 / s.603: ~~Meylesûn~~-Meyselûn / s.629: son prgrf: ~~1271~~-1371 / s.644: ~~Sivil~~-Millî / s.672 dipnot: ~~2004~~-2000.

Okuyucu tarafından düzeltilebilecek diğer açık imlâ hataları ise buraya yansıtılmamıştır.

لا تدرى

Cemâziyel Evvel-1439 / Şubat-2018

Kısaltmalar:

a.g.e.	:	Adı geçen eser
a.s.	:	Aleyhi's-selâm
b.	:	Bin-İbn (oğlu)
Bkz.	:	Bakınız
bt. (Bint-i)	:	Kızı
c.	:	Cilt veya Cüz
H.	:	Hicrî
ilh.	:	İla âhirihi, ve benzeri, ve devâmı
M.	:	Mîlâdî
M.Ö.	:	Mîlâd'dan Önce
Mtrcm	:	Mütercim
Ö.	:	Ölümü
r.	:	Rahimehullah - Rahmetullahi aleyh (Allah rahmet etsin)
r.a.	:	Radıyallahu anhu - anhuma - anhum (Allah ondan - o ikisinden - onlardan râzı olsun)
s.	:	Sayfa
s.a.v.	:	Sallallahu aleyhi ve sellem
vb.	:	Ve benzeri, ve bunun gibi
vd.	:	Ve devâmı

KÜRESEL İSLÂMÎ DİRENİŞ

BİRİNCİ CİLT

(KÖKLER–TARİH–TECRÜBELER)

(TARİH, SİYÂSÎ TAHLÎL VE CİHÂDÎ HAREKET FIKHINA DÂİR GİRİŞ BÖLÜMLERİ)

BİRİNCİ CİLT

(KÖKLER–TARİH–TECRÜBELER)

(TARİH, SİYÂSÎ TAHLÎL VE CİHÂDÎ HAREKET FIKHINA DAİR GİRİŞ BÖLÜMLERİ)

Birinci Bölüm:
GÜNÜMÜZDE MÜSLÜMANLARIN HÂLİ

İkinci Bölüm:
BU AHVÂL VE ŞERÂİT ALTINDA BAZI ŞER'Î HÜKÜMLER

Üçüncü Bölüm:
KÜRESEL DÜZENİN KÖKLERİ VE KÂBÎL'DEN GEORGE BUSH'A MÜCÂDELENİN TARİHİ

Dördüncü Bölüm:
ROMALILARLA MÜCÂDELE VE TARİH BOYUNCA BU MÜCÂDELEDEKİ GÜÇ DENGELERİ

Beşinci Bölüm:
ÇAĞDAŞ DÖNEM İSLÂMÎ UYANIŞ TARİHİNİN BİR ÖZETİ (1930-2003)

Altıncı Bölüm:
CİHÂDÎ AKIM'IN SEYRİ VE TECRÜBELERİ (1960-2001)

Yedinci Bölüm:
CİHÂDÎ AKIM'IN KIRK YILLIK HASÂDI (1963-2003)

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM:

ROMALILARLA MÜCÂDELE VE TARİH BOYUNCA BU MÜCÂDELEDEKİ GÜÇ DENGELERİ

عن ثوبان أن رسول الله صلى الله عليه وسلم قال: «يُوشِكُ الأُمَمُ أَنْ تَدَاعَى عَلَيْكُمْ كَمَا تَدَاعَى الأَكَلَةُ إِلَى قَصْعَتِهَا»، فَقَالَ قَائِلٌ: «وَمِنْ قِلَّةٍ نَحْنُ يَوْمَئِذٍ؟» قَالَ: «بَلْ أَنْتُمْ يَوْمَئِذٍ كَثِيرٌ، وَلَكِنَّكُمْ غُثَاءٌ كَغُثَاءِ السَّيْلِ، وَلَيَنْزِعَنَّ اللهُ مِنْ صُدُورِ عَدُوِّكُمُ الْمَهَابَةَ مِنْكُمْ وَلَيَقْذِفَنَّ اللهُ فِي قُلُوبِكُمُ الْوَهَنَ»، فَقَالَ قَائِلٌ: «يَا رَسُولَ اللهِ وَمَا الْوَهَنُ؟» قَالَ: «حُبُّ الدُّنْيَا وَكَرَاهِيَةُ الْمَوْتِ».

Sevbân (r.a.)'dan Resûlullah (s.a.v.)'in şöyle buyurduğu rivâyet edilmiştir: «Milletlerin, çağrışıp çanağına üşüşen oburlar gibi sizin üzerinize üşüşecekleri zamanlar yakındır.» Birisi: "O gün bizim [sayıca] azlığımızdan mı [böyle olacak]?" dedi. [Resûlullah (s.a.v.)]: «Bilakis siz o gün çok olacaksınız, ama selin üzerindeki köpük [/çer-çöp] gibi... Allah, düşmanlarınızın göğsünden size karşı duydukları korkuyu çekip çıkaracak ve Allah sizin kalblerinize 'vehen' atacak» buyurdu. Yine birisi: "Ey Allah'ın Resûlü, vehen nedir?" dedi: [Resûlullah (s.a.v)]: «Dünya sevgisi ve ölümden nefrettir» buyurdu.

❂ ❂ ❂

وعن رسول الله صلى الله عليه وسلم أنه قال: «ثُمَّ [= إِنَّمَا] فَارِسُ نَطْحَةٌ أَوْ نَطْحَتَانِ، ثُمَّ لَا فَارِسَ بَعْدَهَا أَبَدًا؛ وَالرُّومُ ذَاتُ الْقُرُونِ، كُلَّمَا هَلَكَ قَرْنٌ خَلَفَ مَكَانَهُ قَرْنٌ، أَهْلُ صَخْرٍ وَأَهْلُ بَحْرٍ، هَيْهَاتَ [هَيْهَاتَ] لِآخِرِ [=إِلَى آخِرِ] الدَّهْرِ، هُمْ أَصْحَابُكُمْ مَا كَانَ فِي الْعَيْشِ خَيْرٌ».

Yine Resûlullah (s.a.v.)'in şöyle buyurduğu rivâyet edilmiştir:
«Sonra(=) Pers*ler* [(=ancak)] bir veya iki tos vuruştur; ondan sonra Pers asla olmayacaktır. Romalılar ise birçok boynuz sâhibidir; her/bir boynuz yok olduğunda yerini [başka] bir boynuz alacaktır; kaya [/kara] ehli ve deniz ehlidirler. Heyhât [ki] [(heyhât)] *âhir-i dehr*e [(kadar)]; yaşamda hayır olduğu müddetce ashâbınız onlardır.»

ROMALILARLA MÜCÂDELE VE TARİH BOYUNCA BU MÜCÂDELEDEKİ GÜÇ DENGELERİ

Müslümanların Romalılarla mücâdelesi, -geçen [Üçüncü] Bölüm'de de açık bir şekilde gördüğümüz gibi- Hz. Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem döneminden itibâren [başlayıp] şu günümüze kadar devâm etmiştir ve hâlâ devâm etmektedir. Nübüvvetinin [apaçık] mucizelerinden kabûl edilen bazı rivâyetlerde ise Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem, onlarla savaşımızın ezelî olduğunu ve Kıyâmet'e kadar devâm edeceğini haber vermiştir ki bu rivâyetlerin bazıları şöyledir:

Müsnedu'l-Hâris ve *Zevâidu'l-Heysemî*'de (c.2/s.613) şu rivâyet yer almaktadır:

باب قتال فارس والروم: حدثنا معاوية بن عمرو ثنا أبو إسحاق عن الأوزاعي عن يحيى بن أبي عمرو عن بن محيريز قال: قال رسول الله صلى الله عليه وسلم:

«ثُمَّ [= إِنَّمَا] فَارِسُ نَطْحَةٌ أَوْ نَطْحَتَانِ، ثُمَّ لَا فَارِسَ بَعْدَهَا أَبَدًا؛ وَالرُّومُ ذَاتُ الْقُرُونِ، كُلَّمَا هَلَكَ قَرْنٌ خَلَفَ مَكَانَهُ قَرْنٌ، أَهْلُ صَخْرٍ وَأَهْلُ بَحْرٍ، هَيْهَاتَ [هَيْهَاتَ] لِآخِرِ [=إِلَى آخِرِ] الدَّهْرِ، هُمْ أَصْحَابُكُمْ مَا كَانَ فِي الْعَيْشِ خَيْرٌ».

Farslara ve Rûmlara Karşı Kıtâl Bâbı: Mu‘âviye Bin Amr bize rivâyet etti; Ebû İshâk, el-Evzâ‘î'den, Yahyâ Bin Ebî Amr'dan, İbn Muhayrîz'den bize rivâyet etti ve dedi ki: Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem şöyle buyurdu:

«Sonra(=) Pers*ler* [(=ancak)] bir veya iki tos vuruştur; ondan sonra Pers asla olmayacaktır. Romalılar ise birçok boynuz sâhibidir; her/bir boynuz yok olduğunda yerini [başka] bir boynuz alacaktır; kaya [/kara] ehli ve deniz ehlidirler. Heyhât [ki] [(heyhât)] *âhir-i dehr*e [(kadar)]; yaşamda hayır olduğu müddetce ashâbınız onlardır.»

İbn Hammâd bu rivâyete "Kitâbu'l-Fiten" c.2/s.479'da yer vermiştir.[1]

İmâm Ahmed'in (r.) "Müsned"inde [...] şu rivâyet yer almaktadır:

حَدَّثَنَا حَسَنُ بْنُ مُوسَى حَدَّثَنَا ابْنُ لَهِيعَةَ حَدَّثَنَا الْحَارِثُ بْنُ يَزِيدَ عَنْ عَبْدِ الرَّحْمَنِ بْنِ جُبَيْرٍ أَنَّ الْمُسْتَوْرِدَ قَالَ: بَيْنَا أَنَا عِنْدَ عَمْرِو بْنِ الْعَاصِ فَقُلْتُ لَهُ سَمِعْتُ رَسُولَ اللهِ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَقُولُ: «أَشَدُّ النَّاسِ عَلَيْكُمْ الرُّومُ وَإِنَّمَا هَلَكَتُهُمْ مَعَ السَّاعَةِ». فَقَالَ لَهُ عَمْرٌو: أَلَمْ أَزْجُرْكَ عَنْ مِثْلِ هَذَا.

1 [Hadîsle ilgili bazı açıklamalar için bkz. bu Eser, C.1-1, s.683-684, dipnot. Mtrcm.]

Hasen Bin Mûsâ bize rivâyet etti, İbn Lehî‘a bize rivâyet etti, el-Hâris Bin Yezîd, Abdurrahman Bin Cubeyr'den, el-Mustevrid'in şöyle dediğini bize rivâyet etti: Ben Amr Bin el-Âs'ın yanındayken ona, Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem'i şöyle buyururken duydum, dedim: «Size karşı insânların en şiddetlisi Rûmlardır. Onların helâkı ise ancak Kıyâmetle birlikte olacaktır.» Bunun üzerine Amr ona, "Seni bu gibi şeyler hakkında uyarmamış mıydım?" dedi.

Gerçekten de tarihî hâdiseler, Hz. Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem'in haber verdiği şeyleri doğrulamıştır. Nitekim Hz. Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem döneminde İslâm Devleti kurulur kurulmaz Müslümanların Romalılarla çatışması başlamıştır ve bu çatışma -daha önce de özetlemeye çalıştığımız gibi- kesintisiz bir şekilde şu günümüze kadar devâm etmiştir. [Meselâ bu çatışmaların tarihiyle ilgili bir bilgi olarak] İkinci Körfez Savaşı (Çöl Fırtınası ve/ya Kuveyt'i Kurtarma Operasyonu) günlerinde gazetelerden birinde, bazı tarihcilerin Müslümanlarla Romalılar arasında yaşanan savaşları saydıklarına ve bunların muhtelif İslâm devletleri ile farklı Roma devletleri arasında olmak üzere 1410 sene içinde 3600'den fazla savaşa ulaştığına dâir bir haber okumuştum.

Yine Müslümanlar Fars, Türk, Sind, Hind, Moğol, Çinli ve sâire olmak üzere pek çok millete karşı savaşmıştır. Bunların tamâmı ise kendi zamanıyla ve kendi tarihiyle sınırlı savaşlar ve/ya çatışmalar olarak kalmıştır. Fakat tarihin isbât ettiği şudur ki, gerçekten de Romalılar birçok boynuz sâhibidir ve [herhangi] bir boynuzları yok olduğu zaman onun yerine başka bir boynuz gelmiştir; herhangi bir devletleri yok olmaya yüz tuttuğunda ise komuta[ları] diğer bir devletlerinin eline geçmiştir. Onlar [hadîste geçtiği gibi] kara ve deniz orduları sâhibi olanlardır. Nitekim bizler ve onlar, hâlâ daha bir savaş içindeyiz ve bu durum Kıyâmet kopuncaya kadar devâm edecektir. Hattâ Yahûdîlerle savaş bile -onların Taş ve Ağaç muhârebesinde [bazı hadîslerde taşlarla ağaçların Yahûdîler karşısında dile geleceği belirtilen muhârebede]- yok edilmesiyle nihâyete erecektir. Hattâ Ye’cûc ve Me’cûc'le yaşanacak savaş bile -Allah Teâlâ'nın onları helâk etmesiyle- son bulacaktır. Ama Romalılar, onların devletleri, ülkeleri ve bunlarla savaş[ımız], Kıyâmet Günü'ne kadar sürecektir. Hadîste de belirtildiği gibi ki, Müslümanlara karşı [husûmette ısrâr bakımından] insânların en şiddetlisi de onlardır. Daha ötesi -*sahîh hadîs*te geçtiği gibi- Kıyâmet kopacağı zaman sayıca insânların ekseri[yyetini teşkîl edenler] Romalılar olacaktır. Kıyâmetin ise ancak mahlûkatın en şerlileri üzerine kopacağı malûmdur. İşte [çağdaş] Romalılar, o [gün itibâriyle beşer cinsi arasında] şerlilerin ekseriyyetini teşkîl edecektir. Bunun böyle olması ise onların edindikleri hasletlerden gayrı bir şey[e müstenid] değildir ve bu hasletler -Allah'ın bir kaderi gereği- onları, o Sâat'e kadar kalmaya elverişli hâle getirecektir.

İmâm Ahmed'in "Müsned"inde [...] şu rivâyet yer almaktadır:

عَنِ الْمُسْتَوْرِدِ الْفِهْرِيِّ، أَنَّهُ قَالَ لِعَمْرِو بْنِ الْعَاصِ: «تَقُومُ السَّاعَةُ وَالرُّومُ أَكْثَرُ النَّاسِ». فَقَالَ لَهُ عَمْرُو بْنُ الْعَاصِ: أَبْصِرْ مَا تَقُولُ. قَالَ: أَقُولُ لَكَ مَا سَمِعْتُ مِنْ رَسُولِ اللهِ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ.

فَقَالَ عَمْرُو بْنُ الْعَاصِ: إِن تَكُنْ قُلْتَ ذَاكَ، إِنَّ فِيهِمْ لَخِصَالًا أَرْبَعًا: إِنَّهُمْ لَأَسْرَعُ النَّاسِ كَرَّةً بَعْدَ فَرَّةٍ، وَإِنَّهُمْ لَخَيْرُ النَّاسِ لِمِسْكِينٍ وَفَقِيرٍ وَضَعِيفٍ، وَإِنَّهُمْ لَأَحْلَمُ النَّاسِ عِنْدَ فِتْنَةٍ، وَالرَّابِعَةُ حَسَنَةٌ جَمِيلَةٌ، وَإِنَّهُمْ لَأَمْنَعُ النَّاسِ مِنْ ظُلْمِ الْمُلُوكِ.

"Müstevrid el-Fihrî'den, kendisi Amr Bin el-Âs'a: «Kıyâmet kopacağı zaman insânların ekseri[yyetini teşkîl edenler] Rûmlar olacaktır» deyince Amr Bin el-Âs ona: "Ne dediğine dikkat et" dedi. O da: "[Ben] sana Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem'den duyduğum şeyi söylüyorum" dedi. Bunun üzerine Amr Bin el-Âs şöyle dedi: "Madem bunu dedin [öyleyse şunu bil ki] onlarda [şu gibi] dört haslet vardır: Onlar geri çekilme sonrası [toparlanıp] hücûma geçiş konusunda insânların en serîleridir. Miskîn, fakîr ve zayıfa karşı insânların en hayırlılarıdır. Fitne zamanında insânların en halîmleridir /akıllılarıdır. Dördüncüsü ise güzel bir özelliktir (hasenedir) ki, onlar, kralların zulmü karşısında insânların en dirençli/en korunaklı olanlarıdır."[1]

---

[1] [Bu ve bundan önceki hadîsin Müellif tarafından zikredilen rakamları, muhtelif *Müsned* baskılarında farklılaştığı için bunları kaldırdık. Bu rivâyete gelince: İmâm Müslim'in *Sahîh*'inde de geçmektedir ki onun rivâyetindeki bazı farklılıklar şöyledir: **a.** Müstevrid el-Kuraşiyy, Amr'ın yanında "Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem'i şöyle buyururken duydum" diyerek bu hadîsi nakletmiştir. **b.** Dört haslet zikredilirken ise sıralama şöyledir: "Fitne zamanında insânların en halîmleridir/akıllılarıdır. Bir musîbet sonrası en çabuk uyanıp/kendilerine gelenleridir. Geri çekilme sonrası [toparlanıp] hücûma geçiş konusunda en serîleridir. Miskîne, yetîme ve zayıfa karşı en hayırlılarıdır. Beşincisi güzel bir hasene/özelliktir ki kralların zulmüne karşı en dirençli/en korunaklılarıdır."

Bu rivâyetle ilgili birkaç husûsu dikkatlerinize arzedecek olursak:

Öncelikle rivâyetin lafızlarını başkaca bazı lafızlarla tercüme edip okuduğumuz zaman muhtemeldir ki zihinde farklı, bambaşka bazı çağrışımlar yapacaktır: Meselâ "fitne zamanı"nı, "kaos ve kriz dönemi"; "halîm" kelimesini "soğukkanlı veya serinkanlı"; "geri çekilme..." diye başlayarak çevirdiğimiz cümleyi "saldırı üstüne saldırı"; "miskîn, fakîr, yetîm" ifâdelerini "işsiz, yoksul, kimsesiz çocuklar"; "kralların zulmü" ifâdesini "başkanların baskısı" ilh...

İkinci bir husûs ise şudur ki, düşmanı, görebildiği en iyi hasletlerle teşhîs büyük insânların işidir. O hasletlerin "dejenere" olmasıyla düşmanın ne hâle geleceğini ve neye müstahak olacağını öngörmek de aynen öyle... Amr (r.a.)'ın ise Arabların dâhîlerinden olduğu malûmdur. Rivâyeti şerheden âlimlerimizin kullandığı ifâdelerden biri, Amr'ın, bu teşhîsi, tanımış olduğu Romalılara istinâden yaptığı, şimdilerde ise -ki o da asırlar öncesi- sözkonusu bu Romalıların, daha geniş bir çerçeveden bakarsak da Hıristıyanların, bu vasıfların tam aksine mahlûkatın en necisleri olduğu yönündedir. Bazı âlimlerin, "Bu, o sıfatlara övgüdür, onlara değil" sözlerini de kaydetmek ve Peygamber Efendimizin kendilerine mektûb gönderdikleri arasında olan Roma Kralı "Heraclius" gibilerin de artık tarihte kaldığını belirtmek isteriz. Asıl söylemek istediğimize ve günümüze gelecek olursak:

1. Küfür tek millettir ve tek millet olma vasfını tarih boyunca hiç yitirmemiştir. Küfür milleti içinde sayıca en kalabalık kitleyi her zaman için Hırıstıyanlar/Romalılar oluşturmuştur, bugün de böyledir ve bilâ-şekk Kıyâmetin kopuşu esnâsında da öyle olacaktır.

2. Kaos ve kriz dönemlerinde, ister iç isterse de dış eksenli olsun, gerçekten de soğukkanlılıklarını koruyup çok çabuk toparlanmışlardır. Meselâ Almanya'nın, tarumar edilmesi sonrasında -yine onu tarumar eden kapitalistler tarafından- çok kısa zamanda imâr edilmesi güzel bir örnektir. Müellif'in bu makâmda ele aldığı Haçlı Saldırıları buna bir örnek olduğu gibi Romalıların çağdaş vârisi A.B.D.'nin

"11 Eylül Olayları sonrası bir dünyada, başlarını Amerika'nın çektiği düşmanlarımıza karşı nasıl duracağız?" Yani Üçüncü Haçlı – Yahûdî Seferine karşı -Allah'ın izniyle- muvaffakiyyetle nasıl karşı koyacağız? gibi önemli bir soruya cevâb arama sadedinde olduğumuz -ki işbu kitâb da bunun için yazılmıştır- şu makâmda, geçmiş

kanlı tarihi de buna çok çarpıcı bir örnektir. CIA'nın sâbık bölge şeflerinden biri olup bilahare CIA'ya karşı duran John Stockwell'in, seksenlerde yaptığı bir konuşmada, Amerika'nın/CIA'nın son kırk yılda (bu da demektir ki İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra ve o tarihe kadar) üç bini büyük ve on bini küçük olmak üzere tamâmı "illegal" olan operasyonlar yaptığı açıklaması, öyle sanıyoruz ki, "saldırı üstüne saldırı" ifâdemizi yeterince açıklığa kavuşturur. Amerika'nın o kırk yıldan önce ve seksen sonrasında neler yaptığı ise ancak kütübhâne dolusu eser kaleme alınarak anlatılabilir. BM, NATO ve piramidin en üst basamağında yer alıp da bunları güden Darwin'in malûm çocuklarını zikretmeye hâcet olmasa gerek! Romalılar ve Roma romanlaştıktan sonra Romalılaşanlar; Amerikalılar ve Amerikalılaşanlar?! Bu ifâdeler ve o soru işâreti ile ünlem üzerinde birazcık tefekkür, tek millet olan küfür cebhesinin kendini ne derece toparlayabildiğini açıklığa kavuşturur herhalde...

3. Kendini toparlayan bu küfür cebhesinin demir attığı bir "ideologi" limanı elbette vardır. Müellif buna, "Dinde Hırıstıyan, Politikada Demokrat, Ekonomide Kapitalist, Etik ve Kültürde İbâhî Beyaz Irk Medeniyeti" diye işârette bulunmuş ve "Yahûdîleşmiş Hırıstıyanlar" ifadesini de buna eklemişti. (**W**hite **A**nglo-**S**axson **P**rotestant faslına girmeden) Kanâat-i âcizanemize göre kısaca "Şeytân'ın/ veya Deccâl'ın Medeniyeti" diyebileceğimiz bu yapının Kapitalist baronları, birilerini köleleştirir, ama güçsüz köle istemedikleri, bilakis ensesi kalın köleler istedikleri için, devlet veya birey bazında olsun, kendi kölelerini besler, semirtir ve onlar için envâiçeşit "charity" kurumları kurarlar. Nitekim UNESCO ve Vatikan bunların en büyüklerindendir..! Bağışın hacmi ise "ne kadar uysal bir vatandaş olursan o kadar hamburger yersin, ne kadar güdümlü/uşak bir devlet olursan o kadar kredi alır/semirtilirsin"e göredir. İnsânlara "sağ taraflarından yaklaşmak" onların her devirdeki bâriz şeytânî vasıflarındandır. Büyüyle insanların gözünü boyamak ise onlara cedleri Firavun'dan mîrâs kalmış bir şeydir...:

4. Malûmdur ki Firavun, kendilerine -ev, araba, iş, banka kartı, hâsılı "dünya/lık kredisi" sağladığı için- karşısında ona kölelik edecek kitleler görmese "Ben sizin en yüce rabbinizim" diyecek cesâreti kendisinde bulamaz. "**In God We Trust**" yerine "**In Obama We Trust**" diyen, kafaları Firavunlaşmış, siz deyin Amerikanlaşmış bireylerin sürü sürü kitleler hâlinde ortalığı doldurduğu bir zamanı ise varın siz düşünün. İşte "Kralların zulmüne karşı en dirençli/en korunaklı" olmaları da bir erdem netîcesinde değil, bilakis, Steve Bantu Biko'nun deyişiyle: "The most potent weapon of the oppressor is the mind of oppressed" yani "Zâlimin en güçlü silâhı, ezilenin(!) kafa yapısıdır" fehvâsıncadır. Zâlimin karşısında mazlûm olduğu hâlde kelimeyi ezilen diye çevirmemizin sebebi ise mazlûm dediğimiz kişinin -dîni ne olursa olsun-, ellerini bedduâ için Allah'a açabilen kişi, ezilenin ise midesi ve apış arasının râhatı uğruna ona insân olma erdemini kazandıracak hasletleri ezdirmeye teşne olması dolayısıyladır. Bilmem Amr Bin el-As (r.a.) döneminde mazlûmların, şimdilerde ise ezilenlerin olduğunu söylemeye ve Müslümanların, zâlimler -kâfirler değil- ve fitne olgusu karşısındaki fıkhî duruşuyla Romalıların tiranlar ve karmaşa dönemleri karşısındaki tavırlarını birbirine asla karıştırmamak lâzım demeye gerek var mı! Kapitalist-Liberal-Demokrat başkanların hayır-hasenâtı seven devletlerinin gönüllü ezilen bireylerini ele almaya kalkarsak söz daha fazla uzar. Velhâsıl onlar "impotent citizens" oldukları için "korunaklıdır". Düstûrları ise sadece "bana dokunmayan yılan bin yaşasın" değil, "bana lüksümü getiren kapitalist yılanlar bin yaşasın"dır.

5. Gavurların ülkelerinde yaşayıp da onlara "hayraan" olanlar, bu tür rivâyetlerden kendilerine malzeme çıkarma sevdasına düşmesinler. Zîrâ İslâm'ın dışında hiçbir hayır yoktur. Ayrıca Amr radıyallahu anh'ın yaşadığı dönem, "modernizm", "post-modernizm" gibi belâların Romalılara musallat olmadığı bir dönemdi! Bu da ayrı bir kayıt olsun. Mtrcm.]

Haçlı Seferleri karşısında verdiğimiz mücâdelenin ana duraklarını ele almakta fayda görüyoruz. Ta ki bu mücâdele[ler] boyunca varlık gösteren zaferin anahtarlarını ve hezîmetin sebeblerini -analitik bir inceleme kapsamında ve belli dersler çıkarmaya matûf olarak- irdeleyebilelim. Bu Bölüm'ün konusu budur inşâallah.

Sözkonusu Birinci, İkinci ve şu sonuncu, yani Üçüncü Haçlı seferinin seyir çizgisi neydi? Romalılar cenâhında bu seferlerin taraflarını kim/ler oluşturdu? Müslümanlar cenâhından onlara karşı kimler durdu; kim müdâfaa ve direniş vazîfesini îfâ etti? Bu savaşlar boyunca içeriden ve dışarıdan olmak üzere kim bizimleydi ve de kim bizim aleyhimizeydi?

Bu noktada tarihî hâdiselerin tafsîlatına pek inmeyeceğim. Zâten bunlar, bunlarla ilgili kaynaklarda kayıtlı olan ve bilinen şeylerdir. Özellikle de Birinci Haçlı Seferleri ve aynı şekilde -Arabların çağdaş tarihini temsîl eden- İkinci Haçlı Seferleriyle ilgili tarih ki, bunlarla ilgili bazı bilgiler bir önceki bölümde geçmişti. Şu var ki ben, bu noktada [sadece] bazı çözümlemelerle, [ele alınacak konulardan] birtakım ibretler ve dersler çıkarmakla iktifâ edeceğim.

Bu Bölüm, vâkıa fıkhını anlamak, zafere ve hezîmete ilişkin sebeblerin perde arkasını aralamak gibi konularda Direniş Çağrısı'nın en önemli dayanaklarından birini oluşturmaktadır. Bu makâmda tarihten, Romalıların Müslümanlara karşı yürüttüğü üç seferin en önemli duraklarını alacağız ve bunları, tarih eksenli – nazarî bir taksîmata tâbi tutmaya çalışacağız. Nitekim bu seferlerin şu şekilde olduğunu düşünüyoruz:

– **Birinci Haçlı Seferleri**: (Takrîben Mîlâdî onbirinci asrın ortalarından onüçüncü asrın sonlarına kadar) Bilâd-ı Şâm sâhillerine ve Mısır'a karşı yapılan seferler... Beyt-i Makdis'in işgâl edilmesi de bu süreç içindedir.

– **İkinci Haçlı Seferleri**: Takrîben (1800-1970) [arası tarihte] Osmanlı Devleti'ne ve İslâm âleminin varlık dinamiklerine, özellikle de 1916 Sykes-Picot Antlaşması ve 1917 Balfour Deklarasyonu sonrasında Arab âlemine karşı [yapılan seferler]...

– **Üçüncü Haçlı Seferleri**: 1990-2004 ve hâlâ daha devâm eden, genelde İslâm âlemini, özelde ise Orta Doğu'yu hedef alan seferler...

Burada açıkça görülen bir husûs var ki o da her üç Haçlı seferinde çatışma merkezinin, temelde Bilâd-ı Şâm ve ona mücâvir Irâk, Mısır ve Arab Yarımadası topraklarında dönüp durduğudur. Her iki taraf için zafer ve hezîmet anahtarları da bu bölge üzerinde olmuştur.

Şunu da unutmayalım ki genel itibâriyle modern Romalılarla (onaltıncı yüzyıldan itibâren ve şu günümüze kadar) yaşanan çağdaş dönem çatışma sâhası, enlemi ve boylamıyla İslâm âlemi topraklarının tamâmına uzanmıştır. Doğu itibâriyle Pasifik Okyanusundaki en uzak Filipin adalarından batı itibâriyle Atlas kıyılarının Marâkeş ve Moritanya sâhillerine, oradan Orta Asya'ya, kuzey itibâriyle Kırım, Balkanlar ve

Kuzey Afrika'ya, güneyde ise Afrika ortalarına, Güneydoğu Asya ve Endonezya'ya varıncaya kadar İslâm âleminin bütün ülkelerini hedefe koymuştur.

Müslümanlar Arasında Mercilikler

Her üç Haçlı seferini ve bu seferlerdeki güç dengelerini ele almadan önce İslâm tarihi boyunca Müslümanların arasındaki mercilik ve komuta mefhûmlarına bir nebze değinmenin faydalı olacağı kanâatindeyiz. Çünkü bu konu -[ilerleyen satırlarda da] göreceğimiz gibi- sözkonusu mücâdelenin idâresini[/kimler tarafından yönetildiğini] anlamak bakımından faydalı olacaktır.

Üzerinde ittifâk olunan mefhûm mûcibince hiç şübhesiz 'Ûlu'l-Emr', Müslümanlar arasında, şer'î ve siyâsî bir kavram olarak âlimleri (ulemâ) ve idârecileri (ümerâ) işâret eder. Şer'î nassların hükmünce ve itiyâd olunan hâl [âdet, gelenek, görenek] gereğince de insânların başları, komutanları, hâssaten büyük kabîlelerle aşîretlerin önderleri, "ashâb-ı re’y", "ûlu'l-ahlâm ve'n-nuhâ" [akıl, hikmet, vakâr, fazîlet sâhibi büyükler; yaşlı-başlı] kimseler, âlimlerle idârecilerin yanısıra Müslümanlar arasında mercilik makâmının üçüncü kutbunu teşkîl etmişlerdir. İşte tarihleri boyunca Müslümanların arasındaki merciliği, üç mercilik olarak tahdîd etmek mümkündür ki bunlar, önem sırasına göre aşağıdaki gibidir:

Siyâsî Mercilik: Eğer mevcûd ise Şer'î [/Meşrû'] Halîfe'den yahut *hâkimiyyet* ve iktidâr sâhibleri konumunda olan Sultânlardan, Meliklerden ve Emîrlerden oluşur. İkinci durum ülke/veya devletlerin birden fazla olması hâlinde sözkonusudur ki İslâm tarihinin çoğu diliminde bu durum varlık göstermiştir.

Dînî Mercilik: İslâm dîninin âlimlerinden oluşur. Nitekim bu mercilik, İslâm tarihi boyunca Dört Mezheb'in Âlimleri ile İmâmlarının ve yine bu mezheblerin kendilerine tâbi olunan büyük fakîhleri ile âlimlerinin uhdesine geçmiştir. Ondan sonra tasavvufî tarîkatlerin -nüfûz sâhibi ve takîbcileri olan- rûhî/manevî önderliği ve şeyhleri ortaya çıkmıştır. İslâm âlemi topraklarının pek çok parçasında ve pek çok zamanlarda yine bizzât o mezheblerin imâmları[/önde gelen âlimleri], tasavvufî tarîkatlerin kendilerine tâbi olunan imâmları olmuşlardır.

İctimâî Mercilik: Genelde kabîlelerle aşîretlerin reîslerinden müteşekkil olmuştur ki bunlar Arab ve İslâm toplumlarının temel yapısını oluşturan kesimlerdir.

İşte İslâm tarihi boyunca -siyâsî birliğin var olduğu durumlarda- tek bir Halîfe'nin çatısı/emri altında, yahut -birlikten yoksunluk durumlarında- birtakım Sultânların ve Emîrlerin idâresi altında [yukarıda açıklanan vâkıa yaşanmıştır.]

Şübhesiz insânlar, emirleri/komutalarına bağlanma ve onlara tâbi olma itibâriyle, özellikle de büyük felâket zamanlarında dâimâ bu merciliklere yönelmiştir.

Bu makâmda, sözkonusu bu durumu, bunun İslâm tarihindeki rolünü, siyâsî ve ictimâî etkilerini enikonu/ve tafsîlatlı bir şekilde tahlîl edecek değilim. Burada sadece

ihtiyâc duyduğumuz kadarını, yani Haçlı Seferleri karşısında İslâm toplumlarındaki direniş altyapısını, o merciliklerin bu direniş üzerindeki rolünü anlamamıza yardımcı olacak kadarını ele almaya çalışacağım.

Ayrıca mutlaka açıklamam gereken diğer bir husûs ise şudur: Birtakım mülâhazalara ve çıkarsamalara dayanan araştırma eksenli bu değerlendirme[ler], sözü geçen o toplulukların yöntemlerine ilişkin -ne aklî bakımdan ve ne de şer'î bakış açısı itibâriyle- bir doğru ve/ya yanlış değerlendirmesi değildir. Yeri geldiğinde belli bir kesimin veyahut belli bir mezhebin/akımın, direniş üzerindeki etkisini, önemine binâen ve [bu] araştırmaya faydası/ona sunacağı katkı dolayısıyla ele alabiliriz. Ama bu [durum], sözkonusu edilen o kesimin veya o mezhebin inandığı şeylere, onun usûlüne, müntesiblerinin düşünce yöntemine ilişkin tafsîlatı tezkiyeye yönelik bir şey değildir. Umarız ki ifâde-i merâmımız anlaşılmıştır. Kısacası yaptığımız şey, araştırma eksenli bir değerlendirme ve tasnîftir. Yoksa şer'î siyâset ölçüleri mûcibince [bu işin] doğrusu budur, aksi ise bunun aksidir gibi bir sınırlamayla belli yöntemleri ve belli inanışları bir tercîh ve tasvîb değerlendirmesi değildir.

Kanâatimiz odur ki, günümüzde Müslümanların ekseriyyeti, bu merciliklerin rolü, bunların birbirine bağlılığı, Ümmetin birlik bağları ve direniş gücü üzerindeki etkisi gibi konularda bir cehâlet hâli yaşarken, beri tarafta düşman, bunları [gerçekten] anlamıştır ve bu üç merciliği yok etmek için elinden geldiği kadarıyla çalışmıştır. Ayrıca bunlara alternatif [birtakım] yapılar peydahlamıştır veya bunları ifsâd edip kendi çıkarlarına hizmet edecek bir hâle getirmiştir ki bunu, aşağıda gelecek olan -Haçlı seferlerinin seyriyle ilgili- analitik araştırmamız boyunca göreceğiz.

Birinci Haçlı Seferleri (1050-1291)

Bu konuyla ilgili tarih kaynaklarından çıkarılabilecek hulâsa şudur: Abbâsîlerin Hilâfeti zayıfladığında ve nüfûz Abbâsî Halîfesi'nin elinden çıkıp -Abbâsîlerin ikinci dönem tarihinden itibâren- artık ekseriyyeti Türklerden müteşekkil olan komutanların ve askerlerin eline geçtiğinde bunlar, kendi aralarından bir sultân tayîn eder. Hilâfet merkezi ve mücâvir bölgeler üzerinde fiilî hâkim de o kişi olur. Halîfe'nin nüfûzu ise genelde kendi sarayıyla veya Bağdâd ve çevresiyle sınırlı kalır. Sûretâ Halîfe'ye tâbi olan ve Hilâfet Devleti'nin çevresinde bulunan emîrler, ilerleyen süreç içinde birtakım devletler veya sultânlıklar oluşturmak üzere bağımsızlıklarını ilân eder. Bunlar, çoğu zaman kendi aralarında çatışır veya bunların büyükleri birbirleriyle taht ve saltanat kavgasına tutuşur. Ayrıca bu sultânlıklar, çoğu zaman kendi aralarında bölünür ve sadece küçük şehirleri, hattâ belli kaleleri ellerinde tutan yapılara dönüşür. Meselâ bir sultanlık Musul'da boy gösterirken diğer biri Beyrut'ta, üçüncü biri Trablus'ta, dördüncü biri Haleb'te, bir diğeri ise Dımışk'ta boy gösterir, ilh... Gün gelir Şîîler

Bağdâd'daki Halîfe Kasrı'na hâkim olur. Karmatîler Arab Körfezi'nde yayılır. Gulât-ı Şîa'dan olan Nusayrî ve İsmâîlî tâifeleri ise Şâm sâhillerini ele geçirir. Kendilerini Fâtımîlere nisbet eden ve kendileri için Mısır'da müstakil bir Hilâfet kurup yaklaşık ikiyüz yıl boyunca devâm eden Ubeydiler Devleti kurulur.

Bu dönem içinde, Mîlâdî onbirinci asrın başlarında Vatikan Papası Avrupa krallarına yönelik çağrısını yapar. Onun bu çağrısı, Beyt-i Makdisi Müslümanların elinden kurtarmanın zarûretine ve -dillerine yalanı dolayarak- üzerinde Hz. Îsâ'nın çarmıha gerildiğini iddiâ ettikleri Salbut Çarmıhı'nı "Kâfirler"in -ki kasdettiği Müslümanlardır- elinden almaya dâirdir. [Bunun üzerine] Avrupa'nın farklı bölgelerinden pek çok kral, özellikle de İngiltere, Fransa ve Almanya gibi ülkeler, çoğu tarihcinin de belirttiği gibi, siyâsî ve iktisâdî bazı çıkarlar için bu çağrıya hiç vakit kaybetmeden icâbet ederler. Taşıdıkları Haçlı rûhu da bu etkenlere dâhildir. Konstantiniyye Kayseri de sözkonusu Haçlı seferlerinde onlarla işbirliği yoluna gider; nitekim Doğu Avrupa ile Küçük Asya topraklarından geçecekleri zaman onları çeşitli yardımlarla destekleyeceği vaadinde bulunur. Kezâ Roma donanmasını da onların hizmetine âmâde kılar.

İşte böylelikle tarihcilerin yedi ana sefer olarak kayda geçirdiği Haçlı saldırıları yaşanır. İkiyüz yıl boyunca peşpeşe sürdürülen bu Haçlı saldırılarının hedefi, Şâm sâhilleri, Anadolu'nun güneybatısı (Reha mıntıkası ki günümüz Türkiye'sinde Adana ile İskenderun Sancağı arasında kalır) ve son olarak Mısır'dır. İşbu ikiyüz yıllık süre içinde Haçlılar, Beyt-i Makdis'i işgâl etmeyi ve burada merkezi bir Kontluk kurmayı başarır. Ayrıca Müslümanlara karşı kendi aralarında birlik, ama çoğu zaman bizzât kendi aralarında birbirleriyle çatışıp duran ve Avrupa krallarına bağlılıkları itibâriyle birbirlerinden bağımsız bazı Haçlı Prenslikler kurma imkânına da ulaşırlar.

Haçlı Prensliklerin karşısında yer alan Müslüman Emîrlikler ise zayıf, dağınık ve kendi aralarında çatışır bir vaziyettedir. Haleb, Hamâ, Dımışk, Hımıs ve Musul emîrlikleri buna bir örnektir. Bu emîrlikler, kendi aralarında pek çok inkılâba ve iç çatışmalara şâhid olmuştur. Bunların başında bulunan emîrler ve/ya sultânlar ise kendi halklarına, vergilerle gelen vaveylaları ve envâiçeşit mezâlimi tattırmıştır.

Böylece Haçlılar, modern coğrâfî kavramlarla söyleyecek olursak, İskenderun Sancağı bölgesini, Suriye sâhilini, yani Cebel'den Akdeniz'e kadar Şâm'ın batısını, Lübnân ile Filistîn'i tamâmıyla işgâl eder. Bağdâd'daki zayıf Abbâsî Halîfesi bu hâl karşısında hiçbir şey yapamaz. Kâhire'deki Fâtımî Halîfesi ise parmağını dahi kıpırdatmaz. Aksine Fâtımîlerin tarihi Haçlılarla işbirliğine şâhid olur. Aynı şekilde tarih, Suriye'de sâhilin karşı taraflarına düşen Cibâl-i Garbî'de/batı dağlarında[?!] yaşayan Nusayrîlerin Haçlılarla işbirliğini de kayda geçirir. Nusayrîler Haçlılarla omuz omuza savaşır. Ayrıca özelde İslâm âlemi, genelde ise maşrık-ı Arabî, o dönemde, şiddetli çalkantılara ve zayıflıkla malûl bir hâle şâhidlik eder.

<u>Ammâ velâkin</u>; tarihî vesîkalar, Siyâsî Mercilik düzeyindeki bu berbat hâli kayda geçirmiş olsa bile, beri tarafta yine bizzât bu dönemle ilgili kayda geçirdiği diğer bir

husûs, bu dönem itibâriyle yaşanan ilmî serpilmedir. Nitekim bu dönemde pek çok büyük âlim, imâm ve hatîb tebârüz eder. Mescidler, Dînî Mercilik mesûliyyetini ve İctimâî Merciliğin hemen yanıbaşında insânları siyâseten sevk ve idâre sorumluluğunu, sarayların fesâdından ve emîrlerin [kendi aralarındaki] çatışmalarından uzak bir şekilde taşır.

Yine o dönem itibâriyle kabîle eksenli ictimâî yapı birbirine kenetli bir hâldedir ve bünyece selîmdir. Böylelikle insânlar, âlimlerden ve kabîle reîslerinden oluşan kendi başlarına yönelir ve onların görüşleri doğrultusunda hareket eder.

Haçlıların gelişiyle birlikte âlimler ve hatîbler derhal harekete geçerek insânları cihâd[yolun]a teşvîk ederler... Bağdâd'taki Halîfe'nin kapısından başlamak üzere ve Şâm emîrlerinin kapılarına varıncaya kadar idârecilerin kapılarını çalar ve onları kıtâl yolunda seferber etmeye çalışırlar. Ne var ki tarihî kaynaklar, parçalanmışlık hâline, çeşit çeşit emîrlerin, şehir ve kale idârecilerinin fesâdına ilişkin esef verici hikâyeler nakleder. Bazı tarihciler o döneme dâir anlatılar arasında şunu kaydeder ki, âlimler dört bir taraftaki mescidleri dolaşır, milleti seferberliğe teşvîk eder ve cihâd için bir ordu teşkîl etmek gâyesiyle mâl/para toplarlar. Bu vazîfeyi yerine getirebilecek birilerini bulmak amacıyla emîrlerin kapılarını çalarlar. Ama o emîrlerden biri olsun onların bu davetine icâbet etmez. Nihâyet kendisinde hayır ve haysiyyet olduğu düşünülen birinin varlığını duyarlar. Bunun üzerine onun yanına varır ve -bu emîr, onlara hayra alâmet bir vaadde bulunduktan sonra- toplamış oldukları parayı ona verirler. Bir müddet sonra tekrâr onun yanına gider, ama kendisini bulamazlar. Bir ay boyunca onu Şâm bâdiyesinde arar ve en sonunda kendisini ava çıktığı yerde bulurlar. Emîr, onların Haçlılara karşı cihâd etmek için topladığı o mâlları alıp bununla bâdiyede bir saray yaptırmıştır.. nedîmleri ve maiyyetiyle birlikte av gecelerinden döndüğünde kendisine sığınacağı bir saray..!

Yine tarihcilerin rivâyetine göre o dönemde Ümmet'in ferdlerinin çoğu, dünyaya ve onun geçici zevklerine dalmıştır. Hatîblerin ve vâizlerin, mescidlerde insânların hamâsetini arttırmak için canhıraş bir şekilde nasıl gayret gösterdikleri, mescidlerin gözyaşları ile çığlıklara boğulduğu husûsu da rivâyetleri arasındadır. Ama erkekler mescidlerden çıkar çıkmaz her biri kendi dünyasına geri dönmüştür ve hiçbir şeye aldırış etmez olmuştur. Sanki de tarih günümüzde kendini tekerrür ettiriyor..!

[Bu hâle rağmen] Ümmet, çok geçmeden silkinip kendine gelir ve Dînî Mercilik, Ümmet içinde îfâsına memûr olduğu vazîfeyi yerine getirir. O dönemle alâkalı tarihi ele alan eserler, sözkonusu bu Dînî Merciliğin, ricâl-i Ümmet'in himmetini nasıl harekete geçirdiğini, Şâm'daki ve ona mücâvir bölgelerdeki İctimâî Merciliğin, kabîle ve aşîret reîslerinin, o cihâd nidâlarına nasıl icâbet ettiklerini, kezâ bu icâbetin hemen akabinde Ümmetin seçkinlerinin daha ilk günden itibâren Haçlıların karşısına çıkıp onlarla nasıl çarpıştıklarını tafsîlatıyla anlatır. Sonuç itibâriyle, direniş damarı, gün geçtikçe güçlenir.

Ümmet aynı zamanda Siyâsî Merciliğini de süratli bir şekilde, Kuzey Şâm emîrlerinden biri olan Mücâhid Emîr Atabey "İmâduddîn Zengî"nin harekete geçmesiyle birlikte geri kazanır. Nitekim İmâduddîn Zengî, Kuzeybatı Şâm civârında Haçlıların karşısına çıkar ve Reha Haçlı Kontluğu'nu yıkmaya muvaffak olur. Yıldızı parlar ve hem mücâhidler hem de bazı emîrler onun etrafında kenetlenir... Böylece Zengîler Devleti'nin ilk nüveleri oluşmaya başlar. Başlangıçta başkentleri (Şâm sınırı boyunca uzanan Kuzeybatı Irâk topraklarındaki) Musul'dur. Ondan sonra İmâduddîn Zengî'nin oğlu Melik "Nûruddîn Mahmûd Zengî" döneminde Haleb'e (Kuzeybatı Şâm'a) taşınır. Allah [her ikisine de gani gani] rahmet etsin... Nûruddîn Mahmûd Zengî, babasının, Şâm Nusayrîlerinden olan Bâtınî Haşhâşîler tarafından gerçekleştirilen bir sûikasd sonucunda öldürülmesi sonrasında onun yerine gelir. [Bu] Emîrliğin başına geçer ve devletinin toprakları, Irâk'ın kuzeyini ve Suriye ile Ürdün'ü de içine alacak bir şekilde genişler. Böylece Zengîler Devleti kurulmuş olur. Yine Nûruddîn Mahmûd Zengî, doğuda Haçlılara karşı cihâd vazîfesini kendi uhdesini alacak olan ana gövdeyi oluşturma mesûliyyetini yüklenir. Allah rahmet etsin ondan sonra Salâhuddîn Eyyûbî'nin eliyle gerçekleşen bütün o şanlı safhaların fazîleti de kendisine döner. Bu dönemle ilgili tarih pek meşhûrdur. Nitekim birçok kitâbın, basın-yayının, filmlerin ve dizilerin konusu olmuştur ki, bizi burada bunları tekrâr etmekten ve uzun uzadıya anlatmaktan müstağnî kılar.

Zâhid Sultân Nûruddîn Zengî, hayâtını Şâm'daki Haçlılara karşı cihâd etmekle geçiren ve ardı ardına zaferler kazanan bir mücâhiddir. Onun döneminde Zengîlerin hükmü, cihâd yolunda -Haleb'in akabinde başkentleri hâline gelecek olan- Dımışk'a kadar uzanır.

[Bu aşamadan sonra] Haçlılar Mısır'ı gözlerine kestirir; buraya önem atfetmeye başlar. Zîrâ Mısır'a hâkim olan, bu mücâdelenin gidişatına el koyup Şâm'ı ele geçirebilecek demektir. Ayrıca Fâtımîlerin zaafı ve onların bazı büyük vezîrlerinin Beyt-i Makdis'deki Haçlılarla yazışarak onları Mısır'a çağırması ve gelmeleri halinde Mısır'ı kendilerine teslîm edecekleri vaadi gibi şeyler de Haçlıların iştâhını kabartan diğer bazı husûslardır ki Nûruddîn Zengî de Mısır konusunda erken davranmanın önemini görür ve Mısır üzerine yapılması beklenen Haçlıların saldırısını püskürtmekte Fâtımî Halîfesi'nin ordusuna destek olsunlar diye kendi ordusunu Kürd komutan Eseduddîn Şirko komutasında oraya gönderir. Eseduddîn Şirko yanına kardeşinin oğlu genç komutan "Salâhuddîn Eyyûbî"yi de alır. Kendisi Şâm'dan ayrılmayı pek istemese de takdîr-i İlâhî gereği onu Mısır'da yaşanacak şanlı bir tarih beklemektedir.

Fâtımî Halîfesi'nin saltanat kavgasına düşen ve Haçlılarla türlü türlü entrikalar içine giren kendi vezîrlerine karşı kendisinden destek alarak karşı durduğu Eseduddîn Şirko [günü geldiğinde] vefât eder. Fâtımî Halîfesi onun yerine vezîrlere riyâset eden Hâciblik makâmına Salâhuddîn Eyyûbî'yi tayîn eder; kendisini tayîn ettiğinde -yaşının küçüklüğü dolayısıyla ve Mısır'da bir yabancı olması hasebiyle- Salâhuddîn'i kendi denetimi altında tutabileceğini, beri tarafta onun ordusuyla Fâtımî emîrlere

karşı kendisini takviye edebileceğini düşünür. Günü geldiğinde Mısır'a karşı yapılan Haçlı saldırısı gerçekleşir. Salâhuddîn Eyyûbî, Şâm ve Mısır orduları[yla birlikte], onların karşısına çıkar. Nûruddîn Zengî de onları takviye kuvvetlerle destekler. Böylelikle, hem karadan hem de Konstantiniyye'den gelen Roma filosunun yardımıyla denizden hücûma geçen Haçlıların saldırılarını geri püskürtmeye muvaffak olurlar. Zaferden kısa bir süre sonra Fâtımîlerin son halîfesi vefât eder. Son halîfesi diyoruz, çünkü Salâhuddîn Eyyûbî, bu aşamadan sonra Fâtımî Hilâfeti'nin son bulduğunu ilân eder. Cuma hutbesini de Abbâsî Halîfesi adına okur/okutur. Ayrıca Sünnî Şâfiî mezhebini Mısır'a geri getirir. Böylece Mısır'da hâkimiyyeti iyice oturur. Öyle ki Nûruddîn Zengî ve onun Dımışk'daki yardımcıları, Salâhuddîn Eyyûbî'nin Mısır'da kendi istiklâlini ilân edeceği endişesine kapılır. Bu yüzden Nûruddîn Zengî ona, gelmesi için pek çok kerre elçi/haber gönderir. Salâhuddîn Eyyûbî ise bu konuda ağır davranır. Hattâ bir ara Nûruddîn Zengî'nin bizzât kendisi, Mısır'ı kendi ülke topraklarına katmayı garanti altına almak için ordusuyla birlikte Mısır'a gitmeyi düşünür. Amacı ise Haçlılara karşı cihâdda Şâm ile Mısır'ı birleştirmektir.

Allah'ın bir kaderi ve O'nun bir lütfudur ki, zâhid mücâhid Sultân Nûruddîn Zengî bu süreçte vefât eder. Âilesi onun veliahdının, oğlu İsmâîl olduğunu ilân eder. İsmâîl ise o dönemde henüz onbir yaşında bir çocuktur. Salâhuddîn Eyyûbî, hem İsmâîl'in veliahdlığını tanımak hem de Haçlılara karşı durma meselesini müzâkere etmek için Dımışk'a gelir. Şâm ile Mısır'ın âlimlerinden ve komutanlarından oluşan *ehlu'l-hall ve'l-akd* zâtlar, kendi aralarında toplanır ve Şâm ile Mısır sultânı olarak Salâhuddîn Eyyûbî'ye biat etme üzerinde bir ittifâka varırlar. Çünkü Haçlılara karşı durmanın söz konusu olduğu öyle bir durumda işlerin bir çocuğun eline bırakılmasının uygun olmayacağına, Müslümanların idâresini üstlenecek ve cihâda komutanlık edecek güçlü bir sultânın tayîn edilmesi gerektiğine kanâat getirirler. *Böylelikle de* Eyyûbîler Devleti kurulmuş olur.

Salâhuddîn Eyyûbî, her şeyden önce Hicâz, Yemen, Kuzey Afrika gibi bölgelerin emîrlerine, kezâ Irâk'ın kuzeyindeki Rey Selçuklu sultânlarına mektûblar gönderir. Aynı şekilde Bağdâd'daki Abbâsî Halîfesiyle alâkasını güçlendirerek gelecek Haçlı saldırıları karşısında Ümmetin saflarını perçinlemeye çalışır. Bu arada Salâhuddîn Eyyûbî, Mısır'da geriye kalan küçük Fâtımî emîrlerinin çıkardığı fitneleri, Şâm'da ise iktâ arâzileri ve kaleler uğruna birbirleriyle didişip duran kesimleri bastırmaya fırsat bulabilmek amacıyla Haçlılarla geçici bir mütâreke imzalamıştır ki Haçlılar, bilahare bu mütârekeyi, komutanları Arnat'ın Ürdün'ün güneyindeki bir hacı kâfilesine saldırmasıyla bozarlar. Mütâreke bozulunca da iki taraf arasındaki savaşın fitili ateşlenir. Salâhuddîn'in zaferleri peşpeşe gelir ve bu zaferleri, öncelikle Hıttîn Muhârebesi, akabinde Beyt-i Makdis'in geri alınmasıyla tâclanır. Kudüs geri alınır ve Nûruddîn Zengî rahmetullahi aleyh'in [daha önce] Mescid-i Aksâ'ya koymak üzere yapılmasını emir buyurduğu muhteşem Cuma Minberi'ni Salâhuddîn Eyyûbî, fetihten sonra ilk Cuma hutbesi *bu minberin* üzerinde okunmak üzere Mescid-i Aksâ'ya yerleştirir.

Kaderde bu minberin Salâhuddîn Eyyûbî döneminde oraya konulması ve Haleb [şehri] Cuma İmâmı'nın da bu minberin üzerinde ilk hutbeyi îrâd etmesi varmış ki bu imâm, daha önceden fetih tarihini, Hicrî 583 senesi olarak müjdelemiştir ve Kudüs, aynen o âlimin/imâmın müjdelediği tarihte fethedilmiştir..!

Salâhuddîn Eyyûbî, vefât etmeden önce *yönetimi altındaki toprakları kendi* oğulları arasında taksîm eder. Onlar ise çok geçmeden kendi aralarında ihtilâfa düşerler. En nihâyetinde sultânlık, Mısır ile Şâm idâresini eline alan kardeşi el-Melik el-Âdil'e geçer. Onun döneminde Mısır üzerine düzenlenen ve komutasını Fransa Kralı IX. Louis'in yaptığı en son Haçlı seferi vukû bulur. el-Melik el-Âdil, IX. Louis'i esir alır ve onu el-Mansûra'da bir zindâna kapatır. İlerleyen süreç içinde ise serbest bırakır. İşte bu noktada IX. Louis, askerî Haçlı seferlerinin ikiyüz yıllık tarihi üzerine belli bir tefekkür ve teemmül aşamasından sonra İslâmî doğuda askerî işgâlin başarısızlığa mahkûm olduğuna ve mutlaka fikrî işgâl yoluna başvurmak gerektiğine dâir mülâhazalarını yazar. Onun bu mülâhazaları, bundan beşyüz yıl sonra varlık gösteren ve misyonerlik, batılılaştırma, bilahare sömürgecilik üzerine kurulu çağdaş dönem Haçlı seferlerinin ilk temellerini oluşturur.

el-Melik el-Âdil, Haçlılara karşı cihâd vazîfesini deruhde ettikten sonra vefât eder. Ondan sonra yönetim -Şâm sultânı olan- el-Melik es-Sâlih İsmâîl'in ve -Mısır sultânı olan- amcası el-Melik Necmuddîn Eyyûb'un eline geçtiği zaman İsmâîl, Haçlılarla anlaşır ve Mısır'daki amcası Necmuddîn'e karşı Haçlılardan destek alır. Belli bazı kaleleri ve benzeri yerleri onlara verir. Dımışk pazarlarında silâh [satın] almalarına izin verir. İsmâîl'in döneminde Âlimlerin Sultanı, Dımışk âlimi "İzz Bin Abdusselâm" onun karşısına dikilir. İsmâîl öncelikle onu hapseder, akabinde serbest bırakır. İzz Bin Abdusselâm, ihtisâb ve emr-i bi'l-marûf nehy-i ani'l-münker yolunda seyrini Mısır sultânı karşısında devam ettirmek üzere Mısır'a gider. Mısır sultânı ona sığınak olur ve kendisine izzet u ikrâmda bulunur.

Eyyûbîler [vaktizamanında] Mısır'da kölelerin ve memlûkların sayısını çoğaltmışlardır. Onlardan yüzlercesini, binlercesini toplamış, [bunları kendileri için] askerler ve komutanlar edinmişlerdir. Ayrıca Eyyûbîlerin Mısır ve Şâm emîrlerinden her birinin kuvveti, kölelerinin ve memlûklarının sayısına göre şekil almıştır. Bunların çoğu ise Orta Asya'dan ve Türkistan diyârından getirilmiş kimselerdir. [İşte günü geldiğinde] Memlûklu komutanlar, ellerindeki gücün tamahına kapılır; Eyyûbîlerden olan kendi sultânları ile emîrlerinin tefessüh ve zaaf nâmına içinde bulundukları hâli fırsat bilip onlara karşı harekete geçerler. Akabinde Şâm ve Mısır'da yönetimi ele geçirirler. Bu *vâkıa* ise Necmuddîn Eyyûb'un M.1250 yılı el-Mansûra Muhârebesi esnâsında vefât etmesi akabinde olur. Şöyle ki, onun dul kalan hanımı Şeceretü'd-Dürr, büyük komutanlarından olan Memlûklu biriyle evlenir. Ondan sonra Şeceretü'd-Dürr, yönetimi ona bırakır. Böylelikle Memlûklar Devleti kurulmuş olur. Bilahare Âlimlerin Sultânı İzz Bin Abdusselâm rahmetullahi aleyh'in Memlûklarla yaşadığı meşhûr tarihî hâdise vukû bulur. Nitekim İzz Bin Abdusselâm, onların yönetiminin sıhhatine/şer'an meşrû

olduğuna dâir fetvâ vermez. Zîrâ köleler olup hür değildirler. Memlûklar, onun [bu] fetvâsına boyun eğmek zorunda kalır. Fetvâ, onların satılmasının zarûretine ve alınacak ücretin Müslümanların Beytülmâline iâdesine dâirdir. Bu yapıldıktan sonra hür sıfatını hâiz olurlar ve yönetimleri de meşrûiyyet kazanır..!

Memlûklar Devleti, doğuyu istîlâ eden, Bağdâd'ı ele geçiren, Şâm'ın şehirlerine ayak basan ve Mısır'ın kapılarını da dövmeye başlayan Moğolların karşısında cihâd sancağını taşır. Mısır'ın Memlûklu sultânı mücâhid "Kutuz" onların karşısına çıkar. Bu arada Âlimlerin Sultânı İzz Bin Abdusselâm, silâh satın almak için âmmenin mâllarından almak isteyen Kutuz'a, ancak kendi mâlını ortaya koyduktan ve bu uğurda Memlûklu emîrlerin de mâllarını aldıktan sonra fetvâ verir. Ona ancak böylelikle fetvâ verir ve bunun akabinde Mısır ile Şâm diyârında Müslümanları cihâd için seferber eder. Moğolların stratejik anlamda yaşadığı ilk hezîmet ise Ayn-ı Câlût Muhârebesi olur; aynı zamanda geri çekilmelerinin başlangıç noktasını teşkîl eder.

[Bilahare] Ayn-ı Câlût Muhârebesi'nden döndükleri [bir] sırada Kutuz'u bir sûikasd yoluyla öldüren 'Zâhir Baybars' sultânlık tahtına oturur! Buna rağmen Zâhir Baybars Şâm'da Haçlılara karşı cihâd mesûliyyetini 27 yıl boyunca taşır. En sonunda onları en son kalelerinden çıkarır. Haçlıların [o topraklardan] bütünüyle temizlenmesi ise Sultân Halîl Bin Kalâvûn döneminde vukû bulur. Böylelikle de Birinci Haçlı Seferleri nihâyete ermiş olur (1291).

Özetini sunduğumuz bu Haçlı seferlerinden çıkarılacak dersler ve ibretler çok olmakla birlikte bu noktada araştırmamızı ilgilendiren ve Müslümanlar cenâhında karşı duruş idâresini deruhde eden Merciliklerle ilgili şunları söyleyebiliriz:

1. Siyâsî Mercilik: Başlangıçta sâhada yok gibidir. Ondan sonra Zengîler, onların akabinde Eyyûbîler ve Memlûklar üzerinden varlık gösterir.

2. Dînî Mercilik: Siyâsî Mercilik varlık gösterinceye kadar karşı duruş/Haçlılarla mücâdele mesûliyyetini deruhde eder. Ondan sonra Siyâsî Merciliğe destek olur ve mücâdelenin sonuna kadar sâhadaki varlığını korur.

3. İctimâî Mercilik: Her iki merciliğin hemen yanıbaşında yerini alır ve [böylece] zincîrin halkaları tamamlanır/dengeler yerli yerine oturur. Böylelikle İslâm Ümmeti, Haçlı milletine karşı koyar.

Birinci Haçlı Seferleri'nde karşı duruş denklemi özetle aşağıdaki gibidir:

//..

İslâm Ümmeti X Haçlı Milleti →[=] İslâm Ümmeti gâlib gelir.

....**//**

İslâm Ümmeti, bu karşı duruşu/mücâdeleyi/savaşı, az kesimler veya küçük topluluklar/gruplar veya -gizli veyahut açık olsun- sınırlı sayıda örgütlerle gerçekleştirmemiştir. Bilakis Ümmet bütünüyle Haçlı saldırılarının karşısında durmuş ve onları

hezîmete uğratmıştır. Ayrıca ne [bazı] sultânlarla emîrlerin saltanat uğruna yaşadığı kavgalar ne de Ümmet'in avâm kesimlerinin gevşekliği ve cihâddan geri durması bu mücâdeleyi sekteye uğratabilmiştir.

İkinci Haçlı Seferleri (1798-1970)

Birinci Haçlı Seferleri [döneminde Batılılar], yaklaşık ikiyüz yıl boyunca Maşrık-ı Arabî'de kalır[lar] ve bu süre zarfında İslâm medeniyetiyle yakından temâs imkânına ulaşır[lar]. Yoksa sadece askerî anlamda değil... Zîrâ [ikiyüz yıllık zaman diliminde] pek çok mütâreke dönemi olur. Aynı şekilde Haçlı Prenslikler ile bunların çevresinde yer alan Müslüman Emîrlikler arasında pek çok ticârî bağ kurulur. Avrupalı pek çok seyyâh ve dîn adamı da Müslüman ülkeleri ziyâret etme ve düşünce, gelişme, siyâsî ve iktisâdî nizâm, ictimâî ve kültürel hayât gibi noktalarda kendileri ile bu dünya arasındaki açık farkı görme imkânına ulaşır; yine pek çok elyazmasını ve muhtelif eserleri kendi ülkelerine götürme fırsatına ererler.[1] Öyle ki bazı Avrupalı tarihciler, Haçlı seferlerini, Avrupa'da yaşanan Rönesans Çağı'nın ve Orta Çağların nihâyete erişinin sebeblerinden biri olarak kabûl eder...

Hıristıyan krallar, Haçlı seferlerinin son demlerinde, bu topraklarda kalmalarının mümkün olmadığını anlar... Dolayısıyladır ki Müslümanları işgâl altına alma yolları-yöntemleri ve onlara karşı nasıl muâmele edilmesi/nasıl bir çizgi belirlenmesi gerektiği gibi konular üzerinde yeniden düşünmeye başlarlar.

Mısır'a karşı yapılan son Haçlı seferi esnâsında (M.1249) Fransa Kralı "IX. Louis" binlerce haçlı askeriyle birlikte Memlûkların eline esîr düşer ve hapsedilir. Hapiste bulunduğu bu süre içinde Haçlıların Müslümanlara karşı nasıl bir işgâl yolu izlemesi gerektiği konusu üzerinde düşünme fırsatı bulur. Bu konuda bazı temel düşünceler ortaya koyar. Kendince önemli bulduğu noktaları yazar ki özeti şudur:

"Akîdeleri yerli yerinde olduğu müddetce Müslümanlar hezîmete uğratılamazlar. Binâenaleyh Müslümanlara karşı savaş mutlaka kelime [düşünce] savaşı olarak başlatılmalıdır."

Akabinde çok fazla bir zaman geçmeden Birinci Haçlı Seferleri Akka'nın H.640 - M.1291 yılında düşmesiyle birlikte külliyyen son bulur.

Böylelikle Haçlı Batı[lılar] şunu anlar ki, Müslümanları zorla ve askerî güç yoluyla mağlûb etmek mümkün değildir. Zîrâ bu yol-yöntem, sâhib oldukları dînî duygular ve akîdelerinin doğası dolayısıyla Müslümanları seferber etmekte, onların bütün direniş damarlarını ve kıtâl irâdelerini harekete geçirmektedir. Müslümanları mağlûb etmenin yegâne yolu ise onları fikrî anlamda işgâl etmekten, kezâ onların inanç ve

[1] [Bu yazma eserleri, Batılıların, "ahz", "temessül" ve "ibdâ" aşamalarını içine alacak şekilde kendi ülkelerine nasıl taşıdıkları konusu için Prof. Dr. Fuat Sezgin'in "Târîhu't-Turâsi'l-ʿArabî" ve "Muhâdarât fî Târîhi'l-ʿUlûmi'l-ʿArabiyye ve'l-İslâmiyye" adlı eserlerine bakılabilir. Mtrcm.]

düşünce yollarını değiştirmekten geçer. Onları direnişe sevk eden kuvvet ve kudret damarları ancak böylelikle kurutulabilir ve ancak bu yapıldıktan sonra onları askerî olarak işgâl etmek kolay bir hâl alabilir.

Müslümanları Fikrî Anlamda İşgâl ve Bu İşgâlin Siyâsî Alandaki Pratik Sonuçları

Birinci Haçlı Seferleri, onüçüncü yüzyılın sonlarında nihâyete erer; İkincisi ise onsekizinci yüzyılın evvelinde başlar. Acaba Haçlılar, bilgi ve tecrübeyle donanmış bir hâlde geri dönmek üzere, aradaki o 500 yıllık süreyi, bir hazırlık ve planlama aşaması olarak nasıl değerlendirmiş, bu süreden nasıl istifâde etmiş olabilirler?!

Haçlı artıkları bozguna uğramış bir hâlde Avrupa'ya geri döner dönmez Avrupalı bilim ve düşünce adamları, Arab ve İslâm medeniyetimizin özü üzerinde yoğun bir inceleme-araştırma evresine girer. Tercüme çalışmaları canlılık göstermeye başlar. Endülüs'teki İslâmî yönetimin 1492'de yıkılmasıyla birlikte Oryantalist merkezler ve üniversiteler kurulur. ([Malûmdur ki] Oryantalizm/Şarkiyyatcılık, doğu araştırmaları konusunda uzmanlık demektir.) Bunun benzeri bir vâkıa onaltıncı, onyedinci ve onsekizinci yüzyıllar boyunca da yaşanır. Seyyâhların, kâşiflerin ve müsteşriklerin hareketi canlılık kazanır. Ondan sonra Papa'nın denetimi, Avrupalı kralların desteği ve bunların denizcilerle kâşiflerin kutsal vazîfesine destek yolunda birbirleriyle yarışa girmeleri eşliğinde misyonerlik hareketleri boy gösterir.

Bütün o uzun asırlar boyunca sözkonusu bu araştırmacılar, oryantalist heyetler ve keşif kolları, Arab ve İslâm âleminde didik didik etmedik yer bırakmazlar. Böylece ortaya sayısız araştırma ve inceleme koyarlar. Kitâbları ve elyazmalarını alıp götürür; bunları oryantalist araştırma merkezlerinde ve üniversitelerde toplarlar. Hâsılı bizimle ilgili konularda uzmanlaşan merkezlere taşırlar.

Bu konuyla ilgili bir hâdiseyi örnek kabîlinden şöylece kaydetmek isterim: Vaktizamanında Cezâyir'in çağdaş siyâsî tarihiyle ilgili kitâbları taramak üzere Londra'da Doğu Araştırmaları Üniversitesi kütübhânesine gitmiştim. Kütübhânenin bilgisayar rehberine girdiğimizde bu kütübhânenin birbirine bitişik ve uzunluğu 114 km'yi bulan raflardan müteşekkil olduğunu, yine bu rafların farklı alanlarla ilgili araştırmalarla ve Arabca'dan tutun da sâir dillere varıncaya kadar pek çok dilde kitâblarla dolu olduğunu öğrenmiştim. Cezâyir'le ilgili kitâbları taradığımda ise Cezâyir hakkında -farklı dillerde olmak üzere- 30.000(otuzbin) kitâbın var olduğunu öğrenmiştim. Dili Arabca ile sınırladığımda -hatırladığım kadarıyla- kitâb sayısı 5000(beşbin)'in üzerindeydi. İstediğimizi, Arab diliyle ve Cezâyir'in çağdaş dönem siyâsî tarihiyle sınırladığımız zaman karşıma 263 kitâb çıkmıştı. İstiklâl dönemi vesîkaları nâmına izini sürdüğüm şeyleri ise onlarca kitâb içinde bulmuştum! Şimdi bir düşünün.. Tevâfuk eseri öğrendiğim bir husûs ise kütübhânenin farklı tarihlere ait 6000(altıbin) Peştuca elyazmasını ihtivâ ettiğiydi. Şimdi bir sorun: Acaba kaç Peştu kendi dilinin yazılı metinlerini

okuyabilmektedir..?! Avrupalı bilim adamlarının üzerinde çalıştığı ve elyazmalarını dahi okuyabildiği Peştu dilini..!

Bunun bir benzerini Paris'te "Georges Pompidou" merkezinde [Centre Georges Pompidou] görmüştüm. Nitekim bu merkez yazılı, işitsel ve görsel bir kütübhâne olup yüzbinlerce kitâbı, inceleme ve araştırmayı hâvîdir. Bir o kadarı Hollanda, Almanya ve diğer ülkelerin üniversitelerinde/kütübhânelerinde bulunmaktadır. İspanya'da ise Madrid yakınlarındaki "El Escorial Kütüphanesi"ni görmüştüm ki bu kütübhâne yaklaşık elli bin Arabca elyazmasını hâvîdir. Vatikan Kütüphanesi'nin, diğer misyoner ve Hırıstıyan merkezlerin sâhib oldukları ise bir kalem şöyle dursun..!

Velhâsıl çağdaş sömürgeciler bizim diyârlarımıza, bizimle ilgili her türlü malûmata sâhib olduktan, bizi derinlemesine okuduktan ve bizi avuçlarının içini okur gibi iyice tanıdıktan sonra girip kök salmıştır. Nitekim hem bilgi, hem de pratik itibâriyle harekete geçmişlerdir. Hiç kuşkusuz onlar, o Romalılardır ve onların hasletleridir..! Onlar o kimselerdir ki, çoğumuzun onlar hakkında bildiği, ancak ve ancak onların hâlihâzır medeniyetlerinin kabuğu mesâbesinde olan tefessüh, ahlâksızlık ve sefâhet gibi şeylerdir. Ammâ velâkin bu Romalı milletlerin medeniyet eksenli temeli bundan çok ama çok daha girifttir. Binâenaleyh onları mutlaka bizi tanıdıkları gibi tanımamız ve onlar bize karşı nasıl bilgi ve bilinçle işgâle giriştilerse bizim de onlara karşı basîret üzere direnişe geçmemiz gerekir.

Arab ve Müslüman bazı tarihciler ve araştırmacılar, oryantalizm ve oryantalizmin sömürgecilikle irtibâtı, kezâ misyonerlik hareketleri ve bunların sömürgecilikle bağı hakkında birtakım eserler kaleme almışlardır. Bunları okuyan bir kimse, sözkonusu o üç yapının [Oryantalizm, Misyonerlik, Sömürgecilik] birbirleriyle irtibâtını gördüğü zaman dehşete kapılır. İşte bizim ülkelerimizi fikrî anlamda işgâl süreci de Napolyon Seferi'nin (1789) gelişiyle birlikte böylece başlar. Nitekim Masonlar, Arab ülkelerinde ve Osmanlı Hilâfet devleti içinde cirit atmaya, aynı şekilde Batılılaştırma ve fikrî işgâl [siz deyin "kültürel sömürü"] rüzgârı, ülkelerimizin üzerinde esmeye başlar. Üstelik ondokuzuncu yüzyıl ortaları ve yirminci yüzyılın başlarında sömürgeciler gelmeden ve kokuları, leş kokusu gibi ortalığı sarmadan önce.. -ki sömürgeciler, ta onaltıncı yüzyıldan itibâren İslâm âleminin uzak bölgelerini zâten yemeye başlamıştır-.

Fikrî/ve kültürel işgâle paralel bir dönemde sömürgecilerin öncü kolları, sömürge sanâyini besleyecek olan mamûller üretme, ayrıca Müslüman toplumların muhtelif tabakalarıyla, özellikle de emîrlerle âlimlerin oluşturduğu kesimlerle [belli] ilişkiler kurma üzerine odaklanır. Böylelikle -artık hastalığa tutulmuş ve Osmanlı Hilâfeti'yle cân çekişmeye başlamış olan- İslâmî bünyenin ana damarlarına sızmayı başarırlar. Büyük sömürge aşı iyice piştiği zaman ise sömürgeciler son sürat bir işgâl sürecine girerler. Daha önce de açıklamaya çalıştığımız gibi Avrupa'nın, bilimsel kalkınma, sanâyi devrimi, silâh sektörü ve hızlı ulaşım araçları nâmına kaydettiği ilerleme bu süreci iyice hızlandırır. İşte sömürgeciler bizi böylece, bir ânda bastırırlar. Bu yolda

onlar için gerekli tüm koşullar zâten hâzırdır. Müslümanların ülkeleri, bir kasırganın, gövdesini kurtların kemirdiği ve köklerini yiyip bitirdiği, dînî, fikrî ve siyâsî anlamda ve her düzeyde, aynı şekilde medeniyet görünümlerinin tamâmı nâmına çürümeye yüz tutmuş olan hastalıklı bir ağacın zayıf yapraklarını oraya buraya savurmasından daha kolay bir şekilde düşer.

Kâinat içre cârî kânûnlar, bizlere de ayân olduğu gibi, medeniyeti, İbn Haldûn'un, memâlikin kurulması, zevâl bulması ve silinip gitmesi nâmına haber verdiği şeylerin tahakkuk ettiği durağa ulaştırdı. Böylece medeniyet, geçen bölümde de açıklamaya çalıştığımız gibi Toynbee'ye göre dördüncü intikâlini yaşadı ve İslâmî doğudan batılı haçlı Avrupa'ya ve onun vârisi Amerika'ya intikâl etti.

İkinci Haçlı Seferlerinin Başlangıcı

İkinci Haçlı Seferini ve onun temel hareketini, ondokuzuncu yüzyıl başları olarak tarihlendirmek mümkündür. Nitekim Mısır'a karşı düzenlenen Napolyon Seferi 1789 yılında başlar. Bununla birlikte sömürgecilerin İslâm âleminin çevre bölgelerine doğru harekete geçişi, İslâm ülkelerinin kıyılarında köprübaşı noktalar ve deniz üsleri inşâ etme imkânına erişmeleri, yine İslâm âleminin çevre bölgelerindeki uzak adaları işgâl tarihleri ise onaltıncı yüzyılın ortaları gibi bir tarihe döner. Ayrıca cüretkârlıkları Arab Yarımadası kıyılarında koloniler kuracak boyutlara ulaşır; hattâ Harameyn topraklarını işgâl etmeyi düşünecek kadar ileri giderler.[1] Mesela Portekiz deniz donanması bunu yapmaya çalışır. Ne var ki Osmanlılar ve üstün deniz donanma güçleri onların bu çabasını boşa çıkarır. Çok geçmeden de Osmanlılar Akdeniz, Kızıldeniz ve Arab Denizi üzerinde hâkimiyyet sağlar. Beri tarafta İngilizler Portekizlerin Afrika, Hindistan ve Filipin'e ulaştıran ada sâhillerindeki kolonilerini kendi kontrollerine aldıktan, aynı şekilde Hind Alt Kıtası'nı işgâl ettikten sonra Arab Yarımadası'nın güney sâhillerini ve Arab -Fars- Körfezi kıyılarını da işgâl ederler. Ayrıca Körfez Prenslikleri ile işbirliği yoluna gider ve bilfiil İngiliz tâcına bağlı olan bazı garnizonlar kurarlar. Yine İngilizler -medeniyet anlayışları ve *bu meseleyi* kavrayışları sebebiyle- Arab Yarımadası'nın kalbini, özellikle de Hicâz'ı [doğrudan doğruya] işgâli düşünme cüreti göstermezler. Zîrâ mukaddes yerler buradadır. Ayrıca şeklen de olsa "Osmanlı" Hilâfet merkezinin varlığından endişe eder/çekinirler. Diğer bir endişeleri, Osmanlıların, Müslümanların Harameyn'ini Britanya'ya karşı müdâfaa amacıyla genel [bir] cihâd ilânında bulunma ihtimâlidir. Oysaki bu bölgeler İngilizlerin, bunlar üzerinde Osmanlılarla çatışmaktan müstağnî olduğu yerlerdir.

Ondan sonra İslâm âleminin kalbi [mesâbesinde olan bölge] üzerinde, Akdeniz'in güneyi Bilâd-ı Şâm, Mısır, Kuzey Afrika ve Arab Yarımadası toprakları üzerinde açık

[1] [Harameyn topraklarını işgâl denemesi konusunda Şâh İsmail Safevî ile Portekiz kralı Manual arasındaki yazışmalar ve Yavuz'un Doğu Seferi'nin asıl sebebi hatırlanmalıdır. Mtrcm.]

bir şekilde Fransız-İngiliz rekâbeti başlar. Napolyon, ondokuzuncu yüzyıl başlarında Mısır'ı işgâl eder. Filistîn'in güney bölgesine bir sefer düzenler. Yine Fransa, Tunus ile Cezâyir'i, Marakeş'in kuzeyindeki bazı bölümleri 1830-1844 yılları arasında işgâl eder. Beri tarafta İspanya, Mağrib sahrasına ve Rîf bölgesine 1860 yılında girer.

İkinci Haçlı Seferleri, zirve noktasına, Birinci Dünya Savaşı'nın ve -artık idâresi Masonların eline geçen ve en son halîfesi Sultan Abdülhamîd de bunlar tarafından etki çemberinin dışına çıkarılmış olan- Osmanlı Devleti'nin Almanya ile birlikte savaşı kaybetmesinin hemen akabinde ulaşır. 1917 yılında Sykes-Picot antlaşması -veya entrikası- imzalanır. Aynı yıl içinde İngiliz sömürge bakanlığından, Filistîn'in, kavmî/ulusal bir vatan olarak Yahûdîlere verilmesini karâra bağlayan Balfour Deklarasyonu çıkarılır. İngilizler bunu, sözkonusu o antlaşma uyarınca Filistîn'in kendi paylarına düşmesi ve burayı kendi denetimleri altına almaları sonrasında yapar.

Böylece Maşrık-ı Arabî'nin tamâmı, adına çağdaş sömürgecilik denilen dönemde İkinci Haçlı Seferleri[nde yer alan çeşitli ülke] ordularının işgâli altına düşer. Fransız General "Guro" 1920 yılında Dımışk'a girer. Fransa Suriye'yi işgâl eder ki Lübnân da buraya dâhildir. Beri tarafta İngiliz General "Allenby" 1921 yılında Kudüs'e girer. Yine İngiliz ordusu, Filistîn'i ve Ürdün ile Irâk'ın doğusunu işgâl eder. Tabîî İngiltere, Şerîf Hüseyin'i aldattıktan ve ona vaad ettiği şeyleri ayakaltı ettikten sonra ki bu [vaadleri hâvî] antlaşmaları, onun desteğini arkalarına almak ve Arabları Osmanlı Türklerine karşı ayaklandırmak için İngiliz bakan "McMahon" ile Şerîf Hüseyin yapmıştır. Şerîf Hüseyin, oyuna gelir; İngiltere'nin, Osmanlı'nın enkâzı üzerinde, Arab Yarımadasını, Irâk ve Şâm bölgelerini içine alacak bir Arab hilâfeti kurması için kendisine yardımcı olacağı zannına [siz deyin sevdasına] kapılır. Bunun için 'Büyük Arab Ayaklanması' olarak bilinen harekete önderlik eder. Netîcede Arablar, Hicâz ve Şâm bölgesinde İngilizlerden destek alarak ve onlarla işbirliği yoluna giderek Hilâfet askerlerinden olan Türk kardeşlerine karşı savaşırlar. Yine İngiltere bundan önce Mısır ile Sûdân'ı işgâl etmiştir; beri tarafta Libya ise İtalya'nın eline geçmiştir (1904).

Bu, Arab âlemiyle ilgili durumdur. İslâm âlemine gelince; sömürgeci Avrupa, onu da kendi arasında taksîm etmiştir. Örneğin Hindistan, Sind Diyârı (Pakistan) ve Îrân İngiliz işgâline maruz kalır. Türkiye, bağımsızlık ve cumhuriyet adı altında ve Yahûdî Mustafa Kemal Atatürk'ün taht-ı idâresinde Dönme Yahûdîlerin hâkimiyyeti altına verilir. Nitekim zât-ı âlileri Türkiye Cumhuriyetini kurar ve Hilâfet'in ilgâ olunduğunu ilân eder. Böylece Türkiye, Arab ve İslâm ülkelerindeki bütün mîrâsını Haçlı dünyasına bırakır. Öte yandan Fransa ve İngiltere, Orta Afrika'daki İslâm ülkelerini kendi aralarında bölüşür.

Rusya'ya gelince: [Rus] Çarları onaltıncı yüzyılın ortalarından itibâren sömürgeci bir hareket başlatır ve Ruslar İslâm ülkelerini biri diğeri ardınca yutmaya başlar. Yine Rusya Kırım, Başkurdistan, Tataristan, Kafkasya, Çeçenistan, Dağıstan, Gürcistan ve Azerbaycan'ı işgâl eder. Türkmenistan'ı, Özbekistan'ı, Tacikistan'ı, Kırgızistan'ı ve

Kazakistan'ı yutmak üzere doğuya yönelir. Sibirya'yı ise zâten daha önce bütünüyle istîlâ etmiştir. Çarlık orduları, Müslümanların Merv, Buhara, Tirmiz, Semerkant ve Taşkent gibi büyük başkentlerini düşürdükten sonra 1904 yılında Afganistan sınırı boyunca Ceyhun Nehri kıyılarında kamp kurarlar. Sonra Komünist Rusya, 1917 yılı Bolşevik Devrimi'nden ve Çarlık Âilesi'ni bastırdıktan sonra sözkonusu bu sömürge topraklarını mîrâs alır. Ayrıca Rus/yalı Yahûdîler, Bolşevik Devrimi'nde hem düşünce hem de uygulama olarak başat bir rol oynar...

Necd ile Hicâz topraklarına gelince: İngiltere bu yerleri, Harameyn'in kudsiyyetine uygun düşen çok zekice bir yolla istîlâ eder. Şöyle ki İngiltere, İkinci Suûd Devleti'nin yıkılışı sonrasında Kuveyt'e sığınmış olan Suûd ailesinden genç bir prensi 'evlâdlık' edinir. İngiliz sömürge bakanlığının Abdurrahman Âl-i Suûd ile tanışması, İngilizlerin Kuveyt'teki en büyük uşakları "Mübârek es-Sabâh" aracılığıyla olur ki Arab Yarımadasındaki Misyonerlerin önderleri kendisine "Büyük Mübârek [Mubarak the Great]" derler. Arab Yarımadası üzerindeki misyonerlik ve Hırıstıyanlaştırma faaliyetlerinde onlara sağladığı kolaylıklardan ve sunduğu hizmetlerden sonra [ola ola] nâil olduğu unvân budur.[1]...

...İşte İngiltere, Abdurrahman Âl-i Suûd'a, dedelerinin Necd üzerindeki krallığını geri alması için kendi desteğini böylece arzeder. O ise yaşının ilerlemişliği dolayısıyla İngilizlere 1898 yılında kendi oğlunu, Abdulazîz'i takdîm eder. İngiltere, Abdulazîz'in 1901 yılında Necd üzerine düzenlemiş olduğu ilk seferini finanse eder. Ondan sonra ve karşılaştığı zorluklar netîcesinde Abdulazîz, Vehhâbî Daveti'ni ihyâ düşüncesini benimser [gibi bir tavır takınır] ve ikinci seferini bir sonraki seneye bırakır...

...Abdulazîz, kendisini finans, uzmanlar ve İngiliz subaylar yoluyla takviye eden İngiltere'nin yardımıyla, aynı şekilde Vehhâbî Davet'in bayrağını taşıdığı iddiâsı ve bu iddiâ dolayısıyla Vehhâbî Davet'in taşıyıcıları olan "İhvân" cemâatinden aldığı destek sayesinde Necd'e girmeyi ve burayı istîlâ etmeyi başarır...

...İngiltere, derin bir tefekkür aşamasından sonra, Abdulazîz'in çıkarına -ve Necd ile Hicâz'ın tamâmını, Arab Yarımadası'nın ise çoğu bölümünü onun sultası altına vermek üzere- Hicâz'daki "Şerîfler"i bir kenâra atmaya karâr verir. Nitekim İngiltere, 1935 yılında, Abdulazîz Bin Abdurrahmân Âl-i Suûd'u, Necd ve Hicâz sultânı/kralı olarak ilân eder. Böylece "Üçüncü Suûd Devleti" kurulmuş olur. Ayrıca İngiliz Krallığı, [Kral] Abdulazîz ile bir tebaiyyet antlaşması imzalar. Bu antlaşmaya göre Abdulazîz, onların danışmanlığının ve emirlerinin dışına çıkmayacak ve İngilizlerin izni olmadan ne bir antlaşma ne de ittifâk yapacaktır. Bunun karşılığında İngiliz Krallığı, hayâtta olduğu müddetce tahtı ona bırakacak, ondan sonra verâset yoluyla onun çocuklarına verecek ve bunun garantörlüğünü yapacaktır. Ondan sonra İngiltere *Kral* Abdulazîz'i

---

[1] Bu konuda bkz: Selman *Avde*'nin -Allah [kendisine doğru yola] *avdet* nasîb etsin- "Sâni'û'l-Hıyâm" adlı konferansı...// [Aşağıda geçen Suûd Devleti'nin kuruluşuyla ilgili bkz. C.1-1, s.123 vd., s.611 vd.]

"İhvân" mensûblarına karşı savaşsın diye takviye eder; uçaklarıyla ona destek verir. Bunun sonucunda Abdulazîz, meşhûr "es-Sebîle" çatışmasında onlardan geriye kalanları bastırır. Böylelikle meydân ona kalır ve Vehhâbî Davet'in mensûblarından geriye kalanlar da onun sultası ile krallığının şemsiyyesi altına girer.

İngiltere, Filistîn'i kendi hâkimiyyeti altına aldıktan sonra Siyonist hareketin kurmuş olduğu "Yahûdî [Göç] Ajansı" [Jewish Agency] ile yoğun bir işbirliği sürecine girer. Gemilerle muhtelif Avrupa ülkelerinden taşınan yüzbinlerce Yahûdî Filistîn'e akmaya başlar. Oysa Filistîn topraklarındaki yerli Yahûdîlerin sayısı, İngiltere burayı işgâl ettiği zaman 15.000(onbeşbin) sayısını aşmamaktadır. Müslümanlar, bu büyük tehlikenin farkına varır ve önderliğini İzzuddîn el-Kassâm rahmetullahi aleyh'in yaptığı ayaklanma yaşanır. İzzuddîn el-Kassâm Filistîn'de cihâdı ihyâ etmek üzere 1936 yılında Suriye sâhilinden gelmiş biridir. Böylece Müslümanlarla Yahûdîler arasındaki çatışmalar alevlenir. İngiltere ayaklanmayı bastırmak için Kral Abdulazîz'den yardım ister. Abdulazîz ise kendi oğlu ve Dışişleri bakanı olan Faysal'ı direnişi durdurma ve mütâreke ilânında bulunma konusunda Filistînlileri iknâ etsin diye gönderir. Faysal, [Filistîn'deki] ayaklanma önderlerini -kendi iddiâsınca- "dostumuz İngiltere'nin vaadlerine güvenin" diyerek iknâ eder. İşte [Filistîn topraklarına akan bu] göç seferlerinin ve Filistîn'in Yahûdîleştirilmesinin karşısında duran ana ayaklanma böylece bastırılmış olur. Ondan sonra muhtelif Avrupa devletleri tarafından Yahûdî [Göç] Ajansı'na verilen desteğin, finans ve silâh noktasında Yahûdîlere yapılan takviyenin ardı arkası kesilmez. Öyle ki 1947 yılında Yahûdîlerin nüfûsu 650 bine ulaşır. Ayrıca 1947 yılında Arab ordularının Filistîn'e girmesi ve burada hezîmete uğraması tiyatrosu sahneye konulur. Yahûdîler, İsrail devletinin mîlâdını ilân eder. Birleşmiş Milletler Genel Kurulu ise Avrupa devletlerinden, Amerika ve Rusya'dan aldığı kutsamanın eşliğinde İsrail devletini hiç vakit kaybetmeden tanır.

İşte İkinci Haçlı Seferleri, Müslümanların en mukaddes topraklarına Yahûdî kanser urunu böylece eker. Yahûdîler, Haçlı İngiltere'nin, Necd ve Hicâz diyârını dolaylı yollarla -Abdulazîz ile oğullarına verâset yoluyla devralınacak krallık çekini sunarak- işgâl etmesinden sonra Kudüs şehrinin yarısını işgâl eder.

Hâsıl-ı Kelâm:

Arab ve İslâm âlemi bütünüyle Batı'nın işgâli altına girer. Haçlı kimliğini [bir ân için olsun] gizlemeyen Batı'nın! Nitekim General Allenby, İngiltere'nin çift haçlı bayrağını Kudüs'teki Zeytûn Dağı'nın tepesine diktiği sırada: "**Haçlı seferleri işte şimdi bitti!**" diye bağırır. Fransız General Guro ise Salâhuddîn Eyyûbî'nin kabrine gider ve ona, kabrine kılıcıyla vurup bir parçasını kırdıktan sonra: "**İşte döndük ey Salâhaddîn**!" diye seslenir. Sömürgeci İtalya'nın lideri Mussolini ise Romalıların şanını Akdeniz'in güneyine taşıdığını söyler. Geri kalan Avrupalı devletlerin, gittikleri her yerde gösterdiği tavır da aynen böyledir.[1]

1 [İstanbul'a beyâz bir at üstünde giren melûnu da bu örneklere eklemek gerekir. Mtrcm]

Bu seferler, doğrudan doğruya ve alenî işgâlini, "eski sömürgecilik dönemi" denilen zaman boyunca devâm ettirir. Ta ki cihadî ayaklanmalar ve bağımsızlık/kurtuluş hareketleri, sömürgeci devletleri, yolunu değiştirip "yeni sömürgecilik dönemi" denilen evreye girmeye mecbûr edinceye kadar.. Bu aşamadan sonra ise sözkonusu bu seferler[in sâhibi batılılar], İslâm âlemi ülkelerinin tamâmında cinâyetlerini/cânîliklerini daha sinsi ve daha korkunç bir şekilde sürdürür. Böylece Arab ve İslâm âlemi devletlerinin kırklı yılların başından itibâren istiklâllerini/bağımsızlıklarını ilân etme süreci başlar. En sonuncuları Birleşik Arab Emirlikleri Devleti'dir ki İstiklâlini(!) 1973 yılında ilân eder. Rusların işgâl etmiş olduğu İslâm ülkeleri ise doğrudan doğruya işgâlden, o da bazıları olmak kaydıyla, ancak 1990 yılında Sovyetler Birliği'nin dağılmasından sonra kurtulur...

Bu ülkelerin, istiklâlini/bağımsızlıklarını kazanması, daha önce de belirttiğim gibi şeklen vukû bulan bir şeydir. Rusya ile Amerika'nın iki büyük devlet/süper güç olarak boy göstermesine, bunlardan her birinin, yeni sömürgecilik döneminde mevzubahis ülkelerin çoğunda sömürge mîrâsını devralıp bu konuda başrolü oynamasına kapı aralamıştır. İngiltere'ye ve Fransa'ya ise ancak şu veya bu ülkede bazı sömürgecilik kırıntıları kalmıştır.

Çağdaş dönem tarihin kayda geçirdiği şudur ki, sömürgecilere karşı başkaldıran ve İkinci Haçlı Seferleri'nin karşısına dikilen Cihâdî ayaklanmalar, İslâm âleminin bütün ülkelerinde alevlenir ve sömürgecilere bir ân için olsun râhat yüzü göstermez. Bu ayaklanmalar, yer yer dinse bile üzerinden çok fazla bir zaman geçmeden tekrâr alevlenir. Örneğin Afganistan'da âlimlerin ayaklanmaları İngiltere'yi bu topraklardan erken bir dönemde ayrılmaya mecbûr eder. Ondan sonra İngiltere, iki yüzyıl kadar süren bir işgâlin ardından Hindistan ile Pakistan'dan çekilir. Keza Irâk, Mısır, Sûdân ve Aden'de yaşanan ayaklanmalar, İngiltere'yi, arkasında büyük kayıplar bırakarak bu topraklardan çıkmaya mecbûr eder. Aynı şekilde Fransa Cezâyir, Tunus, Fas ve Suriye'den ağır kayıplar vererek çıkar. Aynı yolla İtalya, Libya'dan; İspanya, Fas'tan çıkar. Bu böyle devâm edip gider.

[Birinci Haçlı Seferleri ile İkinci Haçlı Seferleri Arasındaki Önemli Bazı Farklar]

İkinci Haçlı Seferleri'nin seyir çizgisi üzerinde araştırma yapan [ve bunu Birinci Haçlı Seferleri'yle karşılaştıran] bir kimse, Haçlıların, iki sefer arasında kendi yol-yöntemlerini geliştirmesine ilişkin ve aradaki farklar nâmına önemli bazı noktalara ulaşır ki bunların en önemli bazıları şunlardır:

– Birinci Haçlı Seferleri, ikincil derecede iktisâdî bir boyutla katışık olsa da temel itibâriyle dînî boyutludur. Beri tarafta İkinci Haçlı Seferleri ise hem dînî–Haçlı, hem iktisâdî–sömürgeci, hem de nüfûz uğruna yaşanan çatışmalarıyla siyâsî boyutludur.

Aynı şekilde medeniyet boyutlu olup o sömürgecilerin kültürünü ve laik düzenlerini, sömürülen ülkelerde yaymayı hedeflemiştir.

– Birinci Haçlı Seferleri, Beyt-i Makdis ve çevresi, Suriye sâhilleri ve Lübnân gibi sadece maşrık sâhilleri ile Şâm bölgesinde yoğunlaşmıştır. Beri tarafta İkinci Haçlı Seferleri, Arab ve İslâm âlemi ülkelerinin tamâmını hedefe koymuştur ve Orta Doğu ile Beyt-i Makdis'de İsrail'i desteklemek üzerine odaklanmıştır.

– Birinci Haçlı Seferleri, işgâl altına almak kasdıyla bizzât toprağı hedeflemiştir. Beri tarafta İkinci Haçlı Seferleri hem toprakları, hem de -kendi medeniyet bileşenlerinin tamâmı doğrultusunda ve bütün boyutlarda değiştirip dönüştürmeyi düşündüğü- o topraklar üzerindeki Müslüman insânı işgâl altına almayı hedefe koymuştur.

[Bu konuyla ilgili] en önemli mülâhazalar bunlardır. Şunu da kaydedelim ki, Birinci Haçlı Seferleri, sömürgeci Haçlıların, İslâm toprakları, bu toprakların sâkinleri, onların medeniyet bileşenlerinin tamâmı, dîni ve kültürü hakkında tam bir cehâlet hâli içinde olmalarıyla yapılıp son bulmuştur. Beri tarafta İkinci Haçlı Seferleri, tafsîlatlı bilgilere ve derinlemesine yapılmış araştırmalara-incelemelere binâen yapılmıştır ki bu da onlara bu topraklara bilinç üzere girme imkânı sunmuştur. Girmiş ve dört bir tarafa kök salmışlardır. Zîrâ ellerinde, bu topraklara, bu toprakların halklarına, onların dînî, etnik ve psikolojik yapılarına ve [sâir] bütün özelliklerine varıncaya kadar hatları belli, kendisi doğrultusunda hareket ettikleri apaçık harîtalar vardır. İşte bu nokta aşağıdaki husûs üzerinde durmamızı gerekli kılmaktadır:

Acaba [Siyâsî, Dînî ve İctimâî o] Üç Mercilik, Arab ve İslâm âlemi toplumlarının önderliğini yapmak noktasında ne hâldeydi?

İkinci Haçlı Seferleri Dönemi Boyunca Müslüman Merciliklerin Durumu

<u>Siyâsî Mercilikler Düzeyinde:</u>

Bu mercilik, Osmanlı Hilâfeti'nin (onsekizinci yüzyılın sonlarından itibâren) fiilen, 1924 yılında ise resmen düşmesiyle birlikte tamâmen düşmüştür. Siyâsî önderliğin hâli ise genel itibâriyle, Haçlı ve Moğol saldırılarının yaşandığı günlerde birbirleriyle didişip duran Maşrık/Doğu Emîrlerinin ahvâlinden daha kötü olmasa bile onlardan geri kalır değildir. [Bu aşamada] Müslümanların Siyâsî Mercilikten fiilen mahrûm olduğunu söylemek mümkündür.

<u>Dînî Mercilik Düzeyinde:</u>

Bu mercilik, o aşamada, hâlâ daha diri bir hâldedir ve fıkhî mezheblerin imâmları /âlimleriyle ve -Müslüman ülkelerin tamâmındaki büyük mescidler örneğinde olduğu gibi- dînî aydınlanma merkezleriyle varlığını bulmuştur. Yine bu aşamada tasavvufî tarîkatler, Müslümanların çoğu ülkesinde dînî bir mercilik olarak tebârüz etmiştir. Nitekim sûfîlik, Osmanlılar ve öncesi dönemlerde bir serpilme hâli yaşamıştır. İşte

âlimler ve tasavvufî tarîkat önderleri, insânları cihâd ile direnişe davet vazîfesini îfâ ettikleri gibi sözkonusu cihâdî hareketlere de bizzât önderlik etmişlerdir.

İctimâî Mercilik Düzeyinde:

Kabîle ve aşîret eksenli yapı o aşamada Arab ve İslâm âleminin çoğu bölgesinde henüz birbirine kenetli bir hâldedir. Ayrıca Dînî Mercilikle ciddî anlamda bir bütünlük arzetmiştir ki bu da direnişe halk tabanlı gücü kazandırmıştır.

İşte böylece sömürge karşıtı direniş hareketleri İslâm âleminin tamâmına yayılır. Kafkaslarda İmâm Şâmil'in Ruslara karşı yürüttüğü direniş örneğinde olduğu gibi ki yaklaşık kırk yıl kadar sürer. Özbeklerin ve sâir kesimlerin Orta Asya'da yürüttüğü ve Rusların çok vahşî bir şekilde bastırdığı direniş hareketleri de böyledir. Bu aşamadan sonra [bu bölgelerdeki] Müslümanlar, cihâdlarını, dînlerini ve millî kimliklerini gizli bir şekilde muhâfaza yoluna yönelir ve tarihleri boyunca Ruslara karşı direniş sekteye uğramaz ve ara ara varlık göstermeye devâm eder.

Aynı şekilde İngilizlere karşı Hind Alt Kıtası'nda, Sind Diyârı'nda ve Afganistan'da, öncülüğünü "Diyobend Âlimleri"nin, Hanefi Mezhebi imâmları/âlimlerinin ve tasavvufî tarîkat önderlerinin yaptığı direnişler baş gösterir ve İngilizlerin bu topraklardan çıkıp gitmesiyle netîcelenir.Yine İngilizler Irâk'taki direniş hareketleriyle, Sûdân'daki Mehdi Hareketi'yle ve Mısır'da Ezher âlimlerinin öncülük ettiği ayaklanmalarla karşı karşıya kalır. Yemen âlimlerinin İngilizlere karşı yürüttüğü direniş hareketini de unutmamak ve bunlara eklemek gerekir.

Beri tarafta Fransa, Cezâyir'de çok güçlü bir direniş hareketiyle karşılaşır. Aynı şekilde Fas, Suriye ve bazı Afrika ülkelerinde pek çok direniş hareketi baş gösterir. Abdulkerîm el-Hattâbî ise Fas'ın er-Rîf bölgesinde İspanyollara ve müttefik Avrupa ordularına karşı cihâdı elden bırakmaz. el-Hattâbî, meşhûr "Annual Muhârebesi"nde beş Avrupalı devletin birleşik ordularını hezîmete uğratır. Binlerce askeri ve yüzden fazla generali esîr alır. Aynı şekilde Ömer el-Muhtâr ve Senûsîler Libya'da İtalyalılara karşı kırk yıldan fazla süren bir cihâd hareketi yürütür. İslâm âleminin farklı ülkelerindeki durum da böyledir.

İşte böylelikle ve de Siyâsî Mercilik sâhada olmamasına rağmen Dînî ve İctimâî mercilikler, Ümmeti toparlamaya ve cihâd eksenli gerilla savaşları, sivil direnişler, başkaldırılar, gösteriler ve siyâsî mücâdeleler üzerinden direniş damarını harekete geçirmeye muvaffak olurlar. Bu da yolun sonunda sömürgecileri çıkıp gitmeye ve o ülkelere bağımsızlıklarını vermeye mecbûr eder. Sömürgeciler giderler gitmesine ama İkinci Haçlı Seferleri'nin gelecek merhalesi için gerekli temelleri çok sinsi ve pis bir şekilde atma fırsatına ulaştıktan sonra ki bu merhale ise Yeni Sömürgecilik/Neo Emperyalizm olarak bilinmektedir.

Müslümanların, askerî sömürgecilik aşaması ile istiklâl dönemlerine kadar ve Birinci Dünya Savaşı'ndan itibâren köklü bir şekilde Yahûdîlerin devreye girmesinin

akabinde İkinci Haçlı Seferleri karşısında yürüttüğü mücâdeledeki güç dengelerine ilişkin denklem aşağıdaki gibidir:

//...

Haçlı Milleti+Yahûdî Milleti X İslâm Ümmeti →[=] İslâm Ümmeti gâlib gelir.

....//

Burada bir kez daha şunu söyleyebiliriz ki, mevzubahis direniş veya karşı koyuş sadece sınırlı sayıda bazı toplulukların veya gizli örgütlerin veya [belli bazı] akîdevî zümrelerin işi olmamıştır; bilakis bütün Ümmet-i İslâm'ı içine almıştır. Her bir toprak parçasında cihâd ve direniş önderlerinin etrâfında kenetlenen Ümmet-i İslâm'ı..! Düşman milletler karşısında davâ, bütün bir Ümmet'in davâsı, mücâdele de bütün bir Ümmet'in mücâdelesi olunca Ümmet zafere ehil bir hâle gelmiştir ve sömürgeciler çıkıp gitmiştir.

Bu noktada söz/veya konu, İkinci ve Üçüncü Haçlı seferleri arasında kalan Yeni Sömürgecilik dönemine intikâl ediyor. Nitekim bu konuyu, daha önce verdiğim ve bu bahisle ilgili bazı derslerimde 'Haçlı Seferleri'nin İkinci Merhalesi' başlığı altında ele almıştım. Şu noktada ise bunun, Üçüncü Haçlı Seferleri'ne zemin hazırlayan müstakil bir merhale olduğunu düşünüyorum. Dolayısıyla konuyu burada müstakil bir başlık altında ele almaya çalışacağım ki o da aşağıdaki gibidir:

"Şeklî" Siyâsî Bağımsızlık Merhalesi ve Yeni Sömürgeciliğin Oluşumu

Arab ve İslâm ülkelerinde bağımsızlığın husûle geldiği ve 1990 senesinde Yeni Dünya Düzeni'nin kurulduğu iki dönem arası süreçte, yani devletlerin bağımsızlığını elde ediş sırasına göre kırklı yıllardan itibâren ve yetmişli yıllara kadar, ayrıca Sovyetler Birliği'nin dağıldığı ve Amerika'nın dünya idâresini tek başına ele alıp modern Romalıların liderliğini yapmaya başladığı dönem boyunca Avrupalı devletler ve -[tıpkı onlar gibi o] sömürgecilik çizgisine dâhil olan- Rusya ve Amerika, Yeni Sömürgecilik kavramıyla bilinen ve Arab–İslâm âlemi ülkelerinin şu günümüze kadar kendisinden kurtulamadığı aşamaya geçerler. Bu aşamada -inşâallah ileride de açıklayacağımız gibi- Üçüncü Haçlı Seferleri'ni sevk ve idâre işini, artık Amerika ve [onun o] Siyonist idâresi mîrâs alır.

Bu aşamayla ilgili söyleyeceklerimize gelince: Sömürgeci Avrupalılar, daha önceden aldıkları karâr doğrultusunda Müslümanlara karşı -onları tamâmen kontrol altına almak için- giriştikleri fikrî/kültürel işgâl sürecini tamamlamak adına hiç vakit kaybetmez ve geçmiş tecrübelerinden, ayrıca oluşturdukları misyonerlik, denetleme ve *kolonyalist* projelerle çalışmalarını son sürat devâm ettirirler. İlk işgâl ordularıyla birlikte fikrî ve kültürel işgâl araçları da gelir. Böylelikle de misyoner okulları ve batılı üniversiteler açılır. Matbaalar, sosyal ve kültürel kulüpler, gazeteler ve yayınevleri

kurulur. Sömürgeciler, batılı ve laik düşünceleri yayarlar; bu temeller doğrultusunda ve Bağımsızlık dönemleriyle uyum arzeden [birtakım] Ulusal partiler kurulur. Edebî, fikrî ve kültürel faaliyyetler üzerinden batılılaşma sürecini teşvîk ederler. Aynı şekilde kültürlü gençlerin -üniversite okumak ve yüksek öğrenimlerini tamamlamak üzere- sömürgeci ülkelere gitmesi için kapıları ardına kadar açarlar.. O gençler, batılıların kültürü ve düşünceleriyle yüklenmiş, onların medeniyetinin büyüsüne kapılmış, kezâ akılları ve kalbleri de bununla tıka basa dolmuş, kendi ümmetlerine âidiyet nâmına ise geriye sadece ten rengi ve dilin dili kalmış bir halde dönsünler diye..! Evet, kimi ülkelerde onlarca yıl süren, Cezâyir ve Hind Alt Kıtası örneklerinde olduğu gibi kimi bölgelerde bir asrı aşan; Orta Asya ve çevresi, bazı Afrika ülkeleri gibi başka bölgelerde çok daha uzun süren bu çabalar, sömürgecilik dönemleri boyunca meyvelerini verir. Son derece zekice ve sinsice yürütülen bu sömürgeci faaliyyetler meyvelerini verdiği gibi aynı zamanda Yeni Sömürgeciliğin bileşenlerini oluşturan ve Üçüncü Haçlı Seferleri'ne temel teşkîl eden son derece önemli bazı netîceler de doğurur. Bu netîcelerden bazıları şunlardır:

– Sömürgeciler, bizim ülkelerimizde onların yolu üzere olan [bazı] siyâsî kesimler oluşturur. Ayrıca bunları, kendilerinin yerini almaya ehil ve onların çıkarlarını gözetip kollayacak, bu arada işin zahmetini bizim diyârların çocuklarının sırtına vuracak bir hâle getirirler. Onlar sömürgecilerin kârlarına kâr katarken, beri tarafta sömürgeciler direnişle karşı karşıya gelmenin getireceği kayıplardan kurtulur. Çünkü sözkonusu ulusal kesimler, halklarının gözünde bağımsızlığın muhâfızları olarak görülür/veya onlara öyle gösterilir.

– Sömürgeciler, rejim şeklini, her ülkenin durumuna göre, ya Arab Yarımadası ülkeleri, Ürdün ve Fas örneklerinde olduğu gibi krallığı, bizzât onların garantörlüğü ve denetiminde verâset yoluyla devralan hâkim aileler; ya da Hindistan, Pakistan ve birtakım Arab ülkelerinde olduğu gibi, hükûmeti, tiyatro sahnelerini andıran seçimler üzerinden devralan siyâsî partiler yoluyla belirler... Diğer yandan ise Mısır, Suriye ve Irâk örneklerinde olduğu gibi kimi ülkelerde darbeler ve askerî diktatörlükler yolunu tercîh ederler. Yine üçüncü bir sınıf/veya tür kapsamında, bir nevi sivil diktatörlükler oluştururlar. Bütün bu hükûmetler, sömürgecilerin gidişinin akabinde ve adına Bağımsızlık Merhalesi denilen merhalede yönetimi, [sömürgeciler adına ve onların çıkarına] ele alsınlar diyedir..!

– Sömürgeciler, kendilerine bel bağlama karârı aldıkları sözkonusu bu kesimlerin, kendi halklarının gözünde, sanki bağımsızlığı kazananlar onlarmış gibi görülmeleri için basın-yayın kolları, siyâsî ve bazen de askerî tiyatrolar üzerinden algı yönetimi oluşturmayı da elden bırakmazlar. Âlimlerin, dînî mercilerin ve İslâm şiârı/davâsıyla cihâd eden halkların, kendi İstiklâllerini kazanmak adına sarfettiği cihâdî çabaların çalınma süreci de böylece tamamlanmış olur. İşte böylelikle sömürgecilerin zaman içinde değiştirip dönüştürdüğü/ve biçimsizleştirdiği beşer sürüleri, kafalarında ırkcı ve ulusalcı düşüncelerle, kimi sosyalist kimi demokrat, kimi komünist kimi liberalist,

kimi kapitalist ve kimi de sâir batılı siyâsî düşünce akımlarına müntesib bir şekilde meydânları doldurur. İşte bizim ülkelerimizde şeklî bağımsızlık böylece ilân olunur ve halklar, İkinci Haçlı Seferleri'nin ikinci dönemini sürdürme vazîfesi kendi omuzlarına bırakılan yapmacık putların propagandasını davul zurna eşliğinde böylece yaparlar. Beri tarafta Yeni Sömürgecilik ülkelerimize tamâmıyla hâkim olur.

– Sömürgeciler, sözü geçen ve bizzât oluşturdukları, ülkelerinin sınırlarını bizzât çizdikleri, yapılarını da bizzât biçimlendirdikleri bu rejimleri, belli başlı bazı yollarla kendilerine bağlarlar ki bunların en önemlileri şunlardır: Sömürdükleri ülkelerin çoğu kısmında kendi orduları için askerî üsler kurmaları ki hedef ise istedikleri zaman bu askerleri yayabilmek ve kontrolü tekrâr ele geçirebilmektir. Ayrıca kendi uluslararası çekişmelerinde yine bu askerleri kullanmaktır. Aynı şekilde sözkonusu rejimleri ve [sözümona] "bağımsız!" ülkeleri, bu ülkelerin askerî sömürgecilik döneminden daha ağır bir şekilde onlara uydu olduğunu garanti eden birtakım siyâsî, iktisâdî, askerî, kültürel ve güvenlik yollu antlaşmalarla kendilerine bağlarlar.

– Sömürgeciler, büyük vurguncu şirketleri, bizi kendisine bağlı kalmakla yükümlü tuttukları iktisâdî antlaşmaları ve zorla denetimi altına soktukları Dünya Bankası kuruluşları üzerinden ülkelerimizin her türlü potansiyelini elinde tutan ve kendileri için en başta petrol, gaz ve maden yatakları olmak üzere servetlerimizin tamâmını yağmalamayı garanti altına alan tâm bir ahtapot ağı oluşturur... Ayrıca bizim vatanlarımızın çocuklarından olan ve yönetim birimlerindeki adamlardan ve büyük iş adamlarından oluşan kendi uşakları ve ortaklarıyla birlikte [bunu yaparlar]. Böylece iktisâdî sömürgecilik, halklarımızın kanını emer, çocuklarımızın lokmasını dahi ellerinden alır. [Bir zamanlar] devasa ordularıyla ele geçirmek üzere geldikleri şeyleri ele geçirirler; ama bu aşamada ne asker kullanarak, ne de herhangi bir kayıp vererek..!

– Sömürgeciler, misyoner kuruluşları hem yayar, hem de bunları himâye ederler. İslâm âlemi ülkeleri yoğun bir Hırıstıyanlaştırma kampanyasına marûz kalır. Ama bu kampanyalar, İslâm ve Arab âleminin merkezinde sadece bazı Müslümanların kendi dînleri hakkında şüpheye düşürülmesi ve bağlılıklarının zayıflatılması hâricinde bir semere vermez[م]. Velâkin İslâm âleminin çevre bölgelerinde, Orta Afrika'da, Filipin, Endonezya, Bangladeş, Burma gibi Güneydoğu Asya ülkelerinde başarıya ulaşır ve bu bölgelerde on milyonlarca Müslüman Hırıstıyanlaşır..!

– Sömürgeciler, [despot yöneticilerden oluşan] o malûm çavuş vekilleri(!) eliyle Müslümanların ülkelerinden İslâm Şerîatı'nı ve Allah'ın indirdiği hükümlerle hükmü kaldırmaya çalışırlar. Batı üniversitelerinde hukûk fakültelerinden mezûn olan bizim diyârların çocukları ise Batılı kânûnlar, Roma medeniyeti ve onun putperest anayasaları temelinde [hazırlanan] anayasalar, hukûkî manzûmeler ve kânûnlar oluşturur. "Ulûhiyyet ve Teşrî Hakkı"nı çiğneyen işbu "kânûn koyucular", Fransız ve İngiliz kânûnlarından alınan yasalar çıkarır, anayasalar belirler ki artık bunlar, Müslüman ülkelerdeki idârî ve siyâsî yapıların temeli hâline gelir.

– Sömürgeciler, halklarımız hakkında ve onların dînî, ictimâî ve genel itibâriyle medeniyet eksenli dinamikleri/bileşenleri üzerine yaptıkları derin/kapsamlı okumalar sonrasında daha önce sözkonusu ettiğimiz ve sömürgecileri Birinci ve İkinci Haçlı seferlerinde hezîmete uğratan üç merciliği yok etmeye çalışırlar:

Öncelikle Siyâsî Mercilik:

Hilâfet düşürülür ve ondan sonra sömürgecinin bizzât kendisi siyâsî merciliği ele geçirir. Sonra o merciliği bizzât kendisinin atadığı krallara, başkanlara, prenslere ve sultânlara teslîm eder. Her şeyde kendisini takîb edecek ve ona bağlı kalacak, onun kânûnlarıyla hükmedecek, siyâsî düzenlerini yine onun yolu üzere kuracak, düşüncelerini ve partilerini onun ithâl mâlı düşüncelerine dayandıracak, her türlü sevgi ve dostluk bağıyla kendisine bağlanacak kişilere..! İşte Müslümanların siyâsî merciliği bu şekilde tarumar edilir ve Hilâfet'in -M. 1924 yılındaki şeklî görünümüyle de olsa- ilgâsından itibâren sâhadan tamâmen kaybolup gider.

Sonra Dînî Mercilik:

Sömürgeciler, savaşlarını, mescidler, âlimler, hükûmetler karşısında -Mısır'da el-Ezher gibi- müstakil dînî yapılar, Müslüman Âlimler birlikleri ve bunların farklı kurum-kuruluşları üzerinde yoğunlaştırır. Sömürgecilerin vekilleri de -kılıç zoruyla veya altın yoluyla- dînî çevrelerin pek çok kutbunu, ricâlini ve âlimlerini kendi tarafına çeker... Bağımsızlık hükûmetleri, sömürgecilerden sonra dînî müesseseleri baskı altına alır ve bunları, adına Vakıflar Bakanlığı veya Diyânet İşleri Başkanlığı dedikleri veyahut bunların benzeri yapıların içine katarlar.

Hükûmetlerin ekseriyyeti, sulta(n)ların emirleri doğrultusunda hareket eden, kralların yahut başkanların arzularına göre fetvâlar veren münâfık dînî mercilikler oluşturur. Meselâ Mısır'da el-Ezher idâresinin, Tunus'ta ez-Zeytûne'nin, Suûdi Arabistan'da Büyük Âlimler Birliği'nin, Emr-i Bi'l-Marûf ve Nehy-i Ani'l-Münker Heyeti'nin, Yüksek Yargı biriminin, Davet ve İrşâd Heyeti'nin başına gelenler birer örnektir. Diğerlerinin başına geleni de bunlara kıyâs edin...

Basın-yayın organları ve devlet politikaları, ihlâslı âlimlerden ve müstakil câmilerin imâmlarından, şer'î ilimlerin âlimlerinden ve talebelerinden olup da onların karşısında diz çökmeyen her kişiyi karalama yoluna gider. Bunların gelirleri kesilir ve hem mâddî hem de manevî anlamda *tâm bir* kuşatma altına alınırlar. Zamanla onları basın-yayın yoluyla reklamını yapıp durdukları ve adına "medenî/çağdaş" dedikleri toplum var ya, işte onun nazarında, geri kalmış, menfaatci, çağın gerisine düşmüş, eğreti, komik bir kesime dönüştürürler... İşte hükûmetler, câmileri böylece kontrol altına alır ve Cuma hutbelerini dahi artık onlar dayatır. Nihâyetinde Ümmet'in son sığınağı olan bu dînî merciliği şu veya bu şekilde bitirirler. Ayrıca bu sömürgeci plan-program, Müslüman ülkelerin durumuna göre farklı şekillerde başarı kazanır. Arab âleminde, özellikle de Şam, Mısır, Kuzey Afrika ve Mezopotamya ülkelerinde parlak bir başarı sağlar. Türkiye'de ise tâm anlamıyla ve kâmilen başarıya ulaşır.

Diğer taraftan kimi ülkelerde [bu] başarı oranı daha düşüktür. Afganistan, Pakistan ve şartları itibâriyle bu ülkelere benzeyen kimi bölgelerde ise başarı oranı kısmîdir.. Ama toplamda: Tarih boyunca direnişin vicdânî muharrik gücünü Müslümanlar adına uhdesinde tutan [ve zamanı geldiğinde onları direniş yolunda harekete geçiren bu] klasik [/kadîm] dînî mercilik yok edilir veya felce uğratılır.

[Burada] insâf adına kayda geçirmemiz ve hatırlatmamız gereken bir husûs ise şudur: Dînî merciliklerin, işgâle karşı duruş noktasında oynadığı bâriz role rağmen, Osmanlı döneminden itibâren gerilemeye doğru bir yön tuttuğu ve bidatlerin intişârı noktasında, kezâ aşırı/sapkın olan, çözülmeye uğrayıp/bozulan, meskenete/boyun eğmeye çağrıda bulunmaya başlayan tasavvufî tarîkatlerin yayılması gibi illetlere tutulduğu da bir vâkıadır. Yine umûm itibâriyle dînî mercilikleri vuran diğer bir husûs ise şer'î–ilmî yöntemden uzaklık, ibdâ ve ictihâd gibi alanlarda geri kalmışlıktır. Bu da sömürgeciler ve hükûmetler için onları sâhadan uzaklaştırmayı ve zamanla parçalamayı kolaylaştırmıştır. Daha ötesi sömürgeciler, sömürgecilik günlerinde bunlardan pek çok kişiyi kendi tarafına çekip saflarına katabilmiş ve sultân âlimleri tabakasını andıran, etkileri ve Ümmete verdikleri zarar itibâriyle de onları geride bırakan bir sömürge âlimleri tabakası oluşturabilmiştir. İşte bu noktada sözkonusu dînî merciliğin bizzât kendisi, onu kendi aslî köklerine, revnaklığına ve tarihî liyâkatine döndürecek olan bir tecdîd devrimine ihtiyâc duyar hâle gelmiştir.

İctimâî Mercilik boyutuna gelince:

Modern devletlerin ve büyük şehirlerin kurulması ve işçi, öğrenci, memûr kesimlerin, çağdaş medenî toplumun doğası gereği, taşradan şehirlere doğru göç etmesiyle birlikte [İctimâî Mercilik] parçalanır. Bu hâl kabîlelerin çözülmesine neden olur. Aynı şekilde aşîret bağları zayıflar, yıprandıkça yıpranır. Bu aşîretlerin reîslerinin ve başlarının yaşanan hâdiseler ve siyâsî değişiklikler karşısında ağırlık merkezinde rol oynamasına imkân sağlayan bir asabiyyet bağı olmaktan çıkar. Tabîî ki bu çözülme süreci bir ülkeden diğerine farklılık arzeder. Afganistan, Yemen, Arab Yarımadası ile Afrika'nın bazı çevre bölgelerinde olduğu gibi kabîle olgusu hâlâ daha güçlü ve etkin iken beri tarafta kimi bölgelerde bu bağlar şibh-i kâmil bir şekilde kopup dağılır. Geri kalan devletlerin çoğu kısmında ise bu merciliğin etkisi, *çağdaş dönem ekonomik* ve *toplumsal* dönüşümlerin neticesinde tamâmen silinip gider.

İşte Arab ve İslâm âlemindeki riddet düzenleri böyle kurulur ve kendi halklarına jandarma dipçiğiyle hükmetmek üzere yönetime gelir... Tahtlarını korumak için de sömürgecilerin çıkarına her işi görür/her türlü vazîfeyi icrâ ederler.

Peki, Haçlıların vekilleri [sözkonusu bu] mürted yöneticilerin [taht-ı] idâresinde geçen İkinci Haçlı Seferleri'nin bu sinsi merhalesinin felâketlerine kim karşı durdu? Özellikle de Ümmet'in merciliklerinin temel yapıları çökertildikten ve mukâvemet unsurlarıyla direniş odaklarının yok edilmesinden sonra?!

Öncelikle sözkonusu [mürted] rejimlerin karşısına, siyâsî ve iktisâdî hedefleriyle sömürgecilere karşı [olduğunu söyleyen] birtakım muhâlefet partileri çıkar. Şunu da kaydetmek gerekir ki bu partilerin çoğu, yine batıdan gelen düşünceler/ideolojiler doğrultusunda kurulmuştur. Ayrıca Arab ve İslâm âleminde bunların çoğu ırkcı solcu veya liberal demokrat ideolojileri benimsemiştir. Çünkü bu muhâlefet partileri, netîce itibâriyle ve düşünce açısından sömürge mamûlü yapılardır. Bu da sömürgecilere, onları kullanma, işe koşma veya onların işini bitirme yahut mevcut yönetimi devirip onlara hükûmeti devralma fırsatı sunma, böylece eskisini yenisiyle değiştirme, o laik partilerden ve/ya o siyâsî muhâlif kesimlerden birini götürüp diğerini getirme imkânı sunmuştur. Suriye, Mısır, Pakistan, Cezâyir, Irak, Yemen, Libya ve pek çok Afrika veya Güneydoğu Asya ülkesinde vukû bulan zincirleme askerî darbeler bu kapsamdadır. Buna karşın sömürgeciler, bazı ülkelerde yönetimler için demokratik değişim adına bir parça alan da açar ve muhâlefet konumundaki partiler, dönüşümlü olarak hükûmette bulunan partilerin yerini alır. Ama genel ahvâl ve sömürgecilerle irtibât odakları kayda değer bir farklılık arzetmez. Bu arada Yeni Sömürgecilik [düzeni, bu ülkelerde] iktisâdî gücü kendi tekelinde tutmayı, servetleri yağmalamayı, kezâ haçlı propaganda merkezlerini ve batılı düşünce odaklarını kontrol etmeyi [sözü geçen o] kokuşmuş hükûmetler üzerinden koruyup devâm ettirir. O hükûmetlerin zâhir hâlini korur ve her şeye onlar üzerinden hükmeder. Kendi ülkelerinde tatbîk edilen demokrasi adına gerçek herhangi bir değişikliğin/veya dönüşümün yaşanmasına ise asla müsâade etmez/geçit vermez.[1]

Arab ve İslâm âlemi ellili, altmışlı ve yetmişli yıllar boyunca ırkcı/ulusalcı ve solcu yayılmacılığın -en son haddine kadar- gelişmesine şâhidlik etti. Bu akımlar belli başlı bazı ülkelerde yönetime geldiler. Dolayısıyla bu ülkeler Sovyetler Birliği'ne uydu/peyk

---

1 [Burada şu kaydı düşmek gerekir: Batı'da demokrasinin tatbîki diye bir şey "demokrasi" denilen şeyin görücülüğe çıktığı günden beri görülmüş şey değildir. Yani hiç kimse, "**demokrasi** birgün bizim ülkelerimizde de **Batı**'da tatbîk edildiği gibi tatbîk edilebilir" gibisinden bir zehâba kapılmamalıdır. Sokrat'ı asan demokrasi şu çağımızda Chomsky'nin dilinde "Batı usûlü demokrasi anti-demokratiktir"e dönüşmüştür. Chomsky veya benzerlerinin demeye cüret edemediği şey ise demokrasinin "Western way of"u veya "Eastern"i olmayacağıdır. Olan ise ancak ve ancak Charly Chaplin'in "A King in New York" adlı filminde gözlerimizin önüne serdiği "çocuk" karakterinin, şahsiyyeti bütünüyle kırıldıktan ve tamâmen sindirildikten sonra 'uysal yurttaş'a dönüştürülmesi hâdisesidir. Sindirilmiş, uysallaştırılmış, ehlileştirilmiş, daha ötesi ve -affınıza sığınarak söyleyelim- iğdiş edilmiş 'uysal yurttaş' kalabalıklarına tanınmış "kendi despotunu bile-isteye seçme hakkı"nın adı demokrasi olsa gerek! Kısacası "Demokratlar"la "Cumhuriyetciler"in hâli yine Amerikalı bir mendeburun benzetmesiyle "Pepsi" ile "Coca Cola" gibidir. Biz de şunu diyelim ki demokrasi, en iyi hâliyle nerede tatbîk ediliyorsa orada despotizmin en âlâsı hüküm sürüyor, "Pepsi"nin asidi kendilerine yeterli gelmeyenler "Coca Cola"yla kendisini kandırıyor demektir. Her ikisinin birden, diğer zehirli versiyonlarıyla birlikte "külliyyen zehir zıkkım" şeyler olduğunu idrâk etmeyenler bunlara kızılımsı rengini veren asıl unsurlardır. Bir zamanlar demokrasi küfürdür deyip bugünlerde demokrasi havarisi kesilenlere ve bu yolda yarış edenlere duyrulur! Demokrasi nedir, ne değildir, iyi midir, kötü müdür, İslâmla uyuşur mu uyuşmaz mı gibi meseleler, ciddiye alınacak türden meseleler değildir. İroni yoluna başvurmamız da bu sebebledir. Affoluna! Mtrcm.]

bir sürece sokuldu. Belli çıkarlar ve batıyla ilişkiler adına gözetilen bazı dengeler de bu sürece dâhildi. Mısır, Cezâyir, Suriye, Güney Yemen, Somali ve sâir ülkelerde yaşananlar buna bir örnektir. [Sözde] Soğuk Savaş dönemi ve iki kutbun birbiriyle çatışması, ırkcı, ulusalcı, solcu ve/ya liberal partilerin Batı veya Doğu Kampına uydu olmaları dolayısıyla ve bu piyonların iktidâr, nüfûz ve -iktidâra ulaşmaları için onlara mâddî, manevî ve siyâsî destek veren dış mihrâklara- uşaklık yolunda birbirleriyle çatışmasına göre bizim ülkelerimize siyâsî karışıklıklar olarak yansıyan bazı hâllerin yaşanmasına sebebiyyet verdi.

Böylelikle Müslüman halklar, Haçlı Batı veya Haçlı Doğu'nun kendilerine rekâbet izni verdiği bütün o seçeneklerin elinden inim inim inledi. Beri tarafta bu [uşak] yönetimlerin tamâmı, [Batılı veya Doğulu] efendilerinden aldıkları emir(ler) doğrultusunda İslâmî yönelimleri baskı altına aldı ve onları -artık hayâtın her alanında görülen çöküş karşısında bu Ümmeti ayağa kaldırabilecek dînî bir mercilik oluşturmasınlar diye- yasaklarla kuşattı.

Bu dönem boyunca İsrail, Filistîn'den geriye kalan toprakları ve Kudüs'ün diğer yarısını yutmak üzere ilerledikçe ilerledi. Hattâ Filistîn'e mücâvir Arab ülkelerin bazı bölümlerini dahi işgâl etti. Tiyatro sahnelerini andıran bazı savaşlar üzerinden işgâl ettiği bu toprakların yüzölçümü, Filistîn'in yüzölçümünden altı kat daha fazlaydı. En önemlisi ise "5 Ağustos – Haziran 1967" felâketiydi. Nitekim bu aşamadan sonra İsrail, Ümmet'in damarlarını koparan, izzetini ayakaltı eden ve siyâsî gerçekliğini çıkmazlara sokan, bu arada onun firavunlarına, kendi halkları aleyhine [daha fazla] müzâyede maddesi sağlayan acı bir vâkıa haline geldi.

Allah Teâlâ, Kendi Dînini, Kitâbını ve bu Ümmet içinde hak üzere sâbit/muzaffer bir şekilde bu Dîn uğruna savaşacak, ne onları yardımsız bırakanların ne de onlara muhâlefet edenlerin kendilerine bir zarar verebileceği *Tâife-i Mansûre*'nin varlığını muhâfazaya hükmettiği içindir ki, daha Hilâfet'in ilgâ olunduğu ilk günden itibâren bu Ümmet içinde İslâmî uyanış ve kutlu direniş tohumları, yöntem ve meşreb itibâriyle çeşitlilik arzeden, ama aynı hedef doğrultusunda faaliyyet gösteren, yani bu Ümmeti kendi Dîni'ne, Şerîatı'na ve Rabbi'nin hükmüne geri döndürmeye çalışan Okullar şeklinde boy atar. İslâmî Uyanış'a dâir bu olguyla ilgili tafsîlatı gelecek iki bölüme bırakacağım. Ancak bu noktada sadece sözkonusu dönemde bu Ümmet içindeki direniş güçleri ile Haçlılar arasında görülen çatışma taraflarına ve mücâdele denklemine değinmekle iktifâ edeceğim.

Öncelikle İslâmî Uyanış olgusu çeşitli şekillerde yayılır. Bunların en bârizi Şerîat'ı tatbîk etmek gâyesiyle hükûmete ulaşmaya çalışan ve bu uğurda siyâsî mücâdele sâhasına giren birtakım siyâsî partilerdir. Bu partilerin bazıları fikrî – akîdevî okullar yahut Şerîat'ın hükmüne müheyyâ bir hale gelebilmeleri için ferdi ve toplumu ıslâhı hedefleyen cemiyyetler veya ıslâh cemâatleri şeklinde varlık gösterir. Öte yandan başka bazı yerlerde gözde imâmlar, hatîbler ve âmme âlimleri ile ıslâh davetcileri

şeklinde belirir. Bunlar bazen mürted hükûmetler karşısında silâhlı mücâdele yoluna başvuracak bir şekle/kıvâma ulaşır. Yine bu Uyanış olgusunun, [kendisine mahsûs] edebî verimleri, yazarları, mütefekkirleri ve sembol isimleri olur. Medeniyet eksenli çatışma, toplumun birçok kesimine, mütedeyyinliğe rağbet olarak yansır. Hicâb ve sakal görünümleri yayılır. İslâmî yazarlar/eserler ve artık Arab–İslâm toplumlarının tamâmını sarmaya başlayan bazı dînî âdetler ve örfler revâc bulur.

İşte [tam] bu noktada, çeşitli yönetimleriyle o rejimleri destekleyen Haçlı Batı ve Mülhid Doğu tehlikeyi sezer. Bunlar çanlarını çalar, [uşak] hükûmetlere, henüz boy atmış olan bu diri tohuma karşı, o henüz kökleri sağlamlaşmadan, gövdesi üzerinde durmadan ve dalları yapraklanıp meyvelerini vermeden önce onun köklerini kesmek için saldırı kampanyalarını başlatma emri verir ve bu tohumu tasfiye vazîfesini onlara tevdî eder. Böylelikle çatışma bizzât Ümmet'in kendi içine döner. Doğrudan doğruya sömürgecilere karşı yürütülen mücâdele, artık İslâmî Uyanış ferdleri ve cemâatleri ile sömürgeci mamûlü Mürted Hükûmetler arasında bir çatışmaya dönüşür. Ayrıca bu çatışma, baskı ve zindân fasıllarıyla; kezâlik partilerin, gazetelerin, cemiyyetlerin kapatılması gibi hâller üzerinden farklı biçimler alır. Bazı zamanlarda ise sert silâhlı mücâdeleler boyutuna ulaşır.

Bağımsızlıkların elde edilmeye başladığı ilk zamanlardan Yeni Dünya Düzeni'nin kurulduğu ve Amerika'nın önderliğinde Üçüncü Haçlı Seferlerinin başlatıldığı dönem arasında kalan merhale boyunca İslâm âlemi ülkelerinin handiyse tamâmı, bu çatışmaya bağlı olarak, farklı derecelerde bir kaynama hâline şâhidlik etmiştir/bir galeyân meydânı olmuştur.

Bu çatışmayla ilgili denklem ise -bu çatışmaya yeni bir tarafın da dâhil olmasıyla birlikte- aşağıdaki gibidir:

//..

Haçlı Milleti + Yahûdî Milleti + Mürted(Yönetici)ler Tâifesi X İslâmî Uyanış [Hareketleri] →[=] İslâmî Uyanış [Hareketleri] hezîmete uğrar.

....//

Bu denkleme bakıldığında, çatışma güçlerinin doğasını ve bu çatışmanın -Birinci ve İkinci Haçlı seferlerine kıyâsla- netîcelerini değiştiren son derece önemli birtakım noktalar dikkat çekmektedir ki bazıları şunlardır:

1. Haçlıların ve Yahûdîlerin açıktan açığa/ve birebir çatışma noktasında rollerinin ortadan kalkarak perde arkasından bir idâreye ve desteğe dönüşmesi; onlara bağlı yöneticilerin önderliğindeki mürted tâifenin bu çatışma işini devralması...

2. Gerçek düşmanın adem-i zuhûru [ve öne çıkmaması] dolayısıyla Ümmet'in ve halklarının mücâdele sâhasının dışına çıkması ve çatışmanın fitne türlerinden bir fitne ve yöneticiler ile birtakım yönetilen tabaka arasında yaşanan çarpışma gibisinden bir şekil alması...

3. Bu devasa kuvvetler karşısında, mücâdele vazîfesinin, ancak çok cüzî bir güç teşkîl eden ve gücü -her ülkenin kendi şartlarına göre- on'larla veya yüz'lerle veya en iyi hallerde bin'lerle ifâde edilen İslâmî Uyanış'ın omuzlarına kalması ki bu durum onun ezilmesine veya çizgisinden çıkarılmasına veyahut hedeflerini gerçekleştirme noktasında başarısızlığa uğratılmasına sebeb olur.

4. Çatışmanın bu aşamasında resmî dînî kurum-kuruluşların ve sulta(n) âlimleri taburunun cân alıcı rolünün öne çıkarak Ümmet'in savaş meydânından çıkma sürecini iyice hızlandırıp pekiştirmesi ve [ister istemez] mücâdeleyi *hak üzere zâhir* az [sayıdaki] topluluklar/zümreler ile sınırlı bir hâle getirmesi... Nitekim bu resmî kurum-kuruluşlar, mürted yöneticilerin üzerine meşrûluk boyası çalar ve onları İslâm–Îmân nâmına şehâdet getiren [Müslüman] kimseler olarak gösterirler. Yine onlara "Meşrû Yetki Sâhibleri" unvânı bahşederler. Dolayısıyla da âmmenin nazarında onlara karşı kıyâma kalkışmanın harâm olduğu; onlara karşı koymanın fitne sayılacağı kanâatini /ve inancını pekiştirirler. Onların batıyla ilişkilerini ve sömürgeci antlaşmalar nâmına imzaladıkları şeyleri ise meşrû yetki sâhibi sıfatını hâiz olmaları dolayısıyla onların salâhiyyeti dâhilinde [/ve kendilerinin yararına] şeyler olarak gösterirler. İşte batının kutsadığı ve gerçekleştirmeye çalıştığı şey de aynen budur.

Farklı okulları, bilhassa altmışlı yılların ortalarından itibâren Silâhlı Cihâdî Akımı [başta] olmak üzere İslâmî Uyanış ile sözkonusu o hükûmetler arasındaki çatışma süreci bu şekilde yükselişe geçer. Fakat bu çatışmanın nihâyetinde vukû bulan şey şudur: Henüz 1990 yılına varılmadan önce, sömürgecilerin vekilleri olan ve mürted yöneticilerimizden oluşan haçlıların öncü kuvvetleri, sömürgeci efendilerinin de yardımını alarak, kendi münâfık dînî birimlerinin ve devasa medya organlarının stratejik desteğini de buna katarak İslâmî Uyanış güçlerini bastırır. İslâmî Uyanış'ın muhtelif okullarını bastırır ve onları hedeflerine ulaşmaktan alıkoymak sûretiyle bilfiil başarısızlığa mahkûm ederler. Ayrıca onları krizlerin darboğazına sokarlar... Beri tarafta Ümmet'in kalabalık kesimlerinin bu ölümcül savaş karşısındaki tavrı, her bakımdan belâhet örneği sergileyen bir seyirci tavrıdır. [Oysaki] kahrı yudumlayan, türlü türlü baskılar altında debelenen ve sıkıntılar içinde yaşayan da bizzât onlardır.

Bu noktada, Avrupa liderliğinde yapılan İkinci Haçlı Seferleri'nin başlangıcından itibâren ve Amerika liderliğinde varlık gösteren şu son Üçüncü Haçlı Seferleri'ne kadarki süre içinde fikrî/kültürel işgâl konusunda kullanılan sömürgeci plan-programın özetine dâir bir sunum yapmanın son derece faydalı olacağı kanâatindeyiz.

İkinci ve Üçüncü Haçlı Seferleri (1798-1990) Arası Dönemde Felâketin Seyri ve Esbâbı

Bu kısmın içeriğini inşâ konusunda [Abdullah Azzâm'a ait] son derece önemli bazı kitâblara başvuracağım ki Üstâdımız Şehîd Abdullah Azzâm (rahmetullahi aleyh) bu eserlerinde, sözkonusu dönem boyunca Arablarla Müslümanların ahvâli

hakkında vukû bulan geniş çaplı dönüşümün tabîatını ve esbâbını hulâsa etmiştir. Bunlar "**Hattu't-Tahavvuli't-Tarihî** [Tarihî Dönüşüm Hattı]", "**Edvâ Ale'l-Kavmiyyeti'l-Arabiyye** [Arab Milliyetciliği Üzerine...]" ve "**es-Seratânu'l-Ahmer** [Kızıl Kanser]" adlı eserlerdir. Bu eserlerin içeriği, içinde bulunduğumuz ve günümüz itibâriyle de yaşadığımız şu ahvâle dâir esbâbı, ayrıca çağdaş dönem Amerikan saldırılarına ilişkin plan-programları anlamada temeltaşı konumundadır ki [zâten] bu eserleri okuyan bir kimse bunları çabucak görme imkânına ulaşır.

....

Yirmibirinci yüzyılın başları olan şu zamanlarda Amerikalıların Büyük Orta Doğu etrâfındaki planı; dîni ve eğitim-öğretim programlarını değiştirmeye yönelik planlar; Rumsfeld'in "düşünce savaşları" programları... evet, bütün bunlar, daha önce Avrupalı sömürgecilerin onsekizinci ve ondokuzuncu yüzyıllar boyunca uyguladığı planların mükerreren -ama hamâkatle- uygulamaya konulmasından öte bir şey değildir.

....

[Mevzubahis eserlere dönecek olursak:] Bunlardan özet bir şekilde ve basît bazı tasarruflarda bulunarak geniş pasajlar nakledeceğim. Bu nakilleri, asıl kaynaktaki yerlerine işârette bulunmak gâyesiyle [kalın] köşeli parantez **[...]** içine alacağım. Asıl kaynak ise "Mevsûatu'z-Zehâiri'l-Izâm fîmâ Usire ann Abdullah Azzâm" adlı [Abdullah Azzâm'ın bütün çalışmalarını ihtivâ eden ansiklopedik] eserdir. Kendi yorumlarımı ve metin içi eklemelerimi ise **{...}** parantezleri içine alacağım...

...Abdullah Azzâm'ın -Allah kendisine gani gani rahmet etsin- adı geçen üç eseri, o dönemin tarihini ve hâdiselerini ele alan onlarca kaynağa başvurmak zarûreti konusunda bana kâfî geldi. Sığınaklar döneminde ve -Allah müstahaklarını versin- Amerikalıların kovuşturmaları altında yaşadığımız böyle bir aşamada bu kaynaklara [doğrudan doğruya] ulaşma imkânım ise zâten yok. Ayrıca burada şu husûsa tekrâr dikkat çekmek isterim: Abdullah Azzâm'ın geride bıraktığı mîrâs, şu zamanlarda fikir ve yöntem itibâriyle mücâhidlerin eğitiminde bu mîrâsı temel bir esâs haline getiren siyâsî, fikrî ve şer'î konularda sonsuz hazîneleri ihtivâ etmektedir. Allah onu lâyıkıyla mükâfaatlandırsın.[1]

---

[1] [Âmîn! dedikten sonra Abdullah Azzâm merhûmun eserleriyle ilgili dikkat edilmesi gereken bazı husûslara kısa bir şekilde mutlaka işârette bulunmak gerektiğini düşünüyoruz. Zîrâ onun şehâdetini takîb eden yıllar içinde o sâha ibretnüma bir ayna oldu. Şöyle ki:

1. Şahsiyetler: Abdullah Azzâm'ın eserlerinde cihâd önderleri olarak geçen ve Abdullah Azzâm'ın şehîd edilmesini takîb eden yıllarda, hattâ kendisi henüz hayâttayken aslî hüviyyetlerini ortaya koyan şahsiyyet fukarası ve cihâd tâciri bazı adamlar:

a. Ahmed Şâh Mesûd: Bu Ümmet içinde "Pençşîr Aslanı" olarak nam yapan, ömrünün kısm-ı a'zamını âdeta bir "imparator" olmak hevesiyle tüketen, Rusların Afganistan'da olduğu zamanlarda ve Afganistan'dan çıkarılması sonrasında başta kendi bölgesinde olmak üzere ömrünü cihâdla geçirmiş

olan komutanları tasfiye etmekte mahâret kazanan, isminin evveline iliştirilen "mücâhid" sıfatını erken bir zamanda yele verip kuru ve despot bir "komutan"a dönüşen, BM'de kâfirler tarafından ihtişâmla karşılanan ve o kâfirlerden (o kâfirlerin kim olduğunu merak edenler zât-ı na-şerîflerinin konuşmalarına kulak verebilir) Müslüman kardeşlerine karşı yardım dilenen, Müslüman kardeşlerinden binlercesinin(!) katline iştirâk eden, Rabbânî'yle birlikte Tacikistan cihâdının tarumar edilmesine ve sayılarını ancak Allah Teâlâ'nın bildiği Tacik kardeşlerimizle bacılarımızın perişan olmasına yol açan, Tâlibân'a ve özellikle de onlarla birlikte hareket eden Afgan-Arab mücâhidlere en fazla düşmanlık güden, aynı şekilde -kendisinin hâl u hareketinden zâhir olan ve vâkıa-i hâlin de gösterdiği odur ya- Üsâme Bin Lâdin'i öldürmek, böylece unutulmaz bir kahraman olmak hevesiyle yanıp tutuşan, Îrân'la ittifâk içinde olan Kuzeylilerin Dostum gibi elikanlı-tecâvüzcü melûnlarıyla nice melanetlere imzâ atan, Afganistan'ı diğer hempalarıyla birlikte kan gölüne çeviren ve daha nice melanetlerle kendisini rezil-rüsvâ eden, dünyasını berbâd ettiği gibi -Allahu a'lem ve kanâatimiz odur ki- âhiretini de berbâd eden fitnebâz bir adamdı. İngiliz kolejlerinde yetiştirilen ve gavurlar tarafından el üstünde tutulan demokrasi havarisi Oğulcağızı ve munis yüzlü, pek politik o alçak kardaşı başta olmak üzere en yakınlarından en uzak adamlarına varıncaya kadar geride bıraktığı tabur, nice zamanlardan beri muhlisâne bir şekilde Amerika'nın hizmetindeler..! Leş köpekleri gibi..! İşledikleri cürümler ise satırlara sığmaz.

b. Burhânuddîn Rabbânî: Türkiye'de belli kesimlerin -onlara Amerika'nın mücâhidleri demek pek yerinde olur- pek sevdiği, onun o geçmişini kutsadıkları için âhir ömründe ne hâle geldiğini göremedikleri, görmek istemedikleri, Afganistan'da "yamuk İhvân çizgisinin" baş mümessillerinden ve o toprakları kan gölüne çeviren basîretsiz ve kifâyetsiz muhterislerden biriydi. Kâbil hükûmetinde yer aldığı günlerde Ruslarla müzâkere esnâsında Müslümanların izzetini ayakaltı eden, en sonunda Amerika'nın hizmetkârı ve Mr. Bush'un hempası hâline gelen bir zavallıydı. Rabbânî'nin arkasında saf tutan münâfık ordusuna bir bakmak, aklı olan için, onun nemenem biri olduğunu anlamaya yeter de artar bile..! Ama Amerika ile alenen iş tutması rezilliği bile -ki bu hâl Ruslarla iş tutanların alnına kâfir, hâin, münâfık gibi mühürlerin vurulmasına kâfî geliyordu- birilerine yeterli gelmiyor ve ona hâlâ daha şehîdlik pâyesi vermelerine engel olmuyor. "Tâlibân'ı Amerika değil, biz düşürdük" diyecek kadar eblehleşen, Amerika'yla birlikte onbinlerce Müslüman'ın kanına girenlerden biri olan böyle bir adama şehîdlik pâyesi verdiren ve "Şehîdler Gecesi"nde andıran kuvvet olsa olsa Deccâlinki olabilir. Ona hâlâ daha şehîd diyenlere duyurulur!

c. Sibgatullah Müceddidi: Bir zamanlar Mücâhidlerin Geçici Hükûmeti'nin Başkanı olan bu bunak ihtiyâr, bugünlerde, Amerika'nın Afganistan'da kurmuş olduğu Meclis'in kürsüsünden "Eğer Amerika bizi savunamıyorsa, bize silâh versin de biz kendimizi savunalım" diyor. Kime karşı?! Amerika'nın, yeri geldiğinde cesedleriyle köpeklerini beslediği Tâlibân'ın mücâhidlerine karşı! (Burada mecâz yoktur!)

d. Abdurresûl Sayyâf: Afganistan'ın, belki de dünyanın en uzun sakallı cihâd tâciri... Bir Yahûdî müsveddesi... Suûdi Arabistan'ın bir numaralı -gözde- adamı, İhvân-Sallafî çizgisinin Afganistan'daki mümessillerinden bir diğeri... Bush'un bile kendisiyle tokalaşırken ürktüğü bir mendebur! Amerika'nın kurduğu Meclis'in kürsüsünden, "Tâlibân bize karşı savaşmıyor; Tâlibân Allah'a ve Peygambere karşı savaşıyor" diyecek kadar eblehleşen, yeşil dolarları gördüğü zaman tanrısı da peygamberi de değişen, ama dilinden âyet ve hadîsleri düşürmeyen bir kâfir uşağı! Amerika'nın eroin ticâretinden dağıttığı ulufelerle şişkinleşen, kim bilir belki de eroin çekmeden kafayı bulup, "Şehâdet Eylemleri"ni sona erdirmenin yolu, onlardan birkaçını sallandırmaktır diyen bir mankafa..!

e. Gulbeddîn Hikmetyâr: "Yamuk İhvân çizgisinin" Afganistan'daki bir diğer mümessili ve Pakistan İstihbaratı'nın -Cemâat-i İslâmî üzerinden oynatıp durduğu- bir numaralı adamı... Hikmetyâr'ın nasıl bir çizgi takîb ettiğini anlayabilmek için kırk ifrit'in yardımına başvursak yine de işin içinden çıkamayız. Afganistan'ı kan gölüne çeviren baş aktörlerden biri olduğu muhakkak! Yıllar yılıdır ne yapmaya çalıştığı ise alabildiğine muğlak! Rivâyetlere göre bütün adamlarına hükûmette yer alma emri vermiş ve onları kilit noktalara yerleştirmiş... Kendisi ise 2006 yılında Üsâme Bin Lâdin ile Eymen ez-Zevâhiri'ye biat ettiğini açıklamışmış... Şartı şurtu da var imiş... Molla Ömer dururken bu biat neyin nesiydi anlayamadık.

Hâlâ da anlayabilmiş değiliz.. Hikmetyâr'ın akıbetinin ne olacağını en iyi zaman gösterecek. Acaba gerçekten tevbe mi edecek, yoksa o kadîm -ifrit işi- oyunlarına devam mı edecek... Bu arada Amerika'nın onun başına ödül koyduğu gibi bilgiler bizleri aldatmasın! Görelim Mevla neyler!

f- Abdullah Azzâm'ın eserlerinde bazen tezkiyeye konu olan ve âlim sıfatı taşıyanların derinlemesine irdelenmesi gerektiği hakîkatini bizlere ihtâr eden bir örnek olması hasebiyle: **Bin Bâz**: Suûdi müftîsi idi. (Amerika'nın güzel hâtırına) Afganistan cihâdını destekliyor idi; Irâk'ı ise fetvâsıyla cehenneme çevirdi. Boynunda yüzbinlerce Müslüman'ın vebâlini taşıyarak öldü gitti. Hakkında konuşmaya değmeyecek bir sulta değneğiydi. Onu hâlâ daha bir "âlim!" olarak görenlere söylenecek söz ancak bu kadardır. Zâten Müellif, anlayabilen için bu ve benzerleri hakkında yeteri kadar malûmat sunmuştur.

2- Abdullah Azzâm'ın **"Afgan Cihâdında Rahmân'ın Âyetleri"** şeklinde tercüme edilen "**Ayâtu'r-Rahmân Fî Cihâdi'l-Efgân**" adlı eserinde **kerâmet** kabîlinden anlatılan her vâkıa doğrudur diye bir şey sözkonusu değildir. Abdullah Azzâm merhûmun, bu vâkıaları, onları anlatanlardan yemîn alarak kayda geçirdiği bilinen bir husûstur. Ama bilinmeyen veya gözden kaçan husûs şudur ki, yukarıda örneklerine yer verdiğimiz sahtekâr liderlerin benzeri sahtekâr bazı taban unsurların da sâhadaki varlığı ve bunların yemîn karşısındaki pervasızlığıdır. Özellikle de Afganistan'daki Fârisî unsurların... İşte bunların hüneri sonucunda o esere, hakîkati olmayan bazı vâkıalar girmiştir. Kerâmetin hak olduğundan şübhemiz ve Afgan milletinin şu güne kadar yaptığından öte bir kerâmet aramağa lüzûm yoktur. Kerâmet, şu kadar yıl boyunca envâiçeşit kâfirlere ve münâfıklara karşı cihâdı elden bırakmayan, üstelik bunu, o fakîr hâllerine rağmen yapmaktan geri durmayan ihlâs sâhibi Afganlar için lisân-ı hâl'de olandır. Meselâ siz, herhangi bir Tâlibân mensûbunun, birgün olsun kameraların karşısına geçip biz fakîriz, biz cihâd ediyoruz, bize destek verin ey Müslümanlar! dediğini veya bu uğurda sızlanıp durduğunu gördünüz mü?! Var m'ola bundan öte kerâmet..!

3. Ülkeler: **a. Pakistan**: Afganistan'da akan her damla kanın birinci derecede mesûllerinden biri Pakistan'dır. Molla Dadullah rahmetullahi aleyh'in ifâdesiyle de Pakistan'ın Afganistan'a vurduğu darbe Amerika'nın vurduğu darbeden daha ağırdır. Binâenaleyh Pakistan'ın Afganistan cihâdına verdiği destek başından sonuna kadar Amerika'nın izniyle ve Afganistan'ın kanına girmek için olmuştur. Aynı oyunu Tâlibân'a karşı oynamaya çalıştı, ama Tâlibân'ın basîreti bu oyunu çok erken bir dönemde boşa çıkardı. Hulâsa-i kelâm Pakistan yönetiminden hayır ummak, İsrail'den hayır ummak gibi bir şeydir. Dolayısıyla Ziyaülhak, ISI mensupları başta olmak üzere Afganistan cihâdına yardım ettikleri söylenenlerin tamâmının tarihi, Abdullah Azzâm'ın yazdıkları üzerinden değil, bu gözle okunmalıdır.

b. Suûdi Amerika ve Körfez'in Gecekondu Devletleri: Suûdi Arabistan'ın ilk günden son güne kadar Afganistan cihâdına verdiği destek Amerika'nın emriyle olduğu için tafsîlata girmeye hiç mi hiç gerek yok! Şu bilinsin ki Filistîn'den Afganistan'a kadar her nerede Müslüman kanı akıtılıyorsa orada mutlaka Suûdi Arabistan'ın parası vardır! Burada asıl vurgulanması gereken, Abdullah Azzâm'ın bazı eserlerinde -o zamanki zâhir hâlleri cihetiyle- tezkiyeye konu olmuş bazı Suûdluların aslında birer ..... oldukları ve bu gözle değerlendirilmeleri gerektiğidir. Bazı kuruluşları ve sâhada yardım numarasına yatan kesimleri de aynen böyledir. Bunların çoğunu Üsâme Bin Lâdin, engin ferâseti ve lisân-ı hâliyle deşifre etmiştir. Bu deşifrenin tarihi ise çok ama çok girifttir.

Burada asıl üzerinde durulması gereken husûs ise şudur: Abdullah Azzâm, ya sözkonusu kişilerin/ kesimlerin münâfık olduğunu zâten biliyordu ve onları, maslahat-ı Müslimîn gereği idâre ediyordu ki bizim âcizâne kanâatimiz de bu yöndedir. Ya da bilmiyordu, çünkü o dönemde hâlleri açıktan açığa bu minvâl üzere değildi. Sonuç itibâriyle biz Müslümanlar arasında malûm ve meşhûr olan ölçülerin en önemlilerinden biri, amellerin hâtimelere göre olduğudur. Binâenaleyh Abdullah Azzâm onların hâtime-i ahvâline ilişkin fasılları göremeden bu dünyadan irtihâl etmiş olsa bile bu fasılları onun yolundan giden pek çok kişi görüp kayda geçirmiştir. Yazdıklarımız da zâten bunlara müsteniddir. Ayrıca Müslümanlara karşı kâfirlerle alenî bir şekilde iş tutmak ve Müslümanların kanını dökmek hiçbir şekilde tevîl götürür bir hâl değildir. Dili bu yönde dönenler bilsinler ki onları bekleyen hesâb pek çetindir. Mtrcm.]

[Abdullah Azzâm'ın Eserlerinden Konuyla İlgili Bazı Alıntılar]

Üstâd Abdullah Azzâm (rahmetullahi aleyh) şöyle demektedir:

[..."İslâm âlemi, geçen üç asır boyunca, önceleri yavaş [yavaş] başlayan, ondan sonra hızı gittikçe artan bir değişime/dönüşüme şâhid olur. Yirminci yüzyılın ilk yarı dönemine girildiğinde ise bu değişim zirvesine ulaşır ve batıyı taklîd etme yolu iyice azmanlaşır.Öyle ki [bu hâle ibret nazarıyla] bakan bir kişi, ilk vehlede, bu azgın selin karşısında durmanın mümkün olmadığını ve onun karşısına çıkma çabasının âdeta beyhude bir çaba veya açık bir intihâr olacağını sanır.Sözkonusu bu değişim savaşı ise üç aşamada yaşanır:

Birinci aşama: Batı ile Doğu'nun, savaş meydânında karşılaşmasıdır.

İkinci aşama: Batı ile Doğu arasında fikir, kültür ve dîn gibi alanlarda yaşanan çatışmadır.

Üçüncü aşama: Bizzât Doğu'nun çocukları arasında fikir, dîn ve siyâset gibi alanlarda yaşanan çatışmadır.

***1- Birinci Aşama**:*

Haçlı Seferleri esnâsında Batı'nın birtakım hamleleri, gelgitleri olur. Ondan sonra bu aşama, Batı'nın nihâî hezîmetiyle ve [bu topraklardan] münhezim ve mağlûb bir şekilde çıkmasıyla son bulur.

***2- İkinci Aşama**:*

Batı, Müslümanları aşamalı bir şekilde ve yavaş yavaş öldürmek için farklı yollara başvurur ve [bu yolda] pek çok araç kullanır. Bu aşamada Batı'nın hedefi, mensûbu oldukları İslâm dîni dolayımında Müslümanların beynini yıkamak ve onları sessiz-sedasız bir şekilde, herhangi bir velveleye ve öfkeye mahal vermeden Allah'ın dîninden çıkarıp Tâğût'un dînine sokmaktır.

Batılı birimler, bütün alanlarda onların yerini tutacak alternatif bir tabaka yetiştirir ve [kendilerinden sonra] yetkiyi bunlara teslîm ederler. Dürüst kimseleri ise irşâd ve inşâ birimlerinden uzaklaştırırlar. Böylece eğitim ve -gazete, radyo, dolayısıyla televizyon gibi- basın-yayın merkezleri, "Müslüman" Doğu'dan sıyrılıp "Mülhid – Haçlı" Batı'ya bağlılığını ilân eden tabakanın eline geçer.

*Bu aşamanın işlevi -İngiliz müsteşrik- **Gibb**'in şu ifâdeleriyle özetlenebilir:*

"Bu -[yani] eğitim- İslâm ülkelerinin frenkleştirilmesi ve batılılaştırılması için tek çıkar yoldur. Dînin, kendisi üzerinde otoritesi olmayan bir bakış açısını nihâî olarak benimseyecek bir tabakanın inşâsı üzerinde güçlü bir şekilde yoğunlaşmak gerekir. İşte o zaman onun toprağından çekilmek ve sulta yetkisini, orada, ona teslîm etmek mümkün olur. Zîrâ artık o [tabaka], işgalci düşüncenin bir uzantısı[olacak]dır."

*Yine [bir zamanlar] -Hindistan'daki Eğitim Konseyi Başkanı- "**Lord Macaulay**"ın ifâdeleri de bunu göstermektedir:*

"Bizimle idâremiz altında olan milyonların arasında tercüman olacak bir sınıf inşâ etmemiz gerekmektedir. Bu sınıf, rengi ve kanı itibâriyle Hindli; zevk, görüş, dil ve düşünce itibâriyle İngiliz olacaktır."[1]

Bu sözler, 1936 yılında Victoria Koleji cenâhından [gönderilip İngiltere'nin Mısır] sömürge vâlisi olan ***Lord Lloyd'****un sözlerinin aynısıdır:*

"Ne zamanki cumhûr/halk için bu Koleji tanımak [olabildiğince] kolaylaşır, [işte o zaman] ebeveynler kendi çocuklarını burada eğitmenin, onların içinde İngiliz bilincini geliştireceğinin farkına varırlar ki bu da onları, Doğulu ile Batılı arasında bir anlaşma [/uzlaşma] köprüsü kılmağa kâfî gelir."

3- Üçüncü Aşama*:*

Kendilerine pek sevimli gelen isimlendirmeleriyle "Ulusal Bağımsızlık Aşaması" ve yerel rejimlerin, özellikle de askerî olanların sahneye çıkışı.. Şübhesiz bu aşama, sözkonusu bu aşamaların tesîr bakımından en şiddetli olanıdır. Batı medeniyeti [bu aşamada] askerî güç yoluyla dayatılır ki[2] *bunun adına da ulusalcılık/vatanperverlik, ilerleme ve halkcılık/milliyetcilik denilir. Ulusal düğün hayhuyu/gürültüsü eşliğinde gelen ve Ümmete hamâsî halk türküleriyle takdîm edilen bu rejimler, [kezâ] yine bu gürültü patırtının hâkim olduğu bir hava içinde yönetim tahtındaki -batılılaşmış- vatan*

---

[1] [Bu ifâdelerin öncesi ve aslı şöyledir*: "It is impossible for us, with our limited means, to attempt to educate the body of the people. We must at present do our best to form a class who may be interpreters between us and the millions whom we govern; a class of persons, Indian in blood and colour, but English in taste, in opinions, in morals, and in intellect..."* Mtrcm.]

[2] [Bizim illerde buna "**jandarma dipçiği**" derler, diyelim ve bir sonraki cümlede yer alan özne-yüklem uyumsuzluğunun metinden kaynaklandığını belirttikten sonra ilerleyen satırlarda geçen bizim ülkemizle ilgili işârete binâen bu değişim-dönüşümün nasıl planlı-programlı bir şekilde hâlâ devâm ettirildiğini bizim ülkemiz örneği üzerinden bir nebze irdelemeye gayret edelim: Adı malûm Cumhûriyyete, kurulduğu zamandan kısa bir süre sonra ve Birinci Meclis'in feshedilmesi, siz deyin yok edilmesi akabinde iki temel düşman belletilir ve ilerleyen süreç içinde bunlara biri daha eklenip bunlar hedefe konulur. Bunların ilki "dîn" olarak İslâm, dolayısıyla Müslümanlardır. İkincisi, "etnik" anlamda Kürtlerdir. Üçüncüsü ise geçici bir ideolojinin sâhibleri olarak ve belli bir dönemde, aynen bütün dünyada kullanıldıkları gibi bu topraklarda da kullanılmak üzere solcular veya komünistlerdir. Yaklaşık olarak yüzyıl geçti ve bakınız değişim-dönüşümün bizi vardırdığı nihâî nokta neresi: Birinci ve hiçbir şart altında değişmeyen düşman olarak görülen İslâm hâlâ aynı düşmandır. Ama değişen şudur ki, İslâmlaşmak adı altında faaliyet gösteren ve Müslüman oldukları belirtilen kesimlerin kâhir ekseriyyeti, ama öyle ama böyle, şu günlerde, aynen o -artık kapitalist- cumhûriyyet gibi İslâm'a düşman bir hâle getirilmiştir ve bu kesimlere İslâm'ın hakîkatini anlatmak deveye hendek atlatmak gibi bir hâl almıştır. Aynı şekilde Müslüman bir halk olan Kürtlerin de -o kadar acının sonunda- vardırıldığı durak, "siyâsî temsîl" itibâriyle yine İslâm düşmanlığı olmuştur. Abdullah Öcalan'ın, fehvâca, "T.C.'nin yetmiş yılda Türkleri getiremediği noktaya ben Kürtleri on yılda getirdim" demesi de bununla alâkalıdır. Solcuları veya kaldılarsa komünistleri zikretmeye hâcet bile yok. Onlar hamburgerlerini zâten İslâm düşmanlığı üzerinden devşiriyorlar. Başka hiçbir hünerleri de yok. Manzara bu olmasına rağmen şu satırları, bu topraklarda yaşayanların ve özellikle de sözkonusu ilk iki sınıfın karşısına çıkıp okuduğunuz takdîrde size deli muâmelesi çekecekleri muhakkaktır. İşte değişim-dönüşümün en acı tarafı da maalesef budur. Kendisi olmaktan çıkmışların hâlâ daha kendilerini kendisi zannetmesi ve Müslümanların(!) İslâm'a düşman bir hâle gelmesi/getirilmesi..! Mtrcm.]

çocukları, darağaçları kurar, ilkeleri yerle bir eder, değer nâmına ne varsa kökünden söker, âlimleri ve ihlâs erlerini yok ederler.

[Ümmetin] Sâdıklar[ı], yönetim tahtında oturan kendi soydaşlarının elinden -baskı ve işkence nâmına- İngilizlerle Fransızların hâkim olduğu günlerde çektiklerinin kat be kat fazlasını çekerler. Buna şu örnekleri vermemiz kâfîdir:

Patanların Afganistan'da Emânullah Hân'ın elinden çektikleri...

Kürtlerin Türkiye'de Mustafa Kemal Atatürk'ün elinden çektikleri...

Müslüman Kardeşler'in Mısır'da hem Abdunnâsır'ın hem de onun ~~zebânilerinin~~[/ despot birimlerinin] elinden çektikleri...

[Ümmetin] sâdıkların[ın], Arab ve İslâm âleminin her köşesine yayılmış olan askerî rejimlerin eliyle marûz kaldıkları şeyler de bu türdendir ki bu rejimler, hakka ve hak ehline karşı savaşta aynı yol-yöntem, aynı örnek üzere/olup tek tiptir. Nitekim ağlarını, kendilerinden öncekilerin ağlarına uygun olarak örer ve onların yöntemleri doğrultusunda hareket ederler.

*Batı'nın, Müslümanların evlâdlarına reva gördüğü zulüm ve vahşet manzarası, hiç kuşkusuz yerli yöneticilerin (**"Esmer İngilizler"**in) onlara reva gördüğü manzara karşısında pek zayıf ve cılız kalır.*

***Değişim-Dönüşümün Ana Hatları**:*

Şurası muhakkak ki, İslâm âleminde vukû bulan değişim, birbirine paralel şu üç ana hat üzerinden yol almıştır:

1- Birinci Hat: Ahlâkî ifsâd hattı...

2- İkinci Hat: İslâm Şerîatı'nın kaynaklarına karşı savaş ve [İslâmî] nassların sulandırılması hattı...

3- Üçüncü Hat: İslâm Ümmeti'nin parçalanması hattı...

Birinci Hat: Ahlâkî İfsâd

*[Bu hat], Misyonerlerin Başkanı **Zwemer**'in, 1934 yılı Kudüs Kongresi'ndeki şu sözleriyle hulâsasını bulur:*

"...Ortaya, Tanrıyla hiçbir bağı olmayan, milletlerin kendisi üzerinde serpildiği ahlâkla hiçbir bağı olmayan bir nesil çıkarmak istiyoruz."

*Nitekim [ahlâkî değişim-dönüşüm konusunda öncelikli] yoğunlaşma, **kadın** ve kadının sokağa çıkarılması üzerine olur. Kadın dernekleri kurulur; tiyatro, şarkıcılık, oyunculuk, güzel sanat okulları, kızlar için spor okulları, çıplaklık, yüzme havuzları, moda evleri, açık-seçik resimler, güzellik salonları [vs. şeyler] yayılır... Öyle ki kadın, Moro Berger'in "el-Âlemu'l-Arabî el-Yevm/Günümüz(de) Arab Âlemi" kitâbında dediği gibi olur: "Hiç kuşkusuz eğitimli [modern eğitim görmüş] Müslüman kadın, toplumun, dînin öğretilerinden en uzak olan ferdidir ve toplumun tamâmını dînin öğretilerinden uzaklaştırmaya muktedir en güçlü bireyidir."*

Kadının alenî bir şekilde İslâm'a karşı bayrak açması Mısır'da en evvel Münîre Sâbit (Mısırlı ilk kadın gazeteci) ile başlar ki kendisini "Devrimci Kız" diye tesmiye ederler. Sa'd Zağlûl'un hempasıdır ve [bu yüzden] hükûmet dümenine müdâhaleye güç yetirebilmiştir. ...

Ondan sonra Hüdâ Şa'râvî gelir ve 1919 yılı devriminde bir kadın gösterisi tertîb eder. Kadınlar ana caddelerde hicâblarını/örtülerini yakar. Sa'd Zağlûl'un hanımı olan "Safiyye Zağlûl" ise umûm mahfillerde açık-seçik bir şekilde arz-ı endâm eden ilk reîs karısıdır. Kendisini İngilizlerin yolu üzere kocasının ismiyle isimlendirdiği gibi yine kendisine "Ümmü'l-Mısriyyîn - Mısırlıların Anası" lakabını takar.

*Onun kocası Sa'd Zağlûl da **kadın hareketleri**nin başlarından bir baş olup şöyle demiştir: "Arkadaşım Kâsım Emîn'in "el-Mer'etu'l-Cedîde/Yeni Kadın" kitâbında yer alan düşüncelerinde ben de kendisine katılıyorum."*

*[Sözümona] **Kadın hakları**nı savunan "Fetâtu'ş-Şark" gibi gazeteler; "Hilâl", "el-Muktataf", ve "~~el-Musavver~~ [el-Usûr?!]" gibi dergiler çıkar.*

*"Lütfî es-Seyyid", **karma eğitim** [yapılması] çağrısında bulunur ve bunu Mısır Üniversitesi'ne dayatır. Bu yüzden "Hüdâ Şa'râvî" bu fiili över; sonra Tâhâ Hüseyn, ~~Sümeyr~~ [Süheyr] el-Kalamâvî.. ve başkaları onu destekler.[1]*

Türkiye'de ise 1929 yılında taaddüd-i zevcâtı yasaklayan bir karâr çıkar; hicâb ve haremlik nizâmı yasaklarla kuşatılır. [Medenî] Boşanma kânûnu çıkarılır. [Artık] Kadınlar Türk şehirlerinde açık elbiselerle dolaşmaya başlar.

1965 yılında Tunus'ta Habîb Bûrgîba da buna benzer karârlar çıkarır. Geri kalan ülkeler de böyledir.

İkinci Hat: İslâm Şerîatı'nın Kaynakları Hakkında Şübhe Uyandırma ve Nasslarının Sulandırılması

[Bu hat,] şunlara saldırı üzerinden varlığını bulur:

***Bizzât Kur'ân-ı Kerîm'e [yönelik saldırı]**: Mekkî âyetlerin ayrıştırılması; Medenî âyetler hakkında şübhe uyandırılması; Kur'ân'ın vahiyden koparılması ve vahyin de bir nevi nefsî infiâller ve psikolojik hâller olarak kabûl edilmesi...*

*Müslüman nesiller içinde Kur'ân'ın Rabbânîliğini açık bir şekilde inkâr eden ve Kur'ân'ın İlâhî menşeli olduğunu red bağlamında sesini yükselten ilk kişi "**eş-Şi'ru'l-Câhilî**/Câhiliyye Şiiri" adlı kitâbındaki düşünceleriyle "**Tâhâ Hüseyn**"dir ki kendisi,*

1 [Bu cümlenin akabinde Abdullah Azzâm'ın -Müellif'in alıntılamadığı-, "er-Râfı'î, bu ikisi hakkında "Şeytân ve Şeytâne" diye yazar" ifâdesi vardır. Son yüzyılda emsâline ender rastlanır muharrir ve edîblerden biri olan **Mustafa Sâdık er-Râfı'î**'nin seçtiği "Şeytân ve dişisi Şeytâne" başlığı, kanâatimiz odur ki, bu meseleyi çok güzel bir şekilde özetlemektedir. Başımıza ne bela açıldıysa işbu "kadın" ve/ya "insân hakları" martavalı üzerinden açıldı. Yaptıkları şeytâna hizmetten gayrı bir şey olmayan bu muzır gürûh hakkında ne söylesek fayda etmez. Çünkü onlar için şeytân artık baş tacıdır. "Kadın hakları" dedikleri, "Goyim"ler için anca "kahpelik", "insân hakları"ysa anca "deyyûsluk"dur. Mtrcm.]

bu kitâbında, Descartes'ten mîrâs aldığı[/devşirdiği] şübhecilik kaynağına[/septisizm felsefesine] tâbi olmuştur.

Sünnet-i Nebevî*[/Hadîs-i Şerîfler]: Sünnet'e[/hadîslere] düşmanlık konusunda asıl yoğunlaşma, onun/hadîslerin Kur'ân'ı şerh, mücmelini beyân, mutlakını takyîd ve umûmunu tahsîs noktasında temel kaynaklık vasfını yok etmeye yönelik olmuştur.*

Sünnet'e [/hadîslere] yönelik saldırı pek çok noktadan varlık göstermiştir ki bunların en önemlileri şunlardır:

– Hz. Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem'in şahsiyyetine taarruzda bulunma ve bunu karalama çabaları...

– Allah'ın Kitâbı'ndan sonra en sahîh kitâb olması dolayısıyla Sahîh-i ***Buhârî****'nin hedefe konulması ve onun hakkında şübhe uyandırılmaya çalışılması.. Nitekim (****Ebû Reyye,*** *"Edvâ' Ale's-Sunneti'l-Muhammediyye") ve (****Sâlih Ebû Bekr****, "el-İsrâîliyyat fi'l-Buhârî") adlı [hadîslere ve kaynaklarına yönelik saldırı mâhiyyeti taşıyan] eserleri yazmışlardır. el-Arabî Dergisi ise "Buhârî'yi Gözden Geçirin, İçindeki Her şey Sahîh Değil" diye yazmıştır.*

– Hz. Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem'den en fazla rivâyette bulunan kişi olması dolayısıyla ***Ebû Hureyre****'nin şahsiyyetinin -karalanmak amacıyla- hedefe konulması... Kezâ* ***Hz. Âişe*** *[vâlidemizin] şahsiyyetinin, bu Dîn'in nakledilmesinde zengin kaynaklardan bir kaynak olması hasebiyle eleştiri oklarına hedef kılınması...*

– Şimdilerde[!] geniş bir yelpazede varlık gösteren ve Libya'da "Kazzâfî" örneğinde olduğu gibi bazı rejimlerin benimsediği bir çağrı var ki o çağrı, Sünnet'in tamâmen bir kenâra atılmasıdır...

Arab Dili[ne Yönelik Saldırı]: *Bu da Arabca'nın Kur'ân'ın dili olması itibâriyle ki bu konuda şu gibi çağrılarda bulunmuşlardır:*

– Arab Dili kâidelerinin (Sarf ve Nahiv'in) bir kenâra atılması [çağrısı]... ***Selâme Mûsâ****,* ***Tâhâ Hüseyn*** *ve "Sekkin Teslem"[1] kâidesinin sâhibi* ***Tevfîk el-Hakîm*** *buna çağrıda bulunanlardandır.*

---

1 ["**Sekkin Teslem**: **Sâkin Kıl, Selâmete Er**" anlamına gelmektedir ki, konuşma veya okuma esnasında Arabî kelimelerin âhirinin i'râb'a tâbi tutulmadan sâkin telaffuz edilmesi, böylelikle de dilde kifâyetsizliğin fâş edilmemesi söylemidir. Meselâ farzedin ki bir İngiliz "Et" yemek istedi ve "Et"in "E"sini İngilizce'deki gibi telaffuz edilir sanıp "Et" istedi. Veya "P" harfini telaffuz etmekte kabızlık hâli yaşayan bir Arab "Can I park here" yerine "Can I bark here" dedi. Bu durumlarda ortaya nasıl bir manzara çıkarsa Arabî kelimâtın âhirini nasıl telaffuz etmesi gerektiğini bilmeyen birinin hâli de buna benzer manzaralara mahal verebilir. Mesele, Arabcayı usûlü üzere öğrenmiş veya öğrenememiş bazı garîblerin "selâmete ermek kasdıyla" kelimelerin sonunu "sâkin okuma" meselesi olsa buna diyecek bir şeyimiz yok. Zâten bu durum yaygın olan bir şeydir. Ama iş Nurullah Ataç gibilerin, dil/cilik adına üst perdeden "..." yemesi gibi bir şey olunca işin rengi hepten değişiyor. Aşağıda Batı medeniyetini taklîd bağlamında adı geçen Tâhâ Hüseyn isminin yerine ise bir zamanların Yahya Kemâl'i numûne kabîlinden konulabilir ve onun Yunan kültürü sevdası Cemil Meriç'in a(lay)cı üslûbu üzerinden okunabilir. Mtrcm.]

– Fushâ/Fasîh Arabca yerine Âmmice [yazım çağrısı]: "Wilhelm Spitta" ([vaktizamanında] Dâru'l-Kutub el-Mısriyye müdürü: Alman'dır); İngiliz hâkim [John Selden] Willmore ve İngiliz zirâat mühendisi [William] Willcocks gibilerden başlamak üzere.. nihâyet Selâme Mûsâ ve Kâsım Emîn gelir.. ondan sonra Yûsuf es-Sıbâ'î ve İhsân Abdulkuddûs gibilerin her biri Mısır Âmmicesiyle yazar...

– Arab harfleri yerine Latin harflerinin alınması [çağrısı]: Abdulazîz Fehmi (Mısır) ve Sa'îd Akl (Lübnân) gibiler buna çağrıda bulunur. Mustafa Kemal Atatürk ise bunu Türkiye'de demirle ve ateşle[/dipçik zoruyla] uygulamaya koyar.

– Mevzûn/vezinli şiir yerine mensûr/serbest şiir "propagandası". {Bunun sebebi, vezinli şiirin Arab dilinin en önemli damarlarından biri olmasıdır.}

***İslâm Tarihi[ne Yönelik Saldırı]**: İslâm tarihi hakkında şübhe oluşturma üzerine yoğunlaşma ve **Sahâbe** (radıyallahu anhum) arasındaki ihtilâf noktalarını büyütme.. **Abbâsî Devleti'**nin, özellikle [Hârûn] er-Reşîd döneminin (el-İsfehânî'nin, Kitâbu'l-Eğânî'si*{'nde bunu tervîc ettiği gibi} *ancak câriyeler, bâde ve gılmân tarihi olduğunun vurgulanması.. Kezâ Müslüman **Osmanlı Devleti tarihi**nin bulandırılması ve bunun bir nevi sömürgecilik olarak değerlendirilmesi...*

İslâm Kültürünün Batı Kültürü ile Değiştirilmesi:

*Arab âleminin kalesi [mesâbesindeki] Mısır'da: 1906 yılında yapılan Misyonerlik Konferansı, (Kilisenin varlığı için tehdîd oluşturan) **el-Ezher'e karşı** durabilecek laik bir üniversitenin açılmasını ve bu üniversitenin Fransız üniversiteleri çizgisinde olmasını tavsiye eder. Böylece 1908 yılında **Mısır Üniversitesi** kurulur ve belli bir zaman sonra başkanlığını Lütfî es-Seyyid devralır.*

*Batı [kültürü-medeniyeti] içinde erimeye çağrıda bulunan yazılar boy göstermeye başlar. **Tâhâ Hüseyn**'in, "Mustakbelu's-Sekâfe fî Mısr (Mısır'da Kültürün Geleceği)" adlı kitâbında yazdıkları gibi... Nitekim şöyle der: "Avrupalıların seyir çizgisini takîb etmemiz ve onların yollarını kendimize yol edinmemiz lâzım. Ta ki hayrıyla şerriyle, acısıyla tatlısıyla, sevilen ve nefret edilen, övülen ve yerilen taraflarıyla medeniyette onlara eş ve onlara ortak olabilelim."*

*Bu çizgi, [**Kavalalı**] Mehmed Ali Paşa günlerinde **Rifâ'â et-Tahtâvî**'nin "Tahlîsu'l -İbrîz bi-Telhîsi Bârîz" adlı eseri yazmasıyla başlar. Bu çizgiye çağrının şiddetlenmesi ise **Hıdîvî İsmâîl**'in döneminde olur ve İsmâîl'in çizgisi, [Rifâ'â] et-Tahtâvî'nin halefi olan **Muhammed Osmân Celâl**'in yazıları üzerinden kendisini gösterir. İsmâîl 1872 yılında el-Ezher için bir program belirler. **Dunlop** gelip Maârif Bakanlığı'nda kontrolü kendi eline alır. İslâm'ı okullardan tamâmen uzaklaştırır. el-Ezher'i hor-hakîr görür ve onun konumunu küçük düşürmeye çalışır. Meselâ İngiliz Dili diploması taşıyan biri aylık "12" cüneyh alırken beri tarafta Arab Dili diploması taşıyan biri "4" cüneyh alır. el-Ezher mezûnu biri ise [sadece] "112" Mısır kuruşu..!*

Ondan sonra bu çizgi doğrultusunda pek çok ekol ortaya çıkar:

– Birinci ekol, İslâm'la olan bağı koparma ve "Batı'nın içinde tamâmen erime ekolü"dür. Bu çizginin en bâriz isimlerinden bazıları Tâhâ Hüseyn, Selâme Mûsâ, Lütfî es-Seyyid, onun hısımı *İsmâîl Mazhar ve Abdulazîz Fehmî'dir...*

– "İslâm ile Batı kültürü arasında" halt ve yama ekolü ki, bunun öncülüğünü "Şeyh Cemâleddîn ***Afgânî*** *ile Muhammed* ***Abduh****" yapar. ...*

Bu alanda nice çağrı bayraklaştırılır ve -büyük sloganlar eşliğinde- nice sesler yükselir ki bazıları şunlardır:

Geliş/tir/me*: Anlamı ise İslâmî nassların sulandırılması ve Batılı ilhâd/ateizmin ve laikliğin, parlak-alımlı bir kisveye büründürülerek devreye sokulmasıdır. Bu kabîl işlerden biri, Abdunnâsır döneminde çıkarılan 'el-Ezheri Geliştirme Kânûnu'dur ki onun sonunu getiren işlerden biri olmuştur.*

Gelişmenin diğer bir anlamı, İslâm'ın Doğu ile Batı arasında oluşturduğu uçurum üzerine -[iki taraf arasında] iletişim ve uzlaşma/kaynaşmaya ulaşmak için- bir köprü kurulmasıdır. Bu da bir sonraki adımda -Gibb'in de dediği gibi- İslâm âlemini param-parça etmeyi getirecektir: Nitekim ***Gibb*** *şöyle der: "Belki de yeni görüşler ve [yeni] yaşamın gereksinimleri, en sonunda İslâm toplumunu parçalama ve onun birliğini bozma konusunda başarıya ulaşacaktır."*

Gelişme esâslarından bir esâs olarak [görülen] ***Yunan Kültürüyle Temâs****...*

Hürriyyet Sloganının Yükseltilmesi*: İslâm âlemindeki laik hükûmetler, insânlar sözkonusu bu hürriyyeti dîn aleyhine kullandıkları zaman onlara düşünce özgürlüğü imkânını sunmuştur.*

Evrensel Bir Dîn'e Çağrı*: "Calverley"in de[?!] çağrıda bulunduğu gibi.. Evrensel Dîn'in anlamı ise İslâm'ı külliyyen yok etmek ve onu evrensel Yahûdîliğin potasında eritmektir.*

Dinlerarası Diyalog*: "Âsıf Alî Kıbtî[?!] el-İsmâîlî"nin çağrıda bulunduğu gibi ki, artık bu iş için konferanslar tertîb edilir oldu.*

Farklı İslâm Versiyonları Söylemi*: Klasik İslâm; Hindli* ***Fazlurrahman'****ın dillendirdiği gibi Modernist İslâm ki bunu dillendiren diğer bir kişi İngiliz Doğu Muhammedî /İslâm Fakültesi/Koleji [Muhammedan Anglo-Oriental College] kurucusu [****Sir*** *Seyyid]* ***Ahmed Hân'****dır (Batılı akımlardan etkilenen modernist İslâmcı anlayışı yaymıştır). Yine Hind İslâm'ı/Müslümanlığı, Pakistan Müslümanlığı, Türk Müslümanlığı gibi isimlendirmelerin tekrâr edilip durması da bu kapsamdadır.*

Laiklik *(Secularism) (Lâdînîlik): Bu da İslâm'ın tıpkı Hıristıyanlık gibi olması ve hayâtla hiçbir irtibâtının kalmaması için[yapılan bir şey]dir ki, Ali Abdurrâzık'ın "el-İslâm ve Usûlu'l-Hukm" kitâbında yer alan da budur.*

Dînî *Islâh [/Dînde* ***Reform****]: [ki] onlar böyle derler... Tıpkı "****Kemalizm****'in, İslâm'ı yıkması" programında vukû bulduğu gibi ki, bu da dînî reform adı altında yapılmıştı. "****Smith****", "****Brockelmann****" ve sâir* ***oryantalistler****in buna verdiği ad da budur. [İşbu]*

Dînî Reform'un anlamı ise İslâm'ın nasslarının yeni bazı metinlerle değiştirilmesi ve [aynı zamanda onun] üzerinden İslâm etiketinin de eksik edilmemesidir.

*Hiç şübhesiz **Sömürgecilik**, **Oryantalizm** ve **Misyonerlik**, İslâm'a düşman ahtapotun bu üç kolu yanyana/başbaşa yol al[mışt]ır.*

Özellikle/ve bizzât Amerikan üniversiteleri, İslâm'a karşı savaşmak üzere pek çok konferans tertîb etmiştir. Bu konferansların en başında ise Amerika'daki Princeton Üniversitesi'nde tertîb edilenler gelir. [Örneğin:]

1947 yılı Princeton Üniversitesi konferansı ki adı, "Yakın Doğu, Toplumu ve Kültürü"dür.

1953 yılı Princeton Üniversitesi konferansı ki adı, "İslâm Kültürü ve Çağdaş Yaşam"dır.

1955 yılı Lahor Konferansı ki batılı oryantalistlerin tertîbiyle yapılmıştır ve tâm bir başarısızlığa uğramıştır.

Üçüncü Hat: İslâm Ümmeti'nin Parçalanması Hattı

Araçlarından bazıları:

***Milliyetcilik**: Arab, Kürd, Hind milliyetciliği gibi...*

***Evrensel Söylemler**: Komünizm gibi...*

***Humanist Söylemler**: Masonik -Yahûdî- teşkîlatlar ve [bunların] Lions, Rotary kulüpleri, Yahova Şahitleri ve B'nai B'rith (İttifak Evlatları) gibi kolları...*

İslâm'a Nisbet Edilen Kâfir Fırkalar**: Kadıyanilik, Babilik, Bahailik, Nusayrilik, Dürzilik gibi...* ***] Alıntı[mız] buraya kadardı.[1]

Tarihî Dönüşüm Hattı

[..."*Ümmet-i İslâm'ın maruz kaldığı en büyük tehlike, içe dönük dönüşüm operasyonudur. Yani düşmanları karşısında yaşadığı rûhî, nefsî ve aklî hezîmettir. Bu yüzden putların önünde dize gelmiştir ve Tâğûtların ayaklarına kapanır olmuştur. Onu, Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem'in, "Dünya sevgisi ve ölümden nefrettir" buyurmak sûretiyle tanımladığı "**Vehen**" vurmuştur. Nitekim İmâm Ahmed'in rivâyet ettiği sahîh bir hadîs şöyledir:*

---

[1] [Abdullah Azzâm'ın ve Müellif'in, yukarıda kısa değinilerle ele alıp örneklendirdikleri başlıklar, konular ve meselelerle ilgili olarak: Geri kalmışlık ve ilerleme miti, değişim; Yunan, Roma, Bizans mîrâsı; Hıristıyanlık, kilise tarihi; rönesans, reform, aydınlanma; modernizm-postmodernizm, laiklik-sekülerizm-dünyevileşme, batılılaşma, asimilasyon, eliminasyon; "liberty, freedom, emancipation" gibi çeşitleriyle özgürlük; birey, toplum, ulus-devlet; iktidâr, vatandaş, sivil toplum; demokrasi; kapitalizm, küreselleşme, sömürgecilik, tüketim kültürü; oryantalizm, misyonerlik; medeniyet, insân hakları; basın-yayın, televizyon; İslâmcılık; gelenek, tecdîd; Sünnet karşıtlığı; kadın; âile; Orta Doğu, vb.. bütün bu mevzûları ve bunların İslâm âlemi başta olmak üzere bütün bir dünyayı dönüştürmedeki rolünü, **Abdurrahman Arslan**'ın eserleri üzerinden okumanın büyük ölçüde faydalı olacağını düşünüyoruz. Mtrcm.]

«Milletlerin, çağrışıp çanağına üşüşen oburlar gibi sizin üzerinize üşüşecekleri zamanlar yakındır.» Birisi: "O gün bizim [sayıca] azlığımızdan mı [böyle olacak]?" dedi. [Resûlullah (s.a.v.)]: «Bilakis siz o gün çok olacaksınız, ama selin üzerindeki köpük [/çerçöp] gibi... Allah, düşmanlarınızın göğsünden size karşı duydukları korkuyu çekip çıkaracak ve Allah sizin kalblerinize 'vehen' atacak» buyurdu. Yine birisi: "Ey Allah'ın Resûlü, vehen nedir?" dedi: [Resûlullah (s.a.v.)]: «Dünya sevgisi ve ölümden nefrettir» buyurdu."

– Peki "..İnsânlar için çıkarılmış en hayırlı Ümmet.." nasıl oldu da köpük/çer-çöp hâline geldi..?

– Nasıl oldu da fayda veren hayır, köpüğe ve çer-çöpe dönüştü..?

– Nasıl oldu da aslanlar geriye maymunları bıraktı..?

– Nasıl oldu da orman aslanları domuzları doğurdu..?

Herhangi bir milleti vurabilecek en büyük tehlike, onun ta derinlerinden, içeriden yaşadığı hezîmettir. İşte ölümcül hastalık budur. Ümmeti vuran ölümcül darbelerin en ağırı da onun kendisine olan güvenini yitirmesidir. [Müslüman] halklar, ancak kendi değerleriyle hemhâl olduğu, kendi inancıyla hayât bulduğu ve kendi dîniyle başını dik tuttuğu zaman zafere ulaşır. Uğruna yaşadığı doğru bir inanç etrafında kenetlenen ve -düşmanları her kim olursa olsun, karşıt güçler her ne şekilde birleşirse birleşsin- onu ihyâ için cihâd eden bir Ümmet asla hezîmete uğramaz. Bu kâide İzzet ve Celâl sâhibi Rabbimizin, zafer ve hezîmetin esbâbı miyanında beyân ettiği bir husûstur ki Allah Subhânehu ve Teâlâ şöyle buyurmaktadır:

أَوَلَمَّآ أَصَٰبَتۡكُم مُّصِيبَةٞ قَدۡ أَصَبۡتُم مِّثۡلَيۡهَا قُلۡتُمۡ أَنَّىٰ هَٰذَاۖ قُلۡ هُوَ مِنۡ عِندِ أَنفُسِكُمۡۗ إِنَّ ٱللَّهَ عَلَىٰ كُلِّ شَيۡءٖ قَدِيرٞ ١٦٥ ﴿سورة آل عمران﴾

«Size [hasımlarınızın başına] iki mislini getirdiğiniz bir musîbet isâbet ediverince bu nereden mi dediniz? De ki, "O [musîbet] kendi nefisleriniz tarafındandır." Şübhesiz ki Allah her şeye hakkıyla kadîrdir.» (3/Âl-i İmrân, 165)

Binâenaleyh hezîmet [ilk önce] içeriden başlar; ondan sonra çatışma sâhasına yansır. Eksiklik [ilk önce] rûhun derinliklerinde başlar; sonra onun etkilerini bir çöküş hâli olarak hayâtın farklı alanlarında, davranış, ahlâk ve muâmele şeklinde görürüz. Peki dönüşüm operasyonu nasıl tamâma erdi?!

Avrupa ve Kılıçla Savaş Yerine Kelimeyle Savaş:

Mısır'a karşı yapılan son Haçlı seferinde (M. 1249), Eyyûbîlerin son Memlûkların ise ilk dönemlerinde, Fransa Kralı "IX. Louis" esîr düşer ve kalenin zindânına atılır. Orada, düşünmek için belli bir vakti olur ve Müslümanlara karşı nasıl bir işgâl yolu izlemeleri gerektiği konusu üzerinde kafa yoran Haçlılar için önemli bazı esâslar belirler ve önemli tavsiyelerini yazar ki özeti şudur:

"Akîdeleri yerli yerinde olduğu müddetce Müslümanlar hezîmete uğratılamazlar. Binâenaleyh Müslümanlara karşı savaş mutlaka kelime [düşünce] savaşı olarak başlatılmalıdır."

Böylece Hırıstıyan krallar, kendileri için orada kalıcılığın mümkün olmadığını anlar ve Müslümanlara karşı ne türden bir işgâl yolu izlemeleri, kezâ onlara karşı nasıl bir tavır benimsemeleri gerektiği konusu üzerinde yeniden düşünmeye başlarlar.

***Napolyon'**un Mısır seferi, savaşın ve onun yol-yöntemlerinin dönüşümünde bâriz bir noktadır. Nitekim Napolyon 1798 yılında en modern Fransız silâhlarıyla, topları ve makinelileriyle techîzatlı bir şekilde Mısır'a saldırır. Atlar **el-Ezher'**e girer ve toynakları, bu Ümmet için onbinlerce âlim çıkarmış olan hasırları çiğner. Bunun üzerine el-Ezher ayaklanır; bu Dîn'in şerefini müdâfaa etmek için harekete geçer. Napolyon'da huzur [diye bir şey] kalmaz ve gözlerini uyku tutmaz. Onun yanında duran Yakûb el-Kıbtî gibi, kezâ Rumlardan, Şâm Hırıstıyanlarından ve sâir kesimlerden ona destek olan uşaklara rağmen istikrâra yol bulamaz. En sonunda "Süleymân el-Halebî", harekete geçer ve Napolyon'un kendi yerine Mısır'da bıraktığı nâibi "Kléber"i öldürür.*

Fransızların Mısır'dan çıkışı, çağdaş Avrupa için en önemli yol işâretlerinden biri olmuştur. Zîrâ Avrupa'nın, kılıç yerine dil/düşünce savaşına girme karârı almasında bir dönüm noktası oluşturmuştur. [Bu aşamadan sonra] Avrupa, bu Dîni bu Ümmetin en derinlerinden söküp atmaya yönelmiştir ve onun yerine kavmiyetcilik, ırkcılık ve sâir türden söylemleri -oluşan o boşluğu doldurma çabası olarak- köklü bir şekilde ekme yolunu tutmuştur.

Amerika'nın üniversitelerinden birinde oryantalistlerden müteşekkil bir topluluğun yaptığı "Yakın Doğu, Toplumu ve Kültürü" Konferansı'nda şu husûs dile getirilmiştir:

*"Bizler, girdiğimiz her İslâm ülkesinde, İslâm öncesi kalıntıları çıkarmak için **toprağın altını üstüne getirdik** ki bunu yaparken Müslüman'ın İslâm inancından irtidâd ederek İslâm'dan önceki inanca dönmesini düşlüyor değildik. Ama onun kendi inancına bağlığını sarsmak yeterliydi."*

***"Misyonerlik Enstitüleri"**nden birinin hazırladığı bir raporda ise **Nebîh Emîn Fâris**'in kalemiyle şu husûs kayda geçmiştir:*

"Yakın Doğu, [birileri için orada] imparatorluklar kurma düşüncelerinin tamah mahalliyken beri tarafta yine başka bir insân topluluğunun da tamah mahalliydi ve onlar, Haçlı atalarının kılıç yoluyla gerçekleştirmekten âciz kaldığını kelime [fikrî sömürü] yoluyla gerçekleştirme emelini güdüyorlardı."

{Buna dâir bir örnek, İslâm yurdunun merkezinde, Mısır'da ve Şâm'da başlayan ifsâda ilişkin bir örnek verelim:}

(Napolyon'un Vârisi) [Kavalalı] Mehmed Ali Paşa (1804-1849)

Napolyon'un yapmaktan âciz kaldığı şeyi yapmak üzere Mehmed Ali Paşa gelir ve Mısır'ı Fransa'dan bir parçaya dönüştürmek ister. Fransa'ya eğitim için öğrenci

grupları göndermeye başlar. Gönderilenlerin beyinleri yıkansın diye! Oraya gidenler arasında -oradan döndüğünde Batı kültürünün propagandacılığını yapan- Rifâ'a et-Tahtâvî de vardır ki "Tahlîsu'l-İbrîz fî Talhîsi Bârîz" adlı kitâbı yazar. Fransız kânûnlarını [tercüme yoluyla] transfer eder. ***Mehmed Ali Paşa****, kendisine Fransız bir adamı -ki doktordur- müsteşâr edinir. Bu adamın adı "****Clot Bey****"dir. İşbu Fransız'ın Mısır'ın batılılaştırılması konusunda büyük bir etkisi olmuştur. Mehmed Ali Paşa döneminde Fransız kânûnları, aşamalı bir şekilde İslâm Şerîatı'nın yerini almak üzere [Mısır'a] sokulur. Onun meclisinin hâs adamları ise seyyâhlar, konsoloslar ve misyonerlerdir. Mehmed Ali Paşa döneminde en derin bir şekilde iz bırakan kötülüklerden biri, onun Mısır ile Şâm'ın kapılarını -kendi yönetimine girdiği zaman- Hıristıyan* ***misyonerler****e açmış olmasıdır. Nitekim ondan evvel bu kapı,* ***Osmanlı Devleti'****nin keskin tutumu, bu konudaki karârlı tavrı ve misyonerlere koyduğu yasak dolayısıyla onların yüzüne kapalı kalmıştır.*

Misyonerlerin Şâm'a girmesinin netîcesi ise Lübnân'da iki üniversite kurmak olmuştur:

Birincisi*: Protestanların kurmuş olduğu Suriye Protestan Koleji'dir ki bilahare adı* ***Beyrut – Amerikan Üniversitesi*** *olmuştur.*

İkincisi*: [Fransız] Katoliklerin kurduğu Uzeyr Koleji'dir ki bilahare adı "Câmiatu'l-Yesû" [****Université Saint-Joseph****] olmuştur.*

Hiç şübhesiz [Beyrut–]Amerikan Üniversitesi, münharif/sapkın pek çok düşüncenin ve akımın hareket noktası olmuştur ki bunlar, Arab âlemini dönüştürme operasyonunda çok derin izler bırakmıştır. Bu akımlardan biri, yüreklerde İslâm inancının yerini alması ve İslâm'ın -hayâtın bütün alanlarından çıkartıldıktan sonra- geride bırakacağı boşluğu doldurması istenen ***milliyetcilik akımı****dır.*

"el-Muctemau'l-Arabî [Arab Toplumu]" adlı kitâbda / Beyrut Üniversitesi / Fen-Edebiyat Fakültesi/ şu bilgiler yer almaktadır:

*"****Arab milliyetciliği****ne çağrıda bulunmaya başlayan ilk cemiyyet, bir* ***Hırıstıyan cemiyyeti****dir ki bunu kurma fikrini ortaya atan kişi de [Lübnân'ın] Zouk Mikael beldesinden olup* ***İlyâs Habbâlîn*** *denilen bir adamdır. Kendisi Amerikan Üniversitesi'nde sınıf talebelerine Fransızca dersleri veren bir Fransız dili hocasıdır.* ***İbrâhîm Yazıcı****,* ***Yakûb Sarrûf****,* ***Şâhin Makaryos*** *gibiler de o talebelerin arasındadır. Hoca Fransız İhtilâli'ne hayranlık duyan biridir."*

Arab milliyetciliği, [bu akımın] önderleri ve davetcilerinin marifetiyle -ki ekseriyyeti Hırıstıyandır- İslâm'ın yerini alan yeni bir dîn olur. ***Ali Nâsıruddîn****'in "~~Kıssatu'l~~ [Kadiyyetu'l]-Arab - [Arabların Davâsı]" kitâbının mukaddimesinde de dediği gibi:*

*"****Arablığın bizzât kendisi****, bizim, Müslümanlardan ve Hırıstıyanlardan köklü müminler olan* ***biz Arab milliyetcileri****nin nazarında bir* ***dîn****dir. Çünkü her devrin kendisine mahsûs mukaddes bir nübüvveti olmuştur; Arab milliyetciliği de bu asrın nübüvvetidir." (Dipnot, s.38)*

Amerikan Üniversitesi ve onun bölge üzerindeki okulları, önümüze, milliyetci partilerin bölgedeki önderlerini koyar: Meselâ Suriye Milliyetci Partisini şunlar kurar: Antun Saâdeh, ondan sonra Esed Eşkar, sonra George Abdulmesîh...

Baas Partisi [şu isimler tarafından] kurulur: Hıristıyan Michel/Mişel Eflak, Nusayrî Zeki el-Ersözî... Arab Milliyetcileri Partisinin başına ise George Habeş -ki Amerikan Üniversitesi'nde hoca olan hocası Constantine Zurayk'ın yönlendirmesiyle- geçer.

Siyon Liderlerinin Protokolleri'nin beşinci protokolünde şunlar yer almaktadır:[...1]

Batılı devletler, Mehmed Ali Paşa'yı, Batı'ya en büyük hizmeti sunma noktasında yönlendirmede başarıya ulaşırlar ki [bu hizmetlerin] bazıları şunlardır:

1- Osmanlı İslâm Devleti'nin Doğu üzerindeki hâkimiyyetini sarsmak ve pek çok noktada [bizzât] Türkiye'ye karşı savaşmak...

2- Bölgede Hıristıyan misyonerlik faaliyyetlerine canlılık kazandırmak...

3- Mısır'ı ve Suriye'yi, düşünce ve yaşam biçimleri itibâriyle batılılaşmış ülkelere dönüştürmek...

4- Arab Yarımadası'nda zuhûr etmiş olan ***İslâmî Hareketi*** *(****Vehhâbî Hareketi****) vurmak...*[2]

5- Müslümanlara tatbîk edilmek üzere Batılı kânûnları [memlekete] sokmak...

---

1 [Konuyla ilgili olarak sunulan kısa paragrafta asıl alıntılanması gereken yerler (Abdullah Azzâm tarafından) alıntılanmadığı için bu kısmı tercüme etmek yerine şu husûsları vurgulamayı daha uygun gördük: **a. Yahûdîler**in, Yahûdî olmayanlar, yani "**Goyim**" dedikleri bütün **milletler**in bütün ferdleri arasında ayrılık tohumları ektiği.. **b.** Bu ayrılık tohumlarının o milletlerin hem şahsî hem de millî çıkarları konusunda olduğu.. **c.** Ayrılık tohumlarından birinin de **dîn ve ırk** eksenli olduğu.. **d.** Bunun da yirmi asır boyunca devâm ettirildiği.. ilh... Mtrcm]

2 [Bu kitâbın mütercimi olarak **Vehhâbî Hareket**'in (toplamda ve olumlu manâda) bir İslâmî Hareket olmadığına, bilakis İslâm'ı vurmak için zemini önceden hazırlanmış ve tarihinin çoğu dilimi boyunca da sorumsuz, ferâsetsiz ve basîretsiz bir hareket olduğuna inandığımı kaydetmekle birlikte bu konuda Abdullah Azzâm başta olmak üzere pek çok kişinin, bu hareketi gerektiği şekilde irdelememekle hataya düştüğünü ve Müslümanları da yanlış anlayışlara sürüklediklerini belirtmek isterim. Meseleyi uzatmamak için şunu belirtelim ki, Vehhâbî Hareket'e yönelik itirâzımız, özellikle bu topraklarda Vehhâbî Harekete karşı yazılan sığ, ipe sapa gelmez, yer yer uyduruk çalışmalardan tamâmen uzaktır. Hattâ diyebiliriz ki bu gibi sığ ve kifâyetten ârî eleştiriler bütün dünyada Vehhâbî Harekete güç kazandırmıştır. Düşünün ki Mâlik Bin Nebi gibi bir adam bile, üstelik Kral Abdulazîz dönemi Vehhâbiliğini bir umutmuş edâsında ele alabilmiştir. Yine bu Harekete karşı oluşturulan eleştiri-nefret ve övgü-sevgi uçlarını, şu günümüze kadar büyük oranda **İblîs** akıllı **İngiliz** ellerin şekillendirip yönlendirdiğine inandığımızı da belirtelim. Vehhâbî Hareket'in bu Ümmete vurduğu en büyük darbe ise -kanâatimizce- bu Ümmetin en değerli varlığı olan ve bu Ümmeti birleştirici bir vasıf taşıyan **Tevhîd** mefhûmunu, tersine çevirmesi, bu Ümmeti bölüp parçalayan ve onu tabîr câizse şirkten kurtarma iddiâsıyla en büyük şirkin kucağına atan içi boş bir slogana evirmesidir. **Kelime-i Tevhîd**, Vehhâbî Hareket'in zuhûruna kadar **Tevhîd-i Kelime** idi. Ondan sonra birilerinin elinde "**Söz Birliği**"ni parçalayan bir unsura dönüştü. Bir de bu Ümmet, Tevhîd'i, bizzât kardeşi gibi en yakınlarının bile -bu konuda- kendisine karşı durduğu ve kendisine reddiyye yazdığı Muhammed Bin Abdulvehhâb'tan öğrenmeye muhtâc olacak derecede ilimden nasîbsiz fukara bir Ümmet değildir, olmamıştır ve olmayacaktır. // Kavalalı-Vehhâbiler-Osmanlı meselesi ise tamâmen siyâsîdir. Mtrcm]

*[**Kavalalı Mehmed Ali Paşa**'nın] yaptığı bütün [bu] işler (yukarıda geçen beş husûs) cân alıcı şeyler olup Müslümanların hayâtında büyük bir etki oluşturmuştur. Özellikle de yeni dîni (**Napolyon'un dîni**), yani Fransız kânûnlarını bölgeye sokması ve bunları İlâhî kânûn[lar]la karıştırması... Böylelikle yeni ve (Fransız dîni ile İslâm dîninden) karma bir dîn kurmuştur. Allah'ın dînini değiştirme işinde sağ kolu Rifâ'a et-Tahtâvî'dir; büyük üstâdı ise **Doktor "Clot"**dur ki kendisi pek çok yönüyle Mısır'daki hayâtı yönlendiren kişidir...*

*...Arab Yarımadası'nda **Vehhâbî Hareketi** (Tevhîd Daveti)'ni vurma meselesine gelince; [Kavalalı] Mehmed Ali Paşa, oğlu İbrâhîm Paşa'yı H.1231, M.1815 yılında Yarımada'ya gönderir. ... H.1233, M.1817 yılında İbrâhîm Paşa, Davet'in başkenti "ed-Dır'ıyye"ye girer ve Vehhâbî Hareketini etkisiz hâle getirir. ...*

*Mehmed Ali Paşa faslını kapatmadan önce dönüşüm operasyonunda en büyük etkiye sâhib olan **Rifâ'a et-Tahtâvî** üzerinde biraz durmamız lâzım.*

Rifâ'a et-Tahtâvî, (Mehmed Ali Paşa'nın, [eğitim için] Paris'e gönderdiği grubun üyelerinden biri olup) 1826 ila 1831 yılları arasında Paris'te kalır. Sonra [Mısır'a geri] döner ve "Tahlîsu'l-İbrîz fî Talhîsi Bârîz"i adlı kitâbını yayımlar. Bu kitâbı, Fransa'da ikâmet günlerinde yazmıştır ve hocası "Jomard"a sunmuştur. Kitâbında Fransa'ya olan hayranlığını ortaya koymuştur. "Tahlîsu'l-İbrîz"de Fransız anayasasını tercüme etmiştir ve -kiliseyi yerle bir eden ve onu tarihin artıkları arasında bir toz kümesine çeviren- Fransız İhtilâli'ni övmüştür.

***Hıdîvî İsmâîl** döneminde **et-Tahtâvî**, ifsâd ve batılılaşma konusunda onun sağ koludur. Onun döneminde [modern eğitimle ilgili olan] "Minhacu'l-Elbâb el-Mısriyye fî Menâhici'l-Âdâb el-Asriyye" ve "el-Mürşidu'l-Emîn li'l-Benâti ve'l-Benîn" adlı iki eserini yazar. et-Tahtâvî, Firavunlar tarihine açık bir önem atfettiğini gösterir ve (Hz. Mûsâ Efendimiz karşısındaki Firavun) II. Ramses'i: "Câhiliyye dönemlerinde Mısır Devleti'nin övgüsü ve tarihinin kandîli" olarak betimler.*

*Müslüman bir kişinin et-Tahtâvî ile ilgili şaşkınlığı bu sınırda kalmaz, zîrâ onun, **faiz**ci şirketleri ve faizci **banka** sistemlerini, bunlara hiç dokundurmadan öylece sunduğunu görür.*

*Yine et-Tahtâvî'ye göre **Fransız dansı**, bir çeşit Çelebilik'tir (zarîflik, gençlik ve spordur). Eğlenceye hayrândır... et-Tahtâvî, iki cinsin birbiriyle karışmasını ve genç kızların -şer'î hudûdlardan herhangi birine bağlı kalmaksızın ve kayıtsız-şartsız bir şekilde- eğitilmesini, taaddüd-i zevcâtın yasaklanmasını ve boşanmanın sınırlanmasını teşvîk eder. "**Vatan kardeşliği**" diye yeni bir sloganı tekrarlamaya başlar. O slogan ki ilerleyen süreç içinde milliyetci ve ırkcı söylem sâhiblerinin dîni olmuştur.*

*Rifâ'a et-Tahtâvî'nin hâli, kendisinin çağdaşı olup "Ekvamu'l-Mesâlik fî Ma'rifeti'l-Memâlik" adlı kitâbı yazan **Hayreddîn et-Tûnisî**'nin hâliyle aynıdır. Bu iki kişi, bizim diyârlarımızda Batı medeniyetinin ilk elçileridir ki yine bunlar, İslâm'ın yüce kalesini, evlâdlarının yürekleri içre yıkmak için çalışan öncü birlikler gibidir.*

Prenses Nâzlî Fâdıl'ın Salonu

*Nâzlî -İsmâîl Paşa'nın kardeşi- Mustafa Fâdıl'ın kızıdır. Mustafa ise bir veliahddır; bilahare İsmâîl Paşa onu uzaklaştırır. O da Türkiye'ye gider, oradan da Avrupa'ya... Kızı Nâzlî orada büyür, birkaç dili iyi bir şekilde öğrenir. Tunuslu bakanlardan biriyle evlenir. Ondan sonra ise -batılı merkezlerin yapmaktan âciz kaldığı tahrîbâtı yapmak üzere- Mısır'a geri döner. [Döndüğünde] sulta düşkünlerinin ve yeryüzünde büyüklük hayâliyle yanıp tutuşanların gözdesi ve buluşma merkezi olan salonunu açar. Zîrâ salon İngilizlerin Mısır'daki sömürge vâlisi [Lord] **Cromer**'ın riâyetine mazhar olmuştur. Bu salonu [âdeta ayakyolu edinen] dâimî ziyâretciler, prensesin konumundan ve parasından yararlanmak hevesinde olan kimselerdir.*

[Nazlı Prenses'in] meclisinin büyük başları arasında kabûl edilenler arasında şu gibi kimseler vardır:

***Sa‘d Zağlûl**: Sokaktan gelme biridir; ne makâmı, ne ilmi ve ne de mâlı olan biri... Prenses'in ofisinin başkanlığını üstlenir ve otuzaltı yaşına kadar evlenmeksizin orada kalır. Ondan sonra Mustafa Fehmî'nin kızı Safiyye ile evlenir. Mustafa Fehmî, İngiliz işgâlinin on küsur yıl başbakanlığını yapan kişidir. Tuhaf olan ise bu evliliğin, Başbakan'ın -henüz onbeşini aşmamış yaştaki- kızıyla gerçekleşmesi ve Safiyye'nin de bu aşamadan sonra "Safiyye Zağlûl" ismini taşıması ve kendisine "Ümmü'l-Mısriyyîn - Mısırlıların Anası" künyesinin takılmasıdır.*

***Salonun diğer ziyâretcilerinden** bazıları: eş-Şeyh **Cemâleddîn Afgânî** ve talebesi eş-Şeyh **Muhammed Abduh**... Bu iki Şeyh'in, Prenses'le ilgili birbirine yazdığı bir mektûbu mütâlaa ettim.. Öyle bir mektûb ki, o dönemin İslâmcı düşünce öncülerinin ahvâliyle ilgili olarak insânı eseflere garkeder!!*

***Yine salonun ziyâretcilerinden bazıları**:*

***Lütfî el-Hûlî**... sonra da Kâsım Emîn getirilir. Bir kerresinde Fransızlardan birine (**Duc d'Harcourt**'a) reddiyye yazan **Kâsım Emîn**.. Adı geçen işbu Fransız, İslâm'da kadının konumuna dil uzatır. Kâsım Emîn de ona karşı bir reddiye yazar ve İslâm'ın kadına hak ettiği konumu verdiğini, onun aslî vazîfesini ve giyimiyle onun ihtişâmını muhâfaza ettiğini açıklar. Bu makâle yüzünden Sâ‘d Zağlûl ile Muhammed Abduh, Prenses Nâzlî'yı Kâsım Emîn'e karşı kışkırtırlar. Zîrâ Kâsım Emîn'in sözleri/yazdıkları Prenses'in makâmına halel getirmiştir. Zîrâ Prenses'in bizzât kendisi açıklığa ve arsızlığa çağrıda bulunmaktadır. Ondan sonra Prenses'in ondan râzı olması için bir çözüm yolu teklîf ederler. O da onun kadınla ilgili bir kitâb yazmasıdır. Böylece 1900 yılında "**Tahrîru'l-Mer'e** - Kadının Özgürleştirilmesi" adlı kitâb ortaya çıkar. Kitâbın yazılması işini, Kâsım Emîn ile eş-Şeyh **Muhammed Abduh** müştereken deruhde etmişlerdir. Bundan birkaç yıl [!] evvel bu sır ifşâ oldu. Çünkü Muhammed Abduh'un torunu "Tahrîru'l-Mer'e" kitâbının yazarının kendi dedesi olduğunu ilân etti. Tahrîru'l-Mer'e'nin anlamı ise: Kadının, değerlerden, erdemlerden, hayâ[/edeb ve ahlâk]dan özgürleştirilmesidir.[!]*

***İngiltere** ise bu salonu ve ziyâretcilerini kollayıp korumaya devâm eder. Onları yönetime getirinceye kadar:*

Nitekim Muhammed Abduh Mısır diyârına Müftî olur... Sa'd Zağlûl, önce Maârif Bakanlığına, daha sonra da Başbakanlığa gelir... Lütfî es-Seyyid (Neslin Üstâdı) ise Mısır Üniversitesi'nin başında kalır ve üniversitede iki cins arasında karma eğitimi dayatır.

***Lütfî es-Seyyid**: Adına "el-Cerîde" denilen gazetesini, Cromer'ın düşüncelerini kökleştirmek ve bunları müdâfaa etmek, aynı şekilde Firavunluğa çağrıda bulunmak ve kendisine hâs vasfıyla[/ayrıcalıklı] bir Mısırlı kimliği oluşturmak üzere hizmete âmâde kılan kişidir.*

Nâzlî Fâdıl'ın salonunun fabrikasyonu kişilikler, bu çizgiyi*; Mısır'ı Müslüman Arab âleminden ayırıp-koparmak* düşüncesini *benimseyen kimselerdir.*

Örneğin Sa'd Zağlûl, Arab birliğiyle ilgili bir soruyu şöyle diyerek yanıtlamıştır: "Bu, sıfırlar arası bir birliktir."

*"Dîn ile dil, siyâsî birlik için temelde elverişli olmayan şeylerdir. Mısır/lı, Arab/î olmaktan önce/ziyâde Firavunî'dir" diyen **Tâhâ Hüseyin** de bu çizgi üzere seyreder. Bu konuşmayı Selâme Mûsâ, 1928 yılında kendi gazetesi "el-Mecelletu'l-Cedîde"de yayımlar. Çünkü o da aynı çizgide yol alanlardandır.*

Tâhâ Hüseyn şöyle demiştir: "Eğer İslâm, benimle Firavunluğum [Firavun uygarlığına mensûbiyyetim] arasında duracak olursa İslâmlığımı kesinlikle kaldırır atarım." ...

1927 yılında Sa'd Zağlûl ölür; onun yerine heyet başkanı olarak en-Nehhâs gelir. Nitekim İngiliz tankları onu 4 Şubat 1942 yılında ve Kral Fuâd'ın rağmına başbakan olarak dayatır.

***Safiyye Zağlûl (Mısırlıların Anası) ve Hüdâ eş-Şa'râvî**: Safiyye ile Hüdâ'nın, Mısır'ın güzelim fıtratını ifsâd işinde pek büyük bir rolü olmuştur. Safiyye'ye gelince; fesâd çarkını -kocasının başbakan olması hasebiyle- yönetim tahtından döndürüp durmuştur. Daha önce de belirttiğimiz gibi kendisi önceden başbakan olan Mustafa Fehmî'nin kızıdır.*

*Hüdâ Şa'râvî ise **Urâbî Devrimi** karşısında İngilizlerin yanında yer alan Sultân Paşa'nın kızıdır. **Sultân Paşa**, uşaklığına karşılık İngilizlerden yüksek meblağda bir para almıştır. Ondan sonra kansere yakalanmıştır. Ölmeden önce ise kızını zengin bir adam olan, ellili yaşlardaki "Ali Şa'râvî" adında biriyle evlendirmiştir. Böylece ismi Hüdâ Şa'râvî olmuştur. [Bu arada işbu] **Ali Şa'râvî** de İngilizlerin uşaklarından biridir. Hüdâ [bilahare] Avrupa'ya götürülmüştür. [Avrupa] yolculuğundan dönüşü sırasında ve de vapurun merdivenleri üzerinde örtüsünü (baş örtüsü) çıkarıp ayaklarının altına almış ve şöyle demiştir: "Karanlık çağı ilelebed bitti." Ayrıca "Mısırlı Hanımefendiler Cemiyyeti"ni kurmuştur.*

Mısır'ın İngiliz Hâkimi [Lord] Cromer ve Papaz Dunlop:

[Lord] Cromer'a gelince: Kendisi İngiliz sömürge vâlisi olup 1882 ihtilâlinden 1906 yılına kadar Mısır'ı yöneten kişidir. Doktor en-Neşşâr şöyle demiştir: "Cromer, Mısır'a geldiği ilk günden beri Kur'ân'ı, Kâbe'yi, Müslüman âileyi ve el-Ezher'i yıkacağını ilân etti."...[1]

***Cromer**, saldırı oklarını **Osmanlı Devleti** üzerinde yoğunlaştırır ve İslâm'a, onun temsîlcisi olması hasebiyle **Türkiye** üzerinden saldırıp durur. Ayrıca İngilizceyi yayar, **Arabca**ya karşı savaşır. Mısır Mısırlılarındır düşüncesine çağrıda bulunur. **el-Ezher**'in ve ricâlinin kıymetini düşürmeye çalışırken beri tarafta frenkleşmiş bir tabaka yetiştirip/onları yüksek mevkilere getirir. Nitekim şöyle demiştir:*

"Vatanseverler, ileride kendileri için en güzel umudu, bağımsız bir Mısır'a aşamalı bir şekilde sâhib olmak için Muhammed Abduh'un takîbcilerinin terakkî etmesinde bulacaktır."[2]

*Yine Cromer "Mısr el-Hadîse-New Egypt (**Yeni Mısır**)" kitâbını yazar ve İslâm'ın medeniyete karşı olduğunu ve kendi takîbcilerine, muhâliflerine karşı kini öğrettiğini iddiâ eder..!! Onun ümrâna karşı olduğunu, talâka izin verdiğini, fâizi ve içkiyi harâm kıldığını söyler.*

Lütfî es-Seyyid, gazetesi "el-Cerîde"de ve "el-Mukattam" gazetesinde Cromer'ı ve politikalarını savunmada bayraktarlık yapan kişilerden biridir.

Douglas Dunlop'a Gelince:

*Bu şahıs Cromer'ın büyük günahlarından/cürümlerinden biridir. Cromer, **Mısır** ile **Sûdân**'da **misyonerler**i cesaretlendirir/destekler. Ama onların sokaklarda insânların yoluna çıkma gibisinden ilkel yöntemlerini gördüğünde, bu yaptıklarının insânların uyanışına sebebiyyet verebileceğinden ve bunun da İslâmî bir hamiyyet ile millî bir direnişi tetikleyebileceğinden endişe eder. Bu yüzden onların çalışmalarına bir sınır getirir. Bunun üzerine misyonerler İngiliz hükûmetine bir şikâyet raporu gönderirler. İngiltere de Cromer'a bir kınama gönderir. Cromer'ın o misyonerlere cevâbı ise ben tek bir râhib aracılığıyla sizin yaptığınız çalışmaların kat be kat fazlasını yapacağım şeklinde olur. 1889 senesinde Dunlop'u getirtir. Dunlop, İngiltere'de İlâhiyyat (Lâhût)*

---

[1] Cromer'in ifâdelerine ve Avrupalıların, ondokuzuncu yüzyıldan itibâren adına "Düşünce Savaşı" dedikleri şey üzerinden uyguladıkları plan-programlarının ileride gelecek olan detaylarına dikkat edin ve 1882'den beri Mısır'ın İngiliz hâkimi olan "**Cromer**"ın programı ile 2003'ten beri Irâk'ın Amerikalı hâkimi olan "**Bremer**"in programını, aynı şekilde "**Rumsfeld**" ile "**Rice**"ın "**Düşünce Savaşları**", Arab ve İslâm "Toplumları"nın dînî, kültürel, siyâsî ve ictimâî alanlarda "Geliştirilmesi" stratejileriyle karşılaştırın! Bunu yaptığınızda şunu çabucak keşfedersiniz ki şimdilerde yaşanan fasıllar, daha önce yaşanan fasıllara yalın birer ektir. Değişen tek şey uygulamada varlık gösteren Amerikan hamâkatidir. **Eblehlik**, **cehâlet**, **despotluk** ve **Kovboy barbarlığı**yla **Avrupalıların kültürü ve sinsiliği**nden mahrûm olma hâli üzerine kurulu **Amerikan hamâkati..**! [Müellif]

[2] Şimdilerde "Irâk" aşamalı bir şekilde bağımsızdır!! [Müellif]

*fakültesi mezûnu bir râhibdir. Cromer, onu 1897 yılında Maârif Bakanlığı sekreteri yapar. 1906 yılında ise **Maârif Bakanlığı**na müsteşâr olarak atanır. Fiilî Bakan da **Dunlop**'un bizzât kendisidir.*

*Dunlop, Cromer'ın "**İngiliz aklı, ama eller Mısırlı**"[1] politikasını yürütmüştür ve efendisinin şu söylemini bayraklaştırmıştır: "Ne zamanki Kur'ân ile Mekke, Arab topraklarında görünmez olur, işte o zaman bizim, Arab insânını medeniyet yolunda yavaş yavaş ilerler bir hâlde görmemiz mümkün olur."[2]*

*Dunlop, **Arab dili**ne ve **el-Ezher**'e karşı **savaşı**r. **İngilizce**yi teşvîk eder ve bilimlerin, matematiğin, kimya ve coğrafyanın eğitimi İngilizce yapılmaya başlar. Mısırlılar yüksek eğitim almaya elverişli adamlar değiller gerekçesiyle yüksek eğitime karşı savaşır. İslâmî kitâblara veya -Ali Mübârek ve Abdulazîz Câvîş'in kitâbları gibi- içinde İslâm'a yakınlığın sözkonusu olduğu kitâblara karşı savaşır.*

Dunlop'un yaptığı en tehlikeli iş, Arab devletlerinde artık örnek alınır bir hâle gelen eğitim müfredâtını belirlemiş olmasıdır. Eğitimi ise iki kısma ayırır: – Dînî [eğitim ki]: Bunu el-Ezher'e ve fakültelerine hâs kılar.

– Medenî [modern eğitim ki]: Burada her türlü dînî kelimeye savaş açar. el-Ezher mezûnlarının -gerçek ilim sâhibleri- göreve getirilmesini yasaklar. Bunlardan birine ihtiyâc duyulduğunda ise aylık maaş olarak kendisine sadece 112 Mısır kuruşu öder. İşte ondokuzuncu asrın sonları ve yirminci asrın başlarında -Arab âleminin öncüsü- Mısır'da hâl bu minvâl üzredir.

***Siyâsette**: Emir [ve iktidâr] İngilizlerin elindedir. Nitekim sömürge vâlileri, ülkenin fiilî hâkimidir. [Mısır'daki] Hıdîvî ise kendisine bile hâkim değildir.*

*[**Ekonomide**: Mısır'ın varlığı İngilizlerin cebine akıtılmaktadır.]*

***el-Ezher** ise: Hayâtın dümenine yön vermekten uzaklaştırılmıştır.*

***Basın**: Radyo'nun[/yayının] müdürü, Lütfî es-Seyyid ve emsâlleridir. Lütfî aynı zamanda Üniversite'nin günlük ve periyodik gazetelerinin de müdürüdür. Dergilerin çoğu ise Hırıstıyanların elindedir; el-Ehrâm, el-Mukattam, el-Muktataf, el-Hilâl gibi... Bunlardan yirmiyi aşkın dergi, bizzât Hırıstıyanların elindedir. Maârif Bakanlığı ve müfredât ise Dunlop'un elinde...*

***Üniversite**: Lütfî es-Seyyid'in elindedir. Ondan sonra ise nöbeti devralmak üzere Tâhâ Hüseyn gelir. "eş-Şi'ru'l-Câhilî" ve "el-Edebu'l-Câhilî" gibi kitâbları üzerinden.. Kur'ân'ın Rabbânîliğini inkâr etmek ve sözünü söylemek üzere:*

---

[1] Şimdilerde "Akıl, Amerikan Yahûdî İngiliz"... "eller ise Irâklı Ürdünlü Suûdlu Pakistanlı Mısırlı"... ve bu yük[lü] .... kâfilesi böyle uzayıp gider!! [Müellif]

[2] Şimdilerde Amerika, adına cihâd âyetleri ve cihâd sûreleri dediği, nefreti körükleyip/teşvîk ettiğini iddiâ ettiği şeylerin eğitim programlarından kaldırılmasını istiyor. "**Furkânu'l-Hakk**" olarak isimlendirdiği, kurtlarla koyunlar arasında hoşgörüyü teşvîk eden muhtasar bir **Mushaf**ı tervîc edip bunu yaymayı diliyor!! Hükûmetler de imâmları, aşırılıktan sakındırmak için, eğitim kurslarına sokuyor! [Müellif]

"Tevrât'ın bize İbrâhîm ve İsmâîl hakkında konuşma hakkı vardır. Kur'ân'ın da bize İbrâhîm ve İsmâîl hakkında konuşma hakkı vardır. Ama biz, bunları güvenilir tarihî kaynaklar olarak görmüyoruz."

*Ondan sonra üniversiteyi teslîm alır. Sonra da Maârif Bakanlığını... Kimileri şöyle der: "**Dunlop'un devri bitti Tâhâ Hüseyn'in devri başladı**."*

Ondokuzuncu asrın sonlarında çağdaş dönemlerin en tehlikeli olayı yaşanır ki o da 1897 yılında -Herzl'in İsviçre'de düzenlediği- Basel Kongresi'dir.

İsviçre'de Yapılan Basel Kongresi /1897/

Pek çok tarih yorumcusu, Basel Kongresi'nin, çağdaş dönemlerde yaşanmış en tehlikeli/kritik olay olduğu husûsunda handiyse ittifâk eder. Bu Kongre, İslâm âlemi için bir dön/üş/üm noktasıdır. Çünkü bu olaydan sonra beynelmilel Yahûdîlik, bütün mesâisini, Vaad Edilmiş Topraklara/Arz-ı Mevûd'a ulaşmak için, Müslümanları, kendisi üzerinden avlayabilecekleri plan-programlar hazırlamaya ve türlü türlü tuzaklar kurmaya odaklar.

***Herzl**'e gelince; kendisi Avusturya kökenli Yahûdî bir gazetecidir. 1860 yılında dünyaya gelir. 1894 yılında, Fransız vatandaşlığı taşıyan Yahûdî subay [yüzbaşı] "**Dreyfus**"un **muhâkemesi**ne katılır. Bu subay, Almanya ile işbirliği yapmakla ithâm edilir. Hıyânetle suçlanır ve bütün askerî rütbeleri elinden alınarak on yıla mahkûm edilir. [İşte] bu muhâkeme Herzl üzerinde büyük bir etki bırakır. Zîrâ Dreyfus'un [sırf] Yahûdîlik dînine mensûbiyyeti sebebiyle haksız yere muhâkeme edildiğini düşünür ve "her kim bu toplumda kendisine adâletle davranılmasını istiyorsa* birlik olsun/güçlensin*[?!]" der. Yahûdîler için bir vatan inşâsı yolunda çalışmaya kesin karâr verir. Bu olaydan bir sene sonra, yani 1895'te "**Yahûdî Devleti**" adlı [Der Judenstaat] kitâbını çıkarır. Bu kitâb "**Moses** (Moshe) **Hess**"in "**Roma ve Kudüs** [Rome and Jerusalem]" adıyla [1861'de] çıkardığı kitâbın bir benzeridir.*

[Theodor] Herzl 1897 yılında, siyonist teşkîlatları bir beynelmilel siyonist kongresi çerçevesinde [İsviçre'nin] Basel kentinde toplamayı başarır. Bu Kongre'nin sonunda Yahûdî devletinin kurulduğunu ilân eder ve bunun için elli yılı aşmayacak bir zaman dilimi belirler.

*"**Siyon Liderlerinin Protokolleri**" de bu Kongre'nin ifrâz ettiği şeylerden biri olur ki bunlar çağdaş dönemlerin en tehlikeli vesîkaları olarak kabûl edilmektedir. Yirminci yüzyılda beşeriyyetin başına gelen yıkımların çoğu da bunlar sebebiyledir.*

Protokoller'den Bazı Pasajlar:

***İkinci Protokol**['den]: "Açıklamalarımızın içi boş şeyler olduğunu sanmayın. [Hiç kuşkusuz] Darwin'in başarıya ulaşmasını -daha önceden- planlayan bizlerdik. Freud bizdendir, Marks ve Nietzsche bizdendir. Onların,* goyim*lerin düşüncesi üzerinde yıkıcı bir etkisi olan görüşlerini yaymaya devâm edeceğiz."*

"Goyimlerin düşüncesi - (el-fikru'l-ümemî)" derken kasdedilen Yahûdî olmayan milletlerin düşüncesidir. Nitekim Kur'ân-ı Kerîm, Yahûdîlerin sözkonusu bu tabîatına şu âyetle işâret etmiştir:[1]

...ذَٰلِكَ بِأَنَّهُمْ قَالُوا۟ لَيْسَ عَلَيْنَا فِى ٱلْأُمِّيِّۦنَ سَبِيلٌ وَيَقُولُونَ عَلَى ٱللَّهِ ٱلْكَذِبَ وَهُمْ يَعْلَمُونَ ﴿٧٥﴾ ﴿سورة آل عمران﴾

«...Bunun sebebi de, onların «Ümmîler [:kendilerinden olmayanlar] hakkında bizim üzerimize bir yol [:sorumluluk ve vebâl] yoktur,» demiş olmalarıdır. Onlar bile bile Allah'a karşı yalan söylerler.» (3/Âl-i İmrân, 75)

[Yani bunun anlamı] Yahûdîlerin dışındaki milletlere kötülük yapmamız hâlinde bizim -Yahûdîlerin- üzerine herhangi bir günah ve [bu konuda herhangi bir sakınca,] beis yoktur [demektir].

Üçüncü Protokol['den [2]***]**: // **Dördüncü Protokol['den*** [3]***]**:*

*Protokollerin özeti ise "**Oscar Levy**"nin çalımla ve kasıntıyla sarfettiği şu sözlerinde varlığını bulmaktadır:*

"Biz Yahûdîler, dünyanın efendileriyiz; onu ifsâd edenler ve içindeki fitneleri harekete geçirenleriz; onun cellâdlarıyız."[4]

---

[1] [Abdullah Azzâm'ın alıntısında bazı eksiklikler ve fazlalıklar vardır. Bunları ilgili protokolün farklı çevirileri üzerinden şöyle maddelendirebiliriz: **a.** Bir ân için olsun bu açıklamaların boş şeyler olduğunu sanmayın... **b.** Darvinizm [Evrimcilik], Marksizm [Komünizm] ve Nietzche-izm [Sosyalizm] için bizim tertîb ettiğimiz başarı üzerinde dikkatle düşünün... [Yani bu noktada Freud'un adı geçmemektedir ve anlatı biçimi de farklıdır...] **c.** Biz Yahûdîler için, hangi seviyede olursa olsun, bu direktiflerin Yahûdî olmayanların (Goyim) zihinleri üzerinde ne derece önemli bir tahrîbat yaptığını görmek pek açık/pek kolay olmalıdır... Mtrcm]

[2] [Üçüncü Protokol'den diye nakledilen buradaki kısımların bazıları, kısmen Onuncu Protokol'de geçmektedir. Farklı nüshalar ve burada vurgulanan ortak bazı husûslar ise kısaca şöyledir: **1-a.** Yahûdî olmayanlar (Goyimler) arasında âile mefhumunun ve bunun edebî/terbiyevî değerinin yok edileceği... **b.** Bunun da o milletler arasında yayılacak ve habire teşvîk edilecek olan hastalıklı-kirli bir literatür ile yapılacağı... [Yine Abdullah Azzâm'ın alıntısında geçen, ama Protokollerde birebir veya kısmen de olsa geçmeyen bazı ifâdeler kapsamında olmak üzere]: **c.** Bizim hâkimiyyetimizin kolayca tesîs edilebilmesi uğruna her yerde ahlâkın -yıkılması- için çalışmalıyız. **2.** Freud bizdendir ve gençlerin nazarında mukaddes bir şey kalmasın, bütün dertleri seksi dürtülerini tatmîn olsun diye cinsî ilişkileri günışığı altında sunmaya devâm edecektir. İşte o zaman ahlâk her yerde yıkıma uğrayacak ve bizler de uyuşturulmuş olan o âlemi istîlâ edeceğiz. Mtrcm]

[3] [Abdullah Azzâm'ın alıntıladığı şekilde geçmeyen ama Protokoller'de anlamca var olan şeyler kapsamında: "Tanrı kavramını Hıristiyanların zihninden söküp atacağız ve onun yerine matematiksel rakamlar ve finansal/mâddî gereksinimler koyacağız." Mtrcm]

[4] [Öncelikle, İngiliz asıllı bir Yahûdî olan **Dr. Oscar Levy** (**1867-1946**), bu cümleleri, (بتبجح وصلف) çalımla ve kasıntıyla (şeklinde tercüme ettiğimiz hâlet-i rûhiyyeyle) değil, bilakis şiddetli bir ıstırabın ve Yahûdîlerin yaptıklarına karşı duyduğu derin öfkenin netîcesinde sarfetmiştir. Abdullah Azzâm'ın alıntısında cümleyi tamâmıyla ters bir anlama çevirecek kısma yer verilmemiştir. Muhammed Halîfe

*Protokollerin ortaya çıkarılması ise şöyle olmuştur: Rusya, Yahûdîlerin, Rusların aleyhine plan yaptığını öğrenir ve Siyon liderlerinin merkezini basmak üzere bir ekip gönderir. Gerçekten bunlar sağlam bir planla binanın çevresinde bir yangın çıkarır. Yahûdîler binadan kaçar. Ruslar binayı basıp orada bulunan evrâklardan kurtarabildiklerini alır, sonra Rusya'ya getirirler. Dr. [**Serge**] **Nilus** bu evrâkları inceler. Nilus Rusya'da Çarlığın ve de Osmanlı Devleti'nin yıkılacağı tahmîninde bulunur.*

Ondördüncü Protokol'de şöyle denilmiştir: "...[Bu yüzden] bizler [diğer] bütün dînî inançları yıkmalıyız."

Sultân Abdülhamîd Yahûdîlerin Filistîn'e Ulaşmasının Önünü Kesiyor

Mustafa Kemâl Türkiye'yi Hedm ve Hilâfeti İlgâ Ediyor

[...[1]...]

---

et-Tûnisî'nin, Protokollerle ilgili "الخطر اليهودي بروتوكولات حكماء صهيون" kitâbının başına konulan söz de budur; ama o(rada) da yanlış aktar(ıl)mıştır. Çünkü orada, "**Biz Yahûdîler**, dünyanın efendileri ve müfsidleri, içindeki fitneleri çıkaranları ve cellâdlarıyız, gayrı bir şey değiliz (lesnâ illâ)" denilmiş olsa da Levy'nin ifâdelerinde ve özellikle de bu cümle içinde efendi kelimesi geçmemektedir. Siyâk-sibâkın mutlak önemini hatırlattıktan sonra Levy'nin ifâdelerinin aslı şöyledir "... we are today nothing else but the world's seducers, its destroyers, its incendiaries, its executioners" yani "...bizler bugün dünyanın iğfâl edicileri, onun yıkıcıları, kundakcıları/müfsidleri, onun cellâdları olmaktan gayrı bir şey değiliz" şeklindedir ve devâmında şu ifâdeler yer almaktadır: "... We who have promised to lead you to a new Heaven; we have finally succeeded in leading you into a new Hell..." yani "...sizleri yeni bir Cennet'e ulaştırmayı vaad eden şu bizler [yani Yahûdîler]; en sonunda sizleri yeni bir Cehennem'e ulaştırmada başarılı olduk." Ayrıca Levy, her önüne gelene anti-semit demeyi erken dönemlerden itibâren ağızlarında sakız haline getiren Yahûdîlere -meâlen-, eğer sizin anti-semitizm dediğiniz buysa ben de anti-semitim demiştir. Sözü bu kadar uzatmamızın sebebi ise kendimizi bir akıntıya kaptırıp haklı çıkışları dahi haksız bir mecraya kaydırmamaktır. Adam bizzât bir Yahûdî olarak, 'Bak, şunlar (Yahûdîler) dünyayı nereye (ne hâle) getirdiler' diyor, bizse..!

Protokollerle ilgili pek çok eser yazılmasına rağmen eğer Dr. **DAVID DUKE**'un "**The Illustrated Protocols of Zion**" adlı eseri Siyonistlerin baskısından yakasını kurtarıp okuyucuya ulaşma ve tabîî ki Türkceye tercüme edilme imkânına kavuşursa bu konudaki en okkalı çalışmalardan biri günyüzü görmüş olacak demektir. Her hâlükârda bu zâtın görsel-işitsel ve yazılı çalışmalarının tamâmı tavsiye olunur. Özellikle de "**Jewish Supremacism**", "**My Awakening**" ve "**The Secret Behind Communism**" adlı eserleri.. Burada **DAVID IRVING**'i ve her türlü çalışmasını bilmem hatırlatmaya gerek var mı.. Velhâsıl Yahûdîlerin, bilhassa son yüzyılda neler yaptığını, aynı şekilde Deccâl'in küresel düzeninin nasıl işlediğini görebilmek için bu gibi adamları ciddi bir şekilde okumak, anlamak gerekiyor kanâatindeyiz.

Ayrıca Mısırlı yazar ve düşünür merhûm **ABDUVEHHÂB EL-MESÎRÎ**'nin "Mevsûatu'l-Yehûd ve'l-Yehûdiyye ve's-Sıhyoniyye - **Yahûdîler, Yahûdîlik ve Siyonizm Ansiklopedisi**" adlı eseri başta olmak üzere diğer bütün eserleri de tavsiyeye şayandır ki sözkonusu protokolleri de bu ansiklopedi içinde etrâflıca ele almıştır. Mtrcm.]

[1] [Müellif'in son iki alıntı başlığıyla ilgili olarak bkz. Bu eser: C.1-1, s.566-570 ve devâmı. Ayrıca s.583 ve devâmı... Ayrıca ikinci başlıkta, Türkiye'den kasıd, Osmanlı Devleti'dir. Mtrcm.]

XIX. Yüzyılın Ortalarından XX. Yüzyılın Ortalarına Kadar İslâm Âleminin Ahvâli

İslâm âlemi, yirminci yüzyılın ilk yarısında derin bir uyuşukluk içinde uykudadır; zillete teslîm olmuş ve cellâdlarının elindeki kırbaç onun sırtını yangın yerine çevirmiş bir hâldedir. [...]

İslâm âleminin gırtlağına yapışmış olan Batı iki şey üzerinde ittifâk etmiştir:

[1-] İslâm'ın hiçbir şekilde belini doğrultmaması...

[2-] Filistîn'de Yahûdî devletinin kurulması...

İslâm âlemi ise iki kısımdır:

[1-] Arab İslâm âlemi...

[2-] Arab olmayan İslâm âlemi...

Arab İslâm Âleminin Ahvâli

Arab İslâm âlemine gelince: Atan kalbi Mısır'dır, o da İngiltere'nin kabzasındadır. İngilizlerin, Mehmed Ali Paşa âilesi ve bu topraklardaki [sömürgeci uşağı] mamûlleri yoluyla Mısır'ı nasıl fesâda boğduklarını daha önce görmüştük. Beri tarafta Ürdün, Irâk ve Filistîn de yine İngiliz işgâli altındadır. Bunların hâli de Mısır'ın hâlinden daha iç açıcı değildir.

***Fransa'ya gelince**: Suriye, Lübnân ve Kuzey Afrika onun hâkimiyyeti altındadır. Tûnus'tan Tanca'ya varıncaya kadar Kuzey Afrika'yı Paris'in büyük genelevlerinden bir geneleve çevirmek üzere kesin karâr vermiştir. [Bölgede] Fransızcayı dayatmıştır ve 16 Mayıs 1930 senesinde, İslâm Şerîatı yerine Berberî Örfî Kânûnları ile Berberî Âile Hukûku'nu (Ahvâl-i Şahsiyye'yi) uygulamaya sokan "Berberî Kânûnnâmesi"ni (ez-Zahîru'l-Berberî) çıkartmıştır. Bundan amaç ise Arablarla Berberileri birbirinden ayırmak, ayrıca bölgeyi ırkcılıkla birbirini yiyen bir alana çevirmek ve Müslümanları dînlerinden koparmaktır.*

*Aynı dönemde Sa'îd Akl, Yûsuf es-Sevdâ ve Victor Hallât, **Fenikelilik** heyûlâsını gündeme getirir, Hannibal gibi isimleri diriltmeye çalışırlar. Kezâ Suriye milliyetcileri partisini meydâna çıkarırlar. Ayrıca Lübnân'ın Arablarla bir bağı olmadığını, bilakis **Akdeniz Medeniyeti**'nden bir parça olduğunu ilâna koyulurlar.*

***Mısır'da**: Selâme Mûsâ ve Tâhâ Hüseyn, Firavunluğu [Firavunların medeniyetini] gündeme taşırlar. ...Yine Tâhâ Hüseyn "~~Mustakbelu'l-Hadâre fî Mısr~~" "Mustakbelu's-Sekâfe fî Mısr" adlı kitâbında şunu ilân eder: Mısır, Akdeniz (Avrupa) medeniyetinin bir parçasıdır ve Arab değildir. Arab Yarımadasından ziyâde İtalya, Fransa ve Yunan medeniyetine daha yakındır. Yemeleri, içmeleri, giyimleri ve yaşamlarında Avrupalıları taklîd etmek gerekir.*

***Filistîn'e gelince**: İngiliz Yüksek Komiseri -Yahûdî- "[**Sir**] **Herbert Samuel**"in idâresi altındadır.. Yahûdîlerin, burada devletlerini kurmaları için zemin hazırlayan*

kişinin..! Bu yüzden büyük şehirleri tiyatrolara, sinemalara ve gece klüplerine boğar. İslâmî eğitimi ve İslâm tarihini eğitim hayâtından uzaklaştırıp laik eğitim programları üzerinden hükmünü yürütmeye çalışır. [Basın ve] yayın da onların elindedir.

***Suriye'deki Nusayrîlere gelince**: Fransa, daha önce İngilizlerden kalan İngiliz araçlarıyla birlikte değişim-dönüşüm sürecini devâm ettirmekte ve Müslümanların gözünde onların hakîkat-i ahvâlini karambole getirmek için Aleviler dediği Nusayrî tâifesini besleyip büyütmektedir. İşbu Nusayrî tâifesi, kendilerine, yine kendilerinden olan ve adına **Süleymân el-Mürşid** denilen kişiyi ilâh edinen kimselerdir. Süleymân el-Mürşid aslında bir sığır çobanıdır. "Süleymân el-Mîde" isminde bir deve çobanını kendisine peygamber edinmiştir.İşbu Süleymân el-Mürşid, Lazikiyye'nin doğusunda yer alan "Cevbâ (Cevbeti) Burğâl" köyündendir. ...Fransız müsteşâr, takîbcileri daha fazla dalâlete gitsin diye ona secde edenlerle birlikte bu adama secde etmiştir. Nitekim ona, içinde elektrik lambaları olup ışık yayan bir cübbe yaptırmıştır ve [buna aldanan] takîbcileri, kendisine secde etmiştir!. ...*[1]

---

1 [Abdullah Azzâm'ın **Nusayriler**le ilgili daha geniş açıklamaları olmasına karşın Müellif bunları alıntılamamıştır. Öz olması hasebiyle onun şu ifâdelerini buraya eklemeyi uygun bulduk: "Ehl-i Sünnet âlimleri, icmâ yoluyla, Nusayrilerin kâfir olduğu üzerinde ittifâk etmişlerdir: Kestikleri yenilmez, kadınları nikâhlanmaz, cenâzeleri yıkanmaz, Müslümanların kabristanlığına defnedilmezler ve üzerlerine namaz kılınmaz." Yine Abdullah Azzâm, "Fransa'ya uşaklıklarına gelince: Bu, Müslümanlara karşı Haçlılara ve Moğollara uşaklıklarının halkalarından bir halkadır..." dedikten sonra Fransız arşivlerinde yer alan ve Hâfız Esed'in dedesi olan Süleymân el-Esed'in de içinde bulunduğu bir uşak takımının imzalarını ihtivâ eden, Müslümanlara karşı kinlerini ve Yahûdîlere karşı canım-cicim tavırlarını yansıtan bir vesîkaya yer verir. Akabinde "İmâmiyye Şiası âlimlerinin Nusayrilerin kâfir olduğuna dâir fetva verdiklerini" ifâde edip birtakım alıntılar sunar. Sunar sunmasına ya, bu kimin neresine değer, orası mechûl..! Irâk, Afganistan, Yemen ve Suriye'de senelerdir yaşanan hâdiseler, **Müslümanlık numarasına yatan** "kara sarıklı, isimlerinin öncesi âyetullah'lı kâfir k….leri"nin Nusayrilerden daha aşağılık olduğunu açıkça ortaya koydu. Sanırım **Irâklı Şîî Âyetullah** (ne demekse bu âyetullah!) **Ahmed el-Hasenî el-Bağdâdî**'nin görüntülü bir röportaj esnâsında söylediği şu sözler, adam olana fetvâlardan daha etkilidir. Meâlen ve hâtırda kaldığı kadarıyla: "Irâk işgâl edildiği zaman ben, 'eğer Irâklı or..pular Amerika'yı protesto etmek için gösteri yapacak olsalar ben de [şu sarıklı hâlimle] onlara katılırım' demiştim. Ama birileri bu sözlerimi oraya-buraya çekip sulandırdı. (Kasdettiği **Sistânî ve benzerleri**dir). Oysa ki benim demek istediğim şuydu: **'Irâk'ın or...puları, siz sarıklılardan (Şîî mercileri kasdediyor) daha şereflidir**.'..." Konuşmalarında ve yazdıklarında kendi mezheb mensûblarına dilini hiç değiştirmeden bu sözleri söyleyen Ahmed el-Hasenî el-Bağdâdî'yi kimsenin ciddiye almadığı kesin... Zîrâ ortada milyon dolarlar dolanıyorken, yalanlar ve iftiralar üzerine kurulu kadîm kinlerin öcünü almak fırsatı ele geçmişken, reel politik haplarıyla kitleler afyonlanmış ve tek bir Müslümanın kanıyla ilgili hükümler gerisin geri atılmışken kim neylesin dîni, îmânı, ahretteki cezâyı... Ahmed el-Hasenî deli-dolu bir adam olarak Şîîlere böyle dedi ve görünen o ki tarihe bu sözlerle geçecek, kimse onu dinlemek istemese de... Biz de buradan şunu tarihî şâhidlik adına kayda geçirelim ki: Amerika, Rusya, Avrupa ve daha bilmem ne belâ **kâfir sürüleri** ile iş tutup Afganistan'ın, Irâk'ın, Suriye'nin, Filistîn'in, Yemen'in, Afrika'nın ve daha nice beldelerin kanına giren bütün Sünnî sarıklılar, entelektüel madrabazlar, ip üstünde raks eden orta yolcu siyâsî cambazlar, evet, bunların tamâmı yeryüzünün en aşağılık ....dan daha aşağılıktır. Irâk'ta ve Suriye'de bütün bu yaşananlardan sonra hâlâ daha bu topraklardan Sistânî'yi ziyârete gidip ona medhiyyeler düzen hoca kılıklı birileri varsa, elikanlı Ahmedi Necâtı buraya getirip alkışlatanlar ve onu protesto eden bir-iki genci tekme-tokat dövenler bulunuyorsa bilinsin ki onlar ..... değil, ...tur. Özellikle Irâk'ta yaşanan bütün o

İslâm Âlemindeki Diğer Müslümanların Ahvâli

İslâm âleminin diğer bölgelerindeki Müslümanlara[/ve bunların ahvâline] gelince: Anlat anlatabildiğin kadar..! Müslümanların kahîr ekseriyyetinin kendisi elinden inim inim inlediği kör cehâletin artıklığı sebebiyledir ki, en başlarında İngiltere olmak üzere sömürgeci devletler, münharif tasavvufî tarîkatleri besler/destekler. İslâm'dan anlasa anlasa menfî uzleti ve sömürgeye/sömürgecilere karşı sabretmeyi -zîrâ [onların anlayışına göre bu] Allah'tan gelen bir ibtilâdır-, kabirleri meshetmeyi, teberrük için türbeler dikmeyi ve üzerlerinde bayraklar yükseltmeyi ve halkı kendi şeyhlerinin doğum günleriyle meşgûl etmeyi, o şeyhlerini tâclandırmayı, sonra onların kabirleri etrâfında duâ ve isimleriyle yemin etmeyi, yine onların makâmları/türbeleri üzerine gül serpiştirmeyi anlayan münharif tarîkatler..!

*Buna ek olarak vazîfesi, **cihâdın ilgası** olan ve velâyetin [:dostluk, bağlılık ve itâatin], Britanya'ya yönelik bir şekilde kökleştirilmesini hedefleyen yeni birtakım kehânetler/ peygamberlikler peydahlanır. [[Şöyle ki:]]*

[Hindistan - Kâdıyânilik]

***1- Hindistan'da**: "Mîrzâ Ğulâm **Ahmed" el-Kâdiyânî** öne çıkarılır. Peygamberlik iddiâsı güden (mütenebbi) bu adam, 1840 yılında Kâdıyân'da doğar. ...gençliğinde histeri hastalığına tutulur. ...1884 yılında ise İngilizlere karşı cihâdın harâm olduğunu "Berâhîn Ahmediyye" adlı kitâbında ilân eder.*

İkinci merhalede: Mesîh/Îsâ'ya benzer olduğunu -1891 yılında- ilân eder. "Feth-i İslâm, Tavzîh-i Merâm ve İzâle-i Evhâm" adlarında üç kitâb çıkarır.

Beklenen Mesîh'in kendisi olduğunu söyler.

Üçüncü merhalede ise -1900 yılında- peygamberliğini ilân ve de Allah'ın, bütün peygamberleri onun şahsında bir araya getirdiğini iddiâ eder. ...

Kâdıyânî dâîlerden biri olan Beşîr Mahmûd: "Ğulâm Ahmed, bazı Ûlu'l-Azm peygamberlerden daha fazîletlidir" der!!

İngiltere'ye dostluk/bağlılık/ve itâat (velâyet) göstermek üzere ona biat etmek için pek çok kişi kendisine tâbi olur. Mîrzâ Ğulâm Ahmed'in halîfesi Mahmûd Ahmed [bir {mektûbunda}] şöyle der:

"[Galler] Prensi V. George'un oğlu majesteleri Wales'e bir hediyye - sene 1931: Seni selâmlıyorum ve sana şunu teyîd ediyorum ki, Ahmediyye cemâati Britanya'ya vefâyla/bağlıdır ve -inşâallah da- ona bağlı kalacaktır. Kurulduğu ilk günden beri bu

---

hâdiselerden sonra hâlâ daha Amerika ve hempaları hakkında doğru düzgün bir şey konuşmayan ama "işid aşağı, işid yukarı" teraneleriyle Müslümanları bir uçtan öbür uca savurup duranlar, bilinsin isteriz ki onlar da en az o Amerikalılar kadar a......tır. Ne söylesek, Firavun tahtlarına kurulu o çok bilmiş -ama ne İslâm ve ne de reel politik nâmına bir halt bilen- birileri bize lâf yetiştirmekten geri durmayacak...! Çenebâzlıklarına devâm etsin onlar, ta mahşere kadar! Mtrcm.]

cemâatin yolu, hâlihâzır Britanya hükûmetine itâattir ve cemâat içindeki biat şartı da budur." ...[1]

[Pencâb'ın İngiliz yöneticisine yazılmış bir mektûb kapsamında ise] Mîrzâ Ğulâm Ahmed'in "Tiryâku'l-Kulûb" adlı kitâbında şunlar yer almaktadır: "Ömrümü[n çoğunu] İngiliz hükûmetini/idâresini desteklemek ve onu muzaffer kılmak yolunda harcadım. Cihâdı engellemek ve İngiliz yetki sâhiblerine itâatin vâcibliğini açıklamak yolunda -eğer bir araya toplansa [belki] elli kitâblık dolduracak kadar- kitâb telîf ettim, yayınlar yaptım. Bütün bu kitâbları Arab âleminde, Mısır, Şâm ve Kâbil'de yay/ınla/dım."[2]

[Îrân - Bâbilik ve Behâilik]

2. Îrân'da Bâbilik ve Behâilik

*Bu da İngiltere'nin besleyip büyüttüğü, Rusya'nın da İslâm akîdesini sulandırmak maksadıyla yaymaya çalıştığı başka bir dîndir. Bâbilik'in kurucusu, kendisine "**Mîrzâ Alî Muhammed eş-Şîrâzî**" denilen Şîî bir adamdır. Kendisi için, **"el-Bâb (Kapı)"** ifâdesini lakab edinir ve ismini "Ben ilmin şehriyim, **Ali** de onun **kapı**sıdır" uydurma rivâyetinden iştikâk eder/alır. ... İlk elde peygamberlik iddiâsında bulunur. ... Ondan sonra kendisinin [sümme hâşâ] Allah'ı izhâr eden bir kişi olduğunu, [yani kendisinde*

---

1 [Bu noktadan sonra Abdullah Azzâm şu bilgileri nakleder: "**İngiltere Irâk'a** girdiği zaman **Mîrzâ**'nın halîfesi ayağa kalkıp şöyle der: "Ben Mehdi'yim, Britanya da benim kılıcımdır. Bizler bu fethi kutluyoruz ve bu kılıcın parıltısıyla ışıltısını Irâk'da, Şâm'da ve her mekânda görmek istiyoruz. Şübhesiz Allah, bu hükûmeti - Britanya hükûmetini desteklemek üzere meleklerini indirmiştir." Nokta... İmdi bu satırların mütercimi bir "Müslüman" evlâdı olarak ne diyeyim, sadece **Kûtu'l-Amâre**'deki onbini aşkın şehîdimiz, inşâallah öyledirler, acaba bunlar, rûz-i mahşerde, şu günlerin Türk, Türkmen, Kürt, Arab, Sünnî, Şîî, Sûfî, Selefî, İhvânî, İslâmcı ve bilmem ne belâ sürülerini a bu İngiliz k........in yanında sıra sıra dizilmiş bir hâlde gördüklerinde aceb hâl nice olacak?! Dün böyle beşer müsveddesi sürüleri önüne katarak geliyordu gavurlar. Bugün ise doların kulu olan, müslümanlık numarasına da elden bırakmayan soysuzlar var karşımızda.. Amerika'nın kulları..! Eğer birileri Allah'a kasemle, eğer bunlar olmasa bizim mücâhidlerimiz çoktan Amerika'nın da Avrupa'nın da küllerini göğe savurmuşlardı dese, yemîni için keffâret gerekeceğini sanmayız. Irâk, Afganistan ve Suriye cihâdı da buna şâhiddir. Türkiye, Suûdi Arabistan, Îrân, bütün Körfez ülkeleri, Pakistan, Mısır, Suriye ve benzerlerinin tamâmının, bunların embedded soytarılarının, yani birtakım sarıklılarıyla soysuz kalem erbâbının yaptıklarını bir düşünün, bir de yukarıda adı geçen meczûb mehdi bozuntusunu..! Dün birdiler bugün anca Allah köklerini kazıya..! // Kâdıyânilik, Ahmedîlik, İsmâîlîler ve Şîîler hakkında okuma yapmak isteyenler, "**İhsân İlâhî Zahîr**"in eserlerine, kezâ Hasen en-Nedvî'nin de Kâdıyânilikle ilgili kitâbına mürâcaat edebilirler. Mtrcm.]

2 [Gözleri arkada kalmamıştır melûnun! Zîrâ tarih sahnesine "cihâd"ı alnının çatına âdeta bir kader gibi kazıyarak çıkan "Türk!" milletinden geriye dünyanın her köşesine yayılan ve kâfirlerin önünde süklüm-büklüm olmaktan haz duyan organize-naylon-bir türk tâifesi çıkaran hempaları var artık! Bu satırları okuyanlar, o "kâfir bendesi", "ev kölesi" takımın kimler olduğunu çok iyi bilirler! Bilirler ki onların "cihâdı" ancak Müslümanlara karşıdır! Türkiye'de iftira atmadıkları, karalamadıkları, tutuklayıp içeri tıkmadıkları Müslüman kalmadı.. Arkalarında dünya kadar fâil-i malûm var. Âh-ı mazlûmân tuttu onları ve şimdilerde devrân aleyhlerine döndü; bizzât kendileri terör örgütü ilân edildiler. İlân edildiler ve kendileriyle birlikte yine Müslümanların hedefe oturtulmasına sebebiyyet verdiler. Yine ifsâd yine ifsâd... Aynen onlar gibi hâlâ Müslümanları hedefe koyanlara duyurulur: Bunların hâline baksınlar da ibret alsınlar ve bilsinler ki, Hakk'ın sillesinin sadâsı olmaz -- Onu tedâvî için merhem bulunmaz! Mtrcm.]

Allah'tan gayrı bir şeyin görülmeyeceğini] iddiâ eder. ...Sonra onun talebesi "el-Behâ" Behâilik dînini kurar. ...

1848 yılında Behâiler, Bedaş Kongresini tertîb ederler. Bâbilik, İslâm Şerîatı'nın Bâbilik ile ilgâ olunduğunu ilân eder. ... İlerleyen süreç içinde el-Behâ idâm olunur. ... Cemâati ise (Îrân'ın muhtelif bölgelerinde) birçok fırkaya ayrılır... Şunu da mutlaka dikkatlerinize arzetmemiz lâzım: el-Bâb'ın takîbcilerinin ilk nüveleri arasında çok sayıda Yahûdî vardır. ... Ayrıca Rusya'nın Tahrân'daki elçiliğinin yaptığı çalışmaların bir kısmı ise [onları desteklemeyi içeren] levhalar hazırlamaya ve Bâbilerin çalışmalarını organize etmeye münhasırdır. ...

el-Behâ'nın daveti üç aşamadan geçmiştir: Birinci aşamada el-Behâ, kendisinin Îsâ (aleyhi's-selâm) olduğunu iddiâ etmiştir. Ondan sonra peygamberlik iddiâsında bulunmuştur. Sonra da ilâhlık iddiâsında... ...[1]

Batı'ya Doğru Köprüler Kurma Ekolü

Batı'nın, çok zorunlu hâller sözkonusu olmadıkça güç kullanma yoluna başvurmayı tercîh etmediğine, zîrâ askerlerinin, hava ve deniz filolarının gerçekleştirmekten âciz kaldığı şeylerin kat be kat fazlasını, [bizzât] kendisinin besleyip büyüttüğü o beldelerin veledleri eliyle gerçekleştirme imkânına sâhib olduğunu idrâk ettiğine pek çok kez işârette bulunduk.

İngilizler, özellikle de İngilizler, Müslümanların topraklarında köklü bir şekilde yer edebilmelerinin en iyi yolunun, müşrik Batı ile Müslüman Doğu arasındaki uçurum boşluğunu -aradaki engelleri sulandırarak, bariyerleri kaldırarak, yine apaçık îmân ile apaçık küfür arası cebheleri, işleri birbirine katıp-karıştırmak, işâretleri bulandırmak, Müslümanlarla kâfirler arasındaki fark/lılık/ları yıkmak sûretiyle yakınlaştırarak- doldurma vazîfesini deruhde edecek okullar açmak/ekoller oluşturmak olduğunu görürler.[2] *Bu ekollerden bazıları şunlardır: // – Mısır'da Muhammed Abduh ekolü...*

– [{Hindistan'da} Sir] Ahmed Hân ve onun yolu üzere Vahîduddîn Hân ekolü...

---

[1] [Abdullah Azzâm'ın konuyla ilgili başka açıklamaları olmakla birlikte onun şu cümlelerini, üzerinde tefekkür edilmesini umarak buraya taşımayı uygun bulduk: "**el-Behâ**'ı hareket ettiren parmaklar, bizzât İslâm'a düşman olan kesimlerdir. Meselâ kendisi Îrân'da hapsolunduğu zaman Rusya ve İngiltere onu hapishaneden çıkarmak için harekete geçer. Sonra Bağdâd'a sürülür. el-Behâ, **Yahûdî topluluklar**ın **Filistîn**'e gelişini müjdeleyen, **üç dîn**i Mûsâ aleyhi's-selâm'ın diyâneti ekseninde birleştirmeye çağrıda bulunan biridir. ..."... Şimdilerde bu işleri yapan **diyalog havârîleri** de a bunlara kıyâs oluna! Mtrcm.]

[2] Şimdilerde Amerika aynı programı uyguluyor. Bunu da kültürel merkezler, yüksek eğitim odaklı bilimsel ve akademik kurum-kuruluşlar açmak yoluyla, yine eğitim alanında öne çıkan başarılı öğrencileri, zenginlerin, siyâsî ve sosyal kişiliklerin çocuklarını alıp **burslu öğrencilik** kapsamında **Amerika**'ya götürmek yoluyla yapıyor. Beyinlerini yıkamak için.. Onları Amerikan kültürüyle ve Amerikan kafasıyla donanmış, rûhen de Amerika'ya bağlanmış bir hâlde geri göndermek için..! Amerika, sözkonusu bu eğitim misyonlarına ilişkin programların reklamı sadedinde, bu mezûnların kendi ülkelerini her alanda idâre etme işini teslîm alacaklarını, gelecekte ise ülkelerinin başkanları olacaklarını çok açık bir şekilde söylemekten de geri durmuyor. [Müellif]

Mısır'da Muhammed Abduh Ekolü

Muhammed Abduh'un kişiliği çevresinde yaşanan tarihî hâdiseleri, aynı şekilde onun siyâsî tavırlarının tahlîli ve İngiliz işgâliyle bağı konusunda yorum yapan kişiler bir ihtilâf içindedir.[1]

Bunlar arasında kimileri abartıya kaçıp onun Mısır'ı derin uykusundan uyandıran muslih/ıslahatcı/reformist [bir] kişi olduğunu, kezâ el-Ezher'i ıslâh etmek için elinden gelen [bütün] gayreti sarfettiğini düşünürler, ...ve onun İngiltere'ye karşı durma gücü taşımadığı için İngiltere'yle mütârekeye mecbûr kaldığını, bunu da İslâmî vakıfları himâye etmek, ayrıca el-Ezher ve âlimler dolayımında köklü bir reformda bulunmak için yaptığı kanâatini taşırlar. Bunlardan bazıları, öğrencisi Muhammed [Reşîd] Rıza ve Muhammed el-Behi(y)'dir.

Diğer bazıları ise onun apaçık/ve katıksız laik olanlardan daha ziyâde bir şekilde İngiltere'ye hizmet ettiği, bu konuda büyük bir rol oynadığı görüşündedir. Bu da onun İslâmî Mısır kimliği / kişiliği ile kindar [Haçlı] İngiliz kimliği / kişiliği arasında köprüler kurması ve pek çok kişiyi de İngiltere ile işbirliğine iknâ etmek konusunda başarıya ulaşması dolayısıyladır.

Bu görüşte olanlardan bazıları [... ve] el-Ezher Şeyhi Şeyh ‘Illîş[tir] ki kendisi [...] Muhammed Abduh'u tekfîr etmiştir.

Her hâlükârda ortada Muhammed Abduh'un hayâtıyla ilgili gaflete düşmememiz gereken [şu gibi] büyük meseleler vardır:

1. Muhammed Abduh'un masonluğa girmesidir. Bunu, öğrencisi [Reşîd Rızâ] bile kendisi hakkında isbât etmiştir ve onun Lübnân Mason Mahfilinde Amerikan kültürel ateşesinden masonluk madalyası aldığını ortaya koymuştur. ... [2]

---

[1] **Bize gelince**, **bizim bu konuda bir ihtilâfımız yoktur**. Bizim [şundan] şübhemiz yoktur ki Muhammed **Abduh, bir mason**, **bir İngiliz uşağı** ve Allah'ın dîni konusunda **bir mülhid**, bir **mürted idi**. Bizler [bu konuda], kendi zamanında **el-Ezher Şeyhi** olan "**Şeyh ‘Illîş**" rahmetullahi aleyh ile ittifâk içindeyiz. Nitekim Şeyh ‘Illîş, onu alenen tekfîr etmiştir ve riddetine sebeb olan husûsları da açıklamıştır. Allah, Muhammed Abduh'un müstahakkını versin (kâtelehullâh) ve Muhammed Abduh'a aldananları/veya onun hakkında yanlışa düşen iyileri, gâfilleri ve muhlisleri affetsin. [Müellif]

[2] [Bu noktada okuyucunun aklına, o dönemde masonluğa bakış ve masonluğun gerçekte ne olup ne olmadığı hakkında farklı algılar olduğu, bizde de bazı zevâtın bu çâha düştüğü gibi bir meselenin gelmesi yersizdir. Abdullah Azzâm bu meseleyi de ele almıştır. Sözü uzatmaya hâcet yok: Masonluk masonluktur; Müslümanlıksa Müslümanlık...! Bu arada **tekfîr deyince** insânların aklına hemencecik bir iki yaftalık fasıl geliyorsa, bu Avrupa'dan bizim diyârlarımıza idhâl edilen tekfîrci mantık dolayısıyladır. Bizim tekfîrimiz başka, hem de bambaşkadır. Biline ki îmân, her zeminde şirke, küfre ve nifâka karşı cebhe alma tavrının öbür adıdır. Bizim dînimiz bir bütün olarak yaşanır ve bir bütün olarak ele alınır. Malûm olduğu üzre Kelime-i Şehâdet, esâs-ı îmâna müteallik bir şeydir, yoldaki bir dikeni kaldırmak da, kâfirlere karşı el, dil ve kalb ile karşı durmak da bu dâirenin içindedir. **Şeyh ‘Illîş**'in, ilerlemiş yaşına ve hastalığına rağmen derdest edilip zindâna atıldığı dönemlerde Muhammed Abduh ile hempalarının o salon senin bu mahfil benim deyu ortalıkta fink atmaları aceb neye yorula... Hayra mı?! Asla ve kellâ! **MalcolmX** dedikleri Mâlik Şehbâz'ın, İslâm'ın hakîkatini anladıktan sonra, Elijah Muhammed'le ilgili

2. Muhammed Abduh'un [Hıdîvî] Abbâs karşısında Cromer'ın yanında durması... ... {Abduh'un İngilizlerin nezdindeki üstün konumu ve başına gelen her olayda İngilizlerin onu desteklemek üzere devreye girmesi.. Yine Mısır'da Fetvâ makâmını ona hâs kılmaları ve onunla münhasır tutmaları...}...

3. Daha önce de belirttiğimiz gibi Muhammed Abduh, Prenses Nâzlî'nin salonunun müdâvimlerindendir... { Abduh'un, bazı Frenk karılarıyla ve o zamanın sâir açık-saçık Mısır'lı kadınlarla karıştığı fotoğrafları vardır...}

{4.} Cromer, [Hıdîvî] Abbâs'a şöyle demiştir: "Müsâade buyurun şunu diyeyim, madem ki Büyük Britanya'nın Mısır'da bir nüfûzu vardır, öyleyse müftî, ölünceye kadar Şeyh Muhammed Abduh olacaktır."

*[Lord] **Cromer**'ın, "**Yeni Mısır** (New Egypt) adlı kitâbında şu ifâdeler yer almıştır: "Hiç şübhesiz Muhammed Abduh, Aligarh Üniversitesi kurucusu [Sir] Seyyid Ahmed Hân'ın Hindistan'da kurmuş olduğu ekole yakın benzerlikte modern[ist] bir ekolün kurucusu idi."*

*İngiliz müsteşrik "**Hamilton Gibb**" ise "Whither Islam? (**İslâm Nereye**?) adlı kitâbında şöyle demektedir:*

*"Diğer bir açıdan Şeyh Muhammed Abduh'un, kuru **geleneksel eğitim** ile -Doğu ile Batıyı istîlâ etmiş bulunan pozitivist akıma bağlı- **modern eğitim**i birbirinden ayıran uçurum üzerinde bir köprü kurduğunu da görüyoruz."*

!---!

[Tercüme'nin bu aşamadan sonraki kısmı için bir aranot]

[Müellif'in, muhtelif eserlerden, bu kısma mahsûs olarak da Abdullah Azzâm'dan yaptığı alıntıları -ki maalesef çok problemliydi- ilgili eserlerin farklı baskılarına yahut üzerinde çalışılmış bazı nüshalara bakarak tercüme etmeye çalıştık. Buraya kadar böylece geldik, ama bu arada biz de âdeta bitip-tükendik, handiyse iki gözden olduk dersek bunu bize çok görmeyin. Velhâsıl, kimi yerde cümle içi üç nokta, kimi yerde

---

sarfettiği şu sözler emîniz ki bu konuda bizlere yardımcı olur: "He is not a man how he can be a holy man!" Yani "Adam değil, nerde kaldı ola kutsal adam!" Bir yani daha: "Abduh adam değil, nerde kaldı ola Şeyh veya İmâm!" Beri tarafta Türkiye'de davetci, hoca, âlim veya akademisyen kılıklı ...zevâtın kâhir ekserriyyetinin ilmî anlamda hâli, Abduh'tan daha aşağı bir derekededir. İbret alına..! İbret alına ki eğer birileri duâlarını dahi yersiz bir makâma taşırsa onların hâli, şu Azerî fıkrasındaki Şîî Molla'nın hâlinden daha şenî olur: **Kəndli Və Molla**: Bir kəndli yüyürə-yüyürə kənd mollasının yanına gəlib deyir: - Molla əmi, naxır çöldən qayıdıb, amma mənim eşşəyim qayıtmayıb. Qorxuram heyvanı çöldə janavar yesin. Bir dua oxu, üfür çölə, Allah eşşəyimi bəladan saxlasın. Molla əllərini qaziyülhajata qaldırıb dodaqlarını tərpətdi, sonra [y]üzünü kəndliyə tutub dedi: - Qorxma, bir dua oxumuşam ki daşdan keçər. Daha eşşəyinə qurd toxunmaz. Get, evində rahat yat, sabah gedib eşşəyini taparsan. Bunu eşidən «ağzıgöyçək» kəndlilərdən birisi üzünü jamaata tutub dedi: - İndi ki, mollanın duası ilə eşşək salamat qalajaq, niyə çodar Hajı İbrahim, sürü[sü]nü qorumaqçun neçə-neçə it saxlayır? Yaxşısı budur ki, itləri buraxsın, mollanı aparıb qoysun sürü[sü]nün yanında. Molla da dua oxuyub sürü[sü]nü salamat saxlasın! // -!!!-]

farklı imlâ, kimi yerde okumayı sekteye uğratabilecek veya kafa karışıklığına neden olabilecek tarzda çeşitli parantez şekilleri hep bu sebebe müstenid idi. Bir cümlenin veya kelimenin, hattâ bazen bir harfin yanlış iktibâsının anlamı tamamen değiştirdiği husûsu öyle zannediyoruz ki daha önce geçen bazı dipnotlardan anlaşılmıştır. Bu aşamadan sonra tercümenin -belli bir yere kadar- farklı bir şekilde devâm etmesine, yaşadığımız yorgunluk bir kenâra, âdeta mecbûr kaldığımızı belirtelim ve diyelim ki: Bu aşamadan sonra alıntılarda -ihtiyâc hâlinde!- birebir metin çevirisi yapılmayacak, bilakis metinlerde anlatılmak istenenin özü, Mütercim'in anlatımıyla ve onun uygun gördüğü şekilde olacaktır. Zîrâ koca bir cümleyi ve/ya paragrafı, yanlış yazılmış bir harfe veya kelimeye, kezâ yanlış kaydedilmiş bir isme veya benzeri bir noktaya göre düzenleme kaygısına düştüğümüz ândan itibâren iş iyice çetrefilleşiyor. Meselâ yukarıdaki paragrafta yer alan "modern eğitim(التعليم العصري)" ifâdesi Müellif'in alıntısında "Mısır eğitimi(التعليم المصري)" şeklindeydi ki bir harf cümlenin tamâmını ne hâle getiriyor. Hemen sonrasında gelmesi gereken ilk paragrafın başında yer alan "şübhem yoktur (لا أشك)" ifâdesi "şübhesiz" anlamına gelen (لا شك) ifâdesi yerine kaydedilmişti ki buna eklenen benzeri durumlarla beraber tercüme, tercüme olmaktan çıkıp nüsha tashîhi işine evriliyor. Bunu çâr-nâçâr zâten yapıyoruz ve yapmak zorundayız da. Ama bunu buradaki tercümeye yansıtmak öyle zannediyoruz ki okuyucu da yoracaktır. Ayrıca Müellif'in alıntılamadığı bazı husûslar, bazen ayrı bir önem taşıyabiliyor ki bunları okuyucuya yansıtmak gereği hissediyoruz.

Aşağıda gelen paragrafların bazılarında Müellif'in alıntılamadığı, ama Abdullah Azzâm'ın eserlerinde yer alan bazı cümleler de vardır:]

[Abdullah Azzâm, Abduh'un -tilmîzi Reşîd Rızâ tarafından naklolunan- Kur'ân-ı Kerîm'le ilgili tefsîrinin, Müslümanları dört bir yandan kuşatan Batı baskısı karşısında Muhammed Abduh'un yaşadığı psikolojik yenilgiye ve Oryantalistler karşısında yaşadığı utanç *gâilesine* şeksiz bir şekilde delâlet ettiğini söyledikten sonra buna bazı örnekler vermekte; nitekim onun, Melekleri, doğa güçleri olarak te’vîl ettiğini, ayrıca meleklerin Âdem'e secde etmesini de yeryüzündeki kuvvetlerin onun emrine âmâde kılınması şeklinde yorumladığını belirtmektedir. Yine cinleri, mikroplar olarak, Ebâbîl Kuşları, sinek-sivrisinek cinsinden birtakım mahlûkât, "Siccîl'den taşları" ise bakteriler olarak te'vîl yoluna sapmıştır, demektedir. Akabinde "Acaba Abduh, Allah'ın şu kavli karşısında neredeydi?" diye sormaktadır:

وَلَا تَرْكَنُوٓاْ إِلَى ٱلَّذِينَ ظَلَمُواْ فَتَمَسَّكُمُ ٱلنَّارُ وَمَا لَكُم مِّن دُونِ ٱللَّهِ مِنْ أَوْلِيَآءَ ثُمَّ لَا تُنصَرُونَ ١١٣ ﴿سورة هود﴾

«Ve [asla] zulmedenlere meyletmeyin [/hiçbir şekilde onlara dayanmayın]; yoksa ateş dokunur size; zâten sizin Allah'tan başka velileriniz yoktur; sonra yardıma nâil de olunmazsınız..» (11/Hûd, 113)

!---!

Hindistan'da Ahmed Hân Bahadır Ekolü

*Hind Alt Kıtası'ndaki dürüst ve mücâhid âlimlerin/şahsiyyetlerin varlığı, İngiltere'yi endişeye sevk eder. Meselâ **Ahmed Bin İrfân eş-Şehîd** (1842) gibi ki kendisi, ondokuzuncu yüzyılın ilk çeyreği boyunca müminlerin yüreklerinde **cihâd** ve hamâset meşalesini tutuşturmuş biridir. Hâl böyle olduğu içindir ki İngiltere, zihinlerden cihâd düşüncesini silecek dînî kuklalar yetiştirme yoluna sapar ve bu yolda şu gibi belli ekoller peydahlar:*

– Kâdiyânilik, ki İngiltere Mîrzâ Ğulâm Ahmed'i cihâdı nesh eden bir peygamber olarak öne sürer.

– Cihâdın nesh edilmesi çağrısında bulunan laik [Sir S.] Ahmed Hân...

Sözkonusu bu Ahmed Hân, 1817 yılında Delhi'de doğar. 1837 yılında cezâ yargı sekreteri unvânıyla İngiltere'nin hizmetinde çalışır. 1857 yılında Müslümanların İngilizlere karşı başlattığı cihâd hareketi esnâsında ise Ahmed Hân, bu İslâmî kıyâmın karşısında durur. Pek çok İngilizi öldürülmekten kurtarır. Onları kurtarmak için kendi mâlından çok büyük bir meblağ öder. İslâmî kıyâmın sebeblerine ilişkin bir kitâb da yazar ve orada bu işin mesûliyyetini câhil[-cühelâ] Müslümanların üzerine atar[!].

İngiltere, zât-ı âlilerine "Hind Yıldızı" madalyasını takdîm eder [yani artık "Sir" olur]. [Sir,] 1875 yılında Aligarh'da "İngiliz Doğu Koleji"ni kurar. Şimdilerde ise adı "İslâm Üniversitesi"dir. [Sir Ahmed Hân] 1897 yılında ölür [siz deyin geberip gider].

Ahmed Hân'ın en önemli çabalarından bazıları şunlardır:[1]

– Üç dînin -"İslâm, Hırıstıyanlık ve Yahûdîlik"-, kendisi içinde kaynaşacağı yeni bir dîn inşâsı...

– İncîllerin doğru/otantik olduğunu isbât gayretkeşliği ki bu konuda 1862 yılında "Tibyânu'l-Kelâm" adını verdiği bir kitâb yazar.

– Dehrî naturalist doktrinine çağrıda bulunur. Nitekim, 'Bütün peygamberler, İlâh'a inanmayan -neûzubillah- naturalist kimselerdi' demiştir. Ayrıca kendisine naturalist lakabını takmıştır. ...

– Cihâd farîzasını ilgâ çağrısı...

– Nübüvvet'in, rûhî riyâzet yoluyla elde edilebileceğine dâir iddiâsı...

Hindistan-Delhi'de Vahîduddîn Hân Ekolü

Vahîduddîn Hân, halefi olduğu selefi Ahmed Hân'a sitayişlerde bulunur/gözünün arkada kalmamasını sağlar. Kitâblarında yer alan bazı düşünceleri ise şöyledir:

*1- **Siyâseti**n her türlüsünden uzak durması şartıyla çağdaş/modernist ve beynelmilel bir [İslâmî] merkez açma çağrısı...*

---

1 [Bu konuda Abdullah Azzâm'ın alıntı kaynağı için bkz: Muhammed el-Behî "el-Fikru'l-İslâmî el-Hadîs ve Silatuhu bi'l-İsti'mâr el-Ğarbî/Modern İslâm Düşüncesi ve Batı Sömürgeciliğiyle Bağı".]

2- Dünyayı, dünya ehline bırakma ve insânlara sadece ölümü hatırlatma...

3- Cihâdın ilgâ edilmesi ve Batı'ya karşı koymanın terk edilmesi çağrısı... Beri tarafta zillete, meskenete ve sabra daveti...

4- Peygamberlerin fâsid müminler için gönderildiği iddiâsı...

...

İngiliz Oryantalist Gibb'in 1932 Yılında İslâm Âlemi Hakkında Yazdıkları

[Maddeler halinde, yazdıklarının özü-özeti şöyledir: Mtrcm]

– XX. yüzyılın ilk çeyreğinde Yahûdîlerin ve batılı müttefiklerinin pek çok alanda İslâm âleminde başarıya ulaştıkları...

– Osmanlı Hilâfeti'ni düşürdükleri.. Türkiye'yi Birinci Dünya Savaşı'na soktukları.. Yine onu paramparça ettikleri, topraklarını paylaştıkları.. Arab liderlerin, basîtlikleri/ ilkellikleriyle müttefiklerin ve İngilizlerin yanında yer aldıkları.. Özellikle de Müslüman kardeşleri olan Osmanlı Türklerine karşı... Böyle yaparken de o müttefiklerin, ilerde birgün kendilerine bağımsız bir Arab devleti kurmaları için onlara yardımcı olacakları zannına kapıldıkları...

[Bu aşamadan sonra İngiliz istihbâratının adamı "Lawrence" faslına geçilmekte, onun Osmanlılara karşı ve İngiltere'ye destek zımnında Büyük Arab Ayaklanması'nı tertîb eden kişi olduğu belirtilmekte ve İngiltere'nin o dönemin Mekke ve Hicâz vâlisi Şerîf Hüseyn'i yalan vaadlerle kandırdığı bilgisine yer verilmektedir ki bütün bunlar daha önce -nisbeten tafsîlatlı bir şekilde- geçen şeylerdi. Akabinde ise Lawrence'ın sözleri ve onun hakkında söylenenler aktarılmaktadır ki bunun için bkz: C.1-1, s.581. Sonra Batı'nın, eğitim yoluyla bu Ümmet'in damarlarına zehir zerketmeye başladığı husûsu vurgulanmakta, bu sebeble yeni yetişen neslin fesâda boğulduğu, kadınların bozulduğu, âile bağlarının tarumar edildiğine değinilmektedir. Yine toplumun seçkin kesimlerinin arasında Mason ve Rotary kulüplerinin kök saldığına işâret edilmekte; sinema, tiyatro ve basın-yayın/medya yoluyla da fesâdın yayıldığı belirtilmektedir. Ondan sonra İngiliz oryantalist Gibb'in daha önce de geçen eğitimle ilgili ifâdelerine yer verilmektedir ki fehvâsı şudur:

– Müslüman ülkeleri frenkleştirme ve **batılılaştırma**nın tek çıkar yolu **eğitim**dir.

– Dînin, kendileri üzerinde herhangi bir bağlayıcılık taşımayacağı bir sınıfın yetiştirilmesi konusu üzerinde yoğunlaşmak husûsu...

– Böyle bir sınıfın vücûda getirilmesi durumunda Müslümanların topraklarından çekilinebileceği ve bu topraklarda iktidâr dizginlerinin -işgalci düşüncenin bir uzantısı olan- bu sınıfın ellerine teslîm edilebileceği...

Yani özetle; batı müsveddesi züppe bir entelijansiyanın vücûda getirilmesinden bahsediliyor ki bu, zâten/çoktan gerçekleşmiş bir şeydir. Üstelik onların hayallerinin

ötesinde bir "aydınlar sürüsü", İslâm âleminin dört bir köşesinde onlar adına ahkâm kesmektedir. Ayrıca bu alıntıya Müellif şöyle bir dipnot düşmüştür:

"Avrupalı sömürgecilerin eğitim meselesine atfettiği öneme ve bunun arkasından hedefledikleri amaçlar konusundaki ulu-orta, pervasızca açıklamalarına dikkat edin. Ayrıca Amerika'nın -şu günlerde- üzerinde ısrârla durduğu ve zorbalıkla dayatmaya çalıştığı şeyleri, kezâ zâten berbat edilmiş olan eğitim-öğretim müfredâtını daha fazla berbat edilsin diye yeniden dizayn etmeye çalışmasını bir hatırlayın. Nitekim Arab ve İslâm ülkelerindeki hükûmetler, Amerika'dan gelen baskı nedeniyle "Eğitim Programlarını Geliştirme" adlı aldatıcı başlık altında onlarca kurultay düzenlemiştir."]

[Abdullah Azzâm, "yine **Gibb** şöyle demektedir" dedikten sonra onun şu noktaları içeren ifâdelerine yer vermiştir:

– Okullar ve kolejler yeterli değildir, bunlar ancak bir ilk adımdır.

– Basın-yayına dayanmak yoluyla genel bir kamuoyunun oluşturulması konusu üzerinde mutlaka durulmalı, bunun için mesâi sarfedilmelidir.

– **Basın**, Avrupa'nın en güçlü araçlarından [biri] olduğu gibi İslâm âleminde de en fazla etki yapan araçtır.

– Ulusal basın merkezlerinin müdürlerinin çoğu da **ilerlemeci**lerdendir.

– Gazeteler ise -ona göre- baskın bir şekilde **laik** tandanslı olup bu özelliğiyle öne çıkmaktadır.]

[A. Azzâm, Gibb'in, eğitim ile basının Müslümanları büyük ölçüde laikleştirdiğini belirttiğini söyledikten sonra onun, "İslâm âlemi, kısa bir zaman içinde hayâtının her alanında laikleşecek/dînsizleşecektir" ifâdelerini aktarmakta ve Gibb'in şu iki noktada endişeli olduğunu belirttiğini söylemektedir:

1- Dînî okullar/medreseler

2- İslâmî Hareketler:

Nitekim İslâmî hareketlerin müdhiş bir hızla geliştiğini, apansız bir şekilde patlak verdiğini, öyle ki gözlemcilerin bile bunun işâretlerini kestiremediğini, bu durumunsa kendilerini o hareketler konusunda şübhe/ve endişeye sevkettiğini kaydetmekte ve bunun akabinde Gibb'in, "Hiç kuşkusuz İslâmî hareketleri eksik kılan liderliktir ve bir Salâhaddîn'in çıkışıdır" dediğini belirtmektedir.]

Misyonerlerin Başkanı Zwemer, Batı'nın İstediği Müslüman Tipini 1933 Yılında Şöyle Anlatıyor

[Metin kısmı çerçeve içine alınıp kırmızı renkle verilen yukarıdaki başlığa Müellif şöyle bir dipnot düşmüştür: *"Oku ve üzerinde tefekkür et.. Göreceksin ki: Avrupalı-Haçlı-Romalıların programları ile Amerikalı-Siyonistleşmiş-Yeni Romalıların sömürüye ilişkin plan-programları arasında bir fark yoktur ve hiçbir şey değişmiş değildir. Allah için söylemek gerekirse arada şöyle/bir fark vardır ve o fark ise -daha önce de*

işâret ettiğimiz- Amerikalı kovboy'un özellikleri ve Eblehlik-Cehâlet-Zorbalık üzerine kurulu üçlü denklemidir. Zîrâ o, sonuca ulaşma konusunda acelecidir ve zîrâ onlar, hem tarihsiz hem de medeniyetsiz cücelerdir."]

[Abdullah Azzâm'ın, "**Zwemer**, **1933 Yılı Kudüs Konferansı**'nda **misyonerler**e hitâben yaptığı konuşmada şöyle demektedir" diyerek aktardığı bu bölümde ise şu husûslar yer almaktadır:

*** .. Sizin misyonunuz, Müslümanı, **Allah**'la bağı kalmamış bir mahlûk/varlık hâline gelsin diye **İslâm'**dan çıkarmaktır. Bir sonraki adımda ise onun -milletlerin hayâtlarında temeltaşı olan- **ahlâk**la da herhangi bir bağı kalmayacaktır... Böylelikle de siz/**misyoner**/ler, İslâm [âlemi] topraklarında **sömürgeciler**in öncü/fetih kolu haline geleceksiniz... Nitekim bu, geçen yüzyıl/lar boyunca en güzel bir şekilde îfâ ettiğiniz misyondu...*

*** Ondokuzuncu yüzyılın son çeyreğinden şu günümüze kadarki zaman diliminde İslâm [âlemi] topraklarındaki her türlü **eğitim** programını yok ettik/ve [bunları kendi eğitim programlarımız çerçevesinde] kontrol altına aldık. [Yine] O toprakların dört bir yanında, misyonerlik merkezleri, kiliseler, Hırıstıyan okullar ve üniversiteler açtık ki bunların kontrolü Avrupalı devletlerin ve Amerikalıların elindedir.]*

** [Bu maddede ise "Zwemer", her türlü imkânı seferber etmek ve kendilerine mahsûs araçları kullanmak sûretiyle İslâm ülkelerinde [yeni] bir yol açanların ve bu topraklardaki bütün akılları bu yol doğrultusunda yürümeyi kabûl edecek bir kıvâma veyahut buna müheyyâ bir hâle getirenlerin misyonerler olduğunu vurgulamakta ve âdeta o misyonerleri pohpohlamaktadır. Yani Hırıstıyan/sömürge mamûlü düşünüş ve yaşayış tarzına atıfta bulunulmaktadır.]

** [Bu maddede ise misyonerlerin, İslâm topraklarında Allah'la bağı olmayan ve böyle bir bağı bilmek de istemeyen gençler yetiştirdiğine, yine Müslüman'ı İslâm'dan çıkardıklarına, ama Hırıstıyanlığa da sokmadıklarına değinilmekte ve bunun doğal bir sonucu olarak ortaya tamıtamına sömürgecilerin istediği tipte yeni bir Müslüman neslin çıktığına işâret olunmaktadır. Bu neslin özellikleri kapsamında, hürmete şayan büyük şeylere hürmet göstermediği, konforu ve tembelliği sevdiği, dünyadaki bütün derdi-tasasının şehvet eksenli olduğu, eğitimi ancak bunun için aldığı ve para biriktirdiğinde de ancak şehevî kaygıları için biriktirdiği, herhangi bir merkez açtığı zaman ise yine bu kaygıyla açtığı, velhâsıl elindeki en değerli şeyleri bile bu yolda cömertce harcadığı gibi husûslara atıf vardır.]

** [A. Azzâm'ın, "yine Zwemer şöyle demektedir" diyerek yer verdiği bu maddede: *Emperyalist politikalar, [Mısır'a giriş sonrası] 1882 yılında ilkokul eğitim müfredâtını denetimi altına aldığı zaman, bu müfredâttan [ilk önce] Kur'ân-ı Kerîm'i, ondan sonra İslâm tarihini çıkardı. Böylelikle de ortaya ne Müslüman, ne Hırıstıyan, ne de Yahûdî olan yeni bir nesil çıkarmış oldu. İstikrârsız bir nesil... Materyalist güdüler taşıyan bir nesil... Ne bir akîdeye îmân eden, ne de /dîne ve vatana hürmet nâmına/hak-hukûk*

tanıyan bir nesil...] [Bu noktada Müellif'in "alıntı buraya kadardı" notu yer almaktadır; yukarıdaki son cümlede ise Müellif'in alıntısı "ne dîn ne nâmûs ne de vatana hürmet nâmına..." şeklindeydi ki yanlıştır. Zîrâ Batı'da, yahut batılılarda ve batılılaşmışlarda nâmûs kavramı diye bir şey zâten yoktur; nerde kaldı bir de bunu dillerine dolasınlar. Bu derece nâmûssuz olmalarının nedeni de nâmûs'un ne olduğunu bilmemeleri dolayısıyladır. Ayrıca yukarıdaki başlık/lar/la ilgili olarak bkz: Enver el-Cundî, "el-Hınceri'l-Mesmûm / Zehirli Hançer" ve Abdurrahman Habenneke, "Ecnihatu'l-Mekri's-Selâse / Üçlü Tuzağın Kolları".]

[Sonra Müellif, A. Azzâm'ın şu ifâdelerine yer vermiştir: *"Hiç şübhesiz "Zwemer", [ondokuzuncu yüzyılın son ve] yirminci yüzyılın ilk çeyreğindeki nesli dakîk bir şekilde tavsîf etmiştir. Ama sonradan [kendisi, bu] kehâneti dolayımında hüsrâna uğramıştır ve Gibb'in [daha önce sözü geçen] zannını/tahmînini doğrulamamıştır. Hani ya Gibb, Müslüman Doğu'nun yakın bir zamanda laikleşeceğini öngörmüştü."* Bu aşamadan sonra Abdullah Azzâm'ın, "*Hakka ki Allah -Azze ve Celle- onları(n yaptıklarını) görmekteydi"* ifâdelerine yer verilmiş, devâmındaki ifâdeleri kesilmiş ve parantez içinde *"[Bilahare] İslâmî Uyanış, farklı okullarıyla birlikte serpilmeye başlamış, ondan sonra Cihâdî Uyanışı doğurmuştur ve Ümmet, Kur'ân'ın yolu üzere bir kurtuluş arayışı içine girmiştir"* cümlesine yer verilmiştir ki, muhtemelen bu ifâdeler, Müellif'e aittir. Sonra Abdullah Azzâm'ın da zikrettiği aşağıdaki âyete yer verilmiştir. Müellif "alıntı buraya kadardı" notunu düştükten ve kaynağı (ez-Zehâir) belirttikten sonra alıntıya aşağıdaki başlıkla devâm etmiştir.]

إِنَّ ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ يُنفِقُونَ أَمۡوَٰلَهُمۡ لِيَصُدُّواْ عَن سَبِيلِ ٱللَّهِۚ فَسَيُنفِقُونَهَا ثُمَّ تَكُونُ عَلَيۡهِمۡ حَسۡرَةٗ ثُمَّ يُغۡلَبُونَۗ وَٱلَّذِينَ كَفَرُوٓاْ إِلَىٰ جَهَنَّمَ يُحۡشَرُونَ ٣٦ ﴿سورة الأنفال﴾

«Hiç şübhesiz inkârcı/kâfirler, mâllarını, [insânları] Allah'ın yolundan alıkoymak için harcarlar; onu harcayacaklar, [harcayacaklar da] sonra [bu,] onların üzerine bir hasret [pişmanlıkla dolu bir iç acısı] olacak; sonra [o kâfirler] bozguna uğrayacaklar ve [en nihâyetinde o] inkârcı/kâfirler, cehenneme haşr olunacaklar.» (8/el-Enfâl, 36)

[[1] *ez-Zehâiru'l-İzâm* - C.1-s.908-939]

[……………………………………………………………]

Irkcılık Akımı ve Arkaplanındaki Gerçek Sebebler

***[...*"Ana sebebi**: Batı'nın, Müslümanları birbirine bağlayan yegâne bağ olması hasebiyle İslâm'ı ortadan kaldırmaya çalışması ve onun yerine yeni bir bağ koyma çabasıdır.Bu çaba ise [Batılıların] Haçlı seferlerinde hezîmete uğramaları sonrasında varlık gösteren bir şeydir. Bu yüzdendir ki Batı, kılıç yerine dil ve düşünce yöntemini kullanmak istemiştir. Bu da Batı'nın, bizim diyârlarımızda iyice kök salabilmesi ve kolayca at koşturabilmesi için başvurduğu bir yöntemdir. Özellikle de Napolyon'un Mısır'a yönelik seferi sonrasında... [Diğer sebeblere gelince:]*

– [Kavalalı] Mehmed Ali Paşa ile İbrâhîm Paşa'nın ırkcı bir Arab imparatorluğu kurma tamahları...

– Müslüman Türkiye'den kurtulmak ve onun terekesine/her türlü varlığına Batı el koysun diye onu kontrol altına almak/işini bitirmek...

– Hıristıyanların, Türkiye'den kurtulmaya yönelik çabaları... Zîrâ kendilerini cizye ödemekle [..ve sâir bazı şeylerle..] yükümlü tutuyordu... ...

– Yine Hıristıyanların, içinde yaşadıkları toplumları kendi idâreleri altına alma ve bu toplumlar içinde yönetim dümenini ele geçirme tamah ve sevdaları... Bu da hem bu ülkelerin hem de milletlerinin efendisi olmak istemeleri dolayısıyladır.

Irkcılık Düşüncesinin Tarihî Gelişimi

***Napolyon'**un Mısır'a yönelik hamlesi/seferi, Arablar'ın İslâm'dan ırkcılığa doğru kaymalarının başlangıç noktası olarak kabûl edilir. Bu [ırkcılığı yayma] düşünce[si]nin Napolyon'un zihninde neşvünemâ bulması ise el-Ezher'in "Allahu Ekber" nidâlarıyla harekete geçirdiği direniş sonrasında vukû bulmuştur ve [bunun üzerine] Batı, bu [Arablar arasında ırkcılığı yaymak yönlü] düşünceye kâni olmuştur.*

Fransızlar ~~1904~~ [1804] yılında Mısır'dan çıkar ve [yönetime Kavalalı] Mehmed Ali Paşa gelir. Kavalalı Arnavut bir subaydır. Arabca bilen biri değildir. Halîfe'nin Mısır'da Napolyon'a karşı durmaları için gönderdiği heyetle birlikte gelmiştir. Kavalalı yetîm, tamahkâr ve zeki biridir. Ama aynı zamanda okuma yazma bilmeyen bir ümmîdir. Ümmîliği dolayısıyla aşağılık kompleksine kapılmıştır. Bu yüzden Mısır'a gelmek ve burayı geliştirmek istemiştir. [En sonunda] bu topraklarda Memlûklerin işini bitirmiş ve Mısır'ın hâkimi olmuştur.

Kavalalı ve Fransızlar

Kavalalı, Fransız hayrânı biridir. Küçüklüğünden beri adı "Lion" olan bir Fransızla irtibât hâlinde olmuştur. Ondan sonra müsteşârı olsun diye Fransız Doktor "Clot"u Mısır'a getirtmiştir. İşbu Clot [Bey], kendisine ırkcılık düşüncesini aşılamıştır.

[Bu noktadan sonra Abdullah Azzâm, Clot'un yüksek/eğitim üzerindeki etkisine, Kavalalı'nın Fransa'ya gönderdiği öğrenci gruplarına, bu öğrencilerin ırkcılık düşüncesinin nüvelerini taşır bir hâlde Mısır'a geri dönüşlerine, bunlar arasında Rifâ'â et-Tahtâvî gibilerin olduğuna, Rifâ'â et-Tahtâvî'nin, ırkcı Fransız Devrimi düşüncesini Mısır'a taşıdığına değinmektedir ki bunlar daha önce de geçen şeylerdir.]

Bilâd-ı Şâm'da İbrâhîm Paşa

Kavalalı, Osmanlı yönetiminden kopacak/bağımsız bir Arab imparatorluğu kurma hevesindedir. Bu düşünceyi kendisi için süsleyip püsleyen Batı[lılar]dır; özellikle de Fransızlardır. Bu yüzden kendisi, oğlu İbrâhîm Paşa'yı gönderir ve Şâm'ın tamâmını işgâl eder. İbrâhîm Paşa'nın Bilâd-ı Şâm'daki yönetimi ise yedi yıl sürer (1833-1840). Ayrıca bu yılların Şâm'daki olayların akışını değiştirme noktasında çok güçlü bir etkisi olmuştur ve bu etki yüzyılı aşkın bir sürece yayılmıştır.

İbrâhîm Paşa Şâm'da Ne Yaptı?

[İbrâhîm Paşa] Şâm'da ***Hıristıyanlar****a yönelik olarak uygulanan* ***İslâmî ahkâm****ı ilgâ etmiştir ve Hıristıyanların Müslümanlarla eşit olması çağrısında bulunmuştur. Aynı şeyi babası Mısır'da yapmıştır.*

Misyoner cemiyyetleri *ve* ***okulları****nı desteklemiştir. Babasının ise Mısır'da meclis ahbâbları her dâim [ecnebî] sefîrler, seyyâhlar ve misyonerler olmuştur. Şâm'da Misyonerlere verilen bu destek, şu netîceleri doğurmuştur:*

A- *(****Amerikalı****)* ***Protestan Misyonların*** *gelişi ki adamları arasında şunlar vardır*[1]*:*

*"****Eli Smith****": 1834-1857 yılları boyunca dur-durak bilmeden Hıristıyanlık için çalışan biridir. Misyon'a âit olan matbaayı Malta'dan Beyrut'a taşır ve bu matbaa Arabca baskı yapmaya başlar. Yine bu* ***matbaa****, Bilâd-ı* ***Şâm'****da türünün ilk örneğidir. Ayrıca Smith ve karısı, Beyrut'ta bir* ***kız okulu*** *açarlar ki bu da Bilâd-ı Şâm'da bu türden bir ilk örnektir.*

*Doktor "****Cornelius*** *[Van Allen]* ***Van Dyck****": Amerikan Misyonu'yla birlikte bir doktor olarak gelir ve* ***55 yıl boyunca Bilâd-ı Şâm'da*** *çalışmaya devâm eder. (Belki de bu adamın sarfettiği çabalar, ferdî anlamda ve kıymet itibâriyle bir ecnebî tarafından sarfedilmiş çabaların en büyüğü ve ülke içinde [menfî manada] kültürel gelişime en çok etki edenidir.)*

Nâsîf el-Yâzicî *(1800-1871): Lübnânlı bir Hıristıyandır ve Amerikan Misyonu'yla birlikte çalışmıştır. Misyon'un matbaasında ise Smith ve Van Dyck ile... O ve oğlu İbrâhîm el-Yâzicî Tevrât'ı [Arabcaya] tercüme ederler. Oğlu İbrâhîm, ırkcı özelliğiyle öne çıkan "Gizli Beyrut Cemiyyeti"ni kuran ilk kişidir. İşbu İbrâhîm, bir Hıristıyandır ve Masondur. 1847-1906 yılları arasında yaşar. Mısır'da ölür ve Mason mahfilleri burada onu bir merâsîmle uğurlar.* ***Türklere karşı kalkışma çağrısı****nda bulunan Kasîde'nin sâhibi de kendisidir:* [Şiir, dizelerin sıralaması bakımından Müellif'in alıntıladığı gibi değil, meâlen aşağıdaki gibidir:]

Amacımıza kılıç ağzıyla tâlib olacağız
Onun yanında boşa çıkmaz hiçbir amacımız

...

Uyanın, kendinize gelin ey Arablar!
Sel yardan aştı, ta dizlere ulaştı.
Türklerin nazarında değeriniz düşüktür
Hakkınız Türklerin elinde yağmadır

...

[1] Amerika'nın bölgeye sızmak için ne kadar erken bir dönemden itibâren harekete geçtiğine dikkat edin. Amerikalılar, o dönemlerde İngiltere, Fransa ve sâir sömürgeci devletlerin gücü dolayısıyla bölgeye iyice yerleşme imkânı bulamamıştır. Ta ki kendileri için uygun fırsat ânı ve Yahûdîleşmiş Hıristıyanlardan olan protestan misyoner atalarının ektiğini derme vakti gelinceye kadar... [Müellif]

Butrus el-Bustânî *(1819-1883): Kendisi Lübnânlı olup [vaktizamanında] Amerika'nın Beyrut'taki sefâretinde tercüman olarak çalışan biridir. Smith ve Dyck'la olan dostluğu sebebiyle dînini değiştirir ve Marunilikten Protestanlığa geçer. Misyonerler kendisini "Abey" okulunda öğretmen olarak görevlendirirler. Smith ile birlikte Tevrât'ı tercüme işine koyulur ve on yıl boyunca tercümeye gömülür. "**Muhîtu'l-Muhît**" adlı kâmûsu çıkarır ki muhtasarı "**Katru'l-Muhît**" ve "el-Bustânî Ansiklopedisi"dir.*

1860 yılında Lübnân'da Hırıstıyanlarla Dürziler arasında yaşanan kaos ortamında "Nefîru Sûriyâ" adlı bir dergi çıkarır ve ulusal birlik çağrısında bulunur. 1863 yılında "el-Medresetu'l-Vataniyye" adlı okulu açar ki kendisi ve Nasîf el-Yazicî burada ders verirler. 1870 yılında "el-Cinân" adlı onbeş günde bir yayınlanan edebî ve siyâsî bir dergi/gazete çıkarır. Sloganı ise "Vatan sevgisi îmândandır"dır. Yine "el-Cenne" ve "el-Cuneyne" adlı iki gazete de çıkarır.

Yâzicî ile el-Bustânî, Arab ulusal düşüncesinin ilk öncüleri arasında kabûl edilirler. Nitekim onların öğrencileri, meyvelerini bilahare verecek olan ulusalcı/ırkcı örgütlenmeler oluştururlar. [Bir diğer semeresi, Allah'ın dîninin hayâttan uzaklaştırılması olur; ulusalcılığı en yüce örneklik olarak gören öncülerin yetişmesine kapı aralar ve artık bu düşünce için kurbânlar verilir.]

Amerikan Misyonu'nun, Yâzicî ve el-Bustânî *gibilerin* öne çıkması hâricinde bir diğer semeresi ise ulusalcı düşünceye yataklık edecek en büyük okulu açmış olmasıdır ki o da şudur:

Beyrut – Amerikan Üniversitesi (1866):

*Başlangıçta adı "**Suriye Protestan Koleji**"dir. İlk reîsi ise -ilâhiyyat doktorası taşıyan- Amerikalı Râhib "**Daniel Bliss**"dir ki, 1902 yılına kadar bu üniversitenin reîsi olarak kalır. Sonra yerine oğlu "**Howard Bliss**" geçer. Ulusal düşüncenin yayılması anlamında bu üniversitenin bölge üzerinde yaptığı etki, diğerleriyle kıyâs götürmez. Yüz küsûr yıl boyunca bu üniversite, Bilâd-ı Şâm'ın öncüleri olacak nesiller mezûn eder. Üniversitenin ulusalcı düşünceye kol kanat germekle tanınmış hocalarından biri "**Constantine Zurayk**"dır. "**George Habeş**" de bu adamın elinden mezûn olur.*

***B- Cizvit – Katolik Misyonu**: Bunlar, 1847 yılında Taşbaskı bir **matbaa** kurar. Yine **Saint Joseph Koleji'**ni kurarlar ki bilahare adı "Câmiatu'l-Yesû" [Université Saint-Joseph] olmuştur.*

***C- Lazaristler**: "Ayn-Tûra" Koleji'ni Lübnân'da açarlar.*

Irkcı/Ulusalcı/Kavmiyetci Cemiyyetler

Misyoner heyetlerin yaptığı diğer bir iş, ulusal[cı] düşünce[lerin] çığırtkanlığı[nı] yapan cemiyyetler kurmalarıdır ki en önemlileri şunlardır:

1- Sanat ve Edebiyat Cemiyyeti (Cem'iyyetu'l-Adâb ve'l-Funûn) (1847)

[Bu cemiyyeti] Amerikan misyoner heyeti kurar ki başlarında Smith, Van Dyck, el-Bustânî ve Nasîf el-Yâzicî gibiler vardır. Kuruluşunun üzerinden iki yıl geçmeden

cemiyyetin üyelerinin sayısı elliyi bulur. Bunların ekseriyyeti ise Beyrut'taki Suriyeli Hırıstıyanlardandır. Aralarında ne tek bir Müslüman ne de bir Dürzi vardır. Cemiyyet beş yıl boyunca ayakta kalır.

2- Şark Cemiyyeti (el-Cem'iyye eş-Şarkiyye) (1850)

Cizvitlerin kurduğu bir cemiyyettir. İdâresini papaz Deprunières deruhde etmiştir.

3- Suriye İlim Cemiyyeti (el-Cem'iyyetu'l-İlmiyye es-Sûriyye) (1857)

Üyeleri yüzelliye ulaşmıştır. Bu cemiyyete, onun kurucuları olan Amerikan Misyon mensûbu Hırıstıyanların yanısıra bazı Müslümanlar ve Dürziler de katılmıştır. 1867 yılında hükûmetin, kendisini [resmen] tanıması [şerefine] nâil olmuştur.

(Arabların ulusal hareketinin yükselen ilk sesi, cemiyyetin üyelerinden biri olan İbrâhîm el-Yâzicî'nin sesidir. Nitekim bir şiir yazmıştır ve bu şiir neredeyse ulusal bir marş hâline gelmiştir.)

4- Gizli Beyrut Cemiyyeti (Cem'iyyetu Beyrût ~~es-Sûriyye~~ es-Sırriyye) (1875)

George [Habib] Antonius şöyle der: "Arab ulusal hareketinin ilk örgütlü çabası, 1875 yılına döner. Yani Sultân Abdülhamîd'in tahta çıkışının iki yıl öncesine.. Suriye Protestan Koleji'nde -Amerikan Üniversitesi- okumuş beş gencin Beyrut'ta gizli bir cemiyyet kurduğu vakte ki bu gençlerin tamâmı Hırıstıyan idi. Ama onlar Müslümanların ve Dürzilerin kendilerine katılmış olmasının önemini kavramışlardı. Böylelikle cemiyyete farklı dînî gruplara mensûb, ülke içinde seçkin-aydın zümreyi temsîl eden yirmi iki şahsı katmayı başarmışlardı. Masonluk ise Avrupa'nın tanıttığı çehresiyle Bilâd-ı Şâm'a zâten bundan evvel girmişti. İşte Gizli cemiyyetin kurucuları, bir arkadaşlarının vasıtasıyla, yakın bir dönemde kurulmuş olan mason mahfilini kendilerine doğru çekmeyi ve kendi çalışmalarına ortak etmeyi başarmışlardı."

Bundan anlıyoruz ki:

1- Bilâd-ı Şâm'da örgütlü ulusal çalışmanın başlangıcı Hırıstıyanlar yoluyladır...

2- Sözkonusu Hırıstıyanlar, el-Bustânî'nin ve el-Yâzicî'nin öğrencilerinden yahut onların muhiblerindendir. Aynı şekilde bunlar, Amerikan Misyonu'nun çalışmalarının bir semeresidir.

3- Kurucular arasında yer alanlardan biri İbrâhîm el-Yâzicî olup Cemiyyet'in [şu] sloganının da sâhibidir.

Amacımıza kılıç ağzıyla tâlib olacağız
Onun yanında boşa çıkmaz hiçbir amacımız

Aynı şekilde "Fâris Nimr Paşa" (Lübnânlı-Hırıstıyandır) ve onun damadı "Şâhin Makaryos" da Cemiyyet'in kurucularındandır. Yine zikri geçen üç kişi tanınmış büyük masonlardandır.

Arab ulusal düşüncesini benimseyen/buna akıl babalığı yapan[lar], bizzât Mason -Yahûdî- ellerdir. Aynı zaman diliminde "Turan ırkcılığını" harekete geçirenler de yine

bu ellerdir. Selanik'in Dönme Yahûdîleridir Turancılık fikriyyatını benimseyenler ki, toplantılarını da İtalyan Yahûdîlerin evlerinde yapagelmişlerdir...

[Bu noktadan sonra A. Azzâm, Gizli Beyrut Cemiyyeti'ni kurma fikrini ortaya atan kişinin "**İlyâs Habbâlîn**" olduğunu kaydedip kendisiyle ilgili -daha önce geçen- bazı bilgilere yer vermiştir. Ayrıca bu Gizli Cemiyyet'in kuruluşunun arkasında, "Hürlerin Babası" künyesiyle anılan Masonların reîsi **Midhat Paşa**'nın olduğundan şübhe edildiği bilgisine yer vermiştir ve 1880 Haziranında İngiliz sefîri tarafından gönderilen bir telgrafta, *"Beyrut'ta kalkışmaya teşvîkte bulunan bazı yayınlar ortaya çıktı, bu işin arkasında Midhat Paşa'nın olduğuna dâir şübheler bulunmakta"* kaydının yer aldığını belirtip *"Midhat Paşa o dönemde Şâm vâlisidir"* demiştir. Sonra Cemiyyet'in -**Sultân Abdülhamîd**'in karârlılığı ve hem Cemiyyet'in kendisini hem de yayınlarını izlemesi nedeniyle- çalışmalarının dondurulduğunu belirtmiştir.]

Cemiyyet'in en önemli yayını, 31 Aralık 1880 tarihinde yayınlanan bildiridir ki Cemiyyet'in taleblerini dört noktayla sınırlamıştır:

1- Lübnânla birlikte Suriye'ye bağımsızlık verilmesi...

2- Arabcanın resmî dil olarak tanınması...

3- Eğitim özgürlüğü üzerinden denetimin kaldırılması...

4- Arab[ların] oğullarının kendi topraklarının dışındaki savaşlara Türklerle birlikte gönderilmemesi...

Ulusalcı Söylem Sâhiblerinin Kâhire'ye Göçü

[Müellif'in Abdullah Azzâm'dan alıntıladığı yukarıdaki başlık -asıl kaynakta- sadece "Kâhire'ye Göç" şeklindedir. Ayrıca Müellif'in bu başlığını, Milliyetci/veya Ulusalcı Önderler yahut bu düşüncenin/akımın/söylemin öncüleri şeklinde tercüme etmek de mümkündür. Abdullah Azzâm ise bu başlık altında, öncelikle **Sultân Abdülhamîd**'in şahsiyyetine övgüde bulunmakta; onun, bulunduğu yerin hakkını verdiği ve gönülleri sevgiyle doldurduğu, keza zâhid bir hayât yaşadığı, konforu sevmediği, saray içinde gördüğü her türlü isrâfı ve lüksü engellediği vs. husûslara değinmekte, ondan sonra ise misyonerlerin ve şakirdlerinin onun döneminde canlılık gösteremediğini vurgulamaktadır. Arada kesintiler olmakla birlikte Müellif'in alıntısı bu noktada başlamakta ve Sultân Abdülhamîd'in ırkcı gizli cemiyyetlere karşı yürüttüğü mücâdele netîcesinde bu fikrin ortaya atıldığı ve ilk ırkcı/ulusalcı öncülerin bu sebeble Kâhire'ye intikâl ettiği belirtilmektedir. Buraya intikâl etmelerinin nedeni olarak da İngiliz himâyesinin ırkcı düşünce sâhiblerini koruyup kollayacağı ve İngiliz sömürge vâlisi Cromer'ın oradaki varlığı husûsu zikredilmektedir. Bu nedenle Hıristıyan âileler ve Hıristıyan yazarlar, Türkiye'ye karşı savaşta Kâhire kendileri için bir hareket noktası/bir üs olsun diye, aynı şekilde aşamalı bir şekilde İslâm'ın yerini alması ve İslâm bağı yerine Arablık bağının geçmesi için laik ve ırkcı düşünceleri yayabilmek kasdıyla buraya göç eder; göç eden/ve Kâhire'ye yerleşen en bâriz/isimlerden bazıları şunlardır, denilmektedir: // Bu noktada alıntı yapılan eserle burada yer verilen akış daha fazla farklılaştığı için

eserin kendisinden/asıl kaynaktan nakilde bulunacağız ki dileyenler, aşağıda ismi geçen kimseler hakkında detaylı okuma yapabilirler. //

*[– **İbrâhîm** el-Yâzicî, **Nâsîf** el-**Yâzicî**, Masondurlar. İbrâhîm, "ez-Ziyâ" gazetesini kurmuştur.]*

*– **Fâris Nimr** ve damadı **Şâhin Makaryos** ki kendisi günlük "el-Mukattam" [gazetesi] ile aylık "el-Muktataf" dergisinin sâhibidir. Her ikisi de Mason ve Hırıstıyandır...*

*– Şu günümüze kadar yayınına devâm eden "el-Ehrâm Gazetesi"nin kurucusu **Selîm Taklâ**...*

*– **Corci Zeydan**, Dâru'l-Hilâl/Hîlal Yayınları'nın sâhibi olup pek çok eseri vardır.*

*– **Edîb İshâk**, "Mısır Gazetesi" müdürü ve **Selîm Nakkâş**, "et-Ticâre Gazetesi" müdürü.. Bu iki Hırıstıyan şahıs, **Cemâleddîn Afgânî**'nin taht-ı idâresinde çalışan kimselerdir ve adı geçen iki gazeteyi kuran da zâten kendisidir.*

*– **Roza (Rosa) el-Yusuf**, Şâm'dan gelmiş Hırıstıyan bir kadındır. Müslümanlık kisvesine bürünmüştür ve kendisini Fâtıma Yusuf olarak isimlendirmiştir. Ama gazetesini eski ismiyle, "Roza el-Yusuf" olarak adlandırmıştır.*

*– **Ahmed Fâris eş-Şidyâk**, Bir Maruni olup Amerikan Misyonu eliyle Protestan mezhebini benimsemiştir. Sonra Mısır'a gitmiştir; "el-Cevâib" gazetesini çıkarmıştır; bilahare "Tunus Bey"i eliyle Müslüman olmuştur.]*

[Burada Müellif'in "alıntı buraya kadardı" notu vardır ki bir sonraki başlık da zâten bu başlığın devâmıdır. Tercümede eserin orijinali esas alınmıştır ve önemsiz yahut ihtilâflı noktalar geçilmiştir.]

[[1] *ez-Zehâiru'l-İzâm*, C.1, s.879-882]

[………………………………………………………]

Afgânî ve el-Kevâkibî [ve de Abduh]

Bu noktada, [vaktizamanında] âlim kisvesiyle arzıendâm eden ve bütün dünyada İslâm birliğine çağrıda bulunan önderler olarak nâm salan, ama aynı zamanda hem Türkiye'ye saldıran hem de Hilâfet burcunu yıkmaya çalışan üç davetciye mutlaka işârette bulunmamız lâzım. Nitekim bunlar:

***Afgânî**: Havzasında pek çok Hırıstıyan ile Yahûdî barındıran bir adamdır. Özel doktoru da Hârûn nâmında bir Yahûdîdir. [...] Afgânî, "İslâm'ın Geleceği" adlı kitâbın sâhibi İngiliz "Mister Blunt"un misâfiri olarak Londra'ya gidip gelir. Halîfe, Afgânî'nin Türkiye'den çıkışını yasaklamak istediği zaman ise İngiliz sefîri kendisi için aracı olur ve [böylelikle] Türkiye'den çıkar. [Ayrıca] Afgânî, mason Şark Locası'nın reîsidir.*

***Muhammed Abduh**'a gelince: Cromer'ın samîmi bir dostudur. Cromer, İngiltere Mısır'da kaldığı müddetce Şeyh Abduh'un buranın müftîsi olarak kalacağını açık bir şekilde ifâde etmiştir. Abduh da bir masondur. Prenses Nâzlî Fâdıl'ın salonunun müdâvimlerindendir. Abduh'un öğrencilerinden bazıları [ise şunlardır]: Laik Ahmed*

Lütfî es-Seyyid ki kendisi apaçık küfrünü "el-Cerîde" gazetesinde ilân etmiştir. Yine Sa'd Zağlûl ve "Tahrîru'l-Mer'e" kitâbının sâhibi Kâsım Emîn... Bu şahıslar, Mısır'da olayların akışı üzerinde derin bir etki bırakan kimselerdir.

***Abdurrahmân el-Kevâkibî**: [...] "Ümmü'l-Kurâ" adlı kitâbında Arab bir halîfeye biat edilmesi çağrısında bulunur. Diğer bir kitâbının adı "Tebâi'u'l-İstîbdâd" [istibdâdın görünümleri üzerine]'dir. Kendisi Ulusal birliğin gerçekleştirilmesi/bu birlik etrafında kenetlenilebilmesi için dînler arası eşitlik çağrısında bulunur. Nitekim Şöyle der:*

("Bırakın da dünya hayâtımızı biz kendimiz çekip çevirelim, dînleri de sadece öte dünyaya hükmeder bir konumda bırakalım. Bırakın da eşit bir söz üzerinde birleşelim ki o da yaşasın millet, yaşasın vatan olsun... yaşayalım serazat, onurlu kişiler olarak [biz de]..") ("İşte Avrupa ve Amerika milletleri! Bilim onları, dînî olmaksızın ulusal birlik, mezhebî olmaksızın cinsî uyum, idârî olmaksızın siyâsî irtibât yollarına ulaştırdı.")

Bu üçü[1], düşünceleri laikliğe zemin oluşturan kimselerdir. Nitekim onların düşünceleri, Albert Hourani'nin de belirttiği gibi, laikliğin, kendisi üzerinden İslâm âlemine geçiş yaptığı bir köprü olur.

*Müslümanlarla kâfirler arasındaki rûhî bariyer, [bu gibi kimseler eliyle] yıkılır ve Müslümanların kalbleri, en başta kavmiyetcilik/ırkcılık olmak üzere ithâl mâlı düşünceleri benimsemeye âmâde bir hâle gelir. **Albert Hourani** şöyle demektedir:*

*"Doğrusunu söylemek gerekirse **Ernest Renan** ve **Farah Anton** ile yaptığı tartışmaları dolayımında Muhammed **Abduh**'u okuyan bir kimse, onun, laik akım karşısında -İslâm toplumunu laikliğin kasırgasından koruyacak- bir sed oluşturmak istediğini hisseder. Ama vukû bulan şudur ki, sözkonusu bu sed, [bizzât] laiklik için bir köprü olur ve [laiklik,] biri diğeri ardına her mevkii işgâl etmek üzere İslâm âlemine bu köprü üzerinden geçiş yapar."*

Sonra, bu akımı kökleştirmek ve İslâm toplumunu, kendi laiklikleriyle idâre etmek üzere Muhammed Abduh'un tilmîzleri[nin devri] gelir.

*Meselâ **Lütfî es-Seyyid**: Bölgesel kavmiyetciliği/ulusalcılığı kökleştirir ve Firavnî tarihe dönüş çağrısının önderliğini yapar.*

---

[1] Bu üç kişi şunlardır: **Abdurrahmân el-Kevâkîbi** (**Suriyeli**); Şeyh **Cemâleddîn** (**Afgan**) ve öğrencisi Şeyh **Muhammed Abduh** (**Mısırlı**)... Esef veren şudur ki bizler, bizim memleketlerdeki eğitim aşamalarımızın tamâmında, hem çocuk hem de genç yaşlarımızda, bu adamları ıslâh/reform, tenvîr/aydınlanma ve taharrür/özgürlük öncüleri olarak okuduk. Hattâ şunu hatırlıyorum ki Abduh ve Afgânî, İhvân-ı Müslimîn ile İslâmî Hareket'in programlarında ıslâh ekolünden görülüyor, övgüyle ve süslü-püslü ifâdelerle anılıyorlardı. *Ne diyelim*, Lâ havle velâ kuvvete illâ billâh! [Müellif]

[Bir "Lâ havle" de biz çekelim ve **Cemil Meriç**'in, "şöhreti dünyayı tutan bu masal kahramanı" dediği Efgânî hakkında biz de diyelim ki, bu adamın hikâyesi henüz daha bitmemiş olmalı ki bu ülkede davetci bozuntusu bazı tipler hâlâ daha "birilerinin, birilerini bıraktığı yerde ....yorlar!" Çarpıcı bir numûne olması hasebiyle, "imanını yitirmiş" bu "mümin"(!) ile ilgili kısa bir değerlendirmeyi Cemil Meriç'in *Umrandan Uygarlığa* kitâbının "**Cemaleddin Efganî Dosyası**" başlıklı bölümünden okumak yerinde olur! Mtrcm.]

*Gelenlerin bir diğeri **Sa'd Zağlûl**'dur: Cromer, Maârif Bakanlığını ona teslîm eder. O da siyâsî ve ictimâî her iki alanda Firavnî bölgesel ulusalcılığın bayraktarlığını yapar. Yine Cromer, "Maârif Bakanlığını kendisine teslîm ettim, çünkü o, Şeyh Abduh'un tilmîzlerindendi" der.*

*Gelenlerin bir diğeri **Kâsım Emîn**'dir: Muhammed Abduh'un, kendisine çağrıda bulunduğu düşüncelerin umûmiyyatını izâh etmek ve kapalı yönlerini tafsîlatlı bir şekilde açıklamak üzere gelir. Örtüyü çıkarma ve hayâyı/iffeti kadının hayâtından söküp atma çağrısında bulunur. Öyle ki "Tahrîru'l-Mer'e" adlı kitâbı, Şeyh Abduh'un beğenisini kazanır. Zâten -Lüftî es-Seyyid ve Kâsım Emîn'in de belirttiği gibi- Abduh ve tilmîzi Lütfî, bu kitâbın müsveddesine 1897 yılında Cenevre'de göz atmış/kitâbı mütâlaa etmişlerdir. // Bu yüzden kitâbdaki fıkhî fasıllar Şeyh Muhammed Abduh'a atfedilir -ki zann bu doğrultudadır-. Çünkü Kâsım Emîn'in bu konularda herhangi bir ilmi falan yoktur.*

*Bu bağlamda "el-Usûr Dergisi"nin sâhibi **İsmail Mazhar**'ın da ismi anılmalıdır ki, kendisi Lütfî es-Seyyid'in damadıdır. Yine kendisine mutlaka işâret olunması gereken yıkıcı ellerden bir diğeri -Lütfî es-Seyyid'in samîmi dostu- **Abdulazîz Fehmî**'dir. Bunların üçüncü bir hempaları "eş-Şi'ru'l-Câhilî" adlı kitabındaki açık küfrü nedeniyle üniversiteden uzaklaştırılan **Tâhâ Hüseyn**'dir. Lütfî es-Seyyid, Tâhâ Hüseyn'in Mısır Üniversitesi'nden uzaklaştırılmasını protesto etmek için Bakanlıktan istifâ eder ki, o zaman Maârif Bakanı'dır.*

Mısır halkını İslâm'dan uzaklaştıran, İslâm'ın yerine Firavunculuk, laiklik ve dînsiz ulusalcılık gibi nevzuhûr düşüncelerin geçmesini sağlayan [gürûh, işte] bu gürûhtur. Bunlarla Şeyh Muhammed Abduh arasındaki samîmi/dostluk, sadece Abduh'un bu gürûhu İslâm'a yaklaştırmak çabası olarak görülebilir. Ama Abduh -onları cezbetmek için- velâyet, dostluk, düşmanlık ve [dîn sözkonusu oldu mu birileriyle] irtibâtı kesme gibi husûslarda kesin sınırlar belirleyen temel şer'î esâsların pek çoğunda gevşeklik gösterip/kolaycılığa sapmaktan yakasını kurtaramamıştır. Nitekim bir yandan onunla Cromer, öte yandan kendisiyle bu gürûh arasındaki engelleri kaldırmak maksadıyla pek çok fetvâ vermiştir. "Transvaal/Transvalya Fetvâsı[1]" gibi... yine kadın, talâk ve taaddüd-i zevcât konusundaki fetvâsı... buna ilâveten "gayb"la ilgili pek çok Kur'ân âyetini, bunları neredeyse Arab dilinin sınırları dışını çıkartacak ve mazmûnunu da külliyyen berheva edecek bir şekilde yorumlaması...

*[Yine Lord] **Cromer**'ın [dönemin] İngiliz hükûmetine sunulan 1906 yılı raporunda **Abduh** ve hempalarıyla ilgili şunlar zikredilmiştir: "...Bunlar, kendi vatandaşlarının ve dîn kardeşlerinin çıkarlarını terakkî ettirme isteğindeler, ama [/aynı zamanda] **İslâm câmiası**nın söyleminden de etkilenmiş değiller... programları -eğer doğru bir şekilde*

---

1 ["Şapka" vb. kıyâfetleri giymenin câiz oluşuna "şapka çıkarması" da bu fetvâ dâhilindedir diyelim, İskilipli Âtıf Hoca'yı rahmetle anıp gerisini detaylı okuma yapmak isteyenlere havâle edelim. Mtrcm.]

*anladıysam- **batı medeniyeti**ni kendi topraklarına sokma konusunda Avrupalılarla dayanışmayı içeriyor, onlara karşı durmayı[/onlarla çatışmayı] değil..."*

*Yine şöyle diyor Cromer: "Çoğu zaman şübhe ediyor[d]um, dostum Muhammed Abduh bir **Agnostik**'ten başka bir şey değildi diye..."*

*[Abduh'un] İngiliz dostu **Blunt** ise şöyle demektedir: "Demeye dilim varmıyor ama Muhammed Abduh'un -Müfti-i A'zam olmasına rağmen- İslâm'a olan inancı/itimâdı, benim Katolikliğe olan inancımdan daha fazla değildir."*

***Muhammed Abduh** ve hocası [**Afgânî**] hakkında söylenmiş en doğru söz/yahut en çarpıcı tesbît Osmanlı Devleti Şeyhülislâm'ı **Mustafa Sabri**/Efendi'ninkidir:*

*"Belki de Şeyh Muhammed Abduh ve arkadaşı yahut hocası Cemâleddîn, İslâm için/de **Luther** ile **Calvin'**in -Protestanların iki önderi- Hırıstıyanlık için/de oynadıkları rolü oynamak istediler. Ne var ki onlar, Müslümanlar için yeni bir dîn inşâ etme imkânına ulaşamadılar. Bilakis gayretleri, tecdîd ve terakkî maskesi takınmış dînsizliğe yardımla münhasır kaldı."*

Yine Şeyhülislâm Mustafa Sabri şöyle demektedir: "Muhammed Abduh'a nisbet olunan ıslâhî nahdaya[/tecdîd-terakkî hareketine] gelince, özeti şudur ki o, el-Ezher'i, dîne kapanmışlığı/bu konudaki tavizsizliği dolayımında sarsmış ve pek çok Ezherliyi dînsizlere pek çok adımla yaklaştırmıştır. Beri tarafta dînsizleri ise bir adım olsun dîne yaklaştırmış değildir. [Kezâ] Üstâdı Cemâleddîn Afgânî vâsıtasıyla masonluğu el-Ezher'e sokan da kendisidir. Aynı şekilde Kâsım Emîn'i, Mısır'da peçeleri atmayı [/açılmayı] tervîc etmesi yolunda teşvîk ile/cesâretlendiren de yine odur."[1]

Yirminci Yüzyıl Başlarında Irkcı/Kavmiyetci Hareket

[Müellif'in bu başlık altında alıntılamadığı husûsların başında Abdullah Azzam'ın, Sultân Abdülhamîd'in -eşsiz kişiliğiyle- kavmiyetcilerin hareket alanını daralttığı, bunu bilhassa "Ey dünya Müslümanları birleşin..!" sloganıyla yaptığı husûsu gelmektedir. Ondan sonra siyonistler, Herzl, 1897 yılı Basel kongresi, onların Filistîn'de bir Yahûdî devleti kurma karârı, bunun için Abdülhamîd'e teklîfleri, menfî cevâb almaları üzerine ona karşı harekete geçirdikleri anti-propaganda makinesi, çevirdikleri entrikalar, Paris ile Kâhire gibi şehirlerin bu yolda bir üs hâline geldiği, neredeyse Kâhire'deki bütün güçlerin Abdülhamîd aleyhine çalıştığı, bunların içinde Afgânî ve Abduh gibi meşhûr kişilerin bulunduğu, aynı şekilde Jön Türkler'in de Kâhire'de toplandığı, Jön Türklerin Allah düşmanı ve Turan ırkcılığının savunucuları olduğu, bunları Selanik, İtalya ve

---

[1] İngilizlerle Avrupalıların özellikle üzerine odaklandıkları temel meselelere dikkat edin. Bu odaklanma şu günlerde Amerikalı emperyalistler eliyle tekerrür ettiriliyor. Bunların en önemlilerinden bazıları ise: - el-Velâ ve'l-Berâ [Allah için dostluk, Allah için düşmanlık] meselesini bulandırıp hiçe çıkarma çabası... iki taraf arasındaki rûhî bariyerlerin ve mümin ile kâfir arasındaki farka ilişkin şer'î ahkâmın netliğinin kaldırılması... - Kadını ifsâd etme konusundaki ısrâr ki bu da âileyi, bir sonraki adımda ise toplumu ve bütün bir Ümmeti ifsâd etmenin girizgâhı olması dolayısıyladır. [Müellif]

İspanya gibi yerlerde Yahûdî ellerin hareket ettirdiği gibi husûslar kısaca ele alınmış ve akabinde aşağıdaki açıklamalar yer almıştır:]

*Arab kavmiyetci öncülere gelince; Kâhire'de olup Mısır'daki bütün fikrî gidişata yön veren Şâm Hırıstıyanlarına ilâveten bir de Paris'teki merkezde çalışan diğer bazı Hırıstıyanlar vardır ki bunlardan biri Necîb ‘Âzûrî'dir. Kendisi Suriyeli bir Hırıstıyandır ve 1904 yılında Paris'te "**Arab Birliği Cemiyyeti**"ni (‘Usbetu'l-Vatani'l-Arabî) kurar. Cemiyyetin ilân ettiği kendi hedefi, Şâm ile Irâk'ı Türkiye'nin boyunduruğundan âzâd etmektir. **‘Âzûrî** 1905 yılında "**Arab Milleti'nin Uyanışı**" kitâbını -Fransızca olarak- yayımlar. Yine "Arab Bağımsızlığı [L'indépendence Arabe]" dergisini ise bazı Fransız yazarlarla ortak bir şekilde çıkarır. Derginin ilk sayısı 1907 yılında çıkar. 1908 Anayasası'nın ilânından sonra ise yayını durur.*

*Kavmiyetcilerin büyük yazarlarından biri olan **Sâtı‘ el-Husrî** [**Mustafa Satı Bey**] şöyle der: "Hiç kuşkusuz kavmiyetcilik, Arabcı Suriyeci emellerini ilk önce Fransa, akabinde ise İngiltere'de ortaya koyan Necîb ‘Âzûrî ile başladı..." [Ayrıca] İşbu Necîb ‘Âzûrî'nin çalışmaları 1913 yılı Paris Kongresi'ne beşiklik eder.*

1913 Yılı Paris Kongresi:

*Arab kavmiyetcilerin neredeyse pek çoğu Paris Kongresi'ni, çağdaş dönem Arab kavmiyetciliğinin temeli olarak görürler. Bu Kongre'ye katılanların sayısı 24 üyedir, bunların bir yarısı Hırıstıyan, diğer bir yarısı ise Müslüman evlâdıdır. **Enîs es-Sâyi‘**, Kongre hakkında, kavmiyetci hareketi destekleyen ve onlara mâlî yardımda bulunan bazı Avrupa devletlerinde rahatsızlık oluşturmamak için bağımsızlık taleb etmekten uzak bir kongre olduğunu belirtir. Nitekim bu Kongre'nin başkanı ez-Zehrâvî, Fransız "Le tamp" muhâbirine, Kongre'nin, Osmanlı Arab vilâyetleri dışındakiler -yani Kuzey Afrika- ile bir alâkasının olmadığı açıklamasında bulunur.(Çünkü Kongre'ye sâhiblik eden Fransa'dır ve Kuzey Afrika'ya kendisi hükmetmektedir.) Ayrıca Fransız dışişleri bakanlığına şükrânlarını sunar. Kongreciler Mısır'ın Kongre'ye katılmasını reddeder. Ayrıca Arab âleminde Arabcanın resmî dil kılınması talebinde bulunurlar. [...]*

Kavmiyetci Hareketin Gelişiminde Önemli Bazı Etkenler

Yirminci yüzyılın ilk çeyreğinde Arab kavmiyetciliği ateşini tutuşturma üzerinde büyük etkisi olan önemli birtakım etkenler bulunmaktadır. Bunların en önemlilerinden bazıları [ise şunlardır]:

1- İttihâd ve Terakkî Cemiyyeti'nin, 27 Nisan 1909 tarihinde Sultân Abdülhamîd'i devirdikten sonra Türkiye'de yönetimi ele geçirmesi.. Böylece Türk Turan ırkcılığına çağrı başlar/[ayyuka çıkar]. Bunların [dişi-] feylosoflarından biri ise -Yahûdî- Halide Edip'tir ki kendisi ~~bilahare Maârif Bakanı olur~~ [Bakan olduğu bilgisi yanlıştır, sadece bağımsız vekil olmuştur. Buradan sonra Abdullah Azzâm, Ziya Gökalp faslına, onun hem Yahûdî Durkheim'in hem de -diğer bir Yahûdî- Munis Tekinalp (Moiz Kohen)'in tilmîzi olduğuna değinir ki Moiz Kohen'in hempası demek daha doğru/yerinde olur.

İttihâd ve Terakkî önderlerinin tamâmının mason olduğu husûsunun zâten bilinen bir şey olduğunu, yine bunlardan tek birinin olsun Müslüman veya ırk bakımından Türk asıllı olmadığını belirtir. Ondan sonra Enver Paşa, Cavit ve Karaso gibilerin asıllarına işârette bulunur ki bunlar daha önce geçen şeylerdi. İttihâd ve Terakkî Cemiyyeti'nin bütün Arab vilâyetlerinde ve sâir yerlerde "**Tetrîk - Türkleştirme**" programına giriştiğini, mahkemeler, okullar, müfredât gibi alanlarda Türkceyi dayattığını, aynı şekilde devlet birimlerinde de Türkleştirme operasyonunun başladığını kaydeder[?!]. Bunun 1908 yılı Anayasası'nın ilân edilmesinin hemen akabinde yapılan Meclis-i Mebûsan seçimlerinde açık bir şekilde görüldüğünü, nitekim İttihâd ve Terakkî Cemiyyeti'nin, netîce Türk ırkı lehine olsun diye seçimleri denetlediği bilgisine ve seçim sonuçlarıyla ilgili bazı kıyâsî rakamlara yer verir ki bunların pek bir önemi yoktur. Zîrâ İttihâdcıları kimin öne sürdüğü zâten bu satırları okuyanların malûmudur. Sultân Abdülhamîd'in ellerine [âdeta] kelepçe vurulması sevincinin arifesinde ise "Osmanlı-Arab Kardeşliği Cemiyyeti"nin 2 Eylül 1908 yılında, 1908 Anayasası'ndan bir ay sonra kurulduğu ve bu cemiyyetin sekiz ay kadar varlığını devâm ettirdiği, akabinde İttihâdcı cemiyyetin bunu feshettiği konusuna değinir. Abdullah Azzâm, bu maddenin son paragrafında, Dönme Yahûdîler eliyle yapılan sözkonusu zorla Türkleştirme ameliyyesinin Arablar cenâhında sert karşı-tepkilerle yankı bulduğu, bunun da gizli ve/ya alenî cemiyyetler kurmak yoluyla kendisini gösterdiği husûsuna değinir:]

2- Gizli ve alenî cemiyyetlerin kurulması ki bunlar Arab kavmiyetciliği yapar; kezâ Arab ~~devletlerini~~[topraklarını] Türklerden ayırma çağrısında bulunur. Bu olmazsa bile en azından Osmanlı Devleti dâhilinde -eğitim, iktisâd ve kültür gibi alanlarda kendi içişlerini Arabların idâre edeceği, savunma ve benzeri dışilişkilere dâir alanlarda ise Osmanlı Devleti'ne katılacağı- özerk yönetim taleb ederler... [Bu aşamadan sonra A. Azzâm sözkonusu bu cemiyyetlerin bazılarına kısaca değinmiştir ki Müellif bu kısmı alıntılamamıştır. Ayrıca aşağıdaki bilgilerin bir kısmının doğruluk-yanlışlık derecesine müdâhele etmek istemediğimi ve olduğu gibi tercüme ettiğimi belirtmek isterim.]

*3- **Cemâl Paşa'nın Bilâd-ı Şâm'a vâli tayîn edilmesi** ki Yahûdî Halide Edip ise kendisinin sır emînidir[?!] Cemâl Paşa, [ilk elde] Arablara karşı müdâhene içeren bir tavır takınmak zorunda kalır ve Arablar, Türkiye'ye karşı, Müttefiklerin yanında saf tutmasınlar diye Büyük Savaş'ın başında onlara güzel bir şekilde davranır. [Ayrıca] Cemâl Paşa Suriye'de Dördüncü Ordu'nun komutasını devralır. Bilâd-ı Şâm'daki gizli kavmiyetci yapıların varlığını sezen ve Arabların, İttihâdcıların muâmelelerinden ve Türkiye bağnazlıklarından bizar olduklarını bilen biridir. Nitekim Arablar da bir çıkış yolu arayışı içindedir. [Bu yüzden] başları Fransa ile irtibâta geçerler. Bu da Cemâl Paşa'nın hem Beyrut hem de Dımışk'daki Fransız konsolosluklarını basmasına ve Arab örgütlenmeleri ile cemiyyet önderlerinin Fransa ile irtibât hâlinde olduğunu, yine bunların Suriye'nin Osmanlı'dan ayrılmasına çağrıda bulunduğunu isbât eden bazı belgeleri ele geçirmesine neden olur. Şu da var ki Cemâl Paşa, savaşta Arabların Türkiye'nin yanında yer alması emeliyle bu meseleyi görmezlikten gelmek ister.*

*Şerîf Hüseyn'in, savaşa, Türkiye'ye karşı ve İngiltere'nin yanında girme niyyetini sezdikten sonra ise **Cemâl Paşa**'nın tepesinin tası atar ve **Âliye'**de yapılan **askeri muhâkeme** sonrasında 21 Ağustos 1915 yılında, 11 Arab şahsiyyet hakkında idâm emri çıkarır. // Yine 6 Mayıs 1916 yılında 21 Arab şahsiyyeti daha idâm ettirir. (Paris Kongresi başkanı ve Türkiye Meclis-i Ayân azası) Abdülhamîd ez-Zehrâvi ve el-Kahtâniyye Cemiyyeti'nde Azîz el-Mısrî'nin yardımcısı olan Selîm el-Cezâirî de idâm edilenler arasındadır. Muhâkeme ikinci bir kez yine Âliye'de yapılır.*

Hiç şübhesiz bu idâmlar Arab âleminde şiddetli bir sarsıntı oluşturur/bir galeyân hâli husûle getirir. Nitekim Cemâl Paşa [bu] idâm[ların] infâzını, Şerîf Hüseyn ile oğlu Faysal'ın arabuluculuğundan sonra yapmıştır. Ama Paşa onları dinlememiştir. Emîr Faysal Bin Hüseyn de o vakitlerde Dımışk'tadır ki kendisi kufiyyesini yere atıp çiğnemiş ve [bunun akabinde], "Ölüm daha ehven bir hâle geldi ey Arablar!" demiştir.

4- [Bu maddede A. Azzâm, **Şerîf Hüseyn**'in, [Birinci] Dünya Savaşı'na Türkiye'ye karşı ve İngiltere'nin yanında girdiğini; yine Şerîf Hüseyn'in ondört sene Türkiye'de kaldığını, Sultân Abdülhamîd'in ondan *endişeli olduğu*nu; 1908 yılında Anayasa'nın (Kânûn-ı Esâsî) ilânından sonra ise **İttihâd ve Terakkî Cemiyyeti**'nin Şerîf Hüseyn'i Mekke Şerîf'i olarak seçtiğini ve Sultân Abdülhamîd'in bu tayîne itirâz ettiğini belirtir. Sonraki paragrafta, 24 Temmuz 1908 yılı Anayasası'nın İttihâd ve Terakkî Cemiyyeti azâları tarafından çevrilen uzun entrikalar sonrasında ilân edildiğine ve bu azâların çoğunun Dönme Yahûdîler'den veya Yahûdîleşmiş Türklerden müteşekkil olduğuna ve Mason parmakların **Selanik mahfilleri**nde bunlarla oynayıp durduğuna, toplantılarının ise İtalyan uyruğu taşıyan Yahûdîlerin evlerinde gerçekleştirildiğine değinir. Bu noktadan sonra Steven Watson ile Herbert Arby'nin bazı açıklamalarına, Şerîf Hüseyn ve o dönemle ilgili bazı olaylara yer verir ki daha önce geçen bu konular için bkz: Bu Eser, C.1-1, s.575-582]

Birinci Dünya Savaşı Sonrasında Kavmiyetcilik (1914-1918)

Arabların, Müttefiklerin yanında ve Müslüman Türkiye'nin karşısında yer almaları husûsu, hem kavmiyetci düşünce, hem de kavmiyetcilik ekseninde bir araya gelme bazında büyük bir dönüşüm noktası olarak kabûl edilir. Zîrâ İngilizler, günün birinde Arabların, dîn ve akîde dolayısıyla kardeşleri olan Müslüman Türklerin karşısında ve -kâfir olmaları hasebiyle- kendi yanlarında duracaklarını hayâl dahi etmemiştir. [Bu noktada Abdullah Azzâm, **İngiliz istihbâratı**nın adamı ve onların adlandırdığı şekilde Arab Çöllerinin [Tâcsız] Kralı **Lawrence**'ın, (Suriye'ye gidişi esnasında yol boyunca birgün gelip de kavmiyetciliğin, dînî damarı; ulusal inancın da dînî itikâdları alt edip etmeyeceği, daha açığı, politik ideal düşüncenin, vahiy ve ilhâmın/dogmanın yerini alıp almayacağı), aynı şekilde (Suriye'nin, kendi dînî ideal yapısını ulusal ideal yapıyla değiştirip değiştirmeyeceği konusu üzerinde düşündüğü...) yönlü sözlerine yer verir. Sonra A. Azzâm, *"Batı, bu durumu, kavmiyetci düşünce açısından yeni bir aşamaya geçiş noktası olarak görür"* der ve "**The Economist**"in **1962** yılı Haziran

ayında "**Ulusalcılığa Karşı İslâm** [Islam Against Nationalism]" başlığı altında şunları yazdığını kaydeder ki ifâde edilen özetle şudur: – Arablar, Birinci Dünya savaşından bu yana ulusalcılığı ilk sıraya koymuştur. –Bu durum ise Arabların, Türk Müslümanlardan bağımsızlaşmak için İngiliz -kâfirlerin- yanında savaştıkları zaman kendisini göstermiştir. – (İstisnâsı [kayda değer olmaktan uzak] "İhvân-ı Müslimîn" [kalıntıları] olmak üzere) şu günlerde Arab âleminde İslâm devletleri birliğini Arab kavmiyetciliğinin üzerine çıkaracak siyâsî düşünceye sâhib insânın olmadığı husûsu...]

Ama Birinci Dünya Savaşı'ndan sonra -kavmiyetcilik tecrübesinin ne derece acı olduğu husûsu şöyle dursun- yeni bir etken daha ortaya çıkar ki o da sömürgeciliğin -bütün ağırlığıyla- Arab âleminin üzerine çullanmasıdır. Bu etken, ulusalcı aydınların ve entelektüellerin, kendisi eşliğinde çalıp oynadığı yeni bir nağme olur. Özellikle de Filistîn'e doğru akan Yahûdî göçünün artması ve 1936 yılı Filistîn Ayaklanması'nın yaşanması sonrasında...

Kavmiyetcilik düşüncesinin, Birinci ve İkinci Dünya savaşı arası dönemde artmasına neden olan bâriz bazı noktalar vardır ki en önemlileri şunlardır:

***1-** İngiliz ve Fransız sömürgeciliği ve kendisiyle birlikte taşıdıkları, ki:*

***a-** Devlet birimleri içine taşınan Laiklik (Dînsizlik)... Kezâ ictimâî birlikten yoksun/toplumu baltalayıcı, ahlâksız [/olduğu gibi ahlâkı ifsâd edici], münâfıklığa âmâde ve yeni yöneticilere her türden yaltaklık-yalakalığa/hizmete teşne tabakanın yükseltilmesi... İşbu tabakanın bizzât kendisi -her ne kadar bölgenin evlâdlarından olsa bile- yeni sömürgeci olur.*

***b-** İslâm'a bir alternatif olmak üzere kavmiyetci fikriyyat çığırtkanlığının yapılması ve aynı zamanda bunun, düşünme yolu ve birlik-berâberlik konusunda bir temel, dînî yönelimden nefret ettirme noktasında da bir esâs ittihâz edilmesi.. [Yine bu konuda] Orta Çağlarda Avrupa'daki dîn adamlarının acı-kara tarihinden ibret alma çağrısı...*

***c-** Sömürgecilikten kurtulma nağmesi, İslâm'a karşı kin taşıyan ve Türk idâresinin belli dönemlerini İslâm'ın donuklaşma, geri kalma ve düşüşü temsîl eder biçimi gibi gösterme arzusunda olan tabakalar için yağlı bir malzeme hâline gelir.*

***2-** Mustafa Kemal Atatürk eliyle Hilâfet'in düşürülmesi; bunu müteâkiben hilâfeti geri getirme üzerine ciddî bir şekilde odaklanacak bir İslâmî hareket kurma arayışı ve Hasen el-Bennâ eliyle "İhvân-ı Müslimîn" hareketinin kurulması...*

***3-** Ulusalcı/ırkcı/kavmiyetci düşüncenin, Hırıstıyanların idâre ettiği yapılanmalar şeklinde öne çıkması.. Baas Partisi, Arab kavmiyetcileri, Suriye kavmiyetcileri gibi yapıların su yüzüne çıkışı.. [Beyrut] Amerikan Üniversitesi, bu tür düşüncelerin pek çoğuna sıcak bir kucak olmuştur.*

[[1] *ez-Zehâiru'l-İzâm* - C.1-s.882-889]

[...]

[Bu noktada Müellif, *"Benzerleri Arab ve İslâm âleminde de neşvünemâ bulan Arab kavmiyetciliği düşüncesi ve onun siyâsî programı ile ilgili örneklerden bazılarına değinelim"* dedikten sonra A. Azzâm'ın aşağıdaki açıklamalarına yer vermiştir:]

Arab Sosyalist Baas Partisi

Sosyalist Baas Partisi, iki partiden oluşur:

*1- **Arab Baas Partisi**: [Zeki] el-Ersözi ve [Mişel] Eflak tarafından kurulmuştur.*

*2- **Sosyalist Arab Partisi**: 1938 yılında Osman el-Hourani tarafından kurulmuş olup bilahare idâresi Ekrem el-Hourani'ye geçmiştir. [...]*

26/1/1952 yılında her iki parti birleşir ve Arab Sosyalist Baas Partisi'ni oluşturur.

[Bu noktadan sonra Abdullah Azzâm, "**Arab Baas Partisi**" başlığı altında, partiyi gerçekte kimin kurduğu, bunun Mişel Eflak ile Salâh el-Bitâr mı yoksa Zeki el-Ersözi mi olduğu gibi husûslara ve partiyle ilgili sâir bazı meselelere değinmiştir ki bunların tercüme edilmesine gerek yoktur. Dileyen bunlar hakkında detaylı okuma yapabilir. Yargı içeren cümlelere gelince: *"– Zeki el-Ersözi: Nusayrî, dînsiz, Arabca konuşmayan, Fransız Devrimi'nden ve Nazizm'den, özellikle Nietzsche'nin "Böyle Buyurdu Zerdüşt" adlı kitâbından ve onun "Tanrı öldü", "Üstüninsân'ın doğuşu" gibi düşüncelerinden etkilenen, [beri tarafta] Arabcayı 1940'dan(!) sonra öğrenmeye başlayan, Arab Câhiliyye'sini kendisi için üst ideal ve Arabların altın çağı olarak gören biridir." // Nitekim Sâmî el-Cundî, "1936 yılında Kur'ân üzerinden kendisiyle tartıştım ki beni dînî damarımdan dolayı kınadı" demektedir."*]

***Baas Partisi'nin İlkeleri**:*

Zeki el-Ersözi'nin 1939 yılında kurduğu, amblemi kaplan olan "Ulusal Parti"nin ilkelerinden nakille:

1- Arablar, tek bir ulustur.

2- Arabların, tek bir lideri vardır, Arab ulusunun imkânlarından varlığını bulur, onu temsîl eder ve onun adına konuşur.

3- Arablık, bizim ulusal vicdânımızdır, mukaddesâtın kaynağıdır, idealler ondan çıkar ve eşyânın/herhangi bir şeyin kıymeti ona kıyâsla ölçülür/değer bulur.

4- Arab, kaderin[in] efendisidir... el-Ersözi, bunu İncîl'i delîl göstererek yorumlar: "Başlarınızdan [tek] bir kıl [dahi], ancak göklerdeki babanızın emriyle düşer."

el-Cundî şöyle der: "29/11/1940'da bir odadaydık ve el-Ersözi, "Adını 'Arab Baas Partisi' koyacağımız bir parti kurmak düşüncesindeyim" dedi."

Ulusal Parti'nin ilkeleri, tıpatıp Arab Baas Partisi'nin de ilkeleri olur.

***Sâmî el-Cundî** şöyle demektedir:*

"Âsîler idik ki, bütün kadîm değerlere karşı bayrak kaldırdık. İnsânlığın âşinası olduğu her şeye düşmandık. Bütün âdetlere, bağlara ve dînlere karşı küfre [/bunları inkâr yoluna] sap[mış]tık."

"Dînsizlikle ithâm olunduk ve bu da, Baascıların sonradan bahane kabîlinden uydurduğu her şeye rağmen doğruydu."

***Mişel Eflak'a gelince**: [...] // 1949 yılı Mart ayında [bir askerî darbeyle iktidâra] Hüsnî ez-Za'îm gelir ve Baas kendisini destekler. Sonra Mişel Eflak'la ters düşerler ve [ez-Za'îm,] Eflak'ı hapse atar. Eflak ona, [affına nâil olmak için] bir istirhâmnâme yazar. Sonra hapisten çıkar. Hüsnî e-Za'îm'den sonra yönetime [yine askerî bir darbe sonrasında Sâmî Hilmi] el-Hınnâvî gelir. el-Hınnâvî, Mişel Eflak'ı Maârif Bakanı olarak seçer. Mişel Eflak da bu fırsatı Baascıları eğitim grupları şeklinde Fransa'ya göndermek için bir ganîmet bilir. İşte bu gidenler döndükleri vakit üniversiteleri ve idârî birimleri teslîm alırlar.*

Parti önderleri arasında çatışma süregelen bir şeydir. Öyle ki 1955 seçimlerinde ... "Eflak İngiliz, el-Hourani Fransız câsûsudur ve el-Biytârî de birden fazla devletin uşağıdır" denilmiştir.

Bunlar hakkında sözkonusu edilen hırsızlık ithâmlarına ve ahlâkî suçlamalara gelince, anlat anlatabildiğin kadar...

Bu noktada bazı mülâhazaları kaydetmek istiyoruz:

***1-** Parti, İslâm'a kin güden her türlü kesimin veyahut iktidâr heveslisi her kişinin toplandığı bir merkezdir. **Nusayrîler** de bunun farkına varır ve [kurmak istedikleri] kendi Nusayrî devletlerine bir basamak olsun diye bu partiye girerler. Sâmî el-Cundî ve Abdulkerîm el-Cundî gibi İsmâîlîler, Selîm Hâtûm gibi Dürzîler, Dımışk'ta partinin lideri olan Ahmed Rebâh ve Eli Cohen gibi Yahûdîler de partiye girer.*

***Eli Cohen**, İsrail istihbârat subayıdır; Arjantin'e gider ve burada Emîn el-Hâfız'la bir dostluk kurar. Bilahare Suriye'ye "Kâmil Emîn Sâbit" adıyla giriş yapar. Dımışk'ta "Ebû Rummâne" mahallesinde ikâmet eder ki Eli Cohen'in [apartman] dairesi, Baas Partisi liderlerinin gidip geldiği korunaklı bir kale olur. Selîm Hâtûm ve Abdulkerîm Zehruddîn gibiler, 8 Mart 1963 Baas İnkılâbı'nın zafer kadehini, yine Eli Cohen âilesi üzerinden içerler. Eli Cohen'e de bakanlık teklîf olunur. O ise [bunu] İsrail başbakanı Ben-Gurion'a danışır, ama Ben-Gurion buna râzı olmaz. Ayrıca kendisi, devrimin bir numaralı genci olarak adlandırılır. Askerî üslere ve havaalanlarına girebilen tek sivil kişi de odur. En sonunda Hind konsolosluğu, günlük olarak İsrail'e gönderdiği telsiz mesajlar üzerinden onun bir Yahûdî olduğunu tesbît eder ki bu hâl uluslararası bir skandal olur. Bunun üzerine Cohen yargılanır. Onu yargılayanlar ise kendi öğrencileri ve onun kucağında yetişmiş kimselerdir. Kim bilir belki de kendisine iktidârdaki Baas Partisi'nin* pisliklerini *gizlemesi durumunda serbest bırakılacağı vaad olunmuştur. Selîm Hâtûm onu yargılayan askerî mahkemenin reîsidir. Davâ çarçabuk görülür ve Eli Cohen -beynelmilel Yahûdîlerin kadın ve kadeh üzerinden idâre ettiği Baascı veledlerin şenâat ve fecâatleri onun sinesinde gömülü kalsın diye- idâm edilir.*

***2-** Baas Partisi'ni kuranlar aslen Müslüman değildir. Meselâ Zeki el-Ersözi dînsiz bir Nusayrî'dir. Mişel Eflak Hıristıyandır - aslen Yunan olduğu [da] söylenmiştir.*

***3-** Baas Partisi'nin ilkeleri apaçık küfürdür.* [Bu noktada yukarıda geçen ilkelere atıfta bulunulmuş, akabinde şöyle denilmiştir:] *Binâenaleyh ideal olan [bunlara göre] Arablıktır, İslâm veya Kur'ân ve Sünnet değil..!*

***4-** Baas'ın ilk mensûbları hem dînsiz hem de tamâmı/bütün dînlere düşman kimselerdir. [Nitekim **Sâmî el-Cundî "El-Ba's"** adlı **kitâbı**nda şöyle der:] "Bizler, insânların âşinası olduğu bütün şerîatlere başkaldırmış kimselerdik ve bunların tamâmını yerle bir ettik."*

***5-** Yine [Sâmî el-Cundî] şöyle demektedir: "Hiç kuşkusuz Parti, kavmiyetcilik ve vatanperverlik iddiâsına rağmen modern yüzyılda en önemli/en kritik Arab meselesi olan Filistîn meselesini artık rafa kaldırmıştı".]*

***6-** Nusayrîler Baas Partisi'ni bir basamak olarak kullanır ve hem sivil hem de askerî anlamda ülkeyi ele geçirmeyi başarırlar. 23 Şubat 1966 yılında ise -bir Nusayrî olan- Salâh Cedîd Ehl-i Sünnet kesimleri güç merkezlerinden uzaklaştırır. Hâfız el-Esed 1970 yılında Reformist Hareketi'yle geldiği zaman ise devleti süzme Nusayrî mâlı yapar.*

***7-** Hiç kuşkusuz ulusalcı/kavmiyetci partilerin, kâinata, insâna ve hayâta ilişkin bir ideolojisi (akîde[si]) yoktur. Bu yüzden içerikten yoksun sade bir çerçeve olarak kalmıştır. Bu yüzden kendi akîdevi boşluğunu Marksizm ve Sosyalizm gibi şeylerle doldurmak zorunda kalmıştır. Yine bu yüzdendir ki ulusal partilerin tamâmı şöyle oluşmuştur: "Çerçeve ve görüntü olarak Arab, gerçek anlamda ve özü itibâriyle ise Komünist..." Celâl es-Seyyid'in "Hakîkatu'l-Kavmiyyeti'l-Arabiyye [Arab Milliyetciliğinin Hakîkati]" adlı kitâbında* dile getirdiği de *budur. [...]*

***8-** Parti, iktidâra gelişinin hemen sonrasında [âdeta] intihâr eder. Nitekim Mişel Eflak, 1965 yılında, Suriye'de askerlerin partiye tahakküm ettiği ve sivil şahsiyyetlerin Parti'nin merkez komitelerinden uzaklaştırıldığı yönünde bir eleştiride bulunur. Bunun üzerine Mişel Eflak [Parti'den] atılır. Daha ötesi hem kendisi hem de partinin diğer bir kurucusu olan Salâh el-Bitâr hakkında idâm karârı çıkarılır. Bilahare el-Bitâr [sürgünde] takîbe alınır ve en sonunda Nusayrîler kendisini 1981 yılında bir suikasd sonucu Paris'te öldürür. Eflak'e gelince, Irâk Baascıları -1968 yılı Abdrurahmân Ârif darbesiyle yönetime ulaşmaları sonrasında- onu bağrına basarlar. Kendisini oraya götüren kişi, şakirdi Saddâm Hüseyin'dir ki Saddâm o dönemde reîs-i cumhûr vekîli olmuştur ve bilahare Irâk cumhûrbaşkanı olur.*

*1981 yılında Ürdün'de basılıp dağıtılan bir gazete röportajında Saddâm Hüseyin'e "Mişel Eflak'la alâkanız nedir?" diye sorulur. Saddâm'ın cevâbı ise: "Oğulun babayla olan alâkası/irtibâtıdır. **Eğer Mişel olmasa Saddâm hiçbir şey olamazdı"** şeklinde olur. Saddâm'ın altmışlı yılların başından beri Mişel Eflak'ın özel koruması olduğu ve Mişel'in onu siyâsî muhâliflerini tasfiye etmek yolunda kullandığı bilinen bir şeydir. Ayrıca Saddâm 1979 yılında -ve iktidârının ilk günlerinden itibâren- Parti önderlerinin çoğunu, onun başkanlığına temelden karşı çıkmaları sebebiyle tasfiye etmiştir.*

Parti'nin bazı önderleri Parti'nin yaşadığı trajediye dâir kitâblar yazmışlardır. Meselâ Doktor Munîf er-Rezzâz'ın "et-Tecrubetu'l-Murre/Acı Tecrübe" ve Mutâ' es-Safedî'nin "Hizbu'l-Ba's Me'sâtu'l-Mevlid ve Me'sâtu'l-Masîr/Baas Partisi-Doğuşuyla Trajedi Akıbetiyle Trajedi" kitâbları gibi...

Parti Suriye'de bitip gider. Çünkü Nusayrîler bu Parti'yi ele geçirir, sonra da onu [âdeta] katlederler. Ondan sonra bütün dînlere, kezâ her türlü değere ve ilkeye karşı istihzâ yolunu tutup bunlara düşmanlık etmeye başlarlar. Öncelikle Baas Partisi içindeki Müslüman evlâdları/unsurları kullanır, akabinde bunları aşamalı bir şekilde tasfiye ederler. Küfür her birimde devletin bir sloganı hâline gelir. Nitekim İbrâhîm Halâs Suriye Halk Ordusu Dergisinde şunları yazar (25/4/1967):

"Arab medeniyet binâsının umrânı ve Arab toplumunun inşâsı için tek yol, sosyalist insânın, [yani] Allah'ın, dînlerin, feodalizmin, kapitalizmin, sömürgeciliğin, sınırdaşların ve eski toplumu yöneten bütün değerlerin ancak ve ancak tarih müzesinde mumyalanmış oyuncaklar olduğuna inanan Yeni Arab'ın yaratılmasıdır."

Mücrimlerin ettiği dînsizlikten/ve densizlikten Allah'a sığınırız ki o ne Yüce'dir.

***Şefîk el-Kemâli** ise **Saddâm**'ı övdüğü bir şiirinde şöyle der:* [..Şiirde Allah Teâlâ hakkında kullanılan "Tebâreke" gibi vs. bazı kelimeler kullanılmıştır ve Saddâm'ın yüzü, Cenâb-ı Hakk'ın "Celâl" sıfatına -hâşâ- kıyâsen zikrolunarak -sümme hâşâ- "Allah'ın yüzü gibi.." denilmiştir. Bunu müteâkiben Müellif, bir "Estağfirullah" çekerek *"Bu [Şefîk el-Kemâlî denilen] köpeğin âhiretten evvel daha dâr-ı dünyada iken tez zamanda cezâsını bulduğunu"* belirtmiş, sonra şöyle demiştir: *"el-Kemâli'nin Saddâm Hüseyin'le yaşadığı [ibretâmiz] bir hikâyesi vardır ki [bu,] Allah'ın mucizelerinden bir mucizedir. Nitekim 1979-1986 Irâk-Îrân savaşı yıllarında **Humeynî**, **Saddâm**'ın istifâ etmesi şartıyla savaşın durdurulması teklîfinde bulunur. Sözü geçen bu şâir ise özel meclislerinden birinde yanındakilere, "Reîs hazretleri bunu kabûl etse ve kan akmasına mâni olsa..." der. İstihbârat bunu hemen Saddâm'a rapor eder. Saddâm da el-Kemâlî'yi çağırtır. el-Kemâlî bu teklîfini itirâf eder ve mazeret sunarak bunun [bay] Başkan'ın Ümmete karşı işlediği sayısız erdemlerden biri olacağını, böyle düşündüğünü belirtir... Saddâm ona dilini uzatmasını emreder ve dilini eliyle tutup keskin bir bıçakla keser. İşte Saddâm, kendisinin o mendebur yüzünü Allah Subhânehu ve Teâlâ'nın yüzüne benzeten o dili [böylece keser ve] lâyık olduğu yere, mezbeleliğe atar. Övdüğü aynı tâğûtun eliyle... Subhânallahi Rabbi'l-Âlemîn!"*

[Sonra Ebû Musab, *"Bu hikâyeyi, Abdullah Azzâm merhûmun ses kasetlerinden birinde dinlemiştim"* der. Ebû Musab'ın anlattığı bu hâdisenin şâirle ilgili kısmı bir kenârda dursun, ama Humeynî'nin sözkonusu teklîfiyle ilgili kısma itirâzımız var ki hikâyenin bu kısmı, bizim bildiğimiz kadarıyla bambaşkadır. Dileyenler bu faslı ve gerçekte neler yaşandığını **Musa el-Musevî**'nin "**es-Sevretu'l-Bâise/Sefil Devrim**" adlı kitâbının "**Harbu'l-Ahkâd/Kinler Savaşı**" başlıklı bölümünden okuyabilirler.

Hulâsa-i kelâm şudur ki, **Irâk-Îrân Savaşı**'nın -en başından en sonuna kadar- bir numaralı müsebbibi/sorumlusu Humeynî'dir. Îrân'ın yaptıkları kâfî gelmeyince Kuveyt ile Suûd başta olmak üzere Körfez'in gecekondu devletleri bilahare devreye sokulup Irâk'ın defteri dürülmüştür. Ayrıca Saddâm'ın da, Humeynî'nin de neler konuştuğu, görüntülü olarak ortadadır..! Abdullah Azzâm'ın açıklamalarına dönecek olursak:

"Baas kuvvetleri, 1964 yılında Hamâ'ya girdiği zaman,

هات سلاح خذ سلاح -- دين محمد ولى وراح

"Silâh getir, al silâh / Muhammed'in dîni döndü ve kaçtı"

diyerek nara atarlar.

*1980 yılında [Suriye] Savunma Birlikleri ve Baas partililer, "**Allah düştü**!", "**Esed Rabbimizdir**!", "**Vatandan başka ilâh, Baas'tan başka peygamber yoktur**!" diye slogan atarlar." Nusayrîler de "Sâcî'den başka ilâh yoktur" diye slogan atar. Sâcî ise kırklı yıllarda Nusayrîler arasında ilâhlık iddiâsında bulunan Süleyman el-Mürşid'in oğludur.* [Son cümlenin ikinci kısmı Müellif'e âit olup bunun akabinde şöyle demiştir:]

{"Seksenlerin ikinci yarısında ve Suriye'deki cihâdî kıyâm bastırıldıktan sonra Nusayrî-Baascı bir gösteri düzenlendi. Bunlar, toprağı onbinlerce Sahâbe'nin kabrini taşıyan Hımıs şehrinde "حلَّك يا الله حلَّك .. تعين حافظ محلك" nidâlarıyla slogan atıyorlardı. "Hallek" kelimesi ise o yörenin lehcesinde "Hâne leke", yani [senin için vakit erdi anlamına gelir ki bu sloganlarıyla] "Allah'a, Hâfız el-Esed'i kendi yerine Rab tayîn etme vakti erdi" demek istiyorlardı. Estağfirullahe'l-Aliyyi'l-Azîm ve lanetullahi ala't-tuğâti'l-mulhidîn!"} [Biz de "Allah'ın laneti tüm dînsiz tâğûtların üzerine olsun" diyelim ve Abdullah Azzâm'ın açıklamalarına dönelim:]

***9-** Baas Partisi, 1939 yılında İkinci Dünya Savaşı'nın başladığı dönemde başlar. O dönemde Nazizm ile Faşizm gürültü patırtısıyla ortalığı doldurmuştur. Dolayısıyla Baas Partisi['nin önde gelenleri] bunlardan etkilenir. Meselâ Zeki el-Ersözi Nazizm'in feylesofu Nietzsche'den[?!], özellikle de "Böyle Buyurdu Zerdüşt" kitâbından, "Tanrı öldü" felsefesinden, Eflak ise [Andre] Gide'den etkilenmiştir. Binâenaleyh bunların düşünceleri, dînsizlik ve 'kaygı'nın bir hulâsası olmuştur ki işbu dînsizlik ve kaygı, Hıristiyanlığı "topal köpeklerin dîni" olarak betimleyen Nietzsche'nin, buhrânını yaşadığı şeylerdir. **Nietzsche felsefesi**nin en önemli özellikleri ise aşağıdaki üç noktada hulâsasını bulur:*

1- Dînsizlik,

2- Kıyâmet/Âhiret düşüncesinin, Hıristıyanlığı, "Köle Ahlâkı" taşır bir hâle getiren asıl unsur olduğu... Nitekim güçsüzlerin güçlüler karşısındaki kininin, onlara karşı âhiret düşüncesini öne sürmelerini getirdiği ve güçlülerin de bu efsânelere inandığı, böylelikle de Hıristıyanlığın karanlığının dünyayı sardığı...

3- Karamsarlık ve kaygı: ki bunlar, [Nietzsche'nin felsefî anlayışına göre] insânî yücelik için her dâim gerekli iki şarttır.

*Buyurun sizlere **Eflak**'ın sözleri ile **Faşizm** ve **Nazizm**'in dedikleri arasında bir karşılaştırma:*

*1- [Eflâk'ın] "Baas Arab milletinin kaderidir." [sözü] **Mussolini'**nin, "Faşizm İtalyan milletinin kaderidir" sözüne denk gelir. Ayrıca bu, **Hitler** nezdinde ilâhî hakk'a tekâbül eder. Yine Troçki'nin, "Komünist Parti yanlış yapmaz, çünkü o tarihî kaçınılmazlığın ete kemiğe bürünmüş hâlidir" sözünün aynısıdır.*

2- "Baas'ın ideolojisi (akîde), akılla ulaşılabilecek bir şey değildir, bilakis ona ancak îmânla/inanmakla ulaşılabilir" sözü Mussolini'nin, "Faşizm tartışıl(a)maz, o ancak hissetmekle anlaşılabilir" sözüne tekâbül eder.

3- "Bize Baas'ın mesajını taşımayı yükleyen yazgı, kuvvet zoruyla emir buyurmak ve sertlikle hareket etmek hakkını bize vermiştir" sözü Mussolini'nin, "Bize Faşizm'in mesajını taşımayı yükleyen yazgı, kuvvet zoruyla emir buyurmak ve sertlikle hareket etmek hakkını bize vermiştir" sözlerinin aynısıdır.

4- "Baas, öncüdür ve kalabalıkların üzerine düşen onun ardısıra gitmektir" sözü Mussolini'nin, "Faşizm, seçkin kesimlerin yönetimidir ve onun üzerine düşen kalabalıklara öncülük etmektir" sözlerinin aynısıdır.

[[1] *ez-Zehâiru'l-İzâm* - C.1-s.889-892]

[...]

[Bu noktada Müellif'in aşağıdaki açıklamaları vardır:]

{Bu örnekler bana, Beyrut Üniversitesi tarih bölümünü okuduğum yıllarda dikkatimi çeken bazı şeyleri hatırlattı. Nitekim bunları, İtalyan Birliği hakkındaki müfredât kitâblarından birinde görmüştüm ve -ismini şu ân için hatırlayamadığım- kavmiyetcilerin öncülerinden birinin fikri ve çalışmaları, aynı şekilde Eflak, el-Ersözi ve Suriye Baas Partisi'nin düşünceleri nâmına duyduğumuz şeylerle İtalyan Birliği [düşüncesi] arasında büyük bir benzerlik olduğunu fark etmiştim. Bu düşüncelerden bazıları ise Üçlü Slogan, kezâ dergilerinin Baas olarak isimlendirilmesi vs. şeylerdi. Şimdilerde ise Baas düşüncesinin Masonik mahfillerde ve Haçlı entrikalarıyla imâl edildiğinden şübhem yok. Hattâ gazetelerden birinde Papa'nın, kendisiyle yaptığı görüşmelerden birinde Mişel Eflak'e, "Haçlı seferlerinin başaramadığı şeyi sen başardın Mişel" dediğini okumuştum.

Ondan sonra Abdunnâsır'ın ve Hür Subaylar'ın tecrübesi ve bunların -daha önce gelip geçen Suriye ve Irâk Baas'ı örneklerine benzer bir şekilde- Mısır'da yaptıkları Arab kavmiyetciliği davâlarıyla ilgili dönem gelir.}

Askerî ve Ulusalcı Darbeler

Hiç kuşkusuz yeni düşüncelerin/ideolojilerin, [bunları ve] kendi görüşlerini zorla dayatacak askerî komutanlara gereksinimi vardır. İşte İslâm'ın yerini kavmiyetcilik ile sosyalizmin alması da bu yolla sağlanmıştır.

Bu nedenle oryantalistler ve bizim memleketlerimizdeki Batılı mihraklar, Batı'nın istediği ilkelerin, kendileri eliyle dayatılması için mutlaka genç askerî komutanların getirilmesi gerektiğini salık vermişlerdir.

***Constantine Zurayk** şöyle demiştir: "Arabların, yeni dönemlerinde olmazsa olmaz kabîlinden muhtâcı oldukları şey, ilerlemeci ve otoriter önderlerdir. Yine Arabların üzerine düşen, geleneklerinden gerici unsurları söküp atmaktır. İşte ancak o zaman aydın kesimler, Batı'yla da dayanışma içinde, gerici unsurlar karşısındaki mücâdelesini sürdürebilir."*

***Gibb** ise şöyle der: "İlerlemeciliğin başarısı, büyük ölçüde İslâm dünyasındaki önderlere ve liderlere, özellikle de genç olanlarına bağlıdır."*

*Kavmiyetcilik/veya **Ulusalcılık** düşüncesi, câzibeli ve albenili bir söylemdir ki, kalabalıkları kolay bir şekilde bununla kandırılabilir; bağımsızlık, ilerleme ve vatanperverlik gibi adlandırmalarla onları kolaylıkla aldatabilirsiniz.*

Yine Gibb şöyle der: "Batılılaşmış sınıfın, devlet yönetimindeki iktidâr kabzasını kendisi üzerinden güvence altına alabildiği yol [...] [...] ulusalcılık, tamâmen bir Batılı düşüncedir."

*Malûmdur ki **askerler**in, ne milletleri idâre etme, ne halkları çekip çevirme, ne de kalabalıklara siyâseten yön verme konusunda bilgileri/becerileri vardır. İşte bu yüzden ülkeler onlar üzerinden [ama başkaları eliyle] yönetilir. [Meselâ] Amerika dışişleri bakanlığı tarafından gönderilen "**Stephen Meade**", **Mısır**'da yaşanan 1952 **askerî darbe**si dolayımında [o] asker takımını tam yerinde bir şekilde betimlemiştir ki, onun bu betimlemesi, bütün askerler hakkında geçerli olmaya namzettir. Nitekim Meade şöyle demiştir:*

*"**Bu veledler**, kendilerini **Robin Hood'un neşeli çetesi** gibi görüyorlar. "**Devrim Kahramanları**" sıfatıyla anıldıkları için pek sevinçliler. Ama ben, bu devrimin [/darbenin] hedefinin ne olduğunu bana açıklayabilecek bir kişi bile bulamadım... Bunlar siyâsete ilgi duyan kimseler değil...[!] Abdunnâsır'ın ve hepimizin şansıdır ki bunlar, kendilerine, ne düşüneceklerini ve ne yapacaklarını söyleyecek birilerini istiyor, arıyorlar."* [*"Bunları kışlalarına geri göndermek konusunda herhangi bir zorluk olmayacak"* diye devâm eden ve aslına göre tercüme edilen bu ifâdelerin aslı için bkz: Miles Copeland, "Lu‘betu'l-Umem/Devletler Oyunu".]

1954 yılında, Menşiyye Meydânı'nda Abdunnâsır'a ateş açılması hâdisesinden hemen sonra ordu subaylarından biri Abdulhakîm Âmir'e, "[Yapılan bu Darbe ile ilgili] Devrim'in neyi gerçekleştirdiğini ve hâdisenin sebeblerinin ne olduğunu" sorar. O da açık bir şekilde kendisinin de devrimin neyi gerçekleştirmek üzere yapıldığını gerçekten bilmediğini, bunu planlayıp uygulayanın Cemâl [Abdunnâsır] olduğunu, geleceğe ilişkin adımları da onun bildiğini söyler.

Morro Berger**, "el-Âlemu'l-Arabî el-Yevm / Günümüz(de) Arab Âlemi" kitâbında şöyle demektedir: "**Mısır**, **Sûdân**, **Irâk**, **Türkiye**, **Îrân** ve **Pakistan** gibi **Yakın Doğu

***ülkeleri**ndeki **askerî elitler**, [**Batılılaşma** eksenli] dönüşümün gerçekleşmesi yolunda önemli figürlerdi... ... Böylelikle Arablar, Avrupa'ya gitme zahmetine katlanmaksızın Batılılaştılar."*

***Miles Copeland** ise şöyle demektedir: "Eğer **Abdunnâsır** doğmamış olsaydı bile yine de bizim **oyunumuz** onu yaratmak üzerine kuruluydu. Yani onun gibi **diktatör** bir yöneticiyi yetiştirmek üzerine..!"*

*Binâenaleyh Abdunnâsır'ın 1954 senesinde diline doladığı **ulusalcılık söylemi**, Amerikan istihbârat ajanı Miles Copeland'ın da açıkladığı gibi, [bizzât] Amerika'nın [bir] işâretiyle olmuştur....*

*Hiç şübhesiz Abdunnâsır'ın, ulusalcılık söylemini diline dolaması, Arab âleminde çok güçlü bir etki yapmıştır. Eğer Mısır ve onun işbu lideri olmasa, ulusalcılık Arab âleminde bu derece yayılamazdı. Bu **kavmiyetci yayılma**ya, aynı şekilde **Baas**'ın başarılı olmasına, **komünizm**in [bölgede] nüfûz kazanmasına ve **İslâm'ın**, bölgenin tamâmında **kıskaca alınması**na zemin hazırlayan hep Abdunnâsır'dır.*

[Bu noktadan sonra A. Azzâm, bölgeye kuvvet zoruyla dayatılan düşünceleri, kökü yer(in)den sökülmüş, istikrâr imkânı olmayan pis bir ağaca benzettikten sonra -şu satırların mütercimine göre Ariel Şaron'un akademik versiyonu olan- **Bernard Lewis**'ten bir alıntı yapmıştır ki, özeti şudur: "Herhangi bir hazırkalıp siyâsî düzeni, değil farklı bir ülkeden, bilakis farklı bir medeniyetten almak ve onu batılılar veya batılılaşmış yöneticiler eliyle Doğu'ya dayatmak yanlış bir eylemmiş... Demokrasi mutlak hâkimin emirleri ve fermânlarıyla dayatılmışmış... Bunun netîcesi ise ülkenin ne geçmişiyle, ne bu günüyle, ne de gelecekteki gereksinimleriyle bağı olan bir düzenin kurulması olmuşmuş..." Bunlar, doğru yargılar gibi görünse de arkasındaki şeytânlığı görebilenler görür. Müellif ise bu alıntıya şöyle bir dipnot düşmüştür: *"İşte, Amerika'nın Arab ve İslâm âlemin(d)e şu günlerde dayattığı şey, tamıtamına budur. Adına Büyük Orta Doğu [Projesi] dediği şey..!"*]

[Sonra A. Azzâm, Ziya Gökalp'la ilgili fasla, akabinde **Turan ırkcılığı** meselesine geçer: *- Türk **Ziya Gökalp**, dînin devletten ayrılması (devletin laikleştirilmesi), - Batı kültürünün tepeden tırnağa alınması çağrısında bulunur. [Ama] ulusal [/~~milli~~] kültürü muhâfaza etmek şartıyla.. yahut daha net bir ifâdeyle, İslâm'ın hayâttan tamâmıyla uzaklaştırılmasını ister. Üstelik insânların, yapılan bu işin adına dînsizlik veya zındıklık/gavurluk demelerine izin verilmeksizin... Yani insânların üzerine düşen şey, İslâm'ın yok edilmesini bir selâmet bellemektir. // Batılılar -Harold Smith'in de dediği gibi- Ziya Gökalp'i "Yeni/Çağdaş Türkiye Devleti'nin kuramsal temellerini belirleyen" kişi olarak görür.*] ... [Bu noktadan sonra "Türk Turan Milliyetciliği" ve "Turan ve Arab Milliyetciliği Arasında Bir Karşılaştırma" başlıkları gelmektedir ki, daha önce geçen bu başlıklar için bkz: C.1-1, s.574-583]

[[1] *ez-Zehâiru'l-İzâm* - C.1-s.893-895]

[...]

[Ebû Musab'ın alıntılamadığı ve yukarıdaki başlıkların devâmında gelen "**Arab Kavmiyetciliği Hakkında İslâm'ın Hükmü**" ve bu başlık altında yer alan 'İslâm'ın Çağdaş Dönem Arab Kavmiyetciliği Hakkındaki Hükmü [Nedir!]', "**Kavmiyetciliğin İlkelerine İnanmak Küfürdür, [Müslümanı] Dînden Çıkarır**" ve "**Kavmiyetcilikle İlgili Son Bir Söz**" başlıkları için bkz: *ez-Zehâiru'l-İzâm* - C.1-s.896-901, Son başlık kapsamında Ebû Musab'ın alıntıladığı kısımlar ise aşağıdaki gibidir:]

{Abdullah Azzâm şöyle demiştir:}

Sonuç olarak diyoruz ki: Arabların hâlihâzır durumları, kavmiyetci, bölgeselci ve laik söylemlerin ulaştığı netîceleri [ve Arabları ne hâle getirdiğini aşağıdaki maddeler üzerinden] çok açık bir şekilde göstermektedir:

1- Arabların İslâm ülkeleriyle bağının kesilmesi...

2- Arab âleminin cılız devletcikler şeklinde parçalanması... Bu da [Arab âlemi] Doğu ve/ya Batı dünyasının kabzasında kalsın diye böyle yapılmıştır. Nitekim bu devletcikler, Amerika veya Rusya kendisine vesâyetci olsun, bölgedeki rejimlerini koruyup kollasın diye yarışa durmuştur.

3- İsrail'in varlığının [gün geçtikçe] büyümesi ki artık İsrail, her seferinde ağzını açıp Arab ülkelerinden bir parçayı yutan bir ejderha hâline gelmiştir.

4- İctimâî, siyâsî, iktisâdî ve askerî alanların tamâmında ve bunların pek çok muhtelif/cenâhında yaşanan çöküşler...

5- Belli bir kimliğe sâhib olmayan, hayâta dâir herhangi bir ilke(sel gâye) taşımayan, niçin yaşadığını bilmeyen, ahlâken pâre pâre, toplumsal açıdan dejenere, âile bağları itibâriyle lime lime, yürekleri bomboş, her gün bir görüşle seri-hoş bir hâl üzre gördüğünüz; itikâd, iktisâd, kültür ve toplum gibi konularda elbise değiştirir gibi görüş değiştiren yeni nesillerin zuhûr etmesi ...[A. Azzâm, bu noktada Misyonerlerin başkanı Zwemer'in sözlerine yer vermiştir ki bunlar daha önce geçmişti.]

Hiç şübhesiz şu Doğu, bütün tarihi boyunca birlik ve izzete, aynı şekilde varlık denilen şeye ancak ve ancak İslâm'la şâhid/sâhib olmuştur. Onu ilk defa birleştiren İslâm'la ki kendisini ikinci bir kez bulması da ancak ve ancak İslâm'la mümkündür.

Ulusalcılık denilen şey Avrupa'yı paramparça etti; Arablar da tutup bunu kendi İslâm Ümmetini parçalamak üzere, hattâ bizzât kendi Arab halklarını lime lime etmek için kendi diyârlarına taşıdılar.

***Toynbee**'nin de* {sorgulayarak ve kendi ülkesi ile kendi medeniyetinin suçunu itirâf ederek} *dediği gibi: "Arab âleminin, İspanya impatorluğunun Amerika'da birbirinden bağımsız yirmi devlete -ne yazık ki- bölünüp batı tarzı su geçirmez bölmeler/dar kâlıblar içinde yaşamasına benzer bir şekilde bölünmesi, gerçekten de zarûrî midir! Bizim **batı medeniyeti**nin çarpık tarafı da budur, ki Arabca konuşan halkların, bunu, olduğu gibi kopya etmesi gerçekten kendileri için esef verici olacaktır.*["]

[İngilizce aslına göre tercüme edilen yukarıdaki alıntının sonraki kısmı, başka yerlerde ve değişik ifadelerle geçmektedir ki kısaca **Toynbee**: -... 'bu türden dağınık toplumları, Batı'nın ulusalcılık incîlinin büyülediğini, ama [ulusalcılığın] sonunda yeni bir hayâta çağrının değil, bilakis ölüme mahkûmiyyetin görüleceğini' vurgulamıştır." İngiliz mantığına âşina olmayanlar için belirtelim ki incîl kelimesinden kasıt bir işin a-b-c'sine atıftır. Abdullah Azzâm'ın ifâdelerine dönecek olursak:]

*[Evet,] **Arab ve İslâm âlemi**ne musallat olan sınıfın çalıp durduğu nağme, ulusalcılık nağmesidir. Bu nağmenin tınısı kulağa hoş gelir, gönüllerde dem tutar; ama bu, halkların, kendisi üzerinden biçildiği bir uyuşturucudur ve onlar, şehvânî mezbahalarda, tâğûtların ve tâğûtun yolunda ucuz kurbânlar olarak boğazlanıp giderler. O kanlı akıntıdan yankılanan aksiseda nice nice sürüyü cezbetmiş ve onları [boğazlanacakları] mezbahânelerine, o acı sonlarına doğru sürükleyip götürmüştür.*

[Bu noktada A. Azzâm, Gibb'in daha önce de geçen bazı ifâdelerine yer vermiştir ve ondan sonra, *"Arab âleminde ulusalcılığın yayılmasının sebebi ise hiç kuşkusuz bizzât Batı'nın İslâm âlemini tahakkümü altına alışıdır"* demiştir. Sonra Toynbee'den bir alıntı yapmıştır ki bu alıntıda -yine- orijinal metinde olmayan bir kelimenin, yanlış tercüme marifetiyle, metnin en kritik yerine sokuşturulması, anlamı altüst etmiştir. Ayrıca işbu yanlışlığın, Abdullah Azzâm'ın kendisinden değil, alıntı yaptığı eserden kaynaklandığını da belirtelim. İngilizce aslına göre tercüme edilen ifâdeler şöyledir:]

"Batılı toplumun -İkinci Dünya Savaşı'ndan bu yana- kendisini içinde bulduğu yeni durum, [yani] onun, kendi içinde kırka yakın egemen bağımsız ulusal devlete bölünmüşlüğü, [bizzât] kendisine karşı bölünen evi, yıkılmakla tehdîd etmektedir. Bununla birlikte Batı'nın dünyada sâhib olduğu prestij hâlâ daha Batı'nın ulusalcılık virüsünü bulaşıcı kılmaya yetecek kadar yüksektir. Şu umut edilir ki, İslâm âleminde, her ne bahasına olursa olsun, Batı'nın işbu politik marazının [ulusalcılığın] yayılması, geleneksel bir İslâmî birlik duygusunun gücüyle denetim altına alınabilsin."

*[Velhâsıl] hastalıklarımıza devâ **ulusalcılık** değildir, bilakis başımıza musallat olan dermânsız derdin ta kendisidir o... [...]*

***Ömer Bin el-Hattâb** efendimizin şu sözü ne güzeldir ki bu faslı onunla bitirelim:*

"Bizler, Allah'ın bu Dîn'le kendilerine izzet bahşettiği bir kavimiz. İzzeti onun dışında bir şeyle ne kadar ararsak arayalım Allah bizi zelîl kılacaktır."

لَقَدۡ أَنزَلۡنَآ إِلَيۡكُمۡ كِتَٰبٗا فِيهِ ذِكۡرُكُمۡۚ أَفَلَا تَعۡقِلُونَ ۝١٠ ﴿سورة الأنبياء﴾

«And olsun, size [öyle] bir kitâb indirdik ki, zikriniz [/bütün şan ve şerefiniz] ondadır. Hâlâ akletmez misiniz?» (21/el-Enbiyâ, 10)

***Müslümanlar ve Arablar, Kur'ân ile anılırlar**. Yine bu Kitâb dolayısıyladır ki bu Ümmet'in [bir] adı [vardır ve] anılır. Arablar da beşeriyyetin önüne ilk defa bu Kitâb'ın yoluna uymakla geçmiştir ve beşeriyyete önderliği de ancak bu Kitâb'a tutunduktan ve Onu kendi hayâtlarında uyguladıktan sonra yapabilmiştir.*

وَإِنَّهُۥ لَذِكۡرٞ لَّكَ وَلِقَوۡمِكَۖ وَسَوۡفَ تُسۡـَٔلُونَ ﴿٤٤﴾ ﴿سورة الزخرف﴾

«Ve muhakkak ki o (Kur'ân) hem senin için hem de kavmin için katî bir zikirdir [/bir şan ve şereftir] ve [günü geldiğinde bundan] sorulacaksınız.» (43/ez-Zuhruf, 44)

قُلۡ يَٰٓأَهۡلَ ٱلۡكِتَٰبِ لَسۡتُمۡ عَلَىٰ شَيۡءٍ حَتَّىٰ تُقِيمُواْ ٱلتَّوۡرَىٰةَ وَٱلۡإِنجِيلَ وَمَآ أُنزِلَ إِلَيۡكُم مِّن رَّبِّكُمۡۗ ... ﴿٦٨﴾ ﴿سورة المائدة﴾

«De ki: «Ey ehl-i kitâb..! Tevrât'ı, İncîl'i ve Rabbinizden size indirileni [Kur'ân'ın ahkâmı uyarınca] tatbîk edinceye kadar hiçbir şey üzerinde değilsiniz...» (5/el-Mâide, 68)

وَلَوۡ أَنَّا كَتَبۡنَا عَلَيۡهِمۡ أَنِ ٱقۡتُلُوٓاْ أَنفُسَكُمۡ أَوِ ٱخۡرُجُواْ مِن دِيَٰرِكُم مَّا فَعَلُوهُ إِلَّا قَلِيلٞ مِّنۡهُمۡۖ وَلَوۡ أَنَّهُمۡ فَعَلُواْ مَا يُوعَظُونَ بِهِۦ لَكَانَ خَيۡرٗا لَّهُمۡ وَأَشَدَّ تَثۡبِيتٗا ﴿٦٦﴾ ﴿سورة النساء﴾

«Eğer biz onların üzerine/kendilerine, nefislerinizi/kendinizi öldürün yahut diyârınızdan çıkın, diye yazmış/emretmiş olsaydık, içlerinden pek azı müstesnâ, bunu yapmazlardı. Eğer onlar kendilerine öğüt buyurulanı yapmış olsalardı, elbette [bu] onlar için daha hayırlı ve [îmânları ve gidişatlarını] daha sağlam [kılıcı] olurdu.» (4/en-Nisâ, 66)

Binâenaleyh Kur'ân ehli, onu kendi aralarında uygulamadıkları, hayâtlarında onunla amel etmedikleri ve vâkıa-i ahvâllerinde onu tatbîke yönelmedikleri müddetce hiçbir şey üzere değildirler; hiçbir ağırlıkları ve hiçbir kıymetleri de yoktur.

[Bu noktada A. Azzâm, Fransa'nın Suriye'deki umûmî konsolosu "[**Ferdinand**] **de Lesseps**"in 19/8/1956 senesinde, muâvininin yardımıyla yazdığı bir raporda yer alan birtakım husûsları aktarmıştır ki bunlar meâlen aşağıdaki gibidir:

*- "Bu [Doğulu] ülkeler hakkında çalışmak isteyen kimselerin dikkatini çekecek en bâriz hakîkatlerden biri, **dîn**in insânların yürekleri içre tuttuğu yer ve onların hayâtları üzerindeki gücüdür. Dîn her yerde ve her işte görünmektedir. - **Doğu toplumu**nda dînin etkisi genel ahlâkda, dilde, edebiyyatda ve ictimâî müesseselerin tamâmında kendini gösterir. - Doğulu adamın âidiyyeti, içinde doğduğu vatana/toprağa[?!] değildir; -Doğulu'nun vatanı yoktur[!]- bilakis **âidiyyet**i içine doğduğu dînedir. Batı'da kişi nasıl vatana/toprağa âit ise hiç kuşkusuz Doğu'da kişi [öylece] dîne âittir. - Doğulu adamın milleti, onun inandığı dîne inanan insânlar topluluğudur ve o dînin havzası dışında kalanlar, onun için ecnebî bir adam gibidir."*[1]]

[1] [Emîniz ki bu satırları okuyan pek çok kişide, bu yargıların doğruluğuna ilişkin bir kanâat hâsıl olacaktır. Ammâ hakîkat gerçekten de öyle midir?! Şu mendebur batılıların ve onlara eklemlenmiş doğuluların yerindeymiş gibi görünen bu tür tesbîtleri yok mu, işte asıl bunlar bizi mahvetti. Bizde de bir "Vatanım rûy-i zemîn -- Milletim nev-i beşer" nakaratı vardır ki evlere şenlik. Evet, bizim için vatanın "Allah'ın ahkâmının ikâme olunduğu toprak parçası olduğu" kuşku götürmez. Bu anlamda günümüz itibâriyle yeryüzünün tamâmında -Afganistan'ın belli yerleri belki istisnâ tutulabilse dahi- Müslüman'ın gerçek anlamda "vatanımdır" diyebileceği bir karış toprak parçası bile kalmış değildir. Şu da var ki bir zamanlar üzerinde Allah'ın ahkâmının ikâme olunduğu ve bilahare -Türkiye örneğinde olduğu gibi-

Câhilî Ulusalcılıklar ve Bölgeselcilikler

Hiç kuşkusuz Batılılar ve onların tilmîzleri İslâm'dan önceki câhiliyyet [dönemleri] ile bağ [/ona âidiyyet] nakaratını her tarafta harekete geçirirler. [Amaç bellidir ve o da] İslâm'dan kopuşu getirmek ve [sözkonusu bu] câhiliyye bağlarını İslâm'ın önüne geçirmektir. Örneğin:

***Fas'ta**: Fransız idâresi, Marakeş Berberîleri arasında ırkî damarı güçlendirmeye çalışır. Bunun için 16 Mayıs 1930'da, İslâm Şerîatı yerine Berberî Örfî hükümleri ile onların Ahvâl-ı Şahsiyye'ye (âile hukûkuna) ilişkin kendi kânûnlarının uygulanmasını öngören "ez-Zahîru'l-Berberî" adlı kânûnnâmeyi çıkarır.*

***Endonezya'da**: Cava – Hind Uygarlığı su yüzüne çıkarılır.*

***Lübnân'da**: Sa'îd Akl, Yûsuf es-Sevdâ ve Victor Şebah gibi şahıslar, Fenikelilik davâsını öne sürerler. Lübnân'ın Arablarla bir bağı olmadığını, bilakis onun Yunan – İtalyan – Akdeniz Medeniyeti'nin bir parçası olduğunu söylerler.*

***Mısır'da**: Firavun Uygarlığı meselesi deşilmeye başlar. Özellikle "Tutankamon" [mezârı] bulunduktan ve Champollion, "Rosetta Taşı"nın sırlarını çözdükten sonra... Selâme Mûsâ ve Lütfî Seyyid, bunların ardısıra Sa'd Zağlûl ve Tâhâ Hüseyn gibiler, Firavun uygarlığını benimseme çağrısının öncülüğünü üstlenir. Ramses, el-Ehrâm, Nefertiti ve Ebu'l-Hevl/Sfenks'in adları ortalıkta dolaşmaya başlar. Ebu'l-Hevl, Mısır'ın kalkınmasını sembolize eden bir slogan olarak benimsenir. Abdunnâsır döneminde [Güney Mısır bölgesi Nil Nehri üzerinde] "Sedd-i Âlî" inşâ olunur ki UNESCO [bu inşâ esnâsında], "Firavnî Ebû Sinbel" tapınağını kurtarmak için dünyayı ayağa kaldırır. Hz. Mûsâ'nın karşısındaki Firavun olan Ramses'in heykeli Kâhire'ye taşınır ve bu iş milyonlara mâl olur.[...] Nihâyetinde Türkler, "Türkiye Türklerindir" ve Mısır "Mısırlılarındır" sloganıyla ünlemeye başlar.*

[Nitekim Oryantalist] "Cuyler Young", Lewis Thomas hakkında, "Onun, "Türkiye Türklerindir" ilkesini tahakkuk ettiren çağdaş Türk önderlerinin demir attığı hareketin

---

laiklikle, demokrasiyle veya sâir çağdaş dînlerle/veya dînsizliklerle idâre olunma belâsına uğrayan toprak parçaları -ulusalcılık çığırtkanlığının, millilik adıyla ortalığı doldurması ve onların despotluğu nedeniyle- vatan olmak dâiresinin dışına çıkmazlar. Bilakis Müslümanların üzerine orayı tekrâr fethetmek farziyyeti biner. Bu farziyyetin nasıl yerine getirileceği husûsu ise şimdilik bir kenârda dursun. Vatan nedir, ne değildir tartışmaları -özellikle de Dâru'l-İslâm, Dâru'l-Harb tartışmaları üzerinden- bu topraklarda pusulasını şaşırmış pek çok kesim tarafından iğdiş edilen bir mesele... O yüzden bu kaydı düşmek ihtiyâcı hissettik. Özetle söylemek istediğimiz ise şudur: Müslüman coğrafyalarda yaşayan -bilhassa Arab, Fars, Türk gibi- insânların bir zamanlar nasılki milleti ile dîni tek bir "kimlik" olmuşsa, aynı derecede ve aynı şekilde onların toprağı da "vatan" sıfatıyla bu kimliğe dâhil olmuştur. İlerleyen süreç içerisinde bu "dîn-millet-vatan bütünlüğü" -yukarıdaki cümlelerin sâhibi batılı ve benzerlerinin fitne-fesâdıyla- bozulmuş ve her biri ayrı kalemler hâlinde aslî hüviyyetinden kopuk bir mecrâya taşınmıştır. İşte Müslümanın üzerine düşen, bu kimliği, yeniden, aslî hüviyyetine kavuşturmaktır. Bunun ilk şartı da "dîn-millet-vatan birliği"ni kendi kişiliğinde ete kemiğe büründürecek olanların varlığıdır. Son olarak, Kabe'yi vatan bilmeyenin vatanı yoktur! Bu konuda çok şey yazılabilir, ama sadece bir ihtirâz kaydı düşmek istedik. Mtrcm.]

tarihî ve ictimâî şartlarının ana hatlarını belirlemeyi başardığını ve yine bu ilkenin, bölgenin çoğu halkının izinden gittiği ilke olduğunu" belirtir.

*İşte bu yüzden **Kemalistler**, "Bir Türk İslâm'ı oluşturmak istiyoruz; bizim malımız ve bizim yeni toplumumuzun bir parçası olacak, Anglikan Kilisesi örneği gibi İngiliz tarzı Hıristıyanlığı sembolize edecek bir Türk İslâm'ı..." diyegelirler.*

Beri tarafta Arab [kimlikli] Mısır'da da bu tür söylemler yankısını bulur ve Batılı ellerin, özellikle/ve bizzât İngilizlerin kendileriyle oynayıp durduğu Mısırlı papağanlar harekete geçirilir ve bunlar da kendi dillerine "Mısır'ın Firavnîliği" söylemini dolarlar. Nitekim Tâhâ Hüseyn, "Mısırlı, Arab/î olmaktan önce/ziyâde Firavunî'dir"; ayrıca: "Eğer İslâm, benimle Firavunluğum [Firavun uygarlığına mensûbiyyetim] arasında duracak olursa İslâmlığımı kesinlikle kaldırır atarım" der. [Bu noktada A. Azzâm, şâir Ahmed Şevkî'nin bu konuyla ilgili birtakım sapkınca dizelerine yer vermiştir ki Müellif bunları iktibâs etmemiştir.]

*Binâenaleyh Batı'yı **ulusal müzeler**e **ve arkeolojik eserler**e bu derece büyük bir önem atfeder hâlde görmek garipsenecek hâl değildir. Zâten **Batılı kuruluşlar**, İslâm âlemindeki kazı çalışmalarına denetmenlik yapmak için yaklaşık bir asır evvelinden oluşturulur. Amaçları bellidir ve o da Müslümanları, İslâm'ın gelişinden evvel varlık göstermiş birtakım eserlere, değerlere ve özel isimlere bağlı kılmaktır.*

*Örneğin [bu kuruluşlardan] "**Botta** ve **Layard**" **Irâk'**a gelir. "**Mariette**" **Mısır**'da, "**Schliemann**" ise T**ürkiye'**de faaliyyet gösterir. Akabinde Ulusal Müzeler ve Eski Eserler dâiresi gibi merkezler kurarlar. Hâl böyle olduğu içindir ki Yahûdî **Rockefeller** kuruluşunun, eski/antik Firavun eserlerini barındıracak bir müzenin ve arkeologlar yetiştirecek bir enstitünün kurulması için on milyon dolar bağışta bulunmasını anlamak güç olmaz.*

İşte yine bunun üzerinden İngiliz mandacılığının Filistînlilere dayatmış olduğu şu 21. maddenin sebeb-i hikmetini anlayabiliriz: "Manda altında olan devlet, bu mandanın başlatıldığı ilk yıl içinde derhal uygulamaya koymak üzere eski eserler ve tarihî kalıntılar hakkında özel bir kânûn çıkarmak zorundadır."

Bütün bunlar ise Müslümanları, dînleri İslâm'dan koparmak ve onları [gerisin geri götürüp o] ilk câhiliyyeye bağlamak içindir. Ta ki Batı, onları, kolay bir lokma hâlinde köleleştirebilsin ve kendi pençesi altında zillete dûçâr edebilsin..!

Dr. Wilson, 1952 yılında Princeton üniversitesinde düzenlenen 'İslâm Kültürü ve Modern Hayât' başlıklı panelde şöyle der: "Şu günlerde Orta ve Yakın Doğu ülkelerinde bir taraftan yeni bir uygarlık rönesansı yaşanıyor, diğer taraftan da antik olan yeniden diriliyor. Hiç kuşkusuz Hıristıyan Batı'nın rönesansı ve bilimsel kalkınma hareketi, klasik ve paganist çalışmalara dayalı düşünme ve tartışma faaliyyetleriyle vukû bulmuştu."

***Îrân'da**: Safeviler ve Pehlevî yönetimi, İslâm âlemiyle bağları zayıflatacak bir yol tutar. Meselâ Pehlevî idâresi, **Farsca**'daki **Arabca** unsurlardan kurtulmak için bir*

*akademi kurar. [Bu] Akedemi de Îrân'ın eski şanını keşfeder. **Zerdüşt'**ün mezhebi yeniden parlamaya başlar ve 'aslanla güneşin ülkesi'nde gözalıcı bir mevki işgâl eder. Yeni yapılar, antik Ahameniş tarzında inşâ olunmaya başlar. Şah Muhammed Rıza Pehlevî, Pers imparatorluğunun kurucusu Kuroş'un üzerinden 25 asır geçmesi münâsebetiyle bir kutlama düzenler [:Persepolis Kutlamaları]. Diğer taraftan Beluç, Kürd ve Arab gibi başka bazı ırklar Îrân'da baş kaldırır.*

***Irâk'ta**: Şovenist naralar ortalığı yıkar. [Bunların] kimisi Arab kavmiyetciliği davâsı güderken kimisi de Kürd ve Türk kavmiyetciliğiyle arzıendâm eder. Âşûrî ve Keldânî çığırtkanlıkları da bunlara eklenir.*

***Hindistan'da**: Hind taassub ateşi alevlenir. Hindliler, Hindlilikleriyle övünmeye başlar. Mekke'deki Zemzem Suyu'ndan bağ[ların]ı kesip onun yerine Ganj Nehri'ne bağlanmayı öngörürler. Ayrıca 'Bhima', 'Arjuna' ve 'Rama Ha' gibi Hind kahramanlarını dillerine pelesenk ederler.* [Bkz: en-Nedvi, "el-Arabu ve'l-İslâm/Arablar ve İslâm"]

Arab fetihlerini bir nevi sömürgecilik, köleleştirme ve yabancının vatan toprağını işgâli gibi görür bir hâle gelirler. Müslümanların kendisiyle iftihâr ettiği fetih[ler], artık böyle görülür. Bu da Müslümanları, üzerinde İslâmî bir hayât ve İslâm düşüncesiyle yaşayabilecekleri; orada Müslüman'ın uyruğunun, bizzât kendi itikâdı, dîni ve İslâmı olacağı bir devlet kurma düşüncesine davet aşamasına getirir.

*Nitekim **İkbâl** -her nerede olursa olsun- Müslüman'a seslenerek şöyle der:*

"Batılı milletleri, kendi Ümmetine kıyâs etme... Hâşimî Resûl'ün Ümmeti, terkîbi itibâriyle eşsizdir. O batılılar, ancak vatan ve nesil çerçevesinde derlenme inancına sâhibdir. Senin derlenmen ise ey Müslüman, ancak dîn gücüyle pekleşir."[1]

***Ürdün** ve **Filistîn'de**: Antik kabîlelerin şanıyla tagannî sesleri yükselir. Ürdün'ün doğusunda kuzey ve güney kabîleleri arasında çekişmeler başgösterir. Filistînlilerle Doğu Ürdünlüler arasında da aynı şey yaşanır. Moab, Philadelphia ve Ammon {gibi şehirler} kulaklarımıza çalınmaya başlar.[...[2]]*

---

1 [**Muhammed İkbâl**'in bu konu başta olmak üzere sâir bazı düşüncelerinin balla katışık zehir içerdiğini belirtmek boynumuzun borcudur. Abdullah Azzâm'ın ve benzeri kimselerin kendisinden alıntı yapması, yahut İkbâl hakkında alayişli bir çerçevenin çatılmış olması, okuyucuyu bir aldanışa sürüklememelidir. Velhâsıl İkbâl çok ama çok dikkatlice okunması gereken bir kişiliktir. Eserleri ve düşünceleri hakkında bizim ülkemizde -özellikle eleştirel- ciddî çalışmaların yapılmamış olması ise ayrı bir yaradır. Umut edilir ki birileri İkbâl'deki kırılma noktaları üzerine ciddî bir eser ortaya koyar. Mtrcm.]

2 [Bu noktadan sonra Abdullah Azzâm, **Yusuf el-Azm**'ın -ki kendisi "Şâir-i Aksa" olarak bilinen kaydadeğer bir şâirdir- "Kırdık Hamza'nın Yayını Cehâlet İle" başlıklı şiirinden -Müellif'in alıntılamadığı- bazı dizelere yer vermiştir ki, Abdullah Azzâm'ın da yer vermediği bazı dizelerle birlikte ve meâlen:

"Kırdık Hamza'nın yayını cehâlet ile -- Darmadağın ettik oklarını pür gaflet ile -- Düşman parçaladı bizi, cihâddan eser yok -- Tâğûtlar dağıttı bizi, adâletten eser yok / Ümmet-i İslâm hayretler içinde hayrete düştü -- Ona yön verenler beterden de beter bir hâle düştü -- / ... / Bir entrika ki, çevirenleri Yahûdî -- Uşaktır gözetip kollayanı, babasız bir türedi!" Mtrcm.]

Evet, hiç şübhesiz İzzet ü Celâl sâhibi Rabbimizin şu kavli hakkımızda hak oldu:

إِنَّ ٱلَّذِينَ يُحَآدُّونَ ٱللَّهَ وَرَسُولَهُۥٓ أُوْلَٰٓئِكَ فِي ٱلۡأَذَلِّينَ ﴿٢٠﴾ ﴿سورة المجادلة﴾

«Allah'a ve Resûlü'ne karşı [başkaldıran, onların koyduğu sınırları tanımayıp sınır koymaya kalkışan ve bu yolda meydân okurcasına] hudud yarışına kalkanlar yok mu, işte onlar en alçaklar içindedir.» (58/el-Mücâdile, 20)

وَمَنۡ أَعۡرَضَ عَن ذِكۡرِي فَإِنَّ لَهُۥ مَعِيشَةٗ ضَنكٗا وَنَحۡشُرُهُۥ يَوۡمَ ٱلۡقِيَٰمَةِ أَعۡمَىٰ ﴿١٢٤﴾ ﴿سورة طه﴾

«Her kim de zikrimden yüz çevirirse ona dar bir maîşet [/pek sıkıntılı bir yaşam] vardır ve onu Kıyâmet Günü kör olarak haşrederiz.» (20/TâHâ, 124)

[Bu noktada Ebû Musab, Abdullah Azzâm tarafından bir kısmı zikredilen hadîsin tamâmına yer vermiştir ki farklı rivâyet yolları da olan bu hadîste öne çıkan husûslar şöyledir:

«- Ben Kıyâmet öncesinde, yalnızca Allah'a kulluk edilinceye kadar [cihâd etmek üzere elimde] kılıçla [peygamber olarak] gönderildim. - Rızkım mızrağımın gölgesi altında kılındı. - Zillet ve horluk ise benim emrime muhâlefet eden üzerine yazıldı. - Her kim de bir kavme benzer [/kendini onlara benzetir] ise o da onlardandır.»

[...] Elhak, elhak ki Allah'ın Kitâbı'ndan uzaklaşmamızın acısını çektik. Allah'ın yolundan sapmamızın cezâsı olarak elem dolu kâseler içtik. Kavmiyetcilik tohumları üzerinden ne ektikse onu biçtik. Biçtiğimiz, akrabanın akrabaya husûmeti, parçalanmışlık, yitmişlik, hizlân ve hüsrân oldu:

... فَمَنِ ٱتَّبَعَ هُدَايَ فَلَا يَضِلُّ وَلَا يَشۡقَىٰ ﴿١٢٣﴾ ﴿سورة طه﴾

«...her kim [benim] hidâyetime tâbi olursa işte/artık o dalâlete düşmez ve şekâvete uğramaz/bedbaht olmaz.» (20/Tâ-Hâ, 123)

Elhak ki elhak, bizim için Allah'a dönmek, elimize bulaşan bütün câhiliyye kirlerini temizlemek ve şu cânlarımızı yeniden saâdet yoluna avdete çağırmak vakti çoktan ermiştir:

أَوَلَا يَرَوۡنَ أَنَّهُمۡ يُفۡتَنُونَ فِي كُلِّ عَامٖ مَّرَّةً أَوۡ مَرَّتَيۡنِ ثُمَّ لَا يَتُوبُونَ وَلَا هُمۡ يَذَّكَّرُونَ ﴿١٢٦﴾

﴿سورة التوبة﴾

«Görmüyorlar mı ki, onlar her yıl bir veya iki kerre fitneye tutuluyor/belâya uğratılıp imtihâna tâbi tutuluyorlar. Sonra da ne tövbe ediyor, ne de ibret alıyorlar.» (9/et-Tevbe, 126)

Ya Allah ya da yok oluş!

Ya İslâm ya da tarumar oluş!

[[1] *ez-Zehâiru'l-İzâm* - C.1-s.901-[905]

[...]

Yirminci Yüzyıl Boyunca Arab Âleminde Komünizm

[...*"Arab âleminde komünist partilerin kuruluşunu organize edenler Yahûdîlerdir. Bu partilere önderlik edenler de, yön verenler de onlardır.*

*Fransız Yahûdî komünist "**Rodinson**" şöyle demektedir: "Komünist partiler ve sempatizan örgütler, Mısır ve Filistîn gibi Arab ülkelerinde, ancak ecnebî çevreler içinde kuruldu. Takipçi olarak da pek az kişi buldu. Çünkü o ülkelerin gerçekliğinden kopuktu. Ciddî bir etki oluşturmadan da son buldu."*

*Aşağıda Arab âleminde {**komünizm**e öncülük etmiş olan bazı} **Yahûdî** isimlere yer veriyoruz:*

1- Mısır'daki Komünist Parti

*Bu örgütlenme, 1921 yılında, İskenderiye'de, adı "**Joseph Rosenberg**" olan bir **Rus Yahûdî** eliyle başlar. Kızı "**Charlotte**" de kendisine yaverlik eder. 1927 yılında ise Moskova, partiyi örgütleyip işlerini takîb etsinler diye üç kişilik bir Yahûdî grubu gönderir.*

*Ondan sonra Rusya, **Mısırlı Yahûdî** "**Henri Curiel**"i yetkilendirir ve kendisine mebzûl mikdârda bir mâlî destek sunar. Curiel de bu mâlî destekle Mısır'daki "**Curiel Bank**"ı ve "Ulusal Kurtuluş için Demokratik Hareket"i (el-Hareketu'd-Dimokratiyye li't-Taharruri'l-Vatanî-**HDTV**) kurar.*

*Sonra **Iskra Partisi** kurulur. Iskra, yani "eş-Şerâre/yani Kıvılcım" ki bu, **Lenin'**in Devrim'in başarıya ulaşmasından önce İsviçre'de çıkarmış olduğu derginin isminin aynısıdır. Bu örgütü **Yahûdî** "**Eli Schwartz**" teşekkül ettirir. Bilahare ismi "Nahve'l-Hizbi'ş-Şuyû'î el-Mısrî-**NHŞM**": "Mısır'ın Komünist Partisine Doğru" olarak değiştirilir. Sonra da "HDTV"ye katılır.*

*"Munazzamatu'l-Fecri'l-Cedîd / **Yeni Şafak Örgütü**" ki kurucusu **Yahûdî Yûsuf Dervîş** ile **Raymond Dwek'**dir. Ondan sonra adı "ed-Dimokratiyye eş-Şa'biyye - **DŞ** / Halkçı Demokrasi" olur.*

*"el-Munazzemetu'ş-Şuyû'iyye el-Mısriyye - **MŞM** / **Mısır Komünist Örgütü**": Kurucuları iki **Yahûdî** olan "**Odette Solomon**" ile kocası "**Sidney**"dir.*

*"Munazzamatu Tahrîri'ş-Şa'b / **Halk Kurtuluş Örgütü**": Kurucusu ise "**Marcel Israel**"dir.*

2- Irâk'taki Komünist Parti

*Yahûdîler kurmuştur. İlk başlangıçta parti mensûblarının çoğu Yahûdîlerdendir. Önde gelen önderlerinden **Sâsûn Dallâl**, **Nâcî Şumeyl**, **Sıddî[k] Yehûda** ve **Yûsuf Ezekiel** gibi isimlerin tamâmı Yahûdî'dir.*

***Kadrî Kal'acî**, "Tecrubetu Arabî fi'l-Hizbi'ş-Şuyû'î/Bir Arab'ın Komünist Parti'deki Deneyimleri" adlı kitâbında (s.21-22), aynı şekilde **Bedr Şâkir es-Seyyâb** ["Kuntu Şuyû'iyyen/Bir Zamanlar Komünist İdim" adlı eserinde], [bir zamanlar] Irâklı komünist*

arkadaşlarıyla birlikte komünizmi yaymak için neler yaptıklarını, nasıl çalıştıklarını anlatırlar. -Yaptıkları ahlâksızca işlere dâir anlattıkları şimdilik bir kenârda dursun- [Hikâye olunan şudur:]

"Arzumuza uygun nağmeyle ses versin diye her telden çalmaya başladık. ***Kürd*** *talebeler arasında Arab milliyetcilerin Kürdlerden ve onların milletinden nefret ettiği, beri tarafta bizim ise onları kardeş olarak gördüğümüzü yaydık. Onların önünde Arab milliyetciliğine sövmeye başladık. Daha ötesi* ***Arablar****ı kötülemeye koyulduk. Arab tarihinin katliâm ve asıp kesme toplamından gayrı bir şey olmadığını; onların büyük önderlerinin de ancak ve ancak toprak ağaları, cellâdlar ve sâire olduğunu iddiâ eder olduk.* ***Yahûdî*** *kardeşlerimize ise herhangi bir davete gerek duymaksızın uğrayıp geçtik. Bazı kız arkadaşları, bazı talebelere etki etmek için kullandık."* [Bu satırların akabinde Mütercim olarak şunu kaydedeyim ki, o komünist yoldaşları, bu topraklardaki yoldaşlara(!) kıyâs ederek okumak ibretlik bir manzara ortaya çıkaracaktır.]

3- Suriye–Lübnân Komünist Partisi

Parti 1924 yılında, Filistîn–Mısır Komünist Partisi'nden sonra kurulur. Lübnân'da partiye başkanlık eden ***Rus–Yahûdî "Jacob Tiber****"dir. Mike, Oskar, Muller adında üç Rus Yahûdî de kendisine yardımcılık ederler.*

Sonra ***üç Yahûdî*** *Hayfa üzerinden Beyrut'a girer ki tamâmı Rus'tur. Bunlar Moskova'nın üç câsûsu* ***Joseph Berger****,* ***Nahum Lestshinski*** *ve* ***Ilya Teper****'dir.*

Suriye–Lübnân Komünist Partisi, Filistîn'deki Yahûdî Komünist partisine bağlıdır. Sonra da Fransız Komünist partisine bağlanır.

4- Ürdün ve Filistîn Komünist Partisi

Filistîn *üzerinde kafa yormak* ***Bolşevik Devrimi önderleri****nin önde gelenlerini meşgûl eden büyük meselelerden biri olmuştur. Devrim'in daha ilk günlerinde* ***Lenin*** *Rusya'da* ***Yahûdîler*** *hakkında iki şıklı bir karâr çıkartır:*

*Birinci olarak: Yahûdîlere düşmanlık (****Anti Semitizm****) kânûnî bir suç sayılacaktır.*

İkinci olarak: Filistîn'de bir ulusal Yahûdî devleti kurulması desteklenecektir.

Sözü geçen bu karâr, ***Balfour*** *-İngiltere Dışişleri Bakanı-* ***Deklarasyonu****'nun 2 Kasım 1917 yılında yayınlanmasından yaklaşık yirmi gün önce çıkarılır.*

Bu yüzden Rus/ya komünistleri, Filistîn'deki komünist örgütlenmeye ihtimâm gösterirler. Sonuç itibâriyle 1919 yılında kurulan Filistîn Komünist Partisi, bölgedeki ilk parti olur. Bunu ilk etapta teşekkül ettiren ***Rus Yahûdî "[Dr. M.L.] Rothstein****"dir. Moskova Rus Komünist partisinin iki Yahûdî öncü ismini Filistîn'deki örgütlenme için gönderir. Bunlar* [جاك شابيليف] *ile* [رادول كارن بورغ]*'dır[?!]. Filistîn Komünist partisinin bütün unsurları, başlangıç itibâriyle Rus Yahûdîlerdir.*

*Ondan sonra Moskova "****Vladimir Jabotinsky****"i[?!] gönderir. Kendisi Filistîn'de dikkate değer bir etkinlik gösterir. Akabinde "Ebu Ziam" lakablı* ***[Wolf] Averbuch****, Arab ülkelerindeki komünist örgütlenmeyi organize etmek üzere yetkilendirilir. Sözü*

geçen bu son isim Lenin'in İsviçre'den arkadaşı ve Filistîn'deki en bâriz komünist kişiliktir. Nitekim 1924'den 1929'a kadar Filistîn'deki komünist partinin başkanlığını deruhde eder.

Filistîn Komünist Partisi'ne üyelik ilk elde Yahûdîlerle sınırlıdır ve çok az Filistînli Arab partiye girebilmiştir. Arablar, komünist ekseriyyet arasında itimâda şayan görülmemiş ve sır verilme noktasında güvenilir kabûl edilmemiştir.

1937 yılında Filistîn Komünist Partisi'nin ilk alenî hareketi, işçi sendikası perdesi ardında Hayfa'da kurulur ki sekreteri Emile Toma'dır. // en-Nâsıra'da sekreterliğini Emile Habîbî'nin, Yafa'da ise Fuâd Nassâr'ın yaptığı işçi sendikaları...

*1939 yılında komünistler **Ulusal Kurtuluş Ligi** (Usbetu't-Taharrur el-Vatanî)'yi kurarlar. Sekreteri Yahûdî* [بن فسكي]*, [?! Fuad Nassâr?!] yardımcısı[?!] ise Tawfik Toubi'dir[?!]. Lig'in talebi, İngiltere'nin çekilmesi, ondan sonra Arablar ile Yahûdîler arasında ortak bir hükûmetin kurulmasıdır.*

1948 savaşında Ulusal Kurtuluş Ligi üyeleri silâhlı milis komutanlarına dönüşürler ki bunlar, [bizzât] Filistîn halkını boğazlar... Onlara aldanmış birtakım gençler bu yüzden onlardan ayrılır. Beri tarafta azılı komünistler, Yahûdîleri savunur ve onların yanında yer alırlar. [Meselâ] en-Nâsıra'da avukat olan İbrâhîm Bekr, Yafa'da Fuâd Nassâr ve Filistîn'deki sâir Arab komünist önderler bunlar arasındadır.

1948 felâketinden sonra Yahûdî Filistîn Komünist Partisi, işgâl altında olmayan Filistîn bölgelerinden geriye kalanı kontrol etmeye başlar. Emile Toma, Tawfik Toubi ve Emile Habîbî, Parti'nin başkanlık birimi içindedir... Son iki isim ise günümüzde[!] Knesset üyesidir.

Filistîn'in iki yakası arasındaki komünistlerle irtibât ise mütâreke komisyonunda çalışan komünist bir gazetecinin ve İsrailli bir subayın üzerinden sağlanır. Komünist Parti'nin yayınları, alt tarafında şu İbranice ek yazıyı taşır: "Filistîn Komünist Partisi matbaalarında basılmıştır." Yani "işgâl altında olan bölümde..."

1950 yılında Batı Yaka Ürdün'e ilhâk olunur. Komünist Talat Harb, Ramallah'ta, İsrail'den getirmiş olduğu komünist yayınları dağıttığı bir sırada tutuklanır. Yine 1951 yılında Ammân'daki güvenlik güçleri komünistlerin bir matbaasını ele geçirir ki bu matbaa İbranice numaralarla ve yazılarla kayıtlıdır.

1952 yılında Ürdün Komünist Partisi'nin Filistîn Komünist Partisi'nden ayrılması doğrultusunda Moskova'dan emir çıkar. O dönemde Fâik Varrâd henüz daha işgâl altındaki bölgededir. İsrail güçleri kendisine çıkış için izin verir... Çıkar ve [ilerleyen süreç içinde] komünist hareketin önderlerinden biri hâline gelir. Ramallah bölgesi de onu, 1956 yılında, kendisini temsîl edecek vekîl olarak Ürdün Parlamentosuna takdîm eder. İşte o gün, hem bir komünist hem de Hıristıyan olan Azîz [/Kıddîs] Yakub Ziyâdin'i de vekîli olarak oraya gönderir.

*1957 yılında Ürdün Komünist Partisi fesh olunur; önderleri tutuklanır ve el-Cifr Hapishanesi'ne tıkılırlar. Ürdün Komünist Partisi sekreteri **Fuâd Nassâr** bazı*

*konferanslar vermiştir ki bunların ilki "**Komünizm ve İsrail**" başlığını taşır. İşbu konferansta şöyle demiştir: "Biz ve herkes biliyor ki İsrail bir gerçekliktir. Kendi siyâsî, iktisâdî ve askerî yapısına sâhib bir devlettir. Yahûdîler de diğer halklar gibi bir halktır ve onların da yaşama hakkı vardır. Ben de Yahûdîleri bir devlet olarak tanıyorum. Çünkü güneş balçıkla sıvanmaz."*

Fuâd Nassâr 1977'de Ammân'da öldüğü zaman İsrail Komünist Partisi "Rakah" en-Nâsıra'da onun için bir anma merâsimi düzenler. Parti'nin önderi "Meir Vilner", aynı şekilde Tawfik Toubi, Emile Toma ve -"30 Mart [Filistîn] Toprak Günü" fikrinin sâhibi- Tawfik Zayyad, bu merâsimde bir konuşma yapar. İşbu Tawfik[lerin her ikisi birden] İsrail Knesset üyesidir ve [Tawfik Zayyad], 1978 yılında, elinde İsrail bayrağı ile Amerika'da bağış toplayan biridir. [...]

***Mahmûd Dervîş** ve **Semîh el-Kâsım**, iki Filistînli komünist şâir, işgâl altındaki toprakları temsîl eden iki figür... Bunlar, Uluslararası Sofya Kongresi'nde İsrail bayrağı taşıyorlardı.*

[Bu noktada Abdullah Azzâm **Sa‘d Cum‘a**'dan (سعد جمعة) bir alıntı yapmıştır ki, Kürd asıllı Ürdünlü bir mütefekkir ve edîb olan bu isim, o dönemin olaylarını tahlîl eden en önemli kişilerden biridir. Ürdün Devleti içinde pek çok resmî vazîfe deruhde ettikten sonra asıl belânın Arablar içinde olduğunu görmüştür ve bu hâli muhtelif eserlerinde açıklamıştır. Arab liderlerin ihânetleri ve entrikaları karşısında yaşadığı elemin acısıyla kahrından ölmüş biridir dense yeridir.

"el-Muâmere ve Ma‘reketi'l-Masîr - **[Büyük] Entrika ve Ölüm Kalım Savaşı**" / "Muctema‘u'l-Kerâhiye - **Nefret Toplumu**" / "Ebnâu'l-Efâ‘î - **Yılanların Çocukları**" / "Allah evi'd-Demâr - **Ya Allah Ya Yıkım**" adlı eserleri burada sadece ismen de olsa mutlaka kaydedilmelidir. Yılanların Çocukları şeklinde zikrettiğimiz eseri, Arab âlemi içindeki siyâsî çıyanların nemenem varlıklar olduğunu o tarihin örnekleriyle çarpıcı bir şekilde anlatmaktadır. Alıntıya gelince:

*"**Üstâd Sa‘d Cum‘a** şöyle demektedir: "Her türlü kuşkuyu bertaraf edecek bir kesinlikle sâbit olmuştu ki, kurulan tek bir örgüttü, aynı inançla ve aynı planlamayla birbirine bağlıydı; planlama ve hedefte de bir bütünlük vardı; evet, **İsrail Komünist Partisi ile Arab komünist partilerinin tamâmı** arasında görülen buydu. Ürdün'de yöneticilik yükünü çekmiş birisi, Arab komünist yayınların pek çoğunun İsrail sınırı üzerinden bizim diyârlara geldiğini bilir. Ürdün komünist partisinin pek çok önderi de bizi İsrail üzerinden bombardımana tuttular. Düzenbaz siyonist partilerin siyâsîlerinin (dihkânlarının) tezgahında tilmîzlik ettikten ve onların eli altında yetiştikten sonra..."]*

[Bu aşamadan sonra "**Komünizm'in İslâm'a ve Müslümanlara Karşı Tavrı**" ve **"Komünistler ve Filistîn"**, akabinde ise aşağıdaki başlık yer almaktadır.]

[[1] *ez-Zehâiru'l-İzâm* - C.1-s.974-976]

[...]

Arab Komünistler ve Filistîn {Meselesi}

Geçen fasıllarda Arab âlemindeki komünist yapılanmaların tamâmının Yahûdîler tarafından kontrol edildiğini ve yine onlar tarafından korunup kollandığını gördük. Kendilerini Arablığa nisbet eden komünist önderler ise hiç kuşkusuz Yahûdî siyâset adamlarının eli altında yetişmiş kimseler olup akıl yapılarını değiştirdikten sonra artık Yahûdîleşmiş kimselerdir. Ayrıca Yahûdîler, bu tilmîzler[in]e ve bölgedeki sosyalist ilerlemeye büyük umutlar besleyegelmiştir.

1948 yılında -Filistînlilerin evlâdlarından olan- Arab komünistler, Moskova'ya: "Filistîn'i Yahûdîler için ulusal bir vatan kılmak, Arab âleminin bolşevikleştirilmesi için en başarılı araç ve tek çıkar yoldur" diye yazarlar.

*Filistîn'in bölünmesi karârı henüz Birleşmiş Milletler'in koridorlarında dolandığı ve Rusya'nın henüz daha bu konudaki karârını açık bir şekilde belirtmediği sırada Arab komünistler bölünme fikrine şiddetle karşı durur, ama Rusya bölünme karârını açık bir şekilde desteklediğini ilân ettikten sonra Arab komünistler de [bu konuda] geri adım atıp bölünmeyi destekleyen bir tavır takınırlar. Nitekim Arab komünistlerin genel sekreteri **Hâlid Bekdâş** şu sözleriyle bir ilânda bulunur: "[Bu işten] Sorumlu olanlar bizzât gerici Arab hükûmetleridir. Hiç kuşkusuz dost Sovyetler Birliği son âna kadar itirâzını sürdürdü ve yandaşlığını da elden bırakmadı. Yahûdîlerin bir millet olmadığı doğrudur, ama onlar da yaşam hakkı olan bir halktır."*

*Suriye – Lübnân Komünist Partisi yönetim üyesi, kezâ Hâlid Bekdâş'ın yardımcısı olup bilahare kendisiyle ters düşerek ondan ayrılan **Refîk Rızâ** şu sırrı fâş etmiştir ki şöyle der: "Komünist partinin idârî kadrosu aynen Ben-Gurion'un taşıdığı hamâsetle Filistîn'de [bir] Yahûdî Devleti'nin kurulması havasındaydı. Onların nazarında İsrail, Yakın Doğu'da demokrasi vâhalarından bir vâhaydı. Dağınık İsrail halkı da mutlaka vaad olunan [Mîâd] topraklar[ın]da bir araya gelmeliydi. Yine sözkonusu bu idârî kadronun örfünde enternasyonal dayanışmanın [bu konuda] gerektirdiği de Marksist ilkelerin ana damarlarından birinin ta kendisiydi ve bu yüzden İsrail'in varlığı -onların örfüne göre- kendisine mahsûs insânî gerekçelere sâhibdi ki bu da her türlü gerekçenin ve ulusal gerçekliğin ötesindeydi."*

Hiç kuşkusuz herkes, komünistlerin -kendi soydaşlarından olan kendi kardeşleri karşısındaki- bu aşağılık konumunu görüp/anladı. Kendi varlıklarını, hayâtlarını, dînlerini ve nâmûslarını savunan, [bunları savunurken] darmadağın edilip/oraya buraya sürülen Arabları, o komünistler aynı yaydan oka tuttular; onlara saldırdılar ve onları 'düşmanlık edenler' olarak görüp/böyle yaftaladılar.

Beri tarafta Yahûdîleri mazlûmlar şeklinde betimliyor; Filistîn'i savunmayı ise dînî bir yobazlık/gericilik ve Yahûdîlerin aleyhine bir entrika olarak görüyorlardı.

*Meselâ **Irâk'ta komünistler**: "Irâk halkı kardeş İsrail halkına karşı savaşmayı kesinlikle reddediyor" der.*

***Parti'nin Irâk'taki sekreteri** "Fehd" lakablı "**Yûsuf Selmân**": "Filistîn'de biri Arab diğeri Yahûdî olmak üzere iki devletin kurulması başla göz üstüne" der ve: "Bu iki devlet için sosyalizmi ve Arab[ların] dînî gericiliğine karşı müttefikliği şart" koşar.*

***Mısır Komünist örgütü** ise 15 Mayıs 1948 yılında "**Arab Ülkelerinin Orduları Filistîn'e Saldırdı**" başlığı altında: "Bu savaş, Arab burjuvazisine hizmet eden ve Filistîn'de yükselen devrimci proleteryayı ([yani] Yahûdîleri) ezen gerici bir savaştır" diye yazar.*

*İsrail'in kuruluşundan sonra ise komünistler İsraille barış çağrısı yapmaya başlar. Aynı şekilde komünistler -sürekli bir şekilde- İsrail Komünist Partisi sekreteri Samuel (**Shmuel**) **Mikunis**'in, "**Cominform**" dergisinde, "**Kalıcı Bir Barış Yolunda**" başlığı altında yazdığı makâlelerini dağıtıp durur.*

***Ürdün Komünist Partisi sekreteri Fuâd Nassâr**, 1957 yılında, el-Cifr'de, bir konferans verir ve bu konferansta şöyle der: "Biz ve herkes biliyor ki İsrail bir gerçekliktir. Kendi siyâsî, iktisâdî ve askerî yapısına sâhib bir devlettir. Yahûdîler de diğer halklar gibi bir halktır ve onların da yaşama hakkı vardır. Ben de Yahûdîleri bir devlet olarak tanıyorum. Çünkü güneş balçıkla sıvanmaz."*

*Filistîn direnişinin oluşumu ve güçlenmesi sonrasında ise komünistler [bizzât ve bilfiil] bu direnişin içine sızar. Sızar ve [bu kez,] "**Yahûdî ile Siyonisti birbirinden ayırma**" söylemini dillerine dolamaya başlarlar. İşbu söylem ise Filistîn davâsını sulandırmak içindir. [Nitekim:]*

"Biz, onurlu Yahûdîlere karşı savaşmıyoruz, bilakis siyonizme[/siyonist olanlara] karşı savaşıyoruz" derler.

*Bilmiyoruz, acaba genel/açık meydânda -onların iddiâsına göre- onurlu Yahûdîler ile Siyonist olanları birbirinden ayırmak aceb nasıl olur/muş..? Beri tarafta siyonist örgütlerin önderleri, her siyonisti Yahûdî olarak görür. Daha ötesi si(y)on, Kudüs'ün güney bölümü (Yebusiler Dağı) için kullanılan bir tabîrdir ki bilahare Yahûdîler bunu Kudüs için kullanmaya başlar ve **Kudüs**'ü "**Siyon Kızı**" olarak isimlendirir. Tevrât'ta ise şöyle geçer: "Mırıldan nağmeni ey Siyon kızı, sevinçle ses ver ey Yeruşalim kızı!" [veya: "Ey Siyon kızı, sevinçle coş! Sevinç çığlıkları at, ey Yeruşalim kızı!"]*

***Herzl** ise, "**Siyonizm**, Arz-ı Mev'ûd'a dönüş olmaktan önce Yahûdîliğin ocağına dönmektir/dönüştür" der.*

***Ben-Gurion** da, "Ben öncelikle [bir] Yahûdîyim, ondan sonra [bir] İsrailliyim. Şuna olan inancımdan ötürü ki, İsrail Devleti bütün Yahûdî halkı için ve ona niyâbeten var kılınmıştır" demektedir.*

*{Filistîn devrimi liderleri ve örgütleri} gençlere devrimci kültürü aşılamaya başlar. **Mao**'nun ve **Che** Guevara'nın kültürünü.. **Lenin** ile **Stalin**'in devrimciliğini.. **Marks'**ın görüşlerini, **Kastro**'nun hayâtını... **Gençler**e, çevresinde dolanıp durdukları/veyahut habire tekrâr ettikleri yirmi tane kelimeyi [papağan gibi] belletirler... **Emperyalizm**, **Burjuvazi**, **Demagoji**, **Proletarya**.. [ilh...]*

Gençler, yeni bir şeye sâhib oldukları zannına/havasına kapılır. [Bütün] bunları Allah Azze ve Celle'nin dînine bedel tutarlar. Allah'ın âyetlerini ve mukaddesatı az bir baha karşılığında satışa çıkarırlar. Böylece gençler, [ipe sapa gelmez] düşünce labirentleri ve materyalizmin muammâları arasında yitip gider. [Verilen] mücâdele de Yahûdîlere karşı bir cihâd, vatan/toprağını ve mukaddesatı geri almak için Allah yolunda verilen bir savaş olmaktan çıkıp gericilik (yani İslâm Dîni'ne) karşı bir savaşa, bir iç çatışmaya dönüşür. Bu iç çatışmanın girmediği ev kalmaz; kardeş kardeşle, baba oğulla, kız anayla çatışır durur.

Komünist el-Ensâr Örgütü *sorumluları, 1969-1970 yılında sendikalar birliğine gelir ve: "Bizim düşmanımız, siyonist emperyalizmdir, yoksa onurlu Yahûdîler (!) değildir" derler -ki bunu da ancak kâğıtlar üzerinden duyduk-.*

Devrimci kesimler*, 10 Nisan 1970'de, başkent* ***Ammân*** *müdiriyyetinde tâm bir hafta boyunca Lenin'in yüzüncü doğum yılı günü kutlamaları düzenler. Lenin'in, hani o yeryüzünde dînsizlik devletini eken Büyük (!) Lenin'in resminin asılmadığı ne bir yol ayrımı, ne bir kapı, ne bakkâl, ne de bir meyhâne kalır.*

Karârgâhlarındaki hâllerine gelince, bunu bizzât ve yakından gördük. Nitekim eylemci adları Ebû Cehl, Ebû Leheb, Mao, Che Guevara ve Ho Chi Minh idi.

Gece parolaları ise dîne ve Allah'a küfürdü*. Yemeklerine gelince: Köpekleri kendi tüfekleriyle avlar, ondan sonra yerlerdi. Zîrâ onların nazarında köpekle koyun arasında bir fark yoktu. Ayrımcılık davâsı, onlara göre, gerici bir hurâfeydi ve adı Muhammed (sallallahu aleyhi ve sellem) olan [hâşâ sümme hâşâ] bir bedevî tarafından çölden getirilmişti.*

Gördük onları mücâhid Müslüman gençlerin silâh taşıdığı demlerde... bu gençler fedâî birliklerde ezân okudukları vakit Lenin'in ve Mao Zedung'un veledleri, sıra sıra dizilip gürültü çıkarır ve seslerini şöyle diyerek yükseltirlerdi:

Eğer beni sorarsan, budur değerlerim benim
Ben Marksistim, Leninistim, Entarnasyonalistim!

Rabbim ne doğru buyurmuş:

وَإِذَا نَادَيْتُمْ إِلَى ٱلصَّلَوٰةِ ٱتَّخَذُوهَا هُزُوًا وَلَعِبًاۚ ذَٰلِكَ بِأَنَّهُمْ قَوْمٌ لَّا يَعْقِلُونَ ۝٥٨ ﴿سورة المائدة﴾

«Namaza [toplanmak için] nidâ ettiğiniz vakit [istihzâ kasdıyla] onu bir eğlence ve oyun yerine koyarlar; işte bu onların akletmez bir gürûh olmalarından dolayıdır.» (5/el-Mâide, 110)

İsrail hapishânelerinde boyunduruk altında inim inim inleyen Mücâhid Müslüman gençler, hâlâ daha -namaza kalktıkları vakit- ***Corc Habaş*** *ve* ***Nâyif Havâtme*** *hesâbına çalışanların bilerek çıkardığı gürültüden muzdarib olurlar. Nice nice tartışma ve nice nice çatışma sırf Müslüman bir gencin Mao'ya veya Che Guevara'ya veyahut Lenin'e veya Marks'a dokundurması sebebiyle vukû bulmuştur.*

*Devrimci eylemin Ürdün'de son bulması sonrasında **Corc Habaş** gibi bazı solcu öncülerin, bir kez daha [ama bu kez] Demokratik Güney Yemen'de -Âd Toprağında- boy gösterdiklerini, [bu topraklarda] Mao, Marks ve Lenin için üniversiteler, enstitüler düzdüklerini gördük.*

İngilizlerin [aynı ânda] hem ulusalcı Arablarla hem de komünistlerle nasıl işbirliği yaptıkları konusunda hayret içindeyim. Eğer her iki gürûh, İslâm'a ve Müslümanlara karşı savaşta hizmete âmâde ve bu anlamda tek bir cebhe olmasa bu olur muydu?

***İngiliz Haçı, Yemen'de komünistler** için, onların o orak ve çekiçlerini göndere çıkarabilir ve ulusalcı Arab öncü birlikleri, -adı [bile] Arabca olmayan- Corc Habaş'ın şahsında tecessüm etmiş bir hâlde organize edebilir. Bu da [hiç kuşku yok ki] fıtratı itibâriyle Müslüman olan Yemen halkını terörize edip/yıldırmak içindir. El yapımı patlayıcıları Kuzey Yemen'e göndermek, yerleşim birimlerini havaya uçurup/yıkmak ve çoluk çocuğu katletmek içindir.*

İşte o zaman anladım İslâm'a ve Müslümanlara karşı çevrilen küresel entrikanın boyutlarını..!

***Ahlâk ve değer** denilen şeye gelince, sosyalist devrimcilerin nezdinde bunların hiçbir kıymetiharbiyesi yoktur. Nice nice 'yoldaş genç kızlar'(!!), evet bunlar, Filistîn adı altında aldatılmışlardı.Bunların merkezlerine, özellikle -Ammân gibi- şehirlerdeki ofislerine girdiğiniz zaman, kumaşı bedenlerine yapışık/daracık pantolunlu kızlar görürdünüz.* Züppelerle *hippiler arasında müzik nağmeleriyle uyuyan ve ud telleriyle uyanan kızlar..!*

1979 yılında Ürdün Üniversite'sinde yapılan bir gösteride bunların sesleri yükseliyor ve şöyle diyorlardı: "İsteklerimiz yasaldır. Ekmek, güvenlik ve özgürlük, bir de sabi kız/lar yanında delikanlı/lar."

[Oradan geçen] gençlerden birinin onlara yaklaştığını gördüm ki [bu arada] şovenist birtakım sloganlar yükselmeye başlamıştı. Bu saf/temiz genç onlara: "Kardeşler, size İslâm adına sesleniyorum" demişti. Aldanışa kapılmış/mağrûr devrimci sosyalist yoldaşlardan biri o gencin karşısına dikilmiş ve ona [Âmmice ve kâfiyeli bir şekilde]: "İsteklerimiz gâyet açıktır, yobazlık/gericilik görmek istemiyoruz" yani İslâm görmek istemiyoruz demişti.[1]

[1 *ez-Zehâiru'l-İzâm* - C.1-s.984-986]

[...]

1 [Bu noktadan sonra Abdullah Azzâm, **"Teorik ve Pratik Açıdan Marksizm'in Düşüşü"** başlığı altında bu konuyu nisbeten tafsîlatlı bir şekilde ele almıştır. Sonraki başlık ise **"Komünizm'in İslâm Âleminde Yayılma Sebebleri"**dir ki alt başlıklardan bazıları: **1-** Batı Emperyalizmi'nin İslâm Âlemi'ni Sömürüsü, **2-** Batı'nın İslâm Âlemi'nde Kökleştirmeye Çalıştığı Eğitim-Öğretim Birimleri, **3-** Yahûdîlere Verilen Destek, **4-** İctimâî Zulümler ve Yaşam Standartlarındaki Büyük Fark, **5-** Bozuk İnançların ve Hurâfelerin İslâm Adı Altında Yayılması, **6-** İslâm Âlimlerinin[!] İhâneti, **7-** Müslümanların Cihâdı Terk Etmesi, **8-** Ulusalcı Hareketlerin Laik Çizgiyi Benimsemesi, ilh...]

XX. Yüzyılın İkinci Yarısı Boyunca Arabların ve Müslümanların Hezîmete Uğraması, Dağılmaları ve Uçurumun Dibine Doğru Yol Almaları

İşte yirminci yüzyılın ikinci yarısı, Arab ve İslâm ülkelerinin bağımsızlığına böyle şâhidlik eder. Bağımsızlık/istiklâl dediğimiz ise şeklî, programlı bir şey olup hakîkati itibâriyle sömürgeci güçlerin -adına çağdaş dönem/yeni sömürgecilik denilen olgu kapsamında yaptığı- yöntem değişikliği operasyonundan öte bir şey değildir. Nitekim emperyalist/sömürgeciler, Arab âlemini yaklaşık **22** devlet hâlinde parçalar... İslâm âlemi de toplamda **55 devlet**e ulaşacak bir biçimde parçalanır. Sözkonusu bu devletlerin yönetimine ise -yine sömürgecilerin doğrudan doğruya ve çok ince ayarlarla yaptığı operasyonlarla- çeşitli yönetim biçimleri musallat edilir. Özellikle de büyük ve önemli doğal zenginliklerin -bahusûs petrolün- var olduğu bölgelerde... Bu yönetim biçimlerinden biri, baskıcı **askerî diktatörlük rejimleri**dir ki bu da özellikle hareketliliğin ve canlılığın, şuûrun ve kültürün var olduğu bölgelerde görülür. Irâk, Şâm ve Mısır gibi bölgelerde olduğu gibi... Diğer bir yönetim biçimi ise Batılı Liberal rejimle [veya ideolojiyle] kendini kamufle etmiş olan diktatörlük rejimleridir. ilh...

Ama bu rejimlerin tamâmı, kendi halklarını, baskı, zulüm ve despotlukla yönettiği gibi yine bu halkların üzerinde, onları yoksullaştırma, cehâlete mahkûm etme, çeşit çeşit ahlâksızlık yollarına koşma, aralarında fuhşiyyatı, yitmişliği ve sapkınlığı yayma gibi politikalar uygulamıştır.

Aynı şekilde bu rejimlerin bilâ-istisnâ tamâmı, sömürgeci Batılı ülkelerden -küllî veya cüzî olarak- devşirilen **ithâl mâlı beşerî kânûnlar**la hükme koyulmuştur.

İşte, geçen *bütün* o yıllar boyunca **İslâm âlemi** [öyle] bir **düşüş** yaşar ki, yaşadığı devasa ve envâiçeşit krizlerle inleyen geri kalmış ülkeler sıralamasında *dibe vurur*. Bundan ötürü ve Batı'nın bu ülkeler içinde imâl ettiği, her biri ayrı bir telden çalan ve kendi hevâsı üzre yol alan, kimi, Doğu'nun komünist-sosyalist-dînsiz felsefelerinden, kimi ise Batı'nın ibâhî-liberalist-yırtık/yoz sapkınlıklarından kotarılan sayısız fikrî ve siyâsî akımın varlığı sebebiyle bu ülkelerin pek çoğunda, iktidâr uğruna, son derece acı bir çatışma yaşanır. İktidârdaki düzenlere muhâlif birtakım siyâsî kitleler yönetimi ele geçirmeyi başarır; başarır başarmasına ama, ortaya koyduğu [sözümona] farklı örneklik/alternatif, küfür, zulüm, yitmişlik ve tefessüh boyutlarıyla bir öncekinden geri kalmaz. Böylelikle de kayıplar ve krizler zincîri müteselsilen devâm eder.

Beri tarafta ve yine bu yapay/naylon rejimlerin/düzenlerin/iktidârların pek çoğu, [bizzât] kendi aralarında **bölgesel savaşlar**a tutuşurlar; ne dîn birliği ve -hattâ- ne de yöneticiler arasındaki ulusal [/~~millî~~] birlik bağları, bu savaşların yaşanmasının önüne geçebilir. Meselâ Îrân-Irâk arasındaki savaş... Irâk ile Kuveyt, Yemen ile Suûdi Arabistan, Suûdi Arabistan ile Mısır arasındaki savaşlar... Libya ile Çad ve Cezâyir ile Fas arasındaki savaşlar... Suriye ile Ürdün, yine Suriye ile Lübnân'daki çeşitli güç odakları arasında yaşanan savaşlar... Körfez Emîrlikleri arasındaki sınır kavgaları ki

Suûdi Arabistan ile Katar, Katar ile Bahreyn arasındaki kavgalar... Ürdün rejimi ile Filistînliler arasında, kezâ Suriye rejimi ile Filistînliler arasında, aynı şekilde Lübnânlı farklı kuvvetlerle Filistînliler arasında yaşanan şiddetli çatışmalar... Suriye ile Türkiye, Suriye ile Irâk, Sûdân ile Eritre, Eritre ile Çad arasında neredeyse savaş çıkaracak noktaya varan tehdîdler... Yüzbinlerce cânı yok eden, bu ülkeleri ve bu ülkelerdeki kulları fakruzarûrete dûçâr eden bu savaşların ve bu çatışmaların listesi böyle uzayıp gider. Şu da var ki, bunlar arasından **hak ve batıl kavgası** olarak kabûl edilebilecek veya şer'î kıtâl gerekçelerinden herhangi bir gerekçenin kokusunu alabileceğiniz tek bir kavga dahi yoktur. Bilakis bu savaşların nedeni, ya krallarla hâkimlerin kaprisleri ya da üstünlük -İslâm ülkelerinde yönetim tahtına kurulmuş olan uzun kulaklılardan- falânın veya filânın olsun diyedir.

İşte düşman, bu ahvâl ve şerâitin gölgesi altında tamahkâr gözlerini bizim üzerimize dikti. Yahûdîler, **1948** yılında -ve Yedi Arab Ordusu komutanlarının ihânetiyle- **Filistîn**'in üçte ikisini işgâl etti. Ondan sonra **1967** yılında Filistîn'den geriye kalan bölümleri, Doğu Kudüs'ü, Mübârek Mescid-i Aksa'yı, ilâveten Suriye, Mısır, Lübnân ve Ürdün'den -alanı, Filistîn'in yüzölçümünden beş kat fazla olan- bazı toprakları da işgâl etti. Bütün bunlar ise Suriye'deki Baas ve Nusayrî Rejimi, Mısır'daki Abdunnâsır ve Arab Ulusal Rejimi, Ürdün'deki köklü Masonik Kral Hüseyn Rejimi gibi rejimlerin ihâneti sebebiyle idi. **1973** yılında Suriye'de Nusayrî Rejimi, Mısır'da ise hâin Enver es-Sâdât'ın Rejimi, **Yahûdîler** karşısında kazanılan biricik ve emsâlsiz Arab zaferini öncelikle askerî, akabinde ise siyâsî bir hezîmete dönüştürdüler. Bilindiği gibi bu zafer, meşhûr Ramazan muhârebesinde, Mısır kuvvetlerinin, Allahu Ekber nidâlarıyla Süveyş Kanalı'nı o tarihî geçişleri sonrasında, kezâ Suriye kuvvetlerinin, o müdhiş ilerleyişleriyle ta Taberiye Gölü'ne kadar ulaşması ve kuvvetlerini Golan Tepeleri'ne indirmesiyle gerçekleşmişti.

Reîs Enver **es-Sâdât**'ın 1980'de yaptığı ihânet antlaşmalarından, ayrıca **Nusayrî Esed Suriyesi** ile **İsrail** arasında Kuvvetlerin Çekilmesi antlaşmasının imzalanmasından, sonra, bunları takîb eden ihânet fasıllarından -ki bu ihânetlerle ilgili *cürmün büyüğünü*, Yaser **Arafat** ile **Filistîn Kurtuluş Örgütü**, sonra da adına **Filistîn Ulusal Yönetimi** denilen yapı *üzerine almıştı*- bu yana ve bütün bunlardan sonra **Arablar**, **Amerika** ve **Avrupa tarafından desteklenen İsrail** karşısında her şeyi[ni] kaybetti. Kaybedilen bu her şey içinde toprakları, mukaddesatı, şeref ve haysiyetleri de vardı.

İslâm âlemine gelince: Muhtelif küfür güçleri, bu âlemin pek çok bölgesini ele geçirip işgâl altına aldı. Hindistan, Keşmîr'i işgâl etti; Rusya, Kafkasları ve Orta Asya Cumhûriyetlerini kabzası altında tuttu. Müslümanlar, Doğu Avrupa ülkelerinde, aynı şekilde pek çok Afrika ülkesinde ve Güney Doğu Asya'da, bağımsızlıklarını ve pek çok toprak parçasını kaybettiler.

1990'dan beri ve düşmanlık bayrağını **Amerika**'nın devralıp dünyaya tahakküm etmesinden, Arab ve İslâm âleminin kısm-ı a'zamı olan (Büyük) **Orta Doğu** bölgesini kendisi için bir işgâl alanı, emperyal hırslarının ve sömürgeci yağmacılığının odağı

hâline getirmesinden bu yana ise Arab ve İslâm âlemi, çözülmenin, dağılmanın ve hezîmetin dibine ulaştı. Bu sürecin kalkış noktası ise **Afganistan**'ın işgâl edilmesi ve Amerikan–Yahûdî–Haçlı ortak güçlerinin 2003 yılının Nisan ayında **er-Reşîd'in Başkenti**'ne, "Bağdâd"a girmesiydi.

Özetle; son yetmiş yıllık zaman dilimi Arablar ve Müslümanlar için kara ve hüzün dolu bir tarihi kayda geçirdi. Bu süreçte yeryüzü, yöneticilerin despotluğu ile sömürgecilerin -baskı, zulüm, belâ, zulümât, hezîmet ve boyutlarını ancak Allah'ın bildiği felâketlerle yankılandırdığı- düşmanlığı arasında gidip geldi, bunlarla dolup taştı.

Musîbetin Kökenleri ve Hezîmetin Sebebleri

Abdullah Azzâm -Allah Teâlâ kabrini pür nûr etsin- şöyle demektedir:

//...

[..."İzzet ve Celâl sâhibi Yüce Rabbimiz hezîmetin esbâbını tek bir satırda beyân buyurmuştur:

إِنَّ ٱلَّذِينَ يُحَآدُّونَ ٱللَّهَ وَرَسُولَهُۥٓ أُوْلَٰٓئِكَ فِي ٱلْأَذَلِّينَ ﴿٢٠﴾ ﴿سورة المجادلة﴾

«Allah'a ve Resûlü'ne karşı [başkaldıran, onların koyduğu sınırları tanımayıp sınır koymaya kalkışan ve bu yolda meydân okurcasına] hudud yarışına kalkanlar yok mu, işte onlar en alçaklar içindedir.» (58/el-Mücâdile, 20)

وَمَآ أَصَٰبَكُم مِّن مُّصِيبَةٍ فَبِمَا كَسَبَتْ أَيْدِيكُمْ وَيَعْفُواْ عَن كَثِيرٍ ﴿٣٠﴾ ﴿سورة الشورى﴾

«Ve başınıza her ne musîbet geldiyse kendi ellerinizin kazancı [/kendi ellerinizle yapıp ettikleriniz] sebebiyledir; [bununla beraber Allah bunların] birçoğundan [geçer de bunları] afveder [/sizleri onlar dolayısıyla musîbete uğratmaz].» (42/eş-Şûrâ, 30)

يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوٓاْ إِن تُطِيعُواْ ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ يَرُدُّوكُمْ عَلَىٰٓ أَعْقَٰبِكُمْ فَتَنقَلِبُواْ خَٰسِرِينَ ﴿١٤٩﴾
﴿سورة آل عمران﴾

«Ey îman edenler, eğer kâfirlere itâat ederseniz sizi topuklarınız üzere gerisin geri [küfre] döndürürler de [hem dünyâda hem de âhiretde] hüsrâna uğrayanlara dönersiniz.» (3/Âl-i İmrân, 149)

وَلَا تَرْكَنُوٓاْ إِلَى ٱلَّذِينَ ظَلَمُواْ فَتَمَسَّكُمُ ٱلنَّارُ وَمَا لَكُم مِّن دُونِ ٱللَّهِ مِنْ أَوْلِيَآءَ ثُمَّ لَا تُنصَرُونَ ﴿١١٣﴾ ﴿سورة هود﴾

«Ve [asla] zulmedenlere meyletmeyin [/hiçbir şekilde onlara dayanmayın]; yoksa ateş dokunur size; zâten sizin Allah'tan başka velileriniz yoktur; sonra yardıma nâil de olunmazsınız..» (11/Hûd, 113)

İmâm Ahmed'in rivâyet ettiği sahîh [bir] hadîsde [Efendimiz aleyhi's-salâtu ve's-selâm şöyle buyurmuştur]:

«Ben Kıyâmet öncesinde, {yalnızca Allah'a kulluk edilinceye kadar} [cihâd etmek üzere elimde] kılıçla [peygamber olarak] gönderildim. Rızkım mızrağımın gölgesi altında kılındı. Zillet ve horluk ise benim emrime muhâlefet eden üzerine yazıldı... {Her kim de bir kavme benzer [/kendini onlara benzetir] ise o da onlardandır.}»

Öyleyse hezîmetin esbâbına ilişkin hulâsa şudur:

– Allah'a isyân ettik de bizi hezîmete dûçâr kıldı.

– Allah'ı unuttuk da bizi bir başımıza bıraktı.

– Allah'a meydân okuduk da bizi zillete uğrattı.... **"]**

....**//**

Abdullah Azzâm -rahmetullahi aleyh- açıklamalarına şunları ekler:

[...*"Ben sizlere Arâb âleminde* {altmışlı ve yetmişli yıllarda} *yaşanan bazı vâkıaları isbât sadedinde nakledeyim:*

1- *Suriyeliler* {/Suriye ordusu} *İrbid* {Ürdün'ün kuzeybatısı} *istihbârat müdürü Cemîl Ezikkâ'yı kaçırır ve onu 22/9/1970 tarihinde* {Suriye'nin güneybatısı} *Der'a'ya götürürler. Der'a* ***istihbârat müdürü Suriyeli Hasen el-Hûrî'****nin ona karşı ağzını açar açmaz yaptığı ilk iş* ***Ehl-i Beyt'e küfretmek*** *olur. Kendisine,* ***Resûl-ü Ekrem****'i istisnâ etsen bari?! denildiğinde ise cevâbı, "****Listenin başında zâten o var****" olur.*

2- {Ürdün} *Ammân'daki* {Filistînli} *örgütlerin* {melûn} *liderlerinden biri, Kara Eylül fitnesinden evvel: "****Eğer Allah'ın eli*** *bize uzanırsa onu bile keseriz" demişti. Tenzîh ederiz Rabbimizi bunların koştuğu şirklerden ki O ne Yücedir!*

3- 1967 *yılında Mısır'da adı "****Aslu'l-Hikâye*** *- Hikâye'nin Aslı" olan ve "****Bekr eş-Şarkâvî****" tarafından yazılan bir* ***tiyatro*** *gösterime sokulur ki bu, kahramanı [hâşâ ve kellâ] "****Allah****" olan ilk tiyatrodur. Tiyatroda hikâye olunan ise insânın Allah'tan önce yaratıldığıdır. İnkârcıların dînsizlikle ettiği densizlik karşısında ne Yücedir Rabbimiz.*

4- {**1967** savaşında} ***Sina'****ya giren ilk* ***Mısır tankları*** *üzerinde "****Nâsıruna Nâsır****"! yazılıydı ki bu* [en-Nâsır/Yardım Eden sıfatıyla -hâşâ- Allah değil de] *bize yardım edecek olan "Cemâl Abdunnâsır"dır anlamına geliyordu. Beri tarafta* ***İsraillilerin*** *ilk* ***tankları*** *üzerinde Tevrât'tan bazı pasajlar yazılıydı.*

5- *24/1/****1965'****te,* ***Dımışk*** *tarihinde ilk defa olmak üzere* ***tanklar Benî Ümeyye Câmii****ne girdi ve namaz kılmakta olan insânları kırıp geçti. Bunlardan ikiyüz kişi şehîd oldu. Câmi, Câmi'in perdeleri ile mihrâbına bulaşan Müslümanların kanı izâle edilsin diye günlerce kapatıldı.*

İşte o gün ***Dımışk radyosu*** *şöyle demişti: "Bizler,* ***bindörtyüz sene evvel*** *bu diyârlarda yaşayan kimselerin, o köhne nizâmlarını bize dayatmalarına ve bizim için bu asırda bir yaşama biçimi belirlemelerine asla izin/geçit vermeyeceğiz."*

6- Filistîn*/Batı Yaka/****Cenîn*** *Şehri'nde Cenîn Lisesi'nden yola koyulan bir gösteri yapıldı. Göstericiler Dâru'l-İhvân'a/İhvân Merkezi'ne saldırdı. Bu merkezde bulunan*

***Mushafları ve tefsîrleri çıkarıp paramparça ettiler**. Ayaklar, ana cadde boyunca bunları çiğniyordu ve bu hâdise **1967** yılı Nisan ayında,* İsrail'in saldırısından *iki ay önce yaşanmıştı.*

*[**7- Cemâl Abdunnâsır**, Müslüman mütefekkir **Seyyid Kutub**'u -Allah [gani gani] rahmet etsin- idâm ettiği zaman Filistîn/Nablus şehri sâkinleri, bu zaferi kutlamak amacıyla Künefe dağıtmıştı.]*

***8-** Benimle münâkaşaya tutuşan kültürlü hanımefendilerden biri, "Ömer Bin el-Hattâb Abdunnâsır'ın yaptığını yapamadı" demişti. Bunun üzerine kocası öfkelenip, "Vallâhi Muhammed bile Abdunnâsır'ın yaptığını yapamadı" demişti.*

***9-** 1969'da **Ürdün**'de Demokratik Cebhe üslerinden bazılarında -meselâ Harsa üssü- "gece parolası" **Allah'a ve dîne küfür**dü.*

***10- 1969** yılında Ürdün/İrbid/er-Râm köyündeki bir fedâîler birliğinde Müslüman gençler (Müslüman Kardeşler) namaz için **ezân** okudukları vakit Demokratik Halk Cebhesi-Nâyif Havâtme ve Halk Cebhesi-Corc Habeş hareketi mensûbları, onların karşısında sıra sıra dizilir ve şu dizeleri marş gibi okurlardı.*

Eğer beni sorarsan, budur değerlerim benim
Ben Marksistim, Leninistim, Entarnasyonalistim!

Bunu bizzât kendim gördüm.

***11- "Leylâ Hâlid"**, kendi grubunu "Che Guevara" grubu olarak adlandırmıştı ve Lübnânlı bir gazetede kendisinin, "Marksist" ve **Allah'a inanmak**tan daha üstün [bir mevkide bulunduğunu], çünkü bu inancın bir saçmalık olduğunu duyurmuştu.*

***12-** "Fedvâ Tûkân [**Fadwa Tuqan**]", İsrailli bir gazetede, **Allah'ın varlığını inkâr** ettiğini duyurmuş, **İsrailli bir hanımefendi** yazar da ona, "İşte bu yüzden biz âbâd siz harâb oldunuz; biz yendik siz yenildiniz" demiştir.*

***13-** Sa'd Cum'a şöyle demektedir: "Elimizde, 18 Eylül **1968** yılında **Irâk'**ta yaşanan **Baascı darbe**nin arkasında [bizzât] Amerikan ve İngiliz istihbâratının olduğunu isbât eden belgeler var. Yabancı istihbâratlarla irtibâtı sağlayan ulak ise meşhûr uşak "**Lütfî el-Ubeydî**"dir. Ubeydî, Baascılarla sürekli irtibât hâlinde olan biridir ki bunların başında Ahmed Hasen el-Bekr gelmektedir."*

***14-** [M. Hasan] **Heykel**, Ehrâm Gazetesi'nin 15/1/1971 tarihli sayısında, Fransız edebiyatcısı **Malraux**'un dilini/üslûbunu istiâre/taklîd etmek yoluyla şöyle demiştir: "Mısır'da İslâm'ın hızlı bir şekilde yayılmasına ilişkin bir tasavvurum var. Şübhesiz ki Mısır, her zaman için -onun rûhunun yüceliğini temsîl edecek- bir **Firavun** arar. ... İslâm, Arab fetihlerinden sonra hızlı bir şekilde yayıl(a)mamıştır; ama **Hilâfet'**ten sonra, ne zamanki Halîfe -elindeki dönemsel ve rûhî sultayla- tâc yerine sarık giyinen bir Firavun olmuştur, işte o zaman hızlı bir şekilde yayılmıştır/yayılabilmiştir."*[[1]]

[1] [11-12 için bkz: Sa'd Cum'a, Muctema'u'l-Kerâhiye, s.94, 13 için bkz: s.59, 14 için bkz: s.198]

15- Irâk *Baas dergisi -Baas'ın ilk defalığına Irâk'ı[n iktidârını] teslîm aldığı sırada-* ***Mişel Eflâk*** *hakkında "****Dönen İlâh****" diye yazmıştır. Şâirleri ise şöyle demiştir: "Ey efendim, ey tapındığım ve ey ilâhım -- [...]!"*

16- İbrâhîm Halâs*,* ***Suriye Halk Ordusu Dergisi****nde 25/4/****1967*** *tarihinde (yani hezîmetten bir ay önce) şunları yazar: "Arab medeniyet binâsının umrânı ve Arab toplumunun inşâsı için tek yol, sosyalist insânın, [yani] Allah'ın, dînlerin, feodalizmin, kapitalizmin, sömürgeciliğin, sınırdaşların ve eski toplumu yöneten bütün değerlerin ancak ve ancak tarih müzesinde mumyalanmış oyuncaklar olduğuna inanan* ***Yeni Arab'ın yaratılması****dır."*

17- Suriye'*de iktidâra bağlı parti, bölük ve birliklerin elemanları, üzerlerinde aşağıdaki sloganları taşıyan pankartlar yazarlar:*

*"****Allah düşsün*** (يسقط الله)*",*

*"****Esed Rabbimizdir*** (الأسد ربنا)*".*

*"****Vatandan başka ilâh Baas'tan başka peygamber yoktur****.*

(لا إله إلا الوطن ولا رسول إلا البعث)*"*

Bu ise H. 1400 Receb, M. ***1980*** *Mayıs ayında yaşanmıştı.*

Öyle zannediyorum ki ipsizlere ilişkin bu kadar nakil kâfîdir.

*İmdi sizleri başka bir fasla, düşmanlarımıza -****Yahûdîlere****- ilişkin olana götüreyim:*

1- [Moşe] Dayan'ın kızı [Yael] Dayan*, "Cundî Min İsrâîl [A Soldier's Diary -* ***İsrailli Bir Askerin Günlüğü****]" adlı kitâbında şöyle demektedir: "Güney cebhesinde düşmanın yoğunluğunu duyduğumuz zaman korkudan tir tir titriyorduk. Ama Haham gelip de bizlere duâ ettiği vakit bu korku yerini güvene bıraktı."*

*Yine şöyle demiştir: "****Tevrât'****taki merâsim âdetlerinden biri* ***Cumartesi günü*** *askerlere konserve sunulmasıdır. 3/6/1967 Cumartesi günü çatışma öncesinde bizlere pişmiş, taze yemek getirilince askerler yemeyi reddetti. Bunun üzerine Hahambaşı, bu, seferberlik esnâsında câizdir diye kendilerine fetvâ verdi."*

2- Golda Meir *ise şöyle der: "Bizim gücümüzün biricik temeli, dünyadaki her bir Yahûdî'nin inanç bağıyla bize bağlı olmasıdır."*

3- Ben-Gurion *ile* ***Zalman Şazar****,* ***Churchill'****in cenâze törenine katılır... Gün Cumartesi günü olduğu için yaklaşık altı km'lik mesâfeyi -üstelik ikisinin de yaşı epeyce ilerlemiş olduğu hâlde- yürüyerek katederler. Zîrâ onların inancına göre Cumartesi günü araca binmek yasaktır.*

4- Ben-Gurion*, Fransa Cumhurbaşkanı* ***De Gaulle****'e* ***1967*** *yılında şöyle yazar: "Babil ve Roma yıkımından ve bin yıl boyunca bizi dört bir taraftan çevreleyen Hırıstıyanların kininden sonra/buna rağmen hayâtta kalmamızın sırrı Kitâb-ı Mukkaddes'le olan rûhî bağımızda saklıdır. 1926 senesinde İngiliz Kraliyet Komisyonu, mandanın*

geleceğini değerlendirmek üzere geldiklerinde onlara şöyle dedim: Bize hâs manda Tevrât'ın kendisidir. Bizler sıradan bir dünyaya karşı direnmek ve topraklarımıza dönececeğimize dâir inancımızda berdevâm olmak üzere gücümüzü ondan devşirdik."

5- Weizmann'ın -İsrailliler için genel bir tavsiye olarak görülen- **hâtırâtı**nın son sayfalarında şunlar yer almaktadır: "Hedefimiz, kesin çizgili Yahûdî edebiyatı örneği üzerine kurulu bir medeniyet inşâsıdır. Bu örneklikten asla sapmamamız gerekir... Eğer Yahûdîler, çalışmalarında hakîkî değerleri hedefleyecek olurlarsa ... O zaman Tanrı da, uzun bir tîh sonrası beytlerine -dudaklarında mezmûrlar olduğu hâlde ona hizmet etmek için- dönmüş olan evlâdlarına şefkâtle nazar kılacaktır. Onlar kadîm ülkelerini ihyâ edecek ve onu bir insânlık medeniyeti merkezi hâline getireceklerdir."

6- [**Moşe**] **Dayan 1967** yılında Kudüs'e girdiği zaman: "**İşte Hayber'in intikâmı**!" demişti. **İsrailli askerler** de -ki ben onların İsrail radyosundan kaydedilmiş seslerini bizzât işittim- şöyle demişlerdi: **"Muhammed öldü.. Muhammed öldü..! Geride ise karıları bıraktı..!"**

7- [Ayrıca bir] Haham, İsrail başbakanı Ben-Gurion'un kızının evlilik bağını (akd-i kırân) yazmayı reddeder. Zîrâ kızın anası Yahûdî değildir. Tevrât ise nesebi anadan taraf kabûl eder.

8- [Menahem] **Begin**, Batı Yaka hakkında [Enver] es-**Sâdât** ile görüştüğü sırada şöyle der: "Ben Tevrât'a inanan bir adamım. Beni -sizde Seyyid **Kutub'**u nasıl Hasen **el-Bennâ** yetiştirdi ise aynen öyle- manevî baba[m] [Vladimir] **Jabotinsky** yetiştirdi. [Bu yüzden] ben **Batı Yaka**'dan çekilmeyi Tevrât'a ve manevî değerlere muhâlefet olarak görüyorum."

Bunu bazı kardeşler bana, 1948 yılında işgâl edilen bölgede yaşayan ve söylenenleri İbranice'den tercüme işini deruhde eden kardeşlerimizden nakille anlatmıştı.

9- Ben-Gurion, **1967** yılında **Kudüs**'e girdiği zaman şöyle der: "Bu gün, Mîâd topraklarına girdiğim günden bu yana benim için en şerefli gün!"

10- Levi Eşkol, **1967** yılında **Kudüs**'ün işgâl edilmesinden sonra elinde dileklerini yazmış olduğu küçük bir kağıt parçasıyla gelir. Bu kağıt parçasını alıp -biz Müslümanlar tarafından **Burak Duvarı** olarak anılan- **Ağlama Duvarı'**nın yarıklarından birinin içine bırakır. Aynen bizim kocakarıların yaptığı şekilde...

11- 1969 yılı yazında, **Süveyş cebhesi**nde **İsrailli bir asker**le yapılan bir radyo programı: Radyo sunucusu İsrailli askere, "Ömrünün yirmilerinde bir gençsin; İsrail'e Altı Gün Savaşları'ndan sonra Kaliforniya'dan geldin; seni motive eden neydi?" diye sorar. Genç: "Beni dînim motive etti ve inancım beni -peygamberlerin mesajını gerçekleştirmek için- Mukaddes Topraklara gelmeye itti. Dünyadaki hiçbir mutluluk dînî inançlarımı savunma yolunda hissettiğim mutluluğa denk gelmez" diye cevâb verir.

12- İsrail, Tevrât'ın dili olan **İbranice**'yi, üçbin yıllık bir zaman dilimi içinde silikleştikten sonra yeniden ihyâ etmiştir. Histadrut, Knesset, Eilat gibi isimler artık şehir ve kuruluş isimleri olmuştur.

Bu karşılaştırmadan sonra artık anladınız mı neden bizim mağlûb ve neden Yahûdîlerin gâlib olduğunu?!

*Kimileri, "Bizler Müslümanız ve her hâlükârda Yahûdîlerden üstünüz" demekle mağrûr olmasın. Nitekim **Ömer Bin el-Hattâb**, **Sa'd Bin Ebî Vakkâs**'a -radıyallahu anhum- şöyle yazar:*

*"İmdi! Sana ve beraberindeki askerlere her türlü ahvâlde Allah'a karşı takvalı olmayı tavsiye ederim. [Bilesin ki] **Allah'a karşı takvalı olmak, düşmana karşı en iyi hazırlıktır.** ... [Yine bilesin ki] ordunun günahı, kendileri için, düşmandan daha korkulu[r]dur. Müslümanlar ise ancak ve ancak düşmanlarının Allah'a karşı masiyet içinde olmaları dolayısıyla nusrete/zafere nâil olur. ... Eğer bizler ve onlar, masiyet konusunda müsâvî bir hâle gelirsek, [bu hâl] kuvvette onlar için bir üstünlük olur. ... [Bilesin ki] Allah Teâlâ, kâfir Mecûsîleri Yahûdîlere musallat edip/baskın kıldı ki onlar Ehl-i Kitâb idi."...**]*** Abdullah Azzâm rahmetullahi aleyh'ten alıntımız buraya kadardı.

[[1] *ez-Zehâiru'l-İzâm* - C.1-s.955-958]

[..]

1990 Yeni Dünya Düzeni ve Üçüncü Haçlı Seferleri'nin Amerika'nın Önderliğinde 'Start Alması'

Batı için İslâm âleminin kaynaklarını/güç potansiyelini kendi denetimi altına alma operasyonu yolunda gitti ve kendi yandaşlarını -onun işlerini çekip çevirmek üzere- iktidâra getirme yollu plan-programı da -bu uğurda herhangi bir kayıp vermeksizin- başarıya ulaştı. Aynı şekilde Amerikalı ve Avrupalı büyük karteller, bizim ülkelerimizin zenginlikleri ile doğal kaynaklarının özünü, herhangi bir denetleyici veya hesâb sorucu [mekanizma] olmaksızın veyahut herhangi bir direnç ve direniş girişimiyle karşılaşmaksızın hortumladı...

...Sovyetler Birliği -daha önce de açıkladığımız gibi- Afganistan'da işlediği tarihî hatasından sonra çöktü. NATO Paktı'nın elebaşı ülkeleri ise İslâm'ı yeni bir stratejik düşman olarak seçtiklerini duyurdu. Böylece, Rusları dize getiren Afgan Cihâdı'nın hemen sonrasında ve terörle mücâdele adı altında, uluslararası ve bölgesel seferler başlatıldı. [Bunun bir sonucu olarak da] Cihâdî Akım'ın muhtelif kadroları ve çeşitli yapılanmaları oraya buraya dağıldı. Batı'nın onları parçalamak yönlü isteği böylece gerçekleşmiş oldu. Yine Siyâsî İslâmî Uyanış çizgisi kuşatma altına alındı. Partileri evcilleştirilip beyhude labirentlerin içine ve inhirâf yollarına sokuldu...

...Vaziyet İsrail için her şeyin yolunda gittiği bir hâl aldı; Filistînli devrimciler de Oslo koridorlarında ayakçılık eder oldular! Müslümanların büyük âlimleri[!] ise Arab Yarımadası'nda Amerikan varlığının *meşrûiyyetinin* cevâzına ilişkin fetvâ verdiler! Aynı şekilde Filistîn'i ve Beyt-i Makdisi işgâl altında tutan Yahûdîlerle uyum-uyuşmanın *meşrûiyyetine* dâir fetvâ çıkardılar!!

Hâl böyle olunca sanki Batı için ortada Müslümanlara karşı askerî sefer yöntemine geri dönmeyi gerekli kılacak herhangi bir görünür sebeb de kalmamıştı. Ammâ velâkin şaşırtıcı olan Batı'nın -Amerika'nın önderliğinde, İngiltere, NATO Avrupası ve Rusya'nın da onun güdümünde, genelde İslâm âlemine, özelde ise Orta Doğu'ya karşı- askerî saldırı/sefer karârı almasıydı. Göründüğü kadarıyla da bu, sanki doğrudan doğruya ve yeni bir askerî işgâli tekrarlama operasyonu ve yeni bir Amerikan – İngiliz – Haçlı Sykes-Picot'du.

Peki, neden Batı böyle bir adım attı? Ganîmetlerinin, kendisine, ne bir sıkıntı, ne de kan olmaksızın hoşbeş ile geldiğini, bunları kendisine ulaştırma işini Müslüman ve Arab ülke liderlerinin deruhde ettiğini pek-âlâ biliyordu!

Kanâatimce bunun belli başlı bazı sebebleri vardır. Bunlardan biri, Haçlılarla ve onların Amerika ve müttefiklerinden müteşekkil yeni liderliğiyle irtibâtlıdır. Bir diğeri ise Yahûdîlerle ve onların İsrail'deki siyonist plan-programlarıyla alâkalıdır. Bir diğer sebeb de bizim İslâm âlemiyle ve onun Cihâdî Uyanışıyla ilgili yeni şartlarla irtibâtlıdır ki bunu aşağıdaki noktalar üzerinden özetlemeye çalışacağım:

1990'dan Bu Yana İslâm Âlemine Karşı Yürütülen Üçüncü Haçlı Seferleri'nin Sebebleri

1- Yeni Romalılar (Amerika–Avrupa–Rusya) İle İrtibâtlı Sebebler

1.1- *Ekonomik gerileme ve durgunluk; enflasyon; Batı sanâyi dünyasındaki mâlî gelirlerin geriye doğru keskin bir düşüş yaşaması...*

...Bu ise pek çok sebeb netîcesinde olmuştur ki bunların da en önemlisi, Üçüncü Dünya Ülkelerinden devşirilen sömürge gelirlerinde yaşanan düşüştür. Bu düşüşün nedeni de [Üçüncü Dünya Ülkelerindeki] halkların uyanışı, kendi zenginliklerinin ne türden bir değer taşıdığının farkına varışı, aynı şekilde kendi ülkelerindeki yoksulluk nedenlerini engelleme doğrultusunda çaba harcayan ve ulusal kaynaklarının yağma yoluyla Batılı emperyalistlere akması netîcesinde yaşanan kan kaybını durdurmaya çalışan birtakım ulusal yapılanmaların gelişmesidir.

Ayrıca Batı medeniyeti, lüks yaşamın ve savurganlığın doğurduğu sonuçlardan ötürü, toplum içinde -zirâat ve temel sanâyi gibi alanlardaki- üretim birimlerinde bir gerileme hâli yaşamıştır ve bundan [dolayı belli sıkıntılar] çekmektedir. Bir tarafta bu yaşanırken öbür tarafta devasa bir tüketici kitlesi oluşmuştur ki bu kitlenin üretime bir katkısı yoktur. (Sanat dalları, Güvenlik, Araştırmalar, [Üretim yapmaksızın ticâret yapan] Tâcirler, Sporcular ... ilh.) Aynı şekilde ticârî denge de bir düşüş yaşamıştır. Bu da yoksul ülkelerin, zengin ülkelerin ürettiği mâlları tüketme gücüne sâhib olmamaları sonucunda vukû bulmuştur ve onların satın alma gücünde yaşanan düşüş, doğal olarak, Batı'nın endüstriyel harcama potansiyelini düşürmüştür...

...Beri tarafta yine ekonomik ve toplumsal anlamda Batı medeniyetinin altyapısını oyan iki öldürücü etken daha vardır ki birçok batılı araştırmacı ve yazar bunu son dönemlerde uzun uzadıya ele almıştır. Cesâretle ve açıkça ele aldıkları, kendisi dolayısıyla tehlike çanlarını çaldıkları bu iki etken: "Fâizin Batı ekonomisinin bütün hücrelerinde yayılması" ve "Kadının, hem erkeklerin çalışması gereken noktalarda çalışması hem de evindeki mevkiini boş bırakması"dır. Hiç kuşkusuz Batı ekonomisi "Fâiz" sebebiyle, Allah Teâlâ'nın fâizle iş görenler hakkında beyân buyurduğu "Mahk/Mahv" illetine tutulmuştur. Nitekim Allah Teâlâ, «Allah ribâyı mahveder» [2/el-Bakara, 276] buyurmuştur. Dolayısıyla hem Batı ekonomisi hem de dünyanın büyük bir kısmı bilfiil "Mahv"a doğru gitmektedir...

...Diğer taraftan kadının çalışması ise erkekler arasında işsizliğin yayılmasına neden olduğu gibi âile dolayımında toplumsal altyapının çökmesine ve ekonominin bir düşüş hâli yaşamasına kapı aralamıştır...

...Bütün bunlar ve sâir sebebler, en başlarında Amerika ile İngiltere olmak üzere sömürgeci devletleri, sömürge gelirlerinin oranını yükseltme *yollarına* koşmuştur. Kendi ekonomik çıkmazını kapatmak için ki bunun yolunu da zenginlik kaynaklarını, özellikle de -Orta Doğu, Arab (Fars) Körfezi ve Hazar Denizi çevresindeki- enerji kaynaklarını (Petrol ile Gaz'ı) tahakkümü altına almakta görmüştür. Amerika, dünya ekonomisinin iplerini elinde tutabilsin ve bir sonraki adımda onu kendi ekonomisi çıkarına sömürdükçe sömürebilsin diye..!

1.2- *Amerikan yönetimini tahakküm altına alan Güc'ün büyüsü ve İmparatorluk Mâlihulyâsı:*

Amerika'nın askerî gücü, devasa bir şekilde büyüdü. Öyle ki uluslararası stratejik araştırma merkezlerinin raporlarına göre tek başına NATO ile Rusya'nın potansiyelinin toplamından daha büyük bir hâl aldı. Teknolojik kapasitesi de dehşetengîz bir şekilde ilerledi ve bunu -âdeta- karşı konulamayacak efsânevî bir güç hâline getirdi. Özellikle de hava gücü kapasitesi, cruise (seyir) füzeleri, yeryüzünün dört bir yanını devasa câsûsluk uyduları marifetiyle kontrolü, kezâ kara ve deniz füze yönlendirme sistemlerindeki kapasitesi, dünyadaki en büyük nükleer cephâneliğe sâhib olması.. ilh... Bütün bunlar da -doğal olarak- Amerikan idâresi nezdinde dünyaya tek başına hükmetme hülyâsını doğurdu. Nitekim teorisyenlerinin ve stratejistlerinin yazdıkları -henüz Sovyetler Birliği'nin defteri dürülmeden yaklaşık yirmi yıl evvel- bununla dolup taştı. Dünyayı tek başına yönetme düşüncesini zâten benimsemişlerdi ve bu yolda çeşitli teoriler ortaya koyarak yirminci yüzyılın bir Amerikan yüzyılı olması için plan-programlar belirlemişlerdi. [Hülyâ o idi ki] Amerika, Roma medeniyetinin öncülüğünü yapacak ve onun şanlı mîrâsını devralarak dünyayı istîlâ edecekti. Dolayısıyladır ki Amerika'nın, kendi müttefiklerini dize getirme ve düşmanlarını bastırma yolunda bir düşünceye kapılması doğal bir şeydi. Bu da ancak [onların] hayât damarlarını ve endüstri dünyasının sinir noktalarını kontrol altına almakla olabilirdi...

...Tabîîdir ki bu, petrol kaynaklarını işgâl etmek ve bunlara doğrudan doğruya sâhib olmak, dünyanın stratejik geçitlerini kontrol altına almak ve askerî kuvvetlerini bunların her köşesine yaymak, muhâlif herhangi bir kuvvetin yükselişini ve stratejik kitle imhâ silâhları elde etmesini engellemek demekti...

...Bu düşünceler, yirminci yüzyılın sonlarında, kendilerini "Yeni Muhâfazakârlar / Neo-Con"lar olarak isimlendiren -Cumhuriyetci Parti'deki- bir grup siyâsî elit ile teorisyen nezdinde tebellür eden şeylerdir. Bunlar -maalesef- Siyonist hülyâya/ ütopyaya dayalı inançları, [Büyük] İsrail'in kuruluşu ve Yahûdîlerin, Müslümanlarla yaşanacak küresel bir savaş sonrasında Mesîh'in nüzûlüne bir mukaddime olmak üzere burada toplanacağı gibisinden düşünceleri benimsemiş olan kimselerdir. Saçmalıkları böyle uzayıp gider ki, dînî efsâneler ile emperyalist emeller, bu düşünceler içre birbirine karışıp gitmiştir.

1.3- *Avrupa Devletleri ve Rusya'nın, hem korku hem de çıkar yüzünden, yine bunların tamâmında kökleşmiş olan Haçlı inanç güdüsüyle Amerika'ya yardım etmek yolunda çabalaması*:..

...Korkuya gelince: Sebebi, enerji kaynaklarını ve çeşitli güç rezervlerini Amerika'nın tek başına ve bilfiil ele geçirip bunları kendi kontrolünde tutması endişesidir...

...Çıkar ise: Çökük bir hâlde olan kendi ekonomilerine, bu parsadan kapacakları muhtemel kâr paylarıyla yama vurma tamahıdır. İşte onların İkinci Körfez Savaşı'na cümbürcemâat ve canhıraş bir etkinlikle girmelerini sağlayan da budur. Nitekim Avrupa'nın [bu savaşa] katılım oranı %25'den aşağı değilken beri tarafta İngiltere'nin tek başına katılım oranı %15'dir. Bir milyon asker sayısına ulaşan gücüyle Amerika'nın katılım oranı ise %55'i aşkındır...

...Nitekim "Çöl Fırtınası" veya onların adlandırmasıyla "Kuveyt'in Kurtarılması" savaşı, Irâk'ın yerlebir, ordusunun ise tarumar edilmesi, Amerika ve İngiltere'nin de 1991 yılında Arab ve İslâm âleminin tam kalbine çöreklenmesiyle netîcelenmiştir. Aynı şekilde Avrupa, Fransa, İngiltere ve Vatikan, 1994-1996 yıllarında Bosna'daki Müslümanlara karşı yürütülen Haçlı Savaşı'na, başat roller oynayarak ve Avrupa kıtasında Haçlı kimliği ekseninde bir dîn birliği sağlamak kasdıyla katılmıştır. Rusya'ya gelince; [geçmişte yaptıkları bir kenârda dursun] 1994 yılından bu yana ve şu günümüze kadar Kafkasya-Çeçenistan'da, tek başına ve müstakil bir Haçlı faslı üstlenmiştir. Amerika ve Avrupa'nın ortaklığıyla, bir taraftan sessizlikle öbür taraftan basın-yayın ve politik eksenli duruşlarla destekli bu kanlı fasıl hâlâ daha devâm edip gitmektedir. En nihâyet Amerika'nın -Üçüncü Körfez Savaşı kapsamında Irâk'a karşı yürüttüğü, adına da "Irâk'ın Özgürleştirilmesi!" dediği- büyük seferine geliyoruz. Bu seferi, Amerika ve İngiltere, NATO devletlerinin tamâmı tarafından sunulan etkin bir lojistik destek ve onların ortaklığı eşliğinde gerçekleştirmişti. Fransa, Almanya ve Rusya'nın ilk elde muhâlif bir tavır takınmasına rağmen ki, bu tavrın sâhibleri de çok geçmeden, Irâk pastasından pay kapmak için, o emperyalist halkaya katılmışlardı.

Yine bunların tamâmı, Amerika'nın Irâk'ı işgâlini Güvenlik Meclisi'nde zâten cümbür-cemâat onaylamışlardı. Akabinde ise işbu Amerikan pistine doğru debelenmeleri sürecini peyderpey hafîfleyen bir utançla sürdürmüşlerdi. Sürdürmüşlerdi ve artık bu apaçık bir kepazelik olmuştu. İşte [sözü geçen] bu Haçlı Seferi [yine sözü geçen] bu motivasyon sebebiyle gelip çatmıştı.

2- Siyonist Projenin Olgunlaşması, Yahûdîlerin Mescid-i Aksâ'yı Yıkma ve Talmûdî Düşler Uyarınca Büyük İsrail Memleketini İlân Takvîmine Yaklaşmaları

Siyonist liderlerin önde gelenleri, kendi yazılarında ve görüşmelerinde, en büyük hayâllerinin ne olduğunu gizlememiştir ki o da: Nil'den Fırat'a kadar uzanan Büyük İsrail'i kurmaktır. Mescid-i Aksâ'yı yıkacakları ve onun enkâzı üzerinde -sözümona- Süleymân Tapınağı'nı dikecekleri yönlü karârlılıklarını ilândan da pervâ etmemişlerdir. Katıksız bir Yahûdî Devleti kuracakları, bunun için -Filistîn topraklarında Müslümanlardan ve Arablardan geriye ne kaldıysa onları da kovmak sûretiyle- gereken ne ise yapacakları yönündeki azimlerini ilân etmekten de geri durmamışlardır.

İsrail, Amerika ile dayanışma içinde, civâr yahut adına "çember devletler" dediği ülkelerdeki yönetimleri ehlileştirdikten, Enver es-Sâdât vâsıtasıyla Mısır ordusunu dağıtıp sayı ve techîzât itibâriyle üçte birden daha az bir şekilde küçültme imkânına erdikten, Ürdün hâkimi hâin Kral Hüseyn ile ondan sonra oğlu kendileri için en uzun komşu sınırını [tehlikeden uzak bir şekilde] garantileme işini deruhde ettikten, yine Suriye'deki Nusayrî rejimi -bölgenin en büyük ve kademeli olarak en güçlü şekilde techîzatlandırılmış ordusu olan- Suriye ordusunu dağıtma işini üstlendikten, Lübnân Hıristıyanları da kendi kuzey sınırının güvenliğini garanti ettikten, evet, bütün bunlar olup bittikten sonra Yahûdîler, Arab devletlerine, siyâsî, iktisâdî ve kültürel uyum-uyuşmayı/normalleşmeyi dayatma aşamasına geçtiler. Hattâ bu dayatmanın İslâm âleminin tamâmını kapsaması tamahına dahi kapıldılar. Bölgede Arab askerî gücü nâmına kala kala bir Irâk kaldı, Müslüman kuvvet nâmına ise sadece Pakistan...

...Dolayısıyla Yahûdîler, gözlerinin önüne, hedef olarak, öncelikle Irâk, akabinde ise Pakistan ordusunu yok etmeyi koydular. Bunu tek başlarına yapamayacaklarını bildikleri için, bu misyonu yerine getirmek üzere mutlaka Haçlı ordularını, özellikle Amerikan ordusunu getirmeleri gerekiyordu. Bir husûs daha var ki o da, Yahûdîlerin -cibillet itibâriyle- zillet ve meskenet taşımaları, korkak ve tırsak olmalarıdır. İşte bu yüzden, civâr ülkelerin geriye kalan askerî gücünün toplamı karşısında sayı ve techîzât bakımından daha donanımlı olan kendi ordularına bel bağlayamazlar. Üstelik ellerinde çevrelerindeki istedikleri hedefi kendisiyle yok edebilecekleri 250'den fazla hâzır nükleer başlık olmasına rağmen..! Ayrıca onlar, Arab ve Müslüman halkların, yine Arab ve Müslüman ülkelerin büyük şehirlerinde pazarları tutmuş olan mâllarını boykot etmesinden çekinmekte; kezâ altı milyonluk nüfûslarıyla, kendilerini, sayıları yüz milyonlarla ifâde edilen öfkeli halk kalabalıkları tarafından kuşatılmış bir hâlde

görmektedir. Nitekim bu halklar, onlara karşı, ellerine bir fırsat geçmesi durumunda onları ezip geçmeye kâfî gelecek derecede bir düşmanlık ve [o derece] mukaddes kinler taşıyan halklardır...

...İşte bu yüzden Yahûdîler, Hırıstıyanların ordularını getirmek yolunda çalıştılar. Gelip de bölgede [İsrail yararına] bekçilik etsinler, buraya yerleşerek bölge ülkelerini daha küçük parçalara ayırmak, kezâ etnik ve mezhebî iç savaşlar çıkarmak yolunda çalışsınlar, böylelikle de istikrâr, efendilik ve askerî üstünlüğün, hattâ bölgede bir orduya sâhib yegâne devletin İsrail olmasını sağlasınlar diye..! Bu hedef ise yarım asır boyunca işleri güçleri entrika çevirmek, sabotaj eylemleri düzenlemek, câsûsluk etmek, adam satın almak ve [o çıfıt] Yahûdî yöntemiyle sızmalar gerçekleştirmek olan siyonistler için zor bir şey değildi. Nitekim bu gibi durumlar, Yahûdîlerin, hem Amerika'nın hem de çoğu NATO ülkesinin hükûmetlerini kendi kontrolleri altına alma sonucunu getirmişti. Yapılan istatistikler, bakanlar, hükûmet üyeleri, meclis üyeleri, etkili birimler, ana siyâsî partiler, uluslararası basın yayın araçları, sinema organları, TV yapımcılığı, gazeteler ve sâir pek çok noktada, çok yüksek ve ürkütücü Yahûdî oranlarına işâret etmektedir. Bunların tamâmı, ya Yahûdîdir ya da Yahûdî evlâdıdır, veya Yahûdî eşleridir ki bu da onları, Yahûdî inancına göre Yahûdî kılmaktadır. Zîrâ onlar Yahûdî'nin çocuğunu Yahûdî olarak görür...

... Ayrıca Bankacılık sistemini ve dünya üzerindeki büyük finansal kurumları tâm anlamıyla kendi kontrolleri altında tutmaları, Birleşmiş Milletlere ve ondan türeyen kuruluşlara tahakküm etmeleri de bunlara eklenmelidir.[1]...

...Hiç şübhesiz Yahûdîler, Kur'ân-ı Kerîm'in Yahûdîler hakkında zikretmiş olduğu "büyük bir taşkınlıkla büyüklenme" merhalesine ulaşmıştır. İşte onlar..! Yeryüzünde diledikleri gibi fesâd çıkarıp duruyorlar..! [bkz. 17/el-İsrâ, 4]...

...Hırıstıyanlığın, özellikle de -Amerika ve İngiltere'de yaygın olan- Protestanlık Mezhebi'nin içine sızan Yahûdî hahamları, bunları dizayn etmeyi ve Amerika'da Haçlı, kilise tabanlı ve aşırı birtakım mezhebler ve örgütler kurmayı başardılar. Bunlar inançsal kaynak itibâriyle düalist yapılıdır. Yani öyle bir şekilde ki, Amerika Birleşik Devletleri'nde inanç, Siyonist inancı; emellerle hayâller de yine İsrail'in emelleri ve hayâlleri ve de onun seçilmiş halkının üstünlüğü üzerine kurulu olacaktır. Öyle ki bu kiliselerin ve örgütlerin destekçilerinin sayısı nice on milyonlara, mâlî gelirleri de nice milyarlara ulaşmıştır. Sâhib oldukları televizyon kanalları ve basın-yayın ağları da kendilerini despot bir imparatorluk hâline getirmiştir. Bu da Siyonist lobilere hem Amerikan Kongresi'yle hem de Amerikan seçimleriyle istedikleri gibi oynayıp durma ve bunları diledikleri şekilde manipüle etme imkânı sunmuştur...

---

[1] [Bu konuda pek çok çalışma olmakla birlikte burada sadece **David Duke** ismini tekrâr zikretmek istiyoruz. Yahûdîlerin son yüzyılda neler yaptıkları, nemenem şeyler oldukları, mafya liderliğinden Holywood sektörüne varıncaya kadar neyi, nasıl, niçin çekip çevirdikleri, IMF ve benzeri kuruluşları kontrol altında tutmaktan ta kadın ticâretine varıncaya kadar neler yaptıkları vs. David Duke'ün kısa videoları ve eserleri üzerinden görülebilir. Bu noktada "**Jewish Supremacism**" kitâbının adı bile manidardır. Mtrcm.]

...İşte *neo[con]*-teorisyenler, Amerikan siyâsetinde, dolayısıyla hem Demokrat hem de Cumuriyetci partinin her ikisi, özellikle de ikincisi içinde böyle boy göstermiş ve -hedeflerini gerçekleştirmeye yaklaşmış olan- İsrail'in plan-projelerini destekleme işini bu şekilde kendi üzerlerine almışlardır... İşte Yahûdîler, hem Amerikan hem de Haçlı Avrupa ordularını, Orta Doğu'yu işgâl etmek üzere böyle yola koşmuştur. İşe koşulan bu orduların girizgâh olarak yaptığı ilk şey de bölge üzerinde geriye kalan son/tek orduyu, yani Irâk ordusunu 1991 ve 2003 [Körfez] savaşları üzerinden yok etmek olmuştur. Evet bu ordular, Yahûdîler için Irâk'tan, Yahûdîlerin inançlarına göre ise Bâbil topraklarından Yahûdîlerin öcünü aldılar. Bâbil esâreti/veya Bâbil sürgününün acısını çıkardılar. [İnançlarınca] O ecdâdın ahfâdına, zillet ve aşağılamanın en çirkin biçimlerini tattırdılar. Kezâ Irâk'ın paramparça ve her türlü güç potansiyelinin berhava edilmesi işini Yahûdîler nâmına bizzât deruhde ettiler...

...Sonra baskı, yeniden Suriye dolaylarına yöneldi. O Suriye ki, bağımsızlığını kazandıktan bu yana ve tarihinde ilk defa zorunlu askerlik düzenini kaldırmıştı. Bu hâl ise: Sayısı takrîben bir milyona ulaşan Suriye ordusunun küçülmesi ve %25'den daha az bir orana düşmesi, ayrıca askerlik hizmetinin gönüllülük esâsı üzerinden devâm ettirilmesi, bu gönüllülerin kâhir ekseriyyetinin de Nusayrîlerden ve sâir dînî azınlıkların çocuklarından oluşması, geriye ise Suriye nüfûsunun kâhir ekseriyyetini teşkîl eden Sünnî Müslümanların kalması, bunların da silâhsız ekseriyyet şeklinde -diledikleri zaman canlarına okuyabilsinler diye- Yahûdîlerin ve onların uşaklarının insâfına terk edilmesi demekti. Bir diğer husûs ise Amerika'nın bakışlarının, Türkiye, Pakistan, Suûdi Arabistan ve Mısır gibi ülkeleri parçalayıp bölmek üzerine alenen yönelmiş olmasıdır. Yakın Orta Doğu'ya -ki bunu, 'Orta Direk Operasyon Bölgesi' şeklinde adlandırırlar- 1,5 milyon Amerikalı asker yayması da diğer bir husûstur ki bu askerlerin yaklaşık bir milyon kadarı Bağdâd'dan Tanca'ya varıncaya kadar Arab âleminde, bunların da yaklaşık üçte ikisi Orta Doğu'da konuşlandırılmış bir hâldedir!!

İşte Haçlıların [bu topraklara] getirilmesinde Siyonistlerle irtibâtlı sebeblerin başat rolü oynaması gerçekliği, bu minvâl üzeredir ve Bush'un, adına, "Büyük Orta Doğu" projesi deyip bu günlerde start verildiğini duyurduğu *meselenin özü de budur*.[1]

---

[1] [Bu Eser'in 2004 yılından önce kaleme alındığını ve yukarıda -etnik ve mezhebî çatışmalar, Suriye meselesi gibi konulara dâir- yazılanlar üzerinde dikkatle durmak gerektiğini tekrâr hatırlatmak isteriz.

Ayrıca bu başlıkla ilgili olarak, "**Büyük İsrail Devleti**"nin kurulması veya "**Arz-ı Mevûd**"a ulaşılması gibi konular üzerine yazılan ve konuşulan şeylerin kâhir ekseriyyetinin, artık insânların hakîkati görmelerini engelleyecek bir boyuta ulaştığını ve -çok afedersiniz- sos vermeye başladığını belirtmek isteriz. Nedeni ise şudur: Herkes, İsrail veya Yahûdîler veya Siyonistler, şunu şunu yapacak deyip durmakta, özellikle Nil'den Fırat'a kadar uzanan söylemi dilden düşürmemektedir. Oysaki Siyonistlerin, bırakın Nil ile Fırat arasını, bütün dünya üzerinde iktisâdî, askerî, siyâsî ve eğitim eksenli kendi düzenlerini veya sistemlerini kurmadıkları -belki Afganistan şimdilik bundan istisnâ tutulabilir- bir karış toprak parçası bile kalmadı. Ayrıca bu hâlin üzerinden neredeyse bir asır geçti ve insânların çoğu hâlâ daha "ecek-acak" kiplerini kullanıyor. Öncelikle görmemiz gereken şey, bu hakîkattir. Meselâ İsrail için Mısır Ordusu'nun bizzât İsrail Ordusu'ndan, Ürdün istihbâratının da bizzât MOSSAD'dan daha değerli olduğu, Pakistan,

Îrân, Suûdi Arabistan gibi devletlerin; kezâ Arafat, Mahmud Abbas, Dahlan, Bin Baz ve bunlar gibi daha binlerce kişinin, kralların, başkanların, sözde âlimlerin, akademisyenlerin, yazarların ve gazetecilerin, İsrail'e sundukları hizmetin, bizzât İsrail devletinin kendi kendisine sunamadığı bir hizmet boyutuna ulaştığı böyle bir zamanda daha neyin olmasını bekliyoruz bilemiyorum. Bütün siyâsî düzenler onların düzeni ve bütün iktidârlar da onların elinde; aynı şekilde bütün iktisâdî düzenler de onların ve bunlara onlar hükmediyor; askerî düzenlerin tamâmını, yüzyıl öncesinden, üstelik her ülkede aynı şablon üzere yüzlerce kanlı savaşın sonrasında kuranlar ve kendi kontrolleri altında tutanlar da yine bizzât onlar. **Geriye, kala kala bu düzenlerin devamlılığını sağlamak üzere "düşük yoğunluklu ve kontrollü çatışma noktalarını diri tutmak" kalıyor.** Nitekim onların kurduğu siyâsî düzenler içinde yine onların -demokrat, liberal, sağcı, solcu, milliyetci, muhafazakâr ve hattâ İslâmcı- siyâsî uşakları, bizleri, bitmek tükenmek bilmeyen, ama hiçbir halta da yaramayan siyâsî kavgaları üzerinden habire uyutup duruyor. Biri gidiyor, öteki geliyor. Yine onların askerî düzenleri, iktisâdî veya siyâsî veya eğitim düzenlerinden herhangi biri tehlikeye marûz kaldığında veya marûz kalmasa bile -akışın sağlanması için- sözkonusu düşük yoğunluklu ve kontrollü (komünizm, irticâ, terör, köktencilik, radikallik gibi martavallar üzerinden çıkarılan) çatışmalar kabartılarak hemen devreye giriyor. Ondan sonra gidin uğraşın uğraşabilirseniz darbelerle! 60 oluyor 70, 70 oluyor 80, 80 oluyor 28 Şubat ve ilh... Yani neredeyse her on yılda bir darbe! O da sadece bizim ülkemizde..! İktisâdî düzenleri ise diğer bütün o düzenleri ve ilgili ayaklarını besliyor. En kötüsü ise onların o çarpık eğitim düzenlerinin, bütün o düzenlerde herhangi bir problem görmeyen, dahası bunların çizgisinde bir yaşam yolu benimseyen kitleleri yetiştiriyor/üretiyor olması... Velhâsıl bizlerin, her şeyden önce bu dört ayağın birbirleriyle uyumlu bir şekilde nasıl kurulduğunu ve nasıl işletildiğini görmemiz lâzım ki ondan sonra bunlara karşı durabilelim. Örneğin sizler, bizzât kendi çocuklarınız sözkonusu olduğunda, farzımisâl Türkiye'de, bu eğitim sistemi kalitesizdir, ben kendi çocuklarımı böyle bir eğitimin var olduğu okullarda okutmak istemiyorum diyebiliyor veya böyle bir hak iddiâ edebiliyor musunuz?! Mesele buraya kadar varmışken sistemin geri kalan ayaklarının ne şekilde işlediğini artık varın siz düşünün! Örneğin Vietnam'ın -ne içerde ne dışarda- Amerika'ya kıl kadar zarar verme gücü yoktu. Peki Amerikalıları, oraya, savaşmak üzere kim ve niçin gönderdi?! Elbette ki sözünü ettiğimiz o düzeni kursunlar diye Siyonistler! İki Dünya savaşı da dâhil olmak üzere son yüzyılda varlık gösteren savaşların acaba hangisi o savaşlara giren kesimlerin bizzât kendi savaşıydı veya acaba bu savaşların hangisi planlı-programlı-güdümlü değildi?! Hitler'in bile eline su dökemeyeceği derecede elikanlı bir kâtil olan Mr. Churchill, acaba o savaşları İngiltere ve/ya İngiliz milleti için mi yürütüyordu?! Napolyon'un, Mısır'a ayak basar basmaz ağzını, "Ey (bilmem ne çilelere marûz kalmış) Yahûdî milleti! Hakkınızı alma vakti gelmiştir!" diyerek açması neyin alâmetiydi?! Kezâ şimdilerde yüzbinlerce Peştuca kitâb neden Amerika'da basılır da Afganistan'a taşınır?! Bu örnekleri ve soruları zincirleme bir şekilde çoğaltmak mümkündür. Ama bunların hepsi o yüzden ve o düzen içindir..! Velhâsıl, sözünü ettiğimiz düzen, adına ister Kapitalist Sistem, ister Dünya Sistemi, ister Yeni Dünya Düzeni, isterse de başka bir isim verilsin bilfiil Deccâl'in düzenidir ve bilâ-istisnâ bütün Peygamberler, kendi ümmetlerini **Deccâl**'in fitnesinden Allah'a sığınmaya teşvîk etmiştir; bu konuda onları uyarmıştır. Müslümanlar ise, bırakın her namazın akabinde -Sünnet üzere- Deccâl'in fitnesinden ve şerrinden Allah'a sığınmak için duâ etmeyi, neredeyse Deccâl'in adını bile unutmuş bir hâldeler. O düzenin ilâhiyyatcıları da bu tür şeyleri -geçin bu tür şeyleri kardeşim deyu(!)- çürüğe çıkarmış bir durumda! Bu düzen, onun iktisâdî ayağını ve bankacılık sistemini, insânları nasıl sömürdüğünü anlatması gerekirken kredinin şu kadarı câizdir, şu kadarı câiz değildir, diyen ve koca bir memleketi fâiz batağına gömen koca koca ilâhiyyatcılardan daha sağlam adamları nereden bulabilir?! (O ilâhiyyatcılar bir bksn: "Banking system explained by 12 year-old girl!")

Bu konuda çok, ama çok şey yazılabilir. Ama özetle şunu belirtelim ki, bu düzen, kendi çocuklarınızı bile sizlere bırakmayan bir düzendir. Despot ve ayaktakımı adamları, dünya kadar ünvânla başımıza musallat edendir. Binâenaleyh bu düzene, aynı şekilde ister Amerika ister İsrail isterse de başka küfür güçleri tarafından idâre edilsin onun sâhiblerine karşı durmak, öyle sanıldığı kadar kolay bir şey değildir ve her hâlükârda Umut Allah'tandır! Mtrcm.]

3- İslâm Âlemindeki Koşullarla İrtibâtlı Sebebler

[Ele alınan dönem boyunca] İslâmî Uyanış'ın (Cihâdî İslâmî uyanışın seyriyle ilgili gelecek iki fasılda da tafsîlatlı bir şekilde görüleceği gibi) biri davet, diğeri siyâset, bir diğeri ise silâhlı cihâd olmak üzere üç eksen doğrultusunda yol alan hareketliliği, bu Uyanış'ı, bölge üzerinde Haçlıların çıkarlarını ve Siyonistlerin projelerini tehdîd eden ürkütücü bir heyûlâ hâline getirdi. Nitekim İslâmî plan-programlar benimsemiş olan [bazı] siyâsî partiler yayıldı ve bu partiler Arab ve İslâm âlemindeki bazı devletlerin meclislerinde büyük parlamenter bloklar oluşturmayı başardı. Hattâ bunların bazıları Türkiye örneğinde olduğu gibi hükûmet kurmayı, diğer bazıları ise Cezâyir örneğinde olduğu gibi buna yaklaşan bir aşamaya ulaştı...

...Aynı şekilde İslâmî Uyanış'ın muhtelif okullarına mensûb çeşitli kesimlerin yaptığı davet eksenli çalışmalar, toplum içinde büyük kesimlerin -duygusal bağlarla da olsa- İslâmîleşmesini sağladı...

...Ammâ ve lâkin bunların en cân alıcı olanı, o despot yönetimlerin, çalışmalarını barışçıl yollarla yürüten çeşitli İslâmî Uyanış kesimlerini -bu İslâmî Uyanış'ı kuşatma altına almak yollu [belli] bir plan-proje dâhilinde- bastırması ve bu durumun, Cihâdî Uyanış'ın yayılmasına, ayrıca onun icrâatlarının ve tecrübelerinin artmasına zemin hazırlamasıydı. Özellikle de [Cihâdî Uyanış'ın] kadrolarının, Afganistan'daki (1984-1992) ilk Afgan-Arablar neslinden olan kesimlerin tecrübeleri üzerinden olgunlaşması ve [hacim olarak] büyümesi sonrasında...

...Hiç kuşkusuz İslâmî olgu, Arab ve İslâm âleminde hüküm süren rejimler için gerçek bir tehdîd oluşturmaya başladı. Bunun üzerine Haçlılar, bölge üzerinde [âdeta birer bekçi köpeği gibi] diktikleri [sözkonusu o despot] rejimlerin bu işi, [yani İslâmî Uyanış'ı bastırma işini,] arzu edilir biçimde kıvırıp kıvıramayacaklarına, aynı şekilde o rejimlerin de gidişatına güven duymaz oldular. Üstelik bu rejimler, İslâmî Uyanış'ın bütün okullarını bastırmak; bu okulları, kendi hedeflerini gerçekleştirme noktasında başarısızlığa uğratmak ve onları bilfiil bir kriz girdabına sokmak konusunda başarılı olmasına rağmen... [...!!!...]

[Hâl böyle olmasına rağmen] Batı, bizim medeniyet yapımızla alâkalı okumaları dolayısıyla, kül altındaki korun -şimdilik hareketsiz olsa bile- hangi boyutlarda bir tehlike taşıdığını [pek-âlâ] bilmekteydi. İşte bu yüzden Batı fiilî askerî varlığını, kendi çıkarları için en iyi ve en garantili yol olarak gördü. Gördüğü diğer bir şey ise yeni bir Sykes-Picot'u uygulamaya koyması gerektiğiydi. Yani bu yapılardan bölünmüş olanı yeniden bölmek, parçalanmış olanı da daha küçük parçalar hâlinde tekrâr parçalara ayırmaktı. Böylelikle bunları kendi çıkarları ve isterleri doğrultusunda garanti altına almak ve askerlerinin süngüleri üzerinden bir koruma çemberi içine sokmaktı.

İşte [yukarıda açıklamaya çalıştığımız o] üç sebeb, sözkonusu bu Üçüncü Haçlı Seferi'nin, kendi ordularını yola koşması ve gelip Orta Doğu'yu yeniden işgâl etmesi doğrultusunda bu şekilde bir araya gelmişti.

Üçüncü Haçlı Seferleri'nin Durakları (1990-2003)

1- Birinci Irâk Savaşı (Çöl Fırtınası - Kuveyt'i Kurtarma Savaşı)

Amerika, Haçlı seferlerine, 1990 yılında Sovyetler Birliği'nin çöküşünden hemen sonra, ta yetmişli yılların ortalarından itibâren kendisi için hazırlık yapmış olduğu ve daha o vakitlerde -petrol rezervlerini ele geçirmek üzere- âcil müdâhele kuvvetleri oluşturduğu projelerini uygulamaya koymakla başladı. Zâten belli başlı çalışmalar ve kitâblar, daha o zamanlarda, Amerikan müdâhelesini haklı göstermek kasdıyla ya Irâk ya da Îrân üzerinden Körfez ülkeleri için uyduruk bir tehdîd üretileceği senaryolarını gündeme taşımıştı.

Gerçekten ve basın-yayın organları vâsıtasıyla artık herkesin malûmu olduğu gibi Saddâm Hüseyin Bağdâd'daki Amerikan sefîresi yoluyla Kuveyt'i işgâl oyununa getirildi ve aşamalı bir şekilde bu tuzağın içine çekildi. Irâk ordusu, Îrân'la yaşadığı 1979-1987 Birinci Körfez savaşı sonrasında yüksek bir seviyeye ulaşmıştı. İşte o zamanlardan beri hem Amerika*n* hem de İngiliz kuvvetleri bölgeye iyice yerleşmişti. Bu araştırmanın başlarında da belirttiğim gibi Arab [ve İslâm] ülkeleri hükûmetleri, en başlarında ise Suûdi Arabistan, Körfez Ülkeleri, Fas, Pakistan, Ürdün, Mısır ve Türkiye buna etkin bir katılım sunmuş ve orduları Amerika'nın komutası altında Irâk ordusuna karşı savaşmıştı. Ama Üçüncü Haçlı Seferleri'ne ilişkin güç dengelerinin dönüşümü noktasında varlık gösteren en bâriz etken, resmî dînî birimlerin, sulta(n) âlimleri kuruluşlarının ve İslâmî Uyanış öncülerinden büyük bir kesimin, Amerika'nın öncülüğündeki sözkonusu bu ittifâka katılmış olmasıydı. Nitekim o hâin yöneticiler, onları/o âlimleri, Haçlıların gelişine, Arab Yarımadası'nda temerküz etmelerine ve Müslümanların yurdunun ana merkezini ele geçirmelerine meşrûiyyet boyası çalan fetvâlar çıkarma yoluna koşmuşlardı. Ammâ ve lâkin bu husûsta en korkunç olan, evcilleştirilmiş, fâsid birtakım İslâmî hareket önderlerinin, bu işe meşrûiyyet boyası çalan o fetvâlara imzâ atma yolunda bir sapma yaşamış olmasıydı. Bu da demokrasi koridorları üzerinden *riddet* hükûmetlerinin içine girmelerinin ve peyderpey o resmî sultaların bir parçası hâline gelmelerinin bir netîcesiydi. Bu *fitne*, [siz deyin bu belâ], şer'î olmayan siyâset bataklıklarına dalanların ödediği bedellerden bir parçaydı ki onlar, Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem'den rivâyet olunan, «Her kim sultânların kapılarına varırsa fitneye dûçâr olur», «Bir kulun sultâna yakınlığı arttıkça Allah'tan uzaklığı da [o derece] artar» haddini aşmışlardı.

Evet, Amerika'nın kuvvetleri, Irâk ordusunu kırıp geçti ve ardında kimi sivil kimi asker 300 binden fazla maktûl bıraktı. Bağımsızlığının üzerinden geçen yarım asır içinde imâr edilmiş olan Irâk'ın altyapısını [tamâmen] tarumar etti. Ondan sonra Irâk [halkı] üzerine onüç yıl boyunca devâm eden o öldürücü ambargoyu koydu. Bu süre zarfında, âileleri ve akrabalarından katlettikleri bir kenârda dursun sadece bir buçuk milyonu aşkın Irâklı çocuğu, şiddetli gıdâ ve ilâc eksikliği netîcesinde katletti.

İşte Amerika, Irâk'ı bir sonraki savaşa böyle hazırladı ki o da 2003'ün Mart ve Nisan aylarında Irâk'a saldırması savaşıydı.

Amerika, Birinci Irâk savaşından hemen sonra ve işbu Haçlı seferlerine bir karşı tepki olarak ve de cihâdî hareketler ile İslâmî Uyanış çevrelerinin gençleri tarafından gerçekleştirilmesi tahmîn edilen muhtemel direniş karşısında bir önlem uygulaması kapsamında terörle mücâdele operasyonlarını devreye soktu. Cihâdîleri ve cihâdî Uyanış'ın sembol isimlerini, "terörle mücâdele" bahanesi adı altında koğuşturmaya başladı. Küresel ve bölgesel güvenlik konferansları süreci, Baba Bush tarafından geride bırakılan Clinton'un dönemi boyunca tavan yaptı. Clinton da yerini, Amerika, İslâm âlemine karşı yürüttüğü saldırılarını [daha azgınca] devâm ettirsin diye Oğul Bush'a bıraktı. Irâk üzerindeki ambargo süreci devâm ettirildi. Yahûdîlerle uyum-uyuşma projeleri, Arab ve İslâm ülkelerine sürgit dayatıldı. *Bush'lu Amerika*, onların betimlemesiyle "İslâmî terör" ile mücâdeleyi bizzât kendi üzerine aldı.

2- (1994-1997) Balkanlar ve Kafkaslarda Müslümanlara Yönelik Haçlı Katliâmları

Amerika'nın İslâm âlemine karşı yürüttüğü Haçlı saldırısının ivme kazandığı, yine -sözümona- terörle ve İslâmî köktencilikle mücâdele iddiâlarının ayyuka çıktığı bir dönemde Ruslar, Müslümanlara karşı küresel şartları bir fırsat bildi ve Çeçenistan'a karşı malûm kanlı savaşlarını başlattı. Nitekim Rusya, en korkuncundan katliâmlara imzâ attı. Çeçen Müslümanlar, şu günümüze kadar binlerce -ve hâlâ daha- kurbân verdikleri bir soykırım savaşına marûz kaldılar.

Aynı şekilde Sırplar ve Hırvatlar, hem Vatikan'dan hem de Avrupalı devletlerden aldıkları destek ve bu devletlerin [âdeta kırın kırabildiğiniz kadar tarzındaki] sessizliği eşliğinde önce Bosna'daki, akabinde Kosova'daki Müslümanlara karşı bir soykırım savaşı başlattı. [Bu bölgelerde de] -kurbânları yüzbinlerce Müslüman olan- korkunç katliâmlar işlendi. Üstelik Birleşmiş Milletler'in gözleri önünde..! Dahası, Srebrenitsa Katliâmı örneğinde olduğu gibi bizzât onun koruma kampları içinde ki, Birleşmiş Milletler'in güvenlik kampını korumakla vazîfeli kılınmış Fransız koruma kuvvetleri, Sırp Milislere alan açmak üzere geri çekildiler; böylelikle Sırp Milisler 8000'den fazla sivil Boşnak Müslüman insânı katletti. Bunların ekseriyyeti ise kadınlar, çocuklar ve yaşlı kimselerden oluşuyordu. Ayrıca bu, İkinci Dünya Savaşı'ndan bu yana Avrupa'da işlenmiş en büyük toplu katliâm halkalarından biriydi.

3- 2001 Yılında "Afganistan İslâm Emîrliği"nin Kuşatma Altına Alınarak Yıkılması

1992-1996 yılları arasında Afganistan'daki mücâhid kesimler arasında iç savaş çıkarma planları yapıp bunları uygulamaya koymak Amerikalılara ve NATO üyesi Avrupalı devletlere yeterli gelmedi. Nitekim bunu, Afganistan'a, Doğulu Kızıl Orak-Çekiç sonrasında Batılı Kızıl Haç'ın hükmetmesini öngören Birleşmiş Milletler'in

planlarını hayâta geçirmek üzere yapmışlardı... Evet, Afganistan'da biriken silâhları ve cihâdî tecrübeleri, sözkonusu o iç savaş üzerinden yok ettikten sonra bile râhata ermediler. Zîrâ kader onları Tâlibân'ın ortaya çıkışıyla, Şerîat'ı hâkim kılma imkânına ulaşması ve Afganistan İslâm Emîrliği'ni kurmasıyla bir ânda neye uğradıklarını şaşırır bir hâle getirdi. Aynı şekilde râhat yüzü görmedikleri diğer bir husûs, küresel boyutlu terörle mücâdele kampanyalarının, Cihâdî Akım'ın ve Afgan-Arab kadroların Afganistan'a geri dönmeleri ve Tâlibân'ın yanında saf tutarak hem Amerika'nın, hem Batı'nın, hem de bunların mürted yöneticilerden müteşekkil vekillerinin uykularını kaçıran bir merkez oluşturmalarına engel olamamasıydı.

Dolayısıyladır ki Amerika ve Avrupa, Afganistan İslâm Emîrliği'ne karşı siyâsî ve iktisâdî bir ambargo süreci başlattı. [Afganlar bu Emîrliğin] kurulduğu ilk günden beri bu ambargoya marûz kaldı. Bu süreç -kendi dönemini Arab ve Tâlîban mücâhidlerin bazı kamplarına yetmiş Cruise Füzesi atmakla hitâma erdiren- Clinton döneminde de devâm etti. Bu ambargo -Tanrı tarafından dünyayı nizâm vermek misyonuyla vazîfeli kılındığı naraları atan, İslâmî terörle mücâdele ve bir Haçlı seferini komuta etme işi üzerinde olduğunu duyuran- Oğul Bush döneminde de sürdü. Mevzubahis seferine de 2001 yılı Aralığı'nda, 11 Eylül olayları akabinde Afganistan'ı işgâl etmek, İslâm Emîrliği'ni yıkmak, Afganistan'a sığınmış olan Arab ve Müslüman mülteciler-den yok edebildiği kadarını yok etmekle başladı.

4- (Mart 2003) Irâk'ı İşgâl Altına Alma Savaşı ve Amerika'nın Orta Doğu Çıkartması

Bu konu çerçevesinde söylenmesi gerekenleri daha önce -burada tekrâra hâcet bırakmayacak derecede- ele almıştık.

İslâm Âlemindeki Merciliklerin Hâli ve Cihâdî Akım'ın Üçüncü Haçlı Seferleri'ne Tek Başına Karşı Duruşu

Öncelikle Müslümanların Siyâsî Merciliği:

Haçlı emperyalizmi -daha önce de gördüğümüz gibi- Hilâfet'in düştüğü günden beri bu merciliği yok eder ve ondan sonra bu merciliğin esâmisi dahi okunmaz olur. Daha ötesi Müslüman ülke yöneticileri, güç denkleminde, [bizzât] Haçlıların yanında ve onlardan bir parça hâline gelir. Ayrıca bu durum Üçüncü Haçlı Seferleri boyunca daha fecî bir hâl alır.

Dînî Merciliğe gelince:

Daha önceki fasıllarda da gördüğümüz gibi uşak-hâin hükûmetler, Arab âleminin tamâmında, İslâm âleminin ise çoğunda bu merciliği tasfiye işini bizzât üstlenir. Beri tarafta İslâmî Uyanış buna bir alternatif sunmaya ve bu merciliğin iplerini ele almaya çalışır. Özellikle de İslâmî Uyanış'ın gözde âlimleri ve bu işe ehil bâriz önderleri, yine bu Uyanış'ın muhtelif okullarına mensûb birtakım öncüleri parlayıp öne çıkar ve bu

işe ehil bir hâle gelirler. Ama İslâmî Uyanış['ın bu öncüleri], gelecek fasıllarda detaylı bir şekilde ele alacağımız belli başlı bazı sebebler yüzünden, Dört Mezheb İmâmı, fıkhî mercilikler ve tasavvufî tarîkatlerin imâmları ile varlığını bulan klasik merciliğe halef olmaya muvaffak olamaz. Kezâ ve kısaca, bir halk merciliği olmayı, Müslüman toplumun kendisine itâat ettiği/edeceği ve onun izinden gittiği/gideceği [böyle] bir kıvâma ulaşmayı başaramazlar.

İşte bu nedenledir ki ortada Üçüncü Haçlı Seferleri'ne karşı durmaya ehil dînî bir mercilik olmadı.

İctimâî Merciliğe gelince:

Bu merciliğin, yirminci yüzyılın ortalarından beri, emperyalist sömürü ve sanâyi ekseninde yaşanan gelişmeler, büyük şehirlere göç, kabîlevî bağların parçalanması gibi husûslar netîcesinde ilmek ilmek çözülüp/dağıldığı konusu üzerinde daha önce durmuştuk. İşte bu gidişat, seyrini daha hızlı bir şekilde devâm ettirir. Köylerin ve kırsal bölgelerin siyâset arenasındaki rolü, büyük şehirlerin ve şehir hayâtının yararına /lehine bir gerileme yaşar ve bu bağlara nisbeten herhangi bir ağırlık taşımaz olur. Afganistan ve Yemen gibi bazı İslâm ülkeleri bundan istisnâ tutulabilir ve sâir bazı ülkeler de bunlara eklenebilir...

...Sözkonusu bu mercilik, [Üçüncü Haçlı Seferleri'ne] karşı koyuş noktasında bir rol üstlenemeyecek derecede zayıftır. Bilâ-istisnâ bütün yöneticilerin politikası da bu merciliği öldürmek; kabîlelerin ve aşîretlerin silâhlarını toplamak; aralarında tefrika çıkarma ve her birini ayrı kalemler hâlinde zayıflatma politikaları uygulamak doğrultusunda olmuştur. Tabîîdir ki bu [ictimâî] mercilikler, her zaman için dînî merciliğe veya dînî ve siyâsî merciliğin her ikisine birden tâbi olagelmiştir. İşte bu yüzden bu Mercilik de direniş sâhasından uzak olmuştur; hâli de sözkonusu bu son karşı koyuş noktasında önceki diğer iki merciliğin hâli gibidir.

Peki öyleyse 1990'dan bu yana ve 2001 yılına kadar Üçüncü Haçlı Seferleri'ne Kim Karşı Durdu?:

Gerçekte ve özet bir şekilde:

Üçüncü Haçlı Seferleri, onun önünde durabilecek tüm direniş imkânlarını tasfiye ettikten sonra geldi. Nitekim merciliklerin neredeyse tamâmını etkisiz hâle getirdi. Arab ve İslâm âlemi halkları arasında direnişin ve karşı koyuşun serpilmesine katkı sağlaması muhtemel unsurları da büyük ölçüde yok etti. Eğer İkinci Haçlı Seferleri, Birinci Haçlı Seferleri boyunca yaşananlardan edindiği iki asırlık tecrübe ve birikim sonrası geldiyse, bir de bunlara, bu Ümmet üzerine -her alanda- yapılan 500 yıllık çalışmaları ve araştırmaları eklediyse hiç şübhesiz bu yeni Amerikan–Yahûdî–Haçlı Seferleri, sözü geçen bütün o arkaplanı arkasına alarak geldi/geliyor. İkinci Haçlı Seferleri'nin birikimini, aynı şekilde yarım asır yahut daha uzun bir zaman boyunca onun batılılaşmış uşaklarının ve yöneticilerden müteşekkil mürted sınıfların kendisine sunduğu hizmetleri de buna ekleyin.

Aynı şekilde başarı adına tüm imkânlar da zâten kendisi için hâzırdı. Eğer Birinci Haçlı Seferleri dolayımında -ve hattâ İkincisi'nde bile- sâhadaki Haçlı kuvvetleri ile onlara karşı duran Mücâhid kuvvetlerin arasında -sayı ve hazırlık bakımından- bir parça denge vardıysa, hiç şübhesiz Müslümanların, pek çok alanda, geri kalmışlığın dibine doğru seyretmeleri, Amerikan medeniyetinin ise askerî teknoloji bakımından ilerlemenin zirvesine doğru yükselişi, ayrıca bunun öncesinde onların [bizim diyârlarımızdaki] o yönetici vekillerinin bütün direniş imkânlarını kundaklaması vâkıası, bu çatışmada sâhayı bilfiil boş denecek bir hâle getirdi ve bugün itibâriyle karşı duruş noktasında denge denilen şeyden eser dahi kalmadı.

1990–Eylül 2001 arası Üçüncü Haçlı Seferleri'*ne ve onların mürted-münâfık destekçilerine karşı duran direniş nüvelerine ilişkin özete gelince:*

Bunun en önemlilerini tarih sıralaması içinde ve şu an itibâriyle hatırlayabildiğim kadarıyla aşağıdaki gibi ele almak mümkündür:

● **Cezâyir Silâhlı Cihâd Hareketi** (1991-1995) ki bu hareket, sonraki iki yıl içinde, hem başarılı hem de son derece girift bir istihbârat çalışması üzerinden yok edildi. Sözkonusu bu istihbârat çalışması, Cezâyir, Fransa ve bazı Arab ülkelerinin istihbârat birimleri arasında yapılan bir işbirliği çerçevesinde gerçekleştirildi. Sonuç itibâriyle bu cihâd hareketi seyrinden saptırıldı ve yaşadığı bu sapma nedeniyle de kitlelerden koparılarak yok edildi. (Bu tecrübeyle ilgili tafsîlata ulaşmak isteyenler, bu Eser'in sâhibinin, "Şehâdetî Ale'l-Cihâd Fi'l-Cezâir–1989-1996 / Cezâyir'deki Cihâda İlişkin Tanıklığım–1989-1996" kitâbına başvurabilir.)

● 1993-1995 yılları arasında **Libya'**da [Muammer] **Kazzâfî rejimi**ne karşı varlık gösteren silâhlı cihâdî mücâdeleler... Bunların en bârizi, "**el-Cemâatu'l-İslâmiyye el-Mukâtile**"nin gösterdiği çabalardı. Libya rejimi, bunların Libya içindeki askerî etkinliğini sınırlandırmayı başardı. Ondan sonra Hareket, davet eksenli çalışmalar yürüten gizli bir yapıya dönüştü ve sürgünde faaliyyet gösterir oldu.

● 1996 yılında Pakistan'ın kuzeybatısında [daha bir öne çıkarak] varlık gösteren "Şerîat'ı Tatbîk Hareketi **[Tehrik-i Nefâz-i Şerî'at-i Muhammedî]** ki bu hareket, [sözümona Müslüman bir ülke olan] Pakistan hükûmeti tarafından -üstelik ülkedeki İslâmcı kesimlerin utanç verici tavrı eşliğinde- bastırıldı. **Pakistan**'daki Uyanış hareketleri de ona destek olmaktan geri durdu.

● **Yemen'**de **Şehîd Ebu'l-Hasen el-Mihdâr** rahmetullahi aleyh'in komutasında/önderliğinde varlık gösteren ve doğduğu yerde bastırılan "**Aden-Ebyen Ordusu Hareketi**" (1998.)

● **Lübnân**'ın kuzeyinde en-Nebatiye dağlarında **Şehîd Ebû Âişe el-Lubnânî**'nin komutasında varlık gösteren Hareketu'ş-Şebâb el-Cihâdî/**Cihâdî Gençler Hareketi** ki bu da doğduğu yerde bastırılmıştı (1999).

● 1994 yılında harekete geçen **Tâlibân Hareketi** ki 1996 yılında İslâm Emîrliği'ni kurmuştu ve bu Emîrlik 2001 sonlarında *yıkılmıştı*. Ona katılan Arab, Pakistanlı ve Orta Asyalı mücâhid topluluklarla birlikte bu Hareket, geçen on yıl boyunca varlık göstermiş en önemli cihâdî olguydu.

● 2000 yılında harekete geçen silâhlı **Filistîn İntifâda**sı... Nitekim bu hareket, şu günümüze kadar hâlâ daha Üçüncü Haçlı-Yahûdî Seferleri'ne karşı cihâdî direniş ile karşı koyuş vazîfesini deruhde eden en önemli damarlardan biridir.

● Yine sınırlı bir çerçevede ve şahsî girişimler kapsamında varlık gösteren bazı cihâdî çabalar ki bunları mücâhidler, Arab ve İslâm âleminde konuşlanmış muhtelif Haçlı unsurlarına karşı gerçekleştirdiler. Ayrıca bunlar geçen on yıl boyunca farklı ülkelerde vukû buldu ki bunlardan bazıları, **Suûdi Arabistan**'da Amerikan güçlerine karşı yapılan ve en önemlilerini **Riyâd ile Hubar**[1] **patlamaları**nın oluşturduğu mütevâzı/basît direniş operasyonlarıydı.

● Cihâdî Akım'ın enkâzından arta kalan ferdlerin 11 Eylül olaylarından sonraki koğuşturma kampanyaları karşısında, dünyanın farklı ülkelerinde, özellikle Pakistan hükûmetinin [kuduz bir köpek gibi] yürüttüğü o azgın dalga karşısında gösterdikleri nefsî müdâfaa ve direniş eylemleri... Nitekim Pakistan hükûmeti kendi topraklarında

---

1 [**Riyâd ve Hubar patlamaları**, üzerinde ciddî bir şekilde durulması gereken iki olaydır. Öncelikle, her ne kadar Müellif bu iki patlamayı böyle bir siyâkta anmış ve bu patlamalar üzerinden Amerikalılara dişe dokunur kayıplar verdirilmiş olsa bile yine de şunu bilelim ki bu olayların arkasında bizzât Suûdi Arabistan hükûmeti ile onun bazı prenslerinin olduğu şâibesi vardır. Yine bu patlamaların arkasında **el-Kâide** olmadığı gibi **Üsâme Bin Lâdin**'in de bu olaylardan/fâillerinden haberdâr olmadığını, buna rağmen, bu patlamalar üzerinden Müslümanlara karşı yürütülecek geniş kapsamlı bir operasyonun önceden farkına vararak ve bunun önünü -şimşekleri kendi üzerine çekmek sûretiyle- almak için bundan haberi olduğunu anıştırır siyâsî bir dil kullanma yoluna gittiğini araştırmalarımız kapsamında biliyoruz. Hâl ne hâl ise, bu olaylar dolayısıyla asıl bilinmesi gereken, **Müslümanlara işkence**, onların izzet ve şereflerini ayakaltı etmede en azılı Haçlılarla âdeta yarışa giren **Suûdi Arabistan**'ın yapıp ettikleridir. Orman Kânûnu denilen bir şey vardır ya, işte kâfirlerin ve onların hempalarının karşısında elpençe dîvân durmayı reddeden Müslümanlar sözkonusu olduğunda Suûdi Arabistan'da o kânûn bile geçerli değildir. Bu olayların akabinde derdest edilip hapishanelere atılan ve o günden beri haklarında hiçbir hukûkî sürecin işletilmediği onbinlerce insândır bahse konu ettiğimiz. Bunlar arasında o diyârın en güzîde âlimleri de vardır. En başlarında bu âlimler olmak üzere o insânlara yapılan işkencelerin ne kadar hayâsızca, alçak ve despotça şeyler olduğu ehline malûm. Bunların bir kısmına Müellif ilerleyen satırlarda yer vermiştir. Bütün dünyaya Kur'ân-ı Kerîm dağıtarak göz boyamaya çalışan, beri tarafta işkencehânelerinde, Müslüman tutuklulara manevî işkence çeşitlerinden biri kapsamında, Mushaf sayfalarını yırtıp ayaklar altına alanlar da yine bunlardır. Bu konu hakkında geriye doğru bir araştırma yapmak isteyenler **Doktor Sa'd el-Fakîh**'in [سعد الفقيه] ve -bu satırların yazarı tarafından tezkiye edilmekten uzak biri olsa bile yine de bu konuda kayda değer etkinlikleri bulunan- Suûdlu muhâlif **Dr. Muhammed el-Misarî**'nin [محمد المسعري] konuşmalarına ve yazdıklarına bakabilirler. Son bir kayıt: Bu bilgileri kuru malûmat kapsamında okunur şeyler olsun diye kayda geçirmediğimizi belirtelim. Malûm olsun ki, yukarıda sözü geçen bilumum Haçlı tâifesini yıllardır ayakta tutan Suûdi Arabistan'ın ve onun hempalarının parasıdır. Binâenaleyh bu kesimlere karşı bedduayı namluya sürmek de bir tâattir. Allah bunların cümlesini kahretsin! Mtrcm.]

[Haçlı bombardımanlarından] kurtulanlara karşı yürüttüğü bu azgın dalga boyunca onlarca Arab [ve sâir yüzlerce] mücâhidi katletmiş ve 600'ü aşkın kişiyi de tutuklayıp tarihî Guantanamo hapishanesi başta olmak üzere Amerika'nın başka yerlerdeki sâir bazı hapishanelerine gönderilmek üzere Amerika'ya teslîm etmişti.[1]

● **Sovyetler Birliği** tarafından desteklenen **komünist hükûmetler**e karşı **Orta Asya**'da yayılan cihâd hareketleri... Özellikle (1993-2001) **Tacikistan**'da, sonra bunu müteâkiben (1997-2001) **Özbekistan'**da yayılan [kısmî] hareketler.

● Aynı şekilde **Doğu Türkistanlı Müslümanlar**ın **Çin hükûmeti** karşısındaki (1996-2001) cihâdı...

● Bunlara ilâveten muhtelif cihâd sâhalarında ve bu süreç içinde Haçlı güçlerine karşı yürütülen direniş ve karşı koyuş hareketleri ki, 1994-1996 yıllarında **Bosna'**da, yine aynı dönem boyunca ve müteâkib zamanlarda **Çeçenistan**'da yaşananlar ve burada hâlâ devâm etmekte olan hâdiseler bu çerçevededir. Aynı şekilde **Somali'**de mücâhidlerin îfâ ettiği destansı direniş de bu kapsamdadır. Yine kadîm -ve bu süreç boyunca **Filipin**, **Keşmîr**, **Eritre**, **Burma**, **Endonezya** ve sâir cebhelerde direnişini devâm ettiren- cihâd hareketleri de bu kabîldir. Bu cebhelerin bir kısmı yeni açılmıştı, bir kısmı ise zâten açılmış bir hâldeydi ki bunlar, Haçlılara ve sâir sömürgeci kâfirlere karşı cihâdlarını devâm ettiregeldiler.

---

1 [Geliyoruz bir başka tırnakiçi "Müslüman" ülkeye! **Pakistan**'a..! Tâlibân'dan bir Afgan mücâhidin, "**Dünyanın her yerinde insân ticâreti bitmiştir, ama Pakistan'da bitmemiştir**" sözü, öyle zannediyoruz ki yaşanan vâkıayı özetlemeye kâfî gelir. Diğer bir Tâlib-Afgan mücâhidin çarpıcı bir sözü ise şöyledir: "**Pakistan'ın bize vurduğu darbeyi Amerika vuramadı**." Kurulduğu günden beri bir "**Watch Dog**" devletidir Pakistan... Asya topraklarında Müslümanlar bellerini doğrultamasınlar diye bir "**Bekçi Köpeği**" olarak kurulmuştur ve kuruluş felsefesine uygun olarak da başta Afganlar olmak üzere bölgedeki Müslümanların kanıyla habire oynayıp durmuştur. Hani o Afgan mücâhid "**insân ticâreti**" dediyse bunu sakın ola mecâz olarak anlamayın veya buna yormayın. Evet, bizdeki "ciğeri beş kuruş etmez" deyiminin içini hakkıyla dolduracak tıynetteki Pakistanlı istihbâratcılar ve polisler, belki de -her tarafı leş kokan şu mendebur medenî- dünyanın en güzîde erlerini üç-beş dolar karşılığında kâfirlere sattılar. Yüzlerinde secde nişânı taşıyan nice Müslüman genci, köle tâcirlerinin dönemini hatırlatacak bir şekilde, ellerine ve ayaklarına ağır zincirler vurarak, bağlandığında köpeğin bile yaşayamayacağı zindânlara tıktılar. Aynı şeyleri, yakaladıkları her Müslüman yabancıya(!), adına terör dedikleri zırvayla alâkalı-alâkasız, aralarında çocukların ve kadınların da olduğu nice masûma yaptılar. Onlara en ağır işkenceleri revâ gördüler. Yetmedi, İsrail'in, Filistînlilere karşı, kurulduğu günden şu güne kadar ancak yapabildiği bir şeyi, beş yıl gibi kısa bir süre içinde yapmayı başardılar. Nitekim Vezîristan bölgesindeki milyonlarca Müslümanı yerinden edip mülteci konumuna soktular. Toplarını, tanklarını, helikopterlerini ve uçaklarını, bizzât Müslümanları avlamak üzere sâhaya sürdüler. Kurdukları çakma örgütlerle bölge üzerindeki cihâd hareketini ve özellikle Tâlibân'ı karalamaya, manipüle etmeye çalıştılar. Bütün bu olup bitenlere rağmen bizim şu topraklarımızdaki İslâmcı zevâttan mürekkeb yalamış "tersinden zekâlı" bazı mübtezel tipler, hâlâ daha o bölge üzerinde yaşanan olayları, bunların **asıl** Pakistan'ın başını yemek üzere yapıldığı zırvalığıyla tevîle tâbi tutmuyorlar mı, işte insânı asıl bu kahrediyor..! Ne diyelim, böyle müselman dostlar düşman başına olsun, o mürekkeb yalamışlar da Kissinger'ın yanına koşulsun..! Bu Eser'in Müellifi **Ebû Musab es-Sûrî**'nin de bizzât **Pakistan**lılar tarafından bir iftâr sofrasında tutuklanıp kâfirlere(!) teslîm edildiğini bir kez daha hatırlatalım. Allah esâretini gidersin, onları da kahretsin! Mtrcm.]

● **el-Kâide** yapılanmasının, bölge üzerinde konuşlanmış olan Amerikan varlığına karşı gerçekleştirdiği bazı operasyonlar da bunlara eklenmelidir. Bu operasyonların en önemlileri, Amerika'nın **Nairobi** ve **Dârüsselâm** konsolosluklarının, kezâ **Aden Körfezi**'ndeki Amerikan savaş gemisi **Cole**'ün patlatılmasıydı. En sonuncuları ise **11 Eylül 2001** yılında New York ve Washington'da yapılan, Haçlılar ile Müslümanlar arasındaki çatışmayla ilgili yepyeni bir fasıl açan, ayrıca hem tarihin gidişatını hem de çatışmanın verilerini değiştiren şehâdet operasyonlarıydı.

....

1990 yılından bu yana ve 2003 yılında Irâk'ın işgâl edilmesi tarihine kadar Müslümanlar ile Üçüncü Haçlı Seferleri arasındaki çatışma denklemine bir araştırmacı gözüyle baktığımız zaman, bu çatışmayla ilgili denklemin aşağıdaki şekli aldığını görürüz:

//..

(Başlarında İsrail olmak üzere)
Yahûdî Milleti
+
(Başlarında Amerika, İngiltere, NATO Devletleri
ve Rusya olmak üzere)
Hıristıyan Milleti
+
İslâm Âlemindeki
Mürted Yöneticiler Tâifesi
+
En başlarında bizim diyârlarımızdaki
Resmî Dînî Kuruluşlar, **Sulta(n) Âlimleri** ve
Fesâda Uğramış İslâmcı Hareket Önderleri olmak üzere
Münâfık Güçler

.... **X** ....

Cemâatleri ve Ferdleriyle
Silâhlı Cihâdî Akım

.... **=** ....

Direniş güçleri hezîmete uğrar.. **Cihâdî Akım kuşatılır**..
İslâmî Uyanış felce uğratılır.. ve **Ümmet çatışmanın dışına çıkar**.
....//

Müslümanlar ile Üçüncü Haçlı Seferleri Arasındaki Çatışma Denklemlerine İlişkin Bir Lahza Tefekkür

Sözkonusu Seferlere ilişkin çatışma dengeleri/ile denklemlerinin aşağıdaki gibi olduğunu gördük:

Birinci Haçlı Seferleri (1050-1291) ki denklemi aşağıdaki gibiydi:

//..

Haçlı Milleti
X
İslâm Ümmeti
=
İslâm Ümmeti gâlib gelir. (1)

....//

İkinci Haçlı Seferleri (Kadîm Sömürgecilik Aşaması) (1800-1970):

//..

Haçlı Milleti
+
Yahûdî Milleti
X
İslâm Ümmeti
=
İslâm Ümmeti gâlib gelir. (2)

....//

İkinci Haçlı Seferleri (Çağdaş Sömürgecilik Aşaması) (Bağımsızlık Aşaması):

//..

Haçlı Milleti
+
Yahûdî Milleti
+
Mürted Hükûmetler Tâifesi
X
İslâmî Uyanış
=
İslâmî Uyanış hezîmete uğrar ve
Ümmet çatışmanın dışına çıkar. (3)

....//

Üçüncü Haçlı Seferleri (Amerikan Aşaması) (1990-2003):

//..

(Başlarında İsrail olmak üzere)
Yahûdî Milleti
+
(Başlarında Amerika ve İngiltere olmak üzere)
Hırıstıyan Milleti
+
İslâm Âlemindeki
Mürted Yöneticiler Tâifesi
+
En başlarında bizim diyârlarımızdaki
Resmî Dînî Kuruluşlar, **Sulta(n) Âlimleri** ve
Fesâda Uğramış İslâmcı Hareket Önderleri olmak üzere
Münâfık Güçler
X
Cemâatleri ve Ferdleriyle Silâhlı Cihâdî Akım
=
Direniş güçleri hezîmete uğrar.. **Cihâdî Akım kuşatılır**..
[İslâmî] Uyanış felce uğratılır.. ve **Ümmet çatışmanın dışına çıkar**. **(4)**

....//

Bu, tarihî, dehşetengîz denklemlerle ilgili açıklama yollu bazı mülâhazaları, meseleyi daha iyi anlamak amacıyla ve bundan çıkaracağımız büyük dersler eşliğinde kaydedecek ve bunun üzerinden de hezîmetin nedenlerini anlamaya ve -daha önce gerçekleşen ve Allah'ın izniyle bizim için yeniden gerçekleşmesini umut ettiğimiz- zaferle ilgili unsurların izini sürmeye çalışacak olursak şunları söyleyebiliriz:

***1-** Bu denklemlerin hakîkat nâmına karşımıza çıkardığı ilk husûs, hulâsası/veya özü-özeti itibâriyle, bizim, (1)'inci ve (2)'nci denklemlerde muzaffer olduğumuz, (3)'üncüde hezîmete uğradığımız ve (4)'üncüsünde ise ezildiğimizdir. Yine Ümmet'in -sayı ve hazırlık bakımından aradaki devasa farka rağmen- düşmanına karşı askerî olarak karşı koyduğu zaman bizim gâlib geldiğimiz de apaçık bir husûstur. Hâlihâzır durumumuzda da buna dâir kendini tekrâr ettiren örnekler vardır. Meselâ Afganistan özelinde yaşandığı gibi ki Ümmet, bütün zümreleriyle birlikte, düşmanına karşı koyduğu zaman bu vâkıa yaşanmıştır. Aynı şekilde bu, kısmen Çeçenistan ile Bosna'da da tekerrür etmiştir. Üstelik hezîmet ve gerileme dönemlerinde olmamıza rağmen..!*

Aynı şekilde bu denklemlerin ortaya koyduğu diğer bir husûs, sınırlı bir kesimin düşmana karşı koyması, beri tarafta Ümmet'in bu hâle seyirci kalması durumunda bizlerin yenildiği; sözü geçen sınırlı kesimin ekseriyyetinin direniş dâiresinin dışına

çıkması, hattâ Ümmet'in bir kısmının bilfiil/düşmana eklemlenmesi, beri tarafta karşı koyuş vazîfesini deruhde edenlerin sadece bir avuç cihâd eri olması durumunda ise ezilip geçildiğimizdir. Hâl böyle olunca da bu denklemleri, yalın/ve basît bir şekilde, şu iki denklemle özetlemek mümkün olmaktadır:

//..

İslâm Ümmeti

X

Küfür Milletleri

=

Muzaffer olduk

....

Ümmet İçinden Seçkin Bir Kesim

X

Küfür Milleti

+

Ümmet'in Münâfıkları

=

Hezîmete uğradık

....*//*

Yukarıdaki ibret tablosundan ve bu denklemlerden istifâde olunması gereken ilk ders, üzerimize düşen şeyin, Ümmet'i yeniden karşı koyuş sâhasına geri döndürmek olduğudur. Yani "bu mücâdele yeniden bir Ümmet'in savaşı olmalıdır, yoksa seçkin bazı kesimlerin yürüttüğü çatışmalar değil"! (Günümüzde yaşanan da zâten budur.) Bunun için lâzım olan ilk şey ise sözü geçen seçkin kesimin, bu Ümmet'i, düşmanla birlikte saf tutanın, kendisinden olmadığına, bilakis «...Sizden her kim onları veli [: dost, yârân, yardakcı, yardımcı, destekçi, müttefik] edinirse muhakkak o da onlardandır...» [5/el-Mâide, 51] *[hükmünce] düşmandan olduğuna, aynı şekilde bu direnişinin cihâdın ta kendisi olduğuna ve bir fitne olmadığına iknâ etmesidir.*

***2-** Ümmet'in, onun için/de, Şer'î Merciliğin varlığı ve kendisini harekete geçirecek öncülüğü sözkonusu olduğu zaman mutlaka harekete geçtiği, beri tarafta ne İslâmî Uyanış [hareketleri] ve ne de seçkin Cihâdî kesimlerinin, Ümmet'i, kendisiyle birlikte harekete geçmek noktasında iknâ edecek bir merciliği oluşturmaya güç yetirdiğidir. O yüzden direniş yoluna baş koyacak herhangi bir seçkin kesimin üzerine düşen şey kendi cihâd önderlerini, âlimlerini, mütefekkirlerini ve sembol isimlerini içine alan bir mercilik oluşturma ve Ümmet'i kendisi etrâfında toplama yolunda çalışmasıdır.*

***3-** Düşmanın, askerî karşılaşma alanlarında bizim karşımızda yenildiği, velâkin saldırılarına, fikrî ve medeniyet eksenli bir işgâl zemini hazırlayarak, aynı şekilde Ümmet içinde direniş tohumlarının boy atmasını sağlayan alt yapıyı yıkarak geldiği zaman ise bizi alt ettiğidir. O yüzden bizim üzerimize düşen sözkonusu bu alt yapıyı*

onararak işe başlamaktır. Daha önce üzerinde durduğumuz ve mutlaka başlatılması gerektiğini belirttiğimiz direniş de buna dâhildir. (Bkz: C-1-1: Önsöz - Direniş Seviyeleri)

4- *Yahûdîlerin, İkinci Haçlı Seferleri'ne, [yani] Kadîm Sömürgecilik Aşaması'na yardımcı bir unsur olarak dâhil oldukları, velâkin Üçüncü Haçlı Seferleri'ni harekete geçiren ve buna [bilfiil-bizzât] öncülük eden bir mızrak/çıban başına dönüştükleridir. O yüzden bizim üzerimize düşen şey de Yahûdîleri, bu vasıflarıyla göz önünde bulundurmak, taşıdıkları bu vasıf cihetiyle onlara karşı koymak ve öncüleri İsrail ile maşaları Amerika'yı yıkmaya, rollerinin hacmine ve gelecek aşamadaki tehlikelerine uygun düşecek bir şekilde öncelik tanımaktır.*

5- *(3.) ve (4)'üncü denklemler, Mürtedlerin, bu çatışmada, bilfiil, [Ümmet-i İslâm karşısında] Haçlılar ile Yahûdî düşmanların çıkarına mevzi tuttuklarını ve bunu da Ümmet'i, kendilerinin de Müslümanlardan oldukları sahtekârlığı ve çakma milliyetci kimlikleriyle aldatarak yaptıklarını göstermektedir. O yüzden cihâd ve direnişin öncü birliklerinin ve bunların medya organlarının, mütefekkirlerinin ve gelecekte yapılması gereken çalışmalar konusundaki teorisyen öncülerinin üzerine düşen şey, Mürtedleri harekete geçiren asıl unsuru, yani Haçlıların rolünü, yeniden öne çıkarmak ve direnişi de bu doğrultuda harekete geçirmektir. Çünkü bu [hâl], hem Ümmet'in yeniden mücâdele sâhasına avdet etmesini getirecek, hem de onu, Mürtedlerin, Haçlılara bağlı ve asıl-gerçek düşmandan bir parça oldukları, bu düşmanın önünde bir perde olmaktan öte bir şey olmadıkları inancını benimseyerek ve buna iknâ olarak onlara karşı savaş vermeye götürecektir.*

6- *Son denklem ise Haçlı Seferleri'ne öncülük eden bir kuvvet ve askerî ağırlık noktasında asıl kütleyi temsil eden bir güç olarak Amerika'nın rolünü öne çıkarmaktadır. Bu durum da karşı koyuş noktasında büyük önceliğin ona verilmesi gerektiğini göstermektedir. Dikkatimizi çeken diğer bir husûs ise Haçlı ittifâkı ve onun üç ana ekseni (Amerika-İngiltere / Batı Avrupa / Rusya) içinde görülen dâhilî çelişkilerdir. Bu çelişkiler üzerinden anlaşılanlar dolayısıyla yapılması gereken diğer bir şey ise, elden geldiği kadarıyla, sözkonusu bu ittifâkı parçalama doğrultusunda çalışmak ve bu işi Siyonist-Amerikan mihveriyle sınırlamak zorunluluğudur. Bu konuyla ilgili bazı detaylar, inşâallah, Sekizinci Bölüm'ün siyâsî kuramlar kısmında gelecektir.*

7- *Yaptığımız okumalar üzerinden görürüz ki, Avrupalı halkların tamâmı, Birinci ve aynı şekilde İkinci Haçlı Seferleri'nde, kendi ordularının ve krallarının arkasında durmuş ve onları desteklemiştir. Ama, Avrupalı toplumların pek çok kesimi arasında medeniyet bağlarıyla ilgili anlayışların ve barış hareketlerinin yayılması, aynı şekilde Avrupa'da İslâm'ı tanıma oranındaki artış hâli, sayıları milyonlarla ifâde edilen büyük kalabalıkları, işbu Seferler karşısında muhâlif bir tavır takınmaya ve bunları protesto etmeye götürmüştür. İngiltere'de bile..! Öte taraftan Amerikan toplumunun siyonistleşmiş kâhir ekseriyyeti ise Yahûdîleşmiş Haçlı başkanları Bush'un ve askerlerinin arkasında durmuştur. Bu durum, müstakbel direniş kuramlarını belirleme sadedinde olduğumuz şu makâmda mutlaka üzerinde düşünülmesi gereken bir husûstur.*

***8-** Denklemin son şekline atfedilecek bir nazarla bunun İslâm'ın ilk dönemlerindeki biçimine döndüğünü görürüz ki, hâl şu minvâl üzredir:*

//..

Yahûdîler + Hırıstıyanlar + Müşrikler + Mürtedler + Münâfıklar

X

Mücâhid Müminler

....//

İşte böylelikle başladığımız noktaya dönmüş bir hâldeyiz. İslâm ve onun sabırlı mümin ehli, aynen yolun başlangıcında olduğu gibi tekrâr garîbler hâline gelmiş bir durumda... Müjdeler olsun o garîblere..! Hem "evvelînden" hem de "âhirînden" gârib olanlara..! Duâmız odur ki Allah bizleri de onlardan kılsın.

***9-** Son mülâhaza, nihâî derecede önemli olup hâlihâzır mücâdelemizin doğasını anlamak noktasında temel bir esâsı da teşkîl eden ve şu zamanda, direnişin cihâd akîdesi bağlamında, mutlaka temel bir esâs ol/uştur/ması gereken bir husûstur ki o da aşağıdaki önemli maddedir:*

Sulta(n) Âlimlerinden Olan Münâfıklar İle İslâmî Uyanış Önderlerinden Olan Müfsidlerin ... Müslüman Ümmeti ve Onun Cihâdî Öncü Birliğini Düşman Karşısında Hezîmete Uğratmadaki Rolü

... Bağımsızlık Evresi Boyunca Çağdaş Dönem Haçlı Seferleri Karşısında, Bilhassa Yeni Amerikan Haçlı Seferleri'nden Sonra ...

Daha önceki fasıllarda, İslâm tarihinde, Râşîd Hilâfet'in, önce "Isırıcı", sonra "Zorba" Saltanata dönüşmesinden, akabinde "Tâğûtların İktidârı"nın kurulmasından bu yana Sulta(n) Âlimleri ekolünün nasıl neşet ettiğini; Müslümanların, kendilerinden önceki Yahûdîlerin ve Hırıstıyanların "yollarına" nasıl tâbi olduklarını; Müslümanlar arasında 'sulta'nın, tarih boyunca daha önceki sapkın krallıklar arasında görüldüğü gibi "Yönetici[ler] – Kâhin[ler] ve Aveneler" üzerine kurulu bir şekle [nasıl] dönüştüğünü görmüştük...

Hiç şübhesiz Sulta(n) Âlimleri, Hicrî birinci asrın ikinci yarısından itibâren Emevî sultânlarının kapılarında *yığılıp/saf tutmaya başlar* ki Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem'in vefâtı üzerinden henüz elli yıl geçmiştir... Beri tarafta yine tarih, emîrlerin/ sultânların kapılarından uzak duran Hak Âlimleri'nin, sözkonusu Sulta(n) Âlimleri'ni inzâr ve onları teşnî ile teşhîr eden; avâm-ı nâsı da onların fesâdından sakındıran sözlerini hâvî metinleri de bizim için kayda geçirmiştir. Evet, hiç kuşkusuz, Hakk'ın Âlimleri, Sulta(n) Âlimleri'nden olan bu sefîl takımın karşısına dikilmiş, hakkı onların kafalarını çatlatırcasına haykırmış, emîrler karşısında "ihtisâb" vazîfelerini deruhde etmiş ve aynı şekilde Allah'ın hem yöneten hem de yönetilen/ler üzerindeki hakkını-hukûkunu ikâmeyi elden bırakmamıştır.

İlerleyen zaman içinde bu/hak zümre, az olma hâlini, öte yandan Sulta(n) Âlimleri gürûhu ise hem varlığını ve hem de -giderek artan- fesâdcı rolünü, alanı genişleye genişleye muhâfaza edegelir; ayrıca saltanatın fesâdının "ısırıcı" olmak evresinden çıkıp "zorbalık", bunu müteâkiben de "tâğûtlar" aşamasına ulaşmasına paralel bir seyir çizgisi takîb eder. Nihâyet, şu günümüzde, "**Sömürge Âlimleri**" ve "**Pentagon Fakîhleri**" gürûhunun boy attığı, terörle mücâdele âlimlerinden müteşekkil -üstüne üstlük Ramsfeld'in komutası altında- düşünce savaşları makinelerinin hazırlandığı zamanlara ulaşılır. *Ne diyelim,* başta da sonda da hüküm Allah'ın..!

Sulta(n) âlimlerinden müteşekkil bu mendebur gürûhun Birinci Haçlı Seferleri'ni desteklemeye ilişkin rolü [çok] sınırlıdır. Çünkü Ümmet ve onun dînî mercilikleri, bu Haçlı işgâline karşı durur. Bunlardan müfsid olanların rolü ise ümmetlerine ihânet edip Haçlılarla işbirliği yoluna giden bazı melikleri ve emîrleri desteklemekle sınırlı kalır. Dımışk meliki es-Sâlih İsmâîl Eyyûb[î] gibi ki kendisi Haçlılara yardakçı olur; onları Dımışk sokaklarına sokar; onlara silâh satar ve Müslümanların bazı kalelerini de onlara verir. Hıristıyanlarla işbirliği yapan ve Müslümanların bazı kalelerini onlara verdikleri gibi onlarla yardımlaşan bazı Endülüs emîrleri de böyledir.

Bazı tarihî vesîkalar, bu konuyla ilgili bazı durumları zikretmiştir. Meselâ **İmâm İbn Hazm**'ın söyledikleri buna bir örnektir. Hicrî beşinci asırda, yani Mîlâdî onbirinci yüzyılda yaşayıp o demlere şâhidlik eden İbn Hazm, "et-Telhîs Fî Vucûhi't-Tahlîs" adlı eserinde, zamanının Endülüs emîrleri hakkında şöyle der:

"[Başımıza gelen] Bu hâl, kendisiyle imtihân olunduğumuz bir hâldir ki Allah'tan selâmet dileriz. Bu [öylesine] kötü bir fitnedir ki, Allah Teâlâ'nın koruduğu hâricinde [bütün] inançları (edyân) yok etti. Pek çok yönden ki bunları açıklamak uzun sürer. Hulâsası ise şudur: Şu Endülüsümüzde, şehir veya kale nâmına herhangi bir yeri çekip çeviren herkes, baştan sona kadar Allah'a ve Resûlü'ne -sallallahu aleyhi ve sellem- karşı savaş içindedir. Yeryüzünde fesâd çıkarmakla meşgûldür. Onların yapıp ettikleri nâmına açıkça gördüğünüz şudur ki, kendilerine muhâlif tarafın bölgesinde olan Müslüman ahâlinin mâllarına saldırıp baskınlar düzenlerler. Kendi askerlerine yol kesme izni verirler. Müslümanların sırtına cizye, mukûs, darîbe gibi envaiçeşit vergi vururlar. Müslümanların kullandığı yolların başına Yahûdîleri ve Nasrânîleri atar/onları Müslümanların başına musallat ederler. Allah'ın harâm kıldığını [asla] helâl kılmayacak olan bahaneleri zarûret diye öne sürerler. Bundan gâyeleri ise emir ve yasaklarının uygulanmasını sağlamak/kendi nüfûzlarını devâm ettirmektir.

"[Sakın ha] kendinizi yanılgıya kaptırmayın. [Sakın ha] fâsıklar ve kendilerini fıkha nisbet edenler [/fakîh veya âlim olduğunu söyleyenler], yırtıcı kalbler(i) üzerine kuzu postu giyinenler, şer ehlinin şerrini onlara güzel gösterenler ve fıskları üzere onlara yardım edenler sizi aldatmasın.

"Bizi bundan [sözkonusu tâifeden veya yaptıklarından] kurtaracak olan ise şudur: Emr-i bi'l-marûf, nehy-i ani'l-münker ve onların topunu zemmetmek hâricinde

dilleri[mizi] her hâlükârda (cümleten ve tafsîlen) tutmaktır. Vallahi eğer onlar, işlerinin ancak haça tapınmakla yürüyeceğini bilseler, hiç durmaz bunu yaparlar. İşte bizler, onların Nasranîlerden destek aldığını, onlara Müslümanların mahremiyyetini çiğneme olanağı sağladıklarını görüyoruz. Kim bilir belki şehirleri ve kaleleri onlara gönüllü olarak verdikleri, buraları İslâm'dan mahrûm edip çanlarla âbâd ettikleri de olmuştur.

"Allah bunların topuna lanet ve kılıçlarından bir kılıcı başlarına musallat etsin. Her kim bundan [açıkladığımız şeyleri yapmaktan] âciz kalırsa, umarım ki takiyye ona yeter ve [bu hâli] kalbiyle inkâra devâm eder. Bununla beraber kalbiyle inkâr konumunda olanların tamâmı bir araya gelseler, yine de onların [bu hâllerinin] üstesinden gelemezler."

İşte böylece.. onyedinci yüzyıldan yirminci yüzyılın yarısına kadarki süreç içinde İkinci Haçlı Seferleri'ni düzenlemiş olan Haçlı sömürgeciliği, sözkonusu o mendebur kesimin rolünü -onları kendi işgâllerine payanda kılmak, direnişi bastırmak ve de bu direnişin Ümmet içindeki köklerini kurutmak gibi noktalarda- devreye sokmayı ihmâl etmez. Aynı şekilde ve aynı zaman diliminde Müslümanların sultânları ve kralları da halkları dize getirme, onları köleleştirme ve insânların onlara zorla itâatini sağlama gibi noktalarda bu kesimin rolünü ihmâl etmezler.

Evet, **sömürgeciler** bunu ihmâl etmez.. Nitekim **İngilizler**, İslâm âleminde işgâl ettikleri her yerde birtakım **âlimler**i ve -Mısır, Sûdân, Hind Alt Kıtası vs. yerlerdeki- **tarîkat** şeyhi bazı sûfîleri kendi hizmetlerine koşmayı ihmâl etmezler. Meselâ İngilizlerin Mısır'ı sömürmekle yetkili temsîlcisi "[Lord] Cromer", o dönemin "Ezher Şeyhi" Muhammed **Abduh**'a pek çok mektûb yazar; bu mektûblar üzerinden hem kendisine hem de onlarla/yaptığı işbirliğine övgüler düzer. Abduh öldüğündeyse Cromer, kendi hükûmetine, Britanya'nın Mısır'daki en samîmi dostunu yitirmesi dolayısıyla baş sağlığı dilediği bir mektûb yazar! Nitekim Abduh'un, onun öncesinde üstâdı Cemâleddîn **Afgânî**'nin, Müslüman çevreler arasında batılılaşmayı yayma ve onları fikrî anlamda işgâl altına alma hareketinde çok bâriz bir rolleri olmuştur. Hattâ bu hâl, onların Orta Doğu'daki ilk mason mahfiline azâ olmaları haddine kadar ulaşmıştır! Diğer taraftan İngilizler, sulta(n) âlimlerini kullanmanın çok daha ötesine gider ve hiç olmayan **yeni** mezhebler [/**dînler**] üretir; zaman içinde onlara Hind Alt Kıtası'nda sayıları milyonları bulan takîbciler oluştururlar. Kâdiyânilik, Bahâilik vs. gibi.. Bunları ortaya çıkarmakla güdülen en önemli hedef ise İngilizlere karşı cihâdı hükümden düşürmektir.

Aynı şekilde **Fransa** bazı Şâm ve Kuzey Afrika âlimlerini, ayrıca "Fransa Allah'ın kaderidir" yollu fetvâlar çıkaran, ona karşı savaşanları ise âdeta Allah'ın kaderine karşı savaşanlar ve Allah'ın Müslümanlar hakkında yazdığı/takdîr ettiği kadere karşı gelenler gibi olmakla yaftalayan bazı sûfî tarîkat şeyhlerini hizmete koşmayı başarır!

Yine bazı Müslüman **âlimler** ile **tarîkat şeyhleri, Orta Asya**, **Müslüman Kafkas** toprakları ve çevre bölgelerde, **Çarlara**, **Bolşevik İhtilâli**'ne ve **Lenin** ile **Stalin**'in bizzât kendilerine karşı münâfıklık etmek noktasında bâriz bir rol oynarlar. Derlemek

isteyenler için konuya ilişkin vesîkalar mebzûl kemmiyyettedir ki bunları tafsîlatlı bir şekilde ele alma makâmı burası değildir.

Sömürgeciler [defolup] gittiğinde ve **ulusal hükûmetler**le **yerel siyâsî partiler** kurulduğunda ise her partinin, kendi seçim kampanyaları ve aday listelerinde boy gösteren kendi şeyhleri/büyükleri ve dîn âlimleri oluşur. Yine o vakitten itibâren her hükûmetin kendi [Diyânet İşleri,] Vakıflar Bakanı ve kendisine münâfıklık eden fetvâ mercilikleri teşekkül eder.

Suriye özelinde hatırladığımız şudur ki, şimdiki ve 1970'den şu günümüze kadar [2004 öncesi!] (yani Hâfız Esed ile Oğlu Beşşâr'ın dönemleri boyunca) Nusayrîlerin bütün o iktidârı döneminde Vakıflar Bakanı olan Ahmed **Kuftâro**, 1954 yılında **Hâlid Bekdâş**'ın, Suriye–Lübnân Komünist Partisi'nin kurucusu, Şâm diyârına dînsizliği ve komünizmi sokan adamın seçim kampanyasına öncülük ediyordu. [Bir de] bu seçim kampanyasını câmilerin içinden yürütüyordu! *Üstelik* **Müslüman Kardeşler**'in seçim kampanyasına karşı ve adayları Doktor **Mustafa es-Sıbâî** rahmetullahi aleyh'in karşısında..! Nitekim Cuma namazı sonrasında Emevî Câmii'nde konuşma yapıyor ve bu konuşma boyunca Cuma namazının son sünnetini sekiz rekât kılan(!) Hâlid Bekdâş'a övgüler düzüyordu. Beri tarafta Kuftâro hazretleri ve ahâli onun nâfile namazları bitirmesini bekliyorlardı. O, namazı bitirsin de ondan sonra seçim kampanyasını başlatsınlar diye..! Varın [rezilliğin vardığı boyutların] gerisini siz düşünün..!

İşte **Baas Partisi**'nin, Suriye'de, böyle sulta âlimleri vardı. Öyle ki Şeyh Doktor Allâme "**Saîd Ramazan el-Bûtî**" Türkiye/İstanbul'da bir konfransta, kendisine **Hamâ Katliâmı**, yani Müslüman Sünnî halktan olup Nusayrî Ordusu ve Komutanları Hâfız Esed tarafından katledilen, kurbânlarının sayısının (50) **ellibin Müslüman'a** ulaştığı o katliâma dâir bir soru sorulduğunda cevâben: "O mücrimler (kasdı mücâhidlerdir ki şehir ahâlisi de o mücâhidlerle birlikte kıyâm etmişti) onları kendilerine siper edindi. Dolayısıyla Ûlu'l-Emr'e [meşrû yetki sâhibi(!) başkan Hâfız Esed'e] onları katletmek helâl oldu" diyordu. Ramazan el-Bûtî'nin bu gibi [rezîl] konumları pek çoktur ki bunları burada zikretmek epeyce bir zaman alır. En sonuncusu[1] ise **Hâfız Esed** öldüğünde

---

[1] [Son olmadı ve Müellif'in bu satırları yazmasının üzerinden geçen yıllar içinde de **Bûtî** epeyce bir haltetti ve nihâyetinde su testisi su yolunda kırılır fehvâsınca geberip gitti. Gebermesi yahut köpekliğini yaptığı rejim tarafından gebertilmesi bile olay oldu. Buna rağmen Müslüman(!) pek çok kesim, işbu kâfir köpeğinin ardından rahmet okudu ve kimileri de "şehîd oldu" diyecek derecede şapşal bir tavır ortaya koydu ki hâlâ bu tavrı devâm ettiren dangalaklar yok değil.. Çağımızın en haysiyetsiz adamlarından biri olan bu mendeburun geber/til/mesi hakkında en öz konuşmayı ise -görebildiğimiz kadarıyla- Muhammed Ali **es-Sâbûnî** yaptı. Özetle ve meâlen, ömrünü zâlimlerin hizmetinde geçirdi ve bu yolda öldü; onların kuluydu ve onların kurbânı oldu; dirisinden istifâde edebildikleri kadar ettiler, kullanma tarihi geçince de ölümünden istifâde yoluna gittiler, dedi. Ona rahmet okuyanlara ne diyelim, kör öldü badem gözlü oldu, kalbleri körelmiş olanlarsa ona rahmet okudu. Eğer **Bûtî** kendisine rahmet okunabilecek biri ise, **Belam** denilen adam neden lanetle anılır ve neden Kur'ân-ı Kerîm'de, "*onun meseli köpeğin meseli gibidir*" buyrulur! Binâenaleyh **köpek** kelimesini sırf hakâret kasdıyla kullanıyoruz sanılmasın. Bilakis Bûtî'ye bundan âlâ sıfat bulmak imkânı yoktur. Mtrcm.]

onun **cenâze namazı**na imâmlık etmesiydi ve gözlerinden yaşlar boşanır bir hâlde, sesini de yükselterek duâya durmuş olmasıydı. Suriye'nin resmî Tv/kanalı da onun o "cehrî [açık, alenî ve yüksek sesli]!" duâsını naklediyordu...

...**Şöyle diyordu Bûtî**: "Allah'ım..! Bizler (:yani kendisi ve onun arkasında namaz kılacak olan istihbâratcılar, kezâ Nusayrîlerle Baascıların önde gelenleri), şu kulun (yani [musalladaki] Hâfız Esed), Senden başka ilâh olmadığına ve Muhammed'in de Senin Kulun ve Resûlün olduğuna şehâdet ederek Sana mülâki oldu[/kavuştu]. Allah'ım..! Bizleri (yani oradaki pek değerli merâsim alayını ve de imâmları Bûtî'yi) o-nunla birlikte Firdevs-i A'lâ'nda [:yani en Yüce Cennetinde] bir araya getir...!!!!!!!!"...

...İşbu Bûtî'nin, Lübnân'ın "Hıristıyan" ve Ürdün'ün "Mason" hükûmetlerine, aynı şekilde bazı Körfez ülke yöneticilerine destek nöbetleri de vardı. Ayrıca onun Fas Kralı İkinci Hasan'ın nezdinde ve Hasaniyye Toplantıları'nda da yüksek bir makâmı bulunmaktaydı...

...**Bûtî**'nin "el-Cihâd, Keyfe Numârisuhu ve Keyfe Nefhemuhu/**Cihâd, Onu Nasıl Anlamalı ve Nasıl Uygulamalıyız**" adlı acâib bir kitâbı da vardır. Bu kitâb boyunca ulaştığı netîce şudur ki; bu zamanlarda yöneticilere karşı duran mücâhidler, gerçek şehîd değildir, hattâ onlar [fıkhî olarak] *bâğî* [sınıfından] bile değildir..! Bilakis onlar, yeryüzünde fesâd çıkaranlar [yani harâmîler, yol kesenler] sınıfındandır; haklarındaki hüküm ise [harâmî sınıfından oldukları için] öldürülmeleri veya asılmaları veya elleri ile ayaklarının çaprazlama kesilmesi veya bulundukları yerden sürgün edilmeleridir!

Son marifetlerinden diğer biri, canhıraş bir edâyla Cezâyir hükûmetinin yanında, Cezâyir'deki öncü cihâdî intifâdanınsa karşısında durmasıydı.*Üstelik* bunu istihbârat birimlerinin henüz daha bu cihâdî hareketin komuta birimini ele geçirmediği ve onu tekfîr batağına sürüklemediği bir zamanda yapmasıydı! Hattâ ve hattâ "el-Cebhetu'l-İslâmiyye li'l-İnkâz/**İslâmî Selâmet Cebhesi**" bile [beyefendinin] hoşuna gitmemişti. Bu yüzden ona yüklenmiş ve onu "şer'î hükûmete" karşı "isyânkâr" kabûl etmişti..!!

Mısır'a gelince; **Abdunnâsır**'ın, Mısır'da, **Seyyid Kutub** ile ihvânının hem katline hem de -ele geçirilmiş olmalarından sonra/artık- tevbelerinin kabûl edilmesinin câiz olmadığına fetvâ çıkaran bazı el-**Ezher** şeyhleri/**hocaları** vardı. Onun sonrasında **Enver es-Sâdât**'ın da Mısır'da, Yahûdîlerle barış ve uyum-uyuşma [dellâlı] fakîhleri bulunmaktaydı. **Şeyh eş-Şa'râvî** gibi ki zât-ı âlileri, ilk önce [Kral] Faruk'u medheden kasîdeler, sonra da -Kral Faruk'a karşı ihtilâl yapan- Abdunnâsır'ın darbesine övgü mâhiyyetinde [bir] şiir yazmıştı! İşbu son ismi de övmüştü! Ondan sonra es-Sâdât'ı tanrılaştırdı ("ellehe"). es-Sâdât'a, Kudüs'e yaptığı o ihânet ziyâreti sonrasında karşı duranlara, "Başkan, yaptıklarından sorgu-suâle çekilmeyecek olan makâmındadır, onlar ise sorgu-suâle çekilirler" [tırnak içi cümlenin öğeleri bir âyettendir(!) Mtrcm.] diyerek reddiye veren de kendisiydi!! Böylece onu, Rabb'in konumuna taşımış oldu. [Ne diyelim,] Allah Teâlâ, münkirlerin yaptıklarından yüce ve münezzehtir..! Ondan sonra ve kabrinin toprağı üzerine atılmadan kısa bir süre önce, görüntülü bir hâdise

esnâsında eş-Şa‘râvî, [**Hüsnü**] **Mübârek**'e münâfıklık etti.[1] [Ayrıca vaktizamanında] aralarında el-Ezher Şeyhi, Devlet'in Müftüsü, Vakıflar Bakanı, Şeyh **Muhammed el-Gazâlî** ve Şeyh [**Yusuf**] **el-Karadâvî**'nin de bulunduğu altı âlimin imzâsını taşıyan açıklamayı okuyan da o idi ki, işbu açıklamada, Hükûmet aleyhinde yapılan şiddet eylemlerinin, cihâd olmadığı, bilakis terör ve harâm olduğu yer almaktaydı. Nitekim kelimesi kelimesine o açıklamada şöyle denilmişti: "Bu, şundan dolayıdır ki, bizler, Mısır'ın yöneticilerinin, Allah'ın herhangi bir hükmünü reddettiklerini bilmiyoruz.."! Bu hâdise, Firavun tahtını, bu tahtla birlikte Mısır'ın sapkın sihirbâzları ile kâhinlerini de mîrâs almış olan Hüsnü Mübârek döneminde yaşanmıştı. Ammâ velâkin onlar, Hüsnü Mübârek'in, "Mısır"da Allah'ın herhangi bir hükmünü reddettiğini görmemişlerdi..! O Müslüman ülke, o Mısır ki orada fâhişeler, Mâliye Bakanlığı'nın kânûnu gereğince ve turizm sektörünün bir kolu kabûl edilmek sûretiyle devlete gelir vergisi öder..!!

Ezher'in son şeyhi "**Tantâvî** Efendi"nin ihsân buyurduğu fetvâlarla işlediği Zincirleme Tantâvîliklere gelince, bunlar yâdıma gelmeye hâcet bırakmayacak derecede meşhûr ve sıralanmayacak kadar mebzûldur. En sonuncusu ise Müslüman kadınlara örtünme yasağı getiren Fransa'ya verdiği destekti..!

Aynı şekilde **Suûdi Arabistan**'da **Suûd sülâlesi**nin de "Hey’etu Kibâri'l-‘Ulemâ" "Hey’etu'd-Da‘veti ve'l-İrşâd", "Hey’etu'l-Kadâ’i'l-A‘lâ" vs. **resmî dînî müesseseleri** vardır ki bunların marifetleri de -**Kral Faysal** bunları kurduğu ilk günden beri- eksik olmaya-gelmiştir. Krala rükû ve secde eden ve bu hâllerine meleklerin Âdem'e secde edişini gerekçe gösteren, bu secdenin [yalnızca] bir 'şükür secdesi' olduğunu, yoksa bir 'ibâdet secdesi' olmadığını söyleyen **Fas âlimleri**ni de varın siz bunlara ekleyin.. Meleklerin Âdem'e secde ettiği şekilde [ona] nasıl secde etmesinler - ki - melekler,

---

[1] [Bu satırları tercüme ederken inanın çok ciddî bir huzûrsuzluk hissettim. **Şa‘râvî**'yi tanıyanlar veya onun *işitsel-görsel* derslerini dinlemiş olanlar, böyle birinin nasıl olup da geride kendisi hakkında bu gibi satırların yazılabileceği bir mîrâs bırakabilir diye hayret ederler. Yazık hem de çok yazık..! Yarın mahşer meydânına ne yüzle gelecek bu insânlar..?! veyahut Ebû Musab gibi erler, bu gibi adamlardan davâcı olduklarında bunların hâli aceb nasıl olacak?! Bu satırları yazmamızın sebebi, yarın birgün birileri çıkıp da Müellif işi abartmış demesinler diyedir. Gerçekten de Şa‘râvî'nin bu gibi, akla mantığa, insâf ve izâna sığmaz konumları vardır. Ayrıca yolun ta en başında İhvân'dan niçin ayrıldığını, malûmu olanların bildiği şekilde anlatan bu zât, iş, bu zâlimlerle despotlara geldiğinde neden kesin bir tavır ortaya koymamıştır; Allah gani gani rahmet etsin **Abdulhamîd Kişk** gibi davâ erleri, kelle koltukta ve minberler üzerinden bu zâlimlere meydân okuyup da zindânlara atılırken, kendisine daha râhat hareket edebileceği, davet çalışmalarını daha özgür bir ortamda yürütebileceği bir yere gitmesi teklîf edildiğinde, "**Bugün Mısır'dan çıkmak, savaş meydânından kaçmak** (et-tevellî yevme'z-zahf) **gibi olur**!" derken neden bu adamlar farklı bir yol tutmuştur..! Neden..?! // Ayrıca Müellif'in bahsettiği görüntülü hâdise -eğer bizim bildiğimiz hâdisenin aynısı- ise bir video kaydı olup internet ortamında bulunmaktadır. Dileyenler oradan izleyebilir ki burada, münâfıklıktan ziyâde Mübârek'e, "senin saltanat dediğin de aceb ne ola", yahut "mülk-i dünyâ kimseye kalmaz âkıbet vîrân olur.." gibisinden bir ders verme vardır. Yukarıda zikri geçen kişilerden **Yusuf el-Karadâvî** ise gün gördü, devrân yaşadı ve en sonunda o da terörist yaftasıyla listeye alındı. Onu anlatmaya ne hâcet, zîrâ kendisini, kendi dilinden ve Azzâm et-Temîmî'nin "el-Murâce‘ât" programı kapsamında yaptığı otuz bölümlük program üzerinden dinleyebilirsiniz. Mtrcm.]

[elbet] kendilerinden daha hayırlıdır ve Kral da -en râcih görüşe göre- [siz deyin büyük bir olasıklıkla] evlâd-ı Âdem'dendir..!

Ayrıca **Ürdün**'deki "**Selefî**" âlim **Ebû Şakra**'nın tanıklığını da unutmayalım ki *zât-ı âlileri*, "Ümmet'in hâline [bir] nazar kıldığını ve Hicrî onbeşinci asrın müceddidi olarak Haşmetmeâb **Kral Hüseyin Hazretleri**ni -Allah muhâfaza buyursun(!!)- gördüğünü" söylemişti. [Bu arada] Suûdi Arabistan âlimleriyle problem nasıl çözüme kavuşturuldu, işte onu bilemiyoruz. Zîrâ ve şundan dolayı ki, işbu Suûdi Arabistan âlimleri, **Kral Abdulazîz**'in, Riyâd'a ve İngiliz destekçileriyle birlikte girişinin üzerinden geçen yüzüncü yılın anısına bir kongre düzenlemişlerdi ve bu kongre içre müceddidin Kral Abdulazîz Âl-i Suûd olduğunu tesbît buyurmuşlardı..!

Arab ve İslâm âleminin geri kalan bütün bölgelerini ise varın siz bunlara ekleyin ve Sulta(n) âlimlerinin, kendi kralları, başkanları ve prensleri karşısındaki konumunu, onların Allah'ın hükümleri hâricinde hükümlerle hükmetmelerine çaldıkları meşrûiyyet boyasını, bu yollarla insânlara revâ gördükleri işkencenin, onların sırtına vurdukları vergilerin boyutlarını, bu yolun nihâî durağının da Yahûdîlere ve Hıristıyanlara dostluğa/bağlılığa çıktığını varın siz takdîr buyurun..!

Ammâ ve lâkin, Sulta(n) Âlimleri'nin, hem Tâğût Hükûmetler'in hem de İkinci ve Üçüncü Haçlı Seferleri'nin yanında durmak noktasında oynadığı rolden daha çirkin olan bir şey vardı ki o da bizzât İslâmî **Uyanış önderlerinden fesâda uğramış** bazı kimselerin oynadığı şaşırtıcı roldü. Eğer münâfık âlimler, 'sulta'nın yanıbaşında 'kötü müftü' rolünü oynadıysa hiç kuşkusuz İslâmî Uyanış'ın mevzubahis önderleri bizzât 'sulta'nın içine girdiler; maslahat bahanesi ve *'mümkün olanı icrâ sanatı'*[/reelpolitik[1]] adı altında -Allah'ın izniyle bir sonraki fasılda da göreceğimiz gibi- onların dayanaklarından biri hâline geldiler. İşte böylece, kezâ Dîn'i ve İslâmî çalışmayı temsîl ediyor olmaları sıfatlarıyla ve bazıları da ulemâ çevresine nisbet olunmalarıyla bu halkaya eklendiler ve onlarla birlikte bu musîbet [halkası böyle] tamamlanmış oldu. Böylece onlar, Sulta(n) Âlimleriyle ve resmî dînî kuruluşlarla birlikte yöneticilerin hemen yanıbaşında [duran] kâhinler ayağını oluşturur oldular.

Şu da var ki **Sulta(n) Âlimleri**'nin bu/çirkin rolü, **1990** yılından beri **Orta Doğu**'ya karşı Amerika öncülüğünde yürütülen **Üçüncü Haçlı Seferleri**'nin gelişiyle birlikte daha bâriz bir hâl aldı. **Amerikalılar**la **Avrupalılar**ın, onların **mürted müttefikler**iyle askerlerinin ordu birlikleri geldiği zaman Sulta(n) âlimleri, dalâlet fakîhleri ve İslâmî Uyanış'ın bozuk kesimleri, o askerlerin önündeki mayınları temizleme ve yeşermesi muhtemel herhangi bir direniş damarını mahvetme, kezâ, daha yolun en başında bu

---

[1] ["Mümkün olanı icrâ sanatı" diye çevirdiğimiz, Müellif tarafından "fennu'l-mümkin" olarak yalın bir şekilde kullanılan bu ifâde Arab âleminde, hem politika hem de "kişisel gelişim" denilen saçmalığın alanı kapsamında yaygınlık kazanmıştır. Gavurlar buna politikanın tanımı dolayımında "the art of possible" derler ki Machiavelli kafa yapısının ürünüdür. Bizim diyârda bu deyişin hempası olarak yaygınlaşan ise "realpolitik" denilen belâdır. Mtrcm.]

direnişin meşrûiyyet örtüsünü/hakkını yele verme işini kendi üzerlerine aldılar. Bu işi organize etmeyi ise **Suûdi Arabistan'daki hâkim** rejim ve bu **rejimin dînî birimleri** üstlendi.. Zarûret hâlinde meşrû yetki sâhibleri tarafınca **kâfirler**den yardım alınabileceğinin cevâzına ilişkin **fetvâlar** vermeye koşturan ve olup bitenlere meşrûiyyet boyası çalan dînî birimleri..! Böylelikle cihâd düşüncesi taşıyanların önünü kesmiş oldular. 1990 yılında, İslâm âleminin ellisekiz ülkesinin tamâmından, Müslümanların büyük âlimleri, Uyanış önderleri ve sembol dînî isimlerden 413 şahsiyyetin çağrıldığı **Mekke Konferansı**/veya Kongresi düzenlendi. Zikri geçen rakamdan 398 şahsiyyet bu toplantıya katıldı. Bunlar, bu toplantının sonunda, bölgedeki Amerikan varlığını ve Irâk'a karşı onunla işbirliğini -şer'î bir yardımlaşma olduğu sıfatıyla- onaylayan, buna meşrûluk atfeden bir sonuç bildirgesi yayınladılar. Ondan sonra felâketin ardı arkası kesilmedi. Suûdi Arabistan'dan **Yahûdîler**le uyum-uyuşmanın cevâzına dâir fetvâlar çıktı. Fetvâ çıkarma işini ise ülke müftüsü **Şeyh Bin Bâz** deruhde etmişti ki bu fetvânın rezilliğinin boyutunu anlamamız için o dönemin İsrail başbakanı [**Şimon**] **Peres**'in Knesset üyeleri önünde bunu andığında onların bunu ayakta alkışladıklarını bilmemiz yeter de artar bile..! Ayrıca Peres, [bu] ılımlı Şeyh'i [:Bin Bâz'ı] övmüştü ve Müslümanların gençlerini, bu değerli Şeyh'in görüşlerine uymaya, Hizbullah benzeri aşırı kesimlerin görüşleri ardısıra koşturmamaya çağırmıştı.. Artık fitne ile musîbetin hangi boyutlara ulaştığını varın siz takdîr edin..!

1990-2000 arası kapkaranlık bir on yıl boyunca, bu/resmî dînî birimler ile sulta(n) âlimleri ve İslâmî Uyanış'ın -iktidârdaki mürted sultaların, onların parlamentolarıyla bakanlıklarının içindeki- uşak kesimleri, **Cihâdî Akım**'la mücâdele işini, öncülüğünü Amerika'nın yaptığı ve uğruna -bütün dünyada olduğu gibi- hem Arab hem de İslâm âlemi ülkelerinde düzinelerce güvenlik konferansının düzenlendiği **terörle mücâdele** projesiyle yanyana olmak üzere deruhde ettiler. Bu da [doğal olarak] cihâdîlerin darmadağın edilmesi ve en fecî şekilde parçalanması sonucunu getirdi.

1994-2001 yıllarında **Afganistan**'da **Tâlibân** eliyle **Şerîat Devleti** kurulduğunda ise sözkonusu bu uşak dînî mercilikler, bu Devleti yıkma işini, Haçlı Amerikalıların çabaları eşliğinde ve yöneticilerinin onları işe koşması netîcesinde kendi üzerlerine aldılar. Hattâ apaçık ve apaçık olduğu derecede hassâs meselelerde bile bu [sözde] âlimler ve uşak önderler, o değerli hizmetlerinden geri durmadılar ve bir ân için olsun [bundan] hayâ da etmediler. Bununla ilgili en açık ve en çarpıcı örneklerden biri ise Emîrü'l-Müminîn "**Molla Muhammed Ömer**", Afganistan'da **Buda**'nın devasa kalıntı **heykeli**ni/putunu yıkma doğrultusunda bir karâr aldığı zaman, sözkonusu o âlimler ile sembol İslâmî isimlerden bir bölüğün, alelacel Afganistan'a doğru seğirtmesiydi. Bunların en başında Şeyh [Yûsuf] el-Karadâvî vardı. Yöneticiler efendileri tarafından harekete geçirilmiş, onlar da bunları harekete geçirmişti. Efendilerini harekete geçirenler ise uluslararası Haçlı kurum-kuruluşlardı. Putların yıkılmasının önüne geçme hevesindeydiler..! Bu olay, Arab ve İslâm âlemindeki, özellikle de Suûdi Arabistan ile Mısır'daki resmî dînî birimler için bir skandal olmuştu. Onlar ki, Tâlibân'ın bu şanlı

hareketinden kendileri için bir bahane türetmiş ve bunu hem onları karalamak hem de devirmeye çalışmak yolunda kullanmışlardı. [Onların yerine] Amerika 2001 yılı sonlarında bunu gerçekleştirdi ve Pakistan hükûmeti, Körfez Ülkeleri ve bunların münâfık dînî birimlerinin etkin katılım ortaklığıyla Tâlibân'ı devirdi..!

1991 Birinci Irâk Savaşı'ndan hemen sonra ve **2000** yılına kadar işgâlci Haçlı askerlerine karşı sınırlı denebilecek bazı cihâdî eylemler gerçekleştiğinde ise [Suûdi Arabistan'ın] "**Büyük Âlimler Birliği**", **Mücâhidler** hakkında fetvâların en çirkinini yayınladı; onları 'yeryüzünde fesâd çıkaranlar' olarak betimledi ve cezâlarının öldürülme[leri], [veya elleriyle ayaklarının çaprazlama] kesilme[si] veya [bulundukları yerlerden] sürgün [edilmeleri] olduğunu söyledi. *Evet*, insânları onlara karşı savaşmaya çağırdılar. Mücâhidlere, Cennet'e giremeyecekleri tehdîdleri savurdular. O Cennet ki artık -Suûdi Arabistan'a çöreklenmiş- **Müslümanların Papaları**'nın [bir] mülkü olmuştu. **Cennet Parselleri**ni oradan insânlara dağıtıyor, Cennet'in kokusunu kimin alacağı, kimin ise alamayacağını kendileri belirliyorlardı. Tıpkı Hıristıyan papazların Orta Çağlarda yaptığı gibi..!

11 Eylül 2001 olaylarının yaşandığı ve Amerika'nın bunu bir gerekçe edinerek ordularını **Afganistan** üzerine saldığı, akabinde buradaki Meşrû **Emîrliği** devirdiği, ondan sonra [Mister] Bush'un -terörle mücâdele sloganı adı altında- Haçlı Seferini başlattığını duyurduğu zaman ise Müslümanların âlimlerinden müteşekkil o münâfık kütle ve İslâmî Uyanış önderlerinden pek çok kişi, bütün cüretleri, samîmiyyetleri ve fedâkârlıklarıyla o sefere eklemlenmek üzere harekete geçtiler!!

Yürekleri pür hüzün, cânları pür elem kılmaya kâfî gelecek olan şuydu ki, [sözü geçen o kesimlerin yaptığı sözümona] dînî programlar ve Cuma hutbeleri, televizyon kanalları üzerinden kesintisiz bir şekilde devâm etti.. Mescid-i Harâm'dan Mescid-i Nebevî'ye, el-Ezher Câmii'nden Arab ve İslâm ülkelerinin başkentlerinin [sâir] büyük câmilerine varıncaya kadar..! Ta ki *Ümmet-i Muhammed*, [işbu] resmî dînî kurum-kuruluşların [bizzât] deruhde ettiği o öncü rolü ve onların Amerika'ya sunduğu o pek değerli hizmetlerini görsün diye..!...

...Öyle ki terörle mücâdele programları, kezâ öfke kadehlerini boşaltma fasılları, dalâletle yaftalama, Hâricî, suç örgütü ve uyuşturucu çetesi mensûbu olmakla ithâm ve karalama kampanyaları, *kalbinden* [şöyle ya da böyle] Amerika'ya karşı direnmeyi geçiren, onun o Haçlı işgâline karşı durmayı düşünen, Amerika adına onun bu Haçlı Seferi'nin öncü birlikleri olma vazîfesini üstlenen bizim ülkelerimizdeki mürted yöneticilere haddini bildirme niyyeti taşıyan herkesi, ama herkesi kapsar oldu.

Buna ilişkin örnekleri ve delîlleri burada serdetmemize makâm elvermemektedir. Nitekim bu konuyla ilgili pek çok şey derlemiştim ve bunları -Kabil'in düşüşü öncesi bir tarihte- hazırlamış olduğum bir araştırma müsveddesiyle birlikte düzenlemiştim. O araştırmanın başlığı ise, "el-Furkân Beyne Ulemâi'r-Rahmân ve Ulemâi's-Sultân / **Rahmân Âlimleri ile Sultân Âlimleri Arasındaki Furkân**" idi ve bunların, Emevî

dönemi âlimlerinden günümüz Pentagon Fakîhleri'ne varıncaya kadarki örneklerini içeriyordu. Allah'tan niyâzım, bunları tekrâr toparlama ve bir eser hâlinde yayımlama konusunda bana inâyetini yâr etmesidir.

[Sözkonusu] Sulta(n) âlimlerinin ve İslâmî Uyanış'ın birtakım bozuk önderlerinin Çağdaş [Dönem / Yeni] Haçlı Seferleri'nin yanıbaşında oynadığı ve hâlâ oynamaya devâm ettiği bu/rolü, dört temel nokta üzerinden özetlemeye çalışacağım ve bunlara -uzun vadede- öncekilerden çok daha şerli olan beşinci bir noktayı ekleyeceğim ki bunlar aşağıdaki gibidir:

//..

1- Arab ve İslâm âlemi ülkelerinde hüküm süren **mürted yöneticiler**in, **Allah'ın Şerîatı**'na karşı yasalar çıkarmalarına/anayasalar oluşturmalarına, Allah'ın indirdiği hükümlerin dışında şeylerle hükmetmelerine, yine düşman **kâfir**lere velâyet göstermelerine [/onlara bağlı olmalarına, dostluk etmelerine, destek ve işbirliği sunmalarına vs.], bu **düşmanlar**ın çıkarları uğruna çalışıp-çabalamalarına, onları savunmak için, yine onların komutasında ve onların askerleriyle [birlikte] omuz omuza savaşmalarına, ayrıca küfür ve fesâd nâmına işledikleri envâiçeşit hâllerine [evet, bütün bunlara] rağmen o yöneticilerin Müslüman olduğuna hükmetmeleri ve [zikri geçen] bütün bu husûsları, sadece 'fısk' ve 'zulüm' kapsamında şeyler olarak kabûl etmeleri ve bunu da -olsa olsa- onları 'Millet-i İslâm' dâiresinden çıkarmayan 'Küfr-ü Asgar [Küçük Küfür]' olmaktan öteye gitmeyen bir husûs olarak değerlendirmeleri.. Dolayısıyla ve buna bağlı olarak da onlar hakkında 'meşrûʿ yetki sâhib[ler]i' oldukları hükmü vermeleri ve [yine bu yetkiye binâen] yönetilen 'raiyye' sıfatıyla Müslüman halkın üzerine düşenin, her türlü hukûk bağlamında, onlara itâat etmek, bağlılık göstermek ve destek vermek olduğu...

2- Müslüman ülkelere yönelik **Amerikan** ve sâir **Haçlı işgâli** hakkında, Müslümanlara verilmiş 'meşrûʿ' bir destek olduğu iddiâsıyla **'meşrûʿiyyet'** hükmü vermeleri ve *zarûret hâli*nin bunu *mubâh* kıldığını söylemeleri.. Kezâ **Yahûdîler**le **uyum-uyuşma**nın/normalleşmenin meşrûʿiyyetine ilişkin fetvâ vermeleri.. **Filistîn'in işgâl edilmesi vâkıası** hakkında ise, bütün bunların, kâfirler ile -Arafât'ı ve onun Oslo, Madrid ve Yol Harîtası gibi antlaşmaların sâhibi [ulusal] yönetimini de içine alan- 'meşrûʿ yetki sâhibleri' arasında yapılan ittifâklar, siyâsî, askerî ve iktisâdî antlaşmalar gereğince gerçekleştiği iddiâsıyla 'meşrûʿiyyet' kılıfı uydurmaları...

3- Haçlı ve Yahûdî işgâlcilere karşı direnişin, 'emân verilmişler'e ve 'antlaşmalılar'a karşı bir terör, ayrıca 'meşrûʿ yetki sâhiblerine' karşı 'isyân' olduğu sıfatıyla harâm kılınması.. Böylelikle de onların her türlü cihâdından 'meşrûʿiyyet' hakkının çekilip alınması...

4- Mücâhidler ve direnişçiler hakkında, 'yeryüzünde fesâd çıkaranlar' hükmünün verilmesi ve [dolayısıyla] "Müslüman!" 'yetki sâhibleri' tarafından öldürülmeleri, hapsedilmeleri, işkenceye tâbi tutulmaları ve koğuşturulmalarının mubâh kılınması...

Gelin görün ki onlar, "Meşrû' Yetki Sâhibleri (Şer'îyyûn)!" oldu ve onların efendileri de, "Emân Verilmişler", "Antlaşmalılar" ve bütün techîzatlarıyla, yüzbinlerce askerleriyle, uçaklarıyla, yıkıcı akıllı bombaları ve füzeleriyle "Zimmîler!" oldular. 'Veliyyü'l-Emr'in [siz deyin "Meşrû Yetki Sâhibleri"nin] onlara ihsân buyurduğu 'emân'a adem-i riâyet/yahut 'zimmîlik akdi'ne halel getirmekse [o sözü geçen sulta âlimlerinin fetvâlarıyla] oldu harâm! Çünkü onları bizim çıkarımıza ve bize destek olsunlar diye getirmişlerdi..! E.. hâl böyle olduğu hâlde nasıl olur da teröristler onları korkulara salabilirdi..!!

5- Beşinciye gelince: Bütün bunların tamâmı arasında en çirkin ve -uzun vadede Müslümanlar arasında hem direnişin hem de [bizzât] İslâm'ın köklerini mahvetmek itibâriyle- en fecî olan ise [sözkonusu bu] münâfık âlimler tabakası, Pentagon fakîhleri ve bunlarla birlikte İslâmî Uyanış'ın içindeki bozuk önderler eliyle, "Vasatcılık/Ilımlılık", "İtidâl", "Açılımcı Çağdaş İslâm", "Medeniyetler Arası Diyalog", "Şeffâflık", "Davette Hikmet" ve.. ve.. ve sâir uyduruk söylemlerle, [yani şu] günümüzde "**İslâm'ın Amerikanizasyonu**" **operasyonu**nun kendisi üzerinden yürütüldüğü sahte söylemlerle Müslümanların itikâdının bozulmasıdır.

Nitekim TV kanalları, **öldürücü zehri Ümmet'in bedeni içre bir kanser uru gibi yayıldıkça yayılan bu TV kanalları**, aynı şekilde **medya** ve sâir yayın organları, sözkonusu bu uyduruk gerekçeleri/sahte söylemleri yayma işini üstlendi. Mesele öyle bir boyuta ulaştı ki, bu kabîl şeylere **itirâz** etmek âdeta bir suç, itirâz edenlerse [doğrudan doğruya] **terörist** yaftası yer oldu! Bu itirâzın bedeli ise ayaklarla perçemlerden kıskıvrak tutulup yakalanmak oldu, en hafîf cezâsı da idâm..!

....**//**

Bu fasıl, maddelerinin bolluğu ve delîllerinin çokluğu dolayısıyla hakkında pek çok kitâb yazılmaya değer bir konudur. Bunun yeri ise bizim işbu eserimiz değildir. [Her hâlükârda] hasbimiz Allah'tır, O bize kâfîdir ve O en güzel vekîldir.

Hiç kuşkusuz yama, yamacı için alabildiğine büyüdü. Dahası yamacılar, uçları üzerinde Ümmet'in batıp batıp gittiği yüzlerce yama arasında kaybolup gitti ki inâyet Allah'tandır.

Arab ve İslâm âleminin bütün bölgeleri dolayımında sihirbaz, kâhin ve sulta(n) âlimleri birimlerinin tamâmı arasında husûsî bir konuma sâhib olup işbu husûsiyyeti ve cân alıcılığı dolayısıyla üzerinde tafsîlatlı bir şekilde durulması gereken özel bir durum vardır ki o da şudur:

Suûdi Arabistan Devleti'nin Resmî Dînî Kurumu ve Üçüncü Haçlı Seferleri'nin Yanıbaşında Oynadığı Rolü

Bu, kökü derinlerde, dallı budaklı ve pis/habîs kurum ve onun, Allah'a, Resûlü'ne ve Müminlere karşı yürüttüğü savaştaki şeytânî rolü hakkında konuşmak özel cildler gerektirir. Keşke imkânım elvereydi de bu kurumun kuruluş/tarihine, fetvâlarına ve nifâk dünyasındaki sermâyesine ilişkin kaynakları ve [gerekli] belgeleri [tekrâr] derleyip toparlayabileydim. İşte o zaman [sözünü ettiğim özel cildlerle ilgili] o önemli kitâbı hazırlama işine girişirdim. Allah'tan niyâzım bu işi, yine bizzât Harameyn Diyârı'ndan hak ehli bazı kalemlere nasîb etmesi ve bu vazîfeyi deruhde edecek birilerini *oradan* çıkarmasıdır. Hiç kuşkusuz [onlar,] *"Mekke'nin sâkinleri, Mekke'nin geçitlerini daha iyi bilir"* [deyiminde de ifâde edildiği gibi bu işin dalını budağını daha iyi bilirler]. Her hâlükârda ortada mutlaka tahkîk edilmesi gereken büyük konular/önemli meseleler vardır ki Suûdi Arabistan devleti/hükûmeti, bunları, sözkonusu bu resmî dînî kurum üzerinden yapmıştır. Bunların bazılarını [bu konularda] araştırma–inceleme yapmak isteyenler için başlıklar hâlinde zikretmeye çalışacağım. Şu dosyalar gibi:

– "Afgan Cihâdı'nın Yıkıma Uğratılmasında ve Afgan-Arab Mücâhidlerin Koğuşturulmasında Suûdi Arabistan'ın Rolü"

– "Bosna'daki Arab Cihâdının Yıkıma Uğratılmasında Suûdi Arabistan'ın Rolü"

– "Çeçenistan'daki Arab Mücâhidlerin ve [Müslüman Mücâhid] Kardeşlerinin Kuşatma Altına Alınmasında Suûdi Arabistan'ın Rolü". Bu konuda Rusya'ya destek verilmesi; Çeçen meselesinin Rusya'nın bir iç meselesi olarak görülmesi.. Nitekim bunu, son dönemlerde, Suûd veliahdı Abdullah Bin Abdulazîz, Moskova'ya yaptığı Eylül 2003 ziyâreti esnâsında açıkça dile getirmişti. Aynı şekilde:

– "Dünya'daki Müslüman Azınlıkları[n Saflarını] Yarma ve [Belli Kesimleri, Belli Hedefler Doğrultusunda] İşe Koşmadaki Rolü"

– "Sürgündeki Müslüman Kesimleri[n Saflarını] Yarma ve [Belli Kesimleri, Belli Hedefler Doğrultusunda] İşe Koşmadaki Rolü"

– "Afganistan['daki] İslâm Emîrliği'nin Düşürülmesindeki Rolü"

– "Birinci ve İkinci Irâk Savaşı'ndaki Rolü"

– "Terörle Mücâdele Kampanyası Kapsamında Cihâdî Akım'a Karşı Mücâdeledeki Rolü"

– Suriye ve Cezâyir örneklerinde yaşandığı gibi "Cihâdî Hareketlerle Karşı Karşıya Gelmiş Bulunan Arab Rejimlerine Verdiği Destekteki Rolü"...

Meseleler bir hayli çoktur ve bu resmî dînî kurumun rolü, tarihi ve yapıp-ettikleri uzayıp gidecek bir fasıldır. Ama hem istifâde için hem de özet olarak belli başlı bazı noktalara [aşağıda] dikkat çekmeye çalıştım:

● Bu dînî kurumun nüveleri, Necd'deki bazı hoş adamların sakallarıyla oynamayı [yahut oyuna getirip kandırmayı] ve onları **Şeyh Muhammed Bin Abdulvehhâb**'ın davetini tecdîd etmeye geldiğine iknâ etmeyi başaran **Kral Abdulazîz** döneminden itibâren oluşmaya başlar. **"İhvân" hareketi**, **İngilizler**in Abdulazîz'i **Necd** ve **Hicâz** Sultân'ı tayîn etmesi akabinde onun oyununu açığa çıkardığı ve ona karşı durduğu zaman ise Kral Abdulazîz, onları, İngilizlerle yaptığı işbirliğiyle, "**es-Sebîle**" çatışmasında yok eder. [Bu süreçten sonra] "İhvân" [hareketi], kendi içinde bölünür ve bir kısmı, Veliyyü'l-Emr'dir gerekçesiyle Abdulazîz'in yanında yer alır. İşte başlangıç da o noktadan itibârendir.

● [O dönemlerde] henüz daha [bütün hatlarıyla] tebellür etmemiş olan [bu] dînî kurum, Kral Abdulazîz sonrasında Suûd âilesi prensleriyle yaptığı işbirliğiyle Suûd'u [:Bin Abdulazîz'i] *hal'* ve **Kral Faysal**'ı yeni veliahd olarak tayîn etme işini deruhde eder. İşbu (Suûdi Arabistan'da laikliğin mimârı olan) [Faysal adlı] dâhinin yaptığı ilk işlerden biriyse, bu kuruma kânûnî hüviyyet kazandırması ve onu resmî kılmasıdır. Böylece zaman içinde "**Hey'etu Kibâri'l-Ulemâ**/Büyük Âlimler Birliği", " **Hey'etu'd-Da'veti ve'l-İrşâd**/Davet ve İrşâd Heyeti", "**Hey'etu'l-Emri Bi'l-Ma'rûf ve'n-Neyhi Ani'l-Münker**" ve "**Hey'etu'l-Kadâi'l-A'lâ**/Yüksek Yargı Birliği" gibi kurum-kuruluşlar ve/ya birlikler teşekkül eder. Bu/nlar belli bir doğrultuda ve başında [bir nevi Diyânet İşleri Başkanı gibi] "**Müfti-i Diyâr**"ın bulunduğu bir şekilde projelendirilir. Böylelikle Müslümanlar için, riyâsetini Müslümanların "**Papa**"sının deruhde ettiği ilk gerçek "**Vatikan**" teşekkül etmiş olur. Suûdlular, bu yapıyı/kurumu, "**Petro-dolar**"ın gücü ve **Harameyn'**in hürmeti/kudsiyyeti üzerinden Arab ve İslâm âlemine dayatma yolunda gayret sarfeder. Bu konuda epeyce bir başarıya da ulaşırlar... Buna katkı sağlayan diğer bir etken ise Suûdi Arabistan'ın dînî kurumunun -en başta "**Râbıtatu'l-Âlemi'l-İslâmî**", **"Suûdi Arabistan Kızılayı"**, "**en-Nedvetu'l-Âlemiyye li'ş-Şebâbi'l-İslâmî/ Dünya Müslüman Gençlik Teşkilatı**", "**Heyetu'l-İğâseti'l-Âlemiyye** / Uluslararası Yardım Örgütü" ve sâir resmî kurum-kuruluşlar olmak üzere- dış birim/ler/idir. Hayır-hasenât ve davet odaklı onlarca -sözde- hükûmet dışı[/sivil toplum] kuruluşu[nu] da bunlara eklemek gerekir...

...Hiç şübhesiz milyarlık bütçeler, Harameyn'in etkisi ve bunun Suûdi Arabistan kralları ile âlimlerine çalmış olduğu şer'îlik ve mercilik boyası, bu yapının, -Londra'da özenle belirlenen ve bilahare Washington tarafından tevârüs edilip Riyâd tarafından da gâyet zekice/ve sinsice uygulanan- hedeflerine ulaşmasını sağlar. Zamanla ve Faysal'dan sonra kralların birbirini takîben gelip gidişi esnâsında bu dînî kurumun fesâdı arttıkça artar. Özellikle de bu yapının -ıslâh yolunda gayret sarfeden- âlimi **Muhammed Bin İbrâhîm Âli'ş-Şeyh**'in (r.) vefâtı sonrasında.. Nitekim kendisi, [bu] hâkim yapı içindeki küfür ve dalâlet izlerini görür ve "Tahkîmu'l-Kavânîn" adlı değerli mektûbu üzerinden sözkonusu bu yapıyla çatışır. Onun, Suûd Âilesi'nin prenslerine yazdığı mektûbları meşhûrdur. Ondan sonra ecel -herhangi bir şey gerçekleştire-meden önce- onu alıp götürür. Sonra inhirâf, onun halefi **Şeyh Abdulazîz Bin Bâz**

döneminde iyice kökleşir. Diğer bir fil ayağı ise **Şeyh İbn Useymin**'dir ki kendisi, Müfti-i Diyâr [Bin Bâz] ile birlikte, Suûd Âilesi'nin *şer'îliğine* temel dayanak noktasını, ayrıca onların *ayıp yerlerine yama vurmak/onların pisliklerini örtmek* konusunda ön cebheyi oluşturur. Bu ikisi, dâr-ı dünyâda yapıp-ettiklerinin karşılığını görmek üzere dâr-ı ukbâya irtihâl ettikten sonra ise [bunlardan] daha kötüsü onların halefi olarak gelir ve Harameyn Diyârındaki Kâhinlik bayrağını, 2000 yılında, Şeyh **Abdulazîz Âli'ş-Şeyh** teslîm alır. Şeyh'in "âletlerinden" ve kralların "makinelerinden" olan diğer Aveneler de [bu halkaya katılır]...

● Bu Kurum'un [yahut bu Dînî Yapı'nın] başarılı olmasına belli başlı bazı etkenler yardımcı olur ki en başta gelenleri şunlardır:

1- Harameyn'in dînî merciliğini kullanma ve Harameyn'in [:Mekke ile Medîne'nin] her ikisinin birden Suûd Âilesi'nin yönetimi altında olması...

2- Bu kurumların çalışmaları ve etkinlikleri için harcanan devasa mâlî bütçe[nin varlığı]...

3- [Zikri geçen bütün] bu kurumların, onların adamlarının, âlimlerinin, çalışmalarının ve etkinliklerinin reklamını/propagandasını yapmak üzere harcanan devasa mâlî bütçe[nin varlığı]... Öyle ki bunlar [:reklamı yapılan kesimler ve bunların çalışmaları], Arab ve İslâm âlemininin tamâmında Müslümanların akıllarına zerkedilip ekilmiştir ve onların güncesinde [köklü bir şekilde] yer etmiştir.

4- Bu kurumların içinde -hayır hasenâtı ehline ulaştırma, iyilik ve takva yolunda yardımlaşma bâbından- hizmet edip İslâm ve davet için özverili bir şekilde çalışan çok sayıda kişinin ve ihlâslı davetcilerin varlığı... ki bunlar, yaptıkları hizmetin nihâî netîcesinin kime yaradığını; bütün bu gayretlerin semeresini Suûd Âilesi'nden, bunun akabinde Haçlı ve Yahûdî kesimlerden kimlerin devşirdiğini idrâk edememiştir.

5- Selefî kimliğin ve Allah sâhibine rahmet etsin Vehhâbî Mezhebi[/Hareketi]'nin istismâr yollu kullanılması... ki bu Mezheb/Hareket, Arab ve İslâm âlemindeki Uyanış çevreleri, özellikle cihâdî olanları içinde yaygınlık kazanmıştır; üs sâhibi ve kabûle mazhar olmuştur. Aynı şekilde bu kurumların bastırdığı kitâblar ve selefî akîdesi ile sâir ilimleri taşıyan, içinde hayır bulunan yayınları dağıtmak yoluyla yaptıkları ve bu çalışmaların İslâm âleminde mazhar olduğu kabûl de bu minvâldedir...

En nihâyet [şu günümüzde] Suûdi Arabistan hükûmeti, kendisini, çağdaş dönem Cihâdî Akım'ın cemâatlerinin çoğunun fikriyyatında bir temel teşkîl eden Vehhâbî davetin mesajını taşıma yükü karşısında bir bocalama içinde bulmuştur. Bu da onu bu günlerde Amerika karşısında gerçek bir krizin içine düşürmüştür. Dolayısıyla ve Amerika'nın zorlamasıyla bu kimliğe karşı -11 Eylül olayları sonrasında- âniden bir savaş kararı almıştır. Bu da Amerikalıların, başlarına belâ olan şeyin, Müslümanlar nezdindeki "el-Velâ ve'l-Berâ Akîdesi"nden kaynaklandığını, Vehhâbî Davet'in de büyük oranda bu düşünceye yaslandığını keşfetmeleri sonrasında olmuştur.

● Suûdi Arabistan'ın işbu dînî kurumunun umûm itibâriyle Arab ve İslâm Ümmeti için sebeb olduğu gerçek problem ise şudur:

Arab ve İslâm âlemi ülkelerinin genelindeki sultân âlimleri şahsiyyetlerinin ve bu ülkelerin [resmî dînî] müesseselerinin tamâmının yıkıcı rolü ve nifâkı, yerel bir çerçevede kalır ve -devletinin kapasitesi, hükûmetinin gücü ve onun bölgesel rolü ölçeğinde- cüzî bir şekilde genişler. Ama, Suûdi Arabistan'ın [resmî dînî] kurumu hâric..! Zîrâ onun zararı, daha önce zikri geçen sebebler nedeniyle, İslâm âleminin tamâmını içine alacak şekilde sârî/bulaşıcı ve geniş ölçeklidir. Nitekim onun bütün ülkelerde makbûl bir merciliği oluşmuştur. Bunun sebebi de sözkonusu bu kurum ile -Hicrî 1400 ila 1420 yılları arası dönemde Suûdi Arabistan'da canlılık gösteren ve kendi âlimleri ve davetcileri teşekkül eden- mübârek İslâmî Uyanış hareketi arasında yaşanan kafa karıştırıcı içiçe geçmişliktir. Bu bağlamda sorun şu idi ki, sözkonusu bu Uyanış hareketi, sözü geçen o resmî dînî kurumun rahminden doğmuştu; onun âlimlerinden icâzet almıştı; aynı şekilde ihlâslı büyük davetciler, [bir zamanlar] o resmî dînî kurumun içine saplanmış, onun sembol isimlerinden olan büyük putlarını yontma işine karışmışlardı. Bunların [yani yontulan o put adamların] en başında ise -kötü bir üne sâhib olan- Bin Bâz ile İbn Useymin vardı ki bunlar, işgâlci güçlerin ve Suûdi Arabistan ile sâir ülkelerde iktidârda olan uşak hükûmetlerin yanıbaşında çok aşağılık bir rol oynamışlardı. En sonunda, bu kâhinvârî kurumun belâsı karşısında, bizzât Suûdi Arabistan içindeki büyük davetciler ve mücâhidlerin önderleri galeyana gelmişti. [Gelmiş ve onun gadrine uğramışlardı.] Nitekim bunların en büyükleri ve en hayırlıları Suûd Âilesi'nin zindânlarına atılmıştı ve Nâyif Bin Abdulazîz'in talimatıyla yüzlercesi ders vermekten ve hitâbetten menolunmuşlardı.

● Hiç şübhesiz Müslümanların bu kurum dolayısıyla yaşadığı kriz, bu kurumla, onun âlimleriyle, sömürgecilere ve uşaklarına destek çıkan, mücâhidlere, cihâda ve direniş düşüncesi taşıyan herkese karşı savaşan fetvâlarıyla ilgili bir kafa karışıklığı yaşadıkları zaman daha bir derinleşti. Sebebi şudur ki, çağdaş dönem Cihâdî Akım -daha önce de belirttiğim gibi- düşünce ve inanç temellerinin pek çoğunda, özellikle "Delîl Fıkhı" ve "el-Velâ ve'l-Berâ" usûlünde, kezâlik akîdevî temellere ilişkin pek çok konuda aynı fikrî ve itikâdî okula (Selefîlik) istinâd etmişti. Suûdi Arabistan'ın [resmî] dînî kurumunun, ticâretini yapıp durduğu; ayrıca çalışmaları bu kurumun çalışmalarıyla içiçe geçmiş olan pek çok iyi davetcinin de benimsemiş olduğu selefîliğe..! İşte bu hâl, hem Suûdi Arabistan içinde hem de dışında cihâdî fikriyyatın öncülerinden olan büyük kesimlerin bu merciliklere büyük bir saygı ve hürmet beslemesine neden olmuştu. Bu da [netîce itibâriyle] cihâdî çevreler içinde/ve ona karşı son derece kötü bir etki bırakmıştı. Bu kurumun gerçekte ne olduğunun idrâkine varan kimseler ise bizzât cihâdî çevreler içinde belli çatışmalarla ve sert tartışmalarla karşı karşıya gelmişti ve bu kurumun sahtekârlığını gözler önüne sermeye gayret ederken pek çok sıkıntı yaşamışlardı...

...İşte bu kurum, Suûdi Arabistan'ın içinde ve dışında, cihâda ve mücâhidlere karşı böyle bir savaş yürütmüştü. Yine onun, bazı Arab ve İslâm ülkelerinde cihâd üzerindeki etkisi çok kötü olmuştu. Bir diğer kötü rolü, Amerika'nın liderliğinde teröre karşı küresel mücâdele sloganıyla cihâda ve mücâhidlere karşı yürütülen savaşta Afganistan İslâm Emîrliği'nin kuşatma altına alınması ve Tâlibân'ın düşürülmesiydi. Bu kurum şu günlerde Suûdi Arabistan'daki Amerikalılara karşı [muhtemel] cihâd ve direniş eylemlerini tarassut eder bir hâldedir. Özellikle de 2003 Mayıs ayında Suûdlu şehâdet eylemcileri tarafından Amerikan askerleriyle onların istihbârat birimlerinde çalışanların âilelerinin kaldığı şatafatlı meskenlerine karşı gerçekleştirilen muzaffer hücûmlardan sonra...

● Bu konuda, Suûdi Arabistan'ın gazete, dergi, radyo ve televizyon gibi basın-yayın organlarında yapılacak basît bir tarama yeterli olur. Böylece hangi yollarla/ne türden fetvâların çıkarıldığı, o resmî kurumdan ve resmî olmayandan onlarca âlimle ne gibi mülâkatların yapıldığı görülebilir. Hiç şübhesiz bu âlimlerin tamâmı, ipe-sapa gelmez ithâmları ve türlü türlü hakâretleri, mücâhid gençlik üzerine -yaptıkları bazı hataları fırsat bilerek- boca etmek; beri tarafta medhiyyeleri ve -onların iddiâsınca İslâm Şerîatı(!) üzere kurulu dünyadaki biricik- İslâmî nizâma bağlılık ifâdelerini de bu/karşı tarafın üzerine yağdırmak için saf saf olmuşlardı. [Bir de] Dünyayı, kâfirlerin ve antlaşmalıların hakkı-hukûku naralarıyla doldurmaktan ve bile bile hakkı batılla bulamaktan geri durmamışlardı...

● Suûdi Arabistan'daki resmî dînî kurumun utanç verici konumları ve tavırları, mücâhidleri, ihlâslı âlimleri ve Yarımada'nın şerefli evlâdlarını öfke ile gayrete getirmişti ve bunu, yazılı ve görsel pek çok zeminde açıkça dile getirmişlerdi.

● Bu husûslardan bazılarını, Şeyh **Üsâme Bin Lâdin**'in bu dînî kurum hakkında yapmış/yayınlamış olduğu bazı açıklamalar/yayınlar, aynı şekilde Suûdi Arabistan rejiminin en bâriz siyâsî muhâliflerinden biri olan Doktor **Sa'd el-Fakîh**'in açıklamaları/yayınları üzerinden, "Şehâdetu Kâdeti'l-Mücâhidîn ve Ruûsi'l-Islâhi ve'l-Muârada Fî Bilâdi'l-Harameyn Alâ Ulemâi's-Sultân Fî Bilâdihim el-Musemmâte "Suûdiyye"/ Mücâhidlerin Komutanları ve Bilâd-ı Harameyn'deki Islâh ve Muhâlefet Öncülerinin, Adına "Suûdi Arabistan" Dedikleri Ülkelerindeki Sultân Âlimlerine Karşı Tanıklıkları" adlı [yorum ve açıklama içerikli] eserimde derlemiştim.

● Yukarıda adı geçen iki zât, *sika/emîn* kimselerdir. Suûdi Arabistan rejimine, bu rejimin dînî ve sâir kurum-kuruluşlarına karşı mücâdele yollarının birbirlerinden farklı olmasıyla ilgili görüşümüz ise şimdilik bir kenârda dursun.. Sözünü ettiğim derleme eserimden kısa bazı örnekleri ve bu iki zâtın dile getirdiği bazı husûsları [aşağıya] alıntılamaya çalışacağım:

"**Üsâme Bin Lâdin**" **imzalı**, 27/7/1415 Hicrî – 29/12/1994 tarihli "**Hey'etu'n-Nasîha ve'l-Islâh** / Nasîhat ve Islâh Heyeti"nin "11" rakamlı Beyânı'nda şu husûslar yer almaktadır ki başlığı da şöyledir:

Yahûdîlerle Barış Fetvâsının Butlânına Dâir Şeyh Bin Bâz'a Açık Bir Mektûb:

***((**Sayın Şeyh: Daha önce zikri geçen şeylerle size Dîn ve Ümmet karşısındaki sorumluluğunuzu hatırlatmak ve büyük sorumluluklarınızla ilgili [bir] ihtârda bulunmak istedik. Hiç kuşkusuz hatırlatma müminlere fayda verir... Bâtılın şişkinleştikçe şişkinleştiği, bâtıl ve dalâlet ehli/kesimlerin ortalıkta cirit attığı, hakkın diri diri gömüldüğü, davetcilerin zindânlara atıldığı ve ıslâh erlerinin susturulduğu böyle bir zamanda size [bir] hatırlatmada bulunmak istedik. Asıl garîb olan ise bütün bunların, sadece sizin bilginiz dâhilinde ve sükûtunuz eşliğinde olmadığı, bilakis [bizzât] sizin fetvâlarınız ve konumlarınız üzerinden yürürlüğe sokulduğudur. Bizler -sayın Şeyh- size, belki de kendisine atf-ı nazar etmekten yüksüneceğiniz -oysaki Ümmeti yetmiş fersahlık bir dalâlet çukuruna götürebilecek- bu fetvâların ve konumların bazılarını hatırlatmaya çalışacağız. Ta ki bizimle birlikte, bu işin ciddiyyetinin ve bunun üzerine terettüb edecek kötü netîcelerin -velev bir kısmını olsun- idrâk edesiniz.*

Buyurun sizlere birkaç örnek:

***1-** Herkesin malûmu olan husûslardan biri, <u>[Suûdi Arabistan'daki] azgın fesâd</u>ın -hayâtın bütün yönlerini içine alacak bir şekilde- hangi boyutlara kadar yayıldığıdır. Nitekim türlü türlü münkerât [yayıldıkça] yayılmış ve hiç kimseye gizli kalmayacak bir hâl almıştır. Âlimlerden ve ıslâh davetcilerinden seçkin bir zümrenin [bu konuda] sunmuş olduğu "Nasîhat Müzekkeresi"nin de detaylandırdığı gibi... [Bu müzekkere içinde] açıklamış oldukları en tehlikeli husûslardan biri, <u>kânûn koymak ve pozitif kânûnları yürürlüğe sokmak</u>la varlığını bulan <u>Allah'a şirk koşma</u> vâkıasıdır ki bunlar, harâmları helâle çeviren şeylerdir. Bunların en şenî olanlarından biri ise -ülke içinde yayılmış bulunan- <u>fâizle iş görmek</u> hâdisesidir. Bu da [bizzât] devletin kurumları ve -artık kuleleri Harameyn'in minârelerinin alanını daraltan ve ülkenin dört bir tarafına yayılmış olan- <u>fâizli bankalar</u>ı üzerinden yapılmaktadır. Alenen bilinen husûslardan biri şudur ki, bu bankaların ve bu kurumların [kendisi üzerinden] iş görüp durduğu fâiz kânûnları ve [ilgili] sistemler, iktidârdaki hâkim rejim tarafından yasallaştırılmış ve onlar tarafından onaylanıp yürürlüğe sokulmuştur. <u>Buna rağmen sizlerden, 'Fâiz alıp vermek harâmdır, câiz değildir!!' sözünden gayrı bir şey duymadık. İşbu sözlerinizde insânların kafasını karıştıran bir şeyler olduğu dikkatiniz içre değildi. Çünkü sadece fâiz alıp veren kişilerin hükmü ile fâizi yasallaştırıp onun için kânûn çıkaran kişilerin hükmü arasında bir ayırım yoktu.</u>*

Hâlbuki bu ikisi arasındaki fark, [gâyet] açık ve büyüktür. Şöyle ki, <u>fâiz alıp veren</u> bir kişi, <u>helâk edici en büyük günahlardan</u> (<u>mûbikât</u>) bir günahı işlemektedir. Ama <u>fâizi yasallaştıran ve onu kânûnlaştıran kişi</u> bir mürted ve kâfirdir ki bu küfür kişiyi, bu ameli dolayısıyla Dîn'den çıkaran küfürdür. Çünkü [böyle bir durumda] o, kendi nefsinden Allah'a bir karşıt çıkarmış ve kendisini helâl-harâm belirleme noktasında O'na bir ortak kılmıştır. -Bu ise müstakil bir araştırma kapsamında tafsîlatlı olarak ele aldığımız bir mevzûdur ki yakında yayınlanacaktır inşâallah-.

Fâiz alıp veren *ve buna bir son vermeyen kişiye,* «... **Eğer böyle yapmazsanız Allah'a ve Resûlü'ne karşı bir savaş içine girdiğinizi bilin!»** [bkz: 2/el-Bakara, 279] *[buyurulmak sûretiyle] Allah ve Resûlü tarafından savaş açılmış olmasına rağmen, hâlâ daha sizlerden, sadece fâiz alıp vermeyi âdet hâline getirmekle yetinmeyen, bilakis bunu yasallaştıran, kânûnlaştıran ve helâl kılan bu düzene karşı medh ü senâ ifâdeleri duyuyoruz. Oysaki Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem:* **«Fâiz, [günahının ağırlığı cihetiyle] yetmiş üç kapıdır[/kısımdır]; en hafîfi ise kişinin kendi anasını nikâhlaması [/onunla zina etmesi] gibidir.»** *buyurmuştur. [Hadîsi] el-Hâkim rivâyet etmiştir ve Sahîh'tir.*

İbn Abbâs da (radıyallahu anh) şöyle demiştir: "Her kim fâizde ısrâr edip bundan el çekmiyorsa Müslümanların İmâmı için onu [cezâlandırma yoluna başvurup] tevbe ettirmesi bir haktır. Eğer bundan el çekerse ne âlâ, aksi takdîrde onun boynunu vurur." (İbn Cerîr, İbn Abbâs senediyle rivâyet etmiştir.) [Ayrıca] bu, [sadece] fâiz alıp veren kişiyle ilgili hükümdür; peki ya fâizi helâl kılıp yasallaştıranın hükmü..?!!

Hiç kuşkusuz memleketin karşı karşıya kaldığı/içinde bocalayıp durduğu iktisâdî ve siyâsî krizler, bütün çeşitleriyle ve korkunç bir şekilde yayılıp duran suçlar, ancak ve ancak Allah'tan gelen bir ukûbet; fâiz alıp vermekten ve benzeri günahları işlemekten imtinâ etmeyenlere karşı Allah Teâlâ'nın ilân etmiş olduğu savaşın bir cüzü ve Allah'ın fâiz hakkında **«Allah fâizi mahk eder ve sadakaları verimlendirir»** [2/el-Bakara, 276] *diye hükmettiği "mahk'ın/mahv'ın" bir yönüdür.*

***2-** Kral, göğsüne haçı astığında ve dünya-âlemin karşısına [bundan] memnûn ve mesrûr bir şekilde çıktığında, onun bu fiilini tevîl ettiniz ve bunu, bütün şenâatiyle ve fecâatiyle birlikte, üstelik bu fiil apaçık küfür olmasına rağmen "uygundur" yoluna koştunuz. Bunu yapanın zâhir hâlinden anlaşılan da hoşnutluk ve bile bile bir tercîh olduğuydu.*

***3-** Müttefik Haçlı–Yahûdî işgâl kuvvetleri, Körfez Savaşı'nda -[Suûdi Arabistan] rejim[i] ile antlaşmalı bir şekilde- ülkeyi -Kuveyt'i kurtarma adı altında- işgâl etme kararı aldığında, bunu zorlama bir fetvâyla câizdir kapsamına soktunuz. Bu fetvâ, Ümmet'in şerefini ayakaltı eden; onun asâletini lekeleyen ve mukaddesâtını kirleten o aşağılık işi tebrie etti. Bunu zarûret hâlinde kâfirlerden yardım alma kapsamında kabûl ettiniz; beri tarafta bu "yardım"ın şer'î anlamda geçerli şartlarını ve "zarûret"in kıstâslarını ise ihmâl edip/görmezlikten geldiniz.*

***4-** Hâkim Suûdi Arabistan rejimi, Yemen'deki sosyalist-komünist mürted elebaşlarının yardım ve desteği ile Müslüman Yemen halkına karşı son savaşta harekete geçtiği zaman sessizliğe büründünüz. Devrân o komünistlerin aleyhine döndüğünde ise -bu rejimin bir işâretiyle- herkesi, Müslümanlar(!) olarak barışa ve uzlaşmaya çağıran bir "nasîhat!!" yayınladınız. [Bunu yaparken] insânların zihnine komünistlerin de -kanları muhâfaza edilmesi vâcib olan- Müslümanlar olduğu zannını saldınız. Peki komünistler ne zaman Müslüman oldu? Sizler değil miydiniz daha önce Afga-*

nistan'da onların mürted ve kendilerine karşı savaşmanın vâcib olduğuna dâir fetvâ verenler? Yoksa Yemenli komünistlerle Afgan komünistler arasında bir fark mı var? Acaba akîde kavramları ve tevhîd kıstâsları bu derece mi zâyi oldu ve bu hadde kadar mı birbirine karıştı?

Hâkim rejim, hâlâ daha sözkonusu o küfür önderlerini ülkenin farklı şehirlerinde barındırıyor. Sizden bunu kınayan bir şey duymadık. Oysaki Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem: «**Bir muhdis'i [:barındırılmaması gereken bir mücrimi/suçluyu] barındırana Allah lanet etsin**» *buyuruyor. (Müslim rivâyet etmiştir.)*

5- *Rejim, Şeyh Selmân Avde ile Şeyh Sefer el-Havâlî'yi -ki kendileri hakkı haykırmış ve Allah için eziyyete marûz kalmışlardı- tutuklama karârı aldığında [rejimin talebiyle] sizden bir fetvâ çıkartılmış ve bu fetvâ ile bu iki Şeyh'in ve onlarla birlikte olan davetci, âlim ve Ümmet gençlerinden herkesin, tutuklama ve işkence nâmına çektiği ve çekmekte olduğu her şey, 'uygundur/yasaldır' kapsamına sokulmuştu. Allah onların cümlesine esâretten ve zâlimlerin zulmünden kurtuluş nasîb etsin.*

Bunlar, kendisiyle sınırlama kasdı taşımadığımız ama makâm bunları gerektirdiği için zikrettiğimiz bazı örneklerdir. Şimdi ise önümüzde Yahûdîlerle -adına bühtân ile- barış denilen ve Müslümanlar için bir fâcia olan meseleyle ilgili son fetvânız duruyor. Nitekim [bu konuda] rejimin siyâsî isteğine icâbet ettiniz; daha önceden Yahûdîlerle bu teslimiyyetci tiyatroya girme nâmına içinde gizleyip durduğu şeyi açığa vurma karârı aldığında rejim için düşmanla kayıtlı ve kayıtsız bir şekilde barışı câiz gören bir fetvâ çıkardınız. Siyonist düşmanın başbakanına ve parlamentosuna kalan ise bunu alkışlamak ve buna övgüler düzmek oldu. Aynı şekilde Suûdi Arabistan rejimi, bunun akabinde, düşmanla daha fazla uyum-uyuşma/barış uygulaması niyyetinde olduğunu ilâna koyuldu.

Sanki siz Harameyn-i Şerifeyn Diyârı'nı, Haçlı ve Yahûdî işgâl güçlerine mubâh kılmakla yetinmemişsiniz gibi bir de ***Harameynler'in Üçüncüsü'****nü [:Mescid-i Aksâ'yı] -Arablarla Yahûdîlerin tâğûtlarından olan hâin ve korkakların imzâ attığı teslimiyyet çekinin üstüne şer'îlik boyası eklemek sûretiyle- bu musîbetin içine soktunuz.*

Şübhesiz bu [gibi] söz[ler], çok tehlikeli ve [vebâlce çok] büyüktür; Ümmet için de -bünyesinde taşıdığı telbîs dolayısıyla- umûmî bir felâkettir. (...)

Ümmet'in âlimleri ve davetcilerinden bir zümre, bizden önce/davranıp sizleri bu husûsta uyardı. Nitekim bu bağlamda sizlere birkaç defa belli talebler sundular. Bu taleblerinden biri kısa bir süre önce sizden bu -teslimiyyetci, Yahûdîlerle sözümona- barışa cevâz veren fetvâdan imtinâ etmeniz yolundaydı. Bunun şer'î olarak gerekli şartları içermediğini de sizlere açıklamışlardı. Kezâ dînî ve dünyevî anlamda bunun üzerine terettüb edecek sayısız tehlike konusunda da sizi uyarmışlardı. Sözü geçen talebe imzâ koyanlar arasında şu saygıdeğer meşâyıh/hocalar vardı: Abdullah Bin Abdurrahman Bin Cibrîn; Abdullah Bin Hasen el-Ka'ûd; Hammûd Bin Abdullah

et-Tuveycirî (Allah rahmet etsin); Hammûd Bin Abdullah eş-Şa'bî; Abdurrahman Bin Nâsır el-Berrâk; Selmân el-Avde; İbrâhîm Bin Sâlih el-Hudarî; Abdulvehhâb en-Nâsır et-Tarîrî; İbrâhîm Bin Muhammed ed-Dubyân; Abdullah Bin Hammûd et-Tuveycirî; Abdullah el-Celâlî; Âid el-Karnî ve bunların dışında pek çok kişi... Allah cümlesini muhâfaza buyursun. Onların taleblerini hâvî metni bu mektûbla birlikte göreceksiniz inşâallah...

Yemen'deki son savaşta, daha önce kendisine işâret olunan sözler yayınlandığı zaman ise yirmi beş âlim, o fetvâya karşı -[bu] meseleyle ilgili şer'î hakîkati beyân eden- bir fetvâ yayımlamışlardı. Bu saygıdeğer âlimlerden bazıları şunlardı: Abdullah Süleyman el-Mis'arî; Hammûd b. Abdullah eş-Şa'bî; Abdullah el-Celâlî; Selmân el-Avde; Dr. Sefer el-Havâlî; Dr. Nâsır el-Umer; Yahyâ Bin Abdulazîz el-Yahyâ; Dr. Abdullah Bin Hammûd et-Tuveycirî ve bunların gayrı pek çok kişi... Allah cümlesini muhâfaza buyursun.))

***

"**Üsâme Bin Lâdin**" **imzalı**, 28/8/1415 Hicrî – 29/1/1995 tarihli "**Hey'etu'n-Nasîha ve'l-Islâh** / Nasîhat ve Islâh Heyeti"nin "12" rakamlı Beyânı'nda şu husûslar yer almaktadır ki başlığı da şöyledir:

Şeyh Abdulazîz Bin Bâz'a İkinci Mektûb:

Bu mektûbda yer alan bazı husûsları şöylece alıntılıyoruz:

(("*Şu da var ki herkes bir şaşkınlığa uğradı; [buna sebeb], "el-Muslimûn" denilen gazetenin 19 Şaban 1415 Hicrî – 20 Ocak 1995 [Mîlâdî] tarihini taşıyan ve "520"nci sayısında yayımlamış olduğu önceki fetvânızı te'kîd etmeniz değildi sadece.. Bilakis bir de bu te'kîdin içerdiği, adına Yahûdîlerle barış denilen meseleye dâir anlayışınızı yansıtan eklemeler ve yorumlardı. Nitekim sözkonusu yorumlar, öyle husûsları içeriyordu ki önceki fetvânızı takdîrle karşılayıp alkışlamış olsalar bile ne Yahûdîler ve ne de uşakları [böylesinin] sizden sâdır olacağını hayâl [bile] etmiyordu. (...)*

Hiç kuşkusuz genel anlamda Ümmet, özel anlamda ise Filistîn halkı, sizden şer'î vazîfenizi yerine getirmenizi, [bu uğurda] cihâda teşvîkte bulunmanızı ve bunun için himmetleri gayrete getirmenizi, insânları buna teşvîk etmenizi, ferdler ve cemâatler olarak bu yükü omuzlananlara destek olmanızı bekliyorlardı.

Sizin gibi birinden Filistîn'i ve Aksâ'yı kurtarmak için cihâd eden mücâhidleri [bu eylemlerinden dolayı] suçlu/günahkâr çıkaran böyle bir fetvâ beklemiyorlardı. Evet, onları suçlu/günahkâr çıkaran..! Zîrâ onlar Yahûdîlere karşı yaptıkları cihâdî operasyonlarla Gazze–Erîhâ Antlaşmasını deliyorlardı. O antlaşma ki sizin iddiânıza göre "Filistîn'deki Müslümanların veliyy-i emri" bunu imzalamıştı ve Müslümanların veliyy-i emrinin imzalamış olduğu bir antlaşmayı delmek ise câiz değidi!!

Verdiğiniz bu fetvâyla, Filistîn ile Kudüs'ü kurtarmak için Allah yolunda eşlerini, kardeşlerini, babalarını ve oğullarını şehîd veren kimselerin cânlarını hiçe çıkarmış

ve onların önüne bir sed çekmiş oldunuz. Çünkü bu fetvânın mantığına göre onlar masiyet yolunda ölmüş oluyorlar ve çünkü onlar "Filistîn'deki Müslümanların veliyy-i emri"nin yapmış olduğu bir antlaşmayı delmiş bulunuyorlar. Sözünüzün anlamı ve fetvânızın fehvâsı budur. Acaba siz ne dediğinizin idrâkinde misiniz?! Yoksa Allah'a karşı bilmediğiniz bir şeyi mi dilinize doluyorsunuz?! (...) [Şâir der ki:]

Eğer bilmiyor isen, işte bu bir felâkettir
Yok eğer biliyor isen, felâket daha yaman demektir!

Beşinci olarak: İnsânı korku ve endişeye sevk eden, bu fetvânın sizden sâdır olması değildir sadece.. Bilakis daha korkunç olan, bu fetvânın, sizin tarafınızdan bu gibi fetvâları çıkarmada takîb edilen belli bir yöntem uyarınca çıkarılmış olmasıdır. Bu yöntemin en önemli ayırt edici özellikleri ise şöyledir:

***//**...*

***1-** Bu fetvâ, siyâsî hevâ ve hevesleri dolayımında 'kötü yöneticiler'e yardakçılık etmek ve yapıp-ettiklerinde onlara muvâfakat göstermek ilkesinden hareket ediyor.*

***2-** Bu uğurda delîlleri, zorlama yollara koşuyor ve sözü geçen o istekleri yerine getirmek üzere nassların boynunu eğip büküyor.*

***3-** Eğer nasslar buna uygun bir şekilde zorlamaya kâbil değilse; vâkıa ile örtüşmüyor ve buna karşı duruyorsa, bu kez hüküm, [yine] yöneticilerin kendi isteklerine ulaşabilecekleri bir şekilde mübhem/muğlak bir şekle büründürülüyor.*

***4-** Yine fetvâ, vâkıaya vukûfiyyet açısından cehâletle malûl[/ve böyle bir zemîn üzerinde verilmiş].. Oysaki vâkıaya vukûfiyyet, [bir konuda verilecek] hükmün medârıdır ve vâkıayı bilmeden fetvâ vermek câiz değildir.*

***5-** Yöneticilerin habire değişip duran arzuları üzerine kurulu... Nitekim pek çok noktada birbiriyle mütenâkız ve müteârız bir özellik taşıyor.*

***6-** Önceki mektûbumuzda bu sözün sıdkına şâhidlik eden örneklere yer vermiştik.*

*Bu yöntemdeki açık butlân ve celî fesâd da [görebilene] gizli değildir. Zîrâ fetvâ çıkarmada tarafgîrliğe ve keyfîliğe istinâd etmektedir.**"))***

*...**//***

***

Başkanlığını -Londra'da- **Doktor Sa'd el-Fakîh**'in yürüttüğü "**el-Hareketu'l-İslâmiyye li'l-Islâh**"ın yayınlarında ise şu husûslar yer almaktadır:

Yayın: "**24**"; Başlık: "**Şeyh Bin Useymîn, Sorulara Yol Açan Cevâblar**"; Tarih: 12 Rebîüssânî 1417 Hicrî – 26/8/1996... Bu yayın, "el-Muslimûn" gazetesinin Şeyh Muhammed Bin Useymîn'le yaptığı mülâkatın yayınlanmasından sonra çıkmıştır ki başlığı: "Şeyh Bin Useymîn... Sorulara Yol Açan Cevâblar"dır.

(("Şeyh İbn Useymîn'in şer'î-siyâsî fetvâlarından bazı alıntılar ki bunlardan biri şudur:

Şeyh, Veliyyü'l-Emr'e itâat hakkında sorulan bir soruya verdiği cevâb esnâsında şöyle demiştir:

("Uzak bir ihtimâl olarak farzetsek ki Veliyyü'l-Emr kâfirdir. Acaba bu, kaos, karmaşa ve çatışma olsun diye insânları ona karşı kışkırtmamız anlamına mı gelir. Hiç şübhesiz bu hatalı olur. Celbedilmesi umulan maslahat bu yolla elde edilmez; bu kişinin istediği maslahat, bu yolla gerçekleşmez. Bilakis bununla büyük mefsedetler husûle gelir. Zîrâ -meselâ- insânlardan bir grup ülkede Veliyyü'l-Emr'e karşı kalkışmada bulunsa, Veliyyü'l-Emr'in elinde ise hiç kimsenin elinde olmayan güç ve otorite var, peki bu durumda ne olur? Acaba az sayıdaki bu kesim gâlib gelir mi? Gâlib gelmez; bilakis karmaşa ve fesâd olur. İşler yolunda gitmez. İnsân öncelikle şer'î bir gözle [hâdiselere] bakmak zorundadır. Aynı şekilde Şerîate şaşı bir gözle bakmamalıdır. Nasslara bir yönden bakıp diğer yönden ihmâl etmemelidir. Bilakis nassları toplu bir şekilde ele almalıdır.")

Biat ile ilgili diğer bir soruda ise Şeyh şöyle demiştir:

("Hiç kuşkusuz bu [kişi[1]] hatalıdır. Eğer [bu hâl üzre] ölürse hiç şübhesiz câhiliyye ölümü üzre ölür. Çünkü boynunda hiç kimseye biat [akdi] olmaksızın ölecektir. İslâm şerîatındaki umûmî kâideler ise... Allah, «Allah'tan gücünüzün yettiğince korkun...» *buyuruyor. Umûmî anlamda Müslümanların bir halîfesi olmazsa, bir bölgede her kim veliyy-i emr ise o kişi o bölgenin veliyy-i emridir. Aksi takdîrde, eğer bu sapkın görüş ile hükmedecek olursak, kuşkusuz insânlar [ki] şimdilerde halîfesizdirler, kuşkusuz insânların tamâmı câhiliyye ölümü üzre ölmüş olurlardı. Peki kim böyle bir şey söylüyor..? İslâm Ümmeti, Sahâbe döneminden beri ayrılığa düşmüştür. Biliyorsunuz Abdullah Bin ez-Zübeyr Mekke'de; Benî Ümeyye Şâm'da; aynı şekilde Yemen'de belli insânlar; Mısır'da başka insânlar. Müslümanlar, biatın, üzerinde bulundukları bir mekânda sultası olan kişi için geçerli olduğuna inana-gelmişlerdir; ona biat etmiş ve onu müminlerin emîri diye isimlendirmişlerdir. Hiç kimse bunu inkâr etmez. Bu [kişi], bir yönden -biata bağlılık göstermemekle- Müslümanların birliğini bozandır; diğer yönden de eski dönemden beri gelen Müslümanların icmâına muhâlefet edendir.")*

Biat meselesiyle ilgili soruya verdiği cevâbı dolayısıyla Şeyh şöyle demiştir:

("Ayrıca bir kişiye ülkelerden bir ülkede yönetici olarak biat edilir de o kişi kendisi için bir veliahd tayîn ederse o kişi ondan sonra onun veliahdıdır. Birincisinin velâyeti bittiği zaman ikincisi, biat olmaksızın, Veliyyü'l-Emr olur. İnsânları bundan gayrısı da ıslâh etmez. Eğer veliahdın, kendisine yeniden biat olununcaya kadar velâyet ahdi

[1] Ülkesinin Veliyyü'l-Emr'ine biatı olmayan Müslüman vatandaşı kasdetmektedir. Müellif [**Not**: Alıntı metindeki tutarsız, kopuk, devrik cümleler mülâkatın kendisiyle yapıldığı İbn Useymîn'den kaynaklanmaktadır ki bunları -anlaşılacak hâle getirdikten sonra- olduğu gibi tercüme ettik. Ayrıca Şerîata şaşı bir gözle bak-ma-mak-tan dem vuran adama da bakın! Şaşkınlığın zirvesi bu olsa gerek! Mtrcm.]

yoktur dersek karmaşa olur. Ama bu gibi görüşleri şeytân, Müslümanların cemâatinin birliği bozulsun ve Resûlullah aleyhi's-salâtu ve's-selâm'ın beyan buyurduğu 'tahrîş' vukû bulsun diye bazı insânların kalbine ilkâ eder. Nitekim, «Şübhesiz şeytân Arab Yarımadası'nda kendisine kulluk edilmekten/tapınılmaktan umudunu kesmiştir; ama aralarında tahrîşle... [aralarını açmakla, onları birbirine düşürmeye çalışmakla yapacağını yapacaktır]» ***buyurmuştur.")***

***

Sa'd el-Fakîh, İbn Useymîn'in fetvâlarına, bu fetvâların içerdiği saptırmalara ve sahtekârlığa uygun düşen alaycı ve had bildirici bir dille yorumda bulunmuştur ki İbn Useymîn'in sözkonusu fetvâları, Kur'ân'ın açık hükümleriyle, sahîh Sünnetle ve bütün tarihleri itibâriyle Ümmet âlimlerinin icmâıyla mütenâkız bir boyuta ulaşmaktadır.

***

11 Cemâdilûlâ 1417 Hicrî – 23 Eylül 1996 Mîlâdî tarihli "**28**" **rakamlı yayın**... Bu yayın, Şeyh Bin Bâz'ın, **Bin Lâdin**'in açıklaması ve **Amerikalılar**a karşı savaş çağrısı üzerine yapmış olduğu yorumunun yayımlanmasından sonra çıkmıştır ki başlığı ise, "**Muhammed Bin Abdulvehhâb ile İbn Teymiyye Arasında Bin Bâz**"dır.

Sa'd el-Fakîh şöyle demektedir:

(("*Ama bizlere nihâî derecede esef veren, Şeyh'in, Hâdim-i Harameyn liderliğindeki hâlihâzır Suûd Devleti'ne vermiş olduğu bu büyük tezkiyedir. Nitekim Şeyh şöyle demekte:*

("*Bu Suûd[i Arabistan] Devleti mübârek bir devlettir; Allah onunla hakka yardımcı oldu; onunla dîne yardım etti; onunla birliği sağladı; fesâd yollarını onunla kapattı; ülkeyi onunla emniyyete kavuşturdu; onunla nice büyük nimetler hâsıl oldu ki bunların adedini ancak Allah bilir.****")***

Şeyh'den sâdır olan bu sözler son derece tehlikelidir. Zîrâ Şeyh kesin bir şekilde bilmektedir ki sarfetmiş olduğu bu sözler vâkıanın tâm tersidir. Şeyh'e yalan yanlış şeyler söylendiği, yanlış yönlendirildiği teranesini tekrarlayanlar hatalıdırlar. Çünkü kesin bir şekilde biliyoruz ve buna hem dünyada hem de âhirette şâhidiz ki bu doğru değildir. Ve de Şeyh ülke içinde olup bitenleri tafsîlatlı bir şekilde bildiği gibi bunlara tâm anlamıyla vâkıfdır da... Yine rejimin hem devlet bazında hem de nüfûzlu ferdler düzeyinde işlemiş olduğu şer'î muhâlefetlerin bütün tafsîlatını da bilmektedir. Daha ötesi Şeyh, kendisine yakın olanların da bildiği gibi, olup bitenler hakkında bilgi sâhibi olduğunu iddiâ edenlerden çok daha bilgilidir. Çünkü ıslâh ehlinin ekseriyyeti, sâhib oldukları bilgileri, malûmatları, mülâhazaları ve nasîhatları, bizzât Şeyh'in kendisine ulaştırmaktadır. Pek çok meclise [biz] bizzât şâhid olduk ki, yaşanan gerçeklikler, bu meclislerde Şeyh'e tafsîlatlı ve net bir şekilde aktarılıyor, açıklanıyordu. Daha ötesi şunu [rahatlıkla] söyleyebiliriz ki [bu konuda] hüccet Şeyh için ikâme olunmuştur ve [mesûliyyet dolayımında] zimmet -çok sayıda meşâyıh, üniversite hocası ve ıslâh ehli tarafından- onun boynuna bırakılmıştır. Aynı şekilde yaşanan gerçekliği Şeyh'e

tafsîlatıyla beyân bâbında hüccet ikâmesi, Şeyh'in bizzât güvendiği ve sözlerine kulak verdiği insânlar tarafından defalarca ve tekrâr tekrâr vukû bulmuştur. Bundan şübhe eden bir kimseye, Şeyh'e takdîm edilen ve "Beşli Kurul" ile "Büyük Âlimler Birliği"nin gözden geçirdiği "Nasîhat Müzekkeresi"ni okumak yeter de artar bile... Ayrıca Şeyh her iki birimin de başkanıdır. Bu Müzekkere'nin onu okuyan kişi için bir hüccet olduğu konusunda hiç kimse tartışmaz. Şeyh'i, bir köşede oturan basît bir adam olarak tasvîr ederek ve kendisi hakkında rejim ona neyi haber verirse ancak ondan haberdar olur gibi bir portre çizerek savunmaya çalışanlar hatalıdırlar. Zîrâ Şeyh, dâhilî ve hâricî olarak bütün dünya ile irtibât hâlindedir. Yaşanan hâdiselere tafsîlatıyla vâkıftır da... Bunları zorunlu bir şekilde takîb mecbûriyyetindedir ki bu mecbûriyyeti kendisine yükleyen, çok sayıda davetci, ıslâh ehli kişi ve ilim talebeleridir.

Bundan dolayı Şeyh, [hakîkat-i] hâlini bildiği hâlde, devleti bu şekilde tezkiye edişiyle çok büyük bir hata işlemekte ve çok tehlikeli bir yola girmektedir. Aynı şekilde [sahîb olduğu] şer'î mütâlaa dolayısıyla bildiği diğer bir husûs, böyle bir işin ne kadar tehlikeli olduğudur. Ayrıca Şeyh, davet âlimlerinin sözlerine ve eserlerine bigâne biri değildir. Özellikle de Şeyh Muhammed Bin Abdulvehhâb'ın.. Meselâ Şeyh, defalarca yapılan ihtâr ve nasîhatler şöyle dursun, rejimin, Allah'ın indirdiği hükümler hâricinde şeylerle hükmettiğini kesin bir şekilde bilmektedir.

Peki öyleyse Şeyh, Muhammed Bin Abdulvehhâb'ın, Allah'ın indirdiğinin dışında şeylerle hükmedenleri tezkiye eden kimseler hakkındaki sözlerine ne der? Nitekim -Allah rahmet etsin- şöyle demiştir:

***("**İnsânların, Allah'ın dışında kendilerine itâatin vâcib olduğuna inandığı o tâğûtların tamâmı kâfirdir; İslâm'dan irtidâd eden kimselerdir. Nasıl böyle olmasın ki onlar Allah'ın harâm kıldığını helâlleştiriyorlar ve Allah'ın helâl kıldığını da harâmlaştırıyorlar. Sözleri, fiilleri ve destekleriyle yeryüzünde fesâd çıkarmaya çabalıyorlar. Her kim onları savunur veya onları tekfîr edenleri yadsır veya 'onların bu fiili, bâtıl da olsa onları küfre düşürmez' iddiâsında bulunursa, böyle bir savunmacının en basît hâli fâsık olmasıdır. Zîrâ Dîn-i İslâm [/ Müslümanlık,] ancak ve ancak onlardan teberrî ve onları tekfîr ile sıhhat bulur.") (er-Resâilu'ş-Şahsiyye, 188)*

Eğer Şeyh Muhammed Bin Abdulvehhâb'a göre [bu gibi kimseleri] sadece tekfîr etmemek dahi büyük bir cürüm ise acaba onları en güzel İslâmî vasıflarla betimleyenlerin; devletlerini ve düzenlerini tezkiye edenlerin ve onları kötü gören kimselerin üzerine üzerine gidenlerin hâli nice olur. (...) // Allah Teâlâ şöyle buyurmaktadır:

إِنَّ ٱلَّذِينَ يَكۡتُمُونَ مَآ أَنزَلۡنَا مِنَ ٱلۡبَيِّنَٰتِ وَٱلۡهُدَىٰ مِنۢ بَعۡدِ مَا بَيَّنَّٰهُ لِلنَّاسِ فِي ٱلۡكِتَٰبِ
أُوْلَٰٓئِكَ يَلۡعَنُهُمُ ٱللَّهُ وَيَلۡعَنُهُمُ ٱللَّٰعِنُونَ ١٥٩ ﴿سورة البقرة﴾

«İndirdiğimiz apaçık delîlleri ve hidâyeti[n ta kendisi olan âyetleri] insânlar için biz Kitâb'da beyân ettikten sonra gizleyenler var ya, mutlaka onlara Allah lanet eder ve [bütün] lanet edebilecek olanlar da lanet ederler.» (2/el-Bakara, 159)

Bu ise sadece mücerred manada ilmi ketmeden kişi hakkındadır. Peki ya ilmi mücerred manada ketmetmekten çok daha uzak bir boyuta, [yani] tâğûtu tezkiye, Allah'ın düşmanlarına dostluk gösterenleri tezkiye, İslâm'a ve davete karşı savaşan, fâizi ve fesâdı yayan zâlimi tezkiye boyutuna kadar giden[in hâli, hükmü nice olur]?

Şeyh'in bu hâlden tevbe etmesi, kendisini Şeyh Muhammed Bin Abdulvehhâb'ın sözlerinin dâiresi içine sokan bu gibi tehlikeli tezkiyelerden geri durması bizi mesrûr eder. Şeyh'in bir rejim savunucusu olmaktan çıkıp hakkın ve Dînin bir müdâfii hâline gelmesi; rejimin İslâm'a karşı işlediği cürümlerin bir fâş edicisi olması bizi sevindirir. Ama asıl önemli olan bu değildir; asıl önemli olan Müslümanların, Dîni, ancak ve ancak sözleri Kitâb'a ve Sünnet'e muvâfık olan ve şer'î ilmi, emânet ve ihlâs ile vâkıaya tatbîk eden kimselerden almayı hatırlamalarıdır[...] Müslüman kişi ne Bin Bâz'ın, ne de İbn Useymîn'in sözleriyle kullukta bulunan biridir. Bilakis o, Allah'ın ve Resûlü'nün kavli ile kullukta bulunandır. Allah'ın bizim üzerimizdeki lütuflarından biri de İslâm'da ne kâhinlik, ne de Vatikan gibi -Kur'ân'ın tefsîri ve Sünnet'in fehmini kendi tekeline alacak- bir şeyin olmasıdır. Aksine Kitâb ve Sünnet'te var olan hak'tır kişiler üzerine hakem olan... yoksa kişiler Kur'ân ve Sünnet üzerine hakem değildir, olamazlar.

Şübhesiz Şeyh Bin Bâz'ın problemi, sadece rejimi tezkiye etmek değildir; bilakis Şeyh, rejimi idâre etmek gâilesiyle pek çok defa kendi fetvâlarında çelişkiye düşmek zorunda kalmıştır. Bu açık çelişkinin örneklerinden biri, Şeyh'in, Cemâl Abdunnâsır'a yönelik gayr-i müslimlerden yardım almanın harâm olduğuna dâir verdiği fetvâdır. O fetvâda Şeyh, zarûret hâlinde bile yardım almak câiz değildir demişti.([1]) O dönemde rejimin arzusu bu yöndeydi. Yıllar geçti ve resim tersyüz oldu. Suûd Âilesi de fetvâyı ters çevirmeye muhtâc bir hâle geldi. Şeyh de onlarla birlikte tersyüz oldu. Zarûret hâlinde yardım almaya cevâz vermekle yetinmedi bir de bunu vâcib olarak gördü ve bununla amel etmeyeni de günahkâr saydı.

Şeyh'in içine düştüğü bir diğer çelişki ise Hikmetyâr'a, "Veliyyü'l-Emr" Rabbânî'ye katılması için nasîhatte bulunduğu beyânı çıkardığı zamandı. Oysaki Hikmetyâr'ın kendi ordusu ve hükmettiği kendi toprağı vardı. Rabbânî'nin özelliği ise Suûd devletinin arzusunun ondan yana olmasıydı.

Yemen savaşı yaşandığı zaman ise ayrılıkçı komünistler, Şeyh'in teorisine göre, idâreciye karşı ayaklanan Hâricîler hükmündeydi. Buna rağmen Şeyh bir açıklama yayınladı; kan dökülmesine son verilmesi ve iki taraf arasında barışın sağlanması çağrısında bulundu. Veliyyü'l-Emr'e bağlanma çağrısı falan da yapmadı. Zîrâ Suûd rejiminin arzusu komünistlerden yanaydı.

---

[1] Şeyh [Bin Bâz], bunun benzeri bir *tahrîm* fetvâsını Hâfız Esed karşısında Suriye'deki mücâhidler hakkında da vermişti; bu mücâhidlerin cihâdıyla ilgili olarak mürted partilerden ve Irâk rejiminden yardım almayı harâm kıldığı zaman..! Fetvâsının metni(nin muhtevâsı) "Mutlak manada yardım almanın harâm oluşu (Tahrîmu'l-İsti'âne Mutlakan)" şeklindeydi. Bkz: Müellif'in "es-Sevretu'l-İslâmiyye el-Cihâdiyye Fî Suriya" adlı kitâbı. (1/264) [Müellif]

Suûd rejiminin arzuları/istekleri doğrultusunda Şeyh'den sâdır olan fetvâ listesini de bunlara eklemelidir. Bunların ilki ise [ecnebî] kuvvetlerin çağrılması fetvâsıydı ki bu, Şeyh'in, sadece "câiz" değil, dahası "vâcib" olarak kabûl ettiği bir şeydi. Ondan sonra Büyük Âlimler Birliği'nin, "Hitâbu'l-Metâlib/Talebler Hitâbı" karşısındaki beyânı; yine Birliğin, "Nasîhat Müzekkeresi" ve "Lecnetu'd-Difâ/Savunma Kurulu" karşısındaki beyânları... Birliğin, Şeyh Selmân [Avde] ile Şeyh Sefer [el-Havâlî'nin], "Toplumu onların hatalarından korumak" adı altında tevkîf edilmesi hakkındaki beyânı... Amerikalıları kanları masûn antlaşmalılar kılan ve onları öldürmeyi yeryüzündeki en büyük fesâd çeşitlerinden sayan son fetvâlar... Acaba ***Şeyh Bin Bâz****, Şeyhülislâm İbn Teymiyye'nin, Sultân'ın hevâ ve hevesine muvâfık olarak Kitâb ve Sünnet'e aykırı bir şekilde fetvâ veren kimselerle ilgili sözlerini okumuş mudur?:*

İmâm İbn Teymiyye *"el-Fetâvâ"da şöyle demiştir:*

"Ne zaman ki bir âlim, Allah'ın Kitâbı ve Resûlü'nün Sünneti'nden bildiklerini terk eder de idârecinin, Allah'ın ve Resûlü'nün hükmüne muhâlif hükmüne tâbi olursa, [işte o zaman] bir mürted, bir kâfir olur; hem dünyada hem de âhirette cezayı hakeder!" (el-Fetâvâ, c.35, s.372-373)

*Allah'tan niyâzımız bütün Müslümanlara, dînleri hakkında basîret nasîb etmesi ve Rahmân'ın âlimleri ile Sultân'ın âlimleri arasındaki farkı fark edebilecekleri bir furkân ile onları rızıklandırmasıdır.****"))***

***

2 Cemâdilâhire 1417 Hicrî – 14/10/1996 tarihli "**31**" **rakamlı yayın**... Başlığı ise şudur: "**Suûd Âilesi'nin Zindânlarında Büyük Cürüm"**.

Sa'd el-Fakîh Suûdi Arabistan'daki işkencelerle ilgili cân alıcı bilgilere yer vermiş ve bu konuda sorumluluğu resmî âlimlere yükleyip şöyle demiştir.

(("*[Islâh] Hareketi'nin elinde, güvenlik birimleri içinde bu konulara vâkıf kaynaklardan edindiği bilgilerle sâbit olmuştur ki, işkence ekipleri, çok sayıda [erkek!] tutuklunun nâmusunu lekelemekle varlığını bulan o [büyük aşağılık] cürmü [ırza geçme cürmünü] işlemiştir ve onlara karşı yapılan bu cinsel saldırılar tekerrür ederek vukû bulmuştur. Bu ise onların şahsiyyetini ezmek ve âli hâlet-i rûhiyyelerini çökertmek[/izzet ve haysiyyetleri cihetiyle onların direncini kırmak] amacıyla yapılmıştır.*

Hapishânelerin içinden gelen bilgilerin ifâde/ve isbât ettiği şudur ki, cihâdî geçmişleri sebebiyle tutuklanmış olan kimseler, sözü geçen o aşağılık eylemle nihâyete eren zincirleme bir baskıya marûz kalmaktadır. İyâzen billâh! O Akım'la herhangi bir şekilde irtibâtı olan her kişiden, "baskı yoluyla", yöneticilerin, toplumun ve âlimlerin tekfîr edilmesine inandığına dâir [bir] itirâf taleb edilmektedir. Eğer buna muvâfakat göstermezse bu durumda hem rûhî/psikolojik hem bedenî/fiziksel anlamda her türlü işkenceye marûz bırakılmakta ve çok ağır bir şekilde işkenceye tâbi tutulmaktadır. Şayet reddinde ısrâr ederse bu kez cinsel saldırıya uğramakla tehdîd edilmektedir. İşte o zaman beşer köpekleri bu tehdîdi yerine getirmekten ve o aşağılık cürmü işle-

mekten imtinâ etmemektedir. Belki de bunlar, tutuklunun daha fazla aşağılanması için ve [kendisi hakkında] olabilecek en son noktaya kadar şantaj malzemesi olarak kullanılmak üzere o aşağılık cürmün işlendiği ânda kayda alınmaktadır.

[Islâh] Hareketi şunu [da] öğrenmiştir ki, Arab Yarımadası'nın tâm kalbinde vukû bulan ve "Tevhîd Devleti"nin [!] zebânileri eliyle uygulanan bu aşağılık cürüm, Kuzey Afrika'dan([1]) gelmiş bulunan -İçişleri Bakanlığı'nda görevli- müsteşârların teklîf ettiği bir plan-programın uygulaması çerçevesinde yapılmaktadır. Bunlar, İçişleri Bakanı'nı, bu yöntemin, -sözkonusu o gençlerin şahsiyyetlerini kırma, onların maneviyyatlarını ve psikolojilerini tamâmen yıkıma uğratma üzerinden- [insân] kaynakları[nı] kurutma noktasında, işin önemli bölümünü sonuçlandırmada ne derece etkin olduğuna inandırmakta başarı sağlamış olan kimselerdir. Evet, geçmişte, kendilerini koruyacak bir arkalarının olmadığını düşündükleri birileri hakkında, cinsel saldırı tehdîdi nâmına belli şeyler belki yaşanmıştır. Belki de sorgucular, ferdî ve nâdir vakalar kapsamında, başlarının/âmirlerinin bilgisi dâhilinde olmaksızın, kendi yetkilerini kötüye kullanmak sûretiyle böyle şeyler yapmış olabilir. Ama bu gibi uygulamaların, günübirlik, rutin bir iş hâline geleceği, ayrıca bunun, büyük başların/âmirlerin, en başlarında da bizzât İçişleri Bakanı'nın bilgisi dâhilinde, onların yönlendirmesi ve onayıyla yapılacağı hiç kimsenin aklına gelmemiştir.

[Bakan] Nâyif'in bu cürmün sorumluluğunu üstlenmesi asla ve kat'a onun nüfûzlu /müteneffiz biraderlerinin bu işten muâf tutulacağı anlamına gelmez... Bu Devlet'in siyâsî mekanizmasında karâr sâhibi her kişi, bu iğrenç/aşağılık cürümden sorumludur. Bunlar, aynen Nâyif'in yüklendiği gibi bu işin sonuçlarını yüklenecektir ve bunun üzerine terettüb eden her ne ise, hem şimdilerde hem de gelecekte onun cezâsını çekmeye müstahak olacaktır. Böyle birinin Dışişleri [?! İçişleri] Bakanlığı'nın dışında olması hâli, onu, ne şimdilerde ve ne de gelecekte asla bu işten muâf kılmayacaktır. Nâyif, ırz, namus, şeref ve haysiyyete -kendi özel yaşamında yaptığı gibi- herhangi bir değer atfetmiyor olsa bile şübhesiz bu, işbu cürümden sonra onun kardeşlerini de içine alacak ve onların tamâmı Nâyif'in ithâm olunduğu şeyle ithâm olunacaktır.

Daha ötesi bu/sorumluluk, Suûd Âilesi'nden müteneffiz kimseleri aşıp hem onlara hem de yaptıkları şeylere şer'îlik, tevhîd sıfatları boyası çalanları; bu rejimi tezkiye edenleri, bu rejimin dînin, davetin ve İslâm'a hizmetin üzerine titrediğini söyleyenleri, kezâ bu rejim eliyle, "nice nimetler hâsıl oldu ki bunların sayısını ancak Allah bilir..." diyenleri de içine almaktadır. Bu gibi kimseleri sadece -açık ve alenî münkere karşı durmada- taksîrat sâhibi ve bundan dolayı Bakara sûresinde [hakkı-hakîkati] beyân edip açıklamaktan geri duranlarla ilgili tehdîde müstahak kimseler olarak görmüyor, daha ötesi onların hakîkatte bu cürme ortak olduğuna inanıyoruz. Bunu da bütün

[1] İçişleri Bakanı Nâyif Bin Abdulazîz'in en bâriz müsteşârlarından biri Mısır güvenlik uzmanlarından oluşan bir ekipti. Başkanlıklarını ise kâfirliği şöyle dursun, şerefsizliği, ahlâksızlığı ve küfürbâzlığıyla tanınmış Mısır'ın sâbık İçişleri Bakanı Zekî Bedr yapıyordu. [1997 yılında geberdi. Allah ateşini bol etsin!]

inancımızla, bilgi ve birikimimizle söylüyoruz. Evet, onlar bu cürmün ortaklarıdır ve bundan dolayı Kıyâmet Gününde -bu işi bizzât kendileri yapmış gibi- hesâba çekileceklerdir. Çünkü onlar, rejimin, ayakta durmak için kendilerine dayandığı en güçlü sütunlardandır. Sözleri, konum ve tavırları da rejimin, yapıp-ettiği işlerde kendisine gerekçe edindiği en güçlü delîllerdendir. Dahası bunların cürmü, ilim elbisesini giydikleri ve fetvâ sorumluluğunu yüklendikleri, ondan sonra ise Allah'a ve Resûlü'ne karşı yalan uydurmaktan hazer etmedikleri, Allah'ın kendilerini bir emânetcisi kıldığı hak konusunda tarafsız davranmadıkları için daha büyüktür. Asıl felâket ise onların bütün bunları, İmâm Mâlik, İmâm Ahmed [-ve-!] İbn Teymiyye gibi selef âlimlerinin hayâtı [ve onların çektikleri] üzerinden biliyor olmasıdır. Onlar, kendilerinin sadece zâlimlerin aveneleri olduklarını değil, bilakis bizzât zâlimlerin ta kendileri olduklarını da biliyorlar. Bunların tamâmının idrâkindeler... Yine biliyorlar ki, zâlimi müdâfaa ve tezkiye eden âlimin cürmü, kezâ günahı ve uğrayacağı âkıbet, bizzât zâlimin cürmü, günahı ve uğrayacağı âkıbetten daha büyüktür.

Birtakım safdil tiplerin niçin bu adamların yanına üşüştüklerini ve niçin şikâyetlerini onlara taşımakta ısrârcı davrandıklarını gerçekten anlamakta güçlük çekiyoruz. Oysaki onlar, bunların, küfrü, şirki, zulmü, fıskı ve isyânı tezkiye ettiğini, dahası ne kadar büyük olursa olsun rejimin her türlü cürmünü tevîle ve onun için bir çıkış yolu bulmaya çalıştıklarını, bu uğurda rekâbete tutuşup hilebâzlık yolunu tuttuklarını görüp duruyorlar. Eğer [kimi] insânlar, metinleri ve nassları ezberlemekle parlayıp öne çıkmışsa [ve birileri de bundan dolayı kendilerini onlara kaptırmışsa, onlar bilsinler ki] hiç şübhesiz Kur'ân-ı Kerîm, bildikleriyle amel etmeyen İsrâîloğulları âlimlerinden hâfız olanları, "Kitâb yüklü merkeb misâli" olmakla tavsîf etmiştir. Daha ötesi İslâm düşmanı pek çok oryantalist bilim adamı, nassları ve metinleri ezberlemekten, bunların üzerinde titizlikle çalışıp hizmetini yapmaktan, tasnîfe tâbi tutup tertîb etmekten geri durmamıştır. Üstelik bunu İslâm'a düşman oldukları ve ona karşı savaş verdikleri hâlde yapmışlardır.

*<u>Şunu bir kez daha ifâde ediyoruz ki, resmî âlimler/hocalar, [işlenen] bu aşağılık cürmün ortağıdır.</u> Öncelikle Allah'ın sonra insânların huzûrunda şâhidlik ediyoruz ki, hem şer'î anlamda hem de -yaşanan gerçeklik itibâriyle- vâkıaya vâkıf ve bunun bilgisine sâhib olduklarından dolayı hüccet, onların aleyhine ikâme olunmuştur.***"))**

***

16 Cemâdil[âhire] 1417 Hicrî – 28 Ekim 1996 tarihli "**33**" **rakamlı yayın**... Başlığı: "**İslâm Âlimleri Kimlerdir?" Sa'd el-Fakîh** şöyle demektedir:

(("<u>*Resmî âlimler ile gayr-ı resmî olanları birbirinden ayırmak*</u>*, Uyanış [hareketi], rejimle karşı karşıya gelip onunla bir çatışma içine girmeden önce açık bir şey değildi. Bu ise İkinci Körfez krizinden itibâren açık bir şekilde başladı ve ondan sonra ıslâh adımlarıyla yükselişe geçti ki bu adımlar, o krizle ilgili hâdiseleri müteâkiben yaşanmıştı. Sonra da âlimlere ve davetcilere karşı -rejim tarafından iki yıl önce başlatılan ve hâlâ daha devâm eden- azgın saldırı kampanyasıyla zirvesine ulaşmıştı.*

Burada makâm, âlimleri bir tasnîfe tâbi tutma makâmı değildir. Şu var ki bu, söz konusu o mihnet ve o ağır tecrübe sonrasında oluşan portreye ilişkin derli toplu bir sunumdur; dolayısıyla da resmî âlimlere karşı bakışlara ve tavırlara dâir bir gözden geçirme/bir muhâsebedir. Özellikle de -yakın bir vakte kadar- Uyanış'ın ve Islâh hareketinin bünyesinden bir parçaymış gibi görülen, böyle tasnîf edilenler hakkında...

Hiç kimse, Suûd Âilesi'nin, kendileri için "şer'îliği" garanti altına alacak devasa bir dînî müesseseye -büyük ölçüde- dayandıkları konusunda tartışmaya girmez. Suûd Âilesi'nin tamâmı -hattâ dînsiz olanları bile- bu müessesenin olmazsa olmazlığı konusunda hemfikirdir. Bu ise halkı kendine boyun eğdirmeyi garanti altına almak içindir. Nitekim Dîn, bu halkın rûhî ve kültürel dokusunun temel cüzlerinden birini teşkîl etmektedir. Bu dînî müessesenin en önemli yapılarından bazıları ise, "Büyük Âlimler Birliği", "Yargı (el-Kadâ) [Birliği]" ve "Emr-i bi'l-Marûf ve Nehy-i Ani'l-Münker Birliği"dir. Bu müessesenin, sayı bakımından devasalığına rağmen, manevî kıymeti, gerçekten de çok az sayıda [birtakım] âlimlere bağlıdır. Bunlar, hâlihâzırda ağırlığını buna vermiştir ve onu etkin bir güce çevirmiştir. Eğer sözü geçen âlimlerden sembol bir veya iki isimle irtibât olmasa, hiç kuşkusuz bu müessesenin tamâmı çöker ve bütün ağırlığı da yok olup gider. Sebebi ise şudur:

Bu müesseseyi oluşturan kimseler, ister "Büyük Âlimler Birliği" ister "Yargı (el-Kadâ) [Birliği]" ve isterse de "Emr-i bi'l-Marûf ve Nehy-i Ani'l-Münker Birliği" üyesi olsunlar, iki çeşittir. Birincisi tanınmaz, meşhûr değildir; ilmî veya davet eksenli bir tarihi yoktur. Ondan bir ağırlık merkezi oluşturulur ve rejim ondan istifâde yoluna gider. İkincisi ise tanınır ve meşhûrdur; ama dîne ihâneti cihetiyle fâş olmuş biridir. Dîni üzerinden çıkar sağladığı, fetvâ sattığı ve şer'î ilmiyle ticâret yolunu tuttuğu üzerinde ittifâk vardır. Bunların hâricinde geriye, şer'î ilimlere vukûfiyyetleri, ilmî ve tedrîs çalışmalarının genişliği dolayımında marûf ve meşhûr olanlardan, aynı şekilde mâddî ve ahlâkî düzeyde dürüstlükleri; fetvâları ve dînî hizmetleri "mâlî" anlamda ticâret konusu yapma probleminden kurtulmuşlukları cihetiyle bir veya iki şahıs kalır.

Uyanış/hareketinin rejimle karşı karşıya gelme evresi başlamadan ve âlimler "münkeri değiştirme" imtihânı sürecine girmeden önce sözkonusu o kişilerin yıldızı yukarıda açıklanan iki sebebden ötürü parlamıştı. Diğer bir sebeb ise İslâm ile rejim arasındaki çatışmanın yitmişliğiydi. Bu hâl ise ölçüyü, şahsî dürüstlük, mâlî emânet, zühd ve ibâdet derecesi gibi husûslarla sınırlı kılmıştı. Zulme karşı duruşları, hakkı hiç kimseden korkmadan haykırmaları ve münkere karşı tavır almaları gibi ölçülerle âlimleri ölçüye vurmak, işte bu meydân henüz daha açılmış değildi. Bu yüzden resmî âlimlerden çok az kişi insânlar arasında kabûle mazhar olma başarısına ulaşmış ve büyük bir güvenirlik kazanmıştı.

Körfez krizi yaşanmış ve ilk imtihân bu olmuştu. Resmî âlimler ilk vehlede fâş olmuş ve onlardan biri olsun [bu konuda] hak sözü söylememişti. Dahası onlardan bazıları, kâfirlerden yardım almanın cevâzına dâir fetvâ verme haddini aşarak bunu

vâcib kapsamına sokmuş, dolayısıyladır ki bunu yapmayanı günahkâr konumuna taşımıştı. Âlimler ve davetciler, yanlış gidişatı eleştirmek, bunu da -resmî olanların yapmaktan geri durduğu- münkeri dilleriyle değiştirmek, teblîğ ve hakkı haykırma vazîfelerini yerine getirmek gâyesiyle harekete geçtiği zaman ise başka bir gelişme yaşanmıştı. Nitekim krallığın bir emriyle Beşli Kurul (el-Lecnetu'l-Humâsiyye) oluşturulmuştu; başkanlığını da Bin Bâz yapıyordu. Bu [Beşli] Kurul'un görevi, sözü geçen o [âlimleri ve] davetcileri tedîb etmek, hitâbet konusunda onlara yasak getirmek ve şer'î vazîfeyi îfâ etmekten onları menetmekti.

Bu [Beşli] Kurul, İçişleri Bakanlığı'nın ona sunmuş olduğu listeleri ve istihbârat birimlerinin hazırlamış olduğu raporları inceleme işini deruhde eder. Ondan sonra bu çalışma üzerinden falân şahsın hutbe veya ders vermesi durdurulmalıdır; falân kişi kurumundan tamâmen çıkarılmalı, filân kişi ise uyarılmalıdır diye karâr alır. Bu Kurul'a listeler sunulduğu zaman buradan kurtuluş yok gibi bir şeydir. [O listelerde yer alanların] tamâmı[nın vazîfesi] ya durdurulur ya da hepten [vazîfeden] atılır. Bu Kurul eliyle onlarca, belki de yüzlerce hatîb ve davetci [vazîfesinden] uzaklaştırıldı. Beri tarafta [Büyük Âlimler] Birliğin[in] fetvâsı, Arab Yarımadası'nı işgâl eden kâfirlere şer'îlik boyası çalmakta, rejime, sınır tanımaksızın, şer'î destek vermekteydi.

Hiç kuşkusuz Beşli Kurul'un teşkîli, bu müessesenin rejimin bir parçası olduğunu ilk defa ifşâ eden bir durumdu. Davetci ve ıslâh ehli pek çok kimse, bu gelişmenin, bu müessesenin üyelerine ârız olmuş geçici bir hâl, hakîkatin ise bundan gayrı bir şey olduğunu zannetti. Aslında sözkonusu âlimlerin düşünce yolları ve siyâsî tarzlarında herhangi bir değişiklik olmamıştı. Tüm olup biten bunların rejimle birlikte öne çıkmış olmasıydı. Dolayısıyla ortada [rejimle] karşı karşıya gelme vâkıasının olmadığı bir dönemden sonra rolleri fâş ol/muş/du.

Ondan sonra bu [resmî] müessese tarafından davete karşı duruş, Büyük Âlimler Birliği "Hitâbu'l-Metâlib/Talebler Hitâbı" aleyhine bir açıklama yayımladığı zaman fâş olmuş bir siyâsî şekle büründü ve bu müessese, davetciler ile ıslâh ehli, aynı şekilde bu talebleri destekleyen bütün halkın karşısında rejimin bir savunucusuna dönüştü.

...Ayrıca Büyük Âlimler Birliği'nin, Talebler Hitâbı karşısında yayımlamış olduğu açıklaması bir sürçme veya zelle değildi. Bilakis bile bile yapılmış organize bir çalışmaydı. Birliğin, 'Nasîhat Müzekkeresi' karşısında yapmış olduğu açıklama üzerinden bu konumunun tekerrür etmesiyle de bu durum isbât oldu. O açıklama ki sıradan bir Müslüman'ın bile kabûl etmeyeceği türden ifâdeleri içeriyordu. Çünkü niyyetlere ve maksadlara karşı saldırganlık içeriyor; "Müzekkere"yi hazırlayanları kötü niyyet ve tahrîb kasdı taşımakla ithâm ediyordu. Ondan sonra Birlik, yaptığını bir daha yaptı ve "Savunma Kurulu (Lecnetu'd-Difâ)" aleyhine yayımlamış olduğu beyânında onun bu operasyonu bir kez daha tekerrür etti. Bu ise Savunma Kurulu'na karşı başlatılan güvenlik dalgasına bir giriş mesâbesindeydi. Ondan sonra davetcileri, ıslâh ehlini ve hakkın âlimlerini kapsayan hakîkî çatışma aşaması geldi. Nitekim Birlik, özellikle de

Şeyh Abdulazîz Bin Bâz, kendi şemsiyyesini, Şeyh Selmân ile Şeyh Sefer'in tutuklanmaları için -uzun bir hitâb ile- hizmete açtı. Rejim ise bunu, hem iki Şeyh'in tutuklanmasını meşrû göstermek hem de davetcilere ve ıslâh ehline karşı o büyük saldırıyı başlatmak yolunda alenen kullandı.

Seçkin/ileri gelen âlimlerin tutuklanmasından, baskı ve tutuklama dalgasının hızlanmasından, davete karşı açık bir savaş ilânından bu yana Birlik, hâlâ daha mutlak bir dostluk ve tâm bir itâat ile rejimin yanındadır. Birliğin, canhıraş bir şekilde, Rejimi tezkiye ve müdâfaa, münkere karşı durmaya çalışan herkesi fitne ve kargaşa çıkarmakla ithâm yönlü tavrı ardı ardına tekerrür etti. Dahası ve bundan da ötesi başkaca bazı eylemleri, yeryüzünde fesâd çıkarmak şeklinde tavsîf eden ve bunu yapanlara "hadd-i hirâbe" uygulanmasını salık veren bir tomar fetvâyı ihsân buyurmasıydı.

Bu meseleyi adamakıllı bir şekilde anlamak ve onu doğru bir çerçevede tasavvur edip öylece sunmak, Uyanış/hareketinin selâmeti açısından gerçekten de zarûrîdir. Sözkonusu âlimleri, Uyanış'ın bir parçası, ıslâh davetcileri ve davet âlimleri olarak görmek ile bunların rejimin bir parçası, daha ötesi onun en temel dayanaklarından bir dayanak ve yine rejim için, onun istihbârat birimleri ile basın-yayın organlarından daha önemli olduğunu anlamak ve böyle görmek arasında çok büyük bir fark vardır.

Hiç kuşkusuz İslâm'da âlimin vazîfesi/işlevi, yalnızca kendi şahsî dürüstlüğü ve mâddî açıdan elinin kirlenmemişliği değildir; bilakis onun vazîfesi, Allah adına bir şeylere imzâ koyması, ilmin emânetini taşıması ve Nübüvvet'in vârisliğini yapmasıdır. Âlim bir kişi, sırf teblîğ sorumluluğunu yerine getirmekten geri durmak ve ilmi ketmetmekle dahi büyük bir cürüm işlemiş sayılır ki Allah Teâlâ şöyle buyurmaktadır:

إِنَّ ٱلَّذِينَ يَكۡتُمُونَ مَآ أَنزَلۡنَا مِنَ ٱلۡبَيِّنَٰتِ وَٱلۡهُدَىٰ مِنۢ بَعۡدِ مَا بَيَّنَّٰهُ لِلنَّاسِ فِي ٱلۡكِتَٰبِ
أُوْلَٰٓئِكَ يَلۡعَنُهُمُ ٱللَّهُ وَيَلۡعَنُهُمُ ٱللَّٰعِنُونَ ١٥٩ ﴿سورة البقرة﴾

«İndirdiğimiz apaçık delîlleri ve hidâyeti[n ta kendisi olan âyetleri] insânlar için biz Kitâb'da beyân ettikten sonra gizleyenler var ya, mutlaka onlara Allah lanet eder ve [bütün] lanet edebilecek olanlar da lanet ederler.» (2/el-Bakara, 159)

Âlim kişi, bu lanetten -kitmân laneti- ancak ve ancak bu âyeti müteâkiben gelen âyette açıklanan husûsları yerine getirdiğinde sâlim olabilir:

إِلَّا ٱلَّذِينَ تَابُواْ وَأَصۡلَحُواْ وَبَيَّنُواْ فَأُوْلَٰٓئِكَ أَتُوبُ عَلَيۡهِمۡ وَأَنَا ٱلتَّوَّابُ ٱلرَّحِيمُ ١٦٠

«Tevbe edenler, [kendilerini ve gayrını] ıslâhta bulunanlar ve [hakkı] beyân edenler müstesnâ. İşte onların tevbelerini kabul ederim. Ve Tevvâb, Rahîm olan Ben'im.» (160)

Hiç şübhesiz ilmi ketmetmek, Kitâbı ve Sünneti ketmetmek demek değildir. Zîrâ hiç kimse Kitâbı ve Sünneti ketmedemez. Ama kitmân, başa gelen ve âlim kişiden nassları bunlar üzerine [vâkıaya uygun bir şekilde ve çarpıtma olmaksızın] tatbîk etmesi istenilen hâdiselerde Kitâb ve Sünnet nasslarını doğru yönde ve doğru bir

şekilde tatbîk etmemek demektir. İşte bu büyük cürüm, [böyle bir şahsın] sadece kitmân ile yetinmesi durumunda söz konusudur. Peki ya emânete ihânet ederse, Allah adına teblîğde bulunduğu sırada O'nun adına yalan yola sapar, Allah'ın, Kendi Kitâbı ve Resûlü'nün sünnetinde irâde buyurduğunun dışında şeyler söylerse hâli nice olur. İşte bu gibiler Allah'ın şu kavlinde kasdolunan kimselerdir:

وَٱتۡلُ عَلَيۡهِمۡ نَبَأَ ٱلَّذِيٓ ءَاتَيۡنَٰهُ ءَايَٰتِنَا فَٱنسَلَخَ مِنۡهَا فَأَتۡبَعَهُ ٱلشَّيۡطَٰنُ فَكَانَ مِنَ ٱلۡغَاوِينَ ١٧٥
وَلَوۡ شِئۡنَا لَرَفَعۡنَٰهُ بِهَا وَلَٰكِنَّهُۥٓ أَخۡلَدَ إِلَى ٱلۡأَرۡضِ وَٱتَّبَعَ هَوَىٰهُۚ فَمَثَلُهُۥ كَمَثَلِ ٱلۡكَلۡبِ إِن تَحۡمِلۡ
عَلَيۡهِ يَلۡهَثۡ أَوۡ تَتۡرُكۡهُ يَلۡهَثۚ ذَّٰلِكَ مَثَلُ ٱلۡقَوۡمِ ٱلَّذِينَ كَذَّبُواْ بِـَٔايَٰتِنَاۚ فَٱقۡصُصِ ٱلۡقَصَصَ لَعَلَّهُمۡ
يَتَفَكَّرُونَ ١٧٦ ﴿سورة الأعراف﴾

—«Onlara o kimsenin haberini de oku ki biz kendisine âyetlerimizi vermiştik de o bunlardan sıyrılıp çıkmış, derken şeytân onu arkasına takmış, nihâyet azgınlardan olmuştu.» —«Eğer dileseydik onu bu âyetlerle yükseltirdik. Fakat o, yere/dünyâya saplandı ve hevâsının ardına düştü. Artık onun meseli o köpeğin meseli gibidir ki üzerine varsan da dilini sarkıtıp solur; [kendi hâline] bıraksan da dilini sarkıtıp solur. İşte âyetlerimizi yalanlayan kavmin meseli budur. Artık sen kıssayı [onlara] anlat; umulur ki tefekkür ederler.» (7/el-A'râf, 175-176)

Kur'ân-ı Kerîm'in, âlimleri tavsîf ettiği ve teblîğ vazîfesini yerine getiren ile bunu ketmedenin arasını temyîz ettiği yol işte budur. Bundan daha ağır olansa Allah adına yalan söyleyen ve emânete ihânet eden[kişinin hâli]dir.

Burada sözün makâmı, -cürümleri ne derece büyük olursa olsun onlara nasîhat etmek ve hatırlatmada bulunmak bir vâcib olsa da- sözkonusu o âlimlere nasîhat etme ve hatırlatmada bulunma makâmı değildir. Bilakis bu sözler, adamlarını tanısınlar diye, davetin gençlerine ve Islâh hareketi yürüyüşüne müntesîb her kişiye yöneliktir.

Bazı âlimlerin, gerçek imtihân başlamadan önce birikmiş iyi bir üne sâhib ve belli bir şöhrete nâil olması, kendilerine uyulacak ve itâat olunacak âlimleri tanıma konusunda bizleri Kur'ân'ın yolundan saptırmamalıdır.

Burada istenen şey birilerine mücrim yaftası vurmak yahut falâna küfredip filâna lanet okumak değildir. Aksine istenen, Müslüman gençlerin kendi kendilerini kandırmamaları ve o âlimlere, sanki ıslâh önderleriymiş ve münkere karşı duran öncülermiş gibi muâmelede bulunmaya devâm etmemeleridir.

Hiç şübhesiz ilminden, yaşından ve/ya ömrünün bir diliminde sarfettiği herhangi bir çabadan dolayı belli bir şahsa hürmet göstermek, asla ve kat'a onu, [bir] önder, kendisine uyulacak ve yaşanan hâdiselerde kendisine sığınılacak bir/merci mevkiine taşımak demek değildir. Bilakis evlâ olan, Kur'ân'a ve Sünnet'e dönmek; Kur'ân ve Sünnet'de nasıl vârid olduysa aynen öylece âlimlerle içli dışlı olmanın yolunu öğrenmektir. Kezâ Ümmet'in kendisine fetvâ sorduğu ve onların tercîhleri doğrultusunda hareket ettiği "gerçek âlimleri" tanımaktır.

Şeyh İbn Useymîn'in dedikleri olarak "el-Muslimûn" gazetesinde ve Şeyh Bin Bâz'ın dedikleri olarak Suûd basınında yayımlanan şeyler ve "el-Islâh"ın iki makâlesinde ele alınan bununla ilgili husûslar, bu topluluğun deşifre olduğunun birer örneğini temsîl etmektedir.

Bu [durum], Kur'ân yolu ve Muhammedî üslûb üzere değerlendirmede bulunmak isteyen kişiler için bir fırsattır. Adı geçen o iki şeyhe yakın olanlar, bunların ibâdet ve istikâmet bakımından şahsî düzeyde dîndarlıklarını, mâlî anlamda ve zühd cihetiyle nezâhetlerini gözlemler. Gözlemledikleri diğer bir husûs ise onların şer'î ilimlere dâir vüsatleri, talîm ve tedrîs konusundaki yetkinlikleridir. Ama onların aynı zamanda gözlemledikleri bir şey daha var ki o da önceki sözlerimizde kasdettiğimiz ve büyük bir sorun olarak dile getirip en önemli mesele olarak gördüğümüz husûstur ve o husûs, [yapılan yanlışlıklar ve işlenen cürümler karşısında hakkı söylemek cihetiyle] teblîğ vazîfelerini yerine getirip getirmedikleridir.

Bizler, Şeyh Bin Bâz ile Şeyh İbn Useymîn'in her ikisinin birden Allah'a tevbe etmeleri, ıslâhta bulunmaları, hakkı beyân etmeleri temennisini taşıyoruz. Merâmımız o ki bunlar, sözleri içre Şerîate muhâlif olan şeyleri, Kur'ân'ın yolu üzere geldiği gibi, itirâf etsin ve Ümmeti, yaptıkları bu hata dolayısıyla uyarsınlar. Şeyh Bin Bâz ile Şeyh İbn Useymîn'in, hakkı haykıran, zulme karşı koyan, tuğyâna karşı savaşan, her türlü davet ve ıslâh sancağına destek olan kimselere dönüşmelerini temenni ediyoruz.

Şu da var ki, asıl önemli olan, Uyanış gençlerinin ve ıslâh yürüyüşüne müntesib kimselerin, ilmiyle âmil, ilmiyle davette bulunan, bu uğurda eziyyetlere karşı sabırlı ve onun yolunda mücâhid olan âlim ile Allah'ın, kendisine [ihsân edip] öğrettiği ilmi ketmeden, dahası Allah ve Resûlü adına diline yalanı dolayan ve emânete ihânet eden âlimin gerçekten kim olduklarını idrâk etmeleridir.

Hiç kuşkusuz imtihân için yeterli, kâfî mikdârda zaman geçip gitti ve günler şunu isbât etti ki, Büyük Âlimler Birliği ve ona bağlı herkes, davetin yanında, zulmün ise karşısında bir kez dahi olsun durmadılar; böyle bir tavır takınmadılar. Bütün konumları/ve tavırları, zulüm ile baskının yanında yer almakla ve davetin aleyhinde olmakla kayda geçirildi. Binâenaleyh kişinin, kendisini koruması için düşmanına sığınması, bir hamâkattir ve yanlış bir harekettir.

Dînî müessesenin üyelerinin sorunu yalnızca bir acz sorunu değildir. Âciz kişi aczini itirâf etme ve "Ben âcizim" deme imkânına sâhibdir. Bunu der ve istifa ederek oradan çıkıp gider. Ama onlardan hiç kimse böyle yapmadı. Eğer yapmış olsaydı büyük bir hayır işlemiş olurdu. Onların asıl sorunu bütün ağırlıkları, ciddiyyetleri ve çeviklikleriyle bâtılın yanıbaşında durmaları, onu sözle, duruşla, fetvâyla ve güçleri yettiğince savunmakla desteklemeleriydi.

Bu açıklamalardan murâd, falân kişi sâlihtir, falân kişi cennet, filân ise cehennem ehlindendir denilsin diye değildir ki, insânların kalblerini, maksadlarını, niyyetlerini, amellerini ve âkıbetlerini en iyi Allah bilir. [Murâd ve] maksada gelince, meselenin ilmî yönü ve kendisine tâbi olunacak âlimin kim olduğudur/bununla alâkalıdır.

*Öyle umuyoruz ki bizler bu sunumumuzla kendisine tâbi olunacak âlimin gerçekten kim olduğunu öğrenmiş bulunuyoruz. Acaba Büyük Âlimler Birliği'nin üyeleri bu sıfata lâyık mıdır yoksa değil midir?!**"))***

***

9 Zilhicce 1419 Hicrî – 5 Nisan 1999 Mîlâdî tarihli "**155**" **rakamlı yayın**... Başlığı: "**Şeyh Abdulazîz Bin Bâz'a Açık Bir Mektûb"**. **Sa'd el-Fakîh** şöyle demektedir:

(("<u>*Sayın Şeyh, müsâade buyurun da geçen yıllar boyunca [sizlerin, hakkı] teblîğ konusundaki sicilinize ilişkin bir sunumda bulunalım.*</u>

<u>*Sizlerden, devleti tezkiye ettiğiniz ve onu en güzel şer'î vasıflarla betimlediğiniz pek çok söz sâdır oldu. Bu ise ülke içinde olup bitenlere tamıtamına ve tafsîlatlı bir şekilde vukûfiyyetiniz olmasına, kezâ rejimin hem devlet bazında hem de müteneffiz ferdler düzeyinde işlemiş olduğu Şerîate muhâlif işlerin her türlü tafsîlatını bilmenize rağmen vukû buldu.*</u>

Dahası sizler, size yakın olanların da bildiği gibi, olup bitenler hakkında, bunları bildiğini iddiâ edenlerden çok daha bilgilisiniz. Çünkü ıslâh ehlinin ekseriyyeti, sâhib oldukları haberleri, malûmatları, mülâhaza ve nasîhatları sizlere ulaştırıyor. Vâkıanın sizlere tafsîlatlı bir şekilde ve herhangi bir kapalılık taşımaksızın açıklandığına pek çok mecliste bizzât şâhid olduk. Hattâ şunu söyleyebiliriz ki, çok sayıda meşâyıh, üniversite hocası ve ıslâh ehli tarafından [bu konuyla ilgili] hüccet, sizin aleyhinize ikâme olunmuştur ve bu işin zimmeti sizin boynunuza bırakılmıştır. Vâkıayı, tafsîlatlı bir şekilde beyân husûsunda hüccet, kendilerine güvendiğiniz ve sözlerine itibâr ettiğiniz insânlar tarafından sizin için defalarca ve tekrâr tekrâr ikâme olunmuştur. Buna sizlere sunulan ve "Beşli Kurul" ile "Büyük Âlimler Birliği"nin gözden geçirdiği Nasîhat Müzekkeresi'nden daha güçlü bir delîl olamaz ki bu iki birimin başkanlığını da zâten siz yapmaktasınız. O Müzekkere'nin, onu okuyan kişi için hüccet olduğu hiç kimsenin tartışmayacağı bir husûstur. Rejimin size bildirdiğinden gayrı bir şeye muttali olmadığınız gerekçesiyle mazeret beyânında bulunmak, sizin için mümkün değildir diye düşünüyoruz. Bilakis siz, yaşanan hâdiselere tafsîlatlı bir şekilde vâkıfsınız ve bunları mecbûren takîb etmek zorundasınız. Bu mecbûriyyeti sizin üzerinize yükleyen[ler] de davetci, ıslâh ehli ve ilim talebesi pek çok kişidir. İşte bu yüzden, devleti -bu şekilde- tezkiye etmekle çok büyük bir hata işliyor ve çok tehlikeli bir yola sapıyorsunuz. Şu ânki hâliniz ve şer'î mütâlaalarınız üzerinden böyle bir işin ne derece tehlikeli olduğunu da biliyorsunuz. Sizin gibi biri, davet âlimlerinin, özellikle de Şeyh Muhammed Bin Abdulvehhâb'ın sözlerine ve eserlerine bigâne değildir. [Bu konuyla ilgili] ihtâr ve nasîhat[ler] defaatle yapılmış olmakla birlikte, eğer rejimin, Allah'ın indirdiği hükümler dışında şeylerle hükmettiğini kesin bir şekilde biliyorsanız, acaba [sizin] Muhammed Bin Abdulvehhâb'ın, Allah'ın indirdiğinin dışında şeylerle hükmedenleri tezkiye eden kimseler hakkındaki sözü karşısında konumunuz nedir ki kendisi, Allah rahmet etsin, şöyle demektedir:

*(**"**İnsânların, Allah'ın dışında kendilerine itâatin vâcib olduğuna inandığı o tâğûtların tamâmı kâfirdir; İslâm'dan irtidâd eden kimselerdir. Nasıl böyle olmasın ki onlar Allah'ın harâm kıldığını helâlleştiriyorlar ve Allah'ın helâl kıldığını da harâmlaştırıyorlar. Sözleri, fiilleri ve destekleriyle yeryüzünde fesâd çıkarmaya çabalıyorlar. Her kim onları savunur veya onları tekfîr edenleri yadsır veya 'onların bu fiili, bâtıl da olsa onları küfre düşürmez' iddiâsında bulunursa, böyle bir savunmacının en basît hâli fâsık olmasıdır. Zîrâ Dîn-i İslâm [/ Müslümanlık,] ancak ve ancak onlardan teberrî ve onları tekfîr ile sıhhat bulur.") (er-Resâilu'ş-Şahsiyye, 188)*

Eğer Şeyh Muhammed Bin Abdulvehhâb'a göre [bu gibi kimseleri] sadece tekfîr etmemek dahi büyük bir cürüm ise acaba onları en güzel İslâmî vasıflarla betimleyenlerin; devletlerini ve düzenlerini tezkiye edenlerin ve onları kötü gören kimselerin üzerine üzerine gidenlerin hâli nice olur.

Sizler sayın Şeyh, kesin bir şekilde biliyorsunuz ki rejim, fâizi insânlara zorla dayattı; bunun için devasa yapılar kurdu; devletin hazînesiyle fâizi destekledi ve devlet ekonomisini bunun üzerine oturttu.

Yine kesin bir şekilde biliyorsunuz ki rejim, kâfirlere dostluk gösteriyor, onlara destek oluyor, onlardan yardım ve destek alıyor, onlara imkân tanıyor, onların projelerini uygulamaya koyuyor ve onlarla birlikte Müslümanlara karşı savaşıyor.

Rejimin, ahlâkî fesâdı teşvîk ettiğini ve bunun, basın-yayın [organları] ve eğitim [ağları] üzerinden, arkaları prensler tarafından korunan fesâd ocaklarını destekleme üzerinden, kezâ davetin engellenmesi ve âtıl hale getirilmesi üzerinden yayılmasına katkıda bulunduğunu da kesin bir şekilde biliyorsunuz. Rejimin, davetcilere karşı ne türden cürümler işlediğini, onlara karşı hapis, sürgün, kuşatma ve terör gibi türleriyle nemenem bir savaş yürüttüğünü de kesin bir şekilde biliyorsunuz. Daha ötesi sizler bunu en iyi bilen kimselerden birisiniz. Zîrâ tutuklama, baskın, görev dondurma veya benzeri hâdiselerin kendisine ilk haber verildiği kişi genelde siz oluyorsunuz.

Ferdlere, cemâatlere ve kabîlelere, rejim tarafından, rejim olarak, müteneffiz kişiler eliyle de ferdî planda yapılan zulümlerin çeşitlerini de çok iyi biliyorsunuz. Çünkü genelde zulme uğrayan pek çok mazlûm, ilk elde size sığınıyor ve yardım umuduyla [yaşayıp gördüklerini] sizlere yazıyor.

Sizin sorununuz sayın Şeyh, sadece rejimi tezkiye etmek değil, bilakis [sizin sorununuz,] rejimi müdâra etme gâilesiyle pek çok kez kendi kendinizle çelişkiye düşmek zorunda kalmış olmanız. Bu açık çelişkilerin bir örneği, Cemâl Abdunnâsır'a yönlendirilmiş olan gayr-ı müslimlerden yardım almanın harâmlığına ilişkin fetvâ[nız]dır ki, bu fetvâ[nız]da, zarûret hâlinde bile yardım almak câiz değildir demiştiniz. Yıllar geçti ve resim tersyüz oldu. [Bu defa] zarûret hâlinde yardım almanın cevâzına dâir fetvâ vermekle iktifâ etmediğiniz gibi bir de bunu vâcib [kapsamına soktunuz] ve bununla amel etmeyeni de günahkâr olarak gördünüz.

Yöneticilere uyarak fetvâ değiştirme işi, Afganistan ile Yemen meselelerinde de sizin elinizle tekerrür etti. Rejimin isteği gereğince sizden sâdır olan fetvâların listesi de bunlara eklenmelidir. Bunların ilki ise [ecnebî] kuvvetlerin çağrılması fetvâsıydı. Sonra Büyük Âlimler Birliği'nin, Hitâbu'l-Metâlib/Talebler Hitâbı karşısındaki beyânı; yine Birliğin, Nasîhat Müzekkeresi ve Lecnetu'd-Difâ/Savunma Kurulu karşısındaki beyânları... Birliğin, Şeyh Selmân [Avde] ile Şeyh Sefer [el-Havâlî'nin], "Toplumu onların hatalarından korumak" adı altında tevkîf edilmesi hakkındaki beyânı... Amerikalıları kanları masûn antlaşmalılar kılan ve onları öldürmeyi yeryüzündeki en büyük fesâd çeşitlerinden sayan son fetvâlar... Acaba siz Şeyhülislâm İbn Teymiyye'nin, Sultân'ın hevâ ve hevesine muvâfık olarak Kitâb ve Sünnet'e aykırı bir şekilde fetvâ veren kimselerle ilgili sözlerini okudunuz mu..? [İmâm İbn Teymiyye] "el-Fetâvâ"da şöyle demiştir: "Ne zaman ki bir âlim, Allah'ın Kitâbı ve Resûlü'nün Sünneti'nden bildiklerini terk eder de idârecinin, Allah'ın ve Resûlü'nün hükmüne muhâlif hükmüne tâbi olursa, [işte o zaman] bir mürted, bir kâfir olur; hem dünyada hem de âhirette cezayı hakeder!" (el-Fetâvâ, c.35, s.372-373)

Hiç şübhesiz ilmi ketmetmek, Kitâbı ve Sünneti ketmetmek demek değildir. Zîrâ hiç kimse Kitâbı ve Sünneti ketmedemez. Ama kitmân, başa gelen ve âlim kişiden nassları bunlar üzerine [vâkıaya uygun bir şekilde ve çarpıtma olmaksızın] tatbîk etmesi istenilen hâdiselerde Kitâb ve Sünnet nasslarını doğru yönde ve doğru bir şekilde tatbîk etmemek demektir. İşte bu büyük cürüm, [böyle bir şahsın] sadece kitmân ile yetinmesi durumunda söz konusudur. Peki ya emânete ihânet ederse, Allah adına teblîğde bulunduğu sırada O'nun adına yalan yola sapar, Allah'ın, Kendi Kitâbı ve Resûlü'nün sünnetinde irâde buyurduğunun dışında şeyler söylerse hâli nice olur. İşte bu gibiler, Allah'ın şu kavlinde kasdolunan kimselerdir:

—«Onlara o kimsenin haberini de oku ki biz kendisine âyetlerimizi vermiştik de o bunlardan sıyrılıp çıkmış, derken şeytân onu arkasına takmış, nihâyet azgınlardan olmuştu.» —«Eğer dileseydik onu bu âyetlerle yükseltirdik. Fakat o, yere/dünyâya saplandı ve hevâsının ardına düştü. Artık onun meseli o köpeğin meseli gibidir ki üzerine varsan da dilini sarkıtıp solur; [kendi hâline] bıraksan da dilini sarkıtıp solur. İşte âyetlerimizi yalanlayan kavmin meseli budur. Artık sen kıssayı [onlara] anlat; umulur ki tefekkür ederler.» (7/el-A'râf, 175-176)

Sizin sorununuz sayın Şeyh yalnızca acz sorunu değildir. Âciz kişi, aczini itirâf etme ve "Ben âcizim" deme imkânına sâhibdir. Bunu der ve istifa ederek oradan çıkıp gider. Ama sizin asıl sorununuz, ağırlık, ciddiyyet ve canlılıkla bâtılın tarafında durmak, onu sözle, duruşla ve fetvâyla desteklemektir.

Ömürden henüz daha bakiyye nâmına bir şeyler kalmışken hüsn-i hâtimeye ve hoş bir sadâya nâil olma yolunda çaba sarfetmeniz için vakit çoktan ermiştir. Tabîî ki ıslâh ve beyân sorumluluğunuzu îfâ ettikten sonra...

...Şâhid olun ki teblîğ vazîfemizi yerine getirdik. Allah'ım şâhid ol!"...))

***

Öyle inanıyorum ki, bu iki şâhidlikte, [Üsâme Bin Lâdin ile Sa'd el-Fakîh'in bu şâhidliklerinde] Suûdi Arabistan'ın resmî dînî kurumunu tanıma konusunda yeterli [derecede] bilgi/malûmat vardır. Yine bu kurumdan olan bazı ihlâslı ve şerefli kimselerin dilinden ki onları [bu şâhidlikleri dolayısıyla] hesâba çekecek olan ise Allah'tır. Şimdilerdeyse mesele iyice giriftleşti ve Suûdi Arabistan'da Uyanış çevreleri içindeki şikâyetci kalemler ile diller çoğaldı. Bu konuda daha fazla bilgi edinmek isteyenler, sözkonusu âlimlerden pek çok kişinin, hakkı haykırmak ve görüşlerini dile getirmek anlamında râhat bir nefes alabildikleri ilgili internet sitelerine yönelebilirler.

İslâm Âlemindeki Sulta(n) Âlimlerinin Amerika'nın Irâk'ı İşgâli Karşısındaki Konumu

Amerika, 2003 yılı Mart ayında Irâk'ı işgâl ettiğinde, bundan önceki bir yıl içinde, Irâk'ı işgâl konusunda açık bir yasal zemîn elde edebilmek için uluslararası kurumlar ve Birleşmiş Milletler dolayımında yaptığı diplomatik çalışmalarda başarısızlığa uğramıştı. Genelde dünya kamuoyunun, özelde Arab âleminin savaşa karşı red ve nefret duygularıyla ayaklanmış olması durumu da -Irâk'ın işgâl edilmesinin yansımaları, artçıları konusunda- Arab âlemi yöneticileri arasında bir korkuya ve endişeye neden olmuştu. Nitekim bu durum basın-yayın araçlarında açık bir şekilde görülmüştü.

Aynı şekilde **Amerikan yönetimi**nin, **Orta Doğu**'nun siyâsî ve coğrâfî harîtasını hedef alacağıyla ilgili niyyetini açık bir şekilde ortaya koyması vâkıası, kendi tahtları hakkında taşıdıkları korku dolayısıyla Arab yöneticilerinde bir paniğe sebeb olmuştu. Paniğe sebeb diğer bir husûs ise Amerika'ya karşı duramayacak olmalarıydı. Zâten kendilerini, kendi elleriyle bunu yapmaktan âciz bir hâle getirmişlerdi. Dolayısıyla **Arab âlemi hükûmetleri**, mescidlerin minberleri de dâhil olmak üzere, kendi basın-yayın araçlarına 'Irâk'ta savaşa hayır' tavrını ortaya koymaları için yeşil ışık yaktı. Bu hâl, Amerika'ya ve Irâk'a karşı savaşında ona destek vereceğini hem resmî hem de pratik düzeyde ilân etmiş olan Kuveyt devleti istisnâ tutulmak kaydıyla Arab ve İslâm âleminin genelinin tutumuydu. Hâl böyle olmasına rağmen yine de Amerika, yedi Arab devletini, kendi topraklarını, sularını ve hava sahalarını onun kullanımına açmaya ve lojistik destek sunmaya icbâr etti. Böylelikle Kuveyt, Katar, Bahreyn, Ummân, Suûdi Arabistan, Mısır ve Ürdün kendi hizmetlerini sundular. Aynı şekilde Pakistan da... Türkiye ise red, istihyâ ve icbâr netîcesinde kısmî bir destek sundu.

Göründüğü kadarıyla Arab ülke yöneticilerinin -onların şereflerini ve çıkarlarını ayakaltı, nisbî uşaklık potansiyelleriniyse gözardı eden, [bu işin] faturasını da Arab kamuoyuna kesen- Amerikan münâsebetsizliği karşısındaki mızmızlığı, yürüyüşler, protestolar, kongre ve konferanslar gibi halkcı teneffüs hareketleri kabîlinden belli şeylere göz kırpma olarak yansımasını buldu. Sözkonusu bu eylemlerin pek çoğu da polislerin veya çevik kuvvetlerin kimi protestocuları öldürmeleri kimilerinin de kemiklerini kırmalarıyla netîcelendi. Aynı şekilde bu ortam, resmî dînî kurumları ve yarı-

resmi sayılabilecek mescidleri, kimi âlimleri de kapsayacak şekilde, içinde doğruluk ile duygusallığın birbirine karıştığı bir nevi vicdân uyanışı yaşar hâle getirdi ki yöneticilerin Amerika'ya karşı bir çeşit baskı uygulanması isteği de buna dâhildi.

Ondan sonra **el-Ezher Şeyhi**, [yani] bütün vaktini terörle mücâdele yolunda sarfetmiş bulunan "**Bay Tantâvî**" bizleri şok etti ve savaşın başlangıcında Irâk'ta cihâda katılmaya yönelik fetvâ verir oldu. İşgâlci güçler karşısında şehâdet eylemlerine mubâhtır demeye başladı. el-Ezher Câmii'nde ortamı protestolara müheyyâ bir hâle getirmeye çalıştı. Onun ardısıra bizleri şok eden diğer bir kişiyse Suriye'deki "**Nusayrî Devleti**'nin **Müftüsü**" "Ahmed **Kuftâro**" oldu ki o da Müslüman gençleri şehâdet eylemleri yapmaya çağırdı. İşte böylece resmî ve şibh-i resmî pek çok âlim ve Uyanış önderi, uydu kanallarında koltuklarına kurulup cihâda çağrıda bulunmaya başladılar.

Daha ötesi mücâhid gençler, bazı Arab rejimlerinin gözü önünde, gruplar hâlinde Irâk'a doğru hareket etti ve Suriye üzerinden Irâk'a geçiş yaptı.

Çok geçmeden de savaş, yine bilinen şekline doğru bir seyre koyuldu ve işler, -âlimlerin basın-yayın organlarında, kendi hükûmetlerinin ve efendileri Amerika'nın yanıbaşında teröre karşı mücâdele tarzındaki- normal hâline avdet edip o malûm mecrâsında akmaya başladı.

Ama dikkati câlib, acâib ve gârib olan şuydu ki, işbu geçici vicdân uyanışı Suûdi Arabistan'ın resmî dînî kurumuna hiç/uğramamış, bilakis bunun tâm tersi yaşanmıştı. Nitekim işgâl operosyanları esnâsında ve sonrasında Suûdlu âlimlerin sarfettiği çabalar, Irâk'ta Amerika'ya karşı cihâd etmenin gayrımeşrû olduğu; [cihâda dâir] sancağının adem-i sıhhati ve -insânları Guantanamo yollarına koşan- tehevvür nağmeleri eşliğinde çalıp oynama noktasında yoğunlaşmıştı. Daha ötesi bu nağmeler, Uyanış'ın öncülerinden olan bağımsız âlimlerin dillerine bile dolanmıştı.

Örnek olarak Şeyh Selmân el-Avde'yi zikredebiliriz. Bizleri "Husûsî Proje Fıkhı" ile şaşkınlığa uğratan zât-ı âlileri, savaş esnâsında Arab uydu kanallarından birinde yapılan bir programda kendisine, Irâk'ta cihâda gitmenin meşrûiyyeti ve bunun farz olup olmadığı, çünkü düşmanın vatan toprağına ayak bastığı sorusu sorulduğunda buna cevâb vermekten kaçmış ve bizlere, özü-özeti şu olan acâib bir şeyden dem vurmaya başlamıştı: Eğer düşman, bir [İslâm] toprağ[ın]a ayak basarsa, savunma için Ümmetin tamâmının oraya gitmesi farz olmaz. Bilakis her kişinin kendi husûsî projesiyle meşgûl olması gerekir. Bu husûsî proje ise Allah'a davet olabilir veya bir üniversiteden mezûniyyet projesi olabilir. Yahut çıkardığı bir dergi veya yaptığı bir iş... belki de bir evlilik projesi, hattâ bir kitâbı okumak olabilir.. // el-Avde, işi öyle bir noktaya vardırdı ki kalkıp, "velev bu husûsî proje, bir lahza tefekkür/teemmül için oturmak olsun!" bile dedi. // Bilmem ki aceb neyi teemmül/ne hakkında tefekkür?! Acaba bu teemmül /tefekkür, tecâvüze uğrayan ırzlar üzerine midir..; yoksa katliâma tâbi tutulan cânlar üzerine mi?! Yoksa onun dahi yanıbaşında dolanıp duran, oturduğu, namaz kıldığı ve teemmül/tefekkür ettiği yerde kabaran küfür üzerine midir?!

Bu, bağımsız âlimlerden birinin örneğiydi. Harameyn'in resmî imâmları ile Suûdi Arabistan'daki sulta(n) âlimlerinden olan **televizyon ekranlarının terörle mücâdele fakîhleri**nden akıp duran fetvâ selini ise hiç anmayalım.

İşte hâl bu minvâl üzereydi. Delîller ve örnekler ise -daha önce de belirttiğim gibi- Arab ve İslâm ülkelerindeki resmî dînî kurum-kuruluşların Üçüncü Haçlı Seferleri'ne destek ve onlara karşı direnenlere köstek olmak açısından rollerini anlatabilmek için müstakil, büyük ve kara bir kitâbı vücûda getirmeyi gerektirir.

Ne diyelim, başta da sonda da emir ve hüküm Allah'ındır!

Günümüz itibâriyle [2004 öncesi(!) ve tabîî şu günlerde de] Suûdi Arabistan'daki [sözkonusu] resmî dînî kurum, [tıpkı onun gibi] cihâda ve mücâhidlere karşı pusuya yatmış olan [diğer bütün dînî] kurum-kuruluşların öncülüğünü yapıyor.. Özellikle de Suûdi Arabistan'da! İş, aydınlarla[!] âlimlerin[!] terörle mücâdeleyle ilgili çalışmalarını toplamak için [birtakım] basın merkezlerinin açılması boyutuna kadar ulaştı. Suûdi Arabistan hükûmeti ve onun uşak âlimleri, böyle [ve bütün bunları] yaparken, Amerika'nın -Suûdi Arabistan rejimi için planlayıp programladığı ve değişmesi gerektiğine hükmettiği, aynı şekilde Yarımada harîtasını da bölmeyi hedeflediği- bütün o entrikalarını değiştirme konusunda [bir halta] yarayacağı zannını taşıyorlardı.

Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem ne doğru, ne güzel buyurmuş:

«Her kim zulmünde bir zâlime yardım ederse, Allah o zâlimi ona musallat eder.»

//..

[Bu Bölüm'ün] Hâtime faslında diyeceğim şudur ki:

İslâm'ın ve Müslümanlar'ın Üçüncü Haçlı Seferleriyle çatışmasındaki güç dengelerini/denklemlerini anlamak, cihâdî akîde bağlamında temel bir noktayı teşkîl eder. Kezâ bu, Direniş için doğru yolları araştırıp bulmak konusunda da elzem olan bir temeldir ki, seçkin cihâdî zümre, Ümmet'i, işbu işgâlci seferlere karşı durma ve bu farîzayı edâ etme, en nihâyet -Allah'ın izniyle- zafere ulaşma konusunda kendisinin yanında durma konumuna da ancak bu yollarla taşıyabilir.

....//

Haçlı Seferleri'ne, bilhassa İkinci ve Üçüncü seferlere ilişkin bu sunumdan sonra bir sonraki bölüme geçiyoruz ki bu bölüm, İslâmî Uyanış Tarihine ve Okullarına dâir sunumdur.

Müslümanların klasik dînî merciliğinin çözülmeye uğradığı zamanlardan bu yana sömürgecilere karşı durma sorumluluğu kendisinin omuzlarına kalan ve bu karşı duruştaki rolünü, sömürgecilerin -bizim topraklarımızın çocuklarından olan yöneticileri, âlimleri ve islâmcıları, kendi ordularının ve güvenlik birimlerinin öncü kolu hâline getirmek sûretiyle- bizim karşımıza dikilmesinden sonra yitiren bir Uyanış'tır bu... İmdi Biiznillâhi Teâlâ Beşinci Bölüme geçiyoruz.

* * *

BEŞİNCİ BÖLÜM:
ÇAĞDAŞ DÖNEM İSLÂMÎ UYANIŞ TARİHİNİN BİR ÖZETİ (1930-2003)

فَلَوْلَا كَانَ مِنَ ٱلْقُرُونِ مِن قَبْلِكُمْ أُوْلُواْ بَقِيَّةٍ يَنْهَوْنَ عَنِ ٱلْفَسَادِ فِي ٱلْأَرْضِ ... ﴿١١٦﴾ ﴿سورة هود﴾

«Sizden önceki devirlerde [insânları] yeryüzünde fesâd[çıkarmak]'dan vazgeçirmeye çalışacak [bu sûretle onları helâkten kurtaracak] fazîlet sâhibleri bulunmalı değil miydi?...» (11/Hûd, 116)

❂❂❂

روى أبو داود عن ثوبان أن رسول الله صلى الله عليه وسلم قال: «يُوشِكُ الأُمَمُ أَنْ تَدَاعَى عَلَيْكُمْ كَمَا تَدَاعَى الأَكَلَةُ إِلَى قَصْعَتِهَا»، فَقَالَ قَائِلٌ: «وَمِنْ قِلَّةٍ نَحْنُ يَوْمَئِذٍ؟» قَالَ: «بَلْ أَنْتُمْ يَوْمَئِذٍ كَثِيرٌ، وَلَكِنَّكُمْ غُثَاءٌ كَغُثَاءِ السَّيْلِ، وَلَيَنْزِعَنَّ اللهُ مِنْ صُدُورِ عَدُوِّكُمُ الْمَهَابَةَ مِنْكُمْ وَلَيَقْذِفَنَّ اللهُ فِي قُلُوبِكُمُ الْوَهَنَ»، فَقَالَ قَائِلٌ: «يَا رَسُولَ اللهِ وَمَا الْوَهَنُ؟» قَالَ: «حُبُّ الدُّنْيَا وَكَرَاهِيَةُ الْمَوْتِ».

Ebû Dâvûd, Sevbân (r.a)'dan Resûlullah (s.a.v)'in şöyle buyurduğunu rivâyet etmiştir: «Milletlerin, çağrışıp çanağına üşüşen oburlar gibi sizin üzerinize üşüşecekleri zamanlar yakındır.» Birisi: "O gün bizim [sayıca] azlığımızdan mı [böyle olacak]?" dedi. [Resûlullah (s.a.v.)]: «Bilakis siz o gün çok olacaksınız, ama selin üzerindeki köpük [/çer-çöp] gibi... Allah, düşmanlarınızın göğsünden size karşı duydukları korkuyu çekip çıkaracak ve Allah sizin kalblerinize 'vehen' atacak» buyurdu. Yine birisi: "Ey Allah'ın Resûlü, vehen nedir?" dedi: [Resûlullah (s.a.v)]: «Dünya sevgisi ve ölümden nefrettir» buyurdu.

❂❂❂

قال رسول الله صلى الله عليه وسلم: «بَدَأَ الإِسْلَامُ غَرِيبًا وَسَيَعُودُ كَمَا بَدَأَ غَرِيبًا فَطُوبَى لِلْغُرَبَاءِ»

Resûlullah (s.a.v.) şöyle buyurmuştur: «İslâm garîb [olarak] başladı ve başladığı gibi garîb [hâle/veya garîb olarak geri] dönecektir. Garîblere müjdeler olsun!»

ÇAĞDAŞ DÖNEM İSLÂMÎ UYANIŞ'IN SEYRİNE İLİŞKİN BİR HULÂSA (1930-2003)

Osmanlı Hilâfeti, ondokuzuncu yüzyılın başlarından itibâren solmaya, yirminci yüzyılın başlarındaysa fiilen ölmeye yüz tuttuktan sonra **1924** yılında resmen düşer. Haçlı Devletler, zâten [daha önce] onu çevre bölgeleri üzerinden yemeye başlamış, sonra da onun mîrâsını -artık bu düşüş [hâli] ilân olunduğu zaman- [kendi aralarında] paylaşmıştır.

[Çağdaş dönem] İslâmî bir uyanışın izleri ve bir doğuş süreci onsekizinci yüzyılın ortalarından itibâren görülmeye başlar. Nitekim bu Uyanış'ın bazı öncüleri Osmanlı Devleti'nin *belini doğrultmaya*, onu düzeltmeye ve [bu uğurda onun] dürüst insânları ile yardımlaşma yoluna gitmeye çalışır. Kezâ Sultân Abdülhamîd de ıslâh yolunda hassâs bazı adımlar atmaya gayret eder. Ne var ki, *dehrin ifsâd ettiğini attârın ıslâh etmesi kâbil değildir*. Netîcede Osmanlı Devleti düşer; **sömürgecilik dönemi** başlar ve Hilâfet de o zamandan itibâren, yani 79 [/93] sene önce tarih sahnesinden çekilir. [Hilâfet'in düşüşü üzerine yaşanan] bu deprem dolayısıyla İslâm âleminde bir redd-i fiil, bir reaksiyon husûle gelir. Bu reaksiyon da muhtelif meşrebleri ve hedefleriyle bir İslâmî Uyanış'ın doğuşunu getirir. Bunların [/Uyanış'ın hareketleri ve cemâatlerinin] tamâmının nihâî noktada amacı ise Hilâfet'i yeniden inşâ/ihyâ etmek; İslâmî yönetimi geri getirmek ve İslâmî kalkınmayı (nahda) gerçekleştirmektir/bu yolda gayrettir.

Uyanış'ın En Bâriz Okulları ve Yeni Yeni Serpilen Merkezleri ise Aşağıdaki Gibidir:

İhvân-ı Müslimîn Okulu

Bu Hareketi, Allah rahmet etsin **Şeyh Hasen el-Bennâ** 1928 senesinde kurar. Hilâfet'in geri getirilmesi, Hareket için bir şiâr ve bir hedef olarak belirlenir. Hasen el-Bennâ, Hareketi'nin programını ve yol-yöntemini, kendi ifâdesi ve kendi şiârı ile formüle ettiği aşağıdaki ifâdelerle çerçevelendirir:

"Allahu Ğâyetuna; er-Resûlu Kudvetuna; el-Kur'ânu Dustûruna; el-Cihâdu Sebîluna; el-Mevtu fî Sebîlillâhi Esmâ Emânîna:

Gâyemiz Allah'tır; Örneğimiz Resûlullah'tır; Düstûrumuz Kur'ân'dır; Yolumuz Cihâd'dır; Allah Yolunda Ölmek En Yüce Umudumuzdur."

Müslüman Kardeşler cemâati, Mısır'da [güçlü bir şekilde] yayılır; öyle ki Mısır'ın şehirlerinin ve köylerinin çoğuna girer. Sayıca da Mısır'da ve civâr bölgelerinde onun çağdaşı olan cemâatlerin tamâmının önüne geçer. Kısa bir müddet zarfında Bilâd-ı Şâm'da yayılır. Belli başlı bazı İslâmî cemiyyetler ve hareketler onun kanatları altına girer. Pek çok kadroyu ve şahsiyyeti kendine doğru çeker. Gün geçtikçe büyür, öyle ki merkezleri onbinlere ulaşır. Dolayısıyla çeşitli Arab ve İslâm ülkelerinde yayılmak üzere genişler. Nitekim ya aynı isimle ya da yerel [başkaca bazı] isimlerle pek çok cemâat kurulur. Fakat bunlar, aynı ilkelerden hareket eden ve aynı temeller üzerine inşâ edilen yapılardır.

Müslüman Kardeşler'in davet yöntemi, -kuruluş felsefesi gözönünde bulundurularak- şu şekilde özetlenebilir: Selefî bazı düşünceler ve tasavvufî bazı usûllerle katışık; cihâdî bir damara sâhib; açık siyâsî yönelimler de taşıyan örgütlü/organizeli bir hareket altyapısı; izâfeten, millî bir rûh ve vatan duygusu görünümleri taşıyan, hâsılı bütün bunların karışımı bir hareket...

İhvân Hareketi, her ülkenin kendi şartları uyarınca siyâsî bir faaliyyet sürecine ve seçimlere girer. Filistîn'de cihâdî katılımları olur. Mısır'da ise İngilizlere karşı [cihâd eder]. Zaman içinde kendi Hareketi'nin büyükleri ve müellifleri vücûda gelir; [literatür anlamında] geniş bir kütübhâneleri oluşur. Yine zaman içinde gelişen ve görünümleri de değişen, ayrıca eğitim ve davet çalışmalarını kendisi doğrultusunda yürüttükleri farklı/mütemeyyiz bir yöntemleri olur.

Müslüman Kardeşler Hareketi, onun "**el-Cemâatü'l-Ümm/Ana Cemâat**" olarak anılması hâlinde de olduğu gibi, haklı olarak Arab ve İslâm âlemindeki çoğu köktenci siyâsî ve -hattâ- pek çok cihâdî hareketin anası olarak görülür. Nitekim bu Hareket, başka isimler taşıyan bazı hareketleri doğurmuştur. Aynı şekilde başka bazı gençlik hareketleri de onun fikrini taşımış ve kendilerine yerel isimler vermiştir. Ama bunların tamâmı *aynı abânın altından çıkan* cemâatlerdir. Kendi ülkelerinde bağımsız bir şekilde, ama bu yol üzere serpilen sözkonusu cemâatlerden bazıları şunlardır:

Sûdân'da "el-Cebhetu'l-Kavmiyye es-Sûdâniyye/Sûdân Ulusal [İslâmî] Cebhesi"; Tunus'ta, bilahare ismi Nahda Hareketi'ne evrilen "Hareketu'l-İtticâh el-İslâmî/ İslâmî Yönelim Hareketi"; Mahfûz en-Nahnâh tarafından kurulan ve bilahare adı "Hareketu Muctemaʿi's-Silm/Barış Toplumu Hareketi'ne evrilen Cezâyir'deki Hamâs Hareketi". Yine Cezâyir "Nahda Hareketi"; Fas'taki "Hareketu'l-Islâh ve't-Tecdîd"; Şeyh İsâm el-Attâr'ın Almanya'da kurduğu, Avrupa'daki öğrenciler ve göçmen çevreler arasında yayılan "Hareketu't-Talâiʿi'l-İslâmiyye/İslâmî Öncüler Hareketi"; ilh...[1]

---

[1] [Müellif, ilerleyen sayfalarda İhvân Hareketi'yle ilgili başka bazı açıklamalara yer vermiş ve belli tesbîtlerde bulunmuş olsa bile yine de bu Hareket'in hangi noktalardan hareketle yola koyulduğu ve ne tür zikzaklar çizerek hangi duraklara ulaştığı konusuyla ilgili olarak çok çarpıcı bir eser olması hasebiyle **Doktor Eymen ez-Zevâhirî**'nin *"el-Hasâdu'l-Murr, el-İhvânu'l-Müslimîn Fî Sittîne ʿÂmen /* ***Acı Hasad, Müslüman Kardeşler'in Altmış Yıllık Tarihi****"* adlı değerli eseri; yine **Abdullah en-Nufeysî**'nin İslâmî hareketlerle ve bunların açmazlarıyla ilgili eserleri bu makâmda zikredilmeye değerdir. Mtrcm.]

Fikren İhvân'ın yöntemine yakın hareketler: İslâm âlemindeki kimi hareketler ki, meselâ Türkiye'de [Millî] Selâmet Partisi buna bir örnektir. Bilahare adı 'Refah Partisi'ne, akabinde 'Fazilet'e dönüşmüştür. Pakistan'daki 'Cemâat-i İslâmî' de diğer bir örnektir. Güneydoğu Asya'daki bazı İslâmî cemâatler de bu kabîldir.

Hizbu't-Tahrîr Hareketi

Hizbu't-Tahrîr el-İslâmî (İslâmî Kurtuluş Partisi): Bu Hareket, Filistînli Şeyh "Muhammed [Takiyyuddîn] en-Nebhânî" tarafından kurulmuştur; [kendisi] Ürdün'de ve Filistîn'de yetişmiştir. Hizbu't-Tahrîr, kırklı [/ellili] yıllarda yayılmıştır. en-Nebhânî, eğitime ve siyâsî çalışmaya daha fazla meyilli olmakla temeyyüz etmiştir. Ayrıca İslâm Devleti'ni, [öncelikle İslâmî] Davete yardım edecek ve ona güç kazandıracak, bu gibi bir imkânı barındıran bir toprak parçasına hicret ettikten sonra kurma nazariyyesini ortaya atmıştır ve cihâdı da bunun yerine gelmesi/veya tahakkuk etmesi şartına bağlı kılmıştır. *Beri tarafta* gizli çalışma yoluna meyletmiştir ve bazı ülkelerde inkılâbî çalışma ilkesini benimsemiştir.

Eğitim Odaklı Islâh Okulları

Bunlar, *Müslüman* toplumlar içinde [sağlam bir] alt yapıyı tekrâr inşâ etmek için dînî bilinci ve ilmî merkezleri yayma yolunu benimseyen hareketlerdir. Cezâyir'deki 'Müslüman Âlimler Cemiyyeti' buna bir örnektir. Bu okullar, insânlara, sömürgecilere karşı, medeniyet eksenli ve sivil direniş konusunda -yolun en sonunda onları cihâda ehil bir kıvâma da getiren- siyâsî bir ufuk kazandırmıştır.

Teblîğ ve Davet Cemâat(ler)i

...ve yol ve yöntem itibâriyle bunlara benzeyenler: Bu tür hareketler, Hind Alt Kıtası'nda doğmuştur. Fikriyyatı ise, Müslüman ferdi, ibâdetler ve *ahlâkî* davranışlar düzeyinde *ıslâh ve* birtakım şer'î esâslarla varlığını bulan bir ana ilke *inşâ etmek*, yine Hareket, otoritelerin engellerine takılmadan [kolayca] yayılabilsin diye siyâsetin çalkantılı dünyasından ve bununla ilgili çatışmalarından uzak *duracak* bir şekilde bu ilkeler üzerine yoğunlaşmak, yalnızca bunlarla uğraşmak üzerine kuruludur...

...Nitekim Hareket [yani sözü geçen bu tür cemâatlerin ana damarı olan Teblîğ Cemâati] genişledikçe genişlemiş, etbâı ve mürîdanının sayısı milyonları bulmuştur. [Temel] düşüncesi ise kendi Hareketine müntesib olan birinin, günlük, haftalık, aylık ve/ya senelik seviyelerde olmak üzere, vaktinin bir kısmını, davet eksenli seferler kapsamında bir mescidden diğerine gitmek, o mescidlerde insânlarla görüşüp onları salâha, dîne ve dîndarlığa... davet etmek üzere Allah yolunda "hurûc" için ona ayırması üzerine kuruludur.

Selefî Hareketler ve Ehl-i Hadîs Okulları

Bu hareketler, pek çok bidatin Müslümanların itikâdına bulaştığını, buna mukâbil pek çok sünnetin öldürüldüğünü; kezâ şirk ve dalâletler kümesinin, Müslümanların çoğu arasında sahîh itikâdın aslını yok ettiğini, öyle ki asıl köklerinden neredeyse sıyrılayazdığını; kurtuluş yolunun ise -esâs itibâriyle- davette olduğunu, davetin de -ferdi ve toplumu ıslâh noktasında bir esâs olmak bakımından- Tevhîd çerçevesinde sınırlandırılıp [asıl, itikâdın] tashîh edilmesi, düzeltilmesi gerektiği, bunun da doğal olarak toplumu İslâmî yönetimi ikâme edecek bir kıvâma taşıyacağını veya buna ehil bir hâle getireceğini düşünen hareketlerdir. Arab ve İslâm âlemindeki selefî hareketlerin çoğu, hiç kuşkusuz ilmî-terbiyevî bir tarîkat/yol gibidir, yahut buna benzer bir özellik taşır...

...İdâresini [Kral] **Abdulazîz**'in ve onun sonrasında ~~müttefiklerinin~~ [/haleflerinin] üstlendiği **Üçüncü Suûd Devleti**'nin, daha önceki fasıllarda hikâyesine kısmen yer verdiğimiz şekilde Yarımada üzerinde onun ticâretini yapmak üzere **Vehhâbî Daveti** benimsemiş [gibi bir tavır takınmış] olması, bunun da hükûmetin/rejimin [resmî] dînî müessesesi ve sivil [dînî] yapılar ile hükûmet arasında bir ittifâkın kuruluşuna kapı aralaması, [zamanla, pek çok alanda] faal bir hareketin oluşumuna katkıda bulunur. Bu hareket, üniversitelerde verilen eğitimden tutun da *Vehhâbî Daveti*, bu Davetin kurucusuyla onun torunlarının, on[lar]dan sonra ise bu Davetin âlimlerinin düşüncelerinin yayılması için resmî ve sivil bazı müesseselerle cemiyyetlerin kurulmasına, yine Şeyh İbn Teymiyye'nin ve onun dışında selefî davetin imâmları olarak görülen, İbnü'l-Kayyim, eş-Şâtıbî ve bunların gayrı kimselerin mîrâsının ihyâsına varıncaya kadar pek çok alanda faaliyyet gösterir. Mevzubahis [kişilerin] eserlerinin ve bunlar üzerine binâ olunan çalışmaların yayılması ise Selefî Davet'in ve Ehl-i Hadîs okullarının Arab ve İslâm âleminde daha fazla yayılmasını sağlar...[1]

...[Ne diyelim,] *kuşku yok ki Allah Teâlâ*, [eğer dilerse, bir *hâdis*te de geçtiği gibi] *bu Dîn'e*, *'fâcir adamla' da*, [yaptıkları işlerin hayrından] nasîbsiz kavimler/kesimlerle de *yardım eder*.

---

1 [Bu noktada kısa bir şekilde de olsa **İmâm İbn Teymiyye** ve İmâm **İbnü'l-Kayyim** gibi âlimlerin yukarıda söz konusu edilen **Vehhâbî** Davet'le veya onun çizgisindeki **Selefîlik**'le irtibâtı konusunda bir uyarıda bulunmak gerekir. Malûm olduğu üzere bizim topraklarımız başta olmak üzere İslâm âleminin pek çok ülkesinde, bilhassa medreselerde, bu âlimlere karşı, açıkça söyleyelim, açık bir düşmanlık vardır. Meselâ, kendisinden pek fazla hazzetmediğimizi belirtmekle birlikte ve bu konuda tarafsız bir bakış ortaya koyduğu için, ayrıca ilmî anlamda da sözünü ettiğimiz medrese geleneği içinde yetişmiş Amerikalı davetci **Hamza Yusuf**'u bu konuda örnek verebiliriz. O, bir konuşması esnâsında, meâlen, okuduğu merkezlerde, İbn Teymiyye ile İbnü'l-Kayyım'a karşı menfî bir tavır gördüğünü, ama bunun yanlış bir tavır olduğunu, çünkü -ilerleyen süreç içinde- bu âlimlerin şahsiyyetlerinin âdeta intihâl edildiğini söyler. Yani bunların, âdeta başkaca bazı âlimlere dönüştürüldüğüne, kendileri hakkında -onların vâkıa-i ahvâliyle alâkasız- böyle bir algı/çizgi oluşturulduğuna işâret eder. Bu gerçekten de doğrudur ve bu âlimler, zamanla başka âlimlere dönüştürülmüştür ki buna dikkat etmek lâzım. Seyyid Kutub'la ilgili durumun da -özellikle bizim ülkemizde- aynen böyle olduğunu belirtmek isteriz. Mtrcm.]

[Diğer bir vâkıa ise] daha sonraları bazı hareketlerin düşüncelerinin diğer bazıları ile karışması üzerinden başkaca bazı hareketlerin doğmuş olmasıdır. Meselâ adına "**es-Surûriyye**" denilen ve bu adını davetcilerinden birine nisbet ile alan hareket ki, İhvân'ın hareket eksenli düşüncesi ile selefî yönelimin bir nevi karışımıdır...

...Aynı şekilde adına "**es-Selefiyye el-Cihâdiyye**" denilen akım da bu kapsamda olup/yine bu şekilde doğan bir harekettir ki, "**Kutubcu**" düşüncenin ve **Selefî** Davet'in kollarından bir koldur. Kadîm okulların doğurduğu muâsır okullar[dan]dır...

...Yine Kuzey Afrika'da ve bunun dışında bazı bölgelerde görüldüğü gibi terbiye/eğitim ile tasavvufu ve siyâsî yönelimleri birbirine katıştırmış olan hareket eksenli sûfî/tasavvufî bazı cemâatler de bu kapsamdadır.

Özet bir tahlîl ile ele alıp sunmaya çalıştığımız bu (yani 1930-2000 arası) dönem boyunca yine sûfî-cihâdî bazı hareketler de neşet eder. Hind Alt Kıtası, Orta Asya, keza Kuzey Afrika'da neşet eden hareketler gibi...

Böylelikle İslâmcı pek çok davetci, âlim, hatîb, yazar ve mütefekkir kişi, Uyanış'ın seyir çizgisi üzerinde -kendi gayretleri ve kendi verimleri ölçeğinde- bir etki bırakır. [Bu cihetle ve ilerleyen süreç içinde] Mütedeyyinlik görünümleri yayılır; örtü, sakal, dîndarlık alâmetleri gibi izler üzerinden dîne bağlılığa bir dönüş hâli yaşanır. Muhtelif İslâmî kitâbların basılması, yayılması ve bunların ticâretinin yapılması, kezâ İslâmî dergi ve gazetelerin çıkarılması üzerinden basım-yayın çalışmalarında bir göğerme hâli yaşanır. Mescidlerin/câmilerin pek çoğu, davet ve ilim halkaları, zikir ve ıslâh gibi noktalarda, yine sivil kurum-kuruluşlar ve cemâtlerle cemiyyetler de çeşitli hayır ve takva yollarında bir canlanma hâline şâhid olur. Çeşitli kesimleriyle İslâmcılar, ferd ve cemâat düzeyinde siyâsî, fikrî ve edebî faaliyyet alanlarına girer. Beri tarafta yine İslâmcılar ile bazı hükûmetler arasında sert bazı çatışmalar yaşanır. Velhâsıl İslâmî Uyanış olgusu, kendisini, İslâmî toplumlar içinde kaçınılmaz kılar ve onların çağdaş tarihinde bâriz bir kilometretaşı hâline gelir.

İslâmî Uyanış'ın Geçirdiği Ana Merhaleler

İslâmî Uyanış'ın seyir tarihini, harekete koyulduğu ândan şu günümüze kadarki süreç içinde, kezâ her merhaledeki hareket ve yöntem eksenli yapısını, pratiğini ve genel özelliklerini de göz önünde bulundurmak sûretiyle dört ana merhale şeklinde ayırt edebilir/ve şöyle bir tasnîfe tâbi tutabiliriz:

1- Birinci Merhale (1930-1965): "Neşet Merhalesi"

Bunu, "**Tebellür/Belirginleşme Öncesi**" **Merhale** olarak adlandırmamız da mümkündür. Bu merhalenin en önemli ayırt edici vasfı ise Uyanış'ın genel özelliklerinin, -yöntem eksenli yapısı, özellikle de onun Müslüman Kardeşler Hareketi gibi ana akımı ve buna benzer hareketleri itibâriyle- karışık [eğilimlerle örülü bir manzara

taşıyor] olmasıdır. Nitekim -Osmanlı Dönemi boyunca Ümmet'in dînî merciliğinin klasik bünyesinden yansıyarak gelen- sûfî etkiler ile -tecdîd ve ıslâh rüzgârlarıyla esip gelen- selefî etkiler, bu Uyanış içinde birbirine karışmıştır. İşbu tecdîd ve ıslâh rüzgârlarının en bârizi ise onsekizinci yüzyıldan itibâren Arab Yarımadası'nda doğup yayılan Vehhâbî Davet'tir. Başka bazı bölgelerden bu okula eklemlenen davetciler de bu kapsamdadır. [Tecdîd-teceddüd-ıslâh yönlü] Bu akımın bünyesine millî/ulusal bir duygu/damar da karışmıştır ki bu ise, Osmanlı Devleti'nin son dönemlerinde varlık gösteren ve onun son dönem vasfı olan "Tetrîk/Türkleştirme" politikalarına karşı bir reaksiyon olarak tezâhür etmiştir ve diğer halkları, özellikle de Arabları, kavmiyyet asabiyyeti çerçevesinde harekete geçmek ve bu asabiyyet etrâfında kenetlenmek yolunda kışkırtmıştır. Yine bu Uyanış okullarının ve ortaya koyduğu verimin bir diğer özelliği, vatan duygusuyla/yahut ulusal bir birlikle alevlenmiş olmasıdır. Çünkü bu merhale, sömürgecilere karşı koyma merhalesidir. Öte yandan taşımış olduğu diğer bir vasfı ise eğitim eksenli/terbiyevî ve ahlâkî ıslâh yöntemidir.

Bu dönem, sözkonusu okulların kuruluş eserlerine nisbetle zengin bir dönemdir. Aynı şekilde Uyanış'ın çoğu sembol ismi ve cemâatleri, sömürgecilere karşı silâhlı cihâd yahut sivil direniş ve siyâsî çalışmalar üzerinden cihâda da şu veya bu şekilde katılım sağlamıştır.

2- İkinci Merhale (1965-1990): Uyanış Hareketlerinin Yöntem ve Yapı İtibâriyle "Belirginleşme ve Ayrışma" Merhalesi

Sözkonusu bu merhale, bağımsızlık dönemleri boyunca ve -önceki fasıllarda da gördüğümüz gibi sömürgecilerin çekilip gitmesinden sonra [iktidâra gelen], laiklik ve sömürgecilere bağlılık vasfı taşıyan- ulusal hükûmetlerin idâresi altında yaşanır. Nitekim [bu dönemlerde] batılılaşma rüzgârları eser ve fikrî işgâlin salyaları ortalığa dökülür. Dökülür ve ortalığa laik akımları, ırkcı ve ulusalcı yapıları, *yine* batı menşeli demokrasi, sosyalizm, kapitalizm, komünizm ve sâir siyâsî ve/ya fikrî ekolleri saçar. Dîn karşıtı mefhûmlar/ideolojiler ile yüklü hükûmetlerin kurulması ve bunların, doğal olarak, -sömürgecilere karşı koymakta asıl rolü oynamış bulunan- Uyanış'ın çeşitli okullarıyla bir çatışma içine girmesi; beri tarafta sözü geçen o laik akımların, [İslâmî] Uyanış hareketleri ile [Müslüman] halkların -İslâm şiârı altında sömürgecilere karşı yürüttüğü- cihâd çabalarının semeresini devşirme [siz deyin gasbetme] imkânına ulaşması, evet bu şartlar, Uyanış'ın karşısına, yeni hâl'in bir netîcesi olarak, siyâsî, şer'î ve ilmî anlamda [hem vuzûha kavuşturulması hem de] kendisi doğrultusunda bir tavır belirlenmesi/takınılması gereken yöntem eksenli birtakım problemler ve bazı fıkhî meseleler çıkarır... [Şöyle ki:]

Yöneticiler, zâhiren Müslümandır, ama vâkıen yahut pratikte Allah'ın indirdiğinin dışında şeylerle hükmetmekte, ayrıca hem onlar hem de aveneleri, hak ve adâlet taraftarı insânları katletmekte, kezâ kâfirlere dostluk göstermekte ve Müslümanlara

karşı onları desteklemektedir! Öte yandan ortada hâlâ işgâl altında olan bazı topraklar vardır. Özellikle Filistîn ve onun bitmek tükenmek bilmeyen sorunu; hükûmetlerin ise bu davâ karşısındaki hâin konumu.. Bir diğer mesele, sultalarla çatışma mı yoksa mütâreke mi; [onlardan] ayrılmak mı yoksa [onlarla] uyuşmak mı; yahut [onlardan] kopup da [kendilerine] karşı koymak mı? Veyahut "anayasal!", "kânûnî!" ve "yasal!" süreçlere dalıp bu kapıdan içlerine girmek mi? gibi sorunlardır...

...Bütün bu hâller, [muhtelif kesimlerini içine alacak şekilde İslâmî] Uyanış'a, söz konusu meseleler karşısındaki tavrı ve yönetim tahtına kurulu hem despot hem de mürted rejimlerle muâmelede izlediği yol dolayımında belirginleşmesi ve saflarının ayrışması gerçeğini [ama öyle, ama böyle] dayatır. Belirginleşmeyi ve ayrışmayı getiren diğer bir husûs ise Uyanış'ın, ortaya konulan fikrî ve akîdevî [yeni] meseleler karşısındaki tutumu, konumudur. Böylelikle Uyanış dört ana okul şeklinde bölünür. Öte yandan Uyanış, ilerleyişini/gelişmesini sürdürür ve verimlerini ortaya koymaya devâm eder; ama yapıları ve yöntemleri itibâriyle ayrıştıktan sonra... Sözü geçen [o] dört ana okula gelince, bunlar:

1- Gayr-ı Siyâsî Uyanış:

Bu, Davet'in ve Davet ehlinin gidişatı için, selâmeti, siyâsetten uzak durmakta gören, herkesin kendi gücü ölçeğinde davet ve ıslâh üzerinden çalışmasını öngören okullar, akımlar ve cemâatlerdir.

Bu okullardan her birinin bakış açısının bir diğerine nisbetle değişmesi, belki de taban tabana zıd olması gerçekliğine rağmen, yine de bunların tamâmını birleştiren ortak payda -Ümmet'in karşısına çıkan yeni sorunlar karşısında- siyâsetten ve onun keşmekeşinden uzak durmaktır. Bu gayr-ı siyâsî/veya siyâset-dışı okulların bir örneği ekseriyyeti itibâriyle **tasavvufî hareketler**dir; bu hareketlerin mescidleri ve ileri gelenleridir ki bunlar, [ferdî anlamda] ahlâkî terbiye ve ibâdet, [Müslüman] ferdin Rabbiyle olan irtibâtını ıslâh ilkesini benimseme yoluna avdet etmiştir...

...Öyle ki bunların Bilâd-ı Şâm'daki büyük kutublarından, vaktizamanında Suriye ve civârında Kâdirî tarîkatı şeyhi olan biri, takîbcilerine, tarîkata intisâb esnâsında, bidat yoluyla peydahlamış olduğu, kılacak olanın "**Allah Teâlâ için iki rekât siyâseti terk sünnetini kılmaya niyyet ettim**" diyerek niyyet ettiği, akabinde Allahu Ekber deyip namaza başladığı iki rekâtlık bir [siyâsetten Allah'a sığınma..!] namazı kılma telkîninde bulunacak kadar ileri gitmişti.

Yine siyâset-dışı bu okullardan bir diğeri, kolları, mescidleri, davetcileri ve davet yolunda cevvâl etbâıyla birlikte "***Teblîğ*** ve Davet ***Cemâati***"dir. Nitekim ilgililer ve yetkililer, siyâsetin ve onunla ilgili meselelerin, kendi mescidlerine ve toplantılarına sızmaması meselesini garanti altına alma işini [yolun en başında] deruhde ederler!

Siyâsetten uzak durma yoluna katılan yapılardan bir diğeri, adına "**es-Selefiyye el-İlmiyye/İlmî Selefîlik**" denilen, akâidi tashîh edip/düzeltme üzerine odaklanan ve

şer'î ilimleri, bilhassa hadîs ve hadîs ilimlerini, yine akâid ilimleri ile buna bağlı dalları ve sâir şer'î ilimlerin kısımlarını, inandıkları yol doğrultusunda yaymak yolunda çaba harcayan okullardır. Şeyh **Albânî**'nin okulu da "tasfiye ve terbiye" [siz deyin bir çeşit -selefî usûl- nefis tezkiyesi ve terbiyesi, veyahut kişinin, öncelikle kendisini İslâmî açıdan yetiştirmesi] şiârı altında bunlar arasından neşet etmiştir.

Yine düşünce, araştırma ve eğitim yolunu tutan bu tür okullardan bir diğeri ise adına "**el-Kutbiyye/Kutubculuk**" denilen okuldur ki bu aynı zamanda "**el-Kutbiyye el-İlmiyye es-Selefiyye/Selefî İlmî Kutubculuk**" olarak da anılan çizgidir. Üstâd **Muhammed Kutub**'un fikrî yöntemini ve kardeşi Şehîd **Seyyid Kutub** rahmetullahi aleyh'in fikrî pek çok yönünü almış, ama [onun] siyâsî ve hareket eksenli yöntemini bir kenâra atmış olan bir okuldur.

Yine tasavvufî, terbiyevî ve şibh-i hareket eksenli özelliğiyle öne çıkan birtakım okullar da bu kapsamdadır. Fas'taki "Cemâatu'l-Adli ve'l-İhsân" gibi ve buna benzer yapılar [ilh...]

Bu noktada -daha önce giriş bölümünde zikretmiş olduğum- **bir husûsa tekrâr dikkat çekmek isterim ki ben**, burada, sözkonusu hareketleri, yöntem ve/ya yapı, olumlu ve/ya olumsuz yönlerinin zikri cihetiyle eleştirmeyi içeren bir çalışma veya böyle bir sunum sadedinde değilim. Bilakis sadece genel bir tasnîf sadedindeyim.

Daha önce de arzettiğim gibi aralarındaki farklılıklara ve [yer yer] zıdlıklara rağmen bu okullar, [aynı ortak paydayı taşıyan] bir düşünce ekseninde buluşmuştur ki o düşüncenin **hulâsa**sı şudur:

Yaşanan gerçekliği/ve buna ilişkin hâlleri değiştirip/düzeltmek ve Ümmet'i ayağa kaldırmak, [her şeyden önce] ferdin ıslâh edilmesine bağlıdır. Eğer ferd düzelirse hem toplum düzelir hem de onun yöneticileri; yani nasılsanız öyle idâre olunursunuz. Ümmet'in dâhilî ve hâricî sorunlarına gelince, onların bunlarla herhangi bir alâkası ve Allah'tan gayrı bunları izâle edecek kimse de yoktur..!

Çeşitli kesimleriyle bu okulların ferd'i ıslâh etme yolları arasındaki fark(lılık)lara gelince: Biri bunu ahlâkî yol olarak görürken diğeri ise bunun akîdevî yahut terbiyevî yahut fikrî bir yolla olacağını düşünmektedir...

Hâl bu minvâl üzeredir ve bu yönelimler, ne sözü geçen o terbiye, ne de bunun müddeti ve merhaleleri üzerinden, ortadaki sorunları çözmeye elverişli bir mekanizmayı doğuracak mantıklı bir tasavvur ortaya koymayı başarabildiler...

...Pek değerli Üstâd **Muhammed Kutub**'un [Allah rahmet etsin] doksanlı yılların başında, kitâblarından birinde, "Havle Tatbîki'ş-Şerî'a - Şerîat'ı Tatbîk Üzerine" adlı eserinde -metnini hatırladığım kadarıyla- kısaca dile getirdiği ise şuydu: (Kendisi, Muhkem Kâide'nin [yani bir nevi yetişmiş "güzide zümre"nin yahut "sağlam bir alt yapıyı oluşturacak sarsılmaz/seçkin kimseler"in] eğitim yolunu [bunun nasıl olacağı konusuyla alâkalı açıklamaları] takdîm ettikten sonra şöyle demektedir: "**Muhkem Kâide** yayıldığı ve kırılması zor bir güç hâline geldiği zaman... bir gün ... Allah'ın, bir

çıkış/kurtuluş yolu açmak üzere/yardımı onlara erişecek ve devletleri kurulacaktır. İşte o zaman insânlar fevc fevc Allah'ın dînine girecektir...!!"[1]

Şeyh Albânî'ye gelince: (Hâlâ daha vâkıayı arzetme ve örnek verme sadedinde olduğumu, değerlendirme ve yorum sadedinde olmadığımı belirteyim.) Kendisi, son fetvâlarından birinde, hükûmetlere karşı durmak noktasında cihâdı ve mücâhidleri kınarcasına ve o meşhûr fetvâsında şöyle diyordu:

"Bu zamanda yöneticilere karşı isyân/kıyâm etmek, bizzât İslâm'a karşı isyân/kıyâm etmek demektir."!!!

Aynı şekilde sûfîlerin ve ıslâhcıların [veya ferd'i ıslâh etme felsefesini benimsemiş kesimlerin], değiştirilmesi gerekenlerle ve [değişim] mekanizmasının ne/ve nasıl olacağıyla ilgili önerileri de yitik ufuklarda dolanıp durmaktadır...

...Bana öyle geliyor ki, bütün ülkelerde, ellili yılların sonları ve altmışlı yılların başlarında, hükûmetlerin Uyanış karşısındaki despotluğu ve ona karşı muâmelede tuttuğu yol, siyâset-dışı uyanış okullarının şekil alması üzerinde büyük ölçüde bir etki yaptı. Öte taraftan ne [bu kesimlerin sâhib olduğu samîmiyyeti ve] ihlâsı, ne de bu yöntem üzerinden davetin ve davet erlerinin selâmeti üzerine titreme kaygısını yok saymak da mümkün değildir. Zâten böyle bir yol-yöntemin benimsenmesinin perde arkasındaki sebeb de budur. En doğrusunu ise Allah bilir.

2- Siyâsî Uyanış:

Uyanış'ın bu türden okulları, hareket noktaları itibâriyle öncekilerin tâm aksinedir. Hiç kuşkusuz bunlar, yaşanan hâli/ve buna ilişkin gerçekliği doğruya daha yakın bir şekilde tanımlamış, tavsîf etmişlerdir. Demişlerdir ki: Ümmet'in sorunları, dâhilî veya hâricî sebeblerle olsun, siyâsî sorunlardır. Bunlara ilişkin çözüm de mutlaka siyâset yolu üzerinden aranmalıdır. Ayrıca siyâseti -hangi gerekçelerle olursa olsun- dînin dışına atarak onun üzerine bir çizgi çekmek, hayıflanması gereken bir durumdur ve hattâ itikâdî bir hatadır. Çözüm ise -sultalarla karşı karşıya gelmekten kurtulmak ve onların baskısına uğramaktan kaçınmak adına- siyâsetten uzak durmakta değildir. Bilakis çözüm siyâset meydânına dalmaktadır; bunu da -her düzenin kendi koşulları uyarınca sağladığı ve imkânını tanıdığı- yasal ve kânûnî yollar üzerinden yapmaktır; çözüm bununla mümkündür. Bunun yolu da İslâmî partiler, siyâsî ve şibh-i siyâsî cemiyyetler kurmak; [bu uğurda] fikrî, edebî ve siyâsî çalışmalar yürütmek ve -eğer imkân varsa- seçimlere ve demokratik mücâdeleye girmektir. Yahut imkân elverdiği kadarıyla ve her ülkenin kendi koşullarına göre devlet ve muhâlefet birimlerinin içine sızmaktır. Bu siyâsî uyanışın bayraktarlığını ise Müslüman Kardeşler'in partileri ve bunlara benzer yapılar veya bunların içinden çıkıp ya aynı adı taşıyan ya da yerel isimler alan benzeri hareketler yaptı...

---

[1] [Alıntı cümleler, Muhammed Kutub'un ilgili eserinde birebir veya bu şekilde geçmemektedir, ama anlamca bu kapıya çıkan şeylerdir. Mtrcm.]

Aynı şekilde bu merhale (1965-1990), belki bundan az bir zaman öncesinde de, hızlı bir şekilde bağımsızlığa doğru yol almış Mısır, Suriye, Pakistan ve Türkiye gibi ülkelerde "İslâmî(!)" demokrasiler alanında pek çok deneyime şâhidlik etti..! Ondan sonra bu deneyimler doksanlı yılların başlarına kadar ardarda devâm etti, hâlen de ediyor; ama bunlar, yeni küresel sistemin kurulmasından sonra yeni bir aşamaya girdiler ki bu konuyu ileride ele almaya çalışacağız inşâallah... Sözü geçen o siyâsî deneyimlerden bazıları ise şunlardır:

● İhvân-ı Müslimîn hareketinin ve İslâmcıların Suriye'de, 1946 yılı bağımsızlık tarihinden kısa bir süre sonra ve ellili yılların başlarına, yani ellili yılların ortalarından altmışların başlarına kadar uzanan askerî darbeler döneminin başlangıcına kadarki süreç içinde parlamento seçimlerine girerek yaşadığı deneyim...

● Mısır'da monarşinin son günlerinde ve 1952 yılı Abdunnâsır darbesi öncesinde yaşanan seçimler ve parlamento hayâtı deneyimi...

Ondan sonra ise Arab ve İslâm âleminin çoğu ülkesinde siyâsî hayât, altmışlı ve yetmişli yıllar boyunca, askerî ve parti eksenli diktatörlükler dönemine şâhidlik eder. Nitekim bu merhale [İslâmî] Uyanış okulları ile rejimler arasında yaşanan bir çatışma merhalesi olur. Davetcilerin, hattâ siyâsîlerin çoğu, hayâtlarının [uzun] bir bölümünü zindânlarda geçirir. Daha fazla gelişmiş demokratik fikirlerle dışarı çıkmak üzere...

Mısır'da Abdunnâsır'ın halefi olarak gelen Enver es-Sâdât'ın dönemi, yetmişlerin başında [siyâsî] bir açılıma şâhidlik eder. Dışarı çıksınlar ve habire ilerleyen solcu yayılmacılığa karşı dursunlar diye zindânların kapıları İslâmcılar için açılır. Böylelikle Müslüman Kardeşler ve Uyanış'ın diğer bazı şahsiyyetleri, Mısır'daki parti eksenli siyâsî hayâtın içine girer.

● Sonra Kral Hüseyn Ürdün'de Müslüman Kardeşler'e ve belli başlı bazı İslâmî cemâatlere [devlet birimlerinde] çalışma alanına girme izni verir. Bu hâl ise gelişerek seksenli yılların sonlarında parlamento hayâtına katılmaya kadar varır. Daha ötesi bunlardan bazıları hükûmete ve bakanlıklara dâhil olur.

● Körfez Krallıkları, Arab Yarımadası ve Mağrib/Fas'da ise [kimi] İslâmcılar ve bazı Uyanış okulları, Krallık rejiminin hâşiyesinden bir bölümü teşkîl eder. Özellikle Suûdi Arabistan'da...

● Ondan sonra Kuveyt, Körfez'deki ilk devlet olmak sıfatıyla Parlamento deneyimini başlatır. İslâmcılar da partiler olarak işbu siyâsî hayâtın içine girer.

● Tunus'ta "el-İtticâhu'l-İslâmî" de Gannûşî'nin önderliğinde trajik bir deneyimin içine dalar...

● Sûdân "Ulusal İslâmî Cebhesi", et-Turâbî önderliğinde, Cafer en-Numeyrî ile bir koalisyon kurar ve hükûmetin yarısını oluşturur. Sonra bir darbeye önderlik ederek Sûdân'ı yönetir; akabinde de muhâlefete geri döner.

● Yemen'deki Müslüman Kardeşler'in ve Uyanış akımlarından emsâllerinin parti eksenli parlamenter deneyimleri de bu türdendir.

● Ama Arablar düzeyinde demokrasi tecrübelerinin en bârizi Cezâyir'de yaşanan hâdisedir. Başkan eş-Şâzelî'nin getirdiği [siyâsî] açılım sonrasında ve "el-Cebhetu'l-İslâmiyye li'l-İnkâz/İslâmî Selâmet Cebhesi"nin yıldızının parlamasıyla ki onun bu tecrübesi son derece anlamlı bir ders içermektedir.

● [Arab âlemi hâricindeki] İslâm ülkeleri düzeyinde Arab âlemine en yakın ve en bâriz deneyim ise Pakistan'da Cemâat-i İslâmî'nin deneyimidir. Nitekim bu Hareket, parti eksenli demokratik deneyim sürecine çok erken bir dönemde girmiştir ve şu günümüze kadar da bu yoldadır.

● [Millî] Selâmet Partisi'nin yetmişli yıllardan itibâren Türkiye'de yaşadığı ve lideri Erbakan'ı, ilki yetmişli yılların ortalarında başbakan yardımcısı, ikincisi 1996 yılında başbakan olmak üzere iki kez iktidâr koltuğuna taşıyan tecrübe de bu kapsamdadır. Asıl önemli olan da ikincisidir ki 1996 yılında Erbakan'ın partisi Meclis'te çoğunluğu elde eder ve Erbakan da başbakan olur. Fakat her iki hâlde de askerler, [askerî darbe yoluyla] bu tecrübeleri boşa çıkarır...

Velhâsıl ve toplamda İslâmcıların siyâsî hayâttaki girişimlerinin çoğu, muhâlefet sınırında kalır ve bunlar Yasama Meclislerinde çok basît bir kuvveti teşkîl eder. İcrâ Makâmlarına ise (Ürdün, Cezâyir ve Türkiye örneklerinde olduğu gibi) çok nâdir bazı hâllerde ulaşırlar. Ama bu hâllerin tamâmında ve her hâlükârda bunların tırnakları sökülür; ayrıca karâr ve icrâ merkezlerinden uzaklaştırılırlar.

● Doksanlı yılların başlangıcında ise tasavvufî, selefî, teblîğ ve davet gibi gayr-ı siyâsî okulların pek çoğu, aynı şekilde bunları bu yolda geçmiş olan İhvân ve emsâli hareketler, parlamento eksenli yollara girer. Demokrasi de handiyse İslâmî Uyanış'ın çoğu yapısının içine sızar. İlerleyen satırlarda da göreceğimiz gibi ki gelecek fasılda bu deneyimlerle ilgili bazı yorumlarda bulunacağız inşâallah.

3- Cihâdî Uyanış:

Allah'ın indirdiklerinin hâricinde hükümlerle hükmetme ve doğulu veya batılı olsun kendilerini iktidâra getiren sömürgeci güçlere dostluk gösterme esâsı üzerine kurulu bağımsızlık hükûmetlerinin teşekkülünden hemen sonra Uyanış'ın muhtelif kesimleri bu hükûmetlerle bir çatışma içine girer. Hükûmetlerin çoğu da baskı, katliâm, zindân ve sürgünlerle varlık gösteren [malûm] politikalarını uygular. Bu durum, bir kaynama hâline sebeb olur ve sonuçları, siyâsî, iktisâdî ve ictimâî hayâtın tamâmı üzerinde güçlü etkilerini göstermeye başlar. Bu ahvâl karşısında da İslâmî Uyanış'ın düşünce dünyasında kıyâm tohumları serpilmeye ve cihâdın gerekçeleri oluşmaya başlar.

Altmışlı yılların başlarında bazı mütefekkirler ve davetciler, Ümmet'in sorunlarının uzadıkça uzayan bir listesinin olduğu netîcesine ulaşırlar: Listenin en başında küfrün iktidârı ve düşmanlara gösterdiği dostluk gelmektedir... despotluklar, zulüm ve haksızlıklar, darbeler ve ihtilâller, servetlerin çalınması ve... ve... ve... sâir vâkıalar da bundan geri kalır değildir. Bütün bunlar ise bizzât düşmanın, silâh [ve dipçik] zoruyla,

[kanla ve] ateşle, zindânlarla [ve işkencelerle], zincîrlerle ve cellâdların kırbaçlarıyla ve bizzât kendi vekilleri eliyle sürgit devâm etmesini ve öylece kalmasını istedikleri sorunlardır. Aynı şekilde ulaştıkları diğer bir netîce ise şudur: Allah'ın dîninin bu gibi ahvâl karşısında gerektirdiği şey, öncelikle ülkede Allah'ın hükmünü ikâme etmek için, aynı şekilde dîni, cânları, mâlları ve nâmûsları savunmak yolunda cihâdın farz-ı ayn olduğudur... Böylelikle de cihâdî fikriyyatın nüveleri oluşmaya başlar. Nitekim 'Hâkimiyyet', 'el-Velâ ve'l-Berâ', 'Ayrışma' ve 'Safları [belirginleştirerek] Ayırma' gibi meseleler gündeme taşınır.

Bu Uyanış'ın öncüsü, hiç tartışmasız, Muallim Üstâd **Seyyid Kutub** rahmetullahi aleyh'tir. Yine -Allah rahmet etsin- Üstâd Ebu'l-A'lâ **el-Mevdûdî**'nin de Pakistan'da müstesnâ bir katkısı vardır. Bu katkılar peşpeşe gelmeye başlar ve çok geçmeden bir yayılma imkânı bulan hareket eksenli cihâdî düşüncenin ilk kâidesi vücûda gelir. Mısır'da nüveleri oluşmaya başlar, sonra Şâm'da, akabinde Kuzey Afrika'da ve sâir bölgelerde... Bu yollu tecrübeler, inşâallah ileride gelecek olan iki bölümde bir nebze tafsîlatla da görüleceği gibi peşpeşe yaşanır.

4- Münharif Aykırı Uyanış:

Zikri geçen muhtelif [İslâmî] Uyanış okullarının, Müslüman ülkelerin yöneticileri konumunda olan Arab-Acem tâğûtlarla yaşadığı çatışmanın netîcesinde ve o trajik şartlar içinde **"Tekfîr"** akımı yahut basın-yayın organlarının adlandırdığı şekliyle de "**et-Tekfîr ve'l-Hicre**" olarak bilinen münharif–şâz bir akım doğar. Bu akım ilk elde Mısır'da doğar; ama içine doğduğu dönemin şartlarına benzer şartlar taşıyan her bölgede de bu akımın tohumları görülür.

Hiç kuşkusuz yöneticilerin ekseriyyet kısmı, Allah'ın indirdiğinin hâricinde şeylerle teşrî'de[/yasamada] bulunma ve [bunlarla] hükmetme bakımından, ayrıca kâfirlere dostluk gösterme ve bunun üzerine terettüb eden sâir sonuçlar açısından küfrün ve riddetin çeşitli renklerini açık bir şekilde ortaya koyar, bunları dışa vururlar. Yine bu yöneticiler, kendileri için polis-asker birimleri, aveneler; istihbârat, güvenlik ve baskı güçleri edinir. Hükûmetler, bir hesâb soranı ve denetleyeni olmayan hapishâneler ve işkence salonları inşâ eder. Aynı şekilde her yönetici, hemen yanıbaşına, kendisinin İslâm, Îmân ve İhsân mertebelerine ve düzeninin Şer'îliğine şâhidlik edecek, bir de bunun üzerine Şer'î Veliyyü'l-Emr'in ne türden hak-hukûk sâhibi olduğu levhasını asacak kâhinlerden ve sihirbazlardan müteşekkil bir değnek de diker...

...Beri tarafta siyâsî ve gayr-ı siyâsî uyanışın pek çok sembol ismi ise hak sözü söylemek noktasında müdâhene yoluna sapar ve kekeme bir tavır takınır. Hattâ ve hattâ [bizzât o] rejimlerin [çeşitli] yapılarının ve birimlerinin içine girme cüretini gösterir. Uyanış ise bu vâkıaya karşı koyma anlamında, âcizlik vasfıyla öne çıkar/veya böyle bir özellik taşır. Öte tarafta Ümmet halklarının ekseriyyeti ise [elle gelen düğün bayram tarzında] nemelâzımcılık ve eyyâmcılık arzeden bir tüketim hayâtının [siz deyin kültürünün] içine gömülür...

...Tabîîdir ki [İslâmî] Uyanış'ın gençleri arasında Allah'ın dîni husûsunda ateşli bir hamâset taşıyan ve şiddetli bir gayretle yanıp tutuşan kimseler vardır. Dînî ilimlerle, bu ilimlerin kâide ve kurallarıyla alâkalı cehâletten bunların nasîbine düşen pay da göz önünde bulundurulmalı, kezâ vâkıa fıkhına ve verilerine vukûfiyyet noktasındaki tecrübe eksiklikleri de buna ilâve olunmalıdır...

İşte bunlardan biri, bakar ve görür ki, orada [bir yerde] kâfir bir yönetici ve -ırzlara tecâvüz eden, kan döken, Allah'a, Resûlü'ne ve kendi Dîni'ne küfreden, ayrıca bunu hayâsızca ve pervasızca yapan- zindâncılar duruyor. İşte işkenceye uğrayan o gençler, bunlar şeksiz-şübhesiz kâfirdir diye düşünür.. Bunun doğru bir çıkarsama olduğu ise kuşkusuzdur.. Ondan sonra o gençler, münâfık âlimlere bakar ve onların, bütün bunlara vâkıf olduklarını ve bir de bunlar hakkında, hem meşrûdur diye şâhidlikte bulunduklarını hem de bunları kılıfına uydurduklarını görürler. Dolayısıyla da Allah'ın indirdiği hükümleri gizleyen ve bunları az bir paha karşılığında satan bu kimseler şeksiz-şübhesiz kâfirdir derler...

Aynı şekilde [yine o gençler dönüp] Uyanış'ın âciz, müdâhin ve tutuk önderlerine bakarlar.. ve onlara, [ortalıkta dolanıp duran] bu küfrü ve ahkâmını; bu gibi hâllerin sâhibi kişilerin hükmünün [gerçekte] ne olduğunu sorarlar. Uyanış'ın davetcileri ve önderleri ise bu dalâlete, '[bunlar] fâsıklık ve zulüm hâlleridir' diye şâhidlik eder; ama 'küfürdür' diye hükmetme noktasına ulaşmaz yahut buna cesâret edemezler.. Dolayısıyladır ki bu düzenler ve birimleri hakkında verdikleri hüküm, İslâm dâiresi içinde/Müslüman oldukları yahut sadece zulüm ve fısk dâiresinde kaldıkları olur. İşte fikrî çatışma/veyahut kargaşa, bazı gençlerin kafasında, tâm bu noktada yaşanır ve "**her kim bir kâfiri tekfîr etmezse o da muhakkak kâfir olur**" yönlü malûm kâideyi her seviyede devreye sokarlar. Ama câhili oldukları/yahut ihmâl ettikleri şey şudur ki, bu kâide, Yahûdîler, Hırıstıyanlar ve Mecûsiler gibi, küfrü üzerinde -herhangi bir te'vîl ve tartışma/çıkarsama olmaksızın- icmâ hâsıl olmuş kimsenin küfrü hakkındadır... Ama gel gör ki onlar, bu kâideyi, mevzubahis yöneticileri tekfîr etmeyen kimseler hakkında sözkonusu ederler.. ve bu bedbaht zincirleme [böylece] uzayıp gider; tekfîr ettikleri kişileri tekfîr etmeyen herkes [onların gözünde] kâfir olur [çıkar]..

İlim kıtlığı, hamâset, kasıntı/öfke hâlleri ve hapishâne koşulları sebebiyle.. tekfîr düşüncesi tevellüd eder... [Bu yolun yolcuları] cehâlet nedeniyle ve zikri geçen aynı sebebler dolayısıyla tekfîr'in sınırları konusunda ihtilâfa düşer ve [yer yer] birbirlerini [dahi] tekfîr ederler. İşte bu nokta üzerinden tekfîrci üslûb ve [bu konuda] -dâireyi genişletmeleriyle birlikte- çeşitli [tekfîrci] cemâatler ve okullar ortaya çıkar.

Sözkonusu [bu tekfîrci] kesimler, toplumlara ve insânların çoğunun içine düştüğü rezâlet ve fesâd dünyasına, bu düşünceler çerçevesinde bakar ve bunun üzerinden de bu toplumların "câhiliyyet"i [**câhilî toplumlar** oldukları] düşüncesi doğar. Ondan sonra bunların bazıları, bu toplumları, yöneticilerine ayak uydurdukları veya dînlerini öğrenmeye önem atfetmedikleri, cehâletleri ve dînlerini anlama yolunda gayret sarfetmemeleri sebebiyle îmânı nakzeden hâllerin içine düştükleri için tekfîr ederler...

...Bu yolun yolcularının hem kendilerini hem de kendi evlâdlarını, dîn ve fazîlet ekseninde yetiştirme işini deruhde ede(bile)ceği izole birimler hâlinde yaşamak için bu tür toplumlardan uzaklaşma düşüncesi ortaya atılır. Dolayısıyla [o toplumlardan onları "hecr" yoluyla uzaklaşma anlamında] "Hicret" düşüncesi de böylece doğar...

...Ayrıca bu düşünce dolayısıyla vukû bulan uzlet hâli, [karşılıklı] cehâlet; rejimler ve âlimler.. sonra Uyanış ve önderleri.. sonra insânlar ve toplum tarafından bunlara karşı yapılan haksızlıklar netîcesinde bir karışıklık/karmaşa hâli yaşanır.. ve bu olgu giderek daha tehlikeli bir hâl alır.. inhirâf noktaları da farklılaşır...

...Bu cemâatlerden bazıları, kendilerini "Müslümanların Cemâati" olarak görür ve kendileri dışında kalanları tekfîr ederler. Diğer bazıları ise sâhib oldukları bir nebze ilim veya tekfîr hükmünü -genelleştirerek- kullanma noktasında taşıdıkları bir parça korku netîcesinde bir tereddüd hâli yaşar ve bu hükümleri bazı kimseler hakkında hafîfletmek için cehâlete ilişkin mazeretler konusunda araştırma yapmaya başlarlar. İlk âlimlerin [bir Müslümanı] cehâletle mazûr görme [meselesiyle ilgili görüşlerini] ve bunun şartları ve sınırları konusundaki metinlerini açıklama-yorumlama hakkındaki görüşler de farklılaşır. Nitekim hükümleri bazen [genel bir çerçevede] 'mutlak' olarak bazen de [iyice araştırmak ve teenniyle hareket etmek anlamında] 'tebeyyün' için 'tevakkuf' yoluyla ele alırlar. İşte bu noktadan da adına "**et-Tevakkuf ve't-Tebeyyün**" cemâatleri denilen yapılar doğar...

...Yetmişli ve seksenli yıllar, sözkonusu bu aykırı akımların gelişmesine mebzûl mikdârda gerekçe sağlayan şartlara tanıklık etti. Bu akımlar, İslâm'a, Müslümanlara, Uyanış'a ve bizzât kendilerine zarar verdiler. Cihâdî Akım'ın halk desteğini ve aynı şekilde bütün bir İslâmî Uyanışı kundaklamak adına düşmanın eline altın bir fırsatın geçmesini sağladılar. Nitekim hükûmetler, yok etmeyi istedikleri her kesi/her kesimi, iyisi-kötüsüyle avâm-ı Müslimîn tarafından nefret edilen ve izole hâldeki bu Akım'a bağlılıkla ithâm ettiler ve bu yaftayla onları vurdular.

Uyanış çevreleri içindeki tekfîr [veya tekfîrci damarın] hikâyesinin hulâsası, [aslı-faslı] budur. Nitekim onun doğuş denklemini şu şekilde özetlemek mümkündür:

//..

Kâfir Zâlim Yönetici + Kan Dökücü Mücrim Cellâd + Sultâna Münâfıklık Eden Âlim + Âciz Bir Uyanış + Fesâdın Kendisine Galebe Çaldığı Umûm Halk + Hamâset Sâhibi Câhil Mazlûm Genç = Tekfîrci Akım'ın Doğuşu

....**//**

Şeytânın her zamanki yolu gibi.. bu [**Tekfîrci**] **Akım**'ın bazı kutubları, bir nebze ilme tâlib olur ve eski[âlim]lerin kitâblarında, kendi usûllerini ve kendi düşüncelerini destekleyecek şeyleri arama-araştırma yoluna giderler... Böylelikle de bu Akım'ın kendi münharif emîrleri/başları, fakîhleri ve sapkın yayınları olu/şu/r. Tâkibcilerinin baskın vasfı ise her hâl ü kârda sertlik ve şiddettir. **İstihbârat birimleri**, bunlardan

bazılarını, masûmların, akabinde ise birbirlerinin kanlarını dökmeye teşne bir damar gördükleri için, peyderpey işleyip işe koşarlar. İstihbârat birimlerinin, [tekfîrcilerin dışında] kendilerini yok etmek üzere derdest edip getirmek istediği kimselerin kanları da böyledir; Cihâd'ı, [İslâmî] Uyanış'ı ve İslâm'ın geleceğini dilediği şekilde yıkmak, yok etmek için bunları işe koşması da aynen böyle... İleride de görüleceği gibi ki bu konuyla ilgili bir nebze tafsîlata, gelecek iki fasılda yer verilecektir inşâallah...

***

İşte Uyanış'ın bu dört [ana] okulu, bu şekilde tebellür eder. Bu dönemde her türlü iletişim aracı üzerinden bir artış gösteren iletişim yoluyla da bu okullar, bağımsızlığı kazanmadaki önceliği ve Uyanış'ın ilk elde bu topraklar üzerinde yayılmışlığı nedeni ile Arab âleminde [daha bir] yaygınlık kazanır. Aynı şekilde Arab âlemini çevreleyen Türkiye ve Pakistan gibi ülkelerde ve Afrika dolaylarında da yayılır.

Milyonlarca genç Müslüman öğrenciyi ve işçiyi, Avrupa, Amerika, Avustralya, Kanada ve sâir ülkelerde sürgüne sürükleyen yoğun göç hareketi netîcesinde İslâmî Uyanış'ın farklı okullarına mensûb olan davetcilerden, önderlerden ve kadrolardan pek çok kişi de, baskı ve koğuşturmalar sebebiyle, Batı ülkelerine ve sâir bölgelere göç eder. Bunlar gittikleri bölgelerde İslâmî merkezler kurar ve mescidler açar. Aynı şekilde pek çok sivil kurum-kuruluş ve cemâat de yine bu gibi bölgelere, kendilerine yönelik herhangi bir baskı-zorlama sözkonusu olmaksızın, İslâm'ı ve daveti yaymak amacıyla gider... Böylelikle de Uyanış'ın bu dört okulu, sürgün çevreler içinde ve o çevrelerde sâhib olunan özgürlük, iletişim ve yayın imkânları netîcesinde bir yayılma imkânı bulur. Ayrıca Batı'daki [bu] Uyanış merkezleri, kendi fikriyyatı ve tecrübeleri nâmına gelişmiş olan şeyleri, yeniden [kendi aslî merkezlerine] ihrâc etme katkısında bulunur. Bunların kendi gazeteleri, dergileri ve iletişim araçları oluşur. Sürgündeki İslâmî Uyanış, [İslâm ülkelerindeki] Uyanış'ın önemli bir cüzü hâline gelir ve onun seyrine katkıda bulunur; kendisini zenginleştirir ve bütün seviyelerde onun verimlerini arttırır. Yine Batı ve göçmen kesimlerin yaşadığı çevreler, İslâm âleminde var olan Uyanış okullarının tamâmının varlık gösterdiği bir sâha hâline gelir.

3- Üçüncü Merhale (1990-2000): Krizler Merhalesi

Yeni Dünya Düzeni'nin harekete geçişi sonrasında yirminci yüzyılın son on yılı, hem dört okulunun tamâmı, hem de onun bu okullarının her birinin kanatları altında bulunan kesimler itibâriyle İslâmî Uyanış'ın tarihinde, aynı şekilde hem Arab hem de Müslüman ülkelerdeki tâğûtlarla mücâdelemiz cihetiyle son derece önemli ve kritik bir on yıl olmuştur. Nitekim önceki bölümde de belirttiğimiz gibi bu on yılın başı Yeni Dünya Düzeni'nin harekete geçişine ve artık komutası Amerika'nın ve NATO üyesi Avrupa devletlerinden ona tâbi olanların eline geçtikten sonra ["yeni dünya düzenli"] Batı'nın, batı medeniyeti karşısında, bilhassa İslâm'ı ve İslâmî Uyanış'ı, kendisi için stratejik, medeniyet ve inanç eksenli, hattâ askerî bir düşman olarak belirlemesine tanıklık eder.

Bu on yıl boyunca Batı'nın, yönetici vekilleri ve bunların çeşitli birimleri eliyle İslâmî Uyanış'a karşı savaş politikasını aşağıdaki noktalar üzerinden özetlemek mümkündür. Öncelikle bunları zikredecek ve akabinde bunlara, söz konusu okullardan her birinin [bu süreç içindeki] seyrine ilişkin bir özeti eklemeye çalışacağız ki bunlar: Gayr-ı Siyâsî –Siyâsî –Cihâdî ve –Tekfîrci okullardır. [Yerli] Yöneticilerin ve Batı'nın İslâmî Uyanış'a karşı yürüttüğü savaş aşağıdaki özellikleri taşımaktadır:

1- [İslâmî] Uyanış'ın Cihâdî kanadını, yine Uyanış'ın -onların ölçülerine göre- Ilımlı kanat*lan*yla vurmak...[1]

---

1 [Vurdular vurabildikleri kadar ve vurmaya devâm ediyorlar; ama bu kez sıra, Mücâhidlere türlü türlü ihânetlerle vurmadık darbe bırakmayan ılımlılara geldi. Şu günlerde -biraz dikkat ederseniz- ılımlı kesimlerin tasfiye edildiğini görürsünüz. **Chomsky**'nin kulakları çınlasın, Mısır'da yaşanan olaylarla ilgili bir programı esnâsında, üstelik laik-çağdaş-batılı Mısır'lılar karşısında, İhvân'a karşı yapılanın yanlış, İhvânla ilgili ileri sürülen aşırılık gerekçelerinin tutarsız olduğunu anlatırken bir yerde -gülerek- "onlar da en fazla benim kadar Müslümandı" diyordu. Anlayan için bu sözlerle kasdedilenden öte "ılımlılık" olmaz ve "hoşgörü" kumkuması bu ılımlıların bizdeki versiyonundan ötesi bulunmaz. Peki n'oldu?! Vaziyyet ortada ve yoruma hâcet yok. Hani biri demişti ya, "Kâfirlerin Müslümanın leşine dahi tahammülü yoktur" diye.. Müslümanla leş kelimesinin bir arada anılması bize çok ağır gelse de işte öyle bir şey... Kızılderili şâir **John Trudell**, bir şiirinde "**Now you want us to cry your tears for you**" demiş.. Chomsky'nin sözleri bu türden bir şey midir bilemeyiz ammâ, o ılımlılara diyeceğimiz şudur ki, biraz daha beklesinler, Amerika günü geldiği zaman, elbet onlara, onların o kilisede günah çıkarma fasıllarını andırırcasına, '**buyurun şimdi benim gözyaşlarımla benim için kendi hâlinize ağlayın**' der ve bu hakkı kendilerine bir ılımlılık adına ihsân buyurur..! Burada -bir istirâhat olsun diye ve yalın bir tercümeyle- **Ahmed Matar**'ın **1994** öncesinde yazılmış bir şiirini o ılımlılara ithâf etmek isteriz ki başlığı şöyledir: [***Kurtuluşa Çâre Ne***, yahut] **Vesâil-i Necât**:

Batı'nın bombardıman uçakları tepemde / Ambargosu Batı'nın bütün çevremde / Batı'nın köpekleri hemen dibimde.. / Bana bir yardım edin / Ne yapababilirim / Beni öldrümemeleri için aceb çare ne?! / - Terörden uzak dur.. // ● Terörün babasına lanet / (Valla birader korkuyorum beni duyarlar diye!!) / Ne terörü?! / Elimde dişlerimden gayrı silâhım yok / Ondan da tecrîd ettiler beni! // - Peki hâlâ daha İslâm'a inanıyor musun? // ● Asla.. / Nitekim Nasrânîler beni Nasrânîleştirdiler / Sünnet sırrımı çözünce beni Yahûdîleştirdiler / Yahûdîler ise beni teste tâbi tuttular / Kalbimin saflığını gördükleri ân / Dînimi deynlerim kıldılar / Ne İslâmı?! / Ben oldum "Nasra-Yahuni[st]"! // - Ama adın hâlâ daha "Tâhâ".. // ● Hayır, hayır ben çoktan oldum "Coni"! // - Ama gözlerin hâla kara.. // ● Hayır, hayır.. mavi lenslerle değiştirdim gözlerimi. // - Peki ya esmer çehren.. // ● Asla.. beni [sadece şöyle bir] boyadılar. // - Hadi ordan peki ya o sık sakalın.. // ● Asla.. / Başımı tıraş ettiler / Sakalı(mı) bıyığı(mı) da / Dahası.. kaşları(mı) yoldular / kirpikleri(mi) dahi komadılar! // - Arab mısın sen? // ● No, don't be Silly, thay / Beni tercüme ettiler! // - Ama sende hâlâ daha ecdâdın kanı var!! // ● Peki benim günahım ne? Benim tercîhimle mi beni geride bıraktılar? // - Sendeki o kandır taleb olunan, sen değil.. / Ne işin var senin böyle şeylerle? / Uzak dur bunlardan.. // ● Peki öyleyse beni boğazlamayacaklarını nasıl garantileyebilirim?! // - İntihâr et / Yahut öl / Ya da ölümün pençelerine teslim ol!" Acaba şâir "ılımlı ol" deseydi bir fayda eder miydi?!

Velhâsıl: *"Sen onların dînlerine tâbi olmadıkça Yahûdîler ve Nasrânîler senden asla râzı olmaz..."* âyetinde beyân buyrulan düstûrdan sapma olmasa ne şâir sözüne gerek kalır, ne de "Allah'tan gelen ilim"le birlikte "Allah'ın velâyetini ve nusretini" de bir kenâra atıp kendi hevâ ve heveslerinin peşinde, üstelik Amerika'ya hizmet yolunda koşan, bu arada Amerika'nın onların ağızlarına sokuşturduğu dilden gayrı bir dille konuşmayan o ılımlılara söz yetiştirmek mecbûriyyetinde kalırdık. Ilımlıların şu günlerde çektiği "dünyâ" olandır, bunun bir de "ukbâ"sı var ki o zaman görürler çiğnemekten bir ân olsun geri durmadıkları mücâhidlerin etinin ne kadar acı olduğunu! Mtrcm.]

2- Onların anlayışına göre "Ilımlı" köktencilerin hareket alanını genişletmek; bunu da demokratik katılım kapısını, İslâmcılar için -iktidâr kurumlarına girsinler, girsinler de bir önceki maddede zikri geçen hedefi gerçekleştirsinler diye- genişleterek yapmak...

3- Tekfîrci akıma, istihbârat gözetiminde/ve onların denetiminde, daha fazla öne çıkması için yardım etmek/destek vermek ve yeni yeni tekfîrci tohumlar üretmek... Cihâdîleri Ümmet'ten koparmak ve iki tarafı birbirine düşürmek için tekfîrci akım ile cihâdı birbirine karıştıran/ve öylece sunan bir basın-yayın politikası takîb etmek... 1993-1997 yılında Cezâyir'de uygulanan ve başarıya ulaşan da budur.

4- Direniş tohumlarının doğuşuna güvence teşkîl eden İslâm'ın köktenci köklerini parçalamak için "Amerikan tarzı İslâmcılar" üzerinden basın-yayın yoluyla bir batılılaşma ve çözülme saldırısı/kampanyasının başlatılması...

5- Cihâdî Akım'a karşı güvenlik eksenli terörle mücâdele kampanyasının başlatılması...

6- Cihâdî Akım'a karşı, bir ön cebhe olarak resmî dînî müesseseleri kullanmak ve ılımlı İslâmî kesimlerin desteğini de buna eklemek sûretiyle siyâsî, basın-yayın/medya eksenli terörle mücâdele kampanyasının başlatılması...

***

Şimdi sözkonusu bu politikaların, yirminci yüzyılın son on yılı boyunca Uyanış'ın dört okulunun her birinin seyir çizgisi üzerindeki etkileri konusu üzerinde durmaya çalışalım:

1- Gayr-ı Siyâsî Uyanış (1990-2000)

Denilebilir ki tasavvufî, selefî, davet ve ıslâh akımı mensûbları gibi bazı örnekleri ile Uyanış'ın bu okulunun, bu on yıl boyunca başına gelenleri -en bâriz bir şekilde- ayrıştıran şu iki husûstur:

Birinci husûs: Bunların pek çok sembol isminin ve cemâatlerinin ilerleyen süreç içinde **siyâsîleşme**si ve parti – parlamento eksenli çalışma sâhalarına, demokratik kapılar üzerinden girmesidir ki, bu kapıları [onlar için] alabildiğine açanlar da bizzât hükûmetlerdir. Açılma sebebi ise -gerçekleştirmeyi kurguladıkları hedef itibâriyle- Uyanış'ın parçalanması ve yine onun üç okulunun, [bizzât ve bilfiil] Cihâdî Akım'ı hem [bir] kuşatma altına alması hem de ona karşı durmasıdır. Netîce itibâriyle sûfî, selefî ve teblîğ [cemâati] gibi kesimlerden pek çok şahsiyyet, demokratik alana ve seçim eksenli çalışmalara, buna imkân tanıyan muhtelif Arab ve İslâm ülkelerinde, ya bağımsız olarak ya da toplu hâlde ve parlamenter kitleler şeklinde girdiler.

İkinci husûs: [Kendi] aralarındaki itikâdî zıdlıklara rağmen selefîsinden sûfîsine varıncaya kadar bu Uyanış'ın çeşitli okulları arasında "**İrcâ Akîdesi**"nin, çağdaş bir siyâsî kimlikle ve böyle bir boyutla ihyâ edilmiş olmasıdır. Nitekim yöneticinin müslümanlığı–müminliğine; onun işbu vasfı/kimliği -ile- yönetim yolunun ve politikalarının,

özel ve genel uygulamalarının birbirinden ayrıştırılması konusuna vurgu [işbu İrcâ Akîdesi'nin modern bir versiyonu zımnında] yenilendi.

Hedef ise, göründüğü kadarıyla, hükûmetin/yahut rejimin, Yasama – Yürütme – Yargı gibi -kendisi hakkında küfürle hükmedilmesine sebebiyyet veren- kurumlarına katılma noktasındaki şer'î engelleri kaldırmaktı.

Böylece bu okulların siyâset-dışı vasfıyla ilgili kâidesi silikleşmeye başladı. Fiilî anlamda onların siyâsî, bir sonraki adımda ise şer'î görüşleri, onları bu uygulamaları dolayımında nice on yıllar öncesinden geçmiş bulunan diğer [siyâsî] okullarla aynı paydalarda buluşmaya başladı. Nitekim bu kitleler, bazı ülkelerde, İslâmî Uyanış'ın siyâsî okulu kapsamındaki Müslüman Kardeşler'e ve benzeri yapılara karşı gerçek bir râkib yapı oluşturdu. Özellikle de bunlardan bazıları laik [bazı] akımlarla seçim koalisyonları oluşturma yoluna gittiği zaman...! Diğer bazı hâllerde ise iki İslâmî okul arasında, ya iktidâr tahtındaki siyâsî akıma ya da muhâlefetteki laik olanına karşı büyük İslâmî kitleler ve çalışma cebheleri oluşturmak üzere birtakım ittifâklar yapıldı.

2- Siyâsî Uyanış (1990-2000)

1970-1990 arası dönem, Uyanış'ın çeşitli okulları ile Arab ve İslâm ülkelerinin hükûmetleri ve güvenlik birimleri arasında yaşanan çatışma eksenli karşılaşmada, ister cihâdîlerin, Suriye, Lübnân, Mısır, Libya, Cezâyir ve sâir ülkelerde vukû bulduğu gibi, hükûmetlerle askerî anlamda yaşadığı çatışma dolayımında olsun, isterse de davetcilerden, ileri gelen âlimlerle hatîblerden olan siyâsîlerin hükûmetlerle yaşadığı çatışmalar bazında olsun keskin bir yükselişe tanık oldu. İşbu çatışma hâlleri, genel anlamda İslâmî Uyanış'ın halk tabanlarının, özel anlamda ise cihâdî fikriyyatın ve onun halk eksenli tabanının genişlemesi netîcesini doğurdu...

...Daha önce de dediğim gibi hükûmetler, aynı şekilde onların batılı danışmanları ve sözü geçen o rejimlerin hem bu gününü hem de yarınını [planlama-programlama yoluyla] idâre eden kişiler, işlerin tehlikeli bir noktaya doğru yol aldığını gördüler. [Bu hâl karşısında] akıllarının ifrâz ettiği hîle/entrika ise -zindânların ve kabirlerin tıka basa İslâmcılarla doldurulması aşamasından sonra- demokrasi oyunu ve bu oyuna -ya İslâmcı sıfatıyla, ya ucuz/izinli laik partilerin pankartları altında, ya da bağımsız [adaylık vasfıyla]- katılım [sağlasınlar diye bu kapıyı açmak] oldu...

...Bu on yıl (1990-2000), Müslüman Kardeşler Hareketi'nin ve ondan neşet eden okulların yöntemleri ve uygulamalarıyla ilgili -sözkonusu siyâsî uygulamalara geçerli mazeretler uydurmak için- çok kritik bir dönüşüme tanıklık etti. [Bu uğurda] pek çok kitâb yazıldı; araştırmalar ortaya konuldu; makâleler kaleme alındı ve hamâsî hutbeler îrâd olundu. Bütün bunlar ise bu yönelime teşvîkte bulunan, yasal kanallardan ve tanınan fırsattan istifâde olunmasını salık veren şeyler, ilh... gerekçelerdi...

...Müslüman Kardeşler hareketi, onun kolları ve diğer bazı İslâmî kitleler, Arab ve İslâm ülkelerinin çoğunda belediye seçimlerine girdiler. Aynı şekilde -Ürdün, Mısır, Lübnân ve Kuveyt'te yaşandığı gibi- genel seçimlere katıldılar. Suûdi Arabistan'da

ve Körfez ülkelerinde ise hükûmet müessesesi sayılabilecek yapıların içine -çeşitli sıfatlarla- girdiler. Parlamento deneyimi, geçen o on yılın sonunda Tunus, Fas, kezâ Moritanya ve Cezâyir gibi bazı ülkelerde de harekete koyuldu. Bunun benzeri hâller, İslâm âleminin çoğu ülkesinde yaşandı. Bilhassa bu deneyimlerin -en meşhûrlarının yaşandığı- Pakistan'da ve Türkiye'de...

Bu deneyimlerin -hacmi ve siyâsî göstergeleri itibâriyle- en önemlileri Tunus ve Pakistan'da, son olarak Cezâyir'de, akabinde ise Türkiye'de yaşananlardı. Nitekim [iktidâr tahtına kurulu] yetkililer, bu on yılın ve yirminci yüzyılın sonunda, bu kapının mutlaka kapatılması gerektiğine ve İslâmî Uyanış'ın bütün okullarına karşı [savaşta], yeniden onların 'köklerini kazıma yolu'na dönmek gerektiği fikrine kâni [ve dahi kâil] oldular. Uyanış'ın merhalelerine ilişkin "Dördüncü" madde de göreceğimiz gibi ki bu konuya orada değineceğiz inşâallah...

Ama bu noktada zikre değer olan ve dile getirmemiz gereken şudur ki: Müslüman Kardeşler Hareketi'nin ve onların kolları olan İslâmî hareketlerin yöntemleri, Allah cümlesine rahmet etsin Hasen el-Bennâ, Abdulkâdir Avde [/Udeh] ve özellikle de Seyyid Kutub gibi ilk kurucu öncülerin düşünceleri üzerine binâ edilen yöntem eksenli esâsların pek çoğunda, bir inkılâba, bir değişim-dönüşüme şâhid oldu. Yöntem eksenli [bu] inhirâf açısı, sultânların kapıları önünde aylakçılık sebebiyle ve yine onların riddet esâsları, Allah'ın [hükümlerinin] dışında hüküm belirleme, kâfirlere ve bu Ümmet'in düşmanlarına dostluk/bağlılık gösterme üzerine kurulu laik kurum-kuruluşlarında belli makâmlara gelme[leri] nedeniyle gittikçe arttı.

Demokrasi meselesine, ne gibi etkilerinin olduğu konusuna ise biraz ayrıntılı bir şekilde Sekizinci Bölüm'de değineceğiz inşâallah...

3- Cihâdî Uyanış (1990-2000)

Cihâdî Uyanış -inşâallah gelecek fasılda bir nebze tafsîlatla da göreceğimiz gibi- yetmişli ve seksenli yıllar boyunca birtakım hükûmetlerle gerçek ve geniş çaplı bazı çatışmaların/mücâdelelerin içine girdi. Bu mücâdeleler esnâsında pek çok kurbân verdi. Beri tarafta halk tabanlı temelinde bir genişleme hâli yaşadı. Ayrıca istihbârat mührü taşıyan güvenlik eksenli bir koğuşturmalar sürecine marûz kaldı...

...1984 yılından itibâren genel anlamda İslâmî, özel anlamda ise Cihâdî Uyanış'ın önünde cihâd için açılmış bulunan Afganistan dervâzesi, bu Uyanış'ın pek çok önderini Afganistan'a gitmek yolunda harekete geçirmiş idi. Nitekim burada 1984 ila 1992 yılları boyunca eşsiz bir tecrübe yaşadılar. Sovyetler Birliği'nin dağılması akabinde ve Amerika'nın Ruslara karşı koyma noktasında İslâmî sırta ihtiyâcının kalmadığı bir vakitten hemen sonra Amerika'nın planlayıp-programladığı, Pakistan'ın uygulamaya koyduğu, Arab ve Avrupa devletlerinin de takîbe koyulduğu güvenlik kasırgası, Cihâdî Akım'ın ekseriyyet kadrolarının ve kendi ülkelerinde -o ülkelerin hükûmetleri ile yaşadıkları çatışma nedeniyle- aranmakta olan kişilerin çoğunun, Batı Avrupa'da

ve buna benzer Kanada, Avustralya gibi ve sâir ülkelerde açılmış olan siyâsî ilticâ alanları üzerinden [şu veya bu ülkeye] dağılması sonucunu doğurdu. Yahut bunlar, hükûmetlerinin, kendilerini, o zaman itibâriyle henüz bu ülkeler arasında yapılmamış olan güvenlik eksenli işbirliği çerçevesinde koğuşturmayacağı diğer bazı Arab ülkelerine gittiler. Ama peşpeşe gelen Amerikan idâreleri, İkinci Körfez Savaşı (veya Çöl Fırtınası) sonrasında Cihâdî Akım'la mücâdele etmek için önüne tâm bir yol harîtası koydu. Çerçevesi de terörle küresel mücâdele olarak belirlendi ki -inşâallah ilerleyen satırlarda da göreceğimiz gibi- Oğul Bush, bunu, Eylül 2001 sonrasında gerçek bir dünya savaşı boyutuna taşıdı.

Terörle küresel mücâdele'nin bu on yıllık süreç içindeki programını ise aşağıdaki noktalar üzerinden özetlemek mümkündür:

//...

Terörle Küresel Mücâdeleyle İlgili Plan-Programların Ana Hatları 1990-2000:

1- Mâlî kaynakların kurutulması...

2- Cihâdî kadroların ve komuta kademelerinin öldürülmek ve/ya esârete mahkûm edilmek üzere hedefe konulması...

3- Çeşitli devletler arasında terörist suçluların (Cihâdîlerin) teslîmini ve değiş-tokuşunu öngören antlaşmaların yapılması...

4- Cihâdîlerin önünde güvenli sığınak ve barınak olabilecek merkezlerin yok edilmesi...

5- Güvenlik eksenli işbirliği alanlarının bölgesel boyuttan küresel boyuta taşınması...

6- Terörle mücâdele mevzûatlarının genişletilmesi...

7- Mücâhidleri karalamak ve onları tecrîd etmek amacıyla [onlara karşı yürütülen] medyatik savaş...

....//

İşte Amerika'nın liderliğinde yürütülen bu 'terörle küresel mücâdele kampanyası', böylece cihâdî hareketlerin liderleri, kadroları ve [muhtelif] unsurlarının, koğuşturma, suikasd, kaçırılma, esâret ve sığınakların kapatılması.. gibi endişeler içinde yaşayan unsurlara dönüşmesi netîcesini getirdi...

...Mâlî kaynakların kurutulması programları/politikaları ise hem onların erzâkının hem de onlarla birlikte dünyanın bir ucundan öbür ucuna sürgünler hâlinde gidip gelmiş ve dînlerini muhâfaza etmek için gurbet yollarını tutmuş olan bu garîb müminler için kazılan bu çağdaş hendeklerin âteşinde kavrulmuş eşlerinin ve çocuklarının günlük lokmasının kesilmesi hünerini göstermeye yetti.

***

Bu noktada dikkat çekmemiz gereken önemli bir husûs daha var ki o da bu süreç içinde varlık gösteren yeni bir cihâdî okulun ortaya çıkışıdır ve bunu şöyle adlandırmak mümkündür:

- **Ferdî Cihâd Olgusu:**

Bu Ümmet'in -vicdân sâhibi- gençlerinin vicdânları üzerindeki baskı havaları sebebiyle bunlardan bazıları, şu veya bu vakitler arasında, şurada veya burada cihâdî bazı eylemler gerçekleştirdiler. Bunlar, hiçbir yapıya mensûb olmayan bazı ferdlerdi. Bu [ferdî eylem olgusu] ise kadîm bir olgu olup İkinci Haçlı Seferleri'nin, onsekizinci yüzyılın başlarında gelişinden itibâren başlamıştır. Şehîd "Süleymân el-Halebî"nin yaptığı şey bu kabîldendir ki kendisi Şâm'ın kuzeyinde Haleb'den Kâhire'ye göç eder. Beyt-i Makdise uğramak sûretiyle ki orada bazı âlimlerle görüşür; General "Kléber"i öldürme konusunda bir fetvâ alır. Kléber ise Mısır üzerine yapılan Fransız Seferi'nin komutanı olduğu gibi aynı zamanda Napolyon'un -Fransa'ya döndükten sonra- kendi yerine bıraktığı kişidir. Allah rahmet etsin Süleymân el-Halebî, Kléber'i öldürür ve bu hâdise Fransız Seferi'nin Mısır'dan çekilmesini getiren sebeblere bir girizgâh olur. Bilahare el-Halebî, kendisine fetvâ veren âlimle birlikte idâm edilir. Allah [her ikisine de gani gani] rahmet etsin. Bu olgu, şartlara göre tekerrür eder.

Şu var ki 1990-2000 arası on yıllık dönem boyunca ve Üçüncü Haçlı Seferleri'nin harekete geçmesi ve Yeni Dünya Düzeni'nin kurulması sonrasında, bu tür eylemler çoğalmaya ve bir olgu oluşturacak oranda ve cihâdî bir medrese teşekkül ettirecek derecede artar... Başlıbaşına ele alınmaya, etrâflıca incelenmeye ve geliştirilmeye değer bir olgu olarak ki, buna dâir bazı açıklamalar ileride gelecektir inşâallah...

...Nitekim Haçlıların bazı askerleri, sivilleri ve çeşitli varlık unsurları, bu türden, hârika ve şanlı diye betimlenebilecek ferdî cihâdî operasyonlara hedef oldu. Bunlar, düşmanda bir kafa karışıklığı oluşturdu ve gelişmekte olan bir direnişin tohumlarının müjdecisi oldu. Eğer bu direnişin olgunlaşması mukadder olursa, öyle inanıyorum ki bu, gelecekte yaşanacak müstakbel mücâdelenin -biiznillah- en önemli dayanağını oluşturacaktır.

4- Aykırı Uyanış ve Tekfîr Akımı (1990-2000)

Tekfîr olgusunu anlamak için, onu husûle getiren ve daha önce aşağıda yer alan şekliyle özetlediğimiz denklemi anlamak gerçekten de önemlidir:

//..

Kâfir Zâlim Yönetici + Kan Dökücü Mücrim Cellâd + Sultâna Münâfıklık Eden Âlim + Âciz Bir Uyanış + Fesâdın Kendisine Galebe Çaldığı Umûm Halk + Hamâset Sâhibi Câhil Mazlûm Genç = Tekfîrci Akım'ın Doğuşu

....//

Yetmişli yılların başlarındaki doğuş tarihinden şu günümüze kadarki süreç içinde bu olgunun başına gelenin hulâsası şudur ki: Bu Akım, sınırlı ve izole bir hâldedir; kezâ İslâmî Uyanış veya Müslüman halk çevreleri içinde olsun, ne popülerlik ne de yayılma alanı kazanabilmiştir. Beri tarafta aralarındaki ihtilâflara ve hilâflara rağmen siyâsî, gayr-ı siyâsî ve cihâdî üç okulun muhtelif ferdleri ve cemâatleri arasındaki irtibâtlar ve iletişim kesintisiz bir şekilde devâm etmiştir. Bunların arasında fikrî bir iletişim yaşandığı gibi şahsî irtibâtlar da kurulmuştur. Hattâ üzerinde ittifâk sağlanan çeşitli meselelerde ve farklı seviyelerde bir işbirliği bile vukû bulmuştur. Ama bütünü itibâriyle İslâmî Uyanış, tekfîr olgusunu ve bu yolu tutmuş kimselerin fikriyyatını dışlamak üzerinde birleşmiştir ki bu da onun silikleşip büzülmesine yardımcı olmuştur.

İşbu [Tekfîrci] Akım'ın fikriyyatına ve ferdlerinin davranışlarına mührünü vuran, cehâlet, dikkafalılık, sertlik, şiddet ve mantıkdışılık gibi hasletler üzerinden şekillenen doğanın son derece kötü olması sebebiyledir ki bu Akım, ne Uyanış'ın içinde ve ne de dışında bir zemin kazanabilmiştir. Şurada veya burada izole hâlde, büzülmüş birimler şeklinde olanlar müstesnâ ki bunlar, kendi kinlerini ve cehâletlerini, yine kendileri yudumlayıp durmuş ve birbirlerini tasfiye yoluna koyulmuştur. Ama bu olguyla ilgili başlık altında aşağıdaki önemli mülâhazalara dikkat çekmek yerinde olacaktır:

Birinci mülâhaza: şudur ki: Tekfîrci Akım'ın cemâatleri, Müslüman kitleleri, onların âlimlerini, uyanışlarının öncülerini ve davetcilerini, [iktidâr tahtındaki] yöneticiyi ve onun zebânilerini tekfîr etmediler diye, aynı şekilde yöneticileri tekfîr etmeyenleri de tekfîr etmediler diye ve onları tekfîr etmeyenleri de tekfîr etmediler diye -ki onların o bedbaht tekerlemesi ve fikirlerinin hareket temeli böyledir- tekfîr etmelerine rağmen bu işte hayret verici ve garîb olan şudur ki, bunlar, insânlardan, kendisinin kâfir olup-olmama hâli dolayısıyla ayrıldıkları kâfir yöneticiye karşı cihâd düşüncesini benimsememişlerdir! Tekfîrci cemâatler hakkında, çok az sayıda tecrübe istisnâ tutulmak kaydıyla, yöneticilere karşı savaş verdikleri de bilinen bir şey değildir... Müslüman toprakların bağrına [işgâl kasdıyla] ayak basmış olan Yahûdîler ve Hırıstıyanlar gibi asıl/gerçek kâfirlere karşı cihâd çağrısında bulundukları da görülmüş şey değildir. Beri tarafta bunların ellerinde, öldürdükleri masûm Müslümanların kanı vardır... İşte bir kutlu rivâyette, bu gibi gürûhların özellikleri kapsamında dikkatlerimize sunulan hakîkat de budur: [Onlar,] «Ehl-i evsânı bırakır ehl-i Kur'ân'ı katlederler.»[1]

---

[1] [Yani putperestleri, müşrikleri veya asıl kâfirleri bırakır, onlarla uğraşmazlar; ama Müslümanların başına tebelleş olur, onlara karşı savaşır ve onları öldürürler... Meselâ Suriye'de sâlih Müslümanların başına belâ olanlar, ömrü cihâd meydânlarında geçmiş Ebû Hâlid es-Sûrî gibi yiğit erlerin katline iştirâk edenler; Abdulazîz el-Katarî gibi mücâhidlerin ölümüne sebeb olanları hatırlamak lazım. Dilleri, -tırnağı bile olamayacakları- Doktor Eymen ez-Zevâhirî gibi insânlara papuç kadar uzayanlardır onlar..! Üsâme Bin Lâdin'e kurşun sıkma, onunla çatışmaya girme, onu türlü türlü yollarla tehdîd etme şeref.....ine nâil olanlar da onlardır! Üstüne üstlük ve bütün kepazelikleriyle yol bozmaktan dem vuranlar da bunların ta kendileridir..! Irâk sâhasında görülmüş en şanlı direniş yapraklarından birini yele vermek için yarışa tutuşanlar, o da yetmezmiş gibi gelip de Türkiye'nin göbeğinde sâlih hocaların kafasına kurşun sıkacak kadar zıvanadan çıkanlardır. Allah müstahaklarını versin demekten gayrı ne gelir elden! Mtrcm.]

İkinci mülâhaza şudur ki: Tâğûtî hükûmetler ve onların arkasındaki [farklı] İslâm düşmanları, cihâda karşı savaşta ve onun uyanışını durdurma konusunda bu Aykırı /Şâz Akım'ın ne denli önemli olduğunu anlamışlardır. Bu ise şu gibi basît bir ayrım dolayısıyladır:

Cihâdîler, Ümmet'i, bize karşı saldırıya geçmiş olan -Yahûdîler, Hıristıyanlar ve Putperestler gibi- hâricî kâfir düşmanlara karşı savaşma, kezâ bu kâfir düşmanların hedeflerini gerçekleştirme işini kendi üzerlerine alarak bu uğurda kendi milletlerine karşı savaşan tâğût yöneticilere [:dâhili düşmanlara] karşı koyma yolunda harekete geçirmeye ve seferber etmeye çalışmaktadır/istedikleri budur. Beri tarafta tekfîrciler, Ümmet'in genelini tekfîr etme ilkesinden yola koyulmaktadır! Peki hâl böyleyken ve onları dînlerinden sıyırıp çıkarmışlarken onlarla birlikte nasıl cihâd etsinler!

Yöneticiler, onların aveneleri, istihbârat birimleri, İslâm'a ve Müslümanlara karşı savaşa odaklanmış araştırma merkezleri, evet bu mendebur kesimin farkına vardığı ikinci bir önemli husûs ise şudur ki, tekfîrcilik yaftasını, 'bunlar Hâricî'dir; yöneticileri, avenelerini ve âlimlerini tekfîr ederler.. avâm-ı nâsı da tekfîr ederler..' diyerek (-ki bu yalan bir iddiâdır; çünkü Cihâdîler, malûm olduğu üzere, tekfîr tekerlemesini, böyle körükörüne dillerine dolamazlar; aksine onların dörtbaşı mamûr bir fıkhî çizgileri vardır ve de bu, Ehl-i Sünnet ve'l-Cemâat'in, bilinen akâidine dayanmaktadır; ayrıca onların eserleri/yazdıkları, minberleri/haber merkezleri bunun en büyük delîlidir-), evet, hükûmetler, o yaftayı, böyle bir söylemle, Cihâdîlerin üzerine yapıştırmayı, onları, kendi halk tabanlarından koparacak en önemli yollardan biri olarak görmüşlerdir. Bundan dolayı yöntem[leri] ve hedefler[i] itibâriyle birbirine ters bu iki akım (ki kasdım, "Cihâd Akımı [Cihâdî Akım]" ile "Tekfîr Olgusu"dur) arasındaki o apaçık duvarı, bunları birbirinden ayıran o seddi yıkmak yolunda çalışmıştır.

Üçüncü ve son derece önemli mülâhaza ise şudur: Bu Ümmet'e düşman olan ve Ümmet'in Cihâdî Uyanışına karşı yeni yeni yollar peydahlamak için gece gündüz demeden çalışan istihbârat birimleri, o muzır/şenî tekfîr eylemlerinin işe yararlığını gördükleri zaman, özellikle de Cezâyir'de Ümmet ve Cihâd hakkında işlemiş oldukları o aşağılık cürümlerinden sonra (-ki burası, Altıncı Bölüm'de Cezâyir tecrübesiyle ilgili konuyu ele alırken inşâallah biraz tafsîlatla açıklamaya çalışacağım gibi istihbâratcılar için bir deneme tahtası, bir test alanı olmuştu), evet, istihbâratcılar, onları Ümmet'ten koparmak konusunda cihâda ve mücâhidlere karşı durmanın en başarılı yollarından birinin onları tekfîrcilikle ithâm etmek olduğunu, böyle bir durumda insânların onlardan nefret edip uzak duracaklarını, dolayısıyla da onların işini bitirmenin kolaylaşacağını görmüşlerdi. Cezâyir'de uyguladıkları da zâten buydu...

...**İstihbârat birimleri**, bu "**Tekfîrci**" **olgu** üzerinde enikonu çalıştıklarında, daha önce tekfîrin doğuşu dolayımında işâret ettiğim denklemi keşfetmişlerdi. Nitekim bu olgu, daha önce arzettiğim koşullar altında tabîî bir şekilde doğmaktadır. Bu yüzden istihbâratcılar, **yapay klonlama** yoluyla ve sömürgecilerin veya tâğûtî rejimlerin

varlığı netîcesinde, cihâdın, doğal olarak doğabileceğini düşündükleri çevreler/veya bölgeler içinde tekfîrci [bazı] akımlar üretmeye yönelmişlerdi. Bununla ilgili bir örnek Kuveyt Çöl Fırtınası Savaşı'ndan ve cihâd ile direniş tohumlarının doğuşundan bu yana Suûdi Arabistan'da yaşananlardır. Nitekim Suûdi Arabistan'ın İçişleri Bakanı **Nâyif Bin Abdulazîz**, sâbık Mısır İçişleri Bakanı, bednam, [Müslümanlar hakkında] kök kazıma teorileri ve iğrenç [işkence] metodlarıyla meşhûr "**Zekî Bedr**"i ve onunla birlikte Mısır istihbârat birimlerinden bir çalışma ekibini, kendisi için danışmanlar edindiğinde, bunu da -1991 senesinden itibâren- Suûdi Arabistan'da despot bir birim oluşturmak üzere yaptığında, **Suûdi Arabistan istihbâratı** yapacağını yapmıştı ki, bunun sonuçları kapsamında bize ulaşan az mikdârda bazı haberler, orada **tekfîrci damarlar üretme işlemleri**ni ve Suûdi Arabistan'da vukû bulacağı tahmîn edilen **cihâdı karalama** hazırlıklarını işâret ediyordu. [! Yazılanlara ve tarihine dikkat ! Mtrcm.]

Cidde'deki meşhûr "er-Ruveys" hapishânesinden kurtulan bazı Suûdlu ve başka milletlerden cihâdî tutuklular, şunu kesin hatlarla ortaya koydular: 1994 yılı Riyâd ve Hubar patlamaları sonrasında ve bunu müteâkiben Suûdi Arabistan'daki birtakım cihâdî yapılar eliyle varlık gösteren bazı eylemlerin akabinde, cihâdî geçmişleri olan yahut böyle olduğu düşünülen binlerce genç, sorgulanmak üzere tutuklanıp hapse atıldılar. Bu gençler, Suûdi Arabistan güvenlik birimlerinin, Mısır, Tunus, Suriye ve işkence bilimlerinde köklü bir geçmişe sâhib diğer bazı ülkelerden ithâl etmiş olduğu iğrenç işkencelerin bin türlüsüne marûz kaldılar. Ammâ ve lâkin, Cezâyir güvenlik birimlerinin deneyiminden öğrendikleri, cihâdı tarumar etmek için Tekfîrci Akım'ın ne derece işe yaradığıydı! Ki bu, yaşanan en önemli tecrübelerden biriydi. Dolayısıyla bunu kopyalama ve [zikri geçen] o denklemin ilgili bölümlerini uygulamaya koymak yoluyla doğurtma/üretme yoluna gittiler.

Suûdi Arabistan–Cidde–er-Ruveys hapishânesinde yaşananlara bizzât tanık olmuş ve bunları yaşamış kişilerden biri şöyle demişti:

{"Dayak ve elektrik fasıllarıyla varlığını bulan beden eksenli/fizikî **işkence** seanslarından sonra bizlere bir adam gelirdi. Bu adam manevî işkence işinin başı, denetçisiydi. "en-Nehâvile[1]"den olan Şîî bir adamdı. Kendisini "Ebû Nâyif" diye tanıtmıştı. Altmışlı yaşlarında topal biriydi. Bu adam, bizlere, [insânı dînden çıkaran] türlü türlü küfürler yağdırır; **Dîn'e, Allah'a ve İslâm'ın mukaddesatına söver**; İslâm'ın değerleriyle alay eder; cihâda ve mücâhidlere sövüp sayardı. Fizikî işkence seanslarında çektiklerimiz, duyduğumuz bu aşağılık şeylere kıyâsla âdeta bizlere hafîf gelirdi. Ondan sonra bizlere şöyle derdi: "**Şimdi siz Şerîat idâresi mi istiyorsunuz**?! Peki Veliyyü'l-Emr'in, kendisiyle hükmettiği şey nedir? Şerîat değil midir? "...!!... Şerîatı" hoşunuza gitmez mi?" {...!!... Burada aşağılık, sokak ağzı, sinli-kaflı bir küfür vardır.} Bunun akabinde gülmeye başlar, [işkenceci] cellâdlar da onunla birlikte gülerdi. Ve devâm ederdi: "İşte **Şeyh İbn Useymîn** ve işte **Bin Bâz**..! Bunun Şerîat, devletin de

[1] **en-Nehâvile**: Suûdi Arabistan'da Şîîleri ifâde etmek için kullanılan bir isimdir/tabîrdir. [Müellif]

Tevhîd Devleti olduğunu söylüyorlar." ... Bu minvâl üzere sözlerine devâm ederdi. Cihâdîlerden olan tutuklu kardeşler çoğu kez alınır ve çırılçıplak bir hâlde bir araya toplanırdı. Avret yerlerini ise elleriyle kaparlardı. Sonra teker teker çağrılırlardı. [Bu türden herhangi bir] tutuklu, öncelikle bağlanır, sonra [tavana] asılır, sonra da cellâd gelip elinde tuttuğu bir sopayla onun tenâsül uzvuyla oynardı. Ondan sonra tenâsül uzvu şeklinde plastik bir cisim getirir ve bunu tutuklunun arka tarafında dolaştırmaya başlardı! İstediği şeyleri itirâf etmemesi hâlinde ona tecâvüz edeceğini ve kendisine livâta yapacağını söyler, onu böylece tehdîd ederdi. Ondan sonra kendisinden orada hâzırda bulunan -ve Veliyyü'l-Emr'i, âlimleri ve Suûdi Arabistan toplumunu tekfîr ettiği itirâfını içeren- birtakım evrâklara imzâ atmasını isterdi!! Bazı kardeşlerden, Suûdi Arabistanlı cellâdlar tarafından bazı tutuklulara livâta yapılıp tecâvüz edildiği bilgisi bizlere aktarılmıştı.!!}

Maâşlarını, ağa babaları, memleketin müftîsi [Bin Bâz] başta olmak üzere Büyük Âlimler Birliği'nin, dillerine yalanı dolayarak defalarca tekrâr ettiği "Tevhîd Devleti, Allah'ın, kendisiyle [Ümmet'e] fayda verdiği ve yine ancak Allah'ın bileceği sayıda hayrın kendisi eliyle tahakkuk ettiğini" söyledikleri, hakkında böyle bir yalancı şâhidlikte bulundukları [o sözümona] **Tevhîd Devleti**'nden alan memûrların yaptığı işe bakın! Acaba bu da tahakkuk ettiğini söyledikleri o hayırdan bir parça mıdır!! Suûdi Arabistan muhâlefetinin, sözkonusu bu iğrenç meselelerle ilgili beyânına daha önce yer vermiştim ki bu kitâbı okuyacak zümrenin duygularını göz önünde bulundurarak ve hayâ duygusuyla bunlara yer verip vermemekte ciddî bir tereddüd hâli de yaşamıştım. Şu da var ki İbnü'l-Kayyim rahmetullahi aleyh'in dediği gibi, "Hakk'ın hakkı, halk'ın hakkından daha evlâdır (حق الحق أوجب من حق الخلق)" diye düşünmüştüm. En azından insânların yaşanan hâdiselerin bir kısmını bilmesi gerekirdi.

"er-Ruveys" hapishânesi mahkûmlarından olan şâhidler, [Suûd dışındaki] diğer Arab ülkelerinden olan yabancı tutukluların da, yine üzerinde Suûdi Arabistan'a tekfîr düşüncesini taşıdıkları, ayrıca ülkeye silâh ve mühimmat soktukları itirâfını taşıyan evrâklara imzâ atsınlar diye ağır bir şekilde işkenceye tâbi tutulduklarını belirtmişlerdi. Bütün bunlar ise tehdîd ve envâiçeşit işkence baskısı altında istenmektedir. Bu işkenceler, bunları kullandıkları bilinen ve bu konuda köklü bir geçmişleri olan Mısır, Suriye, Ürdün, Tunus vs. ülkelerin işkencelerine benzemektedir. Nitekim o işkencelere marûz kalanlardan biri bana şöyle anlatmıştı:

...Kırbaçla yapılan ve adına **"Muz" denilen bir işkence seansı vardı**. Çünkü bu işkence seansında tutuklunun derisi [muz soyulur gibi] soyulurdu!! Öncelikle elleri arkaya doğru ayaklarına bağlanırdı. Böylece sırtı [geriye doğru] kavisleşir ve şekli bir muzu andırırdı. Sonra göbeğine vurulur da vurulur ve bu işkence böylece devâm edip giderdi... Bir de adına "**Sindirella**" denilen demir bir kafes vardı. Tutuklu buraya asılır, dört tarafı parmaklıklara doğru gerilir, sonra bu kafes son sürat döndürülür ve belli aralıklarla elektrik verilirdi. Tutuklu buradan kendinden geçmiş bir hâlde çıkar, akabinde üzerine su dökülür ve itirâfta bulunması istenirdi...

İşte böyle... Şimdi varın o denklemi yeniden bir düşünün..!

Kâfir zâlim yönetici + [dînden çıkarıcı] küfrü dilinden düşürmeyen, ondan sonra tutuklulara, âlimlerin, Veliyyü'l-Emr hakkında verdikleri tevhîd hükmünü[/kendisinin muvahhid-Müslüman olduğunu] hatırlatan mücrim bir cellâd... (İşte tâm bu noktada gariban tutuklunun kafasında tekfîr mekanizması harekete geçer)... sonra tutuklular toplu hücrelere bırakılırlar. Bu hücrelere salınmış istihbârat subaylarından veya tekfîr belasına tutulmuş kimselerden bazıları da [tâm bu noktada] yapacaklarını yaparlar ve bu ortam[lar]da tartışma alevlenir. Böylelikle de tekfîr genleri klonlanmış olur. En nihâyet serbest bırakılma karşılığında itirâfların altına imzâ konulur.

«Şeytânların kimlerin üzerine indiğini size haber vereyim mi?»[1] [26/eş-Şu'arâ, 221] buyuran Rabbimiz ne yücedir.

Bunlar, 1995 yılında duyduğumuz tanıklıklardı ve henüz daha Suûdi Arabistan'da kayda değer herhangi bir karşı karşıya geliş hâli başlamış da değildi. Şimdilerde ise başlamış durumda ve izleri görünmekte.. Suûdi Arabistan istihbâratının elinde, sözü geçen bu tekfîrci hazînelerden devasa bir arşivin olduğu kuşku götürmez. Sulta(n) âlimlerinden cehâlet numûnesi tiplerin istinâd edeceği ve kendisi üzerinden -Amerikalılara ve Suûd sülâlesinden ona kuyruk olmuşlara karşı cihâd eden- mücâhidlerin Hâricî tekfîrciler olduğuna ilişkin fetvâ devşirecekleri bir hazîne ve arşiv...!

Basın-yayın organlarını ve bunların günümüz itibâriyle [2004 öncesi..!] cihâdîler tarafından deruhde edilen işleri yansıtma biçimlerini takîb eden bir kimse, [mücâhid] kardeşlerin **Hâricî** olmakla ithâm olunduklarını ve ilk Hâricîlerin düşüncelerini taşımakla yaftalandıklarını görür. Bu da tiyatro sahnesini andıran bir senaryo üzerinden yapılmaktadır ki [o kardeşlere yöneltilen] ithâmların [ve bu **tiyatro senaryosu**nun] özeti şudur:

...Bunlar Müslümanların birliğini bozan kimselerdir...

...Yöneteni de yönetileni de tekfîr edenlerdir...

...Mekke ve Medîne'de patlayıcı depolamışlardır...

...Mushafların arasına patlayıcı maddeler yerleştirmişlerdir!...

...Müslümanlardan ve kendilerine emân verilmiş olanlardan masûm kişileri katletmişlerdir... ilh...

Hiç kuşku yok ki kurulan bu **tuzak**, büyük ölçüde başarıya ulaştı. Nitekim **Suûdi Arabistan**'da kendilerine itimâd olunan bazı **âlimler**, **Prens Nâyif** ve onun -Arab ülkeleri **istihbârat birimleri**nden olan- danışmanları tarafından hazırlanıp sahneye konulan bu tiyatroda yer almak üzere işe çıktılar.

Bu mülâhaza, tekfîrci damar ile istihbârat birimlerinin içiçe geçmişliği konusunda dikkate alınması ve mutlaka dikkat çekilmesi gereken en önemli husûstur. İlerleyen

1 [«Vebal yüklenici/günahkâr her bir iftirâcı/sahtekâr üzerine inerler.» (26/eş-Şu'arâ, 222)]

fasıllarda Cezâyir'deki cihâdla ilgili felâketi, öz bir şekilde ele alacağımız zaman, bu konuyla ilgili biraz tafsîlata inmeye çalışacağız inşâallah.[1]

---

[1] [Müellif'in 2004 yılı öncesinde yaptığı yukarıdaki açıklamalarını takîb eden yıllar içinde sadece Irâk'ta yüzbinlerce Sünnî Müslüman bu tür işkencelere marûz kaldı. Üstelik Amerika ve onun Îrân ile Suûdi Arabistan başta olmak üzere batılı-doğulu, gizli-açık müttefikleri tarafından daha fazla geliştirilmiş yöntemlerle-tekniklerle ve sistematik bir şekilde... Netîcesinin ne olduğunu ise herkes biliyor. Cezâyir benzeri bir olay bu kez Irâk'ta ve Suriye'de yaşandı. Müellif'in Suûdi Arabistan özellinde yer verdiği bu işkencelerin daha ağırı ve iğrençliği itibâriyle neredeyse tıpatıp aynısı çok uzun zamanlardan beri Îrân'da da uygulanıyor. Üstelik -Sünnileri geçtik- bizzât Şîî muhâliflere karşı... Meselâ ~~Ayetullah~~ Kazimeyni Burucerdî'nin başına gelenler, Suûdi Arabistan'daki gençlerin başına gelenlerden zerre miskâl farklı değil... Kendisi, İslâm Devrimi adı altında hırsızlık ve yolsuzluk yapmayın, insânlara haksızlık, zulüm ve işkence etmeyin; sizin yaptıklarınız yüzünden artık Peygambere bile dil uzatılıyor, dedi diye işkence altına alındı. İşkence sonrasında kendisine bir video kaydettirildi ve ona: Ben insânları etrâfıma Mehdi olduğumu ilân etmek için topluyordum!! dedirtildi. Aynı hayâsızlık orada da pek çok kişiye karşı işlendi ve işleniyor. Mehdi-i Haz'ali, Abdulkerîm Süruş gibi insânların yaşadıkları, ayrıca burada sadece isimleri bile epeyce bir yer tutacak olan kişilerin anlattıkları, yürek burkan ve insân haysiyyetini payimal eden şeylerdir. Nitekim Prof. Dr. Musa Musevî'nin, 1983 yılında, "es-Sevretu'l-Bâise/**Sefîl Devrim**" adlı kitâbında anlattığı haksızlık ve zulümler, işkence ve tecâvüzler, o günden bu güne katlanarak arttı ve dehşetengîz boyutlara ulaştı. Onun, 34 yıl önce, "Allah, Humeyni'ye ve Humeynicilere, başarı nâmına fırsat vermesin. Eğer bunlar, yayılma imkânı bulursa, bu coğrafya kan gölüne döner" meâlindeki sözü çok acı bir şekilde tahakkuk etti. Asya'nın İsraili Pakistan başta olmak üzere diğer ülkelerde yaşananları da varın siz bunlara ekleyin... Dememiz o ki, hakkı-hakîkati dile getirmeye çalışanlara revâ görülen muâmele her yerde budur. Yoksa mesele sadece Mücâhidlerle ilgili bir mesele değildir artık... Nitekim devrân döndü Mücâhidlere atılan iftirâlar karşısında suspus olan, yalan yollara sapan veya Müellif'in bahsettiği -sözümona- âlimler korosuyla aynı nakaratları tekrarlayıp duran çoğu kişi, aynı işkencelerin kurbânı oldu. Burada, hiçbir şekilde geçit verilmeyenin ve her hâlükârda kendisine karşı savaşılanın "gerçek İslâm" ve "gerçek Müslümanlar" olduğunu bir kez daha hatırlatmak isteriz. Zîrâ Suûdi Arabistan, Îrân, Mısır, Pakistan, Suriye, Türkiye ve benzerleri için asıl ve bir numaralı düşman her zaman "gerçek İslâm" olmuştur ve "devlet" denilen varlık, bu İslâm'a karşı savaşmaktan bir ân olsun geri durmamıştır. Yedeğinde ise hep bir "**sahte islâm**" bulundurmuştur. Bu işkencelerin bu kadar kolay yapılmasına, görmezden gelinmesine veya hafîfe alınmasına sebeb teşkîl eden asıl damarın, "**devlete tapınmak**" damarı olduğunu vurguladıktan sonra ve sonuç itibâriyle şunu belirtelim ki: **Tekfîrciler**, baş belası bir unsur olarak herkesten önce Mücâhidlerin başına belâ kesildiler; onların saflarını böldüler ve onları öldürdüler. Ama çoğu zaman sayıları, onlar hakkında oluşturulan o heyûlâ sûretindeki devasa yapıyı oluşturamayacak ölçüde küçüktü. Peki büyük olan "asıl tekfîrciler" kimdi? Asıl bu sorunun ve cevâbının bu fasılda verilmesi lâzım. "What is got in the devil's back is spent under his belly", "Şeytânın sırtından kazanılan onun midesi yolunda harcanır" meâlinde bir söz vardır. O şeytânın yerine **ulus-devletler**i koyduğumuz zaman ne kasdettiğimiz anlaşılır. Ulus-devletlerin vatandaşları, onların eline, o devletler tarafından tutuşturulan "sahte islâm"la, şu günümüzde, "gerçek Müslümanları", "tekfîr" ediyor ve o devletlerin sırtından kazandıklarını onun midesi yolunda harcıyorlar. Eğer tekfîrciler, "gerçek Müslümanları" bir kez tekfîr ettiyse bunlar daha sinsi ve daha büyük kitleler hâlinde bin kez tekfîr ediyor ve bu tekfîre "âhireti tekfîr" vâkıasını da ekliyorlar. Bu tekfîr hâli ise, "sen kâfirsin veya o kâfirdir" demekten çok daha geniş çaplı... Peki, niçin? O devletlerin onlara sunduğu, etlisi-sütlüsüyle konfor kokan dünyalık yaşamlarını garanti altına almak için..! Cihâd şöyle dursun, artık bizzât İslâm bunlara ağır gelmeye başladı. Hâsılı, tekfîrci olduğunu düşünmediğimiz Avni Bey'in dediği gibi, *"Gönüller nakş-bende-i hubb-i lât-i devlet oldukca -- Bu kişverde ibâdethâneler beytü's-sanemdir hep!"* "**Görünen tekfîrcilik**" ele alınır da, "**görünmeyen tekfîrcilik**" yabana atılırsa bu fasıl eksik kalır endişesini taşıdığımız için bu kaydı düştük. Zîrâ îmân kıldan ince kılıçtan keskince bir hâl aldı bu devirde ve birileri, İslâm'ın en temel değerlerini savunan kimselerin gözünün içine baka baka "bu aşırılıktır, bu tekfîrciliktir" diyebiliyor! Mtrcm.]

4- Dördüncü Merhale: Eylül 2001 Sonrası Bir Dünyada İslâmî Uyanış

Batı [dünyası], bu dünyadan -cehenneme doğru- göçüp giden Fransa cumhûrbaşkanı "**Mitterrand**"ın, "**Radikal İslâm'ı ılımlı İslâm ile vuracağız**" sözleriyle dile getirdiği bir sloganı/söylemi bayraklaştırmıştı. Bu ise İslâmî Uyanış'ın siyâsî okullarının "Hâkim–Kâhin–Aveneler" üçlüsünün hemen yanıbaşında, bilfiil, "el-Mele'"den, -Firavun'un Mele'i- bir parça hâline gelmesini sağlayan demokratik dönemin daha debdebeli bir şekilde açılmasını sağlamıştı. Uyanış['ın bu yoldaki yolcuları belki bu açılım üzerinden] bazı kazanımlar elde etmişti; ama bunun bedeli cihâdî yayılmanın karşısında durması olmuştu.

Ama ve geçen on yıl boyunca, hem Batı'nın hem de mürted uşaklarının hesâbı içre olmayan doğal bir gelişme yaşandı. Nitekim onlar, kinleri netîcesinde, İslâm'ın bağrından fışkırıp gelen ve onun doğasında var olan rûhu göremeyecek kadar körleştiler. İmdi Allah'ın bazı mucizelerine hep birlikte bakalım:

– Onların [:Batılıların ve uşaklarının] adlandırmasıyla "Ilımlı İslâmcılar"ın elinde, en nihâyet İslâm'dan gayrı bir metâ yoktur.

Nitekim onlara (mescidler, okullar, kongre-konferanslar, eserler, gazeteler, meclis salonları, cumhûrla temâs gibi ve sâir alanlarda) imkân sunulduğu zaman, onların elinde, İslâm'la ilgili projelerden ve Şerîat'ın hâkim kılınması, Filistîn için cihâd, adâlet ve zulüm meseleleri, yolsuzluklarla mücâdele, toplumsal ıslâh, mütedeyyinlik ve İslâmî ahlâk gibi vs. konular çerçevesinde konuşmaktan gayrı bir metâ yoktur. Hattâ şahsî *bazı* çıkarlar ve parti eksenli menfaatlerin varlığı sözkonusu olsa bile yine de bu gibi mesajlar, ister bu mesajları taşıyanlar samîmi isterse de ticâret için bunları bir slogan unsuru olarak kullanmış olsun, hiç kuşkusuz bu mesajlar, İslâm'ın halk eksenli tabanının ve dînî algıların yayılma alanı kazanmasına büyük ölçüde katkıda bulundu. Bu ise fıtratı gereği ve onun rûhu içre var olan dînî duyguların harekete geçmesi sonrasında bu koşullarla yüzleşmenin gerekliliğini hisseden ve bunlarla -eğer barışçıl yollarla çözülemiyorsa çatışmak gerektiğini düşünen- toplumların İslâmîleşmesi yolunda devasa bir ufkî kazanımdı.

– Aynı şekilde Cihâdîler veya onların tabîriyle "müteşeddidler / radikaller", bu gibi molalarda ve siyâsî–güvenlik eksenli gevşeme ortamlarında, gizli bir şekilde yayılma, safları[nı] yeniden düzenleme ve Uyanış'ın genel çerçevesi içinde daha geniş tabanlar kazanma imkânına ulaşırlar. Aynı durum gayr-ı siyâsî İslâmî davetciler için de geçerlidir.

Arab ve İslâm/âlemi toplumlarının İslâmîleşmesinin ayak sesleri, ki batılılar buna "**köktenciliğe dönüş**" derler, onların uykularını kaçırmaktadır. Toplumların büyük kesimi ve sevâd-ı a'zamı, her ne kadar laikleştirme/sekülerleştirme plan-programları ve bunları çekip çevirenlerin belirlediği bir rotada, fıska, isyâna ve dînden sıyrılmaya

doğru yol alıyor olsa bile yine de onlar, Allah'ın nûrunu, bütün etkileriyle beraber, ağızlarıyla [bir çırpıda] söndürmek istiyorlar. Ayrıca ne hakkın bir varlığının ne de hareket ve hayât içre o hakkı taşıyan herhangi bir kimsenin var olmasını istiyorlar.

Geçen on yıllık zaman diliminde Haçlı Batı, Siyon bilgeleri ve bizim diyârların onlara fal oku olmuş yöneticileri, demokratik açılımın hatalı olduğunu keşfettiler ve: **"Müslüman ülkelerde İslâmcıların olmadığı bir demokrasi"** istiyoruz gibisinden yeni bir pankart kaldırdılar..!!

Üstelik bu söz kendi içinde çelişkili olmasına rağmen... Zîrâ demokrasi, [onların kendi kriterlerine göre] halkın kendi kendisini yönetmesi ve milletin efendiliği ilkesi demek..! Doğal ve mantıklı olan ise onun tercîhine, ilkenin aslına saygıdan dolayı saygı göstermek... Ne var ki ikiyüzlü Batı ve onlardan daha çirkin bir şekilde ikiyüzlü ve münâfık olan bizim diyârlarımızdaki yöneticiler ve laik kesimler, o ilkenin bizzât kendisini yiyip-yutmaya hâzır bir hâldeydiler ve diyeceklerini dediler: **"Demokrasi.. ama.. İslâmcılar olmaksızın..!!"**

Çok geçmeden bu slogan pratik açıdan uygulamaya konuldu ve devletlerin çoğu demokrasi kapısını kapattı... Diğer bazı devletler ise demokrasinin havasını, seçim kânûnlarını daha fazla detaylandırmak veya anayasal düzenlemeler yapmak yoluyla içerden aldı... Bunlar [demokrasiden geriye] İslâmcılara kabuk mesâbesinde şeyler bırakan düzenlemelerdi. Yani bu durumda, bu oyunu, çıkarcı/fırsatçı İslâmcılardan ve/ya İslâm'ı ilmek ilmek sökmeye ve onu, hem yöneten hem de -İslâm'ın ve Müslümanların düşmanı efendisi tarafından- yönetilen konumunda olan[lar]ın zevkine göre yeniden biçip-dikmeye âmâde kimselerden başkası sürdürmeyecek demekti.

İşte böylece **Cezâyir**'deki [sözümona] ~~İslâmî~~ **demokrasi** 1991 yılında bir **askerî darbe**yle ve çok sert bir şekilde bastırıldı. Bedeli ise şu âna kadar yaklaşık [iki]yüz elli bin câna malolan bir ~~iç savaştı~~[/kıyımdı].

Aynı şekilde **Türkiye**'deki ~~demokrat~~[!] İslâmcılar ve liderleri **Erbakan**, beyâz bir **askerî darbe** yoluyla, hükûmet başkanlığından ve meclis çoğunluğundan alaşağı edilerek hapishânelere atıldı yahut siyâsî yasaklı olarak göz hapsine alındılar.

Pervez Müşerref ise bir **askerî darbe**yle **Pakistan**'ın demokrasisinin üzerine çullandı ve bu aşamadan sonra Pakistanlılara, "**Amerika'nın denetiminde istihbâratcı/cuntacı sivil bir askerî diktatörlük demokrasisi**" düzeni hediyye etti!

Ürdün, Yemen, Fas vs. ülkeler ise seçim mevzûatlarını öyle bir düzenlediler ki bunlar, İslâmcıları parlamentonun dehlizlerine azınlık gruplar hâlinde savurdu yahut en iyi hâllerde onlara su ve elektrik bakanlıkları verildi. Yahut denize kıyısı olmayan ülkelerde balıkçılık ve su ürünleri bakanlığı...! İşte böyle...

Batı ise kendisinin, bu Rabbânî Dîn'in -bir nabız gibi işleyen rûhunun- harekete geçirdiği, kaderî ve kaçınılmaz bir denklem karşısında olduğunu fark etti ki bu denklemin özü-özeti şudur:

//..

İslâm'ın düşmanları, İslâmcıları vurur ve [İslâmî] Uyanış'a, darbelerle, hapishânelerle ve despotlukla karşı durursa.. silâh taşımaya ve Cihâdîlerin yayılmasına, dikey ve niteliksel bir gelişme yaşamasına gerekçe sağlamış/davetiye çıkarmış olurlar..! Yok eğer onlar, Cihâdîlere ılımlılarla karşı koymak üzere siyâsî ılımlılık alanını açarlarsa, bu kez İslâm, yatay ve taban eksenli olarak genişleyip yayılır!! Eğer onlar tekrâr despotluğa dönerse, cihâd da tekrâr gelişme yoluna döner! Açılıma geri dönerlerse bu kez İslâm genişleyip yayılma yoluna döner!! Allah'ın onların başına sardığı bir tuzak kapsamında tekerrür edip duran bir halka gibi...

....//

Böylece bilinç, gelişme, iletişim devrimi, uydu kanalları ve internet dünyası gibi şeylerin halkların gözünü açtığını; sömürgecilerin dostları ve onların vekilleri olan bizim ülkelerin yöneticilerinin tahtlarının bir tehdîdle karşı karşıya kaldığını; İsrail'in köktencilikle kuşatılmış bir hâlde olduğunu; petrol ve gaz kaynaklarının ve hükûmet ordularına ait silâh yığınlarının, radikallerin öncülük edeceği **halk devrimleri** eliyle düşmek tehlikesiyle karşı karşıya olduğunu gördüler. Dolayısıyla Batı, mücâdelenin ve çatışmanın merkezi olan "Orta Doğu'yu", Şâm, Mısır, Irâk ve Arab Yarımadası'nı doğrudan işgâl ve istîlâ, geriye kalan bölgelerle ilgili olarak da kendi hegemonyasını ve kontrolünü -mürted yönetici dostlarına, despotluklarını arttırma yolunda destek vermek sûretiyle- daha büyük bir ölçüde yayma karârı aldı...

...Aynı şekilde Amerika, askerî üslerinin kapasitesini arttırdı. Böylece Orta Direk Operasyon bölgesinde (Orta Asya, Arab Âlemi, Afrika Boynuzu) sadece Amerikan varlığı bir buçuk milyon asker sayısına ulaştı. Nitekim bunlar, Amerikalı askerlerden oluşan ve tek bir komuta merkezine bağlı olan unsurlardır. Yine bu askerî kuvvetleri, Kâbil'den Orta Asya'da Taşkent ile Merv'e, Müslümanların uzak doğu ülkelerinden Orta Doğu'ya, Bağdâd'a, Ummân ve Arab Yarımadası'na.. oradan Mısır, Batı Sahra ve Somali'ye.. Müslümanların uzak batı ülkelerinden Tanca'ya ve Atlas Okyanusu kıyılarına kadar dağılmış bir hâldedir. Bu ise günümüzde adına "**Büyük Orta Doğu**" dedikleri ve bütün yönlerini içine alacak şekilde medeniyet ekseninde işgâl etmek üzere kendisi hakkında projeler ürettikleri şeydir. Bunun girizgâhı ise -daha önce de gördüğümüz gibi- Afganistan'daki İslâm Emîrliği'nin yıkılması, Irâk'ın işgâl edilmesi ve bütün kesimlerini içine alacak biçimde İslâmî Uyanış'a karşı bir savaş ilân edilmesiydi. Bush ise Mitterand'ın, İslâmcıları, ılımlılar ve (dağınık) radikaller şeklinde ayrıma tâbi tutan sözünü düzeltti. Bu kez slogan, Amerikan üslûbuyla şu hâli aldı:

"Ilımlı İslâm diye bir şey yoktur! Bütün İslâmcılar radikaldir ve hepsinin işini bitirmek gerekir."

Böylece Amerika'nın savaşı, Cihâdîlerden başlayıp ta ılımlılara varıncaya kadar, bu arada Kur'ân-ı Kerîm dağıtma veyahut yetîmlere bakma gibi alanlarda çalışan en

küçük insânî yardım ve/ya hayır kuruluşunu da içine alacak şekilde, herkesi, ama herkesi kapsayacak bir şekle büründü.

Bu da Allah'ın lütuflarından biriydi. Zîrâ bu politikanın doğurduğu netîce, sadece Uyanış'ı bütünüyle seferber etme, direnişe ve silâh taşımaya hâzır bir hâle getirme değildi, bilakis sokaktaki sıradan insân için bile İslâm şiârı altında silâh taşıma kapısını aralamasıydı.

Bazı dâhi Firavunların, Amerika'yı, kendisi dolayımında uyardıkları şey de buydu. Mısır reîsi Hüsnü **Mübârek**'in, parlamentonun önünde bağırması örneğinde olduğu gibi ki, Amerika'nın Irâk'ı işgâl hareketinin başlangıcında, "Amerikan politikası, bizim için tek bir Bin Lâdin yerine **yüzlerce Bin Lâdin** yaratacaktır" demişti. Ama fanatik, siyonist danışmanlarının esîri, ahmak Bush, Allah'ın, onun için kurduğu bu tuzağı idrâk edemedi ve kök kazıma politikası yolunda seyre koyuldu. Müslüman ülkelerin yöneticileri de bu yolda onun ardısıra seğirtmek üzere..! Bu örneklerden biri, daha dün Suûdlu Veliahd [/**Kral**] **Abdullah**'tan -akşam vakti, halka yönelik yaptığı histerik bir konuşma miyânında- duymuş olduğum şeydi. **1/8/2003**, şöyle diyordu:

"Bir **terör**isti gizleyen her kişi, onun gibi bir teröristtir. Bir teröriste sempati duyan her kişi, onun gibi bir teröristtir. Devlet teröristlere karşı koyduğu zaman tarafsızlığa ve orta yolculuğa asla yer yoktur."

Bu ise **Bush**'un şimdilerdeki[!] sloganının anlamca aynısıdır:

"Terörizme karşı savaşımızda bizimle birlikte olmayan bizim karşımızdadır ve tarafsızlığa yer yoktur."

Gerçekten de denklem, Allah'ın lütfuyla, Ümmet'in tamâmının gönüllü veya gönülsüz olarak bu savaşın içine girecek olmasıyla birlikte zaferle ilgili en önemli sebeblerin tahakkukuna doğru bir seyir izliyor. Zaferle ilgili kaderî sebeblere gelince, işte o, Allah'ın nusretidir, onu dilediği zaman, dilediği kişilere, dilediği şekilde verir... Allah'tan niyâzımız, bunu görmeyi ve Allah yolunda onun tahakkuk etmesine bir şule olmayı bizlere de nasîb etmesidir.

Bu cudam politikanın, Eylül 2001 sonrası kısa yıllar zarfında Uyanış'ın dört okulu üzerindeki etkisine gelince, özetle aşağıdaki gibidir:

1- Eylül 2001 Sonrasında Gayr-ı Siyâsî İslâmî Uyanış:

Ürdün'ün başkenti Ammân'da, "Davet ve **Teblîğ Cemâati**"nin emîrlerinden biri, **hapishâne**de, sorgucunun yüzüne karşı, dehşet içinde ve gerekçesini şu sözleriyle dile getirerek bağırır:

("Bizler, **ne cihâd**, **ne** de **siyâset** işine girdik ve ne de sizinle karşı karşıya gelip size karşı koyduk! Bizler mescidlerimizde Allah yoluna davette bulunuruz; insânları ıslâh ederiz; onları fesâddan, meyhâne âleminden ve suç dünyasından kurtarırız...") Bunun üzerine -dersine iyi çalışmış olan- **istihbârat subayı, uzman sorgucu** ona şöyle der: ("Sorun da bu zâten: Sizler **otobüs**sünüz! İnsânları sokaktan mescide

taşıyorsunuz. Sonra **Müslüman Kardeşler** gelip onları mescidden siyâsete taşıyor! Ondan sonra **aşırılar** gelip gençlerden kendi paylarını düşeni alıyor ve onları cihâd ile aşırılık yoluna götürüyorlar! İşte biz, bütün bu yolu temelinden kesmek istiyoruz. **Otobüsü durdurmak istiyoruz**!..)

Bu örnek, günümüz itibâriyle yürütülen savaşı, bütün gerçekliğiyle açıklamakta, ortaya koymaktadır. Gerçekten yaşanmış, muhtevâsı son derece anlamlı ve ibretâmiz gerçek bir konuşmanın hikâyesidir.

İşte günümüzde hükûmetler, gayr-ı siyâsî dînî uyanışa böyle karşı koymakta ve onu böylece bastırmaktadır. Mescidleri kapatmakta, okulları baskı altına almakta ve hutbeleri yasaklamaktadır. Daha ötesi Suûdi Arabistan, şimdilerde[!], 1800'den fazla davetci ve hatîbi psikolojik rehabilitasyon kursları çerçevesinde işlemektedir! Onları aşırılıktan uzak tutmak ve Eylül olayları ile Irâk işgâli sonrası Amerikan hegemonyasının dünyada ne denli bir güç taşıdığını onların kafasına sokmak için..! Tabîî ki düşünce ve yöntem savaşları çerçevesinde..! Kuveyt ise radikallere karşı savaşta bir tercîhi olmadığı ilânında bulundu. İslâm ülkelerinin çoğu da dînî ve genel eğitim-öğretim müfredâtını düzeltme yoluna gideceğini duyurdu. Öyle ki mesele, Pakistan Eğitim Bakanı "Zübeyde Celâl"in, üstelik televizyon ekranları üzerinden ve basın-yayının önünde, "Âl-i İmrân, el-Enfâl ve et-Tevbe" sûrelerinin hazfedilmesi talebinde bulunacağı bir boyuta ulaştı. Zîrâ bu sûreler [ona göre] teröre davetiye çıkarıyordu!!

2- Eylül 2001 Sonrası Dünyada Siyâsî Uyanış:

Daha önce de belirttiğim gibi günümüzde etkin siyâsî faaliyyet alanları bunların yüzüne kapatılmakta ve baskıya marûz kalmaktadırlar. Buna eklenecek bir şey varsa o da sümsük, sınırı olmaksınız her türlü baskıya ve ölçüsü olmaksızın her türlü ayartılmaya elverişli yeni bazı siyâsî islâmcıların ve davetcilerin doğuşudur...

...Hiç kuşkusuz bunlar, yolu-yöntemi çiğneyip ayakaltı etti.. kendi yöntemlerini..! daha ötesi önceki sapma açılarını [fersah fersah] aştılar. Daha birkaç gün evvelinde İhvân-ı Müslimîn'in Mısır'daki Basın Birliği adaylarından birinin, [bir] gazete*ci*nin ona yönelttiği, "Sen bir İslâmcısın; peki 400 gazeteciyi nasıl temsîl edeceksin ki bunların arasında her kesimden insân var..?" sorusunu cevâblarken şöyle dediğini duydum: "Benim yolum bana âittir; ama gazetecileri temsîl etmem sözkonusu olduğunda ben İslâmcıyı da, Hırıstıyanı da, Komünisti de, dînliyi ve dînsizi de temsîl ederim!" Şimdi bir düşünün, eğer bu sözler düşünmeye mecâl bırakacaksa tabîî..!

[Şu hâle bakın ki] Irâk'ta, İslâmî Hareket'in temsîlcisi, işgâl karârını yürürlüğe sokup onaylamak için, [üstelik] "Bremer"in başkanlığında, Yerel Yönetim Meclisi'nde oturur! İhvân-ı Müslimîn ve Surûrî hareketi mensûbları ise Suûdi Arabistan'da, cihâda ve cihâdîlere karşı mücâdele verir; unsurlarını istihbârata teslîm eder; onları -kendi evleri üzerinden- devlete teslîm olmaya çağırır..! Bunun benzeri hâlleri varın Fas parlamentosundaki İslâmcılar hakkında siz söze konu edin..!

Demokrat İslâmcılardan politika oyununda geriye kalanlar, hiç kuşkusuz, Ümmet içindeki cihâd ve direniş sancaklarına karşı yürütülen [bu] savaşta, Yeni Dünya Düzeni'nin birliklerinden temel bir parça hâline geldiler.

Şu husûsa da mutlaka işâret olunmalıdır: Onların olumlu [denilebilecek] verimlerinin dâiresi de günden güne daralmaktadır. Hani ya siyâsî İslâmcılar, sömürgecilere karşı mücâdeleyi meclis çatısı altında yürütmeye, Firavunların tuğyânı/taşkınlığının dozajını düşürmeyi de yürüyüşler üzerinden yapmaya çalışmaktadır(!) ve aralarında hâlâ daha bunun imkân dâhilinde olduğunu düşünenler vardır!

3- Eylül 2001 Sonrasında Cihâdî Uyanış:

Amerika, Cihâdîleri, onların gerçekten de bu Ümmet'in diri kalbi ve onun, nefs-i müdâfaa/ve kendisini savunma yolunda geriye kalan son silâhı olduğunu anladıktan sonra onları, ferdler ve cemâatler, hattâ yardımcılar ve destekçiler düzeyinde kendi savaşına bir hedef kıldı. Bu savaşın detayları bağlamında yaşanmış pek çok vâkıa vardır ki bununla ilgili detayları gelecek bölüme bırakacağım inşâallah.

4- Eylül 2001 Sonrasında Tekfîrcilerin Aykırı Uyanışı:

Bu olgu giderek daha fazla büzüldü. Eğer Arab ve İslâm ülkelerindeki basın-yayın organları, meselâ Suûdi Arabistan gibi bazı bölgelerde, bunu öne çıkarmaya ve bunların varlığı üzerine konuşmaya çalışmasa belki de hiç kimsenin bunu duyacağı yok. Allah'a hamdolsun!

***

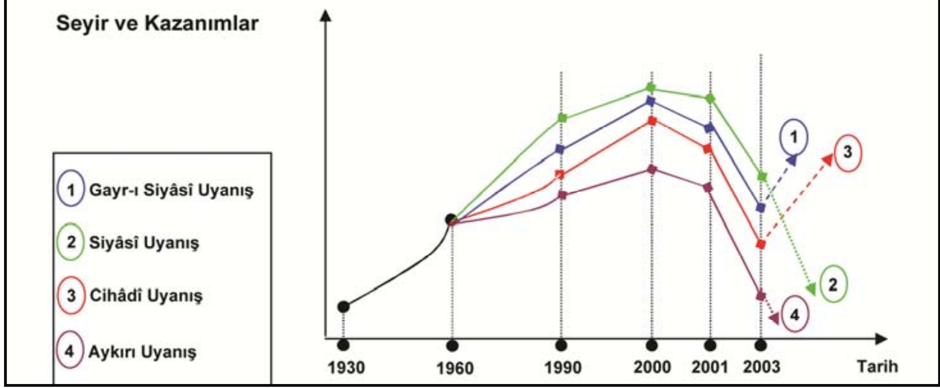
[Çağdaş Dönem] İslâmî Uyanış'ın -doğuşunun üzerinden geçen yetmiş küsûr seneyi aşkın süre içindeki- seyri ve hasâdının hulâsası ile alâkalı bu özet sunumdan sonra bize, bu bölümü özet bir değerlendirmeyle bitirmek ve dikkatleri İslâmî Uyanış'ın görünümlerinden olan gayr-ı cihâdî iki önemli olgu üzerine çekmek kaldı. Çünkü Cihâdî olanla ilgili mülâhazaları ve buna dâir açıklamalarımızı Altıncı Bölüm'e bırakacağız.

İslâmî Uyanış'ın 1930-2003 Yılları Arası Dönemdeki Seyri ve Âkıbetiyle İlgili Hulâsa

Bu hulâsa hakkında son derece vecîz bir şekilde şunları söyleyebiliriz ki: İslâmî Uyanış, dört okulunun geneli itibâriyle, iflâsın eşiğine yuvarlanmıştır, hedeflerini gerçekleştirmek açısından başarısızlığa uğramıştır ve krizin dibini bulmuştur. Kezâ bu okullardan -sâlih olan[lar]ın- seyrini devâm ettirebilmesinin olmazsa olmaz şartı ise kendi yöntemlerini, hedeflerini ve çalışma yollarını, İslâm Şerîatı'nın sâbiteleri/temel değerleri uyarınca ve mütedeyyin bir Müslüman'ın sorumluluk bilinci çerçevesinde, ayrıca 11 Eylül Olayları ve Irâk'ın işgâl edilmesi sonrasında şekillenen bir dünyada çağdaş dönem Amerikan Haçlı Seferleri'nin gölgesi altında yaşanan yeni gerçekliğe

ilişkin verileri, yani vâkıa fıkhına da fıkhederek ve bütün bunlara uygun bir şekilde yeniden gözden geçirmesidir. *Bu olursa/onlara dâir umut vardır, aksi takdîrde yoktur.*

İslâmî Uyanış'ın sözkonusu yetmiş yıllık süreç içindeki seyrini, aşağıdaki grafik üzerinden göstermek mümkündür:

Bu grafik şu husûsları açıkça ortaya koymaktadır:

1- *İslâmî* Uyanış, birbirine yakın çoğu yönelimleriyle Hilâfet'in düşüşünün hemen akabinde takrîben 1930 senesinde doğmuştur.

2- Uyanış'ın okulları, takrîben 1960 senesine kadar, doğal mecrâsında, yöntem, hedefler ve üslûbları cihetiyle karışık bir şekilde, birbirine yakın ve içiçe bir hâlde seyrini devâm ettirip gelişmiştir.

3- Uyanış'ın dört okulunun her biri, kendi seyrini ve verim(ler)ini 1990 senesine kadar farklı bir şekilde ortaya koymayı sürdürmüştür.

4- 1990-2000 yılları arasında Siyâsî ve Gayr-ı Siyâsî uyanışların seyri, ikincisinin birincisine yakınlaşması sûretiyle yakınlaşmıştır.

5- Cihâdî Uyanış, 1990 yılından itibâren geriye doğru bir seyir takîb etmiştir; 2000 yılına varıldığında ise artık bitkin düşürülmüştür.

6- 2000 yılının yaklaşmasıyla birlikte Uyanış'ın bütün okulları, seyir çizgileri ve verimleri itibâriyle çökmeye yüz tutmuştur.

7- 2001 yılı ve 11 Eylül sonrası bir dünyanın başlamasıyla birlikte ise Uyanış'ın bütün okullarında çöküş ve parçalanma emâreleri tezâhür etmiştir. Grafik ayrıca hem Siyâsî hem de Aykırı okulun çöküşlerinin devâm ettiğini; beri tarafta -doğrudan sömürgecilik şartları sebebiyle- Cihâdî uyanışa ilişkin ilerleme emârelerinin varlığını da işâret etmektedir ki Gayr-ı Siyâsî uyanışın, baskı/zulüm, sömürgecilik ve genel âcizlik/umûmî çaresizlik gibi koşullar netîcesinde göğermesi tahmîn edilen hâli de böyledir. Grafik bu okulların tamâmının krizin dibini bulduğunu da işâret etmektedir.

Cihâdî Akım'a müntesib ve onun için yazıyor olmam hasebiyle, Uyanış'ın diğer okullarını ele alışım, doğaldır ki özet bir çerçevede kalacak ve bu da diğer okulların Cihâdî Uyanış'ın seyriyle içiçe geçmişliği/veyahut onunla irtibâtlı noktaları ölçeğinde olacaktır. Hiç kuşkusuz ıslâha ve geleceğe ilişkin seyir çizgisini inşâya katkıyla ilgili tasavvurlarımın tafsîlatı, eserin geriye kalan bölümleri üzerinden [de] Cihâdî Akım'ın ufukları ve onun gidişatını düzeltme plan-programları çerçevesinde yazılan yazılar olacak/ve onun nâmına kayda geçirilecektir.

Siyâsî ve Gayr-ı Siyâsî uyanışın gidişatını düzeltmeye gelince, bu [mesele], o yolun sâhiblerinin, yazarlarının ve teorisyenlerinin işidir. Allah hakkı için, Resûlü'nün hakkı için, Kitâbı'nın hakkı için, Eimme-i Müslimîn ve âmmelerinin hakkı için yapabileceğimiz bir nasîhat varsa o da şudur:

İslâmcılar, sultânların kapılarından ve onların üçlü riddet müesseselerinden, yani Yasama – Yürütme – Yargı kurumlarından uzak dursunlar. Çünkü bunlara girmek harâmdır; Şerîat buna geçit vermez. Ayrıca bu, Allah'a karşı bir masiyettir ve bunu siyâsî polemikler asla meşrû kılmaz ki bunu ileride şer'î delîller eşliğinde göreceğiz inşâallah. Her ne kadar Îmân ile Tevhîd'in gereklerine hâlel getirici birtakım sözlerin ve fiillerin kendilerinden sâdır olduğu bazıları hakkında, bunlar *mesâlih-i mürsele* yolunda tevîle gitmişlerdir diyerek, yahut *çaresizlik sebebiyle vukû bulmuş/istishâb yollu bir hâldir* diye farzederek belli mazaretler düşünmüş olsak da bu böyledir.

Doğrusu bunların çoğunun ahvâlini takîb eden bir kimse, Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem'den rivâyet edilen hadîste geçen anlamın bunlar üzerinde tahakkuk ettiğini görür: «Bir kulun sultâna yakınlığı ne derece artarsa Allah'tan uzaklığı da o derece artar.» Nitekim yaşadıkları tecrübelerde ve daha önce geçen acı hasâdın netîcelerinde, bu rivâyete en büyük bir delîl vardır.

Aykırı Uyanış'ı ve ifrâz ettiği tekfîri ıslâha gelince; bu konuda yapılabilecek ve bu yolun yolcularına fayda verebilecek bir nasîhat varsa o da Allah'a tevbe etmeleridir. Asıl kâfirlerle ve onların mürted uşaklarıyla cihâda yönelmeleridir. Muhtelif tabakalarıyla, avâmından İslâm'ı bilen âlimlerine varıncaya kadar Müslümanlara düşmanlığı, saldırıyı terk etmeleridir. Allah'tan niyâzım onları ıslâh etmesi ve bunlar arasından burnunun dikine/dikine gidenlerin de müstahakkını vermesidir.

Gayr-ı Siyâsî Uyanış yolcularına yapılabilecek hâs nasîhate gelince, o da şudur: Kültürel ve yöntem eksenli emperyalist saldırı karşısında olduğumuz şu günlerde onların üzerine düşen çok önemli bir vazîfeye ihtimâm göstermeleri, *bu* Ümmet'in dînini, davet ve eğitim yoluyla koruma üzerinde yoğunlaşmalarıdır. Ayrıca dîni de muhâfaza etmeye çalışmalarıdır ki onlar bunun yolları konusunda bizden daha bilgili ve daha tecrübelidir...

Siyâsî Uyanış'ın yolcularına ek olarak yapılabilecek hâs nasîhate gelince: Sivil direniş alanlarında çalışsınlar ve şu iki ilke uyarınca siyâsî ve basın-yayın eksenli çalışmalarda bulunsunlar:

Birinci ilke sömürgecilere karşı direniştir; ikincisi ise sultânların ana yapılarına ve sulta'nın "Hâkim ile Mele', Aveneler ve Kâhinler"den oluşan üçlü habîs yapısı içine girmemektir. Eğer bunun aksini yaparlarsa, ister bunun idrâkinde olsunlar isterse de olmasınlar, Ümmet'in karşısında yer almış olacaklardır.

Bu noktada önemli olduğu ölçüde apaçık olan ve belki de ağır bir gerçeğe dikkat çekmek istiyorum ki o da şudur: 11 Eylül sonrası dünya, kutublarını açık bir şekilde ortaya koydu ve bu mücâdelede tarafsızlığa yer olmadığını duyurdu.

Binâenaleyh ya sömürgeci Haçlı seferleriyle, sömürgecilerin vekilleriyle ve yine o sömürgecilerin uşaklarıyla birlikte yol alınacak ve bunu müteâkiben bu yolu tutanlar, Allah'ın adâletinin bir tecellisi olarak cehennemin dibini -inşâallah- boylayacaktır ki oradan daha kötü bir durak da olmayacaktır.

Yahut o sömürgecilere karşı koyma yolu tutulacak, dolayısıyla da cihâd yoluna, aynı şekilde ya silâhlı direniş ya da olursa elle, olmazsa lisânla, o da olmazsa kalb ile sivil direniş yoluna baş konulacaktır ki, kalb ile olan îmânın en zayıfıdır ve onun ötesinde hardal danesi kadar olsun îmân yoktur. Binâenaleyh her kişi, elinden geldiği kadarıyla yüceliğe tâlib olsun... Allah Teâlâ'nın buyurduğu gibi:

وَمَن جَٰهَدَ فَإِنَّمَا يُجَٰهِدُ لِنَفۡسِهِۦٓۚ إِنَّ ٱللَّهَ لَغَنِيٌّ عَنِ ٱلۡعَٰلَمِينَ ٦ ﴿سورة العنكبوت﴾

«Her kim cihâd ederse, ancak kendisi için cihâd etmiş olur. Hiç şübhesiz Allah, âlemlerden müstağnîdir.» (29/el-Ankebût, 6)

Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem'in buyurduğu gibi:

«Kim berî olursa muhakkak selâmete ermiştir velâkin kim râzı olur ve uyarsa...»[1]

Kıyâmet Günü idrâk sâhibi idrâk eder; nedâmet sâhibi ise nedâmet çeker, ama gel gör ki o gün pişmanlık fayda etmez. Önümüzde duransa iki yoldur ve tarafsızlık yoktur. Bir bölük cennette, diğer bölükse cehennemdedir ve bunlar asla eşit değildir.

Allah'tan niyâzımız, kendilerine in'âmda bulunduğu Nebiler, Sıddıklar, Şehîdler ve Sâlihlerin o menzillerine bizleri de ulaştırmasıdır ki onlar ne güzel yârândır..!

Siyâsî ve Gayr-ı Siyâsî uyanışların seyriyle alâkalı, bir lahza tefekkür ile üzerinde durulması gereken iki önemli noktaya gelince, şunlardır:

Birinci nokta [İslâmî] Uyanış içindeki "**Siyâsî İrcâ**" olgusuyla ilgilidir; ikinci nokta ise İslâmcılar arasındaki demokratik uygulamalar olgusuyla alâkalıdır. Birincisini burada; ikincisini ise inşâallah İkinci Cild'in Birinci Faslı'nda, fikir ve yöntem başlığı bağlamında ele almaya çalışacağız.

---

[1] [Birçok rivâyet yolu olan bu hadîs, ilerleyen zaman içinde İmâmlar/Emîrler olarak bazı yöneticilerin Müslümanların başına geçeceği, bunların Müslümanlar tarafından iyi veya kötü görülen bazı hâllerinin olacağıyla alâkalıdır, ilh... İşte bu kötü hâlleri kerîh görüp bunlara (el, dil veya kalb ile) karşı durmak sûretiyle bunlardan berî olanlar hakkında selâmet müjdesi vardır; ama bu kötü hâllere rızâ ile onlara tâbi olanlarınsa... hadîste cezâyla ilgili bölümün ucu aynen yukarıda olduğu gibi açık bırakılmıştır. Mtrcm.]

1- İslâmî Uyanış İçinde "Siyâsî İrcâ Akidesi"nin Yayılmasıyla İlgili Bir Lahza Tefekkür

Mürcie Mezhebi'nin zuhûr tarihi, Râşid Hilâfet devrinin bittiği ve Mülk'ün zuhûr ettiği, dolayısıyla Sultân ile Kur'ân'ın birbirinden ayrılmaya başladığı dönemlerde varlık gösteren Sultân âlimlerinin zuhûr ettiği vakitlere döner.

Bu münharif itikâdın özü-özeti ise şudur: Îmân, kalb ile tasdîk ve dil ile ilândır. (Tabîî ki bu mezhebin müntesibleri *ameli*, *îmân*la ilgili olmak dâiresinden çıkardıktan sonra...) Nitekim [bunlara göre]: "Îmân, tasdîk demektir" ve "îmânla birlikte herhangi bir [*amelî*] masiyet, [îmâna] zarar vermez [/halel getirmez]"; her kim "lâ ilâhe illallah derse, onun, bu aşamadan sonra giriftarı olduğu sözlerinden ve fiillerinden/efâli ve akvâlinden sarfınazar ederek Müslümanlığına hükmederiz" demişlerdir. [Böylece] Kur'ân ve Sünnet delîlleriyle, aynı şekilde muteber fukahânın akvâliyle tafsîl edilmiş olan "îmânı nakzedici kâidelerin" tamâmını geçersiz kılmışlardır.

İbn Asâkir, Nadr Bin Şumeyl yoluyla şunu rivâyet eder: Demiştir ki: "Me’mûn'un huzûruna çıktım..", "Nasıl sabahladın ey Nadr..?" dedi. "Hayır üzere ey müminlerin emîri!" dedim. "**İrcâ nedir**?" diye sordu. "Meliklere [/Sultânlara] ayak uyduran bir dîndir [/yoldur]; bununla onların dünya(lık)larından bir şeyler kazanırlar ve kendi dînlerinden eksiltirler" dedim. "Doğru dedin" dedi.

Nitekim Sultânların fakîhleri bu mezhebe tutunur; öyle ki muhakkik âlimler Mürcie Mezhebi hakkında, '**Meliklerin hoşuna giden bir dîndir**' ifâdesini kullanırlar. [Zîrâ] bu melikler/sultânlar/krallar, bu mezhebe göre, müslümandır; itâat olunması gereken evliyâ-i umûr'dur/emîr sâhibi yetkililer'dir. Mâlını alsalar da sırtını kırbaçlasalar da...

Ümmet, buna râzı olduk, der; tamâm, onlar müslümandır; nitekim mâlı da aldılar, sırtı da kırbaçladılar.. Ammâ ve lâkin sultânların fakîhleri, bu dâireyi onlar aleyhine biraz daha genişletir; böylelikle bu, şu hâle dönüşür:

Irzını çiğnese de..! Kanını dökse de..! Lisân-ı hâl ve lisân-ı (ma)kâl ile selefleri Firavun gibi şöyle bağırsa da:

وَنَادَىٰ فِرْعَوْنُ فِي قَوْمِهِۦ قَالَ يَٰقَوْمِ أَلَيْسَ لِي مُلْكُ مِصْرَ وَهَٰذِهِ ٱلْأَنْهَٰرُ تَجْرِي مِن تَحْتِيٓ أَفَلَا تُبْصِرُونَ ﴿٥١﴾ ﴿سورة الزخرف﴾

«Ve Fir'avn kavminin içinde bağırıp dedi ki: Ey kavmim! Mısır'ın mülkü benim ve şu nehirler benim altımdan akıyor değil mi? Hâlâ daha [Mûsâ karşısında benim ne kadar güçlü ve kim olduğumu] görmeyecek misiniz?» (43/ez-Zuhruf, 51)

Şerîat'ın bu zamana uygun olmadığını açık açık söylese de..!

Allah'ın düşmanlarına dostluk/bağlılık gösterse de..! Müslümanlara karşı savaşsa ve onların kanını dökmek için Yahûdîlerle Hıristıyanların önüsıra ordularını harekete geçirse de..! ve de ... ve de...

Veliyyü'l-Emr [hazretleri] iki bayram namazını kılıyor değil mi?!...

Peygamberin doğum günü Mevlid-i Nebevî'yi kutluyor değil mi?!...

Bazılarının fetvâ çıkardığı Muta Nikâh'ı adı altında zinâ ediyor değil mi?!...

Hür ve nâmûslu Müslüman kadınları zindânlarda çırılçıplak soyup işkenceye tâbi tuttuğu zaman Hâtıb Bin Belte'a radıyallahu anh'ın mektûbunu taşıyan kadın elçisi karşısında Hz. Ali radıyallahu anh'ın söylemiş olduğu, "Ya mektûbu çıkarırsın ya da elbiseleri[ni] çıkarırız!" sözünden kendisine bir delîl çıkarıyor değil mi?!...

Üçte biri kendisine itâat etsin diye halkın üçte ikisini katletmek, Veliyyü'l-Emr'in hakkı değil mi?!...

Evet günümüzde, birtakım düzenbaz deccâl âlimler eliyle [ve onların keyiflerine göre,] bütün bu meseleler hakkında delîllerin öne sürülmesi sözkonusu olmuştur ve 'bu dîn', [şâir Ahmed Matar'ın ifâdesiyle!] 'aşırı kolaylığından dolayı Müseyleme barındırır/besler olmuştur..!'

İşte bu dünyadan göç etmiş pek değerli/haşmetmeâb imâm, âlimlerin imâmı **İbn Useymîn** [hazretleri] **Mürcie Mezhebi'**ni geliştirerek [öne] çıkıp şöyle demiştir (ki sarfettiği bu [ipe sapa gelmez] acâib sözlerinde yeri yerinden sarsacak ve dağları yerinden oynatıp paramparça kılacak derecede bir ağırlık vardır):

("*Uzak bir ihtimâl olarak farzetsek ki Veliyyü'l-Emr kâfirdir. Acaba bu, kaos, karmaşa ve çatışma olsun diye insânları ona karşı kışkırtmamız anlamına mı gelir. Hiç şübhesiz bu hatalı olur.****")***

Ondan sonra, herhangi bir kimse, kendi ülkesindeki yetki sâhiblerini -ki onlar [İbn Useymîn'e göre] hamdolsun Allah'a, zâten Şerîat'le hükmediyor!- kasdettiğini zannetmesin diye sözlerini düzeltme yoluna gitti ve kasdının şu olduğunu açıkladı:

("*Eğer diğer ülkelerde herhangi bir Veliyyü'l-Emr kâfir olursa, kıyâma kalkışmak câiz değildir....****")***

Bu sözleriyle, Kur'ân'ın ve Sünnet'in apaçık, sarîh hükümlerini; Ümmet'in icmâı ile varlığını bulan itikâdını reddetmiş, bunlara karşı durmuş oldu! Suûd Âilesi'nin ve onların benzerlerinin karakaşı-karagözü hâtırına..!

Sonra **Mürcie Mezhebi'**ne ilişkin muâsır başka bir *ircâ* okulunu ise **el-Albânî** kendi uhdesine aldı ve dedi ki:

("*Bu zamanda yöneticilere karşı isyân/kıyâm etmek, bizzât İslâm'a karşı isyân/kıyâm etmek demektir.****")***!

Böylelikle onlar hakkında Müslüman olduklarına dâir şâhidlikte bulundu.

Ondan sonra -kendisini Pakistan'da **Müfti-i A'zam** diye isimlendirdikleri- **deccâl** "**Refî Usmânî**" kalktı Pakistan ordusunun baskınları/saldırıları karşısında nefs-i müdâfaa yoluyla kendilerini savunurken ölen kimselerin şehîd olmadıklarını söyledi! Böylece, Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem'den rivâyet olunan, mâlını veya ırzını

veya cânını veya uğradığı bir haksızlık karşısında/kendisini veya dînini savunurken öldürülenin şehîd olduğunu bildiren hadîsin hükmünü reddetmiş oldu. O sözlerine, Amerikalıların ve onların konumunda olanların, emân verilmiş zimmî kimseler olduğunu, onlara -kendi ülkelerinde bile- düşmanlık edip saldırmanın câiz olmadığını ekledi. Fetvâ Merkezi'nden daha önce istişhâd eylemleri hakkında câizdir diye verilmiş olan fetvâyı da geri çekti. "Bizler, Veliyyü'l-Emr, ona çağrıda bulunmadığı müddetce cihâdla mükellef olmayız" [Peki Veliyyü'l-Emr kimdi?] (Pervez Müşerref!) "Ziyâülhak döneminde, Ruslara karşı cihâda çağrıda bulun[ul]duğu vakitte olduğu gibi!!!" dedi. Yine, "Kim Amerikalılarla birlikte Müslümanlara karşı savaşır da ölürse, günâhkâr olur, kâfir olmaz", "Allah'ın hükümleri dışında yasamada bulunmak günâhtır, insânı dînden çıkarmaz; böyle bir şey en ağır ihtimâlle *küçük küfür*dür" dedi... ilh...

Bunların benzeri hâlleri, şu zamanlarda muâsır Mürcie öncülerinden olan başka birtakım davet ve dîn ilimleri imâmları, kimisi bu dünyadan göçüp giden ve işi Allah'a kalan ve kimisi de henüz daha [bu yolda] sürünüp duran kimseler hakkında da söz konusu edebilirsiniz.

Muâsır siyâsî *ircâ* okulunda dikkat çeken şudur ki, [bu okulun müntesibleri], krallarla sultanları ve onların yapıp-ettiklerini ele alırken bunları *ircâ'a/yani erteleyip ötelemeye* ve onlar için mazeretler üretmeye yol bulup tahammül gösterdiler. Ama mücâhidlerin yapıp-ettiklerini *ircâ* konusunda tahammüle yol bulamadılar ve onlar hakkında, cehennem ehlinin köpekleridir! cennetin kokusunu dahi almayacaklardır! diye hüküm verdiler. Dünyadaki cezâlarının öldürülmeleri *veya* asılmaları *veya* elleri ve ayaklarının çaprazlama kesilmesi *veya* yeryüzünde sürgün edilmeleri olduğunu bu hükme eklediler..!

Doğru ya, nasıl olur da Veliyyü'l-Emr'in izniyle gelmiş ve kendisine verilen emân ile *müste'men*, yapılan antlaşma ile *ahidli zimmi* olmuş işgâlci bir Hırıstıyanı öldürürler? Nasıl olur da cihâda çağrıda bulunan birtakım mücrimler gelip bu Haçlı'nın "temiz" kanını dökerler..! Nasıl olur da ona emân vermiş olan "Mürted"in zimmet akdini delerler..?!

İslâmî Uyanış içindeki siyâsî ircâ okuluyla ilgili en ilginç ve dikkati câlib en tuhaf hâl ise şudur ki: En aşırı tasavvufcularından en aşırı selefîlerine varıncaya kadar, bu okulların kutubları/ve öncüleri, birbirlerini, Esmâ ve Sıfât bahisleri, Eşarîlik, Matûrîdilik, Selefîlik, Ashâb-ı Hadîs gibi mezheblerle alâkalı tartışmalar dolayısıyla tekfîr etmişlerdir.. Allah Tebâreke ve Teâlâ'nın Zâtı, Esmâ ve Sıfât'ı üzerinde ihtilâfa düşmüşlerdir! Ammâ ve lâkin bunlar, -Fas, Pakistan gibi yerlerde bunlar tarafından ortaya konulduğu ve bu iki okulun [:tasavvufcularla selefîlerin] varlık gösterdiği her yerde olduğu gibi- Yönetici'nin Müslümanlığı ve onun esmâları – sıfâtları konusunda ittifâk etmiştir! (Kalbleri dilediği şekilde birleştiren Rabbimiz ne yücedir!).. Dolayısıyla semâvat ile arzın, bu ikisinde var olan bütün mahlûkatın Melik'i Allah Teâlâ hakkında kendilerine geniş gelmeyen, yeryüzünün melikleri hakkında geniş gelmiştir..!

Görünen o ki, araştırmacı [bir kişi], bu mezheb için herhangi bir gerekçe ortaya koyamaz. Olsa olsa politika yolunu ve demokrasi üzerinden çalışmayı seçip de Mele' bileşenleri içine girmiş kimseler hakkında bazı gerekçeler uydurma yoluna gidebilir. Onlar, Parlamento'ya (Allah'ın dışında hükümler belirleyen kurum)'a ve hükûmete (Allah'ın indirdikleri dışında şeylerle hükmeden kurum)'a girecekler... Hâl böyleyken peki nasıl olup da hem yöneticinin -ki onlar bu yöneticinin tâifesinden, ortaklarından ve mele'indenler- küfrüne hükmedecek ve hem de oralara girmek 'câizdir' diyebilecekler?! Öyleyse çıkış yolu nedir?! Ya [oralara] girmemeleridir! Ya da o yöneticinin Müslüman olduğuna hükmetmeleridir..! Onlar en kolayını ve çıkara en yakın olanını seçtiler! Allah'a karşı düşmanlığı ve savaşı açıkça ortaya koyan; Ulûhiyyet'in en hâs husûsiyyetleri hakkında Allah'a karşı nizâa kalkışan o mürted yöneticinin Müslüman olduğuna hükmettiler.

Buyrun sizlere bizzât yaşadığım ve son derece anlamlı bir hikâye! Buna bir örnek olsun diye yer vereceğim sadece.. yoksa şu günlerde bu konuya dâir örnekler sınırlamaya gelmeyecek derecede çoktur:

Cihâdî hareketin çöküşü demlerinde Suriye'den hicret ettiğim zamanlarda -ki "et-Talî'atu'l-Mukâtile / Öncü Savaşçı Birlik" adlı cihâdî yapıya intisâb etmiş idim- içinde bulunduğum şartların netîcesi, **Müslüman Kardeşler** örgütüne üye olmamı getirdi. Bunun akabinde İhvân'ın askerî biriminin komuta kademesine üye olmayı.. Yıl 1980 yılıydı. Bağdâd'da idik ve askerî kadrodan olmamız hasebiyle siyâsî önderlerimizin bizim hakkımızda neler planladığını bilmiyorduk. Ama askerî çalışmayı durdurma ve ilgili birimlerini bilfiil dağıtma karârlarıyla bizi bir ânda şok ettiler. Ayrıca siyâsî cihâd aşamasının başladığını duyurdular. Aynı şekilde 1982 yılının Mart ayında (Hamâ'nın yıkılmasına ve Suriye'nin genelinde mücâhidlerin tasfiye edilmesine sebeb olduktan sonra) ulusal bir birliğin kurulduğu ilânında bulundular. (Müslüman Kardeşler'i – İslâmî Cebhe'yi – bağımsız bir grup sûfî âlimler topluluğunu – o dönemlerde Saddâm'ın kontrolünde Irâk'a bağlı olan Yemen Baas Partisi'ni – alt laik partileri içeren bir birlik.) Suriye'deki Nusayrî solcu Baas Partisi'ne karşı durmak için... Bunun için bu birliğin şeklini ifâde eden kimlik kadar bir "İslâmî – laik" mîsâk da yazmışlardı. Ondan sonra [bu] "et-Tehâlufu'l-Vatanî li-Tahrîri Sûriyâ / Suriye Ulusal Kurtuluş Birliği" genişletildi. İçine Nusayrî, Hâfız el-Esed'in kardeşi "Rıfat el-Esed" dahi girdi! Rıfat...! Bu adam, Müslüman Kardeşler'i ve sâir Müslümanları toplu katliamlara tâbi tutup toplu mezârlara gömme işini kendi üzerine almış olan kişiydi! Birliğe dâhil oldu, zîrâ kardeşinin yönettiği rejime muhâlif biri olmuş, onunla bir iktidâr mücâdelesine tutuşmuştu... Bu yönelimi yeni bir fikrî yöntem ve yeni bir fıkhî anlayış takîb etti. İhvân'ın eğitimle ilgili birimlerinin ise bunu mücâhidlere telkîn etmesi gerekiyordu. Suriye'deki Müslüman Kardeşler'den olan Şeyh **Münîr el-Ğadbân**, "et-Tehâlufu's-Siyâsî fi'l-İslâm/İslâm'da Siyâsî İttifâk" adlı bir kitâb yazdı (Allah affetsin sonraki dönemlerinde yazdıklarıyla bu düşüncelerinden vazgeçti) ve Şeyh **Saîd Havvâ**, Şeyh **Abdulfettâh Ebû Gudde** ve İhvân'ın Suriyeli âlimleriyle birlikte o sürecin şartlarına uygun yeni bir fıkhî bakışın

ortaya konulması işini kendi üzerlerine aldılar. Nitekim Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem'in antlaşmaları üzerinden yapılan çıkarsamalar [bu yeni fıkhî bakış ve bu çerçevede yazılan şeyler içinde] karmançorman oldu. Öyle ki İhvân'ın büyük eğitimcilerinden biri o zaman bana açıkça şunu söyledi: "Ben şu an bir kriz hâli içindeyim! Gençlere nasıl olur da bizimle laiklerin arasını buluşturan bu kitâbları okutur, ulusal birliğin mîsâkını açıklar, ondan sonra kalkıp onlara Seyyid Kutub'un *Yoldaki İşâretler* kitâbını okutabilirim?!"

Bu meseleyle ilgili daha fazla ve daha tafsîlatlı okuma yapmak isteyenler, 1990 yılında yayımlanan "es-Sevretu'l-İslâmiyye el-Cihâdiyye fî Sûriyâ – Âlâm ve Âmâl" adlı kitâbıma başvurabilirler.

Aynı dönemde İhvân-ı Müslimîn'in yetkililerinden Ürdünlü biri bana, 1989 yılında Ammân'da, Ürdünlü İhvân mensûbları, Ürdün parlamentosuna ve bakanlıklara, yani -Ammân radyosunun habire tekrârlayıp durduğu dille "Haşmetmeâb" Kral Hüseyin "Hazretleri"nin yanında- Yasama ve Yargı birimlerine girme karârı aldıkları zaman bu kardeş bana şunları anlatmış ve demişti ki:

("Şu acaibliğe kulak ver: Ben İhvân hareketine yetmişli yılların başında girdim. Benden Kral Hüseyin'in kâfir olduğuna inanmam taleb olundu. Zîrâ kendisi Allah'ın indirdiğinin dışında şeylerle hükmediyordu. Temel kitâbımız ise "Yoldaki İşâretler"di. Daha önce *tefsîr* kitâblarından bazı şeyler okumuştum; bu konuda Tâbiîn'den birinin "Küfür hârici küfür" sözünü okumuş ve Kral Hüseyin'in de [Müslümanı Millet-i İslâm dâiresinden çıkarmayan bu *küçük küfür* kapsamında] Müslüman olduğunu, zâlim ve fâsık olsa bile kâfir olmadığını düşünmüştüm. Sâhib olduğum [bu] ilim çerçevesinde zâlim yöneticinin Müslüman olduğunu -kısık bir sesle- söyledikten sonra bir İhvânî mahkemeye marûz kaldım. Hareket bana Kral Hüseyin'in kâfir olduğuna itikâd getirmem için bir hafta mühlet tanıdı. Aksi takdîrde Hareket'ten çıkarılacaktım! Bu müddet zarfında üyeliğim de donduruldu. Mesele üzerinde düşündüm ve Allah onlara bahşetmiş olduğu hidâyeti bana da bahşetti. Ben de Kral Hüseyin'in kâfir olduğunu ilân ettim ve Hareket'in üyeliğine gerdi döndüm...

Yıllar sonra Hareket içinde -gençlere Kral Hüseyin'in kâfir olduğuna ilişkin delîlleri *Yoldaki İşâretler* ve sâir kitâblar üzerinden okutup öğreten- sorumlulardan biri hâline geldim. Bu yıl içinde (1989-1990), yani o hâdisenin üzerinden yaklaşık yirmi sene geçtikten sonra Ürdünlü İhvâncılar parlamentoya ve bazıları da bakanlıklara girdiler. İhvân [mensûbları] da Kral Hüseyin'in Müslüman olduğuna şâhidlik eden ve parlamentoya girmeye cevâz veren fıkhî risâleler yazdılar. Bazıları ise bakanlık yapmaya cevâz verdi, ama parlamentoya girmeye cevâz vermediler. Efendimiz Hz. Yusuf'un, Firavun'un yanında hazîne vezîri olarak çalışması yolunda olduğu gibi...! Bazıları ise bunun aksi bir yola gittiler. Üçüncü bir takım ise her iki duruma da cevâz verdi. Ama onlar[ın tamâmı], yakın zamanlarda, Kral Hüseyin'in Müslümanlığı üzerinde ittifâk ettiler. Sulta'nın içine girme sorununu çözüme kavuşturabilsinler diye...")

Arkadaşım anlatımına devâm ediyor:

("Ama ben, İhvân-ı Müslimîn içinde geçirdiğim yirmi yıl boyunca Kral Hüseyin'in kâfir olduğu meselesi hakkında pür kanâat olmuştum ve bunu hem okumuş hem de okutmuştum. Peki şimdi ben onu, Hareket'in yayınladığı yalın bir açıklama üzerinden nasıl olur da İslâm dâiresi içine sokabilirdim?! Bu yüzden konumum üzerinde sâbit kaldım. Yine yeni bir örgütsel muhâkemeye marûz kaldım. Bu muhâkeme üzerinden bana Kral Hüseyin'in Müslüman olduğuna kanâat getirmem için bir mühlet tanındı. Aksi takdîrde Hareket'ten çıkarılacaktım! Bu mühlet içinde üyeliğim de donduruldu!")

Arkadaşa: "Peki, ne yaptın?!" diye sordum. Şöyle dedi: ("Hareket'i üyeliğimden atma karârı aldım..! Müslüman Kardeşler oldukları konusunda onları dondurma karârı aldım..! Onların bana 'kardeş' olmaları mümkün değil; kendilerine Müslümanlık nâmına geriye ne kaldığını ise bilemiyorum..?!")

İşte Mürcie inancının temelleri İslâmî Uyanış'ın içine böyle böyle girer. Allah'ın harâm kıldığı sayıyı kendi kafalarına göre çekip çevirmek ve bu sayıyı kendi arzularına uydurmak için bir yıl helâl diğer bir yıl harâm kılan *sıvış ehli/nesîe ashâbı*'nın yoluna uymak üzere...!

Siyâsî İrcâ olgusu hakkında yapılacak tek tefsîr/tek açıklama budur. Siyâsî hevâhevesler ve reel-politik... sultânların kapılarını aşındırmanın vergisi ve de Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem'in hadîsinin tasdîki: «Her kim sultânların kapılarına varırsa fitneye dûçâr olur (iftetene)», «Bir kulun sultâna yakınlığı arttıkça Allah'tan uzaklığı da [o derece] artar.»

Hakîkat gâyet yalın bir şekilde ortadadır. Kuşkusuz siyâsî *mürcieler* sultânların kapılarında *fitne*ye dûçâr olmuştur ve Allah'ın Şerîatı'nın esâslarından çok *uzak*laşmıştır. Arabların dili ise açıktır: "[fitneye dûçâr olmak, ayartılmak, yoldan çıkarılmak, günaha ve/ya yanlış yollara sürüklenmek gibi anlamlara gelen] 'iftetene' fiili, 'fetene' kökünden gelir ve falan kişi 'fettân' ve/ya 'meftûn'dur denilir [ve bu böyle bilinir..!]

İkinci sebebe, yahut *siyâsî ircâ* olgusuyla ilgili ikinci açıklamaya gelince; o da, zindânlardaki cellâdın kırbacı ve yukarıda anlatılan "muz" seansları ile "sindirella" elektrik fasıllarıyla ilgili politikalardır. İrcâ akımına girmeyi başka bir akıma girmeye tercîh etmenin şiddeti ise 220 volttur..!

Üçüncü açıklamaya gelince; o da, şeytân ve onun ayartması olan telbîsleridir. İşte böyle... telbîs-i iblîs, elinde kırbaç tutan o aşağılık cellâd-ı hasîs, koltuklarını kapma uğruna yarışa girilen o meclis-i necis ve bunlar arasında dünyaya gelen o fıkh-ı habîs... [Elde var:] Sulta(n)ların fakîhleri ve münharif davetciler, o sulta kurumlarının içindeki koltuklara kuruldu[; böylelikle de olan oldu.]

İnnâ lillâhi ve innâ ileyhi râciûn!

Bizi zikrine hâcetten müstağnî kılacak derecede açık bir husûs daha var ki, o da, *ircâ*'ın başka bir nevi kapsamında olup Allah'ın indirdiği hükümleri bile bile ketm-

eden, Allah'ın Şerîatı'nı farkında olarak satan ya da değiştiren, bunu da sultânların altınlarının parıltısına kapılarak ve/ya: «"Evet, hem o takdîrde mutlaka [bana] yakın kimselerden olacaksınız"...» (26/eş-Şuarâ,42) âyetinde geçen hâle ulaşmak tamahıyla yapan birtakım münâfık âlimlerin *ircâ*'ıdır.

Bu, tabîatı ve esbâbı itibâriyle apaçık bir *ircâ* olup tartışılmaya hâcet bırakmaz. Hiç kuşkusuz Rabbimizin Kitâbı bize bu yolun yolcularını tanıtmıştır:

مَثَلُ ٱلَّذِينَ حُمِّلُواْ ٱلتَّوۡرَىٰةَ ثُمَّ لَمۡ يَحۡمِلُوهَا كَمَثَلِ ٱلۡحِمَارِ يَحۡمِلُ أَسۡفَارَۢاۚ ... ﴿٥﴾ ﴿سورة الجمعة﴾

«[Hakkıyla taşısınlar diye] kendilerine Tevrat yükletilen sonra onu [gerektiği gibi] taşımayanların meseli, cildlerle kitâb taşıyan merkebin meseli gibidir...» (62/el-Cumua, 5)

Aşağıdaki âyet onların ahvâlini daha açık bir şekilde beyân etmektedir:

وَٱتۡلُ عَلَيۡهِمۡ نَبَأَ ٱلَّذِيٓ ءَاتَيۡنَٰهُ ءَايَٰتِنَا فَٱنسَلَخَ مِنۡهَا فَأَتۡبَعَهُ ٱلشَّيۡطَٰنُ فَكَانَ مِنَ ٱلۡغَاوِينَ ﴿١٧٥﴾
وَلَوۡ شِئۡنَا لَرَفَعۡنَٰهُ بِهَا وَلَٰكِنَّهُۥٓ أَخۡلَدَ إِلَى ٱلۡأَرۡضِ وَٱتَّبَعَ هَوَىٰهُۚ فَمَثَلُهُۥ كَمَثَلِ ٱلۡكَلۡبِ إِن تَحۡمِلۡ
عَلَيۡهِ يَلۡهَثۡ أَوۡ تَتۡرُكۡهُ يَلۡهَثۚ ذَّٰلِكَ مَثَلُ ٱلۡقَوۡمِ ٱلَّذِينَ كَذَّبُواْ بِـَٔايَٰتِنَاۚ فَٱقۡصُصِ ٱلۡقَصَصَ لَعَلَّهُمۡ
يَتَفَكَّرُونَ ﴿١٧٦﴾ ﴿سورة الأعراف﴾

—«Onlara o kimsenin haberini de oku ki biz kendisine âyetlerimizi vermiştik de o bunlardan sıyrılıp çıkmış, derken şeytân onu arkasına takmış, nihâyet azgınlardan olmuştu.» —«Eğer dileseydik onu bu âyetlerle yükseltirdik. Fakat o, yere/dünyâya saplandı ve hevâsının ardına düştü. Artık onun meseli o köpeğin meseli gibidir ki üzerine varsan da dilini sarkıtıp solur; [kendi hâline] bıraksan da dilini sarkıtıp solur. İşte âyetlerimizi yalanlayan kavmin meseli budur. Artık sen kıssayı [onlara] anlat; umulur ki tefekkür ederler.» (7/el-A'râf, 175-176)

* * *

ALTINCI BÖLÜM:

CİHÂDÎ AKIM'IN SEYİR TARİHİ VE TECRÜBELERİ (1960-2001)

وَٱلَّذِينَ جَٰهَدُواْ فِينَا لَنَهۡدِيَنَّهُمۡ سُبُلَنَاۚ وَإِنَّ ٱللَّهَ لَمَعَ ٱلۡمُحۡسِنِينَ ﴿٦٩﴾ ﴿سورة العنكبوت﴾

«Bizim uğrumuzda cihâd edenlere gelince, Biz onları mutlaka yollarımıza hidâyet eyleyeceğiz ve şübhesiz ki Allah, elbette muhsinlerle beraberdir.» (29/el-Ankebût, 69)

❁❁❁

قَالَ رَسُولُ اللهِ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّم: «بَدَأَ الإِسْلاَمُ غَرِيبًا وَسَيَعُودُ غَرِيبًا كَمَا بَدَأَ فَطُوبَى لِلْغُرَبَاءِ»

Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem şöyle buyurmuştur:
«İslâm garîb [olarak] başladı ve başladığı gibi garîb [hâle/veya garîb olarak geri] dönecektir. Garîblere müjdeler olsun!»

❁❁❁

قَالَ رَسُولُ اللهِ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّم: «لاَ تَزَالُ طَائِفَةٌ مِنْ أُمَّتِي يُقَاتِلُونَ عَلَى الْحَقِّ ظَاهِرِينَ عَلَى مَنْ نَاوَأَهُمْ حَتَّى يُقَاتِلَ آخِرُهُمُ الْمَسِيحَ الدَّجَّالَ»

Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem şöyle buyurmuştur:
«Ümmetimden bir tâife, hak üzere savaşmaya devâm edecektir; [onlar] kendilerine muhâlif olanlara karşı muzafferdirler; sonuncuları Mesîh-Deccâl'le savaşıncaya kadar [bu hâl üzeredirler].»

❁❁❁

Resûlullah (s.a.v.) onların sebâtlarını da haber vererek şöyle buyurmuştur:
«Ümmetimden bir ümmet, hak üzere zâhir olmaya devâm edecektir; onlara muhâlefet edenler, kendilerine bir zarar veremeyecektir, Allah'ın emri gelinceye kadar, onlar insânlara karşı zâhir/muzafferdirler.»

CİHÂDÎ AKIM'IN SEYİR TARİHİ VE TECRÜBELERİ (1960-2001)

1. Cihâdî Akım'ın Tarîfi ve Tasnîfi

Bidâyeten şunu söylemek isterim: Genel bir tarîf çerçevesinde üzerinde ittifâk olunan asıl [tanım], Allah yolunda cihâd'ı, "*Allah'ın kelimesi en yüce olsun diye / i'lâ-yı kelimetullâh için* sarfedilen cehd/gayret" olarak belirler, böyle tanımlar. Bu da mutlak manada kullanıldığı zaman Allah yolunda kıtâl etmek; Allah'ın dînine nusret yolunda mâl ile cân bezletmek ve dînleri, kanları/cânları, nâmûsları, mâlları ve toprakları konusunda Müslümanları müdâfaa etmek anlamına gelir. Binâenaleyh bu ameli, Allah'ın rızâsını kazanmak için ve Allah'ın kelimesi en yüce olsun diye îfâ/edâ/deruhde eden kimse, Allah yolunda Mücâhid kişidir. Eğer Müslümanlardan bir zümre veyahut bir cemâat bunu deruhde etmek üzere toplanıp bir araya gelirse, bu kimselere "Allah yolunda [cihâd eden] Mücâhidler" denilir.

Şu da var ki, bu Bölüm, sözkonusu o "Mücâhidler"den özel bir kesimle ilgili olup onlara mahsûstur ve bu yolun yolcuları, onların tamâmını kapsayacak ve onların okulları ile çeşitli yapılarının hepsi hakkında, hattâ âlimleri, kadroları ve ferdleri için geçerli olacak bir ıstılâha ve belli bir tarîfe muhtâcdırlar ki o da "Cihâdî Akım" adıyla anılan kavramdır. İşbu Bölüm'e ulaşıncaya kadar daha önceki derslerimde ve ses kayıtlarında bu kavramın içerdiği anlam çerçevesini geniş tutmuştum. Özellikle de "Çözüm Cihâddır, Niçin ve Nasıl" başlığını taşıyan ders serisinde ve aynı şekilde videokasetlere kayıtlı derslerimde ki, bu seri, çıkardığım en son çalışmalardı ve bu eserin başlığını taşıyordu. Orada demiştim ki,...

...Cihâdî Akım: ("Ferd veya cemâat veya örgüt bazında olsun, silâh taşıyıp Allah'ın düşmanlarına karşı 'Lâ İlâhe İllallah Muhammedun Resûlullah' şiârı altında cihâd eden herkesi kapsayan bir kavramdır.")...

...Yine o zaman itibâriyle demiştim ki bu tanım, yöntemler, üslûblar, belli hedefler gibisinden meseleleri bir kenârda tutmakta ve bunlarla alâkalı değerlendirmeleri de aşmaktadır. Ayrıca demiştim ki Cihâdî Akım, geçen yüzyıl boyunca İslâmî Uyanış'ın içinden çıkmış bir olgudur ve [bu yüzyıllık süreç içinde yaşanan] bir merhaledir.

Bu geniş çerçeveli tanım altında, kendi derslerimde dile getirdiğim veya yazdığım şeylere tekrâr bir döndüğüm zaman, sözü geçen o derslerde seyrini ele aldığım -şu ân itibâriyle de almakta olduğum- Cihâdî Akım'ın, "Allah yolunda mücâhid her kişiyi kapsayan" ve onların cemâatleri ile ferdlerinin toplamını oluşturan o geniş tanıma

uygun olmadığını görmüştüm ki bunu ise "**Silâhlı Cihâdî Olgu**" diye isimlendirmek mümkündür. Bu yüzden burada o tanımın şeklini daha dakik bir şekilde yeniliyor ve diyorum ki:

*** Cihâdî Akım:**

Arab ve İslâm âlemi ülkelerinde kâim hükûmetlere karşı, mürted yönetim düzenlerini temsîl ediyor olmaları hasebiyle ve Allah'ın indirdikleri dışında şeylerle hükmetmeleri, Allah'ın hükümleri hâricinde yasamada bulunmaları ve Ümmet'in -muhtelif küfür kuvvetleriyle varlığını bulan- düşmanlarına dostluk/bağlılık göstermeleri sebebiyle, [bu hükûmetlere karşı] silâhlı cihâd düşüncesini benimsemiş olan örgütleri, cemâatleri, grupları, âlimleri, mütefekkirleri, sembol isimleri ve ferdleri kapsar. Aynı şekilde bunlar, Müslüman ülkelere karşı saldırıya geçmiş olan sömürgeci/emperyalist güçlere karşı da silâhlı cihâd yöntemini benimsemiş kimseler olup meşrûiyyetini defterden düşürdükleri ve kendilerine karşı kıyâma kalkıştıkları o düzenleri, İslâm'a ve Müslümanlara karşı muhârib müttefikler olarak kabûl ederler.

Her ne kadar *"**Cihâdî Akım**"ın ferdleri ve cemâatleri*, "[**Silâhlı**] **Cihâdî Olgu**" kapsamındaki diğer kesimlerle -Ehl-i İslâm'a ve onların ülkelerine ve mukaddesatına karşı saldırıya geçmiş olan hâricî düşmanlara karşı- silâhlı cihâd ilkesini paylaşıyor ve ferdler ve cemâatler olarak -Filistîn, Çeçenistan, Bosna, Keşmîr, Filipin, Eritre ve sâir bölgelerde olduğu gibi- bu düşmanlara karşı cihâda girişmiş kimselerle bu ortak paydada buluşuyor olsalar bile yine de *bunlar*, "Hâkimiyyet", "Câhiliyye düzenleriyle ayrışma", "el-Velâ ve'l-Berâ", "Müminlerin tâğût*lar* ve dostları karşısındaki konumu" gibi ve benzeri ilkelerden hareket eden fikriyyatla diğerlerinden *ayrışmaktadırlar*. Bu konuya ilişkin yöntem eksenli detaylara ise ileride yer vermeye çalışacağız.

Bu yüzden [yukarıdaki paragrafta geçen] ikinci kesim, yani Müslümanların düşmanlarından Yahûdî, Hıristıyan, Putperest ve sâir aslî kâfirlere karşı cihâda girişmiş olan bu kesimler hakkında, başka bir kavramdan istifâde yoluna giderek "**Mücâhid Cemâatler**" adını kullanacağım. Bu kavramların *bir* tasnîfe yönelik ve taksîmatın da araştırma eksenli olduğunu, yoksa akîdevî bir taksîmat veya bir değerlendirme yöntemi çerçevesinde olmadığını da belirteyim.

Dolayısıyla itikâdî/akîdevî asıl, daha önce de arzettiğim gibi şudur: Allah yolunda Mücâhid kişi, *i'lâ-yı kelimetullâh için* kıtâl eden kişidir. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem'in de bunu, hadîs kitâblarında sıhhat ve şöhret bulduğu şekilde takrîr ettiği gibi [ki bu rivâyetlerden biri şöyledir]:

Ebû Mûsâ el-Eş'ârî rivâyet eder ki, bedevî bir adam Hz. Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem'in huzûruna gelir ve, *"Ey Allah'ın Resûlü"* der, *"Adam var ganîmet için savaşır; adam var [şöhret ile adı] anılsın diye savaşır; adam da var [kahramanlığına, cengâverliğine dâir] yeri görülsün diye savaşır; peki [bunlardan] hangisi Allah yolundadır?"* diye sorar. Bunun üzerine Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem şöyle

buyurur: «Kim Allah'ın kelimesi en yüce olsun diye savaşırsa o kişi Allah yolundadır.» (Müslim rivâyet etmiştir.)

Kavramı, araştırmanın ilerleyen sayfalarında kimi yerlerde kısaca "**Cihâdiyyûn**[1]" tabîrimle zikretme yoluna gidebilirim ki bundan kasdım ise "**Cihâdî Akım**"a -ki bu kavram şöhret bulmuştur- müntesib kimselere işârettir. "**Mücâhidler**" tabîrimle ise diğer sınıfın ferdlerini ifâde yoluna gideceğim. Zihinden uzak tutulmaması gereken diğer bir husûs, bu tasnîfin, belli bir kesimin mecmûu hakkında verilen hükm-i gâlibe binâen olduğudur. Nitekim Cihâdî Akım, onun fikriyyatı ve yöntemi ile ilgili detayları taşımayan birilerini içeriyor olabilir ki bu azdır. Beri tarafta sömürgecilerden ve hâricî

[1] ["Cihâdcılar" gibi bir anlama gelen ve Arab dilinde bile sonradan görülmelikle malûl olan, bu arada "Jihadists"i çağrıştıran bu kelime, bizim dilimizde -en azından bize göre- kulak tırmalayıcı olduğu ve gayrımüslim yahut kendisini Müslüman zanneden birtakım unsurların kullandığı şekliyle ötekileştirici-kötüleyici bir koku taşıdığı için bu Eser'in en başından itibâren tarafımızca kullanılmamıştır ve kullanımından özellikle imtinâ edilmiştir. Geçen cilddeki bölümlerde bu kelimeyi tercüme sadedinde genellikle cihâd ehli, yer yer mücâhidler ve bazen de "cihâdî" ifâdesi kullanılmıştır; ama "cihâdcılar" karşılığından kaçınılmıştır. Elden geldiğince de siyâk-sibâk göz önünde bulundurulmuştur. Bu merhaleden sonra ise elden geldiğince ve siyâk-sibâkı gereğince genellikle "Cihâdîler", yer yer de "Cihâdî Akım'a mensûb kimseler" şeklinde tercüme edilmeye çalışılacaktır. Okuyucunun da görebileceği diğer bir husûs, bu konudan bağımsız, birtakım aynı kelimelerin, bazen başlıklarda bile farklılaşan tercüme karşılıklarıdır. Bunu bilerek yaptığımızı kaydedelim. Kavram olarak dile yerleşmemesi veya kullanımı öylece yaygınlaşmaması gereken şeylerdir bunlar ve bunların tercümesinde belli bir usûl takîb edilmiştir. Şunu da yeri gelmişken kayda geçirelim ki, "Mücâhidler"in, ama gerçekten "Mücâhidler"in ortaya koyduğu paha biçilmez eserleri, onların mîrâsını insânlara ulaştırma "hüsnüniyyetiyle!" tercüme işine girişmiş olan belli kesimlerin yine o "Mücâhidler"e verdiği en büyük zarar, "dilde kifâyetsizlik" ve kavramlar konusunda hassâsiyyetten ârî yüzeysellik sebebiyle vukû bulmuştur. Düşünün ki bir mücâhidin, göz nûru akıtarak kaleme aldığı ve uğruna nice çileler çektiği bir eseri, onun seviyesine, bütünlüğüne, ilmîliğine ve sâir yönlerine halel getirilecek bir biçimde ve âdeta insâna, "kâfir" bile "ağlar bizim ahvâl-i perîşânımıza" dedirtecek şekilde tercüme olunsun ve onu okuyanlar da bu adam/lar/ın seviyesi işte buymuş diye hükme koyulsun. O hüsnüniyyetin sâhibleri, Allah için kendilerine sorsunlar: **Bu, onlara revâ mıdır?! Yoksa ekseriyyeti şehîd olup giden o güzîde erlerin mîrâsı bir yağma mâlı mıdır**?! Bu gibiler, Üsâme Bin Lâdin'in mücâhidliğini dillerine destân edeceklerine biraz da onun o güzelim revnak dilinden bir şeyler öğrenseler ve Eymen ez-Zevâhirî gibi vakûr insânlardan ibret alma yoluna gitseler ya..! Belki o zaman Edeb ve Belagat'in nasıl bir şey olduğunu idrâk imkânına ulaşırlar. Acaba Eymen ez-Zevâhirî, Kur'ân okumayı bilmiyor muydu da Üsâme Bin Lâdin'in kendi çocuklarının eğitimi için Moritanya'dan getirttiği hocadan ders alıp kırâatini düzeltme yoluna gitti. Biraz insâf ey ehl-i yağma, biraz insâf! Ve dahi bu fasla ilişkin son bir söz: Hoca kılıklıları da dâhil olmak üzere nice sırtlan sürüsü pusuya yatmış bekliyor. O yaralı erlere saldırmak üzere demeyeceğim. Zîrâ o demler çoktan geçti. Artık iş, bunların, dâr-ı ukbâya sefer eyleyen o erlerin geçmişi üzerine salyalarını akıtma boyutuna vardı. Onlar gitmiş olabilirler, ama eserleri ortada... ve bizim için geçmiş diye bir şey yok. Bu eserleri Hakk'ın dîvânına, ha buradakilerin gözünün içine sokmak için, bir gelecek olarak taşımak yükü boynumuzdadır. Bu yüzden hakkı temsîlde kusûrdan öte kusûr yoktur diyoruz. Hele ki bu kusûrları önceden telâfî imkânı varken. Şâir, "Ân kes ki nedâned ve nedâned ki nedâned -- Der cehl-i mürekkeb ebededdehr bımâned!" demiş... O durakta kalan kalsın ama, **Allah hakkı için**, bunu Mücâhidlere bulaştırıp da onların adlarının karalanmasına sebeb olmasın..! // Müellif'in bu kelimeyi kullanımına gelince, keşke bunu kullanmaya mecbûr olmamış olsaydı ve bunu el-Cezîre gibi menfûr kanallara bıraksaydı..! Mtrcm.]

düşmanlardan müteşekkil olan aslî kâfirlere karşı cihâd eden Mücâhid Cemâatler'in ferdlerinden Cihâdî Akım'ın fikriyyatını taşıyan kimseler de olabilir ki bunlar ise pek çoktur. Özellikle de İhvân-ı Müslimîn yahut Selefî Akım'ın cemâatlerinin usûllerinden neşet etmiş Mücâhid Cemâatler arasında... Ayrıca bu cemâatlerin yönelimi, hâricî düşmanlara karşı olmuştur ve bunlar, bu konuda alenî bir yöntem benimsememiştir. Ya hareket ve siyâset eksenli sebeblerle -ki ekseriyyetle vukû bulan budur- ya da yöntem eksenli bazı nedenlerle -ki bu bazen vukû bulmuştur-.

İmdi bu detaylandırmadan sonra tekrâr tarîfe dönüyor ve tanımı özetleme adına diyorum ki:

"**Cihâdîler**" veya "**Cihâdî Akım**", İslâm âlemi ülkelerindeki kâim / hâkim hükûmetlere veya hâricî düşmanlara karşı silâhlı cihâd düşüncesini taşıyan ferdler ve/ya cemâatlerdir. Ayrıca 'Hâkimiyyet ilkeleri', 'el-Velâ ve'l-Berâ kâideleri' ve çağdaş dönem 'şer'î siyâsî cihâdî düşüncenin temel esâsları' üzerine kurulu belli bir fikriyyat taşıyanlardır. Bu fikriyyat ise onların literatürleri kapsamında tafsîl edilmiş ve malûm olan şeylerdir.

Yirminci yüzyılın ikinci yarısından itibâren ve şu günümüze kadar silâhlı cihâdı deruhde etmiş olan ve -ekseriyyetleri itibâriyle- kendileri hakkında kullanılan "**Silâhlı Cihâdî Olgu**" kavramının unsurlarını teşekkül ettiren ferdleri ve cemâatleri bir çeşit tasnîfe tâbi tutmak, bunu da umûmî bir tasnîf kapsamında ve önceki tanımın içeriği hakkında -sınırları daha fazla belli- bir fikir edinmek amacıyla yapmak istersek diyebiliriz ki önümüzde iki türlü bir tasnîf yapmak imkânı vardır:

Birincisi: Cihâd ettikleri alanlara ve hedefe koydukları düşmanlara göre...

İkincisi: Fikir ve itikâd eksenli usûllerine ve şer'î siyâsî yöntemlerine göre...

Ama bu konudan önce mutlaka dikkat çekmemiz gereken önemli bir ayrım var ki o da, Mücâhid ve/ya Cihâdî cemâatler ile Ümmet'in çeşitli düşmanlarına karşı silâh taşıyan birtakım örgütler/veya yapılar arasındaki farktır. Şu var ki, [ikinci kesimden olan bu tür yapıların] silâhlı mücâdeleleri, 'Allah yolunda cihâd' olmadığı gibi 'İ'lâ-yı kelimetullâh' için yahut cihâd farîzasını, dînî bir vazîfeyi îfâ kasdıyla bir ibâdet olarak edâ etmek [kapsamında da] değildir. Bilakis farklı gerekçeler içindir. Bunlar, "Ulusal Kurtuluş" yollu gerekçeler yahut diktatör rejimler karşısında, iktidârdaki lâdînî düzeni değiştirmek ve yerine ırkcı, ulusalcı, demokratik, sosyalist, komünist ya da bunlara benzer siyâsî veya fikrî çağdaş laik ideolojilerin ilkeleri üzerine oturtulmuş başka bir lâ-dînî düzen kurmak için [başkaca bazı] "Siyâsî" gerekçeler olabilir.

İşte bu ikincisi, kavga ve mücâdele eksenli örgütlerdir ki, asla Mücâhid ve Cihâdî değildir. Bunların silâh taşıması ise erkeklik, hamiyyet, cesâret, riyâ ve övünme gibi sebeblerle olabilir, ilh... Millî, ulusal veyahut mücâdele eksenli bakış açıları itibâriyle, bir noktadan övgüye değer görünse de bu gibi ameller [İslâm nokta-i nazarınca kuru cihân kavgası olup] gayrı muteberdir; bunu yapanların, kendisi dolayısıyla sevâb alacağı bir ibâdet de değildir. Âhirette buna karşılık bir ecri olmayacağı gibi bu yolda

öldürülmesi [hâli,] Allah yolunda şehâdet de değildir. Bilakis hicreti ve öldürülmesi, niyyetine göre, ne amaçla hicret etti/yola koyulduysa ona göredir. Dahası böyle bir kişi, kendisi uğruna savaştığı hedeflere göre bir günahkâr yahut mürted de olabilir. Dolayısıyla Cihâd, Allah yolunda ve *İ'lâ-yı kelimetullâh* için olandır. Şehîd kişi de Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem'in beyân buyurduğu, «Kim Allah'ın kelimesi en yüce olsun diye savaşırsa o kişi Allah yolundadır» kavlinde olduğu gibi Allah yolunda ölen/öldürülen kimsedir.

'Cihâdî Olgu'nun ferdlerini oluşturan **Mücâhidler**'e gelince; onlar, Allah yolunda kıtâle, Allah'a ibâdet kasdıyla girişen ve bunu, Allah'ın, belli hâller dolayısıyla Müslümanlar üzerine farz kıldığı bir farîzayı edâ etmek için yapan kimselerdir. Yani onlar, cihâdı, dînî [bir vecîbe] ve ibâdet eksenli bir fiil/amel olarak edâ ederler. Bu mutlaka vuzûha kavuşması gereken bir meseledir.

Günümüz itibâriyle Mücâhidlerin çeşitlerine ilişkin tasnîfe gelince: Daha önce de arzettiğim husûslar doğrultusunda aşağıdaki gibidir ki bu tasnîf bize, Cihâdî Akım'ın tanımlanması ve "Çağdaş Dönem Silâhlı Cihâdî Olgu"nun bileşenlerinden olan diğer kesimlerden ayrıştırılması konusunda yardımcı olacaktır:

2. Cihâdî Olgu'nun Bileşenlerine İlişkin Tasnîf

2.1. Cihâdî Olgu'nun Bileşenlerinin, Cihâd Ettikleri Alanlara ve Kendilerine Karşı Cihâd Ettikleri Düşmanlara Göre Tasnîfi

2.1.A. Cihâdî Akım: Yahut "Cihâdî Cemâatler veya Örgütler": Yahut "Cihâdîler":

Bu Akım, Arab ve İslâm âlemi ülkelerinde kâim mürted tâğûtî hükûmetlere karşı, onları devirip enkâzları üzerinde Allah'ın Şerîatı'nı ikâme etmek veya onların Müslümanlara yönelik zulümlerini bertaraf etmek için cihâd düşüncesini benimsemiş olan ferdler ve/ya cemâatlerdir. Belli bir şer'î siyâsî cihâdî fikriyyata binâen ki, bununla ilgili açıklamalar ileride gelecektir inşâallah.

Bu cemâatlerin ve/ya örgütlerin ferdleri, toplu hâlde yahut ferdî planda, cihâdın çeşitlerinden diğer herhangi bir cihâda iştirâk etmiş/ve ediyor olabilirler. Afganistan, Bosna, Çeçenistan ve sâir yerlerde görüldüğü üzere, saldırı hâlindeki/'sâil' düşmanı *def' etmek* ve hâricî düşmanlara karşı cihâd etmek gibi... Fakat kuruluş temelleri ve hedefleri, bunları, genel bir çerçevede, "hareket eksenli olarak gizli", "bölgesel hedefler taşıyan" ve "örgütsel kuruluş itibâriyle piramidimsi" kılmıştır. Ferdleri ise belli bir komuta ve Emîr'le, cihâd üzerine yapılan bir biat ve sözü geçen hedefleri gerçekleştirme yolunda çalışmak ekseninde birbirlerine bağlanır.

2.1.B. Mücâhid Cemâatler veya Örgütler:

Bunlar, Müslüman ülkelere karşı saldırıya geçmiş olan/sâil düşmana karşı cihâd etmekle husûsiyyet kazanmış örgütler veya cemâatlerdir. Özellikle -Filistîn'de olduğu

gibi- Yahûdîlere veya -Arab Yarımadası, Irâk ve sâir bölgelerde, şu ân itibâriyle de[!] olduğu gibi- Amerikalılara veya bunun benzeri Haçlı işgâlcilere veya umûm itibâriyle Batılılara yahut -Çin ve Rusya örneğinde olduğu gibi- Ateistlere yahut Çeçenistan, Bosna, Hindistan, Keşmîr, Güneydoğu Asya örneklerinde olduğu gibi Putperest düşmanlara yahut hâricî düşmanların diğer herhangi bir çeşidine karşı cihâd edenlerdir.

Bu örgütlerin pek çok kerre ulusal/millî kurtuluş hareketleri şeklini aldığı da olur. Ama daha önce belirttiğimiz gibi İslâmî ve cihâdî bir temel çerçevesinde ve o ülkeleri öncelikle özgürlüğüne kavuşturmak, akabinde İslâmî hükme boyun eğdirmek hedefi doğrultusunda... yahut dîni, toprağı, ırzı, cânı ve mâlı -bir ibâdeti ve şer'î bir farîzayı îfâ kapsamında- savunmak amacıyla...

2.1.C. Münkeri Değiştirmek veya Haksızlıkları Bertaraf Etmek İçin Silâha Sarılan Ferdler veya Cemâatler Seviyesinde Mücâhidler:

Bu olgunun baskın hâli ferdî cihâd ve şahsî girişimler üzerine kurulu olmasıdır. Çoğu hâllerde de belli bir cemâatleri veya *bir* Emîr*ler*i olmaz. Bilakis bunlar birtakım ferdler yahut küçük gruplar olup silâhlı bazı cihâdî işlere, *ihtisâb* ve *emr-i bi'l-marûf nehy-i ani'l-münker* niyyetiyle kalkışırlar. Bunu ise ibâdet eksenli bir farîzayı yerine getirmek kasdıyla ve birtakım dînî tasavvurlara ve gerekçelere istinâden yaparlar. Şurada veya burada herhangi bir münkeri izâle etmek için.. ki, içki veya zinâ veya arsızlık ve fesâd merkezlerini yıkmak yahut küfrün veya zulmün veya ya Müslümanların ya da onların dîninin, değerlerinin ve mukaddesâtının düşmanı olan elebaşı kimselerden herhangi bir başa suikasd düzenlemek yahut dînî açıdan münker kabûl ettikleri ve mutlaka izâle olunması gerektiğini düşündükleri görünümlerden herhangi bir görünümü, dil ve kalb ile onu izâle etmek imkânı ortadan kalktıktan sonra, elle izâle etmeye çalışmak gibi [hâller bazı örneklerdir].

Bu makâmda, bu gibi işlerin, doğru mu yoksa yanlış mı veyahut faydalı mı yoksa zararlı mı olduğu, kezâ münkeri izâleye yönelik hedefini gerçekleştirdi mi yoksa daha büyük münkerlere mi yol açtı.. gibisinden bir değerlendirme sadedinde olmadığımı belirtmeliyim. Şu var ki ben, bu sınıfı, burada, o işlere bir ibâdet kasdıyla ve dînî bir vecîbeyi -ki niyyetlerinin esâsı budur- yerine getirmek amacıyla girişmiş olan Mücâhidlerin çeşitlerinden bir çeşit olmaları hasebiyle zikrediyorum.

2.2. Cihâdî Olgu'nun Bileşenlerinin, 'Şer'î Siyâset' ve 'Düşünce' Yöntemlerine Göre Tasnîfi

Temel bir çerçevede iki ana çeşide/kısma ayrılır:

2.2.A. Menhecî (/Yöntem Eksenli) Cemâatler

Bunlar, [hatları] belli ve tafsîlatlı şer'î siyâsî fikrî bir yöntemi bulunan, aynı şekilde umûm itibâriyle fikrî ve akîdevî yahut şer'î siyâsî meselelerin geneline ilişkin şer'î bir konuma sâhib olan yapılardır.

2.2.B. Gayr-ı Menhecî (/Yöntem Eksenli Olmayan) Cemâatler

Bunlar, ferdleri, saldırı hâlindeki/'sâil' düşmanı *def' etmek* veya bir münkeri izâle etmek veya haksızlıkları gidermek veya bir hükûmete karşı savaş vermek gibi veya buna benzer, şer'î anlamda meşrûiyyeti olan herhangi bir hedef için cihâd farîzasını edâ etmek üzere ve silâh taşıma çerçevesinde -siyâsî ve sâir meseleler karşısında benimsenecek konumu belirleyecek tafsîlatlı şer'î siyâsî bir yöntemleri olmaksızın- bir araya gelmiş olan cemâatlerdir.

2.2.A. Yöntem Eksenli Cihâdî Cemâatler Üç Ana Kısma Ayrılır

2.2.A-1. Hareket Eksenli Cihâdî Cemâatler

Bunların ekseriyyeti, altmışlı yılların başında İslâmî Uyanış'ın içinden çıkmıştır ve Müslüman Kardeşler'in fikrinin, izâfeten 'el-Velâ ve'l-Berâ' ve 'Hâkimiyyet' esâsları üzerine kurulu fikriyyatın izlerini/etkilerini taşımıştır. Hâkimiyyet fikrinin ilk kuramcılarından biri ve en büyüğü ise Mısır'da Şehîd Seyyid Kutub, Pakistan'da ise Üstâd Ebu'l-A'la el-Mevdûdî'dir.

2.2.A-2. Selefî Cihâdî Cemâatler

Bunlar, bir önceki başlıkta geçen fikriyyata, Selefî Okul'un kutublarından olan İmâm İbn Teymiyye'nin ve benzeri kimselerin fetvâları uyarınca Selef'in akâidine itimâdı/istinâdı ekleyen cihâdî cemâatlerdir. Ayrıca Necd eksenli davetin fıkhına ve hem İmâm Muhammed Bin Abdulvehhâb'ın (r.) hem de ilerleyen süreçte bu yöntem üzere bir yol takîb eden kimselerin düşüncelerine dayanmışlardır.

2.2.A-3. Terbiye ve Islâh Eksenli Cihâdî Cemâatler (Cihâdî Sûfîler – Cihâdî Âlimlerin Cemâatleri...):

Bunlar, ilmî yahut mezhebî yahut tarîkat eksenli terbiyevî ve menhecî temeller üzerine kurulmuş, ayrıca örgütsel bir yapıya da sâhib olan, mensûbları ise bir biat çerçevesinde, reîslerine veya şeyhlerine veya komutanlarına bağlanmış bulunan.. ondan sonra genelde hâricî düşmanlara karşı, bazen de dâhilî meseleler dolayısıyla cihâd için silâh taşıyan cemâatlerdir.

2.2.B. Yöntem Eksenli Olmayan Cihâdî Cemâatler İki Kısma Ayrılır

2.2.B-1. Örgütlü Mücâhid Cemâatler

Bunlar, ferdlerinin, bir biat, bir Emîr ve komuta çerçevesinde birbirine bağlandığı cemâatlerdir. Bunların örgütsel idârî yapıları olur. Ferdlerini, uğruna bir araya gelip toplandıkları cihâdî davâ birbirlerine bağlar. Saldırı hâlindeki/'sâil' düşmanı defetmek veya bir münkeri izâle etmek veyahut İslâm'ın ve Müslümanların düşmanlarından herhangi bir düşmana karşı durmak gibi... Ama itikâd ve eğitim dolayımında [hatları] belli fikrî bir yöntemleri olmaksızın...

2.2.B-2. Örgütlü Olmayan Mücâhid Öbekler, Ferdler ve Gruplar

Bunlar, mücâhid ferdlerin veya küçük grupların ve öbeklerin bazı/girişimleridir ki bunların unsurları, şurada veya burada meşrû birtakım cihâdî işleri deruhde etmiştir.

Ama bunlardan herhangi birinin veya öbeklerinin, belli bir fikriyyatı; eğitim ve itikâd eksenli bir yöntemleri veya unsurlarını birbirlerine bağlayan bir bağları olmaksızın.

[***]

Sadedinde olduğumuz bu Bölüm, Silâhlı Cihâdî Akım'ın birtakım tecrübelerini ve bazı görünümlerini, sınırlı bir çerçevede ele alma üzerine odaklanan bir çalışmadır. Nitekim bu Akım, Silâhlı Cihâdî Olgu'nun en bâriz ve en önemli bileşeni olduğu gibi en fazla etki gösterenidir de... Daha ötesi, bu Olgu'nun temelini ve onun -hem hacim hem etki hem de bizimle düşmanlarımız arasındaki mücâdelenin geleceği itibâriyle- en önemli yönünü oluşturmaktadır; en doğrusunu ise Allah bilir.

3. Çağdaş Dönem Cihâdî Akım'ın Neşeti ve Onun Fikrî ve Hareket Eksenli Gelişim Merhaleleri (1960-2001)

Cihâdî Akım'ın cemâatleri ve örgütlerinin doğuşu, Arab ve İslâm ülkelerinde [sömürgeci] işgâlden kurtuluşun akabinde varlık gösteren "şeklî" istiklâl/bağımsızlık sonrası dönemde yaşanan siyâsî gelişmelerin doğal bir sonucu olarak kabûl edilir. Aynı şekilde doğal dönemsel bir gelişme ve Çağdaş Dönem İslâmî Uyanış'ın kendiliğinden ortaya çıkardığı bir verim olarak görülür. Takrîben Hilâfet'in düşüşünden itibâren, yani otuzlu yılların başında, yani en az takdîrle Cihâdî Akım'ın doğuşundan yaklaşık otuz yıl kadar önce harekete geçmiş olan İslâmî Uyanış'ın ki bu [otuz yıllık tarih de], genel anlamda, İslâmî Uyanış'ın doğuşunun kıdemine veya yeniliğine göredir ve her ülkenin kendi ahvâli, içinde bulunduğu işgâl şartları ve taşıdığı siyâsî durumlar itibâriyledir.

Arab ve İslâm ülkelerine yönelik **yeni sömürgecilik**, önceki iki bölümde de gördüğümüz gibi **Hilâfet**'in düşüşünün akabinde **Ümmet** içindeki direniş ve kalkınma dinamiklerini yıkıp-yok etmek işini üstlenir. Kezâlik Arab ve İslâm âlemi ülkelerinin çoğunda siyâsî, dînî ve ictimâî merciliklerin dinamiklerini yok etme imkânına erişir. Sömürgecilik yolu-yöntemiyle ilgili niteliksel değişim, yani eski tarz sömürgecilikten veya Müslüman ülkeleri "doğrudan askerî işgâl"den yeni sömürgecilik yöntemine, yani "iktisâdî, siyâsî ve kültürel" bakımlardan sömürüye geçiş, ayrıca sömürgecilerin laik nesillerden yahut hâin-uşak öbeklerden müteşekkil kesimler üzerinden mürted hükûmetleri iktidârda tutması ve hedeflerini gerçekleştirmek üzere bunları kendisine vekil olarak bırakması, Ümmet'in, -hâricî düşmanın rolünün görünür olmaktan çıkıp yerli "**Ulusal**" **hükûmetler**in yönetimi devralması sebebiyle- çatışma sâhasından çıkması sonucunu doğurur. Eşyânın tabîatı gereği/veya hâl böyle olduğu için de o hükûmetlerin -kaçınılmaz bir şekilde- İslâmî Uyanış'ın farklı yapılarıyla bir çatışma içine girmesi sözkonusu olur. Zîrâ bu Uyanış'ın muhtelif yapıları zâten Müslümanları, şu veya bu şekilde, her okulun kendi yönelimleri ve yöntemleri uyarınca, kendi dînî değerleri ve kendi Şerîatlerinin hükmü doğrultusunda bir hayâta yeniden ulaştırmak esâsı üzerine kurulmuştur [ki bu da doğal olarak o çatışmayı doğurmuştur].

Hiç kuşkusuz Arab ve İslâm âlemi ülkelerindeki **bağımsızlık hükûmetleri**nin bilâ istisnâ tamâmı, dîni devletten ayıran **laik** ilkeler üzerine kurulmuştur ve hepsi Allah'ın indirdiği hükümlerin hâricinde hükümlerle hükme koyulmuştur. Bunların, okun yaydan çıktığı gibi dînden çıkan birtakım evlâdları da Allah'ın [hükümleri] dışında teşrî' / yasamada bulunma işini üstlenmiştir. Yine Ümmet'in düşmanlarına alenî bir şekilde uşaklık vazîfesini, onlara bağlılığı ve bu düşmanların hedeflerine hizmeti [bilfiil] kendi üzerlerine almışlardır. O hükûmetlerin bilâ-istisnâ tamâmının, zulüm, baskı, istibdâd, envâiçeşit idârî yolsuzluk, ahlâkî fesâd vs. hâller nâmına kendi üzerlerine bir ziynet gibi iliştirdikleri özellikler de bunlara eklenmelidir.

Yine sömürgeciler, İslâm âleminin kalbinde, **Filistîn** toprakları üzerinde siyonist varlığı ekerler. 1947 yılında **İsrail** devleti resmen ve Filistîn topraklarının büyük kısmı üzerinde kurulur. Sonra İsrail 1967 yılında Mısır, Suriye, Ürdün ve Lübnân gibi ülkelerden de kopardığı bazı bölümlerle birlikte işgâlini sürdürür. Filistîn davâsı Arab ve İslâm âleminin vicdânında devasa bir ağırlık oluşturur.

Batı sömürgeciliği, Arab ve İslâm âlemine yönelik **iktisâdî işgâl**ini iyice kökleştirir ve [bu âlemin] servetlerini hortumlar. İslâm âleminde kurmuş olduğu **diktatörlük rejimler**ini destekleyip korur.

Böylece **İslâmî Uyanış**'ın ana yapıları ve öncü/önder kadroları, kendilerini, [eski] **sömürgeci**lik dönemi sonrasında gelen bu denli acı, acı olduğu derecede şaşırtıcı **gerçeklik** karşısında bulurlar... Bizzât İslâmî Uyanış çevreleri içindeki görüşler ve kanâatler, bu gerçekliği tahlîl dolayımında farklılaşır ve bu da -Beşinci Bölüm'de de gördüğümüz gibi- onların okullarının ve yönelimlerinin **ayrışma**sına neden olur.

Nitekim bir tarafta bunların bazıları, **çözüm**ün, eğitim ve ıslâhla, siyâsetten uzak durmakla olabileceği görüşünü benimserken öte tarafta diğer bazıları ise çözümün ve düzelmenin siyâsete (kânûnî olarak belirlenmiş) yasal yollarla ve o hükûmetlerin tanıdığı imkânlar üzerinden girmekle gelebileceği fikrini benimser. (Bu bölümde ele almak sadedinde olduğumuz) üçüncü bir kesim ise *yama'nın, yamacı için gittikçe genişlediğini*, bu ahvâle çare olmak için de mutlaka silâha sarılmak gerektiği düşüncesini benimser... Özellikle de sözü geçen o hükûmetlerin ve onun baskıcı/despot birimlerinin, Uyanış'ın tırnaklarını -onun öncülerini tasfiye etmek, başkanlarını suikasdler yoluyla öldürmek yahut onları onlarca yıl sürecek şekilde zindânlara tıkmak, mensûblarını koğuşturmak ve barışçıl olanları da dâhil olmak üzere Allah'a davet yollarının tamâmının alanını daraltmak gibi eylemler üzerinden- her dâim sökmeye hâzır olduğunu isbât etmesinden sonra... işte bu noktada... Çağdaş Dönem Cihâdî Akım'ın doğuşuyla alâkalı ilk düşünceler belirginleşmeye başlar. Geçen yüzyılın ellili yıllarının sonu ve altmışlı yıllarının başında...

Müslüman Kardeşler Hareketi (genel bir çerçevede/veya temel bir şekilde), bu gibi düşüncelerin kendisi içinde doğup yayılabildiği **doğal bir ocak** mesâbesinde olmuştur. Allah rahmet etsin **Hasen el-Bennâ**'nın daveti bu gibi gelişmelere uygun

bir ortamın oluşmasını sağlamıştır. Bunu, bu Hareket'in yöntemini kendisi üzerinden özetlediği ("Gâyemiz Allah'tır; Örneğimiz Resûlullah'tır; Düstûrumuz Kur'ân'dır; Yolumuz Cihâd'dır; Allah Yolunda Ölmek En Yüce Umudumuzdur") şiârından daha iyi bir şekilde gösterecek başka bir şey yoktur. Her ne kadar bu Hareket'in fikriyyatı ve uygulamaları, tasavvufî, selefî, millî, demokratik ve sâir etkiler üzerinden fikir ve yöntem eksenli çok yönlü bir karışım taşıyor olsa bile bu böyledir. Yine onun ilkesel cihâdî uygulamaları, Cihâdî Fikriyyat ile Cihâdî Akım'ın onun rahminden doğmasını sağlayacak bir ocak olma vasfı/kudreti taşıdığına başka bir delîl teşkil eder.

Müslüman Kardeşler'in -Mısır ve Suriye'den- öncüleri ve gençleri, 1947-1948 Filistîn savaşına katılırlar. **Hasen el-Bennâ özel gizli birimi**ni kurar. Bu, Cemâat'in cihâdî hedefler için kurulmuş askerî birimidir. Bu birimin unsurları Hasen el-Bennâ rahmetullahi aleyh'in 1949 yılında bir suikasd sonucu öldürülmesinden sonra ellili yılların başında Süveyş Kanalı'ndaki ve çevresindeki gizli direnişi komuta ve idâre işini deruhde eder. Kezâ bu gizli birim Abdunnâsır ile Hür Subaylar'ın Kral Faruk'u devirme hareketine iştirâk edip destek verir. Ama helâk olup giden o Abdunnâsır, bu Ümmet'in düşmanlarıyla birlikte, Mısır'daki İslâmî hareketi ve onun öncü kolu olan Müslüman Kardeşler Hareketi'ni tasfiyeyi içeren planını çoktan tertîb etmiştir.

Abdunnâsır, Hareket'in öncülerini ve temel kadrolarından binlerce kişiyi, 1954 yılında hapse attırır. Onlara karşı yürüttüğü saldırı hamlesini daha fazla genişletip 1965 yılında bazılarını astırır. Asılan bu insânlar arasında Müslüman Kardeşler'in en güzîde mütefekkirleri ve öncü unsurları bulunmaktadır. Bu ise Mısır'da yaşanandır.

Suriye'ye gelince -ki Müslüman Kardeşler Hareketi'nin bir diğer önemli ocağıdır-: Askerî darbeler, 1946 yılından itibâren, ardı ardına ulusal demokratik bağımsızlık hükûmetlerinin külünü göğe savurur. 1954 yılından itibâren -Amerikan istihbâratının kontrolünde ve Suriye'deki deneyimleri kapsamında yapılan- **askerî darbeler** ise peşpeşe yaşanır. En nihâyet 1963 yılında darbesini yapsın diye ortamın kendisi için hazırlanıp durduğu **Arab Sosyalist Baas Partisi**'nin evresi gelir. Onun en öncelikli işlerinin başında ise **Müslüman Kardeşler Hareketi**'nin ve onun dışındaki **İslâmî Uyanış**'ın **tasfiye**si, bütün dinamiklerini içine alacak şekilde İslâm'a karşı savaş yer almaktadır...

...Mısır ve Suriye, cihâdî fikriyyatın ve faaliyyet[ler]iyle ilgili kuramların doğuşuna ve belirginleşmesine erkenden ocaklık eder. Bu manzara, Arab ve İslâm âleminin muhtelif ülkelerinde de tekerrür ederek yaşanır. Yaşanan o siyâsî, ictimâî, kültürel dönüşümler ve çeşitli hükûmetler eliyle yürütülen batılılaştırma ve laikleştirme kampanyaları, İslâmî Uyanış'ın fikriyyatına ve yöntemine ilişkin önemli bazı meselelerin ortaya atılması sürecini getirir.

Mesela **Pakistan**'da ve ellili yıllar boyunca, dâhi ve müstesnâ üstâd Ebu'l-A'la el-**Mevdûdî**'nin (r.) yazdıkları cihâdî fikriyyatın belirginleşmesine temel bir katkı sağlar. Nitekim Allah rahmet etsin kendisi, Pakistan'da geleneksel dînî çevrelerin yaşadığı

o alık/tutuk durumu eleştirir... Kitâbları, makâleleri ve Pakistan'da "Cemâat-i İslâmî" adıyla kurmuş olduğu hareketinin dergisi üzerinden şer'î siyâset'le alâkalı en önemli meselelerin pek çoğunu ortaya koyar. Müslümanların içinde bulunduğu muâsır gerçekliği/ve ilgili hâlleri bunlar üzerinden ele alır. Kelime-i Tevhîd'in neleri gerektirdiği, 'el-Velâ ve'l-Berâ' inancının temellerinin neler olduğu gibi konularda yazar. Cihâdı tarîf eder, amaçlarını ve hedeflerini açıklar. İslâmî [bir] devletin doğuşu[nun nasıl mümkün olabileceği], ayırıcı özellikleri, anayasası, vasıfları, onun kuruluşuna giden yolun nasıl olacağı gibi konular çerçevesinde yazar. Onun en önemli eserlerinden biri olan "el-Mustalahâtu'l-Erba'a/Kur'ân'ın Dört Temel Terimi" adlı kitâbı ise çağdaş dönem cihâdî fikriyyatın temellerine ilişkin pek çok meseleyi ihtivâ eder.

Ama çağdaş dönemlerde cihâdî fikriyyatın öncüsü, hiç tartışmasız, Muallim Üstâd Şehîd **Seyyid Kutub** rahmetullahi aleyh'tir. "Çağdaş Dönem Cihâdî Akım"ın taşıdığı fikrî yöntemin ve hareket kuramlarının doğuşu da hiç şübhesiz onun fikirlerine döner. Kendisi, hayâtına parlak bir edebiyatcı, şâir ve eleştirmen bir araştırmacı olarak başlar. Fikriyyatının olgunlaşma aşamasını Mısır'ın çağdaş dönem tarihindeki sıkıntılı ve zorlu zamanlar üzerinden yaşar. Yani kırklı, ellili ve altmışlı yıllarda... Bu yıllar, Monarşi'nin yıkıldığı, Hür Subaylar Darbesi'nin yaşandığı, Filistîn'in işgâl edildiği ve Mısır'a karşı saldırıya geçildiği yıllardır...

Seyyid Kutub, Müslüman Kardeşler hareketiyle yakından içli dışlı olur ve onların hareketinden etkilenir. Eğitim için Amerika'ya yapmış olduğu yolculuğun ise Arab ve İslâm âlemine karşı yürütülen Çağdaş Dönem Haçlı Seferi'nin doğasını anlamasına büyük bir katkısı olur. Cenâb-ı Hakk'ın ona bahşetmiş olduğu nâfiz basîret, revnak kalem ve berrak rûh da buna ilâve olunmalıdır...

Kuşkusuz **Abdunnâsır**'ın, İhvân-ı Müslimîn hareketinin çoğu öncüleriyle birlikte Seyyid Kutub'u da içine attığı ve onun ellili yılların başından altmışlı yılların ortalarına kadar yaşadığı zindân koşulları, onun, o muhteşem eserlerini, kendisi içinde kaleme aldığı genel çevreyi oluşturur ki bu eserler Arab ve İslâm âlemindeki çağdaş dönem Cihâdî Akım'ın fikrî ve yöntem eksenli temeli olarak kabûl edilir. Bihakkın öyledir de. Seyyid Kutub'un, Kur'ân-ı Kerîm âyetlerini, müfessirlerin nakletmiş olduğu rivâyetler ışığında, hareket eksenli olarak tefsîr ettiği eşsiz eseri "**Fî Zilâli'l-Kur'ân**", çağdaş dönem Cihâdî Akım'ın fikriyyatının hareket eksenli kuramlarının hulâsasını/özünü içerir. Seyyid Kutub'un ortaya koymak istediği kavramların hulâsasını da... "Me'âlim fi't-Tarîk/**Yoldaki İşâretler**" adlı eseri ise hacminin küçüklüğüne rağmen [bu siyâkta] asıl önemli olan eseridir. Bu eser, sözkonusu fikriyyatın ve onun devrimci inkılâbcı cihâdî görüşlerinin/kuramlarının/tezlerinin hulâsasını ihtivâ eder. ... Diğer eserleriyle birlikte Seyyid Kutub'un geniş kütübhânesi, çağdaş dönem hareket eksenli herhangi bir cihâdî düşünce için, o merhaleye uygun düşen mütekâmil bir yöntem oluşturur.

Seyyid Kutub'un **fikriyyatı**, genel anlamda **İslâmî Uyanış**'ın, özel anlamda ise **Müslüman Kardeşler** hareketinin fikrî seyrinde niteliksel bir dönüşüm noktasıdır. O

yüzden, kendisine "Ana Hareket" denilen Müslüman Kardeşler hareketinin, [Seyyid Kutub tarafından] ortaya konulan bu görüşler/kuramlar/tezler karşısında kendi tavrını belirlemesi/veya konumunu netleştirmesi söz konusu olur.

Müslüman Kardeşler'in Mısır'daki geleneksel önderliği, hem Seyyid Kutub'a hem de onun düşüncelerine karşı menfî, karşı durucu ve reddedici bir tavır takınır/ ve böyle bir yol tutar. Hiç kuşkusuz Seyyid Kutub'un 'Hâkimiyyet', 'el-Velâ ve'l-Berâ', Câhiliyye ile ayrışma, kimlik ve yöntem konusunda temâyüz gibi konular özelindeki kuramları, çok önemli bir yol ayrımıdır. Dolayısıyla da İhvân'ın, ya ilerlemeye doğru bunlarla birlikte seyri kabûl etmesi ya da -kendilerini, zâten sâhibi oldukları yöntemin en temel değerlerinden dahi uzaklaştıracak bir redd-i fiil ile- bu kuramlardan ayrılıp /ayrışması gerekiyordu.

[Sonuç olarak] İhvân-ı Müslimîn hareketi, rejimle çatışmaya girmekten kaçınmak için ikinci yolu seçer ve zindân, baskı, kırbaç gibi şeylerin etkileri, onların yeni fikrî çehrelerinde alenen görünür olur. Nitekim [o dönemlerde] İhvân'ın Genel Mürşid'i [olan] **Hasen el-Hudaybî** (Allah rahmet etsin), "**Duâtun Lâ Kudât** / **Davetcileriz Kâdılar Değil**" adlı meşhûr kitâbını yazar.. [Seyyid Kutub'un] "**Yoldaki İşâretler**" kitâbına ve [ayrıca] "**Fî Zilâli'l-Kur'ân**"da da yer alan ve yürürlükteki siyâsî rejimin tecessüm ettirdiği câhiliyye [düzeni] ve onun toplumlara dayatmış olduğu değişim [dalgası] ile yüzleşme ve çatışma yönlü düşünceler[in]e karşı bir reddiye olarak...

İşte bu noktada Müslüman Kardeşler hareketi ile çağdaş dönem siyâsî uyanış, birbirlerinden ayrı ve birbirlerine zıd iki okul şeklinde ayrılır.

Yoldaki İşâretler kitâbı ve umûm itibâriyle Seyyid Kutub'un fikriyyatı, hâkimiyyet, ayrışma ve temâyüz; dolayısıyla/ve bir sonraki adımda, yürürlükteki hâkim rejimler hakkında küfür ve riddet hükmü verme, onlara karşı açık bir şekilde cihâd çağrısında bulunma ve bu cihâdın yoldaki işâretlerini belirleme düşüncesini tecessüm ettirir / temsîl eder.

"Duâtun Lâ Kudât / Davetcileriz Kâdılar Değil" kitâbı ise ibret-âmiz başlığının da gösterdiği gibi Müslüman Kardeşler'in yeni yöntemini ve tâm o noktada adımlamaya başladıkları geriye doğru seyrin başlangıç noktasını oluşturur. Bu kitâbın kuramının özeti ise İslâmî Uyanış'ın öncülerinin İslâm'a ve ıslâha çağrıda bulunan davetcilerden ibâret olduğu, yoksa yöneticilerle insânlar ve içinde bulundukları ahvâl üzerine kâdı olmadıkları, o yüzden de onların İslâm'a bağlı mı yoksa İslâm'dan çıktıkları mı gibisinden hüküm verebilecek yetkiyi taşımadıkları yönündedir. [Aynı zamanda] Bu kitâb, gelişmekte olan İslâmî hareket içinde, çağdaş dönem *siyâsî İrcâ*'ın en önemli dayanaklarından birini oluşturur. Nitekim [bu kitâbın] kâfir-mürted rejimler ve onların temel/ana sütunları/yapıları hakkında yapmış olduğu "İslâm dâiresi içinde oldukları" yönlü şâhidlik Mısır'ı ve diğer bölgeleri içine almıştır.

Bu iki kitâb ve bu iki fikriyyat, İslâmî Uyanış içinde iki ana okulun teşekkülüne başlangıç noktası olur. Bu iki ana okul ise **Siyâsî Okul** ve **Cihâdî Okul**'dur. Yine bu

fikrî ortam -daha önce de açıkladığımız gibi- Tekfîrci Aykırı Okul'un, Mısır'ın zindânlarında da doğmasına sebebiyyet teşkîl eder. O fikrî çatışmaların gölgesinde ki bu konuyla ilgili açıklamalar daha önce geçmişti.

Burada Siyâsî Uyanış'ın fikrî seyir çizgisini sunum sadedinde olmadığım için yeniden Cihâdî Akım'a, yöntemlerinin ve örgütlenmelerinin doğuş tarihine dönüyor ve seyrime devâm ediyorum:

Seyyid Kutub'un yazdıkları, Cihâdî Akım'ın fikrî hüviyyetinin doğuşuna beşiklik etmek noktasında önemli, ayrıca evleviyyeti teşkîl ediyor olsa bile yine de diğer bazı önemli yazılar aynı dönemde Mısır'da tebârüz etmiştir. Bunların en başında Allah rahmet etsin **Şehîd Abdulkâdir Avde**'nin yazdıkları gelir ki kendisi Abdunnâsır tarafından idâm edilmiştir. Aynı şekilde Muhaddis Şeyh **Ahmed Şâkir** rahmetullahi aleyh'in ve sâir kimselerin yazdıkları da bu kapsamdadır.

Allah rahmet etsin **Seyyid Kutub**, fikriyyatını uygulama aşamasına taşımaya gayret eder ve bu fikriyyatı taşıyacak olan **ilk gizli cihâdî örgüt**ü kurmaya çalışır. Mücâhid gençlerden müteşekkil bir zümre üzerinden ki, bunların ekseriyyeti İhvân-ı Müslimîn üyesidir. Ama onun sözkonusu bu körpe denemesi çok geçmeden bastırılır ve kendisi de bununla suçlanarak idâm olunur. Allah gani gani rahmet etsin, **hârika bir söz**ü ve **zindânda** görmüş olduğu son derece anlamlı **sâlih bir rüyâ**sı tahakkuk etmek üzere bu dünyadan göçüp gider. Nitekim Seyyid Kutub'un çağdaşı ve zindân arkadaşı bazı kimseler, kendisinin, idâm edilmeden önce şöyle bir rüyâ gördüğünü rivâyet ederler:

Üzerinde yazılarını yazdığı ve fikirlerini üzerlerinde kayda geçirdiği evrâkları hâvî masasının çekmecesinin açıldığını, serçe kuşların gelip bu evrâkları taşıdığını ve bunları alıp her yöne doğru uçuştuklarını görür... Bunu ise düşüncelerinin dünyanın her tarafında yayılacağına yorar.

Yazdıkları nâmına tahakkuk eden hârika sözüne gelince, aşağıdaki gibidir:

//...

Allah rahmet etsin Muallim Şehîd Seyyid Kutub şöyle demektedir:

("Her kelime, başkalarının kalbine ulaşır da o kalbleri harekete geçirir, onları derleyip toparlar ve sevk eder değildir. Bunlar, ancak üzerinden kan damlayan, zîrâ diri bir insânın kalbini kendisine azık bilen kelimeler olabilir. Yaşayan her kelime, mutlaka bir insânın kalbini azık edinmiştir. Dudaklar üzerinde doğan ve dillerin [öylece] savurduğu, böylelikle Hayy İlâhî kaynağa ulaşamamış kelimelere gelince, hiç kuşkusuz bunlar ölü olarak doğmuştur ve beşeriyyeti tek bir karış olsun ileriye doğru sevk etmemiştir. Hiç kimse de bu kelimeleri benimsemeyecektir. Zîrâ ölü olarak doğmuşlardır. İnsânlar ise ölüleri benimsemezler.")

....//

İşte böylelikle Seyyid Kutub'un fikriyyatı dünyanın her tarafında yayılır. Meselâ "Yoldaki İşâretler" kitâbının Afganistan'da Peştuca'ya ve Farsca'ya tercüme edilmiş olduğunu bizzât gördüm. Daha ötesi bana şu bilgi ulaştı ki, eski mücâhidlerden biri, Ruslara karşı cihâd günlerinde "Nûristân" bölgesindeki medreselerden birine girer. **Nûristân**, Keşmîr ile Çin'in kuzey sınırlarında, Bedahşân'a ve Vâhân geçidine yakın bir noktada Hindikuş Dağları arasında yer alan, nihâî derecede engebeli çok uzak dağlık yerlerdir. Deniz seviyesinden 5000 metre yüksek bir rakımdadır. Elektrik, su ve sâir medeniyet unsurlarından herhangi bir şeyin girmediği bir bölgededir. İşte o eski mücâhid, Nûristân bölgesindeki medreselerden birine girdiğini ve bu medresede Seyyid Kutub'un "**Yoldaki İşâretler**" kitâbını **Nûristâniyye dili**ne tercüme edilmiş olarak gördüğünü söyler!

Subhânallah..! Hiç kuşkusuz onu oraya Hakk'ın muhâcir kuşları taşımıştır ve Seyyid Kutub rahmetullahi aleyh'in idâmından sonra bu eseri onlarca yıl öncesinden oraya bırakmıştır! Beynelmilel diller bir yana belki de şu günümüzde, Müslümanların dillerinden diri herhangi bir dil yoktur ki Seyyid Kutub'un eserlerinin pek çoğu o dile mutlaka tercüme edilmiş olmasın.. O büyük insân ki, günümüzde Haçlılar ve liderleri Amerika, yürüttükleri terörle mücâdele kampanyasında, onun fikriyyatının etkilerini görmüş ve bu yüzden ona karşı mücâdeleyi, karalama ve kötülemeyi, sözkonusu kampanyalarının hâlihâzır medya eksenli fikrî saldırılarının en önemli ayaklarından biri hâline getirmişlerdir. Bizim ülkelerimizdeki eğitim-öğretim programlarına genel anlamda, dînî eğitim müfredâtına ise özel anlamda saldırıları da bu yöndedir.

Suriye'ye, İslâmî Uyanış'ın ve "Çağdaş Dönem Cihâdî Akım"ın neşetine beşiklik eden ikinci önemli ocağa gelince:

Aynı zaman aralığında (1960-1965) **Şehîd** Şeyh **Mervân Hadîd** -rahmetullahi aleyh- varlık gösterir. Kendisi bu tarihlerden önce eğitim için Mısır'a gider ve oradan hem Müslüman Kardeşler'in fikriyyatını taşıyarak hem de onun bir mensûbu olarak avdet eder. [İslâmî] Davet, ellili yılların sonlarında Suriye'de son derece güçlüdür. Allah rahmet etsin Şeyh Mervân Hadîd, liderlik kademelerinde gün geçtikçe Nusayrî unsurların ağır basmaya başladığı ve iktidârı ele geçirme hazırlığı içinde olan Baas Partisi gibi bir belâya ancak ve ancak cihâd yoluyla karşı durmanın mümkün olabileceğini düşünür. Ayrıca kendisi Seyyid Kutub'un fikriyyatına yakın bir fikriyyat taşımış ve ondan etkilenmiştir...

...Şeyh Mervân Hadîd, bir yazar değildir, bilakis usta bir hatîb, hareket adamı bir şâir ve bir mücâhiddir. "Tanzîmu't-Talî'ati'l-Mukâtile li-Hizbillâh / **Hizbullah'ın Öncü Savaşçı Birliği** Örgütü"nü kurar. Bunun adını ilk elde böyle koymuştur; bilahare adı "el-Talî'atu'l-Mukâtile li'l-İhvâni'l-Müslimîn / **Müslüman Kardeşler'in Öncü Savaşçı Birliği**"ne dönüşür... **1965** yılında Cihâdî bir kalkışma hareketinde bulunur ve Baas rejiminin tankları bu hareketi bastırır. **1970** yılında bunu yeniden dener. Ondan sonra çok geçmez tutuklanır; bilahare **1975** yılında idâm edilir. Allah rahmet etsin.

Onun sonrasında öğrencileri, Arab âleminde bir hükûmet karşısında [görülmüş] çağdaş dönem en uzun soluklu cihâdî ayaklanma ateşini tutuşturma vazîfesini kendi üzerlerine alır/bunu deruhde ederler (1975-1982)...

Suriye'deki Müslüman Kardeşler arasında Şeyh **Sa'îd Havvâ** rahmetullahi aleyh tebârüz eder ve onun, cihâdî fikriyyatı taşıyan, yetmişli ve seksenli yıllar boyunca bu fikriyyata önemli katkılarda bulunan kitâbları peşpeşe gelir. Bu kitâbların ekseriyyeti "Silsiletun Fi'l-Binâ / İnşâ'a Yönelik Bir Seri" [bizde *Saîd Havvâ Külliyatı*] adını taşır. "**Allah**", "**er-Resûl**", "**el-İslâm**" ve "Medhâl ilâ Da'veti'l-İhvâni'l-Muslimîn/**Müslüman Kardeşler'in Davetine Bir Giriş**" gibi eserleri bu seri kapsamındadır.

Cihâdî fikriyyatla ilgili kuramlar içeren en önemli eserleri ise: "Hutvetun li'l-Emâm Alâ Tarîki'l-Cihâdi'l-Mubârek/**Mübârek Cihâd Yolunda Bir Adım İleri**", "Cundullâh, Sekâfeten ve Ahlâken / Kültürel ve Ahlakî Olarak **Allah Eri**", "**Cundullâh**, Tanzîmen ve Tahtîten/Örgütlenme ve Planlama Ekseninde Allah Eri"[1] adlı kitâblarıdır. Bunlar, onun cihâdî fikrî veriminin zirvesidir. Nitekim ondan sonra kendisi, Suriye'deki cihâdî faaliyyetin başarısız seyri netîcesinde fikrî anlamda bir geri adım atma hâline dûçâr olmuştur. En nihâyetinde onu demokrasi ve tasavvuf eksenli [birtakım] kirlenmelere uğratan bir geri adım atma hâli ki bunlar, son dönem eserlerinde kendisini gösterir. Allah rahmet etsin ve [taksîratını] mağfiret buyursun.

Öyle inanıyorum ki başlangıç, oradan, Mısır ile Şâm'dan olmuştur. Geriye kalan sâir Arab ve İslâm âlemi ülkelerinin çoğuna gelince; hiç kuşkusuz bu bölgelerdeki yerel siyâsî şartlar, benzeri bir hâl taşımaktadır ve sömürgecilik koşulları da aynen böyledir. İşte bu fikriyyat, Mısır ve Suriye üzerinden -komşu olmaları hasebiyle- Sûdân, Irâk, Lübnân ve Ürdün gibi yerlere ulaşıp yayılmıştır.

Suriye ile Mısır'ın erken dönem bağımsızlığı hükmünce, kezâ [modern] eğitim sisteminin, bu iki ülke içinde, diğer Arab âlemi ülkelerinin neredeyse tamâmından kıdemli olması dolayısıyla Arab Yarımadası devletlerinin hepsi, İlkokul, Ortaokul ve Lise gibi ilk öğretim aşamalarının tamâmı, hattâ -özellikle Şerîat, Hukûk, Edebiyyat, Beşerî Bilimler gibi fakülteler olmak üzere- üniversite eğitimi için Mısır ve Suriye'den müderrisler/öğretmenler getirtirler. Yine Fransa'nın -130 yıllık sömürgecilik dönemi boyunca Cezâyir'e dayatmış olduğu- politikasına karşı durmak için bağımsızlık sonrasında Cezâyir Devlet Başkanı "Huari Bumedyen" tarafından uygulamaya konulan "Arablaştırma" devrimi döneminde Cezâyir başta olmak üzere Kuzey Afrika ülkelerinin çoğu da Mısır ve Suriye'den öğretmen[ler]/hoca[lar] getirtir.

Mısır ve Suriye'de eğitim çevreleri ve muallim kesimler arasında geniş bir şekilde yayılmış olan Müslüman Kardeşler Hareketi'nin daveti göz önünde bulundurularak denilebilir ki, yukarıda sözü geçen eğitimcilerin pek çoğu, ya Müslüman Kardeşler Hareketi'nin davetcilerinden ya da onların davetinden etkilenmiş olan kimselerdir.

1 [Bu gibi eserlerin adları, yalın bir şekilde anlamları bilinsin diye böyle tercüme edilmiştir, yoksa bu ve daha önce geçen bazı eserler, Türkce'ye başka bazı adlar altında tercüme edilmiştir.]

Bu ise 'Ana Davet'in [İhvân-ı Müslimîn Hareketi'nin] -ki Siyâsî ve Cihâdî Uyanış'ın temel esâsıdır- bilahare o ülkelere taşınmasında rol oynayan en önemli sebeblerden biridir. İzâfeten genel anlamda o ülkelerin tamâmında yerel İslâmî Uyanış olgusunun yayılması ve bağımsızlık dönemleri boyunca Arab ve İslâm âleminde İslâmî yazarlar olgusu ve bunların eserleriyle ticâretin yayılması, matbaalarla gazetelerin çoğalması ve kültürel hareketin canlılık kazanması gibi husûslar da bu çerçevededir.

İşte İslâmî Uyanış'ın ve okullarının rüzgârı Arab ve İslâm âlemi ülkeleri üzerinde bu şekilde eser. Uyanış'ın [çeşitli] okulları, teşkîlatları ve cemâatleri karşılıklı olarak birbirlerinden etkilenir.

Ama Cihâdî Akım'ın hareket eksenli fikriyyatı ve ilk fikrî ocağı, kasdım Müslüman Kardeşler'in fikriyyatıdır, başat bir şekilde Arab ve İslâm âleminde Mısır ve Şâm – Suriye üzerinden eser/yayılır.

Müslüman Kardeşler hareketinin içinde oluşan, ondan sonra -Allah rahmet etsin Seyyid Kutub'a nisbet ile- "Kutubcu" fikriyyatla, aynı şekilde onun sonrasında kardeşi Üstâd Muhammed Kutub'un yazdıkları üzerinden yapılan katkılarla, ayrıca bu okula yetmişli yıllarda Müslüman Kardeşler'in çeşitli ülkelerden yazarlarının yazdıklarından eklenenlerle gelişen, bağımsızlaşan ve ayrışan hareket eksenli bu fikriyyat, Çağdaş Dönem Cihâdî Akım'ın fikriyyatıyla alâkalı bileşenlerin bir yarısını oluşturur. Onun yapısına eklenen diğer önemli bir bileşen ise Arab Yarımadası'ndan gelir.. Adına, yalan ve bühtân ile "es-Suûdiyye" denilen Necd ve Hicâz diyârından..!

Nitekim Üçüncü Suûd Devleti, daha önce de buna işâret olunduğu gibi İngilizlerin plan-programı ve onların desteğiyle kurulur. Kral Abdulazîz Âl-i Suûd, Necd ve Hicâz Diyârı'nın ve bunlara bağlı bölgelerin Sultânı olarak tâclandırılır ve Suûdi Arabistan Devleti (el-Memleketu'l-Arabiyye es-Suûdiyye), 1935 yılında [böylelikle] oluşur...

...Kral Abdulazîz'in, kendi propagandasına bir malzeme ve insânları kendisiyle kandırmaya bir sermâye olsun diye eline geçirdiği revâc mâlı ise Şeyh Muhammed Bin Abdulvehhâb'ın davetini ihyâ yönlü iddiâsıdır ki bu Davet, İkinci Suûd Devleti'nin yıkılmasıyla birlikte neredeyse işi bitirilmiş olan bir Davet'tir. İkinci Suûd Devleti'nin yıkılması ise Osmanlı Hilâfeti ile girdiği çatışma üzerinden olmuştur ki Osmanlı, bu iş için o dönemde Mısır hâkimi olan *Kavalalı* Mehmed Ali Paşa'dan yardım almıştır.

Kral Abdulazîz'in çocukları, onun sonrasında Vehhâbî Davet üzerinden [dînin] ticâret[ini] yapma operasyonunu devralırlar. Alırlar almasına ya, Allah'ın hem onlara hem de İslâm'ın düşmanlarına kurduğu latîf bir tuzağı vardır. *Evet*, onun oğulları, babalarından sonra Vehhâbî Davet ile ticâret işini sürdürür. Bu amaçla pek çok kurum-kuruluş kurar, büyük gayretler sarfeder ve [bunun için] devasa meblağlarda paralar harcarlar. Pek çok ihlâslı kişi de dîn ve davet için bu alanda çalışır.

İşte böylece İslâmî Uyanış erlerinden bir nesil, altmışlı, yetmişli ve seksenli yılları içine alan üç on yıllık dönem boyunca, Vehhâbî Davet'i mîrâs alıp taşımış olan büyük âlimlere tilmîzlik eder.

Uygun koşulların ve o dönemde petrolün bolluğu sebebiyle devasa meblağlarda paraların varlığı dolayısıyla Vehhâbî Davet, ardı ardına gelen Suûdi Arabistan hükûmetlerinin verdiği destek eşliğinde göğerdikçe göğerir.

Dolayısıyla Şeyh Muhammed Bin Abdulvehhâb'ın ve Necd'li büyük davet imâmlarının daveti ihyâ edilir; değerli kitâbları yayımlanır. Aynı şekilde -Allah her ikisine de rahmet etsin- Şeyh İbn Teymiyye ile talebesi İbnü'l-Kayyım'ın mîrâsı da ihyâ olunur. Bunların dışında selefî akîde davetcilerinin ve Ehl-i Hadîs medresesi müntesiblerinin kitâbları da bu kabîldir... Suûdi Arabistan hükûmeti, ilerleyen yıllar içinde sözkonusu bu kitâblardan milyonlarca nüshayı basıp dağıtma işini deruhde eder.

Hükûmete bağlı resmî dînî kurum-kuruluşlar ve sivil olanlar, yine Suûdi Arabistan üniversiteleri, bu kitâbları, basma, yayınlama, okutma ve bütün İslâm âlemi ülkelerinde yayma işini deruhde eder. Pek çok ihlâslı âlim ve Arab Yarımadası'ndaki sâir bazı değerli âlimler, kezâ onların rahle-i tedrîsatından geçmiş olan öğrencileri, bu işi deruhde edenler arasındadır.

Vehhâbî Davet'in ve Selefî Akîde'nin medârı, malûm olduğu üzere, Delîl Fıkhı'nı, Ehl-i Hadîs'in minhâcını, Ehl-i Sünnet ve'l-Cemâat'in akâidini ihyâ etmek üzerinedir. Kezâ münharif pek çok tasavvufî tarîkat üzerinden içeriye sızan bidat ve hurâfelerle, bunların geride bıraktığı donukluk hâli, teslîmiyyetci tavır ve fikrî geri kalmışlık ile mücâdele üzerine odaklanmaktır. Bu Davet'in üzerine yoğunlaştığı konulardan diğer bazıları ise 'el-Velâ ve'l-Berâ' meselesi; îmân ehline destek olmak ve Yahûdîlerden, Hırıstıyanlardan, Müşriklerden ve bunların dostları münâfıklardan müteşekkil olan kâfirlere düşmanlık göstermektir. Malûm olduğu gibi bu Davet'in yoğun bir şekilde üzerinde durduğu diğer bir konu, Tecrîd-i Tevhîd'dir; Allah Teâlâ'nın, Rubûbiyyeti ve Ulûhiyyeti cihetiyle birlenmesi ve tevhîdidir.. Esmâ ve Sıfâtları itibâriyle de tenzîhidir. Ayrıca teşrî' veya O'na ortak koşmak sûretiyle/şirk ile veya O'nun hükmüne muhâlif hüküm vermek yoluyla Rubûbiyyeti veya Ulûhiyyeti dolayısıyla Allah Teâlâ'ya karşı bir nizâ içine giren kimseyi tekfîr etmek üzerinde şiddetle durmasıdır, ilh...

Suûdi Arabistan'ın -bu ülke yöneticilerinin propaganda eksenli amaçlarından olup ihlâslı davetcilerin amaçlarıyla da örtüşen- politikalarından biri, İslâm âleminin çeşitli ülkelerinden yüzbinlerce yabancı öğrenciyi, eğitim çerçevesinde ülkeye getirmesi ve onlara dîn eğitimi konusunda uzmanlaşmış -İmâm Muhammed Bin Suûd Üniversitesi, Medîne İslâm Üniversitesi gibi ve sâir- Suûdi Arabistan üniversitelerinde burslu eğitim kapısını açmasıdır.

Müslüman gençlerden yüzbinlerce öğrenci, altmışlı yılların başından şu günümüze kadar bu ortamlardan mezûn oldu ve kendi ülkelerine o düşünceleri taşıyarak döndüler. Şu günlerde ise Suûdi Arabistan hükûmeti, Müslümanların fikrî ve kültürel altyapısını -Arab ve İslâm âleminde terör, aşırılık ve köktencilik diye isimlendirdiği şeylere karşı yürüttüğü geniş kapsamlı savaşı üzerinden ve de düşünce savaşları çerçevesinde- değiştirmek isteyen Amerika'nın plan-programlarına icâbet ile bu yöntemi değiştirmek istiyor.

Daha önce de arzettiğim gibi sözü geçen o dönem boyunca Suriye ve Mısır'dan Suûdi Arabistan'a [da] binlerce müderris gitmiştir. Bunların pek çoğu ise Müslüman Kardeşler Hareketi davetcilerinden, umûm itibâriyle de İslâmî Uyanış'ın öncülerinden olan kimselerdir.

Yine Suûdi Arabistan, özellikle de Kral Faysal döneminde, Müslüman Kardeşler hareketinin Mısır'daki liderlerinden/veya önde gelenlerinden Abdunnâsır döneminde koğuşturulan ve/ya sürgün edilen kimseler için doğal bir göç yeri olur. Nitekim Kral Faysal [o dönemde], Abdunnâsır'a karşı bir savaş içindedir! Aynı şekilde Müslüman Kardeşler'in davetcilerinden ve büyüklerinden olan pek çok kişi -Baascıların baskısı sebebiyle altmışlı yılların ortalarından itibâren- Suriye'den Suûdi Arabistan'a kaçar ve bunların çoğu Suûdi Arabistan'daki İslâmî üniversitelerde hocalık yapar.

İşte orada, Uyanış'ın ömrü içre 1960-1990 yılları arası üç on yıllık önemli dönem boyunca, Müslüman Kardeşler medresesinin, özellikle de Kutubcu çizgisinin hareket eksenli fikriyyatı ile Selefî davetin ve Vehhâbî medresenin akîdevî fikriyyatı ve fıkhî mîrâsı arasında gerçekten de önemli bir karışım, bir imtizâc yaşanır. Ondan sonra bu imtizâc, ikinci bir kez Mısır'a ve Şâm'a, akabinde Arab ve İslâm âleminin diğer bölgelerine dönmek üzere yola koyulur.

Bu imtizâc, yetmişli yılların ortalarından itibâren İslâmî Uyanış içinde gerçekten de önemli iki okul doğurur ki bu okullar şunlardır:

● es-Surûriyye Okulu:

Surûriyye ismi, ilk davetcilerinden birinin ismine nisbetledir. Bu okulun yöntemi ise Müslüman Kardeşler'in hareket eksenli yönü ile Selefî – Vehhâbî fikriyyatın bir karışımı üzerine kuruludur. Nazarî, fikrî, siyâsî ve davet eksenli bir okuldur. Pratik açıdan ise bu makâmda onun amelî bir tecrübesi olarak kaydedilmeye değer ciddî herhangi bir hareketliliği olmamıştır. Zâten bu noktada bu okulla ilgili uzun uzadıya konuşma sadedinde de değiliz.

● "Selefî Cihâdî" Okul (es-Selefiyye el-Cihâdiyye Medresesi)

Bu okulun yöntemi, Kutubcu–hareket eksenli–cihâdî fikriyyat ile Selefî akîdeyi ve Vehhâbî Davet'i taşıyan bir karışımdan oluşur. Seksenli ve doksanlı yıllar boyunca Cihâdî Akım'a mührünü vuran yöntem eksenli ana fikrî kimlik budur. Bu Bölüm'de ele almak sadedinde olduğumuz Akım da budur.

Çağdaş Dönem Cihâdî Akım'ın fikrî hüviyyetini anlamak bakımından son derece önemli olan bir husûsa özet bir şekilde şöyle işârette bulunmaya çalışacağım:

Hiç kuşkusuz siyâsî ve eğitim eksenli/terbiyevî özellik taşıyan İhvâncı yöntem ile Hâkimiyyet [düşüncesi] ilkeleri üzerine kurulu ayrışmacı mütemâyiz özellik taşıyan hareket eksenli Kutubcu yapı, Çağdaş Dönem Cihâdî Akım'ın düşünce yöntemiyle ilgili şer'î siyâsî ve hareket eksenli boyutu oluşturmuştur.

Beri tarafta hem Selefî yöntem hem de Vehhâbî Davet'in etkilerinin birçoğu, kezâ onun fıkhî verimleri, hareket eksenli cihâdî yöntemin ortaya attığı veya çıkardığı, bir çözüm bekleyen şer'î siyâsî meselelerin pek çok kısmına ve onun İslâm âlemindeki hâkim câhiliyye düzenleriyle yüzleşme yönlü çağrısına cevâb veren fıkhî ve akîdevî zemini oluşturmuştur. Meselâ Allah'ın indirdiği hükümlerin dışında hükümlerle hükmeden ve Müslümanların düşmanlarına dostluk/bağlılık gösteren yöneticilerin küfrüyle ilgili şer'î delîllerin ikâme edilmesi, sonra buna bağlı olarak teselsül eden -onlara karşı kıyâma kalkışma, meşrûluklarının hükümden düşürülmesi, avenelerine karşı savaş verilmesi gibi konularda- şer'î ahkâmın ne/ler olduğu, ayrıca bunlar üzerinden neşet eden çok yönlü onlarca şer'î mesele bu türdendir.

İslâmî Uyanış'ın pek çok okulu, demokratik yöntem yolunu tuttuğu..; Müslümanların çağdaş dönem gerçeklikleriyle ilgili sorun ve çözüm meselesine ilişkin cevâb mâhiyyetinde çeşitli tasavvurlar ortaya konulduğu..; İslâmî Uyanış'ın çeşitli okulları, pek çok fikrî ve fıkhî münâkaşanın içine girdiği.. demlerde, İmâm İbn Teymiyye'nin Fıkhı, Selefî Yöntem ve Vehhâbî Okul'un Mîrâsı, sözkonusu o münâkaşa dünyasına dalmada Cihâdî Akım'ın temel istinâd noktasını oluşturur.

Böylelikle hem [bu konudaki] sözlerimizi hem de Çağdaş Dönem Cihâdî Akım'ın fikrî [alt] yapısını, aşağıda yer verdiğimiz denklem üzerinden derleyip toparlama ve özetleme yoluna gidebiliriz:

//..

İhvân-ı Müslimîn'in Fikriyyatından Birtakım Temeller
+
Şehîd Seyyid Kutub'un Hareket Eksenli Yöntemi
+
İmâm İbn Teymiyye'nin ve Selefî Okul'un Şer'î Siyâsî Fıkhı
+
Vehhâbî Davet'in Akîdevî Fıkhî Mîrâsı
=
Cihâdî Akım'ın Hareket Eksenli Şer'î Siyâsî Yöntemi

....//

Hiç şübhesiz fikrî ve yöntem eksenli bu bileşenlerin temel olgunlaşma sâhası ise yetmişli ve seksenli yıllar boyunca Mısır, Şâm, Arab Yarımadası ve özellikle de Harameyn Diyârı olmuştur ve -ileride de açıklamaya çalışacağım gibi- oradan/ve bu bölgelerden diğer ülkelere yayılmıştır. Şu husûsa da işâret etmek gerekir ki, İslâm âlemi ülkelerindeki o sâhalardan her birinin ve Uyanış'ın bu ülkelerdeki bileşenleriyle ilgili doğasının ve olgunlaşma aşamasının, hem -içine doğduğu sahâya göre- Cihâdî fikriyyatın tabîatı, hem de -buna bağlı olarak- [Cihâdî Akım'ın] yaşadığı tecrübelerin tabîatı üzerinde ayrı ayrı bir etkisi olmuştur.

Ürdün, Lübnân ve Yemen gibi ülkelerde [sözkonusu] etki, doğrudan ve seri bir şekilde olurken Irâk benzeri ülkelerde -bu gibi ülkelerde var olan sıkı emniyet düzeni netîcesinde- yavaş, beri tarafta Arab Körfez ülkeleri ve Suûdi Arabistan gibi yerlerde ise -bu bölgelerdeki petrol topluluklarının doğası ve o dönem itibâriyle yerleşimcilerinin azlığı, fikrî ve kültürel hayâtının donukluğu gibi sebeblerle- sınırlı bir çerçevede kalmıştır. Libya ve Mağrib-i Arabî ülkelerine gelince, etki, İslâmî Uyanış'ın bu yerlerde geç doğmasına bağlı olarak yetmişli yılların başına kadar gecikmiştir. Bu vâkıa ise o ülkelerin bağımsızlık koşulları, rejimlerinin doğası ve Fransız sömürgeciliğiyle gelen Batı[lılaşma] etkisinin bu topraklardaki derinliği hükmüncedir. 1963 yılında Fas'ta ve 1973 yılında Cezâyir'de erken [dönem] bazı cihâdî çabalar kayda geçmiş olsa bile yine de bunların üzerinde, açıklama sadedinde olduğumuz, doğuşu itibâriyle doğulu olan işbu Cihâdî Akım'ın fikrî yayılımının bir etkisi veya bunlarla bir alâkası yoktur. Aynı şekilde [bu] etki, Afrika Boynuzu ve Somali'de -bu bölgelerin kendisine mahsûs şartları netîcesinde- sınırlı bir çerçevede kalmıştır. Zîrâ Uyanış'ın birçok etkeni, bu bölgelere, geç bir şekilde, Batı'da veyahut Suûdi Arabistan, Mısır ve Sûdân gibi bazı mücâvir Arab ülkelerinde okumaya giden ve bu bölgelerde İslâmî Uyanış'ın fikriyyatından etkilenen ve bunlarla kendi ülkelerine dönen öğrenciler yoluyla intikâl etmiştir. Ayrıca intikâli sözkonusu edilen bu etkiler, bu bölgelerdeki yerel Uyanış'ın verimleriyle ve onun şartlarıyla imtizâc etmiştir, karışmıştır.

Endonezya, Filipin, Uzakdoğu ve Orta Afrika Devletleri gibi İslâm âleminin çevre ülkelerinde, aynı şekilde Orta Asya ve Kafkaslar'daki Sovyet Cumhûriyyetleri'nde de hâl, aşağı yukarı bu minvâl üzeredir.

İslâmî Uyanış'la ve onun Arab âlemindeki okullarının geneliyle alâkalı olarak bu etkileme ve etkilenme açısından en fazla öne çıkan İslâm âlemi ülkeleri ise Pakistan ve Türkiye'dir. Bu da yakınlık ve birçok alanda içiçe geçmişlik hükmüncedir.

Fikriyyatının doğuşu, bu yolun yolcularının uygulama/tatbîk sâhasına intikâlleri ve hükûmetlerle karşı karşıya gelişleri itibâriyle Cihâdî Akım'a gelince: Hiç kuşkusuz onun, farklı yerlerde varlık göstermesi, her ülkede, siyâsî, ictimâî, iktisâdî ve kültürel şartlar gibi pek çok faktöre bağlı olmuştur. Bu ülkelerdeki İslâmî Uyanış'ın seviyesi ve şekli, Cihâdî Akım'ın fikrî etkilerinin buralara ulaşması da buna ilâve olunmalıdır.

Ondan sonra (1984 - 1992) Afgan Cihâdı tecrübesi/dönemi gelir.. Ashâbının, [siz deyin bu yolun yolcularının] "Afgan Arablar" olarak isimlendirildiği Cihâdî medresenin oluşmasını ve -inşâallah gelecek [dördüncü] maddede de göreceğimiz gibi- Cihâdî Akım'ın küresel [bir] aşamaya geçmesini getirecek olan Afgan Cihâdı..!

Cihâdî Akım'ın belli başlı bazı cemâatleri, Arab ve İslâm âleminde kâim birtakım yönetim düzenlerine/rejimlerine karşı, altmışlı yılların başından bu yana ve yirminci yüzyılın sonlarına kadar, çeşitli seviyelerde ve farklı hacimlerde olmak üzere birtakım cihâdî girişimlerde bulunurlar. Bunların en önemli olanlarını, kronolojik bir sıra içinde ve aklıma geldiği kadarıyla aşağıdaki şekilde zikredebiliriz:

● Cihâdî Akım'ın En Önemli Silâhlı Girişimleri ve Tecrübeleri (1960-2000)

1- 1963 yılında Fas (Marâkeş)'de, helâk olup giden Kral İkinci Hasan'ın hükûmeti karşısında Şeyh Abdulkerîm Mutî'in önderliğinde "Hareketu'ş-Şebîbe [el-İslâmiyye] el-Mağribiyye / Fas [İslâmî] Gençlik Hareketi"...

2- 1965 yılında Şehîd Seyyid Kutub rahmetullahi aleyh'in ve Tanzîmu'l-Cihâd'ın Abdunnâsır'ın yönetimi karşısında Mısır'daki çabası...

3- 1965 yılında Suriye'de, Baas Yönetimi karşısında, Şehîd Şeyh Mervân Hadîd rahmetullahi aleyh'in hareketi...

4- Sovyet işgâlinden önce Afganistan'daki komünist rejimlere karşı yürütülen cihâd hareketleri (1965-1975)...

5- 1972 yılında Akıncılar Hareketi'nin, iç çatışmalar döneminde, Türkiye'deki tecrübesi...

6- (1973-1976) Şehîd Şeyh Mustafa Bouyali rahmetullahi aleyh'in önderliğinde Cezâyir'de "Hareketu'd-Devleti'l-İslâmiyye/İslâm Devleti Hareketi"...

7- (1975-1982) Şeyh Mervân Hadîd'in öğrencilerinden müteşekkil "el-Talî'atu'l-Mukâtile / Öncü Savaşçı Birlik" komutasında Suriye'deki cihâdî İslâmî kıyâm...

8- (1981-1997) Mısır'da "Tanzîmu'l-Cihâd ve "el-Cemâatu'l-İslâmiyye"nin, Enver es-Sâdât, ondan sonra ise halefi Hüsnî Mübârek karşısındaki hareket[ler]i...

9- (1986) Kazzâfî yönetimi karşısında Libya'daki cihâdî girişim...

10- (1986) Tûnus'ta "Hareketu'l-İtticâh el-İslâmî"nin askerî biriminin darbe çabası ve sınırlı bazı cihâdî girişimler...

11- 1991 yılından başlamak üzere Cezâyir'deki belli başlı bazı cemâatlerin cihâdî tecrübeleri...

12- 1992'den beri Tacikistan'daki komünist yönetime karşı varlık gösteren cihâdî çatışmalar...

13- 1994'den beri Bilâd-ı Harameyn'deki (Suûd) sınırlı cihâdî girişimler...

14- (1994-1996) Libya'daki bazı cihâdî mücâdeleler ve "el-Cemâatu'l-İslâmiyye el-Mukâtile"nin tecrübesi...

15- (1996) Kuzeybatı Pakistan'da "Tehrîk-i Nefâz-i Şerî'at-i Muhammedî/Şerîat-ı Muhammedî'yi Tatbîk Hareketi"nin silâhlı intifâdası...

16- 1996'dan beri Mağrib-i Aksâ/Fas'ta cihâdî cemâatler oluşturma girişimleri...

17- (1998) Özbekistan'daki Amerikancı komünist "Kerimof"un rejimi karşısında varlık gösteren cihâdî girişimler ve Özbekistan İslâmî Hareketi'nin teşekkülü...

18- 1999'dan beri Yemen'de Aden-Ebyen Ordusu'nun cihâdî tecrübeleri...

19- (2000) Lübnân en-Nebatiye dağlarındaki cihâdî girişimler...

Yine aynı dönem içinde, Müslümanların ülkelerine yönelik çeşitli işgâl biçimlerine ve dış mihrâklı saldırılara karşı harekete geçen belli başlı bazı hareketler ve cihâdî karşı duruşlar varlık gösterir ki bunları, 'Mücâhid Örgütler ve Hareketler' adı altında tasnîf ettim. Bunu ise araştırma eksenli bir tasnîf kapsamında ve [sözü geçen bu Mücâhid örgütleri ve/ya hareketleri] sadedinde olduğumuz Cihâdî Akım'dan ayırmak için böyle yaptım ki bu Akım, o Mücâhid örgütler ve/ya hareketlerle birlikte, yirminci yüzyılın ikinci yarısı boyunca, adına "Çağdaş Dönem Cihâdî Olgu" dediğim yapıyı oluşturur. Sözkonusu bu tecrübelerin ve hareketlerin en önemli bazıları ise aşağıda yer aldığı gibidir:

● İşgâle ve Dış Mihraklı Saldırılara Karşı Varlık Gösteren Bazı Mücâhid Hareketler ve Karşı Koyuş Tecrübeleri

1- "Keşmîr" ve "Hindistan Assam Eyâleti"nde Hind işgâline karşı varlık gösteren direnişler ve cihâd hareketleri...

2- Burma ve Arakan'da Hindulara karşı cihâd hareketleri...

3- Filipin'deki Mücâhid kurtuluş hareketleri; "Moro Kurtuluş Cebhesi" ve "Ebû Sayyâf Cemâati" gibi...

4- Etiyopya işgâli karşısında Eritre'de cihâd eden cemâatler...

5- Etiyopya'nın Afrika Boynuzu'ndaki ([meselâ] Ogadin ve Afar [gibi yerlerdeki]) işgâline karşı duran Mücâhid cemâatler...

6- Çinlilerin Türkistan'ı işgâline karşı cihâd eden Doğu Türkistan İslâm Partisi...

7- (1975-1982) Lübnân'da yaşanan iç savaş döneminde hem Hıristıyan ittifâkının hem de -Suriye rejimi tarafından desteklenen- Nusayrî Tâifeleri'nin kuvvetlerine karşı direnmek için Ehl-i Sünnet mücâhidleri eliyle oluşturulan "Tevhîd Cemâati"...

8- (1979-1992) Afganistan'da Sovyet işgâline karşı cihâd...

9- 1987 yılından bu yana İsrail'in Filistîn'i işgâli karşısında [direnen] İslâmî Direniş Hareketi HAMAS...

10- 1989 yılından bu yana İsrail'in Filistîn'i işgâli karşısında [direnen] İslâmî Cihâd Hareketi...

11- 1990 yılından beri Kürd İslâmî cemâatlerin Irâk'ta Saddâm Hüseyin rejimine, ondan sonra Irâk Kürdistan'ındaki laik Kürd partilerin saldırılarına karşı duruşları...

12- (1994-1996) Sırp saldırılarına karşı Bosna'da yaşanan cihâdî tecrübe...

13- 1995 yılından beri Kafkaslar'a ve Çeçenistan'a yönelik Rus işgâli karşısında yaşanan cihâdî tecrübe...

14- 1998 yılından beri Endonezya'daki Hırıstıyan saldırılar karşısında yaşanan cihâdî karşı duruşlar...

4. Cihâdî Akım'ın Tarihindeki En Büyük Ana Durak

"Ruslara Karşı Afgan Cihâdı" ve "Afgan Arab" Mücâhidler Topluluğu (1984-1992)

Devrik Sovyetler Birliği Ordusu, 1979 yılında Afganistan'ı alenen işgâl etti. Bunu ise 1965 yılından beri süregelen birkaç komünist askerî darbe yoluyla dolaylı olarak yapmaya çalıştıktan sonra yaptı. İşgâlcilerin Afganistan'a girmesi, kabîleleri, âlimleri ve muhtelif tabakalarıyla birlikte Afgan halkının genelinin cihâda ve direnişe iştirâk etmesine neden oldu.

Hiç kimse -Eser boyunca yer yer işâret ettiğim gibi- bu fakîr, yoksul ve [teknolojik imkânlar bakımından] geri kalmış halkın, bu devasa işgâl karşısında durabileceğini tahmîn etmiyordu. Görünen o idi ki, **Amerika**, bu toprak parçasının, **Rus sömürge stoğu**na eklenmesi yolunda çoktan teslîm bayrağını çekmiş, aynı şekilde Orta Asya, Kafkaslar ve benzeri bölgeler de buna eklenmişti. Ne var ki Afgan halkının -**1979** ila **1982** yılları arasındaki- şanlı direnişi, Amerikan yönetiminin ve onun büyük stratejik teorisyenlerinin dikkatini çekmişti. Meselâ eski başkan [Richard] **Nixon** gibi.. Nitekim kendisi, o dönemlerde Pakistan sınırındaki Afgan mülteci kamplarını bizzât yerinde ziyâret etmişti. Dolayısıyladır ki **Amerikan Kongresi**, bu bölgeyi, **Vietnam**'da yaşadıklarının bedelini Ruslara katbekat/fazlasıyla geri ödetecek bir sâha olarak gördüğü için, daha ötesi burayı, **Soğuk Savaş**'ın -ilerleyen on yıl içinde de vukû bulduğu gibi, burada yaşanacak çatışma üzerinden vurulacak öldürücü darbeyle sona ermesini getirecek- en son sâhası kılmak üzere Afgan Cihâdı meselesini, kendi gündemine alıp sâhiplenme yoluna gitmişti.

Ondan sonra Amerika, Afganistan'da Ruslara ve Varşova Paktı'na karşı duracak kendi denetiminde **küresel** bir ittifâk imâl etme yoluna gitti; Nato Paktı ile onun bütün devletlerini, Batı Avrupa ülkelerini, aynı şekilde Kanada, Avustralya ve Japonya gibi büyük ekonomik müttefiklerini, bu savaşta ona destek olmak üzere politik, medyatik ve ekonomik bir **ittifâk** ekseninde kendi arkasına taktı. Sözkonusu bu devletlerin her biri için milyonlarca dolarlık mâddî destek sunmayı öngören mâlî bir politika belirledi. Bu devletlerin hepsi de buna katılım sağladı.

Ammâ ve lâkin; Amerika'nın, Afgan Cihâdı'nı desteklemek üzere oluşturduğu bu ittifâkın en önemli tarafını Arab ve İslâm âlemi devletleri teşkîl ediyordu. Bunların en başında yer alanlar ve oynadığı rol itibâriyle en önemli olanlar ise **Suûdi Arabistan**, **Pakistan**, **Mısır** ve **Körfez İşbirliği Konseyi** devletleriydi.

Hiç kuşkusuz Suûdi Arabistan ve Körfez Ülkeleri, ister hükûmet kanalıyla resmî bir şekilde olsun, isterse de Afgan Cihâdı'na akan sivil bağışların Afgan mücâhidlere ulaşması için bunun önünün açılması ve [çeşitli yollarla] teşvîk edilmesi üzerinden olsun, o savaşın mevzubahis mâddî desteğine en büyük katkıyı sunanlardı.

Aynı şekilde **Suûdi Arabistan**, dînî mercilikleri üzerinden ve Harameyn Diyârı'nı kendi hükmü altında bulunduruyor olması cihetiyle, yine ilmî dînî kurum-kuruluşları eliyle medyatik anlamda çok bâriz bir rol oynadı. Onun [bu meseleyle ilgili] projelerini denetleme işini yürüten ve bunları çekip-çeviren kişi ise o dönemlerdeki istihbârat başkanları **Prens Türkî Bin Abdulazîz**'di.

Beri tarafta -bizzât sahâda olmak üzere- başat [ve/ya kilit] rolü oynayan ülke ise Pakistan'dı. Nitekim Pakistan'ın Afganistan ile hudûdu 2200 km'yi aşkındır ve bu hudûd, Afgan Cihâdı için gönderilen lojistik yardımların ve çeşitli destek biçimlerinin kendisi üzerinden Afganistan içlerine girebileceği onlarca ana geçide sâhibdir. Yine **Pakistan** devletinin, o dönemlerde başkanlığını **General** "**Hamîd Gül**"ün yürüttüğü askerî **istihbâratı** "**ISI**" teşkîlatı, [Afganistan sâhasındaki] cihâdî hiziblerin organize edilmesi, mâddî yardımların ve silâhların belirlenip bu hizibler arasında dağıtılması, ayrıca "lojistik" hizmetlerin ve sınır boylarında yaşanan çatışmalarda bazen Pakistan ordusunun bilfiil savaşa katılması ve [bunlara] ağır silâhlarla geri destek sunması -ki buna, sâhada, 1989 Celâlâbâd çatışmalarında bizzât şâhidlik ettim- boyutuna kadar ulaşan çeşitli biçimlerdeki sâha desteğinin sunulması gibisinden işleri kontrol etmek üzerinden başat bir rol oynadı.

Mısır'a gelince, onun en bâriz katkılarından biri, Amerika'ya olan borçlarının bir kısmını kapatmak kapsamında silâh alışverişi şeklinde yapılan bir antlaşma gereği, [elden çıkması gereken] o silâhları, Pakistan üzerinden Afganistan'a göndermesiydi. Buna da bizzât tanık oldum. Üzerinde Mısır ordusunun amblemini taşıyan bazı silâh ve malzeme sandıklarını açmak, bizim için alışık olduğumuz bir durumdu. Şöyle ki, Enver es-Sâdât, açılım politikası olarak bilinen olgu çerçevesinde, Mısır ordusunun Amerikan silâhlarıyla silâhlandırılması doğrultusunda bir karâr almıştı ve Mısır'daki Rus varlığını tasfiyeye başlamıştı. Dolayısıyladır ki, yetmişli yılların sonlarında ve o zaman itibâriyle artık kendisi için lâzım olmaktan çıkan birtakım silâh ve mühimmat stoklarından kurtulmak kendisi için faydalı olacaktı.[1]

---

1 [**Mısır'ın Afganistan'a gönderdiği** bu **silâhlar**ın Afganların başına âdeta belâ olduğunu, hattâ mücâhidlerin elinde patlama, olmadık yerlerde tutukluk yapma gibi hâller sebebiyle, "Mısır'ın silâhları Ruslardan çok Afganları öldürmüştür" yollu (gerçek) latîfelere konu edildiğini kaydetmek isteriz. Ayrıca Müellif'in bahsettiği **Celâlâbâd çatışmaları** da ibretâmizdir. Bir rivâyete göre bu çatışmalar, Üsâme Bin Lâdin de dâhil olmak üzere Afgan Arablar'ın tasfiyesi için önceden planlanmış bir çatışma sürecidir ki o güne kadar Afganistan tarihinde en fazla Arab kaybı da yine bu çatışmalar boyunca verilmiştir. Birkaç yıl süren bu çatışmalarda Üsâme Bin Lâdin başta olmak üzere Arabların ve gerçek Afgan mücâhidlerin şanlı ve inâdına direnişleri, ilerleyen yıllarda Kâbil'in de düşüşünü ve komünistlerin elinden kurtuluşunu getirmiştir. Getirmiştir getirmesine ama, ondan sonra olan olmuştur... "Bu Arablar, hele bir boylarının ölçüsünü alsınlar" mantığıyla bu tezgâhın içinde yer alan o dönemin bazı sözümona mücâhid başları, Amerikan işgâli sonrasında, Arabı-Acemiyle gerçek mücâhidleri avlamaya çıkmış ve yarım bıraktıkları işi tamamlamıştır. Asıl kaydadeğer olan ise o dönemlerde, Celâlâbâd'a, Rusların tasmasını taşıyarak gelen ve Müslüman öldürmekte profesyonelleşmiş bir cânî olan Reşîd Dostum'un, ilerleyen yıllarda sâhaya Amerikalıların tasmasını taşıyarak gelmesi, ama bu kez safının bir ucunda Rabbânî, Sayyâf, Müceddidî, Şâh Mesûd sülâlesi gibi kesimleri, üstelik koltukları altında Amerikan Haçı taşıyor bir hâlde

Sözü geçen bu devletler, ilâveten Arab ve İslâm âleminin çoğu devleti, hattâ Batılı olanlar ve bunlara bağlı bulunanlar bile, Afgan Cihâdı'nı destekleme konusunda, aynı şekilde bunun propagandasını yapmak ve isteyen herkesin, hattâ istemeyen bazılarının bile bu kervâna katılımını sağlamak noktasında son derece önemli medyatik bir rol oynadılar.

Amerika'nın, Afgan Cihâdı'na destek hattına soktuğu veya -daha doğru bir ifâde ile [bu hatta]- girmesine göz yumduğu üçüncü bir müttefik ise hareketinin bütünü ve bütün kesimleri itibâriyle "**İslâmî Uyanış**" idi. Hiç kuşku yok ki duygular, öncüleri ve kadrolarıyla birlikte İslâmî Uyanış safları içinde doğal bir şekilde cûşuhurûşa geldi. Dîn ve inanç kardeşliğinin getirdiği duygusal tepkileşimle, Müslümanların ve İslâm'ın nazarınca, ateizmin ve küfrün zirvesini temsîl eden bir güç tarafından soykırıma ve zorba bir işgâle marûz kalan Müslüman kardeşleri için harekete geçtiler.

Böylece **yeşil ışık**, öncelikle Amerika tarafından Arab ve İslâm âlemindeki kendi kuyrukları için yakıldı. Hükûmetlere ve o hükûmetlerin hâkimlerine...! Onlar da kendi rollerini İslâmî hareketler dolayımında oynamaya koyuldular ve bir yeşil ışık da onlar yaktılar. En nihâyetinde doğrudan doğruya olmayan ve amaçlarla çıkarların birbiriyle örtüştüğü bu geniş ittifâka onlar da katılmış oldu.

Arab ve İslâm âlemi devletlerinin, efendi[leri] Amerika'ya icâbeten yakmış olduğu bu yeşil ışıkla ilgili birtakım çıkarları vardı. O da Müslümanlara yardım ediyoruz deyu kendi adlarını parlatmaktı. Yine İslâmî Uyanış ve onun kadroları, özellikle de siyâsî ve cihâdî olanları için, gidip de oralarda, binlerce kilometre uzak noktalarda köktenci duygularını tatmîn etsinler, arzu-isteklerine o uzak diyârlarda nâil olsunlar diye hicret / yolculuk kapılarını açmasıydı. Belki gider ve Allah yolunda şehîd olmak emellerine orada ulaşırlar diye düşünüyorlardı. Böylelikle de yöneticiler, onların, kendi ülkeleri içinde çıkarmış olduğu gürültü-patırtılardan kurtulmuş olurdu.

İşte böylece ve yeşil ışığın [İslâmî] Uyanış'ın önünde yakılmasıyla birlikte, Cuma hutbeleri, konferanslar, kongreler, seminerler, kermesler, yayınlar, eserler, gazeteler ve İslâmî Uyanış çevreleri içindeki bilumûm ifâde ve propaganda araçları tutuşup

---

bulunduruyor olmasıdır. "ISI" ve Müslümanlık numarasıyla Pakistan devleti de bu organizenin en etkin ayaklarından biridir. Hem o dönemde hem bu dönemde... Ama bu kez başka bir hempası daha vardır. Suûdi Arabistan'dan da önde gelen bir hempa: Îrân..! Evet, bunların hepsi bir oldular ve çıkardıkları fitneler sonrasında onbinlerce mücâhidin kanına girdiler. Celâlâbâd'da yapmaktan âciz kaldıkları şeyi, Mezâr-ı Şerîf bölgesindeki fitnelerde, Cenk Kalesi'nde, konteyner katliâmlarında, Afganistan'ın karış karış her toprağında yaptılar. Velhâsıl: O gün verdikleri destek, bugünkü kösteğin aynısıydı. Bugünkü cümbürcemâat alenî köstekleri ise hâlâ yoksul, hâlâ fakîr, hâlâ gariban olan Afgan milletinin cihâdını durdurmaya yetmiyor. Çünkü her türlü düşman, her türlü hâin, her türlü ağır silâh ve her türlü tuzak karşısında, "**Yürüyün Allah bizimledir**" diyen bir Afgan milleti hâlâ daha var. O yüzden, "**Afganlar, Rusları, Amerika'nın verdiği destekle altetti**" terânesi dil yakar; "Yürüyün Allah bizimledir" kavlinin fehvâsından "Allah"ı çıkardığı ve Onu hesâb dışı tuttuğu için -maazallah- şirke kapı aralar. Bir mücâhidin kavliyle, "Tevekkül her yerde lisân-ı kâlde, ama Afganlarda lisân-ı hâldedir". Allah onları bu tevekkülden ayırmasın; ikinci süper gücün devrilmesini de onların cihâdına bir nasîb kılsın.. Mtrcm.]

alevlendi; Afgan Cihâdı'nı göndere taşıdı ve, "Ey Allah'ın süvarileri, atlanın!" diye ünlemeye başladı.

Haklarında saâdet yazılmış olan onbinlerce kişi o atlara bindi ve Afgan Cihâdı'na iştirâk etti.

{Bu noktada şu husûsu dikkatlerinize arzedeyim ki ben, işbu [dördüncü] maddeyi, bir **şâhid-i ayân** ve o döneme iştirâk etmiş biri olarak yazıyorum. Nitekim bu döneme, 1987 ila 1992 yılları arasında bizzât şâhidlik ettim. Yine bunları, 1996 yılına kadar bu [davâyla ilgili] olayları yakından takîb eden biri olarak yazıyorum ki, ondan sonraki süreç içinde ve bu Cihâdın birinci evresinden tamâmen farklı olan ikinci evresinde tekrâr sâhaya döndüm. *O evre ise* 1996 yılının ortalarından sonlarına ve bu tarihten 2001 yılının Aralık ayına kadar uzanan süreç arasıdır.}

İşte bu şekilde ve o tarihlerde İslâmî Uyanış'ın ve onun muhtelif okullarının çeşitli kesimleri, örgütleri ve cemâatleri, sözü geçen o revâctaki pazardan istifâde etme ve ona destek olma imkânına ulaştılar. Bu iştirâkte ise herkesin kendisine mahsûs bir hedefi ve amacı vardı. O kesimlerden her birinin hedeflerinin neler olduğu, bundan ne şekilde istifâde ettiği ve bunun üzerinden neyi gerçekleştirdiği meselesini enikonu bir şekilde ele alıp sunma makâmı burası değil. Bunu zikretmemin sebebi ise sadece o mübârek durağın, hem o dönem boyunca hem de onu müteâkiben şu günümüze kadar uzanan süreç içinde, dahası ve kanâatimce belki de gelecek bazında Çağdaş Dönem Cihâdî Akım üzerindeki etkisi ve bununla ilgili önemine binâendi.

[Velhâsıl] Komünizme ve Sovyetler Birliği'ne karşı düşmanlıkları sebebiyle aynı ortak paydada buluşan yahut Sovyetlere karşı durmakta ve onun işini bitirmekte bir çıkarı olan çeşitli kesimler eliyle doğrudan olmayan bir ittifâk işte böyle husûle geldi. Bu ittifâkın bir ucunda Amerika ve onun Batı kampındaki müttefikleri yer alıyor, öbür ucunda ise bunların düşmanı olan Cihâdî Akım duruyordu. Ara yerde ise batılıların müttefiki olan Arab ve İslâm âlemi ülkelerinin yöneticileri bulunuyordu. Amerika'ya, Batı'ya ve [İslâm âlemindeki] hükûmetlere karşı bakışı farklılaşan okullarıyla birlikte İslâmî Uyanış çevrelerinin çeşitli kesimleri de başka bir ucu oluşturuyordu.

Burada iki problemli meseleye işârette bulunmak istiyorum. Dilerseniz siz buna, **iki kocaman yalan** da diyebilirsiniz. Batı'nın, özellikle de Amerikan basın-yayınının, [tabîîdir ki] onlara bağlı Arab ve İslâm âlemi ülkelerindeki basın-yayın organlarının ortaya saldığı [ve tekrâr edip durduğu] iki kocaman yalan..! Bunlarla ilgili hakîkatin, genel anlamda bütün insânlara, özel anlamda ise İslâmcılara, cihâdîlere ve onların cumhûrlarına mutlaka açıklanması lâzım ki bu iki mesele şudur:

1- Afgan Cihâdı'nın zafere ulaşmasında Amerika'nın rolü [neydi?]

2- Arab Mücâhidlerin ve Afgan Cihâdı'na iştirâk etmiş olan İslâmî kimselerin/kesimlerin, bu davâ dolayımında Amerika'ya uşaklık ettikleri ve CIA ile bağlantılı oldukları şübhesi.. ki günümüzde Batı basını ve kuyrukları böyle iddiâ etmektedir.

Bu noktada şu husûsu tekrâr hatırlatmak istiyorum:

Benim bu konuyla ilgili tanıklığımın değeri, o meydâna bizzât inerek ona iştirâk eden biri olmam üzerinden, yine o dönem boyunca Cihâdî ve İslâmî çevreler içindeki Arab ve Afgan kesimlerden olan bilgi kaynaklarına ve hâdiselere yön veren kişilere yakınlığımdan ileri gelmektedir.

1-Afgan Cihâdı'nın Zafere Ulaşmasında Amerika'nın Rolü [Neydi?]

Yahûdîlerin ve Siyonistleşmiş Haçlıların kontrol ettiği Amerikan medyası, her türlü basın-yayın araçlarıyla, **Afgan Cihâdı'nın zafere ulaşması**nın, sadece ve sadece Amerikan politikasının ve **CIA**'nın Afganistan özelindeki programlarının bir başarısı olduğu yönünde bir portre oluşturmaya çalıştı. Yalan/lar üzerine kurulu bu propaganda ise Amerika lehine büyük oranda yayılma imkânı buldu. Hiç şübhesiz bunu gerçekleştirmek için her türlü propaganda yoluna başvurdular ve her türlü araç gereci kullandılar. En başta da filmleri, **Rambo** filmlerini ve onun Afganistan'a yönelik kutlu gazvelerini..! Nitekim zât-ı âlileri nice uçakları düşürdü; nice kaleleri yıktı; nice Afgan rehineleri ve onlarla birlikte "mücâhid(!)" Amerikalıları kurtardı. At bindi; nice zırhlıları sürdü ve gökyüzünde Rus helikopterleriyle süzülüp durdu!! Defalarca yaralandı ama ölmedi. Zırhlı bir destroyer içinde kaynadı ama o gelişmiş kasları bir türlü erimek bilmedi! Onun o Amerikalı kaslarına hayran izleyicilerinin üzerine, o yarı felçli sarkık dudakları üzerinden nice ucuz vecizeler ve nice propagandalar yağdırmayı başardı. N'etti etti, en sonunda, Amerika'nın, güçsüzlere karşı şefkatine, mazlûmlara desteğine ve Müslümanlara yardım etmeye ne kadar düşkün olduğuna dâir mesajını [kitlelere] ulaştırdı! [E tabîî Amerika'nın] Afganların zafere ulaşmasıyla alâkalı başat rolü de bu mesajın içindeydi! O Afganlar ki, onların, Amerika'ya, ne derece, hayraan olduğunu ve onu, ne derece, sevdiğini göstermek de yine o sanal/banal hayâlî filme kalmıştı! İşte böylece, onun o [pek gelişmiş] kasları, üslerine sağ sâlim geri döndü. Partilerine, danslarına ve güzel şarkıcıları eşliğinde eğlence ve sefâhetine [kaldığı yerden] devâm etmek için.. bu arada **Amerika**'yı, Amerika'nın o pek gelişmiş kasları, ama az gelişmiş aklını ve vecize kekeleyen o yarı felçli dudaklarını, gerçekten/gerçek kimliğiyle yansıtan bir sembol olarak Hollywood'a geri döndü!!

Amerikan medyasının -ona inananların akıllarıyla [düpedüz] dalga geçercesine- özellikle üzerinde yoğunlaştığı diğer bir mesele ise Afgan Cihâdı'nın zafere ulaşması konusunda **Stinger Füzeleri**'nin rolüydü. Bu füzelerin, Rus uçakları bunlarla vurulup ardı ardına düşmeye başladığı zaman savaşın dengelerini nasıl altüst ettiği, bunun ise çatışmaların akışını, mücâhidlerin hezîmetinden çıkararak onların lehine zafere doğru nasıl değiştirdiği falân filândı..!

Nitekim bu [kuyruklu] yalan, belgesel filmlerden kitâblara, gazetelerden istihbârat subayı kişilerin anılarına ve sâireye varıncaya kadar çeşitli basın-yayın organları ve propaganda araçları üzerinden yayıldı.

Şunu [kesin[1]] bir bilgi kapsamında zikredelim ki, belli sayıda Amerikan Stinger füzesi, Afganistan'a, Rusların bu topraklara girişinin üzerinden geçen on yılın akabinde ve buradan çıkışlarından çok kısa bir süre önce girdi. Son dönem kritik çatışmalarda ise çok nâdir hâllerde kullanıldı. Çok ama çok az sayıda uçak bu füzelerle düşürüldü. Sayıları yüzbinlerle ifâde olunan mücâhidlerden bu füzeyi görebilenlerse ancak ve ancak pek nâdir birkaç kişiydi.

[Diğer bir vâkıa şudur ki] Pakistan istihbâratı, bu füzelerden kendi payına düşeni çalıp götürdü. Kendi payına düşeni [siz deyin düştüğünü düşündüğü şeyleri] çalmak konusunda her zamanki âdeti üzere olduğu gibi ki, Pakistan istihbâratı, mühimmat, silâh, techîzat, çeşitli insânî yardım malzemeleri ve araçlar gibi Afgan mücâhidlere yardım kapsamında gelen mâlî ve aynî yardımların tamâmından [bu benim payımdır diye mutlaka] hırsızlık ediyordu. Bunların tamâmı ise -zorunlu olarak- Pakistan'dan geçerek geliyordu.

Akılların, bu denli büyük bir yalanı, ha şu "Stinger" denilen füzenin, Afgan Cihâdı'nın zafere ulaşmasındaki [mucizevî] rolünü nasıl yiyip-yuttuğunu gerçekten de anlamakta güçlük çekiyorum. O cihâd ki, milyonlarca Afgan buna katıldı ve milyonu aşkın silâhlı mücâhid, bu cihâd boyunca Mücâhidlerin [farklı] Hiziblerinin saflarında bir nizâm-intizâm içine girdiler, saf saf olup dizildiler. Afgan halkı, bu cihâd boyunca iki milyonu aşkın şehîd verdi. Beş milyon insânı muhâcir/mülteci oldu ki, bu halkın toplam nüfûsu 16 milyonu aşmıyordu. Gerçekten de anlamakta güçlük çekiyorum ha şu "**Stinger**" denilen füzelerin, elli bini aşkın askerî Rus aracının imhâsında ne denli bir rol oynadığını ve bizzât sâhada öldürülen 30 bini aşkın Rus askerinin, ayrıca 150 bini aşkın Komünist Afgan Milis'in öldürülmesinde ne gibi bir işe yaradığını..! Onbeş yıldan fazla süren, Rus işgâlinden beş yıl önce başlayıp onların çıkışından sonra da üç yıl, en nihâyet Kâbil mücâhidlerin eliyle düşünceye kadar devâm eden bir cihâd dönemi, yani 1973-1992 yılları arası dönem boyunca yapılan yüzbinlerce operasyonu da [varın siz] bunlara ekleyin..! İşbu "Stingervârî" yalanın saçmalığı ve Afgan Cihâdı'nın seyriyle alâkalı en basît malûmatlar karşısında ipe-sapa gelmezliği

1 [Kesin kelimesini buraya eklememizin sebebi, bu konuda yaptığımız kapsamlı araştırmadır. Ebû Musab, her ne kadar bu çerçeveyi "nâdir", "az" gibi kelimelerle bir ölçüde dar tutmuş olsa ve sözlerinin nihâî anlamı bizim bu kaydımızla aynı kapıya çıksa bile yine de bunlar, "hiç" kapısına çıkacak derecede "pek nadir" ve "çok az"dır. (Bir mi beş mi) Kaç füzenin girdiği, kaçının (süs kabîlinden ve Pakistan'ın dirsek temâsında olduğu dekorluk komutanlardan) kimin elinde olduğu, kaç tanesinin kullanıldığı (-!-), kaç tanesinin (ekseriyyetinin!) Pakistan Devleti tarafından çalındığı, Üsâme Bin Lâdin'in elinde olduğu söylenen tek Stinger füzesinin nasıl elde edildiği gibi meseleleri buraya dercetmek yersizdir. Kısacası şunu söyleyebiliriz ki, Stinger efsânesinin Afgan Cihâdı üzerindeki etkisi yüzde sıfırdır, ama akıllarını Amerikan maskaralığıyla bozmuş kesimler üzerinde yüzde yüzdür. Çünkü onların kafasında, her dâim, yaşanan gerçekliğin hâricinde sanal bir dünya mutlaka vardır. Buna "komplo teorileri" demeyeceğim, zîrâ o, ciddî bir iştir. Ha bir de Pakistan'ın ne derece hırsız bir devlet olduğuna en güzel örnek, Benazir Butto'nun kocası Asıf Ali Zerdari gibi bir adamın bu ülkeye başkan seçilmiş olmasıdır. Bir adam düşünün ki lakabı, -her ihâleden kendi payına düşen hırsızlık mikdârına nisbetle- "Bay %15" olsun. Mtrcm.]

[apaçık bir şekilde] ortada olmasına rağmen yine de bu yalan, büyük-küçük ekranların izci/izleyicilerinden olan milyonlarca alığın zihinlerine doğru bir yol bulabildi. İşte Amerikan medyasının büyüsü ve o düzenbaz korkakların zafer kazandığı [asıl] sâhaları da budur. Beşeriyyetin ekseriyyetinin akıllarını küçümseyen, o ekseriyyetin de -maalesef- onların güdümüne girdiği o düzenbazların..!

2- Arab Mücâhidlerin Afgan Cihâdı Boyunca Amerika'ya Uşaklık Ettikleri ve CIA ile Bağlantılı Oldukları İddiâsı

Günümüzde acâib/tuhaf/garîb olan bir durum, filmlerin, röportajların, analizlerin, gazetelerin, kitâbların, aynı şekilde beynelmilel ve Arab âlemi eksenli basın-yayın organlarının programlarının ve sâirenin, [başlıkta yer alan] bu "yalanı", öylece anıp geçmesi ve alelacel geçiştirmesi, ondan sonra hemencecik başka mevzûlara intikâl etmesi, sanki de bu mesele müsellem bir olguymuş, bilinen, bedîhî bir şeymiş gibisinden bir tavır takınmasıdır!!

Binâenaleyh kocaman bir yalanı insânlara bir hakîkatmiş gibi sunuyorlar ki söz konusu bu yalanının muhtevâsı/özü-özeti şudur:

"Afgan Arablar"ı ve onların -Şeyh Üsâme Bin Lâdin, Şeyh Abdullah Azzâm gibi- önderlerini imâl edenin Amerikan istihbâratı CIA olduğu, bunu da Sovyetler Birliği'ni yıkmak için yaptığı; imâl ettiği bu yapıların/kimselerin günü geldiğinde onun aleyhine döndüğü; bunlardan bazılarının onun New York ve Washington'daki kulelerini yıktığı; beri tarafta bunların ekseriyyetinin, hem Amerika'nın çıkar noktalarını hem de onun vatandaşlarını vurmak, yine onun Arab ve İslâm âlemi ülkelerindeki dostlarına karşı savaşmak üzere kendi ülkelerine geri döndüğü; Arab âlemindeki Silâhlı Cihâd Olgusu'nun, Afgan Cihâdı'nın bir ifrâzatı, dolayısıyla Amerikan istihbâratının bir imâlatı olduğu, ama artık kontrolden çıktığı yönlü ilh... iddiâlarıdır. Ayrıca derler ki: Amerika, kendi ülkesinde dolanıp duran "Kim hayâlet üretirse kendi karşısına çıkar" deyimindeki hâle giriftar oldu.

Peki şu asırda Cihâdın ve Cihâdîlerin adı/itibârıyla alâkalı olan ve nihâî derecede tehlikeli bu iftirânın aslı-astarı/ve hakîkati nedir.

Allah'ın inâyetiyle bu meseleyi, aşağıdaki özet noktalar üzerinden açıklamaya çalışacağım:

● Öncelikle Arab ve İslâm ülkelerindeki Silâhlı Cihâd Olgusu'nun Afgan Cihâdı'nda varlık gösteren "Afgan Arablar" topluluğunun bir ifrâzatı olduğu iddiâsı.. ki, hakîkat bunun tâm tersidir...

Hakîkat şudur ki, Afganistan'daki Arab unsurların cihâdı, bundan/yani Afgan Cihâdı'ndan önce varlık gösteren *Arab unsurlu* cihâdın bir netîcesidir. Bu da *Arabî* Cihâdî Akım'ın, Arab ülkelerinde varlık kazanmış uygulamalarından, onun ortaya koyduğu verimlerden ve gelişmesinin aşamalarından biridir ki, bu konu [hakkındaki bazı açıklamalar] daha önce geçmişti.

Hiç kuşkusuz **Çağdaş Dönem Cihâdî Akım**, otuzlu yılların başında neşet eden **İslâmî Uyanış**'ın bir verimidir ve altmışlı yılların başında ondan ayrılmıştır. Ayrıca altmışlı yılların başı ile seksenli yılların başı arası dönemde, yani **Afgan Cihâdı**'ndan yirmi sene evvel pek çok cihâdî tecrübe yaşanmıştır. Dahası Afganistan'daki Arab unsurlu cihâdın ana yapıları, sembol isimleri, kadroları, öncüleri/ve komutanları da Arabî Cihâdî Akım'ın büyükleri, sembol isimleri ve kadrolarından geriye kalanlardandır. Meselâ Şeyh **Abdullah Azzâm**, Filistîn'deki eski mücâhidlerden ve onun sembol isimlerindendir. Üstelik Ürdün rejimi onu Ammân'dan cihâdî görüşleri ve rejime karşı duruşu dolayısıyla sürgün etmiştir. Şeyh **Üsâme Bin Lâdin** ise İslâmî Uyanış içinde yetişmiş biridir; Arab ülkelerinde birçok cihâd hareketine destek vermiştir; seksenli yılların başında, Afganistan'a yönelmeden önce Suriye'deki cihâda destek olmuştur. Aynı şekilde Afganistan'daki Arab cihâdı için gerekli altyapıyı oluşturmak ve askerî kamplar kurmak vazîfesi kendilerine tevdî edilen ilk askerî/eğitimcilerden ve sâha komutanlarından -burada ayrı ayrı anılmaları gerçekten de zor olan- pek çok kadro, Arab ülkelerindeki Cihâdî örgütlenmelerin kadrolarından, özellikle de Mısır, Filistîn, Suriye, Lübnân, Yemen gibi ülkelerden ve sâir bölgelerden olan kimselerdir. Askerî eğitim, basın-yayın yollu çalışmalar, askerî faaliyyetler, sâha eksenli insânî yardım çalışmaları ve bunlar hâricinde pek çok alandaki çalışmaların yürütülmesini üstlenen Arab topluluğunun ilk nüveleri yine bunlar olmuştur. İşte bu aşamadan sonra Arab ve İslâm âlemi ülkelerinden mücâhidler Afganistan'a akın etmeye ve sözkonusu o topluluğun sayısı gün geçtikçe artmaya başlamıştır. Bu topluluk ilkin 1984 yılında küçük bir zümre olarak yola koyulmuştur; ondan sonra -1987 yılından beri ve 1991 yılına kadar- bir yükseliş yaşamıştır. En nihâyet sayısı -doksanlı yılların başında- yaklaşık olarak kırk bin Arab mücâhide ulaşmıştır.

● <u>Afganistan'daki Arab cihâdının Amerikalılarla ve onun o sefîl teşkîlatı CIA ile -sözümona- irtibâtına gelince:</u>

Eğer o soysuz/alçakların bu meseleye ilişkin herhangi bir rolü varsa o da onların, Arab ve İslâm âlemi ülkelerindeki kendi yönetici kuyruklarına [bu konuda] verdikleri izin ve yaktıkları yeşil ışıktır. Yani mücâhid gençlere, kendi tabîî haklarını kullanarak ve dînlerinin emîrlerini îfâ kapsamında Afganistan'a yönelmelerine izin vermeleri ve bu ülkelerin despot istihbârat birimlerinin ise onları kendi hâllerine bırakması ve şer'î farîzalarını edâ yolunda olan bu insânların önüne bir ayakbağı olarak çıkmamasıdır. Yine Arab ve İslâm âlemi ülkelerinin basın-yayın birimlerinin, Afgan cihâdını tervîc etmesi yönlü sınırlı rolleri de bu kapsamdadır. Amerika'nın Suûdi Arabistan'a verdiği bir işâretle oynadığı rol de bu yöndedir. Nitekim bu işâretin yönü, Suûdi Arabistan'ın kiralık dînî kurumunun, 'Afganistan'da cihâd farz-ı ayndır' -ki bu doğrudur- diye fetvâ vermesi; Suûdi Arabistan'daki ıslâh ve davet öncülerinden sâlih davetcilere bu şer'î hakîkati açık açık söyleme yolunda bir alan açması; Harameyn Diyârı'ndaki halka, Müslüman kardeşlerine yardım yolunda mâllarıyla cihâd farîzasını edâ etme fırsatı tanıması ve gençlerden oraya gitmek isteyen kimseleri teşvîk etmesi şeklindedir.

Öyle ki bu [son] durum, Suûdi Arabistan havayollarının, Afganistan'a cihâda gitmek isteyen kimseler için Suûdi Arabistan-Pakistan arası bilet fiyatlarında %75 oranında, yani ülkeiçi bir uçuştan daha ucuz olacak şekilde bir indirim yapması boyutuna kadar ulaşmıştı. Hiç kuşkusuz Suûd Âilesi'nin bu tür kolaylıklar sağlamasının arkaplanında kendi propaganda eksenli amaçları ve sâir çıkarları bulunmaktaydı.

Amerika aynı şekilde Pakistan'a da bir işâret verdi. Verdiği bu işâretle ilgili katkısı ise Pakistan'ın, kendi elçiliklerini, her bölgeden Müslüman ve Arab gençlere, onun toprakları üzerinden Afganistan'a gitmeleri için giriş izni (vize) vermek üzere açması, ayrıca Arablara hareket hürriyyeti izni tanıması yönündeydi ki bu durum, Pakistan toprakları üzerinde, Afganistan'a yakın yerlerde eğitim için askerî kampların açılması ve Afgan Cihâdı için lojistik hizmetlerin sunulması boyutuna ulaşmıştı. Yine hiç kuşku yok ki Pakistan'ın da bu işlerle ilgili kendi bölgesel ve ulusal çıkarları bulunmaktaydı. Bunları tafsîlatlı bir şekilde ele alma makâmı ise burası değil. Ama şunu kaydetmek lâzım ki Pakistan ordusu, istihbâratı ve polis teşkîlatından savaş tâciri milyon dolarlık rütbeli adamların, dışarıdan ve kendi toprakları üzerinden Afganistan'a akan bu denli büyük ölçekli bir insân ve para akışından kendi şahsî çıkarları mutlaka vardı.

Binâenaleyh eğer Amerika'nın, kendi küçük uşaklarına vermiş olduğu [bu] izinler /işâretler, Afganistan'daki Arab Cihâdı'nın oluşumuna katkı olarak görülüyorsa, o da ancak budur ve fazlası değildir. Suûdi Arabistan, Pakistan, Mısır ve sâir yerlerdeki o küçük yönetici uşaklarının bu işte kendi çıkarlarının olduğu da diğer bir meseledir.

● Amerikalıların Arabları eğittiği veya onların programlarını düzenlediği veya askerî çalışmalarda onlara yardım ettiği veya sâhada onlarla herhangi bir fiilî irtibâtlarının olduğuyla alâkalı iddiâlara gelince: **Bunların tamâmı katıksız yalan ve düpedüz iftirâdır**.

Şahsım olarak askerî eğitim alanlarında bizzât çalıştım; fikir ve yöntem eksenli alanlarda bir eğitmen hoca olarak bilfiil vazîfede bulundum ve Afganistan'daki Arab cihâdının komutanlarıyla [dâimî] bir temâs içinde oldum. Binâenaleyh bütün bunlar üzerinden şuna şâhidlik edebilir ve üzerine basa basa tekîd edip şunu diyebilirim ki, bu tür iddiâların doğruluk nâmına hiçbir temeli yoktur. Bu makâmda Afganistan'daki Arab cihâdının tarihî seyrini ele almak sadedinde olmadığım için onun eğitimle ilgili gerçekliğinin ve çalışma mekanizmalarının neler olduğunu teker teker ele alacak da değilim. Ama şunu kesin olarak ve özet bir şekilde söyleyebilirim ki bunlar, birtakım ihlâslı ferdî çabaların toplamıydı. Kadîm cihâdî kadrolarla, aynı şekilde bazı Arab ve İslâm âlemi devletlerinin ordularından ya emekli ya da hizmetten uzaklaştırılmış olan ve bu uğurdaki katkıları gerçekten de faydalı bir rol taşıyan bazı profesyonel asker[î] kadrolarla başlamıştı. Ondan sonra yeni yeni yetişen kadroların sâhadaki tecrübeleri birikmeye ve derlenip toparlanmaya doğru yol almıştı.

Afganistan'daki ve/ya sâir bölgelerdeki Arab cihâdının öncüleri/komutanlarının ve gençlerden müteşekkil kadrolarının fikir ve yöntem eksenli durumlarını, onların

hâlet-i rûhiyyelerini, aynı şekilde Amerikalılara, Batı'ya ve umûm itibâriyle kâfirlere, hattâ bizim diyârların yöneticilerine, dahası onların küçük avenelerine karşı taşıdıkları duyguları az çok bilen bir kimse, bu tür iddiâların [onlar hakkında] söz konusu edilemeyeceğini ve gerçeklikten [fersah fersah] uzak olduğunu da bilir.

Daha önce arzettiğim doğrudan doğruya olmayan/dolaylı ittifâkın bütün uçlarının /ya da bütün taraflarının hedefleri ile çıkarlarının, Sovyetler Birliği'ne karşı -o da her biri fiilen kendi başına- savaşmak üzere çakıştığı, bunların tamâmının tek bir hedef ekseninde buluştuğu hakîkatine gelince; evet bu gerçekten de vukû bulan bir şeydir. Bu vâkıa ise siyâset âleminde çok defa yaşanmıştır ve tarih boyunca [farklı kesimler arasındaki] çıkarlar pek çok defa çakışmıştır. Bu durum günümüzde de şurada veya burada yaşanmaktadır ki bu, eşyânın tabîatından olan bir şeydir.

Amerika -Sovyetler Birliği ile Varşova Paktı'nın pek çok alanda kendisine vurmuş olduğu acı darbelerden sonra- Sovyetler Birliği'nin hezîmete uğramasını ve Soğuk Savaş'ta kendisinin muzaffer olmasını istiyordu. Afganistan meselesi de Amerikalılar için altın bir fırsatdı. Hiç kuşkusuz bu fırsatı, [fırsatçılık ederek] doğru bir biçimde kullandılar ve Nixon'un "**Savaşsız Zafer** [Victory Without War]" adlı meşhûr kitâbına başlık olarak koyduğu şeye ulaşıp bunu -bu bağlamda gerçekten de [belli kesimler tarafından] imrenilecek bir şekilde- gerçekleştirdiler.

Batı Avrupa ve Kuzey Atlantik Paktı ülkeleri de belli kazanımlar elde etmek ve o topraklarda ayak basabilecekleri bir mevki kapmak istediler ve bu kervâna, Avrupalı devletler olarak kendi özel çıkarları için katıldılar. Her biri ayrı ayrı çıkarcı kalemler hâlinde ki her devlet, istediği şeye kısmî bir şekilde ulaştı. Şu günlerde ise Avrupalı çeşitli kurum-kuruluşlar, Afganistan oyun sâhasından câzib kazançlar devşirmek için 'insânî yardım hizmetleri' adı altında habire yayılıp duruyor. Her biri ise önceki/eski veya şimdilerdeki/yeni varlık şartlarına göre...

Pakistan ise bölgesel ve ulusal bazı çıkarlar devşirmek istedi ki [bütün] bunları, burada etrâflıca ele almamıza makâm elvermemektedir. Daha ötesi, Pakistan'ın ne türden çıkarlar devşirdiği meselesi, [bu konuya hâs] müstakil bir eserin kaleme alınmasını gerektirir. *Hâsıl-ı kelâm* **Pakistan**, **Amerika**'ya, **Afganistan** oyun sâhasında, Amerika'nın istediği **hizmetler** ne idiyse onu sundu...

...Bu hizmetlerin en başında, öncelikle Afgan Cihâdı'na destek olması, akabinde ve ikinci olarak bu Cihâd'ın elde ettiği kazanımları paramparça etmesi geliyordu...

...Üçüncü bir hizmet, Afganistan'ı bir iç savaş üzerinden yıkıma uğratmasıydı...

...Sonra ve dördüncü bir hizmet kapsamında [bizzât] Tâlibân'a karşı savaşması ve devletlerini yıkmasıydı...

...Ondan sonra ve beşinci olarak Arab Mücâhidleri bir katliâma tâbi tutması ve onları düşmanlarına teslîm etmesiydi...

...Sonra ve altıncısı ve şimdilerde ise Keşmîr davâsını satılığa çıkarmak üzere plan-program yapmasıydı...

...Yedincisi de bizzât Pakistan içindeki İslâmî altyapıyı tarumar etmek amacıyla harekete geçmiş olmasıydı...

...Bu silsile a böyle uzayıp gider... İşte böylelikle Pakistan [devleti] hükûmetleri, Amerika'nın istediği şeyleri her dâim yerine getirdi...

Allah'ın laneti zâlimlerle münâfıkların üzerine olsun..!

Varın bunun aynısını Afganistan'da rol alan diğer kesimler için siz söz konusu edin.. Suûdi Arabistan'ı, Mısır'ı ve gayrını.. komşu ülkelerden Hindistan'ı; Orta Asya devletlerini; Îrân'ı ve Çin'i de buna ekleyin.

Bunların tamâmı oynayacakları oyunu oynadılar. Ta İslâmî Uyanış hareketlerine, cihâd eksenli bazı yapılara ve Afganistan oyun sâhasına giren, girip de ya kazanmış ya da kaybetmiş olan diğer bütün kesimlere varıncaya kadar..!

Bu hüküm, Afganistan'a gelen İslâmî ve Arab eksenli çeşitli teşkîlatlar hakkında da geçerlidir.

Hulâsa-i kelâm, Afgan Cihâdı meselesi, benzerinin tekerrür etmesi gerçekten de nâdir olabilecek, ayrıca küresel ve bölgesel çıkarların kendisi dolayımında çakıştığı bir bölge oldu. Evet, herkes Sovyetler Birliği karşısında birleşti. Herkesin ise kendine hâs bir niyyeti ve kendisine mahsûs hedefleri vardı.

Gayr-ı cihâdî İslâmî hareketlerin çıkarlarına gelince.. çok çeşitliydi; Müslüman kardeşlerine hizmet hüsnüniyyeti ve her bir hareketin kendi şahsî çıkarları arasında gidip gelen, bunlar arasında değişip duran şeylerdi. Davet eksenli, örgütlenme ve mâddiyyat eksenli kazanımlardan tutun da kimi ferdlerin şahsî ve zâtî çıkarlarına varıncaya kadar..!

Peki, Cihâdîlerin Afganistan'a gelmekle hedefledikleri neydi?!

Hiç şübhesiz liderlerinin ve ferdlerinin ekseriyyeti itibâriyle onların hedefi, cihâd niyyeti, bu farîzayı îfâ ve Allah yolunda şehâdet arayışından sonra şu iki stratejik hedefe münhasırdı. Bunları önemlerine göre ve doğrudan temâsım sebebiyle görüp gözlemlediğim, daha ötesi Cihâdî Akım'ın bir mensûbu, dolayısıyla da -kendisine o "dramatik", o güzel adın verildiği, benim de sevdiğim ve kendisine intimâ ettiğim o topluluktan,- "**Afgan Arablar**"dan olmam hasebiyle şahsen yaşadığım hâle nisbet ile zikretmeye çalışacağım:

1- Cihâdî kadroların, örgütlenmelerinin ve yapılanmalarının ekseriyyeti için ilk hedef, [askerî bakımdan] hazırlık ve eğitimdi...

...ve safları düzenlemek; kadro toplamak; unsurlarını askerî bakımdan hizmete hazırlamak; genel irtibâtları sağlamak; mâddî bağışların akışını sağlamak ve örgüt ferdlerini eğitmekti. O da kendi ülkelerindeki kendilerine mahsûs/zâtî davâları içindi. Hepsi olmasa bile Arab ve Acem cihâdî örgütlenmelerin ekseriyyetinin düşüncesine baskın gelen hedef buydu ve o da [kısaca] şuydu:

("Kendi ülkelerinde iktidârda olan riddet hükûmetlerini devirmek, bunu da her biri kendince/kendi gücü nisbetinde yapmak ve Allah'ın Şerîatı ile hükmedecek İslâmî hükûmetler kurmak.")

2- [İkinci hedef] Afganistan'ı özgürlüğüne kavuşturmak için çalışmak[tı]...

...bu topraklarda İslâmî-Şer'î hükûmetler kurmaktı. Yeryüzünde Allah'ın Şerîatı'nı ikâmeye bir hareket noktası ve güvenli bir sığınak, kezâ Allah'ın muhtelif düşmanları karşısında cihâd için bir geri cebhe/bir ana üs olacak, Filistîn'den başlayıp İslâm'ın kendisiyle herhangi bir nasîb ve hüviyyet bağı olan her meseleye varıncaya kadar Müslümanların bütün davâlarıyla ilgili olacak bir şekilde..!

Herkes, kendi niyyetine ve kendi yönelimleri itibâriyle taşıdığı ihtilâflara göre bu iki hedef arasında azalan veya artan bir oranda gidip geldi. Hattâ şahsen benim için bile bu durum geçerliydi. Nitekim beni Afganistan'a taşıyan, 1987-1992 yılları arası ilk evresi boyunca tahkîki konusunda muvaffakiyyetsizliğe uğradığım [ilk] hedefim, Suriye'de 1975 ila 1982 yılları arasında varlık gösteren, ama kendi tarihi içinde (ilk baskısı 1990 yılında Peşâver'de yayımlanan "es-Sevretu'l-İslâmiyye el-Cihâdiyye fî Sûriyâ – Âlâm ve Âmâl" adlı hacimli eserimde) detaylı bir şekilde anlattığım sebebler dolayısıyla yıkılan cihâdî hareketi sürdürme yolunda çalışacak bir cihâdî örgütü yeniden teşekkül ettirmekti. İkinci hedefle ilgili inancım ve ona [bizzât] katılmış olma hâlim de buna eklenmelidir ki Allah'tan niyâzım yaptığımızı Dergâh-ı İzzetinde kabûl buyurmasıdır. Sonra Afganistan ve diğer bazı tecrübeler benim üzerimde ilerleyen süreç içinde beynelmilel, akabinde küresel cihâda yönelme doğrultusunda bir etki oluşturdu. Yoksa ben de ilk elde Afganistan'a diğer emsâllerim gibi kendi vatanımla alâkalı o özel sebeb ve ona mahsûs musîbeti dolayısıyla gelmiştim.

Peki, acaba Arab unsurlardan müteşekkil bu cihâdî topluluk, orada, o anûd Rus ayısının hezîmeti uğruna toplanmış olan o kesimlerin darbelerinin izdihâmı arasında kendi hedeflerini gerçekleştirme imkânına erişti mi??

Öyle inanıyorum ki o hedeflerin büyük bir bölümü tahakkuk etti. Bu konuyla ilgili detayları serdetme makâmı ise burası değil. Olur da Allah Teâlâ, yazmayı müyesser eylerse bunları, Afgan Arablar olarak 1984-1992 / 1996-2001 yılları arası iki cihâdî evre boyunca Afganistan'daki tecrübelerimizin tarihi ve dersleri kapsamında kayda geçiririm. Bu makâmda ise şu kadarını söylemekle iktifâ edeceğim:

Cihâdî Akım'ın, bu tecrübeden elde ettiği en büyük kazanım, hem fikrî hem de hareket eksenli olarak Cihâdî Akım'ın küreselleşmesidir; [bu Akım'a mensûb erlerin] karşılıklı fikir ve tecrübe alışverişidir; [onun] farklı ülkelerden kadrolarının birbirleriyle tanışması/ve kaynaşmasıdır; ondan sonra dünyanın farklı bölgelerinde yayılmasıdır. Hiç kuşkusuz kazanımların en büyüğü buydu.

İzâfeten, Müslümanlar için, çağdaş dönem tarihlerindeki en büyük askerî zaferin bu topraklarda kazanılması, tahakkuk etmesidir; İslâm'ın ve Müslümanların, [iki taraf arasındaki] imkânların [ve güç dengelerinin devasa] farklılığına rağmen süper güçleri

hezîmete uğratma kudreti taşıdığının isbât olunmasıdır ve de bu inancın, neredeyse hezîmeti bir kader olarak algılama noktasına gelmiş bir Ümmet içinde [yeniden ihyâ edilmesi,] ekilmiş olmasıdır.

Evet, kazanımlar pek çoktur. Allah'ın, onları bu topraklara gelmek ve bu davâya iştirâk etmek ile şereflendirdikten sonra, kimi ahdine bağlılıkla bu yolda şehâdet şerbetini içen, kimi de sırasını bekleyen kimselerden kabûl buyurduğu [ümidini taşıdığımız ve sâhibleri için] şahsî [denilebilecek] kazanımlar da buna eklenmelidir.

Benim bakış açıma göre [bu davâda yaşanan] en temel kayıp ise şudur: Bir yandan şartlar, öte yandan birbirleriyle uyumluluk arzetmeyen [bir] topluluk, aynı şekilde o cihâdî topluluğu idâre eden komutanların yeterli kapasiteyle donanmamış olması [hâli], hem Ümmet'in davâları konusunda, hem de İslâmî Uyanış sâhasında kendi varlığını ve ağırlığını hissettirecek örgütlü küresel bir cihâdî akımı veya topluluğu doğurmak mahrûmiyyetini getirdi.

Oysa, kanâatime göre, [bunun için gerekli] uluslararası şartlar oluşmuştu. Farklı ülkelerden nice gençler, nice kadrolar, nice sembol isimler, nice davetciler, nice eski mücâhidler; aynı şekilde mâddî imkânların ve sâir koşulların varlığı, bunu -benzeri pek nâdir yaşanan bir fırsat kapsamında- mümkün kılacak yeterlikteydi. Ama takdîr-i İlâhî ne idiyse o oldu ki, *zâten* burada bu konuyla ilgili sebebleri irdeleme sadedinde değilim.

Medyanın, kendilerini CIA ile irtibatlı olmakla ve CIA'nın onları Sovyetler Birliği'ni yıkmak üzere ortaya çıkarmakla ithâm ettiği şahıslar düzeyindeki töhmetlere gelince: Bunlar da bâtıl/asılsız/katıksız yalan sözlerdir.

Örnek kabîlinden ve bu töhmetin kendileri hakkında dile dolanıp durduğu kimselerin en meşhûrları olarak:

[Abdullah Azzâm ve Üsâme Bin Lâdin'le İlgili Bazı İddiâlar]

● Allah rahmet etsin Şeyh ABDULLAH AZZÂM:

Onu bizzât tanıdım. Pek çok kerre yanına gidip geldim. Kısa bir dönem onunla birlikte çalıştım. O günlerde bütün mesâim -Allah kendisini korusun [Allah gani gani rahmet etsin]- Şeyh Üsâme Bin Lâdin'leydi.

Abdullah Azzâm'ın, öz bir şekilde, yine bizzât kendisinin çok defa dile getirdiği, ayrıca kasetleri ve konferansları üzerinden de kayda geçirdiği hedefi ise şuydu:

1- Afganistan'da İslâm Devleti'ni Kurmak...

...ve en başta Filistîn-Kudüs olmak üzere Allah ne kadarını takdîr buyurduysa o kadar ülkeyi özgürlüğüne kavuşturma yolunda coğrâfî olarak Afganistan toprakları üzerinden hareket etmek... Nitekim [kendisi,] Moskova'yı, Pekin'i, Beyt-i Makdis'i Afganistan'dan yola koyularak fethetmekten söz ediyordu. Bunlar, Allah gani gani rahmet etsin onun umutları ve lisân-ı hâliydi. Şâirin de [el-Mütenebbî] dediği gibi:

عَلَى قَدْرِ أَهْلِ الْعَزْمِ تَأْتِي الْعَزَائِمُ -- وَتَأْتِي عَلَى قَدْرِ الْكِرَامِ الْمَكَارِمُ

وَتَعْظُمُ فِي عَيْنِ الصَّغِيرِ صِغَارُهَا -- وَتَصْغُرُ فِي عَيْنِ الْعَظِيمِ الْعَظَائِمُ

Azîmet ehlinin kadrince gelir azîmetler
Kerem sâhiblerinin kadrince görülür cömertlikler
Küçük kişinin gözünde küçücük olanlar da büyür
Büyük kişinin gözünde devasa olanlar da küçülür

...

ذُو الْعَقْلِ يَشْقَى فِي النَّعِيمِ بِعَقْلِهِ -- و أَخُو الْجَهَالَةِ فِي الشَّقَاوَةِ يَنْعَمُ

Akıl sâhibi olan refâh içinde kendi aklıyla şekâvet bulur
Cehlin kardaşıysa şekâvet içinde sefâ sürer/müreffeh olur

Şu günümüzde bu gibi umutları inkâr eden cücelere, bilhassa, kendilerini İslâmî Uyanış'a nisbet eden birtakım kimselere; bu dizelerin kâili el-Mütenebbî -maşallahı var ki- şunu eklemeyi de unutmamış:

وَمِنَ الْبَلِيَّةِ عَذْلُ مَنْ لَا يَرْعَوِي -- عَنْ غَيِّهِ وَخِطَابُ مَنْ لَا يَفْهَمُ

Cehlinden dönmezin [nush u] itâbı müşkil belâdır
Anlamaza merâm anlatmak [câna cefâdır]

2- Müslüman gençleri askerî anlamda yetiştirmek...

Allah kendisine rahmet etsin ve makâmını ikrâmına mazhar kılsın Şeyh Abdullah Azzâm'ın ikinci hedefi buydu. Özetiyse şuydu: Uygulamalı askerî/eğitimi hem eğitim hem de savaşa katılım anlamında yaymak... Allah'tan niyâzımız, aynen kendisi gibi Afgan Arablar'dan olan bütün o kimselerin sevâbına denk bir sevâbın -inşâallah onların sevâbından herhangi bir şey eksiltilmeksizin- kendisine yazılmasıdır. Zîrâ asıl kurucu ve asıl muallim o idi. Şu günümüze kadar Ümmet'in, ne kendisinin ve ne de mîrâsının kadrini bildiği mazlûm da o idi. İslâmî Uyanış'ın öncülerinden olan birtakım kimselerin istifâde bereketleri[! sebebiyle], ayrıca onun gibi kimselerin kıymetini bilen, eserlerinin gömülmesi için de [hiç durmadan] gayret sarfeden İslâm düşmanlarının çabalarının hüneriyle..!

Şöyle diyordu [merhûm]: "Her Arab ülkesinden hiç olmazsa kırk mücâhidin gelmesini istiyorum. [Bunların en fazla] Yarısı şehîd olur, diğer yarısı ise cihâd davetini taşımak üzere kendi ülkesine döner."

Hiç şübhesiz onun arzuladığının daha fazlası tahakkuk etti. Nitekim Afganistan'a kırk bini aşkın Arab ve -Afgan olmayan- Müslüman genç geldi. Bunların yarısından fazlası askerî eğitim aldı. Eğitim alanlarının yarısından fazlası savaşa katıldı. Şehîd olanlarının sayısı ise mâlın zekâtı olan %2,5 nisbetini ancak aştı. Allah cümlesine rahmet etsin "sekiz yıllık bir süreç içinde" şehîd olanlar yaklaşık bin kişi kadardı.

Bu topluluğun tarihî bir rolü vardı ki bu konunun bazı yönlerine ileride değinmeye çalışacağım. Ama öncelikle şu tuhaf iftirâya gerekli reddiyyeyi vermem lâzım ki o da şudur: CIA ile Amerika'nın, Afganistan'daki Arab Cihâdî Topluluğu imâl ettiği, ondan sonra da bu topluluğun Amerika'nın aleyhine döndüğü iddiâsı:

Allah rahmet etsin Şehîd Şeyh -Ebû Muhammed- Abdullah Azzâm'ın kasetlerine, kitâblarına, hutbelerine ve [bilumum] külliyyatına bakan bir kimse, onun, Amerika'ya ve onun müttefiklerine, mürtedlere ve bunların kuyruklarına karşı kendi etbâının ve kendi okuyucularının kalbinde ekmiş olduğu mukaddes kin ile nefretin alanının ne kadar geniş ve ne derece büyük olduğunu görür. Niye böyle olmasın ki; zîrâ kendisi, Filistîn'de, Ürdün'de, sonra Pakistan'da bizzât onların kurbânlarından biriydi. Nitekim onu, Amerika'nın emriyle "Benazir Butto" ve onun İçişleri bakanı "Baber" döneminde öldürdüler. Bunlardan kısâs almak hakkı ise mücâhid nesillerin boynunda bir emânet olarak kalacaktır. Allah mücrimleri kahretsin, Abdullah Azzâm'ı ise şehîdler zümresi içinde haşretsin.

Onun, "ed-Difâ'u Ann Arâzi'l-Muslimîn Ehemmu Furûzi'l-A'yân / Müslümanların Topraklarını Savunmak Farz-ı Aynların En Önemlisidir" adlı değerli kitâbında, saldırı hâlindeki Ruslara karşı Amerikalılardan -veya bunun aksi bir durumda [karşı cenâh-tan]- yardım almanın cevâzına ilişkin fetvâ verdiği meselesine gelince: Bu doğrudur. Bu ise Müslümanların, bir zarûret hâli kapsamında, düşman onlara kendi yurtlarında saldırdığı ve yok olmak/tehlikesi ile karşı karşıya geldikleri zaman kendisine başvurmak zorunda kalacakları bir durumdur ve [fıkhî anlamda] bilinen bir şeydir ki fukaha, bunu şartlarına göre takdîr eder. [İşte bu hâle istinâden] Şeyh Abdullah Azzâm da Afganlara, Amerika'dan ve Arab [ülkelerinin] yöneticilerinden olan mürtedlerden ve gayrılarından yardım alabileceklerine dâir fetvâ verdi.

Arab Cihâdî Topluluğa gelince: Kuşkusuz bu topluluk, veren eldi, alan el değil. Şurası muhakkak ki, Müslümanların zekât-ı emvâlinden ve bağışlarından olan yüz-milyonlarca dolarlık yardımlar bu topluluğa aktı. [Bu topluluk ise işbu yardımlardan sadece] cihâd, hazırlık, Arab mücâhidlerin ve şehîdlerin âilelerinin nafaka masrafları nâmına ihtiyâc duydukları kadarını aldılar. Yine bu yardımların/paraların çoğu kısmı bizzât Afgan Cihâdı için harcandı. Aynı şekilde Arab mücâhidler, bizzât Afgan Cihâdı için vakf/ile tayîn edilerek gelen paraları, bir emânetci titizliği ile ehline, yani mücâhidlere ve yetimler, dullar, muhtâclar gibi muhâcir/mültecilere ulaştırdılar.

Bu fasıl, Şeyh Abdullah Azzâm'la ilgiliydi.

● Allah kendisini korusun [Allah rahmet etsin] Şeyh ÜSÂME BİN LÂDİN'e gelince:

Hiç şübhesiz bu töhmetin en büyük kısmı onun üzerine yığıldı ve basın-yayın ve medya organları, onu ithâm noktasında çok çeşitli yollara saptı. Nitekim Arab ve/ya yabancı Haçlı yazarlarca hazırlanan ve bu bühtân özelinde, çok, ama çok ileri giden pek çok kitâb ve araştırma onu konu edindi. Başkan Baba Bush ile Şeyh Üsâme Bin

Lâdin'in kardeşlerinden biri arasındaki petrol ticâretinden; Bin Lâdin âilesiyle güçlü bağlardan; kezâ Üsâme Bin Lâdin'in, Afganistan'daki Arab Cihâdı'nı organize etmek için Peşâver'de Suûdi Arabistan istihbâratıyla çalıştığından dem vuracak kadar ileri gittiler. Oysa [diğerlerinin saçmalığı bir kenâra, bu son ithâmla ilgili] hakîkat şuydu: Suûdi Arabistan istihbâratı, Suûdluların katkılarını kontrol ediyordu ve elemanları, [o sâhada bulunan diğer kesimler ile] Suûdlu İslâmcılar üzerinden bir içli-dışlı olma hâli yaşamıştı ve bu da Suûdi Arabistan'dan gelen yardımların hacmi dolayısıyla vukû bulmuştu. Hâsılı Suûdi Arabistan resmî birimleriyle/veya kanallarıyla yardımlaşma bilfiil vâki olan bir şeydi. Hâl böyleyken medya eksenli birtakım ithâmlar ve hayâller, Suûdi Arabistan istihbâratının, Bin Lâdin ile Amerikan istihbâratı arasında kurduğu bağdan dem vurup duruyor... Hattâ bazı kimseler, bundan çok daha ileri, Bin Lâdin'i "CIA"nın resmî bir görevlisi ve onun bir ajanı kılacak derecede ileri gidiyor; bilahare onların aleyhine döndüğünden, bunun da Amerikalıların "Kuveyti Kurtarma Savaşı" denilen aşamadan sonra Suûdi Arabistan'a çıkarma yapması ve oraya yerleşmesi sonrasında vukû bulduğundan, yine Bin Lâdin'in bunu, millî ve dînî şuûru dolayısıyla yaptığından dem vurmayı da unutmuyorlar! Hattâ ve hattâ diğer bazıları bundan çok ama çok daha ileri giderek onun hâlâ daha onlarla birlikte çalıştığını; farkında olsun veya olmasın New York'u onların çıkarları için vurduğunu!; Amerikan istihbâratının, kendi elindeki bununla ilgili bilgileri bile bile gizlediğini ve bu işe bile bile engel olmadığını, ayrıca bunu, Amerika'nın, Arab ve İslâm âlemi ülkelerine karşı savaşını haklı göstermek, Afganistan'ı yıkmak ve Irâk'ı işgâl etmek için yaptığını söylüyorlar..!!! Buna delîl olarak da Amerikalıların, bu güne kadar, Bin Lâdin'i, kasıdlı olarak bulmadıklarını gösteriyorlar! [Ne diyelim;] hayâllerin, hurâfelerin ve mantıkdışılığın bilerek veya bilmeyerek ulaştığı boyutlara ilâ âhir... [diyelim!]

İşin hakîkati ise bundan çok daha basît olup bütün o çapraşıklıklara gerek bırakmayacak derecede açıktır. Eğer Allah Teâlâ, bana müyesser eyler de bu olaylarla ilgili konuları müstakil bir kitâb içinde ele alabilirsem ve o merhaleyi detaylarıyla anlatabilirsem, işte o zaman, Cihâdî Akım'ın tarihi/seyri boyunca ve şu günümüze kadar bizzât yaşadığım, bunları yaşayanlara arkadaşlık ettiğim ve kendileriyle birlikte veya onlara yakın bir şekilde çalıştığım -ki hamd Allah'adır- bütün o hâdiselerden bizzât sâhada yaşanmış hakîkatleri -biiznillahi teâlâ- sadra şifâ bir şekilde yazmış olurum.

Bu noktada ise meseleyi özetlemek adına diyeceğim şudur ki:

Şeyh Üsâme Bin Lâdin -Allah, darda kalmışlığını gidersin ve ona hıfzıyla inâyet buyursun [/Allah rahmet etsin]- Afganistan'daki yolculuğuna, Rusların bu toprakları işgâl etmesinden kısa bir süre sonra mâlî bağışları getirip/sunmak üzere başlamıştı ve -o dönemi yaşamış *sika/güvenilir* bazı kimselerden bana ulaştığı kadarıyla- bizzât sahâda ve Afganların yanıbaşında olmak üzere kendisini tamâmen cihâda adama ve bu topraklarda karâr kılma karârını ise 1986 yılı başlarında almıştı. Şeyh Abdullah Azzâm'ın "Mektebu'l-Hademât"ı 1984 senesinde kurmasından sonra ki kendisi, bir müddet Abdullah Azzâm'la birlikte çalışmış, ilerleyen süreç içinde ise müstakil bir

şekilde çalışmak yönlü bir karâra ulaşmıştı. Böylelikle ve 1988 yılı başlarında, ayrıca Arab mücâhidlerin, özellikle de Suûdi Arabistan ile Yemen'den -ki bunlar onun irtibât alanları olan ve bilip-tanıdığı yerlerdi- Afganistan'a akışının artması sonrasında el-Kâide Örgütü'nü inşâ etmişti.

Üsâme Bin Lâdin'in, Suûdi Arabistan'dan harekete geçişi, alenî ve yasal yollarla olmuştu. Harekete geçişi [o vakitlerde] Suûdi Arabistan hükûmetinin yönelimleriyle çatışmamıştı. Bilakis bir örtüşme hâli taşıyordu. Çünkü Suûdi Arabistan hükûmetinin -asıl itibâriyle Amerikan kaynaklı- yönelimleri, Afgan Cihâdı'nı desteklemek yolunda idi. Bu durum 1990 yılına kadar geçerliğini korudu. [O dönemlerde yaşanan] Kuveyt Savaşı ise -Afgan Arab Mücâhidler'in umûm teşkîlatları için- şer'î ve itikâdî bir sorun oluşturdu. Tabîîdir ki el-Kâide'nin unsurları da işbu Afgan Arab Mücâhidler'e dâhildi. Nitekim el-Kâide'nin, Mısır, Suriye ve sâir bölgelerden, hem Cihâdî Akım'a mensûb hem de onun fikrî hüviyyeti üzerinde bir etki bırakmış olan mevzubahis unsurları, Afgan Arablar içindeki bu mücâhidleri askerî anlamda eğitme, yönlendirme ve fikrî düzeyde yetiştirme işini omuzlanmış kimselerdi.

Hiç kuşkusuz Şeyh Üsâme Bin Lâdin, el-Kâide'yi, hem Afganistan dâhilindeki hem de hâricindeki cihâdî hedefler için kurmuştu. Kuruluşa ilişkin hedef ise muhtelif bölgelerdeki cihâd davâlarını ve ilgili yapılarını destekleme eksenindeydi. Yine onun Güney Yemen özelinde, sâbık komünist hükûmete karşı, kendisine mahsûs cihâd eksenli bir projesi de vardı. Bu projesiyle ilgili amaçları bilahare bir dönüşüme uğradı ve Birleşik Yemen eksenli bir hâl aldı. *Hâsılı* onun örneği, kendisine mahsûs bir plan-program sâhibi diğer bütün cihâdî yapılanmaların örneği gibiydi. İşte bu noktadan ve Afgan Cihâdı'na iştirâk etmek üzerinden kendisine mahsûs o plan-programının unsurlarını askerî eğitime tâbi tutabileceği ve bu uğurda hazırlayabileceği bir alan edindi. Onun bu noktadaki hâli ise diğer Afgan Arablar'ın hâli gibiydi. Beri tarafta ve aynı zamanda diğerleri gibi o da genel hedef yolunda, yani Afganistan'ı özgürlüğüne kavuşturduktan sonra burada bir İslâm Devleti kurmak yolunda çalıştı.

Şahsım olarak ben de el-Kâide kamplarında askerî eğitim alanında 1988 yılı başları ile 1991 yılı arası dönem boyunca belli aralıklarla çalıştım. Aynı şekilde hem el-Kâide'nin hem de diğer yapıların içinde ve sâir kamplarda siyâset-i şer'îyye ve yöntem eksenli, kezâ gerilla savaşları dersleri gibi alanlarda eğitmen hoca olarak vazîfede bulundum. Afgan Arab Cihâdı çerçevesi içinde yer alan kurucu unsurların ve sâhadaki kadrolarının çoğu kesimleriyle yakından bir temâsım da oldu. O dönem itibâriyle el-Kâide'nin, Afganistan dışında, sâha eksenli başka herhangi bir yönelimi falân da yoktu. Kezâ Şeyh Üsâme Bin Lâdin'in -Yemen hâric olmak üzere- doğrudan bir projesi de bulunmamaktaydı. Pek çok yerde cihâdî cemâatlere ve cihâdî davâlara [Üsâme Bin Lâdin tarafından] verilen mâddî destek de [ayrı bir kalem olarak] buna izâfe olunmalıdır. Benim gördüklerim/ve dağarcığımın sınırları içinde yer alan bilgiler bunlardır ki bunların, yaşanan gerçeklikle ilgili hakîkate gerçekten de yakın olduğunu düşünüyor, böyle inanıyorum. O dönemlerde Şeyh Üsâme Bin Lâdin'e yakınlığım

dolayısıyla ki zâten Şeyh'in etrafındaki ilk safın/halkanın içindeydim ve bu halkanın üyelerinden biriydim.

1991 yılında, İspanya'daki ikâmetgahıma dönmek üzere Afganistan'dan ayrıldım ve onlarla irtibâtım -Tâlibân'ın mihmândarlığında yeniden buluşma imkânına kavuştuğumuz 1996 yılına kadar- fiilen kesildi.

Yine Şeyh Üsâme Bin Lâdin de onun idârî biriminin çoğu kısmıyla ve kadrolardan onunla birlikte kalan kimselerle berâber Afganistan'dan ayrılıp Sûdân'a gitti. Ayrıca faaliyetleri konusunda herhangi bir farklı yönelimlerinin olduğu gibi bir durum da üzerlerine yansımış değildi.

Afganistan'daki Arab [unsurlardan müteşekkil] cihâd sâhası, Sovyetlere karşı cihâd günlerinde gerçekten de içiçe geçmiş bir hâldeydi. Suûdi Arabistan'ın, onun insânî yardım eksenli kurum-kuruluşlarının, askerî ve istihbârat eksenli birimlerinin rolü büyüktü. Yetkililerinden pek çok kişinin, Arabların yürüttüğü faaliyetlerin idârî birimleriyle çalışma noktasında doğrudan bir irtibâtları vardı. Şeyh Abdullah Azzâm ile Şeyh Üsâme Bin Lâdin de bu idârî birimlerin başında olan kimselerdi. Her ikisi ve lider kesimlerden olan sâir kimseler, bunu Afgan Cihâdı'na destek olmak açısından faydalı görüyorlardı ki bu hâl, bünyesinde, kendisinden korkulacak herhangi bir sır barındıran bir gizlilik falân da taşımıyordu. *Altı-üstü mesele*, Pakistan veya Suûdi Arabistan istihbâratından Afgan Cihâdı'na yardım getiren bazı şahısların varlığıydı. Şu da var ki, kendilerine mahsûs özel cihâdî plan-programları olanlar, bu görüşün tam aksi bir kanâatteydiler. Bunların, mevzubahis kimselerle hiçbir temâsları olmadı ve onlara hiçbir zaman güvenli bir gözle bakmadılar. Ben de -o dönemlerde ve 1991 yılına kadar Şeyh Üsâme Bin Lâdin'in çevresindeki ilk halkaya yakınlığıma rağmen- bu kesimdendim.

el-Kâide cemâatine veya sâir kesimlere bağlı mücâhidleri eğiten yahut onlara şu veya bu şekilde destek oldukları söylenen birtakım Amerikalıların varlığı meselesine gelince; bu, saçmasapan bir yalan olmaktan öte bir şey değildir. Zîrâ böyle bir şey, şaka yollu bile olsa, asla kabûl görecek bir şey değildi. Nitekim "el-Velâ ve'l-Berâ" [inancının] ve Selefî Cihâdî Okul'un fikriyyatının ağır bastığı Arabların cihâdî ortamı, yardım sunmak için gelen ve belki [nâdir] bazı [hâllerde] genele açık misâfirhânelere veya kamplara ayak basmış bulunan (Suûdi Arabistan konsolosluğunda askerî ateşe -Ebû Mâzin- gibi) Suûdi Arabistanlı resmî bazı şahsiyyetler karşısındaki tavrı bile gerçekten de sert/ve gergindi. [Suûdlulara karşı] tavır bu iken, acaba yabancılara veya Amerikalılara karşı takınılacak tavır/veya onlarla ilgili düşünceler [sizce] ne olurdu!

Ama burada, basın-yayın organlarının veya Şeyh-i Mücâhid Üsâme Bin Lâdin'i -hafizehullah [rahimehullah]- konu edinen kitâbların ele almadığını gördüğüm bir husûsa, o aşamada ve sonrasında yaşanan olaylara açıklık getirme konusundaki önemine binâen değinmek istiyorum ki o da şudur:

Şeyh Üsâme Bin Lâdin nezdinde düşünce ve yöntem eksenli, hem onun hem de el-Kâide'nin üzerine [temel] bir tavır ve yönelim olarak yansıyan ve bilahare Amerika'yı [doğrudan doğruya] karşısına alan değişim-dönüşümün vukû bulduğu tarihin ne zaman olduğu meselesi:

Hiç şübhesiz buna yol açan iki temel etken bulunmaktaydı ki bunlar, önem sırasına göre aşağıdaki gibidir:

1- Şeyh **Üsâme Bin Lâdin**, **el-Kâide**'yi, esâs itibâriyle Mısır menşeli "**Tanzîmu'l-Cihâd**" kadrolarından olan bazı kimselerin gayretleri üzerine kurmuştu. Yine Cihâdî Akım'ın kadrolarından olup da diğer bazı bölgelerde -askerî eğitim noktasında- belli katkılar sunan birtakım kimselerin gayretleri de buna dâhildi. Bunların ekseriyyeti ise el-Kâide yapısına mensûb kimseler değildi. Bilakis yaptıkları, sadece yardımlaşma/işbirliği yollu ve karşılıklı istifâdeye dayalı şeylerdi. İşte bu **Cihâdîler** -ki ben de bir dönemliğine onlar arasındaydım-, "**el-Velâ ve'l-Berâ**" ve "**Hâkimiyyet**", kezâ bunun dışında **Siyâset-i Şer'îyye** ve **Vâkıa Fıkhı** ile alâkalı birtakım meselelerle ilgili kendi cihâdî fikirlerini, o kamplarda yaymaya başladılar. Öyle ki bu uğurda başvurulan yol-yöntemler, Suûdlulara atış talîmi yaptırırken Kral Fehd'in ve Suûdlu büyük prenslerin resimlerini hedef olarak kullanma boyutuna kadar vardı..!

İşte bunlar, ilerleyen zaman içinde, kitâbları, dersleri/konferansları, üslûbları/yol-yöntemleri ve tartışmaları üzerinden el-Kâide'nin [henüz daha o malûm çerçevesini kazanmamış olan] gençlik kâidesi/tabanı üzerinde bir etki oluşturdular. Ondan sonra bu etki, zamanla/peyderpey bizzât Şeyh Üsâme Bin Lâdin'e de intikâl/sirâyet etti ki kendisi, Afganistan'a ilk/geldiğinde diğer Suûdlu gençlerin geneli gibiydi ve onlar o dönemde ne hâl üzere cihâd için geldiyse o da öylece gelmişti. Suûdi Arabistan'daki İslâmî Uyanış'ın düşünce izlerini ve yöntemini taşıyarak ki bu yöntem ise **Müslüman Kardeşler** ile **es-Surûriyye** hareketlerinin ve **Vehhâbî Okul**'un resmî davetcilerinin fikriyyatının bir karışımıdır. -Bunu, o dönemde Üsâme Bin Lâdin'e yakınlığım ve bu konuyu onunla pek çok defa tartışmışlığım/müzâkere etmiş olmam sebebiyle birebir bilerek yazdığımı *ayrıca* belirtmek isterim.-

Yine hem kendisi hem de Suûdlu mücâhidlerin geneli, [o dönemlerde], Suûdi Arabistan hükûmetini, şer'î/meşrû' görüyorlardı. Ayrıca Kral Fehd ile Suûd Âilesi'nin -fısklarına ve mezâlimlerine rağmen- Müslüman ve şer'î emir sâhibleri olduklarını düşünüyorlardı. Büyük Âlimler Birliği mensûbu resmî âlimlere karşı büyük bir saygı taşıyor ve fetvâlarına bağlılık gösteriyorlardı.

Cihâdîler olarak bizimle işbu düşünceleri taşıyan, Şeyh Üsâme'nin kendisinin de aralarında olduğu sözkonusu o kardeşler arasında, o dönemlerde, üzerinde ittifâk bulunan İslâm'ın umûmî meseleleri ve de Afgan Cihâdı'na nusret yolunda çalışmak hâricinde ortak paydalar yoktu. Ama yöntem eksenli tenâkuz ve cihâdî fikriyyatla ilgili ihtilâf, aynı şekilde vâkıayı anlama biçimi ve siyâset-i şer'îyye'nin hareket noktaları gibi konulardaki ayrılıklar, biz Cihâdîler ile onlar arasında gâyet belirgindi. Zamanla

vukû bulan şu oldu ki, Şeyh Üsâme Bin Lâdin -hafizehullah [rahimehullah]-, peyderpey kanâatlerini değiştirdi ve cihâdî fikriyyatı benimsedi. Öncelikle bunu kabûl etti, sonra sâhiblendi ve en nihâyet onun sembollerinden biri hâline geldi. Öyle zannediyorum ki cihâdîler ile kendisi arasında yaşanan yakın temâsa ve mevzubahis te'sîre izâfeten buna yardımcı olan diğer bir -ikinci- etken daha vardı ki o da şuydu:

2- Suûdi Arabistan'ın, onun devlet kuruluşları ve resmî [/dînî] âlimlerinin, Kuveyt /Körfez Savaşı'nın etkileri/artçıları/ve yansımaları ile Suûdi Arabistan'daki Amerikan askerî varlığı karşısındaki konumu...

Hiç kuşkusuz bu hâdiseyi müteâkiben yaşanan dönüşümler, Şeyh Üsâme için, felâketin hacminin hangi boyutlarda ve Arab Yarımadası'nda iktidâr tahtına kurulu küfrün rolünün ne derece azman olduğunu; resmî dînî kurum-kuruluşların nifâkının derinliğini bütün açıklığıyla ortaya koydu. O da hâfıza-i hikmeti, vâkıayı idrâki ve keskin zekâsı ile bölgedeki Amerikan varlığının hangi boyutlarda olduğunu görüp anladı. Yine 1992-1996 yılları arasında Sûdân'da ikâmeti, kendisine kâfî derecede bir tefekkür imkânı sundu. O süreç boyunca Suûd Âilesi hükûmetine karşı -onların ~~şerîatlarını~~ [şer'îliklerini] onaylamakla birlikte (bkz: Hey'etu'n-Nasîha ve'l-Islâh adıyla yayınladığı 1-10 rakamlı beyânları) basın-yayın araçları üzerinden varlık gösteren yumuşak dilli bir muhâlefet aşamasından iktidârdaki rejime ve onun münâfık resmî dînî kuruluşuna yönelik sert ve keskin hitâbıyla (bkz. 11-17 rakamlı beyânlar) hem gâyet şiddetli hem de ciddî bir dille ıslâh çağrısında bulunan bir aşamaya intikâl etti. (Bu beyânlar[/açıklamalar]dan bazı alıntılara Dördüncü Bölüm'de "Suûdi Arabistan Devleti'nin Resmî Dînî Kurumu ve Üçüncü Haçlı Seferleri'nin Yanıbaşında Oynadığı Rolü" başlığı altında yer vermiştim.Yine bkz. Müellif'in "Şehâdetu Kâdeti'l-Mücâhidîn ve Ruûsi'l-Islâhi ve'l-Muârada Fî Bilâdi'l-Harameyn Alâ Ulemâi's-Sultân Fî Bilâdihim el-Musemmâte "Suûdiyye" adlı eseri).

Ondan sonra Amerikalılar, Şeyh Üsâme Bin Lâdin'i kovsunlar diye Sûdân'a baskı yapmaya başladı. Bu ise Amerikalıların bazı çıkar noktalarının, Afganistan'da cihâdî fikriyyatı özümlemiş ve akabinde bunu tatbîk alanına yönelmiş bazı Suûdlu mücâhid gençlerin gerçekleştirdiği bazı saldırılar üzerinden zarar görmeye başladığı bir aşama sonrasında vukû buldu. Oysa ki o gençlerin, Şeyh Üsâme Bin Lâdin'le veya el-Kâide'yle fiilî hiçbir alâkaları yoktu. Riyâd – el-Ulyâ bölgesindeki Amerikan yerleşim birimini patlatan veya sınırlı bazı eylemlerde bulunan gençler, sözkonusu o gençler arasındaydı. Ayrıca hem Amerikalılar, hem de Suûdi Arabistan hükûmeti, bunu biliyordu...

Sûdân, Şeyh Üsâme Bin Lâdin'i, kendi topraklarından çıkardığı ve Şeyh Üsâme 1996 yılında -Tâlibân döneminde- Afganistan'a döndüğü zaman ise onun etrâfında, Amerika'ya ve müttefiklerine karşı beynelmilel bir mücâdele yürütme düşüncesi taşıyan bir topluluk vardı. Şeyh Üsâme Bin Lâdin de şahsî tefekkürü, Cihâdî Akım'ın yönteminden etkilenmişliği ve vâkıayı idrâki dolayısıyla -Suûdi Arabistan'daki hâkim rejim de dâhil olmak üzere- mürted rejimlere karşı cihâda giden yolun, kaçınılmaz

bir şekilde Amerika'ya karşı durmaktan geçtiği kanâatine varmıştı. [Velhâsıl] Allah'ın tevfîkiyle [aşağıda yer alan] doğru siyâsî denkleme ulaşmıştı:

(1) Âlimler Suûd Âilesi'nin üzerine şer'îlik boyası çalıyorlar...

(2) Suûd Âilesi de Amerikalıların Yarımada üzerindeki varlığına meşrûluk boyası çalıyor...

[Bu takdîrde] Suûd Âilesi'ne ve bu koşullara karşı durmak için geriye iki yol[/ve bunlardan birini tercîh etmek] kalıyor:

1- Ya Suûd Âilesi'ne karşı durmak ve bir sonraki adımda / doğal olarak -onların münâfıklıklarını ortaya dökmek üzere- kaçınılmaz bir şekilde [bu Âile'ye/rejimlerine bağlı resmî dînî] âlimlere de karşı durmak ve bunu da Suûd Âilesi'nin meşrûiyyetini defterden düşürmek için yapmak ki böyle bir şey ise milletin karşısında, -resmî dînî kurumun hacmi ve ağırlığı, ayrıca 70 yılı aşkın bir zaman içinde insânların kafasına ektiği meşrûiyyet ve heybet [damarı] sebebiyle- kaybedilecek bir savaştır.

2- Ya da daha eslem olan yola başvurmak ki o da:

Amerikan varlığını vurmaktır.. bu durumda Suûd Âilesi, Amerika'yı savunmak zorunda kalacak, böylelikle Harameyn Diyârı'ndaki Müslümanların gözünde meşrûluğu defterden düşecektir.. resmî dînî kurum ise onları savunmaya geçecek.. böylelikle bu kurumun da -onlarla birlikte- meşrûluğu defterden düşecektir.. binâenaleyh savaş, milletin önünde daha açık bir beyyine ekseninde yaşanıyor olacaktır..

Şeyh Üsâme, ikinci tercîhi seçti ve öyle inanıyorum ki bu tercîhiyle büyük ölçüde isâbetli davrandı/doğru olanı yaptı. Suûdi Arabistan'daki koşulları, onun dînî, ictimâî ve siyâsî bileşenlerini bilenler bunu takdîr edeceklerdir.

Aynı şekilde Şeyh Üsâme, Sovyetler Birliği'nin düşüşüyle birlikte Varşova Paktı ülkelerinin diktatör hükûmetlerinin tamâmının -Doğu Almanya, Romanya, Polonya vs. ülkeler örneğinde olduğu gibi- nasıl düştüğünü gördüğü ve bu ibretâmiz manzaranın verdiği dersi anladığı zaman şuna kâni oldu ki, Amerika'nın düşüşüyle birlikte Arab âleminde iktidârda olan rejimlerin bütün bileşenleri ve -bunlar gibi- İslâm âlemi ülkelerindeki hâkim rejimlerin tamâmı düşecektir.

Bu sebeblere istinâden tüm çabanın Amerika'ya karşı cihâd üzerine/bu eksende yoğunlaştırılması gerektiğine kâni oldu ve aklından savaş düşüncesini geçirerek onun yanına gelen herkesi -kendi deyimiyle- 'yılanın başı'na karşı savaşa çağırmaya başladı. Yoksa o yılanın çok sayıdaki kuyruklarına karşı değil..!

Şeyh Üsâme'nin Afganistan'a varışının üzerinden geçen dört veya beş aylık bir süre sonra kendisiyle BBC'nin [bilahare] yayınlamış olduğu ve Suûdi Arabistan muhâlefetiyle ilgili belgesel bir filmi tamamlayıcı mâhiyyette bir röportaj yapmak üzere 1996 yılı sonlarında Afganistan'da onun yanına vardım. Birkaç ay sonra 1997 yılının Mayıs ayında, onunla CNN'nin [bilahare] yayınlamış olduğu bir televizyon röportajı yapmak için yine yanına gittim. (Nitekim daha önceden, Londra'da, İslâm âleminde

yaşanan çatışmalar konusunda uzman bir Basın-Yayın–Araştırma merkezi kurmuş idim [ve bu çalışmalar da o merkezin çalışmaları kapsamındaydı].)

O çalışmalar çerçevesinde onunla birkaç oturumumuz oldu. Kanâati ise özetle buydu.

Bu aşamadan bir küsûr sene sonra Tâlibân döneminde artık ilânihâye orada kalmak üzere Afganistan'a döndüğüm zaman ise İmâret'in gölgesinde geçirdiğimiz dört yıl boyunca pek çok kez elime fırsat geçti ve hem onu hem de onunla birlikte çalışan diğer bazı dostlarımı kardeşane ziyâretler çerçevesinde ziyâret ettim. Uyanış'ın öncülerinden veya gençlerinden, Arab veya Acem kesimlerden kendisini ziyâret eden herkese yaptığı çağrının muhtevâsı yukarıda arzettiğim durumdu.

Şuna inanıyorum ki, onun tercîh etmiş olduğu, Arab Yarımadası'ndaki ve bütün o bölgedeki sorunların tamâmına çözüm olarak Amerikalılara karşı cihâdın bir anahtar olarak seçilmesi yönlü düşüncesi, -o dönem itibâriyle, onun çalışma yolu-yöntemiyle ve örgütünün o hedefleri gerçekleştirmek için başvurduğu yolla ilgili detaylara dâir görüşüm şimdilik bir kenârda dursun- doğruydu.

Sonra Şeyh Üsâme Bin Lâdin -hafizehullah [rahimehullah]- bu kanâat özelinde ve kendi bakış açısı doğrultusunda daha derinlere inmeye, bu savaşa ilişkin gerekçeleri derlemeye ve bunun için gerekli taktikleri belirlemeye başladı.

Ona iftirâ edenlerin dillerine doladığı, Ruslara karşı cihâd döneminde Amerikalılarla birlikte çalıştığı, ondan sonra onların aleyhine döndüğü yönlü iddiâ, bâtıl bir iddiâdır. Cinâyetvârî bir bühtân ve kin üzerine kuruludur veya düşman basın-yayın organlarının iddiâları sebebiyle cehâlet kaynaklıdır.

Hikâye ise özetle şudur: Afganistan'a karşı yaptıkları saldırı dolayısıyla Ruslara karşı durmak, hem onu hem de -o dönemde- bütün Müslümanları ortak bir paydada buluşturdu. O ortak paydanın içinde Amerika da vardı. Savaş bittiğinde ise herkes, müstakbel düşmanın, dünyanın yönetimini tek başına ele alma pozisyonuna ulaşan, yeni dünya düzenini kurmayı başaran ve Harameyn Diyârı'nı işgâle marûz bırakan, ondan sonra Orta Doğu'ya karşı Haçlı Seferleri düzenlemeye koyulan o tek gücün olduğunu fark etti. Dolayısıyla Bin Lâdin, [üzerine düşen] vâcibi/vazîfeyi tamamladı ve kendi rolünü düşmanlık üzerinden oynamak üzere gelmiş olan o güce karşı kendi üzerine düşen vazîfe nâmına cihâd ilânında bulundu. Onunla birlikte veya -benim ve emsâllerimin örneğinde olduğu gibi- ondan bağımsız bir şekilde cihâd etmek isteyenlerin çoğu da böyle yaptı.

Resmin daha fazla belirginlik kazanması adına: Diyelim ki, Fransızlar veya diğer bazı Avrupalılar veya Ruslar veya Çin, şu günümüzde Amerika'ya karşı cihâdımızda bize yardım ettiler -ki onların günün birinde böyle yapabileceğini düşünüyorum-, bu durumda bizimle onlar arasında ortak bir payda oluşur... eğer Amerika karşısında muzaffer olursak ve bu kez onların bizzât kendileri bizim ülkelerimizi işgâle gelirlerse -ki bundan öncekini yaparlarsa bunu da yapacaklarını düşünüyorum- bu durumda

cihâdımızı onların aleyhine döndürürüz.. eğer onları, mütâreke, faydalı olan yolunda işbirliği ve iyi komşuluk aşamasına geçmiş bir halde görürsek onlar da görürler ki bizim dînimizde onlara karşı bunun benzerini yapacak bir genişlik vardır -ki bunları yapmayacaklarını, yapacak olsalar bile ancak ve ancak geçici taktikler kapsamında yapacaklarını düşünüyorum-.

İşbu iki şübheyi/iddiâyı çürütmek adına sözü fazla uzattığımın farkındayım, ama beni buna sevk eden sebeb, basın-yayın organlarının, bu iftirâları, Mücâhidlere ve Müslümanlara son derece büyük bir zarar verecek biçimde, bile bile veya câhilâne bir şekilde yayıp durduğunu görmemdir. Öyle inanıyorum ki, canlı bir şâhid olarak benim bu sunumumda, hakîkati -kendisinden istifâde etmek üzere- arayan kimseler için bir istifâde imkânı vardır.

Allah, kendisine gani gani rahmet etsin **Şeyh Abdullah Azzâm**'la ilgili maddeyi **şâir el-Mütenebbî**'in güzel bazı dizeleriyle bitirdiğim gibi bu faslı da şu günümüzde Amerika'ya karşı yürüttüğü savaşı dolayımında Şeyh Üsâme Bin Lâdin'in makâmına uygun düşecek, yine aynı şâire, Sultân-ı Şuârâ'ya ait başkaca bazı güzel dizelerle bitirmenin pek yerinde olacağını düşünüyorum. Hiç şübhesiz ben, **Şeyh Üsâme Bin Lâdin**'in, **küfrün ve tuğyân'ın başı olan Amerika'ya karşı savaşı tercîh**inde şâir el-Mütenebbî'in şu sözleriyle resmettiği hâli görüyorum:

إِذَا غَامَرْتَ فِي شَرَفٍ مَرُومٍ -- فَلَا تَقْنَعْ بِمَا دُونَ النُّجُومِ
فَطَعْمُ الْمَوْتِ فِي أَمْرٍ حَقِيرٍ -- كَطَعْمِ الْمَوْتِ فِي أَمْرٍ عَظِيمِ
...
يَرَى الْجُبَنَاءُ أَنَّ العَجْزَ عَقلٌ -- وَتِلْكَ خَدِيعَةُ الطَّبْعِ اللَّئِيمِ
وَكُلُّ شَجَاعَةٍ فِي المَرْءِ تُغْنِي -- وَلا مِثْلَ الشَّجَاعَةِ فِي الحَكِيمِ
وَكَمْ مِنْ عَائِبٍ قَوْلاً صَحِيحاً -- وَآفَتُهُ مِنَ الْفَهْمِ السَّقِيمِ

Dalarsan eğer taleb-i şeref ile bir meydâne
Râzı gelme sen asla yıldızlardan mâdûne
Ki tadı ölümün her hâl ü kârda aynıdır
İster gelsin basît ister azîm bir meselede
...
Korkaklar, aczi akıllılık sayarlar,
Budur işte haysiyyetsiz seciyyenin hîlesi
Merd olanda her şecâat makbûldür ammâ
Olmaz asla şecâat-i merd-i hakîm gibisi
Bir kavl-i sahîhe kusûr bulan niceler vardır,
Çeşm-i fehm-i sakîmindedir ol nicenin âfeti

Allah, Şeyh Abdullah Azzâm'a, ahdine bağlılık göstererek şehâdet şerbetini içen zümre içinde rahmet etsin... Allah, Şeyh Üsâme Bin Lâdin'i de inâyetiyle muhâfaza buyursun [...!...]. Onu da bizi de ahdlerine bağlılık göstererek şehâdet şerbetini içen

erlerin ardısıra bekleyen, bu yolda hiçbir eğrilik göstermeyen kimselerden eylesin. Allah onların her ikisine, bizlere ve cemî-i Müslimîn'e rahmet ve mağfiretini yâr etsin.

İnşâallah faydalı olacağını düşündüğümüz bu ara fasıldan sonra konumuzla ilgili diğer mâddeye dönüyorum ki[1] o da şudur:

---

[1] [Bu maddeye dönmeden önce ve bütün o duâlara gönülden âmîn dedikten sonra: Bu yara kolay kolay kapanmaz ve endişemiz odur ki bu yaradan akıtılan kan, rûz-i mahşerde pek çok kişiyi boğar. Bu yarayı kurcalayıp duran Müslümanlar, rûz-i mahşere, yukarıda açıklanan türden iftirâlarla gelmesinler diye bu fasılla ilgili uzun bir not da biz düşmek istiyoruz. Bu haksızlık karşısında susan dilsiz şeytânlardan olmamak için; sözü geçen Müslümanların nâmûsunu ve şerefini, kendi nâmûsumuz ve şerefimiz bildiğimiz için; ayrıca **"Şübhesiz Allah, îmân edenleri müdâfaa eder. Muhakkak ki Allah, hiçbir hâini, hiçbir nankörü sevmez. "** (22/el-Hacc, 38) âyet-i kerîmesine ve bunun gibi daha pek çok âyete, aynı şekilde, **"Müslüman bir kişiyi, onun ırzının** [yani namus ve şerefinin, izzet ve haysiyyetinin, sebb u şetm ile; iftirâ ve bühtân ile, ilh..] **çiğnendiği ve hürmetinin payimal edildiği bir noktada** [onu müdâfaa etme**mek** sûretiyle] **hizlâna uğratan/yardımsız bırakan hiçbir kişi yoktur ki, Allah da onu, kendisine [Allah tarafından] yardım olunmasını arzuladığı öyle bir noktada mutlaka hizlâna uğratır/yardımsız bırakır.** [Yine] **Müslüman bir kişiye, onun ırzının çiğnendiği ve hürmetinin payimal edildiği bir noktada nusret/ile yardım eden hiçbir kişi de yoktur ki, Allah da ona, kendisine [Allah tarafından] yardım olunmasını arzuladığı öyle bir noktada mutlaka nusret/ile yardım eder"** hadîs-i şerîfine ve bunun gibi, "Müslüman bir kardeşini, onun gıyâbında savunmak"la ilgili daha pek çok hadîse istinâden bu davâyı bir îmân davâsı bildiğimiz için ve Allah için şâhidlik ederek diyoruz ki:

Dereke ile **Derece** arasında gidip gelen bazı Müslüman kimseler, **bazı sâlih Müslümanların etini yemek**ten ve onları tahkîr etmekten geri durmadılar, durmuyorlar. Abdullah Azzâm rahmetullahi aleyh şimdilik bir kenârda dursun, ama Üsâme Bin Lâdin rahmetullahi aleyh'e atılan iftirâlar, kendisi hakkında ortalığa salınan mahza yalanlar ve aslı-astarı hiç mi hiç olmayan iddiâlar, bu kitâbın hacmini çok, ama çok aşar. **el-Kâide**'yle ilgili durum da aynen böyledir.

Arab âlemi sözkonusu olduğunda, en başta **İhvân** olmak üzere -sözde- İslâmî pek çok kesimin, **Abdullah Azzâm**'a ve **Üsâme Bin Lâdin**'e revâ gördüğü muâmelenin ne olduğunu bilenler biliyor ki bu husûs bizim konumuzun dışında. Çünkü bunlarla ilgili rediyyeleri -Allah'a şükürler olsun- o kesimlerin ağızlarının payını verecek derecede deruhde eden çeşitli kesimler Arab âleminde zâten var. Ama buna rağmen o kesimler, o söylemleri tekrâr etmekten geri durmuyorlar ki bu hâlin ise ne Üsâme Bin Lâdin'le ve ne de el-Kâide'yle bir alâkası var. Bilakis bu hâl, doğrudan doğruya, aşağıda da açıklamaya çalışacağımız gibi, **İslâm Ahlâkı**'nın ve **Müslümanların hakkı-hukûku**yla ilgili ölçülerin, bilhassa **İslâm'ın şahsiyyet inşâ edici en temel değerleri**nin, ayrıca **Medya denilen Deccâl Ağzı**'nın icâdıyla birlikte "**fetebeyyenû**!" düstûrunun, yine bizzât Müslüman denilen çevreler arasında yitip gitmesiyle alâkalı..!

Bizim diyâra gelince, sözkonusu o iddiâlar üzerinden oluşturulan damardan ve/ya bu damarın artıklarından etkilenmek sûretiyle sarf-ı kelâm eden muhtelif kesimlere **iki ana örnek** olmak üzere **iki vâkıa üzerinde** durmaya çalışacağız. Ama bu konuya girmeden önce, şunu belirtelim ki, bir zamanlar Üsâme Bin Lâdin'i takîb edip öldürmekle veya derdest edip getirmekle ilgili birimin sâbık CIA Şefi olan Michael Scheuer'un yazdıklarından tutun da Üsâme Bin Lâdin'in ömrühayâtında hiç görmediği, terör uzmanlarını ve bazı CIA çalışanlarını bile çileden çıkaracak derekede iftirâları ortalığa salan "Kola Boof" adlı bir kahpeye, beri tarafta çeşitli internet sitelerinin, "Crime" yani "Suç" sekmesinin altına Üsâme Bin Lâdin'in resmini "bir sembol olarak" koymasına, aynı şekilde Edward Said, Noam Chomsky gibiler birer örnek olmak üzere ağzını terör veya suçla ilgili olarak açan dünya kadar doğulu veya batılı, Müslüman veya gavur adamın, Üsâme Bin Lâdin'in adını, bu bağlamda dillerine dolamalarına varıncaya kadar ve bütün bir yerküre üzerinde, yalanlar üzerine kurulu, tamâmen hayâl mahsûlü/sanal ve küresel bir alçak damar oluşturuldu. Bunların kâhir ekseriyyeti ise aynen Lût aleyhisselâm'ın kavmi gibi kuduruk ve bu kudurukluk hâli üzerinde tuğyâna sapacak derekede kuduz bir gürûhtu.

Meselâ Amerika'da neredeyse Üsâme Bin Lâdin hayrânı olmakla suçlanan ve -Allah için söylemek gerekirse- bu konuda Müslümanların pek çoğundan daha insâflı davranan **Michael Scheuer**, Üsâme Bin Lâdin hakkında iki kitâb yazdı ve bunlar, o kitâblarda geçen konuların doğruluk-yanlışlık değerleri bir tahkîke tâbi tutulmadan, pespaye bir şekilde tercüme olundu. İşte bu kitâbların birinde, el-Kâide'yle ilgili koca bir bölümü okurken, meselenin aslına vâkıf olduğumuz için, gayrı ihtiyârî olarak ağzımdan ağır bazı küfürler çıkmıştı ve o bölümün kenârına, affınıza sığınarak, "bilmem ne çocuğu, bir de uzman olmuş" gibisinden birşeyler yazmıştım. Okumaya devâm edince de yazarın bizzât kendisinin, o şeylerin eskiden yazıldığını ve ilerleyen süreç içinde bunların asılsız olduğunu anladığını kaydettiği bölüme ulaşmıştım ki oraya da "işte bu da o bilmen ne olmanın vesîkası" diye not düşmüştüm. O eserlerde bunun gibi daha neler neler, ne gibi zehir saçan kimyasallar ve bunların yukarıda sözkonusu ettiğimiz damara ne gibi katkıları var bilemezsiniz, ama geçelim... Bu ise sözünü ettiğimiz "derece"nin yalın bir örneğiydi.

Üsâme Bin Lâdin'in, kesinkes adını bile hiç duymadığı "**Kola Boof**" denilen o kahpe ise, "Sûdân'da Üsâme Bin Lâdin'in yanındayken Seyyid Kutub'un(!), Abdullah Azzâm'ın(!) ve Eymen ez-Zevâhiri'nin(!), Üsâme'yi ziyârete geldiğini gördüğünü" söyleyecek derekede saçmasapan yalanlar saldı ortalığa. Bu kahbenin yalanları neredeyse iki ülke arasında kriz çıkaran şeylerdi. Bu konu hakkında bir sürü yazı, ayrıca -sadece başlık kısmı olan, ama içeriği olmayan, organizeli bir iftirâ kampanyasının ürünü olduğu her hâlinden belli- bazı videolar da internette dolaşıp durdu. Bir gavurun ifâdesiyle bu yalanlar onbinlerce site içinde yayıldı. Oysa Üsâme Bin Lâdin'in Sûdân'daki ikâmet tarihi 1996 idi. Seyyid Kutub ile Abdullah Azzâm da herhalde kabirlerinden kalkıp gelmişlerdi. Eymen ez-Zevâhirî'nin o tarihlerde Dağıstan'da ve hapishanede olduğunu ise biz kaydedelim. Bu ise o gâvurların "derekesi"nin bir örneğiydi. Bunlar gibi hadde hesâba gelmeyen bir sürü yalan ve iftirâ, işte bu şekilde alıp başını yürüdü. Ama bunu (Tanzimat sonrası kullanımı yasaklanan ve kullananlar hakkında cezâî müeyyide uygulanan, o günlerde olduğu gibi şu günlerde de -İslâmcılar tarafından- kullanımı yasaklanan tabîrle) "gavur"lara çok görmüyorum. Zîrâ adı üstünde bunlar gavur ve bu gavurlar niye gavurluk yapıyor demek abesle iştigâl olur.

Gelelim bizim topraklarımızdaki örneklere ve ilk olarak da "dereke"ye:

Bu topraklarda birileri tarafından Süreyya yıldızı zannedilen bir hocaefendiye, konuşma tarihi ve şehri belli olan bir mecliste gencin biri, "**Eymen ez-Zevâhirî, Mısır'da cihâd çağrısında bulunmuş**?!" diye bir soru yöneltiyor. Ondan sonra bu hocaefendi ağzını açıp öylesine ağır bir tarzda konuşmaya başlıyor ki Allah böylelerini düşman başına versin. Dileyenler o ses kaydını bulup dinleyebilirler. Biz ise burada sadece o konuşmada öne çıkan bazı husûsları ele almaya çalışacağız:

1- Birinci husûs, o hocaefendinin, bir allâme-i cihân edâsıyla konuşuyor olması... // **1:** Şunu açık bir şekilde belirtelim ki o hocaefendi, avâm-ı nâsa konuşuyor diye o güne kadar kendisi hakkında olumsuz bir şey konuşmadık. Türkce'yi bile doğru düzgün bilmeyen, âyet ve hadîs metinlerini aktarmada bile bir nevi sokak dili tekellüm eden bir adamla ilgili fazla bir şey demeye gerek yok. O allı-pullu kitâblarına eser demek ise eser mefhûmuna hakâret olur, bu da ayrı bir konu... Burada kendisini -onun düştüğü çâha düşerek- tahkîr etmek niyyetinde olmadığımızı ayrıca kaydetmek isteriz. Ama ne yapalım, kumaş bu..! Ümmet'in meseleleri, siyâsî, hattâ ilmî vs. konularda kendisini ciddiye almak ise hiç kuşkusuz kendimizi ciddiye almamak olur. Müslümanların hakkı-hukûku sözkonusu olmasa onunla bir işimiz de olmazdı!

2- Üsâme Bin Lâdin'i aşağılayıcı bir tavırla andıktan sonra, "Amerika'yla çalıştığını kendi ağzından duydum" diyerek ona düpedüz iftirâ etmesi ve Müellif'in yukarıda geçen başlıkta açıkladığı bazı iddiâları aynen diline dolaması... // **2:** Üsâme Bin Lâdin ne demiştir, o ise ne anlamıştır bilemeyiz ama Müellif'in yukarıdaki izâhları bu konuda bir şey dememize hâcet bırakmıyor. Hocaefendi gelsin de bu dediğinin hesâbını rûz-i mahşerde versin. Ama her hâlükârda bu söz, hükm-i gâlibe binâen ve hakîkatlerin de apaçık bir şekilde meydânda olması sebebiyle, ayrıca o üslûb, o tarz nedeniyle mahza iftirâdır.

3- Müslümanlar hakkında "çete, rezîllikler, in, mağara, kuyruk sallamak" gibi tabîrlerle edebden ârî, siz deyin alabildiğine edebsiz bir üslûb kullanması... // **3:** Keşke bu hocaefendi, Üsâme Bin Lâdin'in

veya Eymen ez-Zevâhirî'nin sâhib olduğu edebin milyonda birine sâhib olaydı da biz de zât-ı âlilerinden biraz feyiz alaydık... Ama nerde o edeb..! Üsâme Bin Lâdin'in zenginliğiyle ilgili söylediklerine gelince: Şâir Avni'nin dediği gibi: "Hubs-i ağrâz ile endîşesi murdâr olana -- Günde beş kerre vuzû' ile tahâret gelmez." Biz de bu konuda "murâdın neydi be adam" diye suâl etsek bir fayda etmez!

4- Eymen ez-Zevâhirî'nin böyle bir şey demek için Mısır'dan para almış olabileceğini söylemesi(!!!) ve bunu, ithâm edici, karalayıcı ve edebe külliyyen mugâyir bir üslûbla vurgulaması... // **4:** Bu alçakça iftirâ karşısında ne diyelim, nasıl edelim! Bu Ümmet'in en fedakâr, en güzîde evlâdlarından biri olduğu konusunda pek çok sâlih-sika-emîn Müslüman'ın şâhidlikte bulunduğu Eymen ez-Zevâhirî gibi bir zât hakkında sarfedilen bu sözleri duyanlar, artık ömür billâh bu "hoca"yı adam yerine komazlar! Ben de o kimseler arasındayım, bu da bir kayıt olsun. Ayrıca bu konuşmada asıl mesele, **ne Eymen ez-Zevâhirî ne de Üsâme Bin Lâdin meselesidir!** Bilakis bu konuşmada asıl mesele, "**Müslümanın yeryüzündeki şâhidlik makâmının ayakaltı edilmiş olmasıdır**!" Üstelik hocaefendi sıfatıyla..! Bunun ne anlama geldiğini ve ne derece ağır bir mesele olduğunu o hocaefendinin havsalası alır mı, işte onu bilemem, ama şunu açık bir şekilde söyleyelim ki, o gün-bu gündür o hocaefendinin "Şâhidliği", hem "sâkıt"tır ve hem de "merdûd"dur. Çünkü bu vâkıa, düpedüz bir "**İfk**" hâdisesidir. Bu yazdıklarımızı, sakın ola ki ona yönelik bir celde faslı zannetmesin ve çok değil, bir nefes sonramız olan ve bir kılın dahi kırka yarılacağı mahşer dîvânını beklesin..!

Eymen ez-Zevâhirî'nin âlim olup olmamasına gelince: Valla ne Eymen ez-Zevâhirî'nin böyle bir iddiâsı var, ne de bu sözleri ilk olarak senden duyduk. Bu zırvayı diline dolayan ilk allâme sen değilsin, gözlerin aydın olsun! Ama şu kadarını belirtelim ki, ortada bir eser varsa, o eser mutlaka onun sâhibinin kaç kırat olduğunu da gösterir. Eymen ez-Zevâhirî'nin eserleri ortada... Sizinkilere eser demenin, eser mefhûmuna hakâret olacağını ise yukarıda kaydetmiştik. Ha bir de madem ilimden bahsediyorsunuz, işte meydân ve işte Eymen ez-Zevâhirî'nin eserleri..! Buyurun siz ve sizin gibiler, bu eserlere karşı, bunu bütün samîmiyyetim ve bütün ciddiyyetimle söylüyorum, bir iki ilmî(!) reddiyye yazıverin de biz de en azından nerede ne yanlış yaptığımızı görelim..! Ayrıca hanımını, henüz kundaktaki bebesini, biricik oğlunu, kızlarını, hâsılı neredeyse bütün âile efrâdını Allah yolunda kurbân vermiş bu zât ve benzerleri hakkında, 'oturduğu yerden ahkâm kesiyor demeye getirdiğiniz' o aşağılık/o menfûr üslûbla konuşmaya biraz olsun hayâ etmez, insâf nedir bilmez misin?! Siz değil misiniz Müslümanlara, **"Kişiye, Müslüman kardeşini hor-hakîr görmesi, şer [yani kötülük ve günâh olarak] yeter"** gibi düstûrları telkîn edenler. Allah'a kasem ile söyleyeyim ki Arab veya Acem, Müslüman veya gavur o kadar adam dinledim, ama birilerini bu derece tahkîr eden, hor ve hakîr gören çok az konuşmaya rastgeldim. Bu konuyla ilgili asıl fasıl ve asıl fâcia ise aşağıda...!

5- Üsâme Bin Lâdin, Yusuf el-Karadâvî, Buda Heykeli, Irâk, uyuşturucu, Suriye, Afganların hâli gibi konularda, ipe sapa gelmez ve hakîkatle hiçbir alâkası olmayan saçmalıkları peşpeşe sıralaması... // **5:** Bu konularda söylediği şeylerin hiçbiri, ama hiçbirinin, hiçbir gerçekliği olmadığı gibi vâkıayla yakından uzaktan alâkası da yoktur. Tamâmen hezeyândır. Çoğunluk kısmı ise işbu Eser boyunca ele alınmış konulardır. Binâenaleyh vaktimizi bunlarla isrâf etmenin bir anlamı yok. Ama şu husûsa mutlaka, ama mutlaka vurguda bulunmamız lâzım:

Ey o birazcık insâf ile bu hocaefendinin bu konuşmasına itirâz etmeye kalkışan genç ve ey o genç gibi olanlar! Allah için bu gibi adamlardan ve onların cemâatlerinden elinizi eteğinizi çekin! Bunların sizi vardıracağı 'seviyeli' bir durak yok..!

Eğer makâm elverse sizlere o cemâatlerin tamâmının tarihini ve neler yapıp-ettiklerini kalem kalem anlatır, sonra da "**Allah aşkına, bu hâl Müslümanlara revâ görülecek bir hâl midir?!**" diye sorardım. Bakın bu cemâatlerin üzerinden neredeyse bir ömür geçti ve bunların ne adamakıllı bir edebiyyatcısı, ne bir tarihcisi, ne bir âlimi, ne bir fakîhi, ne bir siyâset uzmanı ve ne, ne, ne de... adamı var. Daha da kötüsü, bu cemâatlerle ilgili yaptığımız okumalarda karşımıza çıkan ve bunların kâhir ekseriyyetinde

varlık gösteren en acı husûs, ömürlerini bizzât o cemâatlerin içinde tüketmiş insânların, yine bizzât kendi cemâatlerinin -kaba tabîrle- kirli çamaşırlarını çarşaf çarşaf ortaya dökmüş olmasıydı. Dolayısıyla bırakın bunları da elde imkân varken gidin birkaç dil öğrenin. Özellikle şu güzelim Türkcemizin ne hâle getirildiği konusu üzerine biraz eğilin; önce bu dili adamakıllı bir şekilde öğrenmeye gayret edin. Belli alanlarda uzmanlaşmaya çalışın. Bakın hocaefendi hâfız yetiştirmekten, yetîm bakmaktan dem vuruyor ve bu arada o Müslümanları küçümsemekten de geri durmuyor. Acaba zât-ı âlileri, bu kadar senedir meydânda ve bu kadar imkâna sâhib olmasına rağmen -meselâ, Allah gani gani rahmet etsin- Yahya Adem Gadan gibi tek bir adam yetiştirebilmiş midir..! Kime neyin hesâbını soruyor ve kimi yargılıyor bunlar! Bakın "Leah Farrall" diye bir İngiliz "lady", el-Kâide'nin bütün tarihini didik didik etmiş... Sizden biri de varsın aynı tarihi didik didik etsin ve ondan sonra karşımıza geçip -kâhir ekseriyyeti katledilen ve bu dünyadan göçüp giden- bu adamların eksiğini-gediğini bizlere söylesin. Ama **Allah aşkına**, kimse karşımıza geçip de -a bu hocaefendinin konuştuğu gibi- bizlere 'bohçacı karı ağzı'yla konuşmasın.

Meselâ bu hocaefendi Suriye'deki kandan dem vuruyor ve bunun faturasını âdeta o Müslümanlara kesiyor. Sorun bunlara kimdi Arab Devrimleri diye ortalığa dökülüp İslâm ülkelerini bu hâle getirenler! Kimdi Suriye'nin bu şekilde kan gölüne çevrilmesine sebebiyyet verenler! Onlar mı?! Hâşâ ve Kellâ..! Suriye bir yıl boyunca en ağır katliâmlara boğulduktan sonra bu erlerden bazıları Allah'ın emrine ittibâen onlara nusret amacıyla sâhaya indiler diye kabahatli mi oldu?! O kadar yetîme bakmalarına, o kadar ilmî merkez açmalarına, o kadar şehîd vermelerine, üstelik bizzât o elikanlı cânîlerin ve bilumum kâfirlerin ilk hedefi hâline gelmelerine rağmen onlar hakkında konuşulacak söz bu mudur?! Bu mudur bu hoca-efendinin dîn ve ahlâk anlayışı..?! Hocaefendi kuvvetle muhtemel okumaz ama, sizlerden biri, Ekrem Hicâzî gibi bir akademisyen olsa veya en azından şu Arabcayı öğrenip onu anlayabilecek bir seviyeye ulaşsa, ondan sonra lütfedip bizlere İslâm coğrafyalarında yaşanan hâli adamakıllı bir şekilde anlatsa... Allah için, Allah için, Allah için, siz ey gençler..! Suriye veya İhvân veya Afganistan veya Irâk veya hattâ Yusuf el-Karadâvî konusunda uzmanlaşsanız da bütün bu ve benzeri meselelerde a böyle hocaların ağzına bakıp durmasanız! Ondan sonra a böyle rezîlliklerle bizi uğraştırmasanız..! Söz sözü açar, bu fasıl böyle uzayıp gider. Ama bütün o konularda bu hocaefendi tarafından dile dolanan şeyler, edeb ve insâf ölçüleri şöyle dursun, saçmalık yığınından öteye gitmez! Vebâli de cabası..!

Ha bir de hocaefendinin, Amerikalıları öldürmekle ilgili o sözlerine gelince, diyeceğimiz şudur ki, kimin ağzında bakla varsa, işte tam a bu noktada çıkarsın..! Gerisi sevâb niyyetine Allah ne verdiyse!

6- Şerîatın tatbîki, el kesme gibi konular başta olmak üzere benzeri bazı mevzûlarda hem medya hem de Amerikan ağzıyla ve onların iftirâlarıyla konuşuyor olması... vs. // **6:** Bu konuyla ilgili gerçekten, ama gerçekten medyanın ağzıyla konuşuyor. **Vecdî Gunaym** adında Mısırlı, İhvân çizgisinde bir davetci vardır ki, bir konuşmasında, meâlen, "**Biri, yüzünüze tükürecek olsa** kızar köpürürsünüz. Ama kendi elinizle şu beyinlerinizi, Amerika sabah akşam oraya tükürsün diye açarsınız" der ki, bu vâkıa'nın da o hâl'den bir farkı yoktur. **Tâlibân**, bu gibi hocaefendilerin gözünde taşdevirlerinin moloz yığınları olduğu için zahmet edip de onlar hakkında bir iki şey okumazlar. Ondan sonra kalkıp bize Ümmet'ten, dîn'den, îmân'dan bahsederler. Tâlibân'ın elinde esîrken onların ahlâkından etkilenerek bilahare Müslüman olan İngiliz gazeteci **Yvonne Ridley** gibi bayanlar bu gibi binlerce hocadan daha erkektir. Buyursunlar bu bayanın konuştuklarına biraz kulak versinler. Daha ne diyelim. Ayrıca birileri çıksın da bizlere bu Molla Ömer'le, o Hazret-i Ömer'in üzerinde olduğu hâl/yol arasındaki farkı şerh etsin de biz de buna eyvallah edelim. Ama bu gibi hocalar için Hz. Ömer'den bahsetmek ekseriyyetle bir nostalji işidir. İş, Hz. Ömer'in hayâtını yaşamaya geldi mi Molla Ömer olur bir taşdevri adamı..! A hoca, iki gavur gitmişler, Molla Zaif adında bir Tâlibân sorumlusunun hayâtını "**My Life With Taliban**" diye, üstelik önce kendisine Peştuca olarak yazdırıp sonra İngilizce'ye tercüme ederek yayınlamışlar. Çevrendeki o gençlerden birinden ricâ ediver de bu kitâbı sana Hayber Kalesi Cenkleri gibi yaprak yaprak okusun. Gör bak o zaman bu konuda diline doladığın şeylerin nemenem zırvalıklar olduğunu.. Ayrıca o gavurların, dipnot kabîlinden o kitâbın bir yerlerine sokuşturmaya çalıştığı Üsâme Bin Lâdin'le ilgili şeyler de belki sana gıda olur!

7- İslâm coğrafyalarında katledilen kimselerin vebâlinin faturasını, aslı-astarı olmayan örneklerle sözü geçen Müslümanlara kesmesi... // **7:** İftirânın haddi yok, dilinse kemiği... Bu fasla girecek olsak içinden çıkamayız. Umarız ki bu eser ve bizim de düştüğümüz notlar bunun için kâfîdir.

Gelelim asıl meseleye veya meselenin aslına ve Müslümanca tavra:

1. Öncelikle **Eymen ez-Zevâhirî'**nin yaptığı sözkonusu o çağrı, silâha sarılıp Mısır'da savaşın veya -bu hocaefendiye sorulduğu gibi- cihâd edin çağrısı falan değildi. Bilakis **Hâzim Salâh Ebû İsmâîl**'e yönelik bir çağrıydı. Çağrının muhtevâsı ise kısaca, halkın bu devrimine, dolayısıyla da İhvân'a sâhib çıkın, onları yalnız bırakmayın yönündeydi. Hâl böyle olduğu içindir ki hocaefendinin söylediği bütün o şeyler bir saçmalık yığını olmaktan öteye gitmiyor. Ama ortada ağır bir rezâlet hâli var ki o da şudur: Bu hocalar, Kur'ân okur, millete ahlâktan falan bahseder; **Size bir fâsık haber getirdiği zaman**.. âyetini pek iyi bilir, ama iş, âyeti, kendi haklarında tatbîke geldiği zaman bu ölçüyü unutur giderler. O yüzden de ortaya, a böyle -âhirette vebâli çoğ ağır olacak- manzaralar çıkar.

Hâzim Salâh Ebû İsmâîl'e gelince: Her şeyden evvel şunu kaydedelim ki, **Mısır'daki darbe**, esâs itibâriyle, **İhvân** hareketini alaşağı etmeye değil, Hâzim Salâh Ebû İsmâîl'in önünü kesmeye yönelikti. Onun kim ve nasıl bir adam olduğunu, aynı şekilde onun parti anlayışını ve siyâsî ferâsetini bilenler ve konuşmalarına az-biraz kulak vermiş olanlar ne demek istediğimizi pek iyi anlarlar. (Bunu anlamayacak olan ise Erbakan Hoca'nın yanında o kadar zaman kalmış biri olarak siyâsetin se'sini bile öğrenememiş olan bu konuşmanın sâhibi hocadır.) Mısır'da şu günümüze kadar olup bitenleri önceden haber veren zât da oydu, Mürsi'yi bu konuda ve o darbeci kesimler karşısında açık açık uyaran da bizzât o..! Peki Mürsi ne yaptı?! Yine Vecdî Gunaym'in tabiriyle, "Ha, ha, ha, etti, göbeğini kaşıdı, Sisi mi bana darbe yapacak deyip güldü..!" (Vecdî Gunaym'ın, İhvân'ın bir numaralı savunucularından olduğunu ayrıca kaydedelim ki birileri, onlara düşman birilerinden nakilde bulunuyoruz zannetmesin.) O darbeyi yapan kesimlerin efendileri, bu zâtın, bir sonraki dönemde iktidâra ve öyle bir durumda uşaklarının başına ne geleceğini pek âlâ biliyorlardı. Daha önce onun Cumhurbaşkanlığı adaylığını uyduruk bazı gerekçelerle zâten ibtâl etmiş ve önünü kesmişlerdi. En sonunda onu yıllarca hapse mahkûm ettiler ki, eğer hükmü değişmediyse bu müddet 7 yıldı. İşte bu Hâzim Salâh Ebû İsmâîl'in babası, vaktizamanında gönüllü bir avukat olarak Eymen ez-Zevâhirî ile mensûbu olduğu cemâatin tutuklularının savunmasını yapmış olan biriydi ve o babanın bu oğluna hürmeten de böyle bir çağrı ona yönelik olarak yapılmıştı. Hem bu çağrı hem de sözü geçen kişilerin konuşmaları ortadadır ve görüntülü kayıtlardır. Derdi olan gidip bunları dinler; ama Müslümanların etini çiğnemekten hayâ etmeyen bu gibi hocaları dinlemez. Ayrıca şunu da Allah için kaydedelim ki, bunlar bizim bilgi dağarcığımızda zâten var olan şeylerdi. Yoksa sırf bu hocaya bir reddiyye vermek amacıyla veya böyle bir kasıdla kurcalayıp öğrendiğimiz şeyler değil..!

Asıl önemli olan nokta ise aynen bu sorunun, aynen bu şekilde Hâzim Salâh Ebû İsmâîl'e, kartel medyasının bir kanalında ve kendisini zora sokmak amacıyla canlı yayında, "Eymen ez-Zevâhirî size yönelik şöyle şöyle bir çağrıda bulunmuş, şöyle şöyle demiş" diye sorulmasıydı. Şimdi bir Müslümanın tavrına dikkat edin: Hâzim Salâh, öncelikle, "Bunları söyleyen Eymen ez-Zevâhirî değil sizsiniz, bunları siz araya katıyorsunuz" dedi ve o sunucuyu, araya Eymen ez-Zevâhirî'nin sözleri diye sokuşturduğu şeyler nedeniyle âdeta rezîl etti. Sonra da Eymen ez-Zevâhirî'nin konuşmasının yayınlanmasını istedi ve o esnâda o konuşma yayınlandı. Akabinde ise özetle, "Bu konuşmada ne var?! Bu, bir Müslümanın bir Müslümana nasîhatidir. Nasîhati baş-göz üstüne, onun yolu kendine, benim yolumsa bana" meâlinde bazı ifâdelerle meseleyi ele aldı. Sunucu, "Ama, Eymen ez-Zevâhirî, 've harridi'l-mü'minîn' diyor" diye üstelemeye kalkınca da Hâzim Salâh, "Onu diyen Eymen ez-Zevâhirî değil, onu diyen bizzât Cenâb-ı Haktır" dedi. Bilmem vâkıanın gerisini anlatmaya ve bu hocaefendinin ettiği densizliğe daha fazla şerh düşmeye hâcet var mı?!

2- Bu hocaefendinin diline doladığı bütün bu meseleler dolayısıyla asıl üzerinde durulması gereken noktalar ise şöyle sıralanabilir:

a- Bu tavırda, sıradan bir Müslümanda olması gereken ahlâktan eser yoktur.

b- "Müslüman'ın yeryüzünde bir şâhid olduğu"yla alâkalı düstûru ayakaltı eden ve Müslümanlar hakkında "seviyesizliğin" sözkonusu edilmesine kapı aralayan bir üslûbtur.

c- Rivâyetlerde yer alan ve, "Kendisine ehemmiyyet atfedilmeksizin sarfedilen/veya gelişigüzel bir şekilde dile dolanan öyle sözler vardır ki sâhibini yetmiş fersah cehennemin dibine sürükler" meâlindeki ölçüyle taban tabana zıd, aynı şekilde "Müslüman, Müslümanların elinden ve **dilinden** emîn olduğu kişidir" hadîsinde yer alan ölçüye âdeta meydân okuyan bir konuşma tarzıdır. Buna "dillerin hasâdı" ile ilgili rivâyeti de varın siz ekleyin ve sakın ola kendinizi, kendi dillerinizin hasâdı sebebiyle cehenneme sürüklemeyin?! Bilin ki, "Bilmeyenler sükût etmiş olsaydı, ihtilâf nâmına bir şey de olmazdı!"

d- Arabların bir deyiminden mülhem olarak, "İctihâd etti, içine etti" veya "Bir asır sustu, küfür kustu" gibi bir hâle birebir örnektir. Nitekim kendisi hakkında konuşulan kişiler veya meseleler hakkında Vâkıa Fıkhı denilen şeyin zerresi bile yoktur.

e- Bu tür seviyesizce işlerle, konuşmalarla, yazılarla bizim gibi Müslümanları meşgûl ettikleri için bunlar üzerine âhiretlik bir hesâb terettüb eder ki, asıl fasıl da, eğer bu hâlden alenen tevbe edilmezse asıl orada yaşanacaktır. Ayrıca eğer bu gibi adamlar, âhiret hesâbını, farkında olarak veya olmayarak, bu derece yabana atmamış olsa belki de bütün bunları ne konuşuyor, ne de yazıyor olurduk.

Allah, bizleri, sırf Kendi rızâsı için sevdiğimiz Üsâme Bin Lâdin ve Eymen ez-Zevâhirî gibi insânlara duyduğumuz muhabbet sebebiyle Arşın Gölgesinde Gölgenecek Yedi Zümre içinde kılsın ve bizleri bu gibi zâtların şefâatinden de mahrûm etmesin. Duâmız budur. O gibi hocaefendilere gelince, bizlere ne onların Dîn, ne Ümmet ve ne de Siyâset anlayışları lâzım değil. Alsınlar o anlayışlarını kendi başlarına çalsınlar. Şunu da bilsinler ki bu satırları yazan kişi, Filistînli bir davetcinin tabîriyle "el-Kâide'ye mensûbiyyet bir şeref olsa da o şerefe nâil olabilmiş biri değil"dir. Aynı şekilde hiçbir cemâate, hiçbir örgüte, hiçbir falankese değil, bizzât Ehl-i Sünnet ve'l-Cemâat'e bağlı Müslüman biridir. Ayrıca o hocaefendi gibi çakma selefîlerin içinde veya -ne yazık ki- Afganistan dağlarında değil bizzât MGV'nin içinde yetişmiştir. Son söz olarak şunu da diyeyim ki: Bu konuşmayı bana ilk defa dinlettikleri vakit, ağzımdan çıkan ilk söz, "Allah çok geçmez bu adamın belâsını verir" olmuştu ve çok geçmeden de Allah o belâyı vermişti. O nasıl sözkonusu bu Müslümanlar hakkında böyle bir seviyesizlik ettiyse memleketin dîn düşmanı adamları da aynen öylece ona -haksız yere- seviyesizlik etmek için yarışa girmişlerdi.

Bu örnek, bu konuyla ilgili "**dereke**"nin örneğiydi ve bu ülkede adamlıktan köse, seviyesizliğin ve derekenin bayraktarlığını yapan dünya kadar adam var ki bunların tamâmını Allah'a havâle ediyoruz ve "**derece**"yle ilgili örneğe geçmeden önce şu iki fıkraya yer vermek istiyoruz:

Ravîyân-ı ahbâr ve nâkilân-ı âsâr'dan mülhem olarak işbu satırların yazarının, tabîîdir ki güzelleme yoluyla hikâye edeceği ilk fıkra şudur ki:

Dervişîn birinin külâhı iyice eskir. Bu külâhını bir mezârlıktan geçerken oraya gömer. Ondan sonra başı açık bir şekilde gezmeye başlar. Başında saç olmadığı için güneş vurdukça keli parıl-parıl parlar. Bu manzara çakırkeyf adamlardan birinin hoşuna gider. Dervîşin arkasından koşup onun başına bir tokat aşkeder ve "Ne güzel kabak!" der. Dervîş ise bu hâl karşısında bir şey demeyip yoluna devâm eder. Ama bu çakırkeyf, o hareketini tekerrür ettirmeye kalkışır. Derken, yine vuracağı sırada ayağı sürçüp düşer ve dizi sivri bir taşa çarparak yarılır. Ânında bunun kendi yaptığının bir cezâsı olduğunu anlar ve dervîşten helâllik diler. Bunun üzerine dervîş der ki: "Oğul, ben râzıydım; fakat ne yapayım, kabağın Sâhibi buna râzı gelmedi. **Git, Onunla helâlleş**!" ... ... İkinci fıkra ise şudur ki:

Hoca [:Molla Nasreddîn] merhûm talebe iken şühûr-ı selâse [:üç aylar] münâsebetiyle civâr köylere 'cerre' çıkar. Hangi köye varsa mazeret beyânında bulunulur ve: "Hoş-sefâ geldin Hoca Efendi, ama bizim ramazân imâmımız var" denilerek kendisini kabûl etmezler. Böylece beş, altı köy dolaşır. Nihâyet köyün birine varır. Meğer o köye bir tilki dadanmış; köyde tavuk-hindi bırakmamış; heriflerin çarıklarını,

papuçlarını aşırmış... En nihâyet bir tuzak kurup onu bin türlü zahmetle yakalamışlar. O gün köylüler, toplanıp o tilkiyi nasıl bir cezâyla yok edeceklerini istişâre ediyorlarmış... Hoca yanlarına gelip meseleyi suâl edince köylüler: "Aman Hoca! Bu melûn bir köy halkına vermedik zarar bırakmadı. Çok şükür ele geçirdik. Şimdi ise ona nasıl bir ağır cezâ verelim ve ondan nasıl intikâm alalım diye istişâre ediyoruz" derler. Hoca da: "Hele siz bir kenâra çekilin, onu bana bırakın" deyince köylüler: "Bu adam görgülü bir kimsedir. Elbet bizden daha ziyâde malûmatı vardır" diyerek kenâra çekilir, olacakları karşıdan temaşa etmeye başlarlar. Hoca hemen sırtından cübbeyi, belinden kuşağını çıkartıp tilkiye giydirir; belinden sımsıkı bağlar. Kavuğunu da tilkinin başına giydirip üzerine sarığı muhkemce sarar. Ondan sonra tilkiyi öylece salıverir. Köylüler: "Aman Hoca! Ne yaptın sen?" diye hiddetle Hoca'ya haykırıp tilkiyi tekrâr ele geçirmek isteyince Hoca önlerine geçip onları engelleyerek der ki: "Beni dinleyin köylü dayılar! Ben onun başına öyle bir iş sardım ki kırk köse bir araya gelse bu kadar korkunç bir cezâyı hayâllerine bile getiremezdi. Şimdi o, bu kılıkla hangi köye gitse....." rızkı kesilir mi, diyelim...: Kıssadan hisse diyelim ki, bu Ümmet, a böyle hocalara kaldığı müddetce, imkânı yok belini doğrultamaz.

"Derece"nin örneği ve ondan evvel bir girizgâh:

Arab âleminde, bilâ-istisnâ bütün hareketlerden daha güçlü bir ses sâhibi olan **Şâir Ahmed Matar**, "**İblîs'in Vârisleri**" adlı şiirinin sonunda der ki: "...bırakın Salâhaddîn'i / bırakın toprağında râhat uyusun / hürmet edin [makberindeki] sessizliğine..! ola ki bir gün dirilirse sizin aranızda, [/ ola ki dirilirse,] / onu siz öldürürsünüz..!" İşte **el-Kâide**, İblîs'in vârisleri/siz deyin Amerika'nın ve onun doğulu veya batılı, kâfir veya münâfık bilumum müttefikleri eliyle, üstelik her bir ferdinin başına onlarca ton bomba yağdırılarak ve her birkaç ferdinin karşısına bir devlet dikilerek yok edildi. Gavurları geçtim, ama bu hâle sebeb olan ve Müslüman olduğunu söyleyenler bu hâl karşısında çalıp oynasın, bir yerlerine Hind kınası yaksınlar.

Bize kalan ise şunu demektir: Şimdilik **"el-Kâide'nin ruhûna el-Fâtiha..!"**

Gelelim "Derece"nin örneği olan şâir-i muhtereme..! Yalnızca bu topraklar özelinde değil, bilakis bütün bir dünya özelinde emsâline ender rastlanır şahsiyyetlerden olduğunu düşündüğümüz ve kırk yıla yakın bir süredir yazdığı yazıları ve şiirleriyle bu toprakların kalburüstü kesimlerinin gözünde apayrı bir mevkie, ayrıca bizim nezdimizde özelden de özel bir konuma sâhib olan, ocağını bu topraklardaki son ocak bildiğimiz ve alnımızı secdeye koyduğumuzda "Ya Rabbi! Bu zâta erzel-i ömr faslı yaşatma!" diye dua ettiğimiz işbu şâir-i pür edeb, Üsâme Bin Lâdin'in öldürülmesi hâdisesini takîb eden süreç içinde, onun o kırk yıllık yazı geçmişiyle hiçbir şekilde örtüşmeyen, aynı şekilde onun bütün bir geçmişindeki edeb ve insâf damarına taban tabana zıd bir ağızla ve böyle bir üslubla kalkıp, *"Sözü dolandırmadan söyleyelim ki, bugün bir tek Üsame bin Ladin'in öldürüldüğü haberi, yarın ortaya bin tane Üsame bin Ladin'in salınacağının işaretidir. Ölenin de öldürenin de kolaylıkla aynı zemini paylaşmakla kendilerine yer bulabildiklerini anlamadıysanız, bu ölüme sevinenin de, bu ölüme üzülenin de aynı dûn yere hapsedildiğini hiç anlamayacaksınız demektir. Siz de tasmasını sevenler takımındansınız."* (*30 Temmuz **2011***) cümlelerini sarfedebildi. Ondan sonra onun çevresindeki kişilerin, bu üslûbla yazdığı şeylerin ardı-arkası kesilmedi. Daha garîb olan ise bu cümlelerin bir benzerinin Hüsnî Mübârek tarafından da sarfedilmiş olmasıydı.[*Of the invasion of Iraq by the United States and other Western nations:*] "Instead of having one bin Laden, we will have 100 bin Ladens." Speech to soldiers, Suez, Egypt, 31 Mar. **2003**] Siyâsal İslâm ile ilgili bu günlerde söylediklerinin Beşşâr Esed'in söyledikleriyle, ama ters istikâmetten, neredeyse aynı olması da başka bir garâbet.. Yine bu şahsiyyetin -bizim bildiğimiz, âşinası olduğumuz-diliyle uyumluluk arzetmeyen ve burada örnek olarak zikredilecek olsa bile epeyce bir yer tutacak olan başka bazı konular daha var ki bunlar, sadedinde olduğumuz bu meselenin dışında..

O şâire diyeceğimiz şudur ki: Ey o murdâr çehrelere erzel-i ömr faslında ayna olan, suyun sızısını dahi sızlatan adam! Demek size göre "el-Kâide kâfirlerin kontrolünde!" öyle mi?! Eğer Batı, bu zokayı size dahi yutturduysa daha ben gayrınıza ne söyleyeyim! Batı'nın "eli-kâideli" zokaları hiç bitmez, bunu bilir-anlarım ammâ bu ne biçim "fırlamalık"tır işte onu anlayamam! Acaba Çanakkale, Sakarya Meydan

(1984-1992) Afgan Cihâdı'nın Yöntem ve Hareket Açısından Çağdaş Dönem Cihâdî Akım Üzerindeki Etkisi

● **Peşâver**.. [Pakistan–Afganistan arasındaki] sınır şehri.. kışları ılıcak, yazları alevlenen şehir.. Allah rahmet etsin Sultân Mahmûd Gaznevî'nin Hicrî dördüncü asır boyunca Hindistan'a yönelik fetihlerde, o şanlı gazveleri esnâsında kendisine kışlık başkent edindiği şehir.. Evet, bu şehir, hem Arab hem de Acem İslâmî Uyanış'ın handiyse bütün cemâatleri, örgütleri, akımları ve okulları için gerçek bir üniversiteye/

Muhârebesi vs. kâfirlerin kontrolünde değil miydi?! Peki, sizin bu mantığınıza göre bizzât sizler onların kontrolünde değil miydiniz/değil misiniz?! Üsâme'nin öldürülüşünü, bin Üsâme'nin ortaya salınacağına işâret olarak gösteriverin siz.. Ben de Üsâme -hâşâ- bir köpek midir ki ortalığa salınmış olsun?! diye suâl edeyim. Sizlere söyleyebilecek çok fazla sözüm yok. Bu ifâdeleri sırtınıza vurun da gelin âhirete! Gelin de kozumuzu orada paylaşalım. Gelin de macro gözlerle baktığınız şu dünyada miyoplaşıp göremediğiniz bazı şeyleri sizlere orada göstersinler. Bir "**Müslüman**"ın ardından ettiğiniz o lafın ağırlığını size orada şerh etsinler. O güne kadar, "Tuzla[yın] şâir kokmasın / Berkçe bastır[ın] kalkmasın". Ha bir de "Gâvurla çatışmayı göze alan Müslüman'a Türk derler" değil mi sizin defterinizde..! Ama "Kâfirle bizzât çatışan Müslüman" ise -hâşâ- ortalığa salınmıştır! Kan kaybediyorsunuz kan..! Secdeye giden bu alnın sâhibinin ne dili ne de yüreği artık size duâya varıyor, haberiniz olsun..! Ayrıca ve hâssaten şunu da bilin ki, eğer Türkiye'de el-Kâide çizgisinde bir ocak veya bizzât bir el-Kâide olsaydı o da bizzât, bilfiil ve bilâ-nizâ sizin ocağınız olurdu..! Bunun ne manâya geldiğini bu topraklarda idrâk edebilecek tek kişi de öyle zannediyorum ki -çoğul kalıbıyla değil, bizzât hürmet sigasıyla- bizzât sizlersiniz! Vesselâm.

Bu ülkenin doğu şehirlerinden birinde, kendi hâlinde, sessiz-garîban bir servis şöförü, Üsâme Bin Lâdin'in öldürüldüğü günün ertesinde bir sabah vakti aracının başına geçer. Öfkelidir, huzursuzdur. Öğretmen arkadaşlardan biri kendisine, "Hayırdır?!" diye sorunca, acı dolu bir öfkeyle âdeta patlar ve **"Bir Müslüman ölmüş, insân buna sevinir mi!"** der. Yürek bu yürektir ve Müslümanlık da ancak bunu gerektirir. O şâir-i muhteremin dediğine gelince, bilsin ki: Rahmet noktalanınca, elbet zahmet olur!

Merhûm şâir **Muhammed Hüseyin Şehriyâr**'ın, bir şiir gecesinde, meâlen, "Benim latîfe yollu bazı şiirlerim de var, bunlardan biri ise şudur (Kataât-i est, takrîben cenbe-i komik dâred, hemçu ciddî nîst, ba-şûhî âmihte est... titreş..) yani başlığı "İns ü Cin" diye başlayarak okuduğu çok, ama çok güzel olan ve benim de pek sevdiğim şöyle bir şiiri vardır:

Bârr-İlâh-â Sen bize, ver bu şeyâtînden necât // İnsânın neslin kesip [kesti], ver ins'e bu cinden necât // Bizden ancak bir qalırsa, şeytân artıp (artar/arttı) min doğup (bin doğar/) // Hansı (hangi) rü'yâda görüm men, bir tapa minden necât // Beş min yıldır bu selâtîne giriftâr olmuşuh // Dîn de geldi tapmadık biz bu selâtînden necât // Bir yalançı dîn de olmuş şeytânın bir möhresi // Doğru bir dîn ver bize, ver bu yalan dînden necât // **Her duâ şeytân edir, dünyâ ona âmîn deyir // Qoy duâ qalsın, bize ver Sen bu âmînden necât** //[...]// Ya kerem qıl, kinli şeytânın elinden al bizi // Ya ki şeytânın özün[e] ver birce bu kinden necât // Öldürür halkı, sonra hatmin tutup yâsîn okur // Bârr-İlâh-â, halka ver, bu hokka yâsînden necât // Şurevîden de necât umduk, ki bir hayr olmadı // Olmasa çay sandığında, qoy gele Çin'den necât //[...]// Şehriyârın da azîzim, bir dutarlı âhı var // Düşmeni ehrimen olsun, tapmaz [bu] âhından necât!

Son olarak biz de diyelim ki, **"Ya Rabb! Dereke ehlinden geçtik, Sen ver bize bu derece ehlinden necât!"** O garîblerin âhını da o zâlimlerin hepsini tutacak ve düşmanları, değil ehrimen, Amerika ve bütün zorbaları dahi olsa, kendisinden kaçıp kurtulamayacakları bir kıvâmda "dutar" kıl.

Not: Bu dipnotu, **bu eserin bağlamından kopararak herhangi bir yerde yayınlamaya kalkışan veyahut kendi kısır tartışmalarının bir malzemesi hâline getirmeye çalışan kimselere hakkım helâl değildir**..! Mtrcm.]

medreseye dönüştü. 1986-1992 yılları arasında o topluluğun yükselişe geçtiği senelerde bu şehir, davet ve ıslâh eksenli, siyâsî ve cihâdî, hattâ fikrî anlamda şâz/aykırı kitlelerinki de dâhil olmak üzere İslâmî Uyanış'la ilgili tüm düşüncelerin, yöntemlerin ve görüşlerin buluştuğu bir sâha oldu. Arab veya İslâm âlemi merkezli, İslâmî veya ecnebî yüzlerce insânî yardım ve hayır kuruluşu bu şehre yığıldı. Bunlar, Pakistan'a akan 3 milyonu aşkın Afgan mülteciye hizmet sunmak adı altında ve farklı amaçlarla gelen yapılardı. Yine bu mültecilerin belki de iki milyonu aşkını Peşâver ve çevresine yerleşmişti. O dönem boyunca Peşâver'i âlimler, büyükler, yazarlar, şâirler, sembol isimler ve hareket önderleri gibi yüzlerce İslâmî şahsiyyet ziyâret etti. Bir şekilde bir gayret ortaya koymak için veya oraların ahvâline muttali olmak için veya propaganda /reklam için veya riyâ ve şöhret için veya kâr devşirmek için veyahut başkaca bazı hoş veya nahoş/iyi veya kötü niyyetlerle...

● Mâlî veya aynî, askerî veya sâir türden yardımlar, iyi veya kötü yolunu bulmak üzere [gönderiliş amacı itibâriyle] ulaşması istenilen veya istenilmeyen yerlere, yine Peşâver üzerinden Afganistan sınırına akıyordu.

Afgan Cihâdı ve Arabların bu cihâddaki rolü, gerçekten de tarihî süreci itibâriyle ele alınmaya, tahlîle tâbi tutulmaya ve istifâde edilmeye şayan bir meseledir. Bu ise hakkında müstakil/özel eserlerin yazılmasını gerektiren bir konudur. Ama ben bu makâmda sadece o topluluğun Çağdaş Dönem Arab Cihâdî Akımı üzerindeki etkisi sadedindeyim. [Bunu kısaca arzedecek olursak:]

Sayıları birli rakamlarla ifâde olunan veya on sayısını bile bulmayan bazı ferdler, Rusların açık işgâli sonrası -1979 ila 1982 yılları arası- dönemde Afgan mücâhidlere destek olmak amacıyla Pakistan'a doğru yola koyulur. Bunların da ancak üçü veya dördü cihâda katılmak için bilfiil Afganistan'a giriş yapar. Yine Müslümanlardan, sayıları birli rakamlarla ifâde edilebilecek bazı iyilik sâhibi/muhsinler, Afgan mücâhidlere birtakım mâddî yardımlar sunmak amacıyla o dönemde Afganistan'a varır.

***** Ama <u>Afganistan'daki Arab cihâdının tarihçesi</u>, fiilen **1984** yılından itibâren, Şeyh Abdullah Azzâm'ın -bir süreliğine İslâmâbâd Uluslararası İslâm Üniversitesi Hukûk Fakültesi'nde hoca olarak çalıştıktan sonra- kendisini bütünüyle ve bizzât sâhada olmak üzere Afgan Cihâdı'na adamasıyla başlar. Ayrıca o dönemlere şâhidlik eden bazı kimselerin bana bildirdiği kadarıyla da Abdullah Azzâm'ın Ürdün'den çıkması, Ammân'daki yetkililerin [kendisine yönelik] baskıları sonucunda olur.

Şeyh Abdullah Azzâm, birkaç alan ekseninde **Afgan Cihâdı'na destek** olmaya çalışmıştır ki bunların en önemli bazıları şöyledir:

1. Yardımları ve bağışları Afgan mücâhidlere ve muhâcir/mültecilere ulaştırma ve takdîm etme vazîfesini deruhde eden "**Mektebu'l-Hademât / Hizmet Merkezi**"ni kurması...

2. Afgan Cihâdı'na çağrısında ana minberi/temel platformu olan "**Mecelletu'l-Cihâd / Cihâd Dergisi**"ni kurması...

3. Afgan sınırı yakınlarında, Pakistan toprakları içinde ve kabîleler bölgesinde, 1984'den itibâren ilk öncüleri az sayılarda gelmeye başlayan Arab gençleri eğitmek için "**Sadâ Askerî Kampı**"nı kurması...

4. İnsânları Afgan Cihâdı yolunda seferber etmek, ayrıca gençleri bu topraklara gitmeye, ondan istifâde etmeye ve cihâd farîzasını edâya teşvîk etmek üzere pek çok devlette -o vesîlelerle onlarca konuşma- yaptığı bazı yolculuklar ve ~~propaganda~~ [/davet] eksenli geziler...

...Onun erken dönem eserlerinden biri "Âyâtu'r-Rahmân fî Cihâdi'l-Afgân / Afgan Cihâdı'nda Rahmân'ın Âyetleri" adlı, geniş bir şöhrete ulaştığı gibi aynı zamanda geniş bir tartışmaya da sebeb olan kitâbıdır. Sonra "ed-Difâ'u Ann Arâzi'l-Muslimîn Ehemmu Furûzi'l-A'yân / Müslümanların Topraklarını Savunmak Farz-ı Aynların En Önemlisidir" adlı kitâbıdır. Nitekim bu kitâbda, Afganistan'daki cihâda gitmenin, [şer'î olarak] mazeret sâhibleri hâric, bütün Müslümanlar hakkında farz-ı ayn olduğuna dâir fetvâ vermiştir ve [bu konuda] İslâm âlemindeki büyük âlimlerle davetcilerden sekseni aşkın kişiden imzâ alma imkânına da ulaşmıştır. İmzâ aldığı bu kimselerin en başında Suûdi Arabistan'daki büyük âlimler ve onların da büyüğü olan Şeyh Bin Bâz gelmektedir. Bazı Ezher meşâyıhı ve muhtelif bölgelerden Müslüman Kardeşler hareketinin bazı büyük âlimleri ve davetcileri, kezâ Pakistan'ın ve sâir bazı ülkelerin kimi âlimleri de bunlar arasındadır...

...Hiç şübhesiz bu kitâb ve o fetvâ [bu konuda] önemli bir rol oynadı; "Mecelletu'l-Cihâd" da aynen böyle.. Ayrıca Cihâd Dergisi'nin seviyesi çok hızlı bir şekilde iyileşti; Afganistan'da yaşanan sıkıntıları ve cihâdı sâhadan fotoğraflar üzerinden aksettiren resimli bir dergi hâline geldi. Avrupa'da, Amerika'da ve bazı Arab âlemi ülkelerinde dağıtım merkezleri oldu. Evet, bütün bunlar teşvîk işleminde bâriz bir rol oynadı.

Şeyh Abdullah Azzâm'ın bir ses kasetinde, "**Sadâ Kampı**"nda kendisiyle birlikte sebât eden gençlerin sayısının **84 senesinde 12 mücâhid olduğu**nu, **1985** senesi boyunca ise bu sayının artıp sadece **25 mücâhid**e ulaştığını, ondan sonra **1986** yılı ortalarında **200** (ikiyüz) sayısından az biraz eksik mücâhidi bulduğunu duymuştum. Bunlar ise muhtelif uyruklu kimselerdir. Belki de ekseriyyeti Suûdi Arabistan, Mısır ve Filistîn'dendir.

● **Şeyh Üsâme Bin Lâdin**, **1985** yılı sonunda veya **1986** yılı başında -ve bana ulaşan bilgi kadarıyla- bizzât sâhada cihâda iştirâk etmek üzere gelir. Daha önceki ziyâretleri ise [genelde] mâddî destek sunmak kapsamındadır.

Şeyh Üsâme, Afganistan'a ilk gelenlerden olan Mısır menşeli "**Tanzîmu'l-Cihâd**" cemâati mensûbu bazı kadrolarla işbirliği içinde, dağlık, engebeli, ormanların yaygın olduğu "**Câcî**" bölgesinde ve mücâhidlere takviye destek sunmak açısından önemli geçitlerden birinde ileri seviyede bir askerî merkez açar. Bir takdîr-i İlâhîdir ki Ruslar, 1986 yılı Ramazan ayında, o geçidi kapatmak için büyük bir saldırı düzenler. Şeyh Üsâme Bin Lâdin ile Şeyh Abdullah Azzâm'la birlikte olan gençler topluluğu, Ruslara

karşı verilen ve yaklaşık bir ay kadar süren bu zorlu savaşa katılır; Afgan mücâhidler Rus kuvvetlere karşı ezici bir zafer kazanır ki o Rusların arasında bölgeye indirilen öncü/özel komando birlikleri de vardır. İşte o az sayıdaki Arab mücâhid topluluğu, bu savaşta çok bâriz bir rol oynar...[...1...] Şeyh Abdullah Azzâm'ın, kendi basın-yayın

---

1 [Bu noktada **Doktor Eymen Sabrî Ferec** (**Ebû Cafer el-Mısrî el-Kandahârî**)'nin "**Zikreyâtu Arabî-Afgânî/Bir Afgan Arab'ın Anıları**" adlı eserinden (Dâru'ş-Şurûk yayınları) bu konuyla ilgili bazı bölümleri kısa bir şekilde tercüme edip buraya dercetmek istedik. Müellif'in kısa bir şekilde değindiği bu hâdisenin ne kadar önemli olduğu, öyle zannediyoruz ki o satırlar okunduğunda görülecektir. Tercüme edeceğimiz bu bölümlerin -büyük kısmının- **Abdullah Azzâm**'ın anlatımıyla handiyse aynı olduğunu ayrıca belirtmek isteriz. A. Azzâm'ın kayda geçirdiği, ama hem Müellif'in hem de E.S. Ferec'in kayda geçirmediği bir husûs şudur ki, "**Câcî**"de, o gençlerin, o zorlu çatışmalarda "sorumlu" komutanı bizzât **Üsâme Bin Lâdin**'dir. Bu çatışmaların asıl sâha komutanları ve başkahramanları ise **Ebû Ubeyde el-Pençşîrî** ile **Ebû Hafs el-Mısrî**'dir. Ayrıca A. Azzâm, Üsâme Bin Lâdin'in, (ilerleyen süreçte daha fazla ağırlaşan hastalığından dolayı, yer yer) bir elinde matara, öbür elinde tuz ile zar-zor ayakta durarak o çatışmalara komutanlık ettiğini de belirtir. Yine A. Azzâm, ilerleyen süreçteki bazı çatışmalarda Rusların yoğun bombardımanları netîcesinde bazen yerden su fışkırdığını ve çevredeki ağaçlar üzerinde dal-yaprak nâmına birşey kalmadığını bizzât gördüğünü kayda geçirdikten sonra -meâlen- şunu anlatır: // **Ramazan**'ın ortası gibi bir vakitte **Şeyh Temîm el-Adnânî**, üzerinde dal-yaprak kalmayan o ağaçlardan birinin altında tam onbeş cüz okumuştu ve, 'ben, bugün [bu mübârek günde] burada şehîd olacağım diyor, kendisine, [hazırlıkları epeyce bir vakit alan ve uğruna epeyce bir zahmet de çekilen] mevziden geri çekilmemiz gerektiğini söylediğimiz zaman, 'hayır, ben bugün burada şehîd olacağım' deyip âdeta bir çocuk gibi sızlanıyordu. En sonunda Üsâme ona, "burada bu gençlerin komutanı benim ve eğer geri çekilmezsen tüm bu gençlerin hayâtına sen sebeb olacaksın' demişti ve onu ancak öylece harekete geçirebilmişti. // Aklımda kaldığı kadarıyla kayda geçirdiğim bu olay, Afgan Cihâdı'nda apayrı bir yeri olan Şeyh Temîm el-Adnânî'yi unutmamak ve birkaç satırla da olsa onu burada anmak adınaydı. Allah gani gani rahmet etsin ve onu -makâmlarına ermek istediği- şehîdler zümresiyle birlikte haşretsin.

Bir uyarı kapsamında şunu da belirtelim ki, bu eser içinde yer yer adını andığımız ve Afganistan'a ilk ayak basan mücâhidlerden, ayrıca Müellif'in arkadaşlarından da olan **Ebu'l-Velîd el-Mısrî** veya diğer adıyla **Mustafa Hâmid**'in işbu Câcî Muhârebesi ve hem el-Kâide'nin hem de "Me'sedetu'l-Ensâr" kampının kuruluşuyla, kezâ hem Üsâme Bin Lâdin'le hem de Abdullah Azzâm'la ilgili, muhtelif eserleri içinde anlattığı bazı şeyler, özellikle de yorumları ve analizleri, kelimenin tâm anlamıyla "karın ağrısı" bir vâkıanın tezâhürü şeylerdir. Bunları okuduğumuzu ve gözardı etmediğimizi bilhassa kayda geçirmek istedik ki yarın-birgün birileri çıkıp da "peki bunlar!" demesin.

E.Sabrî Ferec'in eserinden yapacağımız tercümeye gelince: O çatışmalarla ilgili bölümden önce, öncelikle bunların kahramanları olan kişilerin nerede yetiştiğiyle ilgili olarak ve kısa bazı iktibâslarla:

"Âdet olan, yeni gelenlerin, "Mektebu'l-Hademât"a bağlı "Sadâ" kampına gitmesiydi. Ama ben yeni kampa [**Me'sedetu'l-Ensâr**/Ensâr Aslanları'nın Kampı'na] gitmeyi tercîh ettim. O dönemlerde kuruluşu [yeni yeni] ilân edilmiş olan bu Kamp, cihâdda bir veya daha fazla yıl geçirmek niyyeti taşıyan kimselerin eğitimi için kurulmuştu; doğal olarak da burada alacağım eğitim, "Sadâ" Kampı'ndaki eğitimden daha güçlü ve daha yüksek olacaktı. Ayrıca bu merkez/kamp, askerî *anaüsse*, "***el-Kâide'ye***" katılmak noktasında yeterliliklerini isbât edecek adayları tesbît edip seçen bir yerdi. "el-Kâide" ise kuruluşu [yeni yeni] ilân olunan ve Allah'ın şu yeryüzünde cihâdın var olduğu her bölgede savaşacak düzenli/ve eğitimli bir İslâmî ordunun nüvelerini oluşturmak üzere kurulan bir teşkîlattı. // Ben, işbu "el-Kâide"ye katılıp katılmamaya pek de ehemiyyet vermiyordum, bilakis benim arzum iyi bir eğitim almaya yönelikti. ...**"** (s.25)

Ara satırlarda, bunun için beklemesi gerektiğini, bu arada gezip dolaşırken gördüğü bazı şeyleri kayda geçiren E.S. Ferec, Afgan muhâcirlerin, Peşâver'in duvarlarına, "**İslâm zindebâd..! Rusya, Amerika, İsrail mürdebâd..!** / Yaşasın İslâm..! Rusya'ya, Amerika'ya ve İsrail'e ölüm..!" yazdıklarını ve

bunun, Afganların siyâsî şuûrunu özetleyen bir hâl olduğunu aktarır ki bunu, Müellif'in, yukarıda geçen uzun fasıl boyunca çürütmeye çalıştığı iddiâların sâhibi kesimlerin gözünün içine sokmak lâzım..!

"Bu eğitimin hedefi, mücerred manâda silâh ve savaş sanatları eğitimi değildi. Bilakis hedefi, eğitim gören kişileri bir imtihân aşaması ile elemeye ve zor koşullara tâbi tutmak; itâat, disiplin, sabır ve güzel ahlâk gibi hâllerin hangi boyutlarda olduğunu gözlemlemekti. Eğitim programı gerçekten de meşakkatli, zor ve ağırdı. Aynı zamanda mücâhidlere az mikdârda bir yemek sunulurdu. Dahası bazen bozulmuş yiyeceklere dahi bel bağlanır, şiddetli açlıktan dolayı bunları yemek zorunda kalırdık. Şunu hiç unutmuyorum ki pek çokları, [zaman olur] garîban ata tahsîs edilen arpayı/bile yerlerdi. ...**"** (s.30)

O gençlerin kim olduklarına bir misâl olması için ve Allah cümlesine rahmet etsin dedikten sonra:

"Kamp'ın Emîr'i, "Abdulmuizz" kardeşdi. Eğitmenler ise "Abdulhâlık", "Mübeşşir" ve "Ebu'ş-Şehîd" idi. Birleşik Arab Emirliğinden olan "**Ebu'ş-Şehîd**" son derece yüksek bir güzel ahlâkla temâyüz eden biriydi. Genellikle suskun-sessizdi. Çok, ama çok zorunlu hâller dışında pek konuşmazdı. Yüksek bir askerî disipline sâhibdi ve aynı şekilde çok iyi derecede yüksek bir askerî eğitim de almıştı. Ömrünün henüz ondokuzlu yaşlarında olmasına rağmen bütün silâhları çok iyi bir şekilde kullanır, ayrıca savaş sanatlarını ve taktiklerini de çok iyi bilirdi. Allah yolunda cihâd etmek için Tıb fakültesini bırakıp gelmişti. "Abdulhâlık" ise Suûdlu, ama Türkistan asıllı bir âilenin çocuğuydu. ... **"** (s.30)

Ondan sonra E.S. Ferec, o kampta sabah ezânıyla başlayan ve âdeta Yunus'un, "**Bu dergâhtan içeru eğri odun bile giremez**" deyişindeki tasavvufî terbiye safhalarını hatırlatan eğitim aşamalarını ve o yiğit gençlerin bazılarını anlatır. Asıl bölüme gelecek olursak: "**Arab/Gençler Rus Komandoları Hezîmete Uğratıyor**" başlığını taşıyan bu bölümü E.S. Ferec, ayak bileğini incittiği, bir sağlık ocağına götürüldüğü, dolayısıyla o çatışmalarda bilfiil bulunamadığı için dışarıdan biri olarak anlatır ve der ki:

"İlginç olan şudur ki, Arabların gösterdiği bu kahramanlık, Sovyetler Birliği'nin, kendi kuvvetlerini Afganistan'dan çekmesine neden olan doğrudan sebebdi ve o çekilmenin arkaplanında bu vâkıa yer almaktaydı. Nitekim "**Gorbaçov**", Sovyetler Birliği'nin başına geçtiğinde, **Kızıl Ordu**'nun büyük generalleriyle bir araya gelmiş, onlardan Afganistan'dan çekilmelerini istemiş, aksi takdîrde Rus devletinin çökeceğini söylemişti. Ama bu generaller, ondan, **altı ay** gibi bir mühlet daha istemiş ve bu isteklerine üstün bir askerî desteği de eklemişlerdi. Ayrıca bu müddet zarfında Afganistan-Pakistan sınırını kapatamayacak olurlarsa, ondan sonra ordu, istediği gibi buradan çekilsin demişlerdi. Fiilen de daha fazla askerî birliği, özellikle [Spetsnaz] Komando kuvvetlerini bu uğurda yola koşmayı başarmışlardı.

"Onların bu devasa askerî hamlesinin ilk durağı ise dağlık "**Câcî**" bölgesi, Arabların "Me'sedetu'l-Ensâr" kampının yer aldığı bölge olmuştu! Yaklaşık otuz Arab ile ondört Afgan'ın, tahayyülü imkân dışı olan öylesine devasa, zâlim ve zorba bir askerî güç karşısında birkaç ay boyunca direnip sebât etmesi hiç kuşkusuz tarihin ibretâmiz ve dehşetengîz vâkıalarından biriydi. Askerî analiz uzmanları bu hamleyi yakından takîb ediyor, ayrıca bu hamlede yer alan komando takımlarının, kara birliklerinin, zırhlıların, uçakların, topların ve füzelerin sayısını hesâblıyorlardı. Bu destansı savaşa bizzât katılmış olan bazı kimseler, bana, dehşet verici öyle vâkıalar anlattı ki bunlar altın harflerle yazılmaya değerdir. Nitekim rutin bir şekilde cereyân eden şudur ki, Ruslar, öncelikle Arabların müdâfaa ettiği dağı binlerce roketle, top mermisiyle ve uçaklarla vururlar. Bu hâl kesintisiz bir şekilde on sâat boyunca devâm eder. Sonra bölgeye her şeyi yakıp küle çeviren Napalm bombaları atarlar. Ondan sonra ise komando birlikleri -bu dağda değil insân, bir sineğin bile hayâtta kalmadığından emîn bir şekilde- ilerlerler. Onlar o dağa çıkar çıkmaz ise Arablar dört bir taraftan onları bir av gibi vurmaya başlar. Şunu da belirtelim ki sözkonusu Arab/gençler, eğitim aşamalarını henüz daha tamamlamış olan yeni kimselerdi. "Me'sedetu'l-Ensâr" da aynı şekilde yeni mücâhidlerin eğitim gördüğü bir merkezdi. Beri tarafta bir Rus komando askeri ise -kelimenin bütün anlamlarıyla- tam bir katırdı. ...**"** (s.37-38)

Bu aşamadan sonra E.S. Ferec, o komandoların özelliklerinden bahsetmekte ve buna rağmen o Arab gençlerin karşısında tutunamadıklarını bazı örnek vâkıalarla tahkiye etmektedir. Bunun akabinde ise şöyle demektedir: **"**Hiç kuşkusuz Arabların bu [şanlı] direnişi, muhâcir Afganları galeyâna getirmişti.

araçları üzerinden gerçekleştirdiği bu savaşla ilgili *geniş çaplı* anlatım, aynı şekilde Şeyh Üsâme'nin bununla ilgili olarak Suûdi Arabistan'da yaptığı ~~propaganda~~/*davet eksenli* önemli gezi, Arab mücâhidlerin büyük sayılarda ve akın akın gelmelerini, öyle ki 1987 yılı başında sayılarının birkaç bine ulaşmasını sağlar. İşbu gelenlerin ekseriyyeti ise Suûdi Arabistan'dan ve Yemen'dendir. İşte başlangıç fiilen oradan olmuştur. Nitekim sayı gün geçtikçe artmıştır ve 1989-1990 *yılı* sonlarında zirvesine ulaşmıştır. [İlerleyen süreç içinde] Arab ve İslâm âlemi ülkelerinin tamâmından [gelen] Arab-Acem mücâhidlerin sayısı 40 bini aşmıştır.

* **Mısır**'daki cihâdî hareketlilik ve onun "**el-Cemâatu'l-İslâmiyye**" ile "**Cemâatu'l-Cihâd**" adlı iki ana dilimi, 1981 senesinde Enver es-Sâdât'ın öldürülmesi sonrasında onun halefi Hüsnî Mübârek hükûmeti ile bir çatışma süreci içine girmişti. Bunların en bâriz öncülerinden/liderlerinden belli başlı kişiler ve pek çok unsuru, güvenlik eksenli baskılar sebebiyle Mısır'dan çıkıp komşu ülkelere gitmek zorunda kalmıştı. Afgan Cihâdı'yla alâkalı haberlerin yükselişe geçmesinden sonra ise bunlardan belli başlı bazı kimseler Peşâver'in yolunu tutmuştu...

...Beri tarafta 1975-1982 yılları arasında varlık gösteren Suriye'deki cihâdî kıyâm fiilen tarumar edilmişti. Onların unsurlarından geriye kalanlar da dünyanın dört bir yanına dağılmıştı. Bunlardan çok, ama çok az sayıda kişi yönünü yine Afganistan'a doğru çevirmiş ve Peşâver'i ikâmetgâh edinmişti. Ben ve bazı samîmi dostlarım da -ki lütuf Allah'ın lütfu, minnet de O'nadır- o kimseler arasındaydık...

...Aynı şekilde Filistîn'den bazı cihâdî kadrolar, Abdullah Azzâm'ın arkadaşları ve öğrencilerinden olan bazı kimseler de ona ilhâken gelmişlerdi. Böylelikle şu veya bu bölgeden, askerî ve cihâdî kadrolardan olan ve sayıları birli rakamlarla ifâde olunan bazı ferdler, tüm ışıkların ve propagandanın kendisi üzerinde yoğunlaştığı o câzibeli sâhaya yönelmeye başlamıştı...

...1986 yılında varlık gösteren ve Libya hükûmetince bastırılarak son bulan bir cihâdî çaba sonrasında ise bu ülkedeki cihâdî kadrolardan olan bazı kimseler, yine bu topraklara doğru yola çıkmıştı.

...Lübnân'daki iç savaş sona ermiş, Sünnî İslâmî hareketler Lübnân'ın kuzeyinde Suriye istihbâratı elinden birtakım güvenlik darbeleri yemiş ve bunların bazıları da o sâhaya hicret etmişti...

...Yine Irâk Kürdlerinden bazı Müslüman kardeşler de bu topraklara gelmişti.

Öyle ki "Câcî"yle ilgili herhangi bir haber duyduklarında gözyaşlarını tutamaz olmuşlardı. Arablardan kimi görseler, eline sarılıp öpüyorlardı. Mücâhid Hizibler, "Câcî"ye yönelik Sovyet hücûmunu bertaraf etmek için genel seferberlik ilân ettiği zaman ise her taraftan yaşlılar, gençler ve hattâ çocuklar seferber olmuştu. Evet, yetmişini aşkın ihtiyârlar ve henüz on yaşında çocuklar "**Câcî**" **Arabları**nın kaderine ortak olmak istiyordu. Dahası bu direniş. ...**"** (s.38-39) Bu kadarı kâfîdir diye düşünüyoruz ve aynı kitâbda bir Mücâhid'in, **Kandahârlılar** hakkındaki bir kavli içinde geçen şu cümleyle bu alıntıları sonlandırmak istiyoruz: "**Hayât onların hayâtı, ölüm de onların ölümüdür!"** Mtrcm.]

İşte bu/vâkıa, Arab cihâdî akımdan olan kadroların erken dönem toplanışıydı ve bunlar, bilahare Afganistan'daki mücâhid Arab topluluğu çevresi içinde cihâdîlerin ilk çekirdeklerini oluşturanlardı. Ayrıca çok hızlı bir şekilde büyüyorlardı.

* Mısır menşeli "**Tanzîmu'l-Cihâd**"ın fikir ve yöntem eksenli varlığı, Arab sâhası içinde çok bâriz ve nitelikliydi. Mısır menşeli "**el-Cemâatu'l-İslâmiyye**"nin varlığı da böyleydi. Her iki cemâatin yöntemleri arasındaki -malûm- farklar bir kenâra yine de bu iki cemâat, -özellikle de cihâdî düşünceleriyle ilgili ortak payda noktasında- etkin bir rol oynadılar.

...Aynı şekilde birtakım **'selefî davetciler'** ile '**ilim talebeleri**'nin ve Suûdi Arabistan'dan veya sâir yerlerden gelen "**es-Surûriyye**" hareketi mensûbu bazı kimselerin varlığı, Arab çevrelerde, hattâ Afgan Cihâdı'na öncülük eden Acem çevreler içinde bile 'Hâkimiyyet' ve 'el-Velâ ve'l-Berâ' fikrinin ve cihâdî fikriyyatın genel meselelerinin tervîc edilmesi noktasında bu kabîl bir rol oynadı.

...Suriye'de ve sâhada yaşanmış birtakım cihâdî tecrübelerin mîrâsının varlığı da -ki orada yaşadığımız tecrübeye ve buna ilişkin derslerin tarihiyle alâkalı kitâbım da, Allah'a hamdolsun, bunlar arasındadır-, bilahare bu/Arab topluluk üzerinde parmak izlerini bırakmaya başlayan Cihâdî Akım'ın fikriyyat cebhesine, fikrî anlamda katkı sunmaya vesîle oldu.

...İslâmî Uyanış'ın sâir okullarının, özellikle geleneksel selefîlerden ve Müslüman Kardeşler hareketi mensûbu kesimlerden ve onların benzeri yapılanmalardan, kezâ Teblîğ Cemâati veya diğer çevrelerden olan örgütlenmelerin -tıbbî ve eğitim eksenli kurum-kuruluşlara hâkimiyyetleri vs. insânî yardım alanlarındaki faaliyyetleri üzerinden sâhib oldukları etkiyle- sâhadaki etkin güçlü varlıkları da bu kapsamdaydı.

...Yine Suûdi Arabistan hükûmeti menşeli resmî veya şibh-i resmî İslâmî kurum-kuruluşların büyük/geniş çaplı varlığı ve bunların, kendileriyle birlikte taşımış olduğu Suûdi Arabistan'ın resmî dînî kurumunun izleri de buna eklenmelidir...

...Hiç şübhesiz bunların tamâmı kendi kitâblarını, yayınlarını, dergilerini, derslerini /konferanslarını, davet ve düşünce eksenli mîrâslarını o topraklara taşıdılar. Yetmişli yılların sonu ve seksenli yılların başı, İslâmî Uyanış'ın okulları içinde bir parlama ve etkileşim dönemi olduğu için ve bu hâl dolayısıyla, Peşâver ve onun misâfirhâneleri, kezâ Pakistan ve Afganistan'daki askerî eğitim kampları ve toplanma yerleri, İslâmî Uyanış'ın muhtelif okulları arasında, iletişimin, diyalogun, fikrî temâsın ve pek çok hâllerde de [sözkonusu kesimler tarafından ortaya konulan] o farklı görüşler/tezler etrâfında fikrî çatışmaların yaşandığı merkezler hâline geldi. <u>Böylelikle hem Cihâdî Akım hem de onu -Peşâver'deki ve Afganistan kamplarındaki Arab cihâd sâhası içinde- temsîl eden kimseler, kendilerini iki ana cebheyle çatışır bir hâlde buldular:</u>

● **–** <u>Müslüman Kardeşler Hareketi</u> ve <u>siyâsî demokratik düşünce cebhesi</u> ki bu yolun yolcuları, incelemeler, araştırmalar ve dersler/konferanslar üzerinden bu yolu tervîc ediyor ve -içinde hareket imkânına sâhib oldukları bazı kamplarda bile- buna çağrıda bulunuyorlardı.

● **–** Suûdi fıkıh okulu resmî cebhesi ki bu yolun yolcuları ise 'Hâkimiyyet' düşüncesinin bir kenâra atılıp terk edilmesi, yöneticilerin şer'î/meşrû' yetki sâhibleri olarak görülmesi, resmî âlimlere -özellikle de Suûdi Arabistan'da ve Yarımada ülkelerinde olanlara- saygı gösterilmesi çağrısında bulunuyorlardı... Nitekim bu, "el-Câmiyye" akabinde ise "el-Medhaliyye" okulu olarak adlandırılan akımdır.

Evet, peyderpey, bir yandan ortamın cihâdî bir hava taşıyor olması, yine cihâdî fikriyyatın taşıdığı parlaklık ve sâhib olduğu geniş alan, öte yandan hakkın açıklığı ve delîle ittibâ usûlünün yaygınlık kazanmış olması hasebiyle **Cihâdî fikriyyat**, Arab topluluğu çevresi üzerinde hâkim olmaya ve o çevrenin ekseriyyetini kazanmaya başladı. Nitekim İslâm âleminin çoğu ülkesinden [bu topraklara] gelmiş olan binlerce genç, cihâdî fikriyyata kanâat getirir oldu. Böylelikle Cihâdî Akım'ın içinde yeni bir cihâdî okul belirginleşmeye ve tekâmül etmeye başladı. Bunun bileşenlerinin toplamına bilahare "**Afgan Arablar**" olgusu olarak bilinen isim verildi.

***** Selefî akîdesi ve Selefî fıkhı'nın, Kutubcu İhvâncı hareket eksenli düşünce ile karışımı -daha önce de arzettiğim gibi- Mısır'da, yetmişli yıllar boyunca ve seksenli yılların başlarında mayalanmaya başlar. **el-Cemâatu'l-İslâmiyye** hareketinden olan ve Enver es-Sâdât'a suikasd olayına katılanlar arasında olup bilahare idâm olunan **Şehîd Abdusselâm Ferec**'in -Allah hem ona hem de kardeşlerine rahmet etsin ve cümlesini Müslümanlar adına hayırla mükâfaatlandırsın- telîf ettiği "el-Farîdatu'l-Ğâibe/**Yitik Farîza**" adlı kitâbcık, [bu bağlamda], içeriği ile üslûbunun sadeliğine ve küçük hacmine rağmen verimi itibâriyle çok önemli bir rol oynadı. Ayrıca bu Eser'in Cihâdî fikriyyata kattığı yeni ve asıl/önemli boyut ise İbn Teymiyye'nin (Şâm da dâhil olmak üzere, buraya yönelik saldırıları esnâsında ve kendilerinin de, üstelik Şerîat'ın hükümlerini değiştirmeleri ve Allah'ın indirdiğinin hâricinde hükümlerle hükmetmelerine rağmen Müslüman olduğunu iddiâ ettikleri zaman- İslâm ülkelerine hükmeden) Moğol yöneticileriyle ilgili fetvâlarını öne çıkarmasıydı. Yine günümüzde Müslüman ülkelere hükmeden yöneticiler, onların aveneleri ve askerleri ile o Moğollar arasında karşılaştırma meselesini; kezâ âlimlerin, o Moğolların küfrüne ve hem onlara hem de aralarındaki *câhiller* ve zorla bu yola koşulmuş/*mükreh* olanlar da dâhil olmak üzere onlarla birlikte savaşan kimselere karşı savaşılmasının farziyyetine ilişkin fetvâlarını ortaya koyması.. bu hükümleri de Müslüman ülkelerde hüküm süren Arab hükûmetlerinin, onların polisleri, askerleri, istihbâratcıları ve güvenlik birimlerinin vâkıa-i hâli üzerinde söz konusu etmeye yönelmiş olmasıydı. Hiç kuşkusuz bu karşılaştırmalar/ veya kıyâslar, hükûmetlere/veya rejimlere ve onların avenelerine karşı cihâd etme nâmına ortaya konulan görüşler dolayımında ısrârla cevâblanması istenen sorulara ve bu gibi konularla ilgili büyük sorunlara kapı araladı.

"Cemâatu'l-Cihâd"ın da sözkonusu o fikriyyatla aynı temelleri taşıyan diğer bazı eserleri bulunmaktaydı. Bu kitâblar basıldı ve Peşâver'de dağıtıldı. Müslüman Kardeşler hareketinin ve benzerlerinin benimsemiş olduğu demokratik İslâmcı düşünce ile -demokrasi salgını kendilerine bulaşmadan önce- Selefî düşünce arasındaki fikrî

çatışma genel itibâriyle İslâmî Uyanış çevreleri içinde de zirvedeydi. İşte bu çatışma o dönemlerde bu Uyanış'ın en önemli sâhalarından birine, o topluluğun içine de aynı şekilde intikâl etti.

Mısır menşeli "**Cemâatu'l-Cihâd**" önemli bazı araştırmalar yayımladı ve bunlar, bu cemâatin Şeyhi/büyüğü -Allah esâretini gidersin- **Abdulkâdir Bin Abdulazîz**'e ait olan "**el-'Umde Fî İ'dâdi'l-'Udde**" adlı değerli kitâbla tâclandırıldı. Belki de bu Eser, "Afgan Arablar"ın en önemli kitâblarından biriydi. Eser, o dönemlerde Arab kampları içinde eğitim eksenli/terbiyevî büyük bir gediği kapattı ve Cihâdî Akım'ın en önemli kitâblarından biri olarak kaldı...

...Cihâdîlerin telîf ve yayın çalışmaları çerçevesi içinde, 1990 yılında Peşâver'de, benim, telîfini 1987 yılında bitirdiğim ve "Afgan Arab" çevrelere, [Arab âlemindeki] mürted hükûmetler karşısında varlık göstermiş çağdaş dönem cihâdî tecrübelerin en önemlisi ve en uzununun tarihi ve dersleri ile ilgili hulâsayı ulaştırmaya çalışan "es-Sevretu'l-İslâmiyye el-Cihâdiyye fî Sûriyâ – Âlâm ve Âmâl/**Suriye'deki Cihâdî İslâmî Kıyâm – Acılar ve Umutlar**" adlı kitâbım da basıldı.

[Yine] "**Cemâatu'l-Cihâd**"ın kadrolarından biri olan **Şeyh Ebû Huzeyfe el-Mısrî** ise -Allah esâretini gidersin [/Allah rahmet etsin]- Peşâver'de, **"Merkezu'n-Nûr li'l-İ'lâm**/en-Nûr Basın Merkezi"ni açtı. Cihâdîlerden bazı hatîbler ve eğitmen hocalar, derslerden, seminerlerden ve Cuma hutbelerinden müteşekkil bir seriyi düzenleme işini bu Merkez üzerinden deruhde etti.

Beri tarafta yeni yetişen bazı cihâdî topluluklar da verim hattına girmeye başladı. Bunlar, fikrî, yöntem ve eğitim eksenli pek çok seminer düzenlediler. Cihâdî Akım'ın eski bazı kadrolarını, tedrîs için ve konferanslar vermek üzere davet edip getirdiler. Ondan sonra kendi kadrolarıyla bağımsızlaştılar; [iyice] tebellür etmeye ve ürünlerini ortaya koymaya başladılar.

Bu fikrî verimin ve İslâmî Uyanış kesimini oluşturan çeşitli fikrî akımlar arasındaki tartışma ve çatışmaların gölgesinde açıkça görülen şuydu ki, hareket eksenli cihâdî fikriyyat, daha önce de arzettiğim gibi yeni selefî etkilerle karışık [bu] hâliyle, sâhaya hâkim olmaya ve Afgan Cihâdı meydânına inmiş olan Arab gençlerden binlercesinin tabanını sürüklemeye başladı. Her ne kadar bu gençlerin ekseriyyeti, eski veya yeni, Pakistan'da ve Afganistan'a yakın sınır bölgelerde kendi misâfirhâneleri ve kampları olan, kezâ kendi idârî birimleri ve bölümleri, kadroları ve emîrleri oluşan yeni onlarca cihâdî yapıdan herhangi birine üye olmamış olsa da durum bundan ibâretdi. Nitekim ekseriyyet, cihâd ve kıyâm meşalesini, geldikleri ülkelere taşımak için Afgan Cihâdı çerçevesinde yoğun bir çalışma içinde, bir hazırlık aşamasında, sürgit bir faaliyyet içindeydiler...

...Bu [vâkıa-i hâl] ise hiç kuşkusuz Allah'ın bir lüftuydu.. Bu topluluklar için [daha önce sözü geçen] o kolaylıklar kapısını, onların o büyük hedeflerine hizmet etsinler diye açma planları yapanların hesâb içre tutmadığı bir lütuf..!

***** Sözkonusu o fikrî verimler, birtakım **şâz/aykırı olgular**ın doğuşundan da hâlî kalmadı / ve bunlara da tanıklık etti. Tekfîrci ve son derece aşırı birtakım artıklar gibi ki bunlar, bir yandan cihâdî fikriyyatın [bazı] kalkışmacı tepkimelerinden, öte yandan ise [bazı] hamâset havalarından dolayı ortaya çıktı. Siyâsî okulların ve onların müfrit demokratik kuramlarının -öyle bir sâhadaki- varlığı da bu konuda etkili oldu. Nitekim *kaypaklık kokan* bu yön, Yeni Dünya Düzeni'yle ilgili koşulların, Arab ve İslâm âlemi sâhasına dayattığı büyük meselelerin sözkonusu olduğu bir ortamda görülüyordu. Meselâ Amerika'nın, gizlisinden sonra Körfez'deki alenî varlığı; Yahûdîlerle uyum-uyuşma ve barış antlaşmaları vebâsı; kezâ fikrî, siyâsî, ictimâî, kültürel işgâl gibi ki bunlar, Yeni Dünya Düzeni'nin [bazı] görünümleriydi! Yine bu azgın belâların, sultân âlimleri ve bizzât İslâmî Uyanış öncüleri arasından bunları savunacak bazı savunma mekanizmalarını ortaya çıkarmış olması meselesi de diğer tarafta duruyordu. Bunun sebeb olduğu -hamâset ve cehâletin kendilerinden eksik olmadığı- az sayıdaki bazı genç çevreler arasından varlık gösteren karşı tepkiler de bununla ilgili bir meseleydi. Şu da var ki bu [son olgu] sınırlı bir çerçevede kaldı.

Ama asıl önemli olan o ortamda eski cihâdîlerin tecrübelerinin olgunlaşması, beri tarafta yeni bazı cihâdî yapıların nüvelerinin oluşmasıydı. Bu tür yapıların kendisi içinde tebellür etmediği bazı ülkelerden ki, Libya, Cezayir, Tunus, Fas, Ürdün, Irâk ve Lübnân birer örnektir. Aynı şekilde Filipin, Endonezya, Türkiye ve sâir bazı İslâm ülkeleri de böyledir.

//...

Özetle...

*Denilebilir ki, fikir, yöntem ve hareket açısından seçkin bir cihâdî nesil o topraklarda doğdu... Afganistan'daki Arab cihâdı atmosferi içinde... Onlara o güzel, o anlamlı isim verildi: "**Afgan Arablar**" diye... Bu ise yöntemlerinin açıklığı ve itikâdlarının sıhhati dolayımında sâhib oldukları seçkinliklerinin ötesinde bir seçkinlik kazandırdı kendilerine... Cihâd yolunda himmetlerini ise Allah'ın maiyyetine olan îmânlarından ve süper güçleri devirme kudreti taşıdıklarına dâir kanâatleri üzerinden aldılar...*

...ve artık o süper güçlerden, doğal olarak da, onlardan daha aşağı olan bizim ülkelerimizdeki hâkim kuyruk kuvvetlerden korkmaz oldular... İşte bu, o büyük, o tarihî zaferin en güzel semerelerinden biriydi.

*Allah'ın, kendileri hakkında o topraklara gelme şerefine nâiliyyeti yazdığı kimseler hakkında gerçekten de Arab şâirinin [/el-A‘şâ'nın] "**Zî Kâr Günü**", o zamanların süper güçleri karşısında yaşanan uzun mezellet demlerinden sonra Arabların izzet günü olan o "Zî Kâr Günü" hakkında dile getirdiği şeyi dile getirmek elverir:*

Eğer her Ma‘ad [kabîlesi] katılmış olaydı bizlere
Zî Kâr Günü'nde, erişirdi elbet şeref kendilerine

Bize de şunu demek düşer ki:

Eğer her Muvahhid katılmış olaydı bizlere

Afgân Günü'nde, erişirdi elbet şeref kendilerine

Hiç kuşku yok ki Afgan kardeşlerimizle birlikte Sovyetler Birliği'ni, Doğu Kampı'nın liderini devirdik...

...Umudum odur ki bizim etbâımız ve bizden ömrü vefâ edenler, Allah'ın, bu lütfu kendilerine bahşetmeyi dilediği kullarıyla birlikte, Amerika'yı, Haçlı Kampı'nın yeni Batılı liderini devirsinler...

...İnşâallahu Teâlâ... ki bu Allah'ın lütfudur, onu dilediğine verir.

...//

5. Cihâdî Akım, Sığınaklar ve Dağılma Merhalesi (1991-1996)

Afgan mücâhidlerin Kâbil'in kapılarına dayandığı ve önemli şehirlerin teker teker onların eline geçmeye başladığı bir zamanda Afganistan'a yönelik Batılı Amerikan planı, iki yönlü bir çizgide o sâhaya karşı harekete geçti. Bu yönlerin ilki Afganlarla, ikincisi ise Arablarla ilgiliydi.

Afganlarla ilgili olana gelince: Amerika'nın ve en başlarında Pakistan hükûmeti olmak üzere onun hempaları/ile müttefiklerinin plan-programı, bir İslâm devletini ilân edecek ve Şerîat'la hükmedecek, kezâ Afganistan'ı imâr yolunda harekete geçecek mücâhidlere ait bir hükûmetin kurulmasının önüne geçmek, buna engel olmaktı. [Bu yolda] üzerinde anlaşmaya vardıkları plan-program ise bir iç savaş çıkarmak, [bu iç savaş üzerinden] hem depolardaki stratejik silâhları hem de -Afganistan'daki [farklı] cihâdî yapılara mensûb komutanlardan ve erlerden müteşekkil- yüzbinlerce savaşçı kadroyu tüketip bitirecek böyle bir aşamayı başlatmaktı. 1992-1996 yılları arası dönem boyunca uyguladıkları da buydu.

Bu bahiste bizi ilgilendiren yöne [yani Arablarla ilgili olana] gelince: Hiç kuşkusuz [bu plan-program doğrultusundaki] bütün çabaları, Arab cihâdî topluluğu parçalayıp dağıtmak; onun unsurlarını ve kadrolarını hem kendi ülkelerinde hem de dünyanın dört bir tarafında koğuşturmaya tâbi tutmak üzerine yoğunlaşmıştı. İşte böylelikle Cihâdî Akım, 1992'den 1996 yılına kadar süren yeni bir aşamaya geçmiş oldu. Bu aşamayı, "**Dağılma ve Geçici Güvenli Sığınaklar**[/Merkezler/Limanlar] **Merhalesi**" olarak adlandırabiliriz.

Sayıları binlerle ifâde edilen o mücâhidler ekseriyyetle kendi ülkelerine döndüler. Döndüler dönmesine ama, o [mücâhid] gençler, Amerika'dan başlayıp onun [çeşitli] hükûmetlerden müteşekkil kuyruklarına varıncaya kadar Afganistan özelinde bütün o kolaylıkları sağlayan ve onların cihâdını [sözde] desteklemiş bulunan sözkonusu o müttefiklerle ortak hedef doğrultusunda çaba harcamış mücâhidler ve kahramanlar olarak karşılanmak yerine kendilerini öz vatanlarında garîbler olarak buldular. Onlar

için yapılan karşılama, tutuklamalar, sorgu seansları, envâiçeşit suç isnâdı ve süresi belirsiz uzun zindân yılları oldu. Bu tür uygulamalardan sâlim kalabilen ülkeler, çok az bazı ülkelerdi ve o mücâhidleri bu gibi bir aşağılık yolla karşılamayanlar sadece onlardı. Bu vâkıa ise çeşitli karşı tepkileri doğurdu ve cihâdîlerin birtakım kesimlerini ters/olumsuz bazı eylemlere taşıdı. Kezâ mevzubahis cihâdî kesimlerin, izzet, şeref, haysiyyet, [Allah yolunda özgürce] silâh taşıma ve cihâd havasını teneffüs ettikleri o ortamlardan ve bütün o yüce değerlere ulaşma bahtiyarlığına erdikten sonra kendi ülkelerine dönüşleri, onları, kendi ülkelerindeki -en az takdîrle Allah'ın Şerîatı'ndan uzaklık; zillet, meskenet ve hıyânet havaları içinde yitmişlik olarak betimlenebilecek- vâkıa ile karşı karşıya getirdi. Dolayısıyla da kendi ülkelerindeki hükûmetlere karşı durmak için bazı gizli örgütler oluşturmak amacıyla belli bir hazırlık aşamasına giren birtakım girişimler varlık gösterdi. Bunlar, kendi ülkelerindeki hükûmetleri bir şekilde devirmek ve onların yerine İslâmî Şer'î hükûmetler kurmak emelindeydi. Velâkin o girişimlerin [sâhiblerinin] tamâmı, son derece çetin ve ulaşmak istedikleri hedeflerle uyumluluk arzetmeyen bir vâkıa ile karşı karşıya kaldı; kendi ülkelerindeki güvenlik birimleriyle bir çatışma süreci içine girdiler. Bu süreç ise -sonuç itibâriyle- o girişimlerin yıkıma uğratılmasına ve unsurlarının dağıtılmasına, ayrıca o ülkelerdeki zındık ve sapkın hükûmetlerin -hem İslâmî hem de cihâdî hareketler karşısındaki- güvenlik eksenli baskısının şiddetinin artmasına neden oldu.

Afgan Cihâdı'nı müteâkiben varlık gösteren sözkonusu o girişimlerin en önemli bazıları ise "Cebhetu'l-İnkâz/İslâmî Selâmet Cebhesi"nin elde ettiği tarihî başarının 1991 yılında bir askerî darbeyle bastırılmasından sonra Cezâyir kökenli bazı 'Afgan Arablar'ın eliyle ve yine bu bölgedeki yerel bazı cihâdî akımlarla işbirliği yoluyla "el-Cemâatu'l-İslâmiyye el-Musallaha"nın kuruluşu ve varlık göstermesiydi. Aynı şekilde "el-Cemâatu'l-İslâmiyye el-Mukâtile" eliyle 1994 yılında Libya'da yaşanan girişim de bu kabîldi. Bu iki girişim, o dönemlerde yaşanan en geniş çaplı girişimlerdi. Yemen, Lübnân ve bunların dışında bazı bölgelerde varlık gösteren sınırlı bazı girişimler de bunlara eklenmelidir. Nitekim bu asırda varlık göstermiş en önemli cihâdî girişimleri bu bölüm içinde ve bir sonraki mâddede bir nebze tafsîlatla ele almaya çalışacağız inşâallah.

● Afgan Arablar'dan olan bir başka kısım daha vardı ki bunlar, cihâdîlerin kadîm erleri olup aslen güvenlik sorunları nedeniyle kendi ülkelerini terketmiş, hükûmetleri tarafından ya Afgan Cihâdı öncesinde veya bu cihâd esnâsında zâten bir koğuşturulma hâline marûz kalmış olan, ayrıca pek çoğu, eski bazı cihâdî yapılara mensûb kimselerdi. Mısır menşeli "Tanzîmu'l-Cihâd" ve "el-Cemâatu'l-İslâmiyye" cemâatleri üyesi bazı kimseler yahut Suriye, Tunus, Libya'dan bazı cihâdîler veya diğer uyruklardan sınırlı sayıda birtakım ferdler gibi...

...Bunlar, -Suûdi Arabistan, Körfez ülkeleri, Yemen, Moritanya, Ürdün gibi ve sâir ülkelerden gelmiş bulunan 'Afgan Arablar'dan binlerce kişinin yaptığı şekilde- kendi ülkelerine dönme imkânı bulamadılar. Güvenlik itibâriyle koğuşturma altında olan bu

insânlar, terörle mücâdele küresel politikasının, Yeni Dünya Düzeni'nin kurulması sonrasında iyice kökleşmesi öncesinde henüz daha var olan birtakım güvenlik boşluklarından ve siyâsî koşullardan istifâdeyle çeşitli güvenli limanlara dağıldılar. Bu limanların en önemli bazıları ise şunlardı:

1- Avrupa ve Batı Ülkeleri: Bu[ralara gidiş] ise siyâsî ilticâ imkânları üzerinden oldu. Bu ülkelerin en önemlilerinden biri İngiltere'ydi ki, Afgan Arablar'ın ve Cihâdî Akım'ın muhtelif uyruklar taşıyan ana kadrolarını da içinde bulunduran büyük bir kitle buraya yöneldi. Sonra İskandinav ülkelerine.. Akabinde ise sâir Batı Avrupa ve bazı doğu Avrupa ülkelerine, Avustralya ve Kanada gibi yerlere..

2- Sûdân: Nitekim el-Beşîr hükûmeti ve müttefiki et-Turâbî, bu ülkede yönetimi ele geçirmiş, dolayısıyla bu topraklardaki ana İslâmî hareketi kendisiyle birlikte oraya taşımıştı. Yine bu hükûmetin 1991-1995 yılları arası dönemdeki politikalarından biri, kapılarını, Sûdân'a intikâl etsinler diye cihâdî teşkîlatların önünde açmış olmasıydı. Öyle de olmuş ve cihâdîlerden önemli bir yekûn bu topraklara intikâl etmişti. Bunların en başında Mısır menşeli "Tanzîmu'l-Cihâd" ile "el-Cemâatu'l-İslâmiyye" örgütlenmelerinin, kezâ Şeyh Üsâme Bin Lâdin ve el-Kâide örgütünün komuta kademeleri gelmekteydi. İzâfeten Libya menşeli "el-Cemâatu'l-İslâmiyye el-Mukâtile"nin komuta kademesinden olan ana kitle ve sâir uyruklar taşıyan başka bazı cihâdîler de yine bu topraklara intikâl edenler arasındaydı.

3- Güvenlik anlamında tehlike oluşturmayan diğer bazı ülkeler: Bunlar, cihâdîler arasında Arab uyruğu taşıyan ve o dönemlerde kendi ülkeleri tarafından koğuşturma / takîbat altında olsalar bile diğer bazı Arab ülkelerinde kendileri hakkında güvenlik anlamında -o da küresel, bölgesel ve Arab devletleri ekseninde [yerel olmak üzere, bütün o güçler arasında bilahare] yapılan güvenlik işbirliğinin kökleşmesi öncesinde- herhangi bir tehlikenin sözkonusu olmadığı bazı ülkelerdi. Bu ülkelerin en önemlilerinden biriyse Yemen'di ki Afgan Arablar'dan ve cihâdîlerden farklı uyruklar taşıyan mütenevvi bir topluluk buraya yöneldi. Sonra Türkiye... Aynı şekilde Kuzey Afrika ülkelerinden ve Libya'dan bir kısım mücâhid gencin kendisine sığındığı Suriye.. Bu durum, genel bir çerçeve dâhilinde/veya umûm itibâriyle böyleydi. Beri tarafta yine cihâdîlerden olan ve sayıları birli rakamlarla ifâde edilen bazı kimseler [ferd bazında ve ferdî olarak] kendi âileleri ve çocuklarıyla birlikte diğer bazı bölgelere yayıldılar. Öyle ki şu zamanlarda dînlerini muhâfaza etmek için hem gurbet yollarını hem de avuçta kor tutanlar zümresinden olan o muhâcir garîblerin bazıları, yeryüzünün en ücra bölgelerine.. Filipin'e.. Endonezya'ya.. Tayland'a.. Güney Amerika'ya, hattâ ve hattâ Afrika'nın ıssız bucaksız bazı mıntıkalarına kadar gittiler.

4- Bosna ve Çeçenistan: [Yaşanan iç savaş sebebiyle] Afganistan'daki cihâd dervâzelerinin kapatılması/kapanması, 1993-1995 yılları arasında Bosna'da cihâdın alevlenmesi dönemine tevâfuk etmişti. Nitekim Müslümanların Sırplar ve Hırvatlar eliyle boğazlandığı o dönem/o şartlar, yeni bir cihâd sâhasının oluşumunu getirmişti. Dolayısıyla Arab âleminden ve bazı İslâm ülkelerinden binlerce mücâhid genç de o

bölgeye yöneldi. Hiç kuşkusuz bunların en başında, Bosna sâhasına katılmak üzere Afganistan sâhasından çıkmış bulunan bazı cihâdîler yer alıyordu. Öte tarafta Afgan Arablar'dan sâir birtakım kimseler ise Çeçenistan'a yöneldiler ki bunların en başında Şehîd komutan Hattâb ve Afgan Arablar'dan olan bazı yol arkadaşları vardı. Bunlar o topraklarda cihâd meşalesini taşıyacak olan bir cihâdî merkez/cebhe kurdular ve cihâdîlerin, bundan önce muhtelif pek çok bölgenin şâhidlik ettiği o şanlı sayfalarına yirminci yüzyılın son çeyreğinde bir parlak sayfa daha eklediler.

● 1992-1995 yılları, sözü geçen o dağınık/o sürgün garîbler için nisbeten râhat sayılabilecek yıllardı. Hiç kuşkusuz bu dört yıl, yeryüzünün dört bir tarafına dağılmış cihâdîlere, cihâdî daveti ve onun fikriyyatını yaymak yolunda çalışma imkânı tanıdı. Bu dönemin tecrübeleriyle ilgili birtakım eleştiriler sözkonusu edilebilecek olsa bile -inşâallah bu bölümün sonunda bunların bir kısmını ele almaya çalışacağım- yine de bu yıllar, davet ve yayılma yıllarıydı.

Amerika, terörle mücâdele kampanyasını bilfiil 1990 yılında başlatmış olmasına ve bu durum zaman içinde şiddetini arttırmaya devâm ederek 2001 yılı Aralık ayında zirvesine ulaşmış olmasına rağmen yine de bu kampanyalar, pratikte şiddet evresi sürecine ancak 1995 yılının sonlarından itibâren girmişti. Nitekim Amerika, terörle mücâdele kampanyası plan-programlarının kapsamına -Beşinci bölümde de gördüğümüz gibi- güvenlik eksenli diğer uygulamalarına ek olarak bir de güvenli limanları /merkezleri ilgâ/ve imhâyı öngören bir program koydu.

Cihâdî fikriyyatı ve davetini yayma yolunda olumlu anlamda çalışan kesimlerin en önemlileri ise Batı'da, özellikle Avrupa'da, en başta İskandinav ülkelerinde, kezâ İngiltere'de bu uğurda çalışma üzerine odaklananlardı. Nitekim Cihâdîler o ülkelerde var olan nisbeten râhat sayılabilecek şartları/koşulları, aynı şekilde mâddî imkânları ve -kapatılması öncesinde- özgürlük çerçevesini değerlendirerek çalıştılar. Çeşitli araştırmalar ortaya koydular ve yayınlar çıkardılar. Afgan Cihâdı döneminde yahut daha önceki cihâdî tecrübeler dolayısıyla ortaya konulmuş verimleri de yeniden ele alıp yayınladılar. Konferanslar, seminerler düzenlediler; Mescidlere gidip geldiler ve o dönemlerde, Arab ve İslâm âleminde yaşanandan geri kalmayan, belki de ondan daha parlak olan bir İslâmî Uyanış'a şâhidlik eden o topraklardaki İslâmî kesimlerle içli dışlı oldular. Öyle ki bazı Arab ülkelerinin hükûmetleri, İslâmcılarla Cihâdîlerin o topraklarda yaşadığı özgürlükten rahatsızlık duydular ve bundan şikâyetlendiler. Bu yüzden muhtelif alanlarını içine alacak şekilde İslâmî köktencilik olgusuyla mücâdele etmek için onlarca kongre düzenlendi. Batı ülkelerindeki o [nisbî özgürlük ortamıyla ilgili] çerçeve de kendisiyle mücâdele edilecek İslâmî olgunun alanları dâhilindeydi. En sonunda bu imkâna ulaştılar ve bütün o kapıları 1995-2000 yılları arasında bilfiil kapatmayı başardılar.

Şahsım olarak ben de cihâdî davetin o eşsiz tecrübesine, 1994-1997 yılları arası tarihlerde İngiltere'de ikâmetim esnâsında bizzât şâhidlik ettim ve o koşullar içinde -bir misâl olarak- bazı cihâdî dergilerde ve yayınlarda yazı yazma imkânına eriştim.

Bunlar, Londra'da çıkan birtakım yayınlardı ki -meselâ- Libya menşeli "el-Cemâatu'l-İslâmiyye el-Mukâtile"nin yayını "el-Fecr"; Mısır menşeli "Cihâd" cemâatinin yayını "el-Mucâhidûn" ve o dönemlerde Cezâyir'deki "el-Cemâatu'l-İslâmiyye el-Musallaha" hareketine -ve işbu sonuncunun inhirâf edip doğru yoldan çıkması öncesinde- yakın olan "el-Ensâr" dergisi birer örnektir. Ayrıca Londra, pek çok toplantı/ve seminere, derslere ve görüşmelere de tanıklık etti ki bunlar, kayıt altına alınıp Cihâdî Uyanış'ın yaşandığı dünyanın farklı ülkelerine yayılıyordu.

Ta ki güvenlik eksenli kasırganın dalgaları, sözkonusu bu [geçici güvenli] sığınakların üzerinde ardı ardına esmeye başlayıncaya kadar... Ondan sonra bu baskı dalgası aldı başını yürüdü. Akabinde tutuklamalar veya tardedilme ve uzaklaştırılma aşaması geldi. Bu süreç, yukarıda zikri geçen o sığınakların bilâ-istisnâ tamâmını içine aldı ki bununla ilgili bazı husûslara Beşinci bölümde işâret olunmuştu...

...Velhâsıl Sûdân ile Yemen, kendi toprakları üzerinde kim varsa kovdu. Türkiye, Suriye ve Ürdün gibi devletler ise ellerinin uzandığı herkesi tutukladı ve onları kendi ülkelerine teslîm etti. Avrupa ülkelerinin bilâ-istisnâ tamâmı da aynı şekilde bu baskı sezonunu başlattı ve bunu yüzlerce cihâdîyi kendi hapishânelerine tıkmakla kapattı. Öyle ki bunların pek çoğu, şu günümüze kadar, hâlâ daha, bilâ-muhâkeme ve bilâ-kânûn gözaltındadır, sıkıyönetim kapsamında tutukludur. Bu konuda hâlleri ise Arab ve İslâm âlemindeki ve üçüncü dünya ülkelerindeki diktatör, polis-devlet rejimlerinin hapishânelerindeki kardeşlerinin hâli gibidir.

İşte cihâdîler, yeni bir mihnet aşamasının içine böylece girmiş oldu. Oysaki [en çok] bu dönemde râhat nefes alabilecekleri yeni bir sığınağa ihtiyâcları vardı. O sığınak da Allah Teâlâ'nın ikinci bir kez müyesser kılmasıyla yine Afganistan oldu.

6. Afgan Arablar'ın -Tâlibân'ın Gölgesinde- Afganistan'daki İkinci Evresi (1996-2001)

Bu başlık, mutlak manada çağdaş dönem İslâmî ve Cihâdî Uyanış'ın tarihindeki en önemli fasıllardan bir faslın başlığıdır. Zîrâ onun en hassâs/en önemli ve en cân alıcı merhalesini oluşturur. Ayrıca [başlıbaşına ele alınması gereken /] müstakil bir kitâbın konusudur ki bunu yazmaya dâir bir azmim var ve inşâallah bunu sadedinde olduğumuz bu eseri bitirir bitirmez yapmaya çalışacağım. Zîrâ tarihî bir mesûliyyetin ve büyük bir emânetin benim boynumda olduğunu düşünüyor, o büyük tecrübelerle ve o tecrübeleri yaşamış erlerle ilgili bu diri şâhidliği yazabilecek, bâtılın tekebbür ile şişkinleştiği, ehl-i hakkın ise darmadağın edildiği şu zamanlarda, o enfes dersleri, ardımızsıra gelecek nesillere, özellikle de cihâd sancağını ve Allah'a davet emânetini taşımaya azimli olanlara intikâl ettirecek kimselerden geriye kalan az sayıda diri şâhidlerden biri olmam hasebiyle böyle hissediyorum.

Yine de şu alelacele fasılda, bu merhalenin, bu bölümde kendisiyle ilgili merhaleleri ele alma sadedinde olduğumuz Çağdaş Dönem Cihâdî Akım üzerindeki en bâriz

etkilerine değinmeye çalışacağım. Bunu yaparken de sözü fazla uzatmış olmamak, aynı şekilde izâlesi için -ve de bu kitâbın içeriğinin kaldıramayacağı derecede- uzun uzadıya açıklamalar gerektiren bazı hassâs noktaları *gündeme* taşımış olmamak gibi endişelerle son derece önemli pek çok detaydan ise sarfınazar edeceğim.

Bu merhalenin etkileriyle ilgili hulâsa ise özet bazı ana noktalar üzerinden aşağıdaki gibidir:

● Tâlibân, 1993 senesi evâhirinde Afganistan'ın güneydoğusu, Kandahâr vilâyetinden harekete geçti; ilerlemeye ve Afganistan'ın orta, güney ve doğu bölgelerini hızlı bir şekilde kendi hâkimiyyeti altına almaya muvaffak oldu; 1996 senesinde ise Kâbil'e girme ve Afganistan'da İslâm Emîrliği'ni ilân etme imkânına ulaştı. Aynı şekilde Tâlibân'ın lideri Molla Muhammed Ömer'in -Allah kendisini korusun [/ Allah gani gani rahmet etsin]- bu Emîrliğin başında Emîrü'l-Müminîn olduğunu duyurdu. (1993-1998 arası dönem itibâriyle Tâlibân'ın neşeti ve seyir tarihi hakkında müstakil bir araştırma kaleme aldım ki, "*Efğânistân ve't-Tâlibân ve Ma'reketu'l-İslâm el-Yevm / Afganistan, Tâlibân ve Günümüzde İslâm'ın Savaşı*" başlığını taşımaktadır. Daha fazla tafsîlata ulaşmak isteyenler bu çalışmaya başvurabilirler.)

● Çok geçmedi Cihâdî Akım'ın unsurları ile kadrolarından olup da habire koğuşturulan ve oraya buraya dağılmak zorunda bırakılan kesimleri, Afganistan'ın, kendi önlerinde, onlar için güvenli -belki de koğuşturma kampanyasının kuduzvârî bir hâl alması veya başını Amerika'nın çektiği, doksanların başında harekete koyulup 1995 yılı sonrasında şiddetlenen, adına da "Teröre Karşı Küresel Savaş" denilen olgunun ayyuka çıkması nedeniyle zorunlu- bir sığınak olarak durduğunu gördüler.

İşte bunlar, teker teker ve/ya küçük gruplar hâlinde gizlice Afganistan'a geçmeye başladı. Böylelikle de Afgan Arablar, 1996 yılının ikinci yarısından itibâren Afganistan'daki ikinci evrelerine bir/giriş yapmış oldu.

● Tâlibân'ın -en başlarında Şeyh Üsâme Bin Lâdin ile el-Kâide örgütü unsurlarından bir grup ve eski Afgan Arablar'dan olan bazı sembol isimlerle cihâdîler olmak üzere- gelen bu öncü kesimlere göstermiş olduğu hoş tutum ve güzel mihmândarlık eşliğinde Afganistan sâhası, cihâdîlerin genelini, ayrıca tamah sâhibi/çıkarcı bazı kimseleri kendisine doğru çekmeye başladı.

● İslâm Şerîatı'nı tatbîkin ilân edilmesi ve Tâlibân'ın Afgan topraklarının yaklaşık %94'nü kendi hâkimiyyeti altına almasıyla beraber, cihâdîlerin ve umûm İslâmcıların gözünde, yeryüzündeki yegâne ve velîd Dâru'l-İslâm, ne koğuşturma altında ne de [bu topraklara gelmeye] muztar olan pek çok kimseyi -güvenli sığınaklar arayışıyla ve bu yeni doğmuş Dâru'l-İslâm'a şer'î hicret gâyesiyle gitmek üzere- kendisine doğru çekmeye başladı.

● 2000 yılı zarfında Arab misâfirhâneler ve kamplar, Afganistan'ın büyük şehirlerinde, bilhassa başkent Kâbil ile Tâlibân'ın manevî başkenti Kandahâr'da, ayrıca Host ve Celâlâbâd gibi doğu illerinde yayılmış bir hâldeydi. Yeni muhâcirler ve Afgan

Arablar'dan olan eski muhâribler, daha fazla muhâciri karşılamak üzere bir nevi iletişim ağı ve haberleşme kaynağı olmaya başladılar. Bu geliş hareketi, velîd İslâm Emîrliğini dört bir taraftan kuşatan siyâsî ve iktisâdî ambargoya, küresel medyatik kampanyaya rağmen daha faal bir hâl aldı. Kanâatime göre 1996-2001 yılları arası dönemde Afganistan'a gelen ve sonra ayrılıp giden kişilerin sayısı birkaç bin eri buldu. Ama bunlar arasından Afganistan'a yerleşenlerin sayısı 350 âileye yakındı ve farklı uyruklar taşıyan yaklaşık 1400 Arab mücâhid ve muhâcirdi. Orta Asya'dan âileleriyle birlikte gelen birkaç yüz mücâhid ve muhâcir de buna izâfe olunmalıdır. Özellikle de İslâmî hareketlerin, komünistlerin dünya üzerindeki son kalelerinin despotluğuna marûz kaldığı yerler olan Özbekistan ve Tacikistan'dan, aynı şekilde Çin'in işgâl altında tuttuğu ve Müslümanlarına binbir çeşit işkence ve aşağılamayı revâ gördüğü Doğu Türkistan topraklarından gelenler...

● İşte bu atmosfer içinde.. Arabların ana cihâdî örgütlenmeleri sâhada hâzırdı ve bunların eski komuta kademeleri nezdinde, hazırlık ve inşâyla alâkalı yürüyüşlerine yeniden başlama ve -kendi ülkelerinde, tâğûtlar karşısında cihâd damarını ihyâ etme ve o tâğûtî hükûmetlerin enkâzı üzerinde, kendi tasavvurları doğrultusunda, İslâmî hükûmetler kurma yollu- eski hedeflerinin izinde seyirlerini devâm ettirme umutları tekrâr canlandı.

● Bu makâmda sadece ve sadece o seyir çizgisine ilişkin tarihçenin bir özetini kayda geçirme sadedinde olduğumu, yoksa şu kısa çerçeve içinde o topluluklara, kitlelere, onların hedeflerine ve çalışma yollarına dâir bir değerlendirme sadedinde olmadığımı belirteyim. Bu konuyla ilgili genel detayları ise yukarıda işâret ettiğim kitâba bırakacağım ki Allah'tan niyâzım bana bu kitâbı yine O'nun rızâsına uygun bir şekilde kaleme alabilmekte inâyet ve tevfîkini yâr etmesidir.

● Aynı şekilde sayılı bazı Arab ülkelerinden yeni birtakım küçük topluluklar ve öbekler yine bu topraklara geldiler. Bunların amacı da kendi kendilerini inşâ idi. Yeni bazı öbekler ve örgüt benzeri cihâdî yapılar doğdu. Bunların müntesibleri, bu atmosfer içinde kendi yollarını açmaya çalıştılar.

● Denilebilir ki: Bu dönem boyunca [Afganistan sâhasında] varlık gösterenlerin kâffesini, bunların ekseriyyeti ana cihâdî yapıların bizzât içinde yer almamış olsalar bile, cihâdîler olarak kabûl etmek mümkündür...

...Beri taraftan Afganistan, bu evrede, ilk evresinde olduğu gibi İslâmî Uyanış'ın sâir çeşitli kesimlerinin yöneldiği bir sâha olmadı. Hiç şübhesiz uluslararası koşullar, bu olgu karşısında [öncekinden apayrı] bir farklılık arzetti ve tâm tersine bir hâl aldı. Nitekim [ilk evrede Afganı-Arabı-Acemiyle bu topraklarda bulunan] ilk topluluk, -daha önce de işâret ettiğimiz gibi- küresel bir kutsama, izin ve destek eşliğinde büyüyüp serpilirken, [ikinci evrede ve Afganı-Arabı-Acemiyle] işbu [ikinci] topluluk, hem onun toprağı, hem bu topraklara hükmedenleri hem de buraya hicret edenleriyle birlikte küresel bir savaşın hedefi ve küresel bir koğuşturmanın merkezi oldu.

● [Yukarıda sözkonusu edilenlerin] Hepsi olmasa bile sevâd-ı a'zamı, fikriyyat ve yönelim olarak cihâdîlerden olsa dahi yine de bunları aşağıdaki ana teşkîlatlar üzerinden tasnîf etmek mümkündür...

...Burada [bunlarla ilgili] sayılar ve değerlendirme konusu bir kenârda tutularak, bu topluluk -hacimlerine göre- aşağıdaki kesimleri kapsıyordu:

1. Askerî Eğitimliler: Bunlar askerî eğitim almak, ondan sonra yola revân olmak için gelen kimselerdi. Bu topraklardaki ikâmetleri, eğitim sürelerini aşmadı. O süre ise birkaç ay ile bir sene arasında gidip geliyordu.

2. Muhâcirler: Bunlar ya bir başlarına ya da âileleriyle birlikte hicret niyyetiyle ve velîd Dâru'l-İslâm topraklarına yerleşmek gâyesiyle gelmiş olanlardı. Bu toprakların imârı yolunda çalışmak ve onlarla birlikte cihâd etmek de bu gâyeleri içreydi. Ayrıca ne Afganistan hârici, ne kendi ülkelerindeki hükûmetlere karşı ve ne de dâhilî veya hâricî diğer düşmanlara karşı cihâdî hedefleri vardı.

3. Cihâdî Örgütlenmeler: Bunlar kendi ülkelerindeki cihâdla[rıyla] ilgili eski plan-programlarını ve hedeflerini devâm ettirmek amacıyla -Arab âleminden yahut diğer bazı İslâm ülkelerinden- gelenlerdi. Kendi yapılanmalarını, "Bölgesel - Gizli - Piramidimsi" yapıların eski geleneksel yolu üzere yeniden inşâ etme sürecini sürdürmek de bu amaç içreydi.

4. Şeyh Üsâme Bin Lâdin ve el-Kâide Yapılanmasının İdârî Kadrosu: Ayrıca bunların davetine katılmış olanlar ki bunların hedefi, Amerika Birleşik Devletleri'ne karşı mücâdeleye davette bulunmak ve bu uğurda çalışmaktı. Bunu da işbu sağlam kale (Afganistan) üzerinden, kezâ onun yeni hükûmetinin (Tâlibân'ın) ve onun [Allah yolunda] bir sabır eri olan Emîri'nin (Molla Muhammed Ömer'in) -...- [/Allah gani gani rahmet etsin] himâyesine sığınarak yapmaktı.

5. Orta Asyalı Acem Cemâatler ve Örgütlenmeler: Bunların hedefleri, Dâru'l-İslâm'a hicret, ona destek olmak ve onunla birlikte cihâd etmek ile kendi ülkelerinde cihâd için hazırlıkta bulunmak arasında çeşitleniyordu. Bu cemâatlerin en önemli ve en büyükleri ise "Özbekistan Mücâhidleri" ile Çin işgâli altındaki "Doğu Türkistan'ın Mücâhidleri" idi. Diğer bazı cemâatler de bu kapsamdaydı.

6. Pakistan'lı Mücâhidler: Bunlar Pakistan'daki bazı âlimlerin tilmîzleri ile dînî medrese talebelerinin bir karışımıydı. Fikir ve minhâc bakımından da Tâlibân'ın bir uzantısıydı.İzâfeten Keşmîr Cebhesi'nde faaliyyet gösteren muhtelif cihâdî yapılara mensûb kimseler de bu dâire içindeydi ki bunlar, faaliyyetlerini devâm ettirebilmek için Afganistan'ı iyi bir hazırlık hattı, bir arka cebhe olarak gören kimselerdi. Ayrıca herhangi bir cemâate ve/ya örgüte bağlı olmayan ferdî anlamda mücâhid kişiler de bu kapsamdaydı. Hiç kuşkusuz Afganistan'daki Pakistanlı kesimin varlığı, iki ülkenin birbirine yakınlığı ve Afganistan davâsı dolayımında içiçe geçmişliği gibi durumlar netîcesinde, yukarıda zikri geçen çeşitli yapıların tamâmının hacmine denk gelecek veya onu geçecek bir kıvâma ulaşmıştı.

● Bu evre, Cihâdî Akım'ın, yeni bir boyutta gelişmesi ve ilerlemesi adına ileri bir aşamayı oluşturdu.

Hiç kuşkusuz **Şeyh Üsâme Bin Lâdin**'in, [bir seferberlik hamlesi kapsamında] hem **Amerika**'ya karşı hem de onun Müslümanlara yönelik düşmanlığı karşısında başlatmış olduğu basın-yayın yollu *çalışmaları*.. Harameyn Diyârı'nı, Amerikalı ve Batılı işgâlden kurtarmak yolundaki çağrıları.. sonra bu çağrılarına yeni bir boyutu, Filistîn davâsını sâhiblenme boyutunu katması, Amerika'nın [tüm] dünya ölçeğinde Müslümanlara yönelik düşmanlığını Filistîn'de Müslümanlara yönelik siyonist İsrail'in düşmanlığıyla irtibâtlandırması, Kudüs'de Haremlerin Üçüncüsü'nü ve onun mescidi el-Aksâ'yı da Harameyn davâsına bağlaması; evet tüm bu, yoğun/odaklı ve düzenli *seferberlik hamlesi*, ayrıca Amerikan basın-yayın araçlarının bu *hamle* karşısında gösterdiği devasa karşı tepkiler; yine işbu karşılıklı tarafların/ve onların birbirlerine karşı duruşlarının, hem Amerikan hem küresel hem de Arab tv/kanallarına, özellikle de Katar merkezli -sözkonusu bu medya eksenli çatışmanın dünyadaki milyonlarca Müslüman izleyiciye ulaşmasında merkezî bir rol oynayan- "el-Cezîre" kanalına konu olması, evet, bütün bunlar, **Cihâdî Akım**'ın, yaşanan bu merhale dolayımında küreselleşmesi doğrultusunda yeni bir boyut kazanmasına neden oldu. Beri tarafta Arab unsurlu örgütlenmelerin ekseriyyeti veya bunların tamâmı, ne kendi "Bölgesel - Gizli - Piramidimsi" plan-programları ve hedefleri adına herhangi bir değişiklik yapmış ve ne de -ta 2001 yılının son demlerine kadar- Şeyh Üsâme Bin Lâdin'in daveti/çağrısı doğrultusunda bir yön tutmuştu. En sonunda Amerika, onları, o tarihten sonra zecren bu yöne doğru bir yol tutmaya icbâr etmişti.

● Bu dönem son derece önemli ve İslâm âlemi üzerinde de oldukça etkili küresel birtakım hâdiselere şâhidlik etti. Bu hâdiselerin en başında Filistîn İntifâda ateşinin tutuşması ve yıllar öncesinden harekete geçmiş olan 'Taşın Devrimi/Taşlarla Kıyâm' aşamasından -2002 yılından itibâren varlık gösteren- silâhlı faaliyyetler ve istişhâd eylemleri aşamasına intikâl etmiş olması geliyordu. Bu yükselişin netîcesinde, ayrıca Amerika'nın 1991 yılından bu yana Irâk'a uyguladığı öldürücü ve yıkıcı ambargonun etkilerinin daha fazla artması ve bizzât bu ambargonun da etkileri sebebiyle, izâfeten Amerika'nın önderliğinde ve dünya ülkelerinin tamâmının, özellikle de Arab ve İslâm âlemi devletlerinin cümbür-cemâat ona eklenmesiyle birlikte yürütülen teröre karşı küresel savaş ile güvenlik koğuşturmaları kampanyalarının iyice alevlenmesi gibi bütün o hâdiseler netîcesinde Arab âlemindeki koşullar, ülkelerinin tamâmını içine alacak şekilde alabildiğine çetrefilleşti.

Çok geçmeden de Afganistan'daki Arab topluluğu ve aynı şekilde bu topluluğun remzi olan Şeyh Üsâme Bin Lâdin, kesintisiz bir şekilde hem Arab âleminin hem de küresel basın-yayın araçlarının *vazgeçilmez gündemi* hâline geldi/ler. Bu hâlleriyle de İslâmî Uyanış'ın hareketlenmesinde, ayrıca Cihâdî Akım'ın ve onun dünyadaki destekçilerinin ufkî anlamda büyük bir yayılma alanı kazanmasında bir ilhâm kaynağı oldular.

● Arab unsurlu *bu* örgütlenmeler, merkezler ve topluluklar/gruplar, Afganistan'da kendilerini [yeniden] inşâ edip/toparlama sürecine girdiler.. 2000 yılına henüz daha varılmadan önce ise [bu] cemâatlerin yahut kampların yahut toplulukların ve cihâdî plan-projelerin sayısı, ancak "**ondört**" topluluk veya örgütlenme veya kampa ulaştı. Bunlar, Tâlibân tarafından resmî olarak tanınmıştı. Ayrıca kontrol, koordinasyon ve işbirliği programları çerçevesinde -ister onların desteğiyle ve Tâlibân'la birlikte cihâd etmeleriyle ilgili koordinasyon isterse de kendi projeleri bazında olsun- Savunma ve İçişleri bakanlıklarıyla, keză istihbârat birimiyle irtibâtlandırılmış yapılardı. Pakistanlı gruplar hâric ki bunların da kendilerine hâs bir düzenleri vardı ve çoklu bir yapıydı.

● Birbirlerinden tamâmen bağımsız olan bu topluluklar aşağıdaki gibiydi:

Arab Olmayan Gruplar:

1- Özbek Mücâhidler: Diğer gruplara nisbeten sayıca daha büyük bir gruptu. Hedef itibâriyle plan-programları ise cihâdı Özbekistan'a taşımak ve Amerikancı-Komünist (!) "Kerimof" rejimini yıkmaktı. Bunu da Afganistan'daki koşulların Tâlibân lehine iyice oturması hâlinde ve onlarla tâm bir planlama-programla çerçevesi içinde yapmaktı. O dönemlerdeki programıysa eğitim, hazırlık ve kendi unsurlarını askerî bakımdan yetiştirmekti. Ayrıca Tâlibân'la irtibâtlı bir topluluktu. Emîrleri "**Muhammed Tâhir Cân**", "Molla Muhammed Ömer"e Genel İmâm olarak biat etmişti. Tâhir Cân'ın nâibi olan meşhûr askerî komutan "**Cuma Bay**" da aynı şekilde Molla Muhammed Ömer'e biat etmişti; Allah [her üçüne de gani gani] rahmet etsin. Bunların, Afganistan Özbekleri çevresi içinde/ve bunlara yönelik davet ve askerî seferberlik konusunda gerçekten de *ciddî* bir programları vardı.(İşbu Afganistan Özbekleri, sayıları beş milyonu aşkın olduğu söylenen bir kesimdir. Bunların pek çoğu, ta Çarlık döneminden itibâren varlık gösteren işgâl ve istîlâ, bunu müteâkiben Lenin ve Stalin tarafından yapılan toplu katliâmlar döneminde Özbekistan'dan hicret edip gelen muhâcirlerden oluşmaktadır.) Yine bu grup, nizâmlı-intizâmlı, yüksek derecede nitelikli ve mâddî imkânlara sâhib bir gruptu. Nitekim pek çok ülkeye yayılmış bulunan muhâcir Özbek kesimler bunlara destek oluyordu.

2- Çin'in işgâli altındaki Doğu Türkistan'dan gelen Mücâhidler: Sınırlı sayıda bir gruptu. Bunların çoğu ise Çin rejiminden kaçmak sûretiyle gizlice hicret edip gelen kimselerdi. Plan-programlarıysa -Çin'in Doğu Türkistan'da uyguladığı politikalar ve Müslümanların yaşadığı zorlu şartlar göz önünde bulundurularak- eğitim eksenliydi; keză geniş kapsamlı ve uzun vadeliydi. Şöyle ki, Çin'in ardı ardına gelen [despot] hükûmetleri, Doğu Türkistan topraklarında Çinli unsurları iskân politikasını/Çinlileştirme Politikasını uygulamaya koymuş ve bu toprakların nüfûs harîtasını değiştirmek konusunda başarıya ulaşmıştı. Öyle ki Türkistanlı Müslümanların sayısı, ezici çoğunluk olmaktan çıkıp neredeyse nüfûsun yarısı gibi bir orana düşmüştü. Nitekim Çinliler, Doğu Türkistan'ı, "Yeni Toprak" anlamına gelen "Shinjang (Sincan)" olarak adlandırmışlardı. Mao Zedong'un komünist yönetiminden itibâren varlık gösteren

ağır/ceberrut uygulamalar ise şimdilik bir kenârda dursun. Yine bu grubun bir diğer programı ise kendi unsurlarından bazılarını, öncelikle kendi ülkelerine, oradan daha fazla muhâcir çıkarıp getirmek üzere göndermek, akabinde bunları, Çin karşısında gerçekleştirme niyyeti taşıdıkları askerî çalışmaya bir hazırlık kapsamında eğitmekti. Bu grubun Emîri Şehîd Şeyh "**Ebû Muhammed et-Türkistânî**" idi. Emsâline ender rastlanır biri ve faal bir adamdı. Kendisini Allah'a karşı tezkiye etmeksizin diyebiliriz ki dînini muhâfaza uğruna firâra sığınmış mücâhidlerin en mükemmel örneklerinden biriydi. Onu -Allah rahmet etsin- 2003 yılının Kasım ayında "Vezîristân" bölgesinde **Pakistan ordusu katletti**; Allah da onları katletsin..! Yine bu grup da genel bir biat çerçevesinde Molla Muhammed Ömer'e biat etti. Molla Ömer, -Tâlibân'ın, Amerikan baskılarını dengeleme adına Çinle iyi ilişkiler kurma ihtiyâcına binâen- kendilerinden Çin'e yönelik fiilî programlarını bir kenâra bırakmaları ve onlara katılan kimselerin eğitimiyle iktifâ etmeleri talebinde bulundu. Onlar da buna bağlılık gösterdiler.

3- Türk Mücâhidler: Türklerden ve Kürdlerden oluşan küçük bir grup idiler. Gerçekten de gizli bir şekilde çalıştılar. Programları ise [askerî] eğitimdi. O dönemlerde kendi ülkeleri içinde fiilî herhangi bir plan-programları var mıydı bilemiyorum.

Arab Gruplar:

4- Allah Teâlâ onu korusun [/Allah Teâlâ rahmet etsin] Şeyh Üsâme Bin Lâdin'in önderliğinde **"el-Kâide" Örgütü**: Plan-programları ise malûmdur ve -daha önce de açıkladığımız gibi- Şeyh Üsâme Bin Lâdin de "Emîrü'l-Müminîn"e/Molla Muhammed Ömer'e İmâm olarak biat etti.

5- Libya menşeli **"el-Cemâatu'l-İslâmiyye el-Mukâtile"**: Emîrleri -Allah esâretini gidersin- "**Ebû Abdullah es-Sâdık**" idi. Temel plan-programları ise Libya'da Kazzâfî rejimine karşı cihâd için hazırlıktı. Ayrıca genel cihâdî davâlara destek ile katılım sağlamaktı; Tâlibân'a destek de bu kapsamdaydı ki, bu konuda çok iyi bir katkıları da oldu.

6- Fas (Marâkeş) menşeli **"el-Cemâatu'l-İslâmiyye el-Mucâhide**": Plan-programları, hazırlık yapmaktı ve gelen, çoğu da geldikten sonra giden kendi unsurlarını askerî açıdan eğitmekti. Hedefleri ise Mağrib-i Aksâ'daki hâkim rejime karşı cihâddı. Emîrleri **Ebû Abdullah eş-Şerîf** adında biriydi.

7- Mısır menşeli **"Cemâatu'l-Cihâd"**: Büyük bir ölçüde küçülmüştü. [O dönem itibâriyle] hedefleri ise Cemâati yeniden inşâ etmek ve dağılan unsurlarını derleyip toparlamaktı. Hedeflerine gelince, malûm bir şeydir ve Mısır'daki hâkim rejime karşı cihâddır. Emîrleri ise -Allah Teâlâ kendisine hıfzıyla inâyet buyursun- Şeyh **Doktor Eymen ez-Zevâhirî** idi.

8- Mısır menşeli **"el-Cemâatu'l-İslâmiyye"**: Gerçekten de küçük bir gruptu. Bu topraklardaki varlıkları, hicret vasfıyla sınırlı kalmıştı. "Şiddet Eylemlerini Durdurma Girişimi" olarak bilinen vâkıa zımnında Mısır rejimine karşı cihâdı durdurma girişimini

benimsemesi aşamasından sonra ise kayda değer önemde herhangi bir faaliyyetleri olmamıştı. Önemli sembol isimlerinin çoğu ise -malûm olduğu üzere- Îrân'da ikâmet ediyordu. Bunların bazıları Tâlibân'ın son demlerinde Afganistan'a intikâl etti.

9- Cezâyirli Mücâhid Gruplar: Hedefleri, [Cezâyir'de] başlarına gelen [malûm] felâketlerden sonra Cezâyir'de cihâd[safların]ı yeniden düzenlemek için dağınık hâldeki kardeşlerini ellerinden geldiği kadarıyla derleyip toparlamaktı.

10- Tunuslu Mücâhidlerin Grubu: Hedefleri, Tunus'ta [muhtemel bir] cihâd için hazırlıktı; askerî eğitimdi ve Tunuslu gençleri toplamaktı. Kamplarının, askerî eğitim yollu katkıları vardı. Ayrıca bunların arasında daha önce Bosna'da cihâd etmiş bazı kadrolar da bulunmaktaydı.

11- Ürdünlü ve Filistinli Mücâhidlerin Grubu: Hedefleri, Ürdün ve Filistîn'de cihâd etmek üzere hazırlık ve askerî eğitimdi. Emîrleri ise "**Ebû Musab ez-Zarkâvî**" kardeş idi[1].

12- Halden Kampı (Genel Bir Askerî Eğitim Kampı): Bu, Arabların en eski kamplarından biri olup kuruluş tarihi Şeyh Abdullah Azzâm ile Mektebu'l-Hademât günlerine döner. Bu kampın Emîri -Allah esâretini gidersin [r.]- "**İbnu'ş-Şeyh**" adıyla

---

1 [Allah Teâlâ onu, O'nun yolunda şehîd olanlardan biri olarak kabûl buyursun ve makâmını Firdevs Cennetleri'nde kılsın. Filistîn ile Ürdün'de olamasa bile öncelikle Afganistan'da, akabinde Kuzey Irâk-Kürdistan-Hormal mıntıkasında, en nihâyet Irâk sâhası üzerinden bütün bir dünyada iz bırakarak göçtü gitti bu dünyadan... Kâfirlerin öldürdük diye göbek attıkları, vurulmuş bedeninin resmini oraya buraya astıkları, Hamza misâli bir aslandı. Son dönemlerinde yaptığı konuşmalar üzerinden görülense -tabîî ki görebilen için- tepeden tırnağa âhiret kesilmiş bir Allah eri manzarasıydı. Denilebilir ki, Müslümanların çektiği acılar pek ama pek az kişinin yüzüne onun yüzüne yansıdığı derecede yansımıştır. Hayfa, hezar defa hayfa ki had bilmez ebleh bir kesim, onun o güzelim mîrâsını yağmaladı; ne Kitâb'a ne de akla ve mantığa sığacak işlerle onun ismini karalamaya kalkıştı. Bunların yaptıklarına bakan -çok bilmiş- bazı gazeteci artıkları ise daha ileri gidip ipe sapa gelmez ithâmları ona yamamaya çalıştı. **Ebû Musab ez-Zarkâvî**'yle ilgili, üzerine basa basa vurgulanması gereken bir şey varsa, o da, bilhassa bu şahsiyyet hakkında konuşan kimselerin, onun yazdıklarını mutlaka okumaları ve konuşmalarını da dinlemeleridir. Bilmem hocası falankes bile onu uyarmışmış, ona mektûb yazmışmış gibi ifâdelerle başlayan cümleler, kimin kime ne yazdığı okunmadan dile dolanmamalıdır. Hâsılı "**Zâlimleri kahr eylemekdir ayn-ı adâlet / Şiddet günü bir lâzımedir arz-ı besâlet**" demiş ya Abülhak Hamid, işte o demlerin, öyle yiğit bir eriydi. Terörist miydi?! Allah gani gani rahmet etsin ve öyle teröristleri düşman başından eksik etmesin..! **//** Yukarıda ismi geçen şahsiyyetler arasında hayâtta olan neredeyse yok gibidir ve bazıları da Amerika'nın ve uşaklarının elinden dünya kadar işkence görmüştür. // Bir not daha: Müellif yukarıda ondört âdet yapıdan söz ediyor; bu yapılardan biri içre "**Halden Kampı**" zikrediliyor; meselâ, bu kamp hakkında vikipedia'nın Arabca bölümünde karşınıza çıkan ilk cümle, "el-Kâide'nin Afganistan'daki yüzlerce (.!!!.) askerî eğitim kamplarından biri..." oluyor; akabinde bir sürü yalan-yanlış bilgi servis ediliyor. Dememiz o ki, hem bu yapılar hem de bunlarla alâkalı şahsiyyetler hakkında verilen bilgilere, basın-yayın araçları üzerinden -a böyle- "yüzlerce" kuyruklu yalan ekleniyor; ondan sonra asıl gerçeklik bir köşede âdeta inzivâya terk ediliyor; onun yerine ise kuyruklu yalanlar ortalıkta fırıldak gibi dönüp duruyor; bunları, üstelik yarım yamalak ve o kaypak batılı kaynaklar üzerinden okuyanlar da bir şey biliyormuş edâsıyla orada-burada caka satıyor; bu yalan/uyduruk dünya üzerinden bilmem ne uzmanıymış türünden titrler taşıyor! Birileri de diyebilir ki, e çok görmemek lâzım nasıl olsa bu çağa "yalanlar çağı" deniyor. Mtrcm.]

bilinen Mücâhid Şeyh "**Sâlih el-Lîbî**" idi ve kendisine -Allah esâretini gidersin- Ebû Zubeyde kardeş[imiz] yardımcılık ediyordu. Kampın hedefleri ise her nerede olursa olsun cihâdı desteklemek için mahza eğitim amaçlıydı. [Bu kamp] uzun yıllar içinde çok güzel bir verim koydu ortaya ve 1989 yılındaki ilk kuruluşundan bu yana burada eğitim görenlerin sayısı belki de yirmi bini aştı.

13- Şeyh Ebû Habbâb el-Mısrî'nin Kampı (Genel Bir Askerî Eğitim Kampı): Patlayıcı ve kimyevî mâddeleri hazırlama ve kullanma konusunda uzman bir eğitim kampıydı.

14- el-Ğurebâ Kampı Grubu (Bizim Grubumuzdu), Tâlibân'la irtibâtlıydı (ve onun da "Genel Bir Askerî Eğitim Kampı" vardı; ayrıca bir "İnceleme-Araştırma ve Konferans merkezi" bulunmaktaydı.): Bunu 2000 yılında kurmuştum. Amacım, fikrî, menhecî, siyâsî, şer'î, terbiyevî ve askerî hazırlık üzerine kurulu kapsamlı bir eğitim merkezi, bir medrese inşâ etmekti. Bunu ise Afgan Arablar sâhasının -her iki evresi özelinde eşit bir düzeyde- muhtâcı olduğu bir eksiklik olarak görmüştüm. Kuruluşa ilişkin diğer bir hedef ise (işbu Eser içre detaylandırmaya çalıştığım) Küresel İslâmî Direniş Çağrısı'na bir girizgâh olmasıydı. Aynı şekilde Afganistan İslâm Emîrliği'yle organik bir bağa sâhib olmak, onun teşekkülüne katkıda bulunmak, onu savunmak ve Afganistan'da doğrudan doğruya Emîrü'l-Müminîn Molla Muhammed Ömer'le koordineli bir şekilde çalışmaktı.

Bu grubun hedeflerini Molla Muhammed Ömer'e kısa bir şekilde açıkladım ve 15 Muharrem [1422] 2001 yılında kendisine biat ettim. Bizim grubumuz o ân-dan itibâren Emîrü'l-Müminîn'e bağlandı ve Afganistan İslâm Emîrliği'nin Savunma Bakanlığı üzerinden çalışmalarını yürüttü.

● Ondan sonra Tâlibân'a ve Afganistan'a karşı Amerikalı – Batılı ve İslâm âlemi devletleri katkılı savaş iyice yükselişe geçti. Özellikle de Şeyh Üsâme Bin Lâdin ile el-Kâide'ye karşı ki onlar, Amerika'nın Nairobi ve Dârusselâm'daki konsolosluklarına yönelik iki saldırının gerçekleşmesini sağlamışlardı. Ayrıca Yemen-Aden limanındaki Amerikan savaş gemisi "[USS] Cole"e karşı, yine 1997-2000 yılları aralığında, diğer bir istişhâd hücûmu gerçekleşmişti. [Sözü geçen o savaşı kızıştıran] bir diğer sebeb ise Şeyh Üsâme Bin Lâdin'in, oraya geldiği günden itibâren, Afganistan üzerinden -bir dizi gazete ve televizyon görüşmeleri yoluyla- yaptığı basın yayın faaliyetlerinin artmış olmasıydı ki o programlar çerçevesinde de Müslümanları, Amerika'ya karşı savaşa ve cihâda teşvîk ediyordu.

● Bilahare Amerika'nın ve küresel güç/odaklarının baskıları arttı. Ciddî tehdîdler savruldu. Afganistan'a yönelik iktisâdî ve medya eksenli kuşatma, ambargo süreci devreye sokuldu. Yine Amerika, Afganistan'daki "teröristlere", özellikle de onun anîd düşmanına, Şeyh Üsâme Bin Lâdin'e karşı savaş açacağını duyurdu. Ondan sonra olan oldu ve 2001 yılı 11 Eylül günü meseleye son noktayı koyan hâdise vukû buldu.

● el-Kâide mensûbu bir grup, 2001 yılının 11 Eylül günü sabahı, o meşhûr, o tarihî istişhâdî hücûmunu gerçekleştirdi. Pentagon'u vurdu, İkiz Kuleleri devirdi.

el-Kâide, her ne kadar bu operasyonların sorumluluğunun kendisinde olduğunu ilân etmemiş olsa bile yine de Amerikalıların gözünde bir numaralı zanlı belliydi ve ellerindeki ipuçları da kendileri için çok, ama çok açıktı.

Amerika, Afganistan'a saldırmak, Tâlibân'ı devirmek ve orada kendisine bağlı bir hükûmet kurmak karârını aldı. Tâlibân'dan yok edebildiği kadarını yok etmek ve bu topraklarda Emîrü'l-Müminîn Molla Muhammed Ömer'in kanatları altında olan Arab-Acem cihâdî topluluklardan katledebildiği kadarını katletmek de bu karârın içindeydi.

Bu makâmda, son derece önemli olan ve bizzât yaşayarak gördüğüm, daha ötesi Afganistan'da kendisinin bir parçası olduğum bütün o hâdiselerin tarihini detaylı bir şekilde irdeleme sadedinde değilim. Daha önce de arzettiğim gibi eğer Allah nasîb ve müyesser eylerse bunları yazmaya dâir bir azmim var. Ama bu noktada sadece bu bölümle irtibâtı bulunan kısmı ele almakla yetineceğim ki o da sözkonusu o [11 Eylül nâmlı] hâdisenin Cihâdî Akım'ın seyri üzerindeki etkisidir.

Nitekim bu aşamayı takîb eden 2001-2004 arası üç yıl boyunca Cihâdî Akım, bir çağdaş dönem Uhdûd mihneti sürecine girdi ve bu mihnet süreci onun kadrolarının çoğunu [alevleri arasına alıp] yuttu.

Ondan sonra ve o hâdiseden iki yıl sonra gelen Irâk'ın işgâl edilmesi sonrasında yeni bir tarihî merhale başlamış oldu. Bu tarihî merhale ise Cihâdî Akım'ın tarihiyle ilgili olduğu kadar Arab ve İslâm âlemindeki bütün bir İslâmî Uyanış'la ilgiliydi. Hattâ ve hattâ bütün bir dünyayla...

[11 Eylül Adlı] Hâdisenin Doğurduğu Bazı Meseleler ve Artçıları

Hiç kuşkusuz düşmanın 11 Eylül saldırılarında yaşadığı kayıp, her türlü ölçüyle çok büyüktü. Ayrıca umudum odur ki -inşâallah- bu hâdise, adına "Amerika Birleşik Devletleri" denilen ve çağdaş Batı medeniyetinin ne derece vahşî olduğunu en zirve noktasıyla tecessüm ettiren, o vahşeti ise Avrupalı ve -katkısı eksik olmasın- Rusya gibi sömürgeci devletlerden devşiren, ondan sonra bütün o şeytânî vasıfları bizzât mîrâs alarak tüm o temeller üzerine çağdaş dönem Haçlı–Yahûdî müstekbir düzenini kuran o yabanî barbar devletin gerçek düşüşü için vurulmuş ilk kazma darbesi olur.

Evet, hiç kuşkusuz **el-Kâide**, Afganistan'daki **Afgan Arablar**'ın, işbu Mücâhidler kitlesinin temel parçalarından biriydi. O Afgan Arablar da kendi varlıklarıyla genel **Cihâdî Akım**'ın önemli bir parçasıydı. Bu Akım ise Müslümanların ekseriyyet ülkelerinde, hattâ pek çok [ecnebî] sürgün ülkesinde bile yayılmış olan çeşitli toplulukların, cemâatlerin ve örgütlenmelerin toplamından oluşuyordu. Aynı şekilde âlimlerden, mütefekkirlerden, davetcilerden, yazarlardan -cihâdî fikriyyatı taşıyan ve bu konuda belli bir yönteme sâhib olan ve hem Allah'ın Şerîatı'nı ikâme hem de Müslümanlara ve İslâm'a yönelik zulümleri bertaraf etmek yolunda ve Ümmet'in birikmiş sorunlarını çözüme kavuşturma adına başka bir çözüm yolu olmadığı/ve kalmadığı için silâhlı

faaliyyet düşüncesini benimsemiş olan- pek çok cihâdî unsuru ve ferdleri de içine alıyordu.

Amerika'nın çarkı, sözü geçen bütün o Cihâdî Akım'ı, onun bütün bileşenlerini, hattâ sempatizanlarını, hattâ ve hattâ farklı okullarıyla birlikte bütün bir İslâmî Uyanış kesimi arasından tasfiye etmeyi düşündüğü herkesi, "**el-Kâide**" adı altında, kendi dişlilerinin arasına aldı ve bunların tamâmını, yürütmüş olduğu o savaşına, "**terörle mücâdele**" sloganı altında bir hedef kıldı. Bu ise başlıbaşına ele alınması gereken bir araştırma konusudur ve bunun yeri ise bu kitâb değildir. Başlıbaşına diyoruz, zîrâ Amerika, gerçeklikle alâkası olmayan o genelleme üzerinden son derece çirkef ve çirkef olduğu derecede cân alıcı birçok hedefe ulaştı.

New York'taki İkiz Kuleler'in düşüşünü ve Pentagon Duvarı'nın Amerikalı generallerin başları üzerine çöküşünü İslâmî saflar içinde de pek çok çöküş hâli izledi ve çeşitli kesimler ağır birtakım zararlar gördü. İslâmî Uyanış'ın bütün okulları ve bütün tarafları da sözkonusu bu zararın kendilerine ulaştığı kesimler arasındaydı. En fazla zarar görense ferdleri, komutanları ve cemâatleri bazında her yerde Cihâdî Akım'dı; onun muhtelif örgütlenmelerinin ve yapılanmalarının tamâmıydı. Hattâ bu hâdisenin artçıları ve düşmanın karşı tepkileri her yerde her Müslümanı içine aldı. [İşte] İslâmî Uyanış çevreleri içindeki pek çok kişinin, hattâ cihâdî olan bazılarının bile, bu şanlı eyleme hoş olmayan gözlerle bakmasının bir sebebi de buydu.

Pek çok samîmi Müslüman, şunlara inanarak bu eylemi eleştirdi:

– Bu eylem, belâyı Müslümanların üzerine çekmiştir ve onları -sonuçta mutlaka kaybeden taraf olacakları- dengesiz bir savaşın içine çekmiştir.

– Amerikan saldırısına haklı bir gerekçe sunmuştur ve onun eline, İslâm âlemini tekrâr işgâl etmesi, Müslümanlara en ağır kayıpları verdirmesi yolunda bir gerekçe tutuşturmuştur.

– Cihâda destekle alâkalı pek çok yerel ve bölgesel çaplı zâtî/özel projenin bilfiil ve kendiliğinden ibtâl edilmesini getirmiştir.

– Daha ötesi Afganistan'daki velîd İslâm Emîrliği'nin yok edilmesine; Cihâdla ilgili pek çok projenin, bunların cemâatlerinin ve liderlerinin çoğunun, kendisine sığınmış olduğu yegâne üssün ilgâ olunmasına sebebiyyet vermiştir, ilh...

Bu eleştirilerin pek çoğunun, bizim de görüp gözlemlediğimiz delîlleri vardır ve meseleye bu bakış açısıyla yaklaşıldığı zaman, belki de bu bakış açılarının kendilerini haklı çıkaracak gerekçeleri de olabilir.

Ama diğer bir taraftan ve meseleyi bütün verileri/ve bütün boyutlarıyla ele almak adına [şunu diyebiliriz ki]: Amerika'nın İslâm âlemiyle, hattâ üçüncü dünya ülkelerinin tamâmıyla, özellikle de Orta Doğu bölgesiyle ilgili politikalarını takîb eden, bunu da Amerikalıların uygulamaları üzerinden, ayrıca onların büyük aydınları, kuramcıları ve politik stratejilerini belirleyen kişilerin açık/alenî yazıları üzerinden, oradaki büyük

araştırma merkezleri tarafından hazırlanıp yayınlanan, kuramlarını ise büyük düşünürlerinin belirlediği -meselâ Kissinger, Nixon, Huntington gibilerin yazıları- kitâblar, raporlar ve araştırmalar üzerinden yapan bir kimse Amerika'nın, yirmibirinci yüzyıla ilişkin Amerikan politik hedeflerini ve dünyanın kontrolünü tek başına ele alma yönlü azgın emelini açık bir şekilde ortaya koyduğunu ve bunu çeşitli vesîlelerle duyurduğunu görür. Zâten bu, 11 Eylül hâdisesinden bağımsız bir şekilde, bu olay olsa da olmasa da, yaşansa da yaşanmasa da çoktan uygulamaya konulmuş bir programdı.

Meselâ **Nixon**'un, "Savaşsız Zafer [**Victory Without War**]" adlı kitâbında açıkça dile getirdiği bazı husûslar şöyledir: – Amerika'nın üzerine düşen, **XXI. yüzyıl**ın bir Amerikan Yüzyılı olması için çalışıp çabalamaktır. [Dolayısıyla] – **Sovyetler Birliği**'ni parçalamak için mutlaka çalışması gerekmektedir; – **Çin**'in kalkınmasını engellemeli ve onu birbirleriyle çatışan etnisiteler şeklinde parçalayıp dağıtmalıdır; – **Avrupa birliği**nin kuruluşunun önüne geçmelidir; – **Güneydoğu Asya**'nın sanâyi alanındaki ilerleyişini durdurmalı ve kontrol altına almalıdır; – (Yine onun ifâdeleriyle) Ayaklanıp kalkınma hazırlığı içinde kıpırdanış gösteren **Müslüman dev**i kontrol altına almak için plan-program yapmalıdır...

...Aynı şekilde Amerika, petrol kaynaklarını işgâl etmek için, ta yetmişli yıllarda **Carter** döneminden itibâren "**Marines**" kuvvetlerinden âcil müdâhale birimleri oluşturdu. **Radikal haçlılar**ın doktrinleri üzerine kurulu politikalar da bunlara eklenmelidir. İşbu radikal haçlılar, İncîl-Tevrât eksenli/**evanjelist** tasavvurlarını, -fanatik Amerikan Hıristiyan mezhebine bir temel teşkîl etmek üzere- **siyonist** birtakım yorumlar doğrultusunda belirleyen/bunların üzerine inşâ eden kimselerdir. O fanatik Amerikan Hıristiyan mezhebi de en nihâyetinde, Filistîn'in kuzeyinde, "**Armegeddon**"da yaşanacağını ve Hıristiyanları kurtarmak için [Îsâ-]Mesîh'in inişine bir girizgâh olacağını düşündükleri büyük savaşı/bir kıyâmet savaşını beklemek üzere, o âna kadar İsrail'i ve Yahûdîleri desteklemek düşüncesi üzerine kuruludur. **Medeniyetler çatışması** ve **beyaz ırkın üstünlüğü** gibi tezler üzerine kurdukları bazı adi/sapkın felsefeler de diğer bir kalemdir. *Hâsılı* bu malûmatlar artık küresel basın-yayın araçlarının uluorta konuştuğu şeyler hâline geldi. Örneğin ["**Neocons**" denilen] "**Yeni Muhâfazakârlar**" olgusu gibi.. bunlar ise -Bush ve yardakçılarının da mensûbu olduğu- Siyonistleşmiş Hıristiyan kesimdir, [**Zio-Christians** denilen tâifedir].

Amerika'nın, Sovyetler Birliği'nin dağıldığı günden beri zâten bizim diyârlarımıza doğru harekete geçmiş olduğunu, bu sürecin açılışını da Körfez Savaşıyla yaptığını, akabinde bu süreci, adına 'İslâmî Köktencilik' dedikleri olguya karşı güvenlik eksenli birtakım kongre dizileriyle devâm ettirdiğini gösteren delîller gerçekten de çok, ama çok fazladır. Nitekim güvenlik eksenli o kongreler, "Reagan – Thatcher – Gorbaçov" üçlüsünü bir araya getiren önemli toplantının akabinde sökün etmişti. O toplantıda alenî bir şekilde İslâm'ı, Soğuk Savaş'ın bitişi sonrasında Batı Medeniyeti'ne, medeniyet eksenli bir düşman olarak belirlediler. Ayrıca Varşova Paktı'nın bileşenlerini de NATO Paktı'na katma karârı aldılar. Böylece Varşova Paktı da Müslümanlara karşı Haçlı savaşını yürütecek olan NATO Paktı'na girmiş oldu.

Yukarıda arzetmiş olduğumuz bu gerçekliği isbât eden pek çok belge vardır, ama sözü fazla uzatmış olmamak endişesiyle bunlara yer vermeyeceğiz. Her hâlükârda bu bilgiler, Müslüman ve Arab aydınlar arasında, ayrıca basın-yayın organlarında şöhret bulmuş şeylerdir.

Bunların tamâmı ise en nihâyetinde şu kapıya çıkmaktadır: Amerika, İsrail ve Batı Avrupa, 11 Eylül'de vukû bulan hâdiseden daha önce zâten yönünü bize doğru çevirmişti ve çoktan yola koyulmuştu. Ayrıca Amerika, el-Kâide hiç olmamış ve 11 Eylül patlamaları da hiç yaşanmamış olsa bile yine de bu yolda herhangi bir mazeret üretmekten âciz değildi. Aynen Irâk meselesinde yaptığı gibi ki, Kuveyt Savaşı üzerinden Körfez'i işgâl etmek için Irâk'ı bahane etti. Şu günlerde [!] Irâk'ı işgâli ve Şâm ile Mezopotamya coğrafyasına doğru yayılmak için ürettiği bahaneler de aynen bu şekildedir. Dolayısıyla akıl ve mantıkla ve de yaşanan gerçeklikle ilgili bütün delîller /ve veriler, bu saldırının sebebinin 11 Eylül hâdisesi olmadığını isbât etmektedir. 11 Eylül'ün sebeb olduğu bir şey varsa, o da bu kaçınılmaz çatışma sürecini hızlandırmış olması ve onu biraz daha "dramatik" kılmasıdır.

Hattâ Amerika'nın Afganistan'a yönelik saldırısının sebebi bile küresel basın - yayın organlarının tamâmı düzeyinde ve pek çok siyâsînin de dilinde müsellem bir olgu olarak şudur: Amerika bu saldırıyı, Orta Asya petrolleri konusundaki çıkarları ve bu petrolleri Afganistan üzerinden Körfez'e taşımayı garanti altına alacak, ayrıca bu yolla Çin'i çevreleyen Amerikan çemberini kapatma işlemini tamamlayacak ve Îrân'ı da doğu tarafından kuşatma altına alacak, yine hiçbir şekilde örnek alınmasın diye, Afganistan'da Müslümanların Şerîat'la yönetimini getirebilecek her türlü olasılığı ortadan kaldıracak bir düzene olan ihtiyâcı sebebiyle gerçekleştirdi. **Binâenaleyh Afganistan'a yönelik Amerikan saldırısının sebebi, Tâlibân'ın himâyesinde bu topraklarda ikâmet eden Şeyh Üsâme Bin Lâdin veya Afgan Arablar veya Orta Asyalı mücâhidler değildi. Bilakis bunun sebebi, Tâlibân'ın, Şerîat'la yönetim düzenini kurmuş olması ve onların bu düzeninin, uluslararası siyâsî arenada Amerika'nın şerîatına karşı bayrak kaldırmış olmasıydı.** Ayrıca bölge üzerindeki emperyalist Amerikan emelleri de bunlara eklenmelidir. En doğrusunu ise Allah bilir.

● 11 Eylül olayıyla ve onun artçıları, yansımalarıyla ilgili farklı bakış açılarını bir kenâra bırakarak diyebiliriz ki, hiç kuşkusuz bu durum, Müslümanlara, İslâmî Uyanış'ın önderlerine ve cihâdî öncü kesimlere yeni bir gerçeklik dayattı. Şimdi onların üzerine düşen ise bununla yüzleşmek ve şunu bilmektir ki, Amerika, Müslümanlara yönelik düşmanlığını zâten karâra bağlamıştı ve bunu onlara dayatmıştı. Bu ivmeyle ve Yahûdîler, Avrupalı müttefikleri ve Rusya ile birlikte, Sovyetler Birliği'nin dağıldığı ve Berlin Duvarı'nın Varşova Paktı ile NATO Paktı arasında yıkıldığı günden beri, bu düşmanlıkla ilgili plan-programını yapmıştı, rolleri zâten dağıtmıştı. Bu rollerin büyük bir bölümünü, özenle, Arab ve İslâm âlemindeki riddet hükûmetlerine tahsîs etmişti. İmdi, şu günlerde yaşanan bu savaş, düşmanın Eylül 2001 öncesinden dayattığı ve pratiğe aktardığı bir savaştır ve bu savaşı 11 Eylül hâdisesi çıkarmış da değildir. Bu,

iktisâdî, coğrâfî ve siyâsî çıkarların dayattığı bir savaştır. Yahûdîlerin ve Amerikalıların, Müslümanlarla çatışma konusundaki inançlarıyla alâkalı dînî tasavvurlarının ve tarihî kökenlerinin bir netîcesidir.[1]

● 11 Eylül olaylarının detayları ise malûmdur; sözü daha fazla uzatma imkânına sâhib olmadığımız şu makâmda bunları tekrâr etmemizi gerektirmeyecek derecede meşhûrdur. O yüzden bu hâdiseye ilişkin detayları atlayacağım ve onun Afganistan özelinde Cihâdî Akım üzerindeki artçıları konusuna geçeceğim. Nitekim sözkonusu bu Cihâdî Akım'ın, öncüler/komutanlar, sembol isimler ve kadrolar düzeyinde seçkin zümresi; kezâ Arab âlemi, Orta Asya ve Pakistan gibi yerlerin ana cihâdî örgütlerinin, cemâatlerinin ve yapılarının komuta kademeleri o dönemlerde bu topraklardaydı.

Eylül 2001 Olaylarının Afganistan'da Cihâdî Akım Üzerindeki Yansımaları:

● Amerikalılar 10. ayın başından itibâren başlayıp 11. ayın ortalarına kadar süren ve dalgalar hâlinde gelen yoğun/ve ağır hava bombardımanlarıyla savaşı başlattılar. Kuzey İttifâkı'nın öncü birlikleri de savaşı Amerikalılara niyâbeten karadan yürütmek üzere üç koldan geldiler:

● [Birinci kol] kuzeyden Kâbil'e doğru.. [ikinci kol] Pakistan'ın güneydoğu sınırından Kandahâr'a doğru.. kuzeydoğu tarafından da [üçüncü kol] Celâlâbâd'a doğru [harekete geçti].. 2001 yılı Aralık ayında Mezâr-ı Şerîf, akabinde ise Kâbil, Kuzey İttifâkı'nın eline düştü.

● İpsiz-sapsız kesimler, yol kesiciler, harâmîler ve Amerika'nın plan-programı çerçevesi içinde hareket eden kabîleler, şehirleri ardı ardına istîlâ edip ele geçirdiler. Beri tarafta Tâlibân'ın mukâvemet gücü zayıfladı; kışlakları ve komutanları -herkesi şaşkınlığa uğratacak bir sûrette- teslîm alındı.

---

[1] [**Noam Chomsky**'nin, **"American Friends Service Committee - Tufts, Cambridge 12/8/01"** etiketli, 11 Eylül'le ilgili, 4 parçalık, sesli -ve gavurun aklının erdiği kadarıyla yapılmış- konuşmasının 4. kısmının 40'lı dakikalarında şu ifâdeler yer alır: "The obviously most important document to look at right after the end of Cold War was the Bush administration's presentation to congress calling for a (huge) military budget... **in March 1990**... the document when you read it, it is about **same as before** but with a few differences, the main difference is pretexts... ... **Middle East** ... **Oil**..." Ondan sonra **Soğuk** -sözümona- **Savaş**'la ilgili ve Amerikan yönetiminin diline atıfta bulunarak (bunların bize dediği şu ki), "Sorry we have been lying to you for fifty years.."; Yani: "Kusûra bakmayın ama biz, elli yıldır size yalan söylüyorduk" der. **John Stockwell**'in 1979 yılında bir TV programında kullandığı şu ifâdeleri de buna ekleyelim: "I think that the hardest thing for Americans to understand and realize and face and accept is that our presidents have now a tradition of being the **most duplicitous of any world leaders**, our presidents lie the most, as a matter of..." (THE PRAETORIAN GUARD- John __Bob__ R. Stockwell) 1.13. dakikalar) Düşünürü ve sâbık CIA ajanıyla bunların bize diyemiyeceği, hem Amerika'nın hem İngiltere'nin hem Fransa'nın hem de..., bunlar devlet oldu olalı, bunların bütün başkanlarının bilâ-istisnâ tasmalı olduğudur. 11 Eylül ve bahane mi dediniz?! Afedersiniz ama, sallayın, sallayın bunu da ta Kızılderililerin -eğer hâlâ kaldıysa- en uzak bir mezârına kadar gitsin! Mtrcm.]

● Kâbil'in düşüşü sonrası bir haftadan az bir zaman içinde Tâlibân'ın düştüğü ve yönetimi de "Karzai"nin teslîm aldığı ilân olundu. Ondan sonra Amerika'nın uşakları, sâhadaki vazîfelerini -kaldıkları yerden devâm ettirmek üzere- icrâya koyuldu. Bu vazîfeyi icrâda ise milyonlarca dolar -o vazîfe en alçak, en aşağılık, en çirkef ve en acımasız biçimlerde dört dörtlük yerine getirilsin diye- çok önemli bir rol oynadı.

● Ondan sonra Amerika, "Bush" liderliğinde, adına "Teröre Karşı Küresel Savaş" dediği şeye 'start' verdi. Bu savaşta başat rolü ise Pakistan oynadı. Nitekim Pakistan, kendi topraklarına sığınan, burayı kendileri için tek sığınak olarak gören kim varsa, onların tasfiyesi ve/ya tutuklanması işini kendi üzerine aldı. Akabinde muhtelif Arab ve İslâm âlemi devletleri, Pakistan'ın ardısıra bu kervâna katıldı. Amerika'nın büyük müttefiklerinin yaptıkları ise ayrı bir kalem..! Bu *vâkıa*, Cihâdî Akım'dan geriye kalan[lar]ın büyük ölçüde yok edilmesine sebebiyyet verdi.

● Bu noktada konumuzla ilgili olan ve Afganistan'daki muhâcirlerle cihâdîlerden müteşekkil Arab topluluğuna gelince: Başa gelenin hulâsası; Cihâdî Akım'ın marûz kaldığı tarihî bir kıyımdı ve de bu kıyım, onun bütün tarihi boyunca yaşadıklarının en kötüsüydü.. Allah'ın emri ise her hâlükârda tecellî edecek bir kaderdi.

Bu savaşla alâkalı felâket hâdiselerinin başlangıcından itibâren ve şu satırların kayda geçirildiği 2004 yılının Eylül ayına kadarki dönem içinde, yani şu üç kuru yıl zarfında görülen musîbetlerin ve kayıpların hulâsası ise -tafsîlata girmeksizin- aşağıdaki gibiydi:

– 400 (dörtyüz)'e yakın Arab mücâhidin, Afganistan'ı müdâfaa uğrunda yaşanan çatışmalar esnâsında şehîd olması... Bu mücâhidler, muhtelif cebhe hatlarını besâlet ve cesâretle müdâfaa ederken yahut motorize birlikler hâlinde büyük şehirlerden Pakistan sınırına doğru geri çekilme operasyonları esnâsında yoğun bombardıman altında şehîd olmuşlardı.

– 150 (yüzelli)'ye yakın mücâhidin, Pakistan sınır bölgesindeki kabîlelerden bazı Pakistanlı adamların hıyâneti marifetiyle Pakistan devleti tarafından esîr alınması... Yine bu mücâhidler, *savaşın/Amerikan saldırısının* hemen akabinde, 2002 yılının ilk ayı içinde, "Tora-Bora" çatışmalarından henüz çıkmış kimselerdi. Pakistan, bunları, Amerikalılara teslîm etti. Amerikalılar da onları kötü şöhretiyle nâm yapmış tutuklular kampı Guantanamo'ya, Küba'daki adaya nakletti.

– 100 (yüz)'e yakın mücâhidin, ya hudûd bölgelerinde ya sefer yollarında ya da Pakistan içindeki bazı şehirlerde Pakistan ordusuyla yaşadıkları farklı çatışmalar esnâsında ve ilerleyen iki yıl içinde, yani 2002 yılı başı ile 2004 yılı Eylül ayı arası dönemde şehîd olması...

– 600 (altıyüz)'ü aşkın Arab mücâhidin, o dönem boyunca Pakistan kuvvetleri tarafından esîr alınması... Bu mücâhidler, ya bir başlarına ya da âileleriyle birlikte firâra sığınarak Pakistan toprakları üzerinde gizlenen kimselerdi. Pakistan, onları, aynen diğerleri gibi, ya Guantanamo hapishânesine ya da Afganistan'daki vahşî hapishânelerine atsın diye doğrudan doğruya Amerika'ya teslîm etti.

– 400 (dörtyüz)'ü aşkın Arab mücâhidin, Îrân [devleti] tarafından kendi toprakları üzerinde tutuklanması... Îrân, bunların çoğunu, Îrân hükûmetinin de resmî olarak açıkladığı gibi kendi ülkelerine teslîm etti. Bunlardan yüze yakın kişi -Îrân hükûmeti resmî kaynaklarının belirttiği kadarıyla- hâlâ Îrân'da esâret altında, hapishânelerde ve Amerika'yla siyâsî pazarlık kaydı altındadır.

Bu hâdisenin/savaşın yaşandığı dönemde Afganistan sâhasında bulunan Arab mücâhidlerin toplam sayısının yaklaşık 1900(bindokuzyüz) olduğunu varsayarsak -ki bunların arasında, ister ikâmet hâlinde isterse de muhâcir konumunda olsun, âile sâhibi olanlar da vardı-, bu durumda kayıpların, kimi şehîd kimi de esîr olmak üzere 1600(binaltıyüz) mücâhidi, yani asıl itibâriyle 1900(bindokuzyüz) olan rakamın, yani o dönemde Afganistan'da bulunan Afgan Arablar'ın insân tabanının %75'ini aştığını görürüz. Beri tarafta ve aynı şekilde Amerika'nın ve -Avrupa'da, Arab ve İslâm âlemi ülkelerinde, hattâ bütün dünyada- Amerika'yla işbirliği içinde hareket eden güvenlik birimlerinin devreye soktuğu koğuşturma ve tutuklama kampanyaları da yüzlerce cihâdînin tutuklanmasına ve/ya esîr alınmasına sebebiyyet verdi. Bunlar arasında cemâatlerin üyeleri veya Cihâdî Akım'ın sempatizanları veya onların yakını mazlûm -garîbanlar da vardı ki bunlar, bu çatışmada ne iğneleri ne de iplikleri olan kimselerdi ve nâhak yere esârete mahkûm edildiler.

– Bütün o kayıplara eklenmesi gereken diğer bir ağır kayıplar halkası daha var ki o da Orta Asyalı, özellikle Özbek mücâhidler ve yine Orta Asya'dan onlarla birlikte olan mücâhidlerin safları arasında yaşanandır. Nitekim bunların askerî kadrolarının ekseriyyeti şehîd edildi. Esîr alınanlar şöyle dursun, belki de bu rakam 500(beşyüz) şehîdi aştı. Bunların çoğu da Afganistan toprakları üzerinde şehîd oldu. Bazıları ise -Amerika'nın kuvvetleriyle desteklenip perçinlenen- Pakistan ordusuyla yaşadıkları çatışmalar esnâsında Vezîristân bölgesinde şehîd oldular.

– Aynı şekilde Doğu Türkistanlı mücâhidlerin safları arasında da aynı yollarla ağır kayıplar yaşandı. Bu kayıpların en son halkalarından biri ise Emîrleri "Hasan Ebû Muhammed et-Türkistânî"nin, bazı [Türkistanlı mücâhid] kardeşleriyle birlikte şehîd edilmesiydi. Allah Teâlâ cümlesine rahmet etsin ve makâmlarını -dînlerini muhâfaza etmek uğruna firâr yoluna başvurmuş garîb muhâcirler zümresi içinde-ikrâmına mazhar kılsın. Onu Pakistan ordusu, Serhad vilâyetindeki koğuşturma operasyonları esnâsında ve 2003 yılının 11. ayında katletti, Allah da onları katletsin.

Öyle ki Amerika Savunma Bakanı "Rumsfeld", 2003 yılı ortalarında, teröre karşı yürüttükleri askerî ve güvenlik kampanyalarının, kendilerini, 3000(üçbin)'i aşkın -onun ifâdesiyle- teröristi öldürme ve esîr etme imkânına ulaştırdığını söyledi. Benim kanâatime göre ise bu rakam, yaşanan gerçekliğe yakın bir rakamdır. Hiç kuşkusuz Afganistan, Pakistan ve Îrân'da verilen kayıplar, bu rakamın yarısından fazlasına ulaştı. Beri tarafta cihâdîlerden ve onlara sempati duyan kesimlerden esîr edilenlerin / tutuklananların sayısı -resmî istatistiklerin de gösterdiği şekilde- sadece İngiltere'de 300(üçyüz)'ü buldu. Sâir Avrupa ülkelerinde tutuklandıkları ilân edilen onlarca kişi de

meselenin diğer bir boyutu... Arab ülkelerine gelince: [Öncelikle] Yemen, cihâdîlere, Afganistan'dan dönenlere ve onlara sempati gösterenlere karşı bir saldırı hamlesi başlattı. Bu saldırı hamlesi boyunca onlarca kişi öldürüldü, yüzlerce kişi ise esârete mahkûm edildi. Aynı şekilde Suûdi Arabistan, kendilerine el-Kâide'li olmak ithâmı resmî olarak nisbet edilen 220(ikiyüzyirmi)'den fazla kardeşi tevkîf ettiğini duyurdu. [el-Kâide meselesi dışında] Suûdi Arabistan'daki esîrlerin, tutukluların ve sorgulanların sayısı da ayrı bir kalemdir ki buna ilişkin rakam binler hânesinde dolanır durur. Bunlardan herhangi bir suç ithâmı veya muhâkeme olmaksızın tutuklanıp zindânlara atılanların sayısı ise yüzlercedir [/o günden bu güne binler, belki de onbinlercedir(!)]. Bunun sebebi de Suûdi Arabistan'ın ve Yemen'in, Afganistan'a en fazla Arab gencin geldiği ülkelerin başında olmasıdır. Sözkonusu o ülkeler arasında, bu gençleri, en fazla koğuşturan yine bu iki ülke oldu. Aynı şekilde bu koğuşturma kampanyaları, her yerde, şu veya bu bölgede yüzlerce kişiye uzandı. En sonuncularıysa 2003 yılının 11. ayından itibâren Fas'ta yaşananlar oldu; burada da yüzlerce kişi tutuklanıp hapse konuldu. Haklarında onlarca idâm karârı, ömürboyu veya uzun yılları kapsayan hapis cezâları çıktı ve de bu belâ, cihâdî fikriyyatı taşıyan veya onlara sempati duyan, ama hiçbir eylemle yakından-uzaktan alâkası olmayan yüzlerce masûmu da vurdu. Suç isnâdı çemberi ve bu dâire-i belâ, cihâdîlerin ve onlara sempati gösterenlerin kâhir ekseriyyetini ve bütün bir yerküreyi içine alacak şekilde, Afrika Boynuzu'ndan Filipinlere, Endonezya'dan Güneydoğu Asya'ya ve Türkiye'den yeryüzünün dört bir tarafına varıncaya kadar genişledikçe genişledi.

Hiç kuşkusuz musîbet, "**fecî**" ve "**büyük**" kelimelerinin içerdiği bütün anlamlarla üç sebebden ötürü gerçekten de fecî ve büyüktü:

1. İlân edildiği kadarıyla, cihâdîlerden, onları destekleyenlerle sevenlerden 3000 ila 4000 arası unsuru içine alan bu rakam -ki gerçekte yaşanansa bundan çok ama çok daha büyüktür- hakîkatte, şu zamanlarda cihâdîler arasından faaliyyet hâlinde olan kesimin ekseriyyetini temsîl etmektedir. Daha ötesi, Arab ve İslâm âleminde, kezâ Batı'daki İslâmî kesimler içinde Cihâdî Akım'a sempati duyan temel çevrelerin pek çoğunu da kapsamaktadır. Dolayısıyla ve hiç kuşku yok ki bu melhame, Cihâdî Akım'ın bu asırdaki temel insân tabanını biçme operasyonunu temsîl etmiştir.

2. Hem Arab hem de Orta Asyalı mücâhidlere, hem Afganistan'da hem de Pakistan'da vurulan bu ağır darbe, Cihâdî Akım'ın kadîm erlerinden ve kadrolarından olan esâs seçkin zümreyi, ayrıca ilk Afgan Arablar neslinden olup faal hâlde geriye kalan öncülerinin/liderlerinin/komutanlarının ve sembol isimlerinin öz kesimini de yok etmiştir ki bunlar, yaklaşık 150 (yüzelli) kadar mücâhid kadro olup yirminci yüzyılın son çeyreği boyunca Cihâdî Akım içinde varlığını koruyan sembol isimler ve faaliyyet hâlinde olan özün de özü kimselerdi. Katliâm ve esâret, bu gülistanın güllerinin kâhir ekseriyyetini ezip geçti. Eğer, tarihe geçsin diye, düşmanın da malûmu olan ve vurulan darbenin sersemletici etkisiyle hiç kimsenin henüz daha istatiğini çıkarma üzerine odaklanmadığı bir malûmatı zikrederek o kimseler arasından

hayâtta kalanlar veya esârete mahkûm edilmekten kurtulanlar belki de çok ama çok az sayıda bazı ferdlerdir, geriye kalan ancak bu kadardır desem abartıya kaçmış olacağımı sanmam... Allah'tan niyâzım, onları, hıfz u inâyetiyle koruması ve yapıyı yeniden ihyâ yolunda onlara tevfîkini yâr etmesidir.

3. Bu felâket, Uhdûd'un alevleri misâli yayıldı ve o erlerin elinde yetişen Üçüncü Cihâdî Neslin kadrolarından öncü bazı kimseleri de içine aldı ki bunlar, Afgan Arablar'ın ikinci evresi olan 1996-2001 yılları arası dönem boyunca Afganistan'daki yeni cihâd sâhasına gelmiş olan gençlerden ibâretdi. Allah'a şükürler olsun bunların az da olsa belli bir kesimi kurtuldu ve dünyanın dört bir tarafına dağıldılar elhamdulillah.

Bu hazîn ara fasıldan sonra bu bölümün bu madde başlığına odaklanmak üzere [ana konumuza] geri dönüyor ve diyorum ki:

Seyrine altmışlı yılların evvelinde başlamış olan, göğermesini ise yetmişli yılların sonları ile seksenli yılların başlarında yaşayan, umutları Afganistan'da İslâm Emîrliği'nin kurulmasıyla birlikte bu topraklarda parlayan Cihâdî Akım, 11 Eylül 2001 olayları sonrasında yukarıda arzettiğimiz sûret-i devr-i nihâisiyle varlığını bulan büyük bir Uhdûd'a şâhidlik etmiştir.

Böylelikle **Cihâdî Akım'ın seyir çizgisi içinde/ve onun için, -Biiznillâhi Teâla- çağdaş dönem Yahûdî – Haçlı Seferleri karşısında/ve ona karşı koymak üzere yeni bir merhale başlamıştır.**

İşte bu [merhaleye dâir] umutların kanatlanıp harekete geçmesine bir katkı olsun diye bu kitâbı yazıyorum. Zâten bu merhale, Amerika önderliğinde yürütülen "Teröre Karşı Küresel Savaş"la; Afganistan'a, Irâk'a, Orta Doğu'ya yönelik doğrudan doğruya Amerika'nın askerî işgâl seferleriyle açılmış durumda ve bunlara karşı koymak vazîfesi karşımızda.. Ufukta ise yeni yeni çatışma alanları ve bu çatışmayla ilgili yeni verilerin alâmetleri görünmekte..Öyle alâmetler ki, biiznillah muzaffer olacak cihâdın seyri üzerinde belirecektir. Öyle bir cihâd ki, onun *her hâlükârda* devâm edeceğini ve bâkî kalacağını müjdeleyen bizzât Eşref-i Mahlûkât sallallahu aleyhi ve sellem'dir.

7. Yirminci Yüzyılın İkinci Yarısında Yaşanmış En Önemli Silâhlı Cihâdî Tecrübeler

Maalesef ama maalesef, genel anlamda İslâmî özel anlamda ise Cihâdî çalışma dâiresi içindeki temel kâide [âdeta] şudur:

"Kitâb/yazı âleminde çalışanların kıtlığı - Çalışanların âleminde de kitâb/yazı kıtlığı."

İşte bu yüzden Cihâdî Akım'ın önemli cihâdî tecrübelerinin ekseriyyeti silinip gitti. Hattâ Cihâdî Olgu'nun umûm tecrübeleri, -ashâbı/bu yolun yolcuları, onun hakkında herhangi bir şey yazmaksızın- aynı hâli yaşadı. Kasdım ise bunları bizzât deruhde edenler veya bunlara bizzât şâhid olanlar veya onlarla gerçek bir temâs ve uzviyyet

hâli içinde olanlar ve onlarla birlikte bulunanlardır. Bildiğim kadarıyla diyebilirim ki, uzun süreli veya sınırlı onlarca tecrübe hakkında, bizzât o tecrübeleri yaşamış bu yolun yolcuları tarafından kaydadeğer herhangi bir şey yazılmış yahut yazılmış olsa bile yayılma imkânı bulmuş değildir. *Hâl böyle olduğu için*, Ümmet ve bu Ümmet'in gelecek nesilleri, işbu Cihâdî Akım'ın harekete geçtiği ilk ânından yirminci yüzyılın son çeyreği ve yirmibirinci yüzyılın başlarına kadarki dönemi arasında onun birinci ve ikinci nesillerinin yaşadığı ve kahramanları olduğu o melhamelerle alâkalı son derece önemli derslerden ve kıssalardan, begâyet anlamlı ve bir o kadar da şanlı vâkıaların tafsîlatından mahrûm kalmıştır/kalacaktır.

Öte taraftan bunları, bizzât o tecrübeleri yaşayanların yerine, düşman cenâhtan olan bazı hasımlar veya bu işlerin ticâretiyle meşgûl bazı gazeteci artıkları veya yerli yerine çakılı, klimaların serinliği altında büyütülen [şişkin] göbeklerin ashâbı İslâmî Uyanış'ın birtakım "Donkişotları" tufeylilik ederek yazdılar.

Ben, bu Akım içinde ve onun bazı tecrübeleri dolayımında faaliyyet göstermiş, yaşanan diğer bazı tecrübelerin sâhibi pek çok sembol isimle içli-dışlı veya temâs hâlinde olmak imkânına erişmiş az sayıda sâha erlerinden biri olmak vasfımla kendi adıma o kâideyi bozmaya çalıştım. Bu konuyla ilgili özet bir sunumu, bu fasıl içinde arzetmeye çalışacağım inşâallah...

– "es-Sevretu'l-İslâmiyye el-Cihâdiyye fî Sûriyâ–Âlâm ve Âmâl/Suriye'deki Cihâdî İslâmî Kıyâm–Acılar ve Umutlar" adlı kitabı yazdım. Yaklaşık 900 sayfa kadar olan ve 1990 yılında basılan bu kitâb, o cihâdın tarihiyle, onun pek çok vesîkalarıyla ve dersleriyle alâkalı hulâsayı içeriyordu.

– Aynı şekilde "Şehâdetî Ale'l-Cihâd Fi'l-Cezâir–1989-1996/Cezâyir'deki Cihâda İlişkin Tanıklığım–1989-1996" adlı kitâbı yazdım. Bu kitâbın yaklaşık 200 sayfa kadar olan son müsveddelerini, 2001 yılı Aralık ayındaki düşüşü esnâsında Kâbil'de bıraktığım diğer eşyalarımla birlikte kaybetmiştim. Ondan sonra bu kitâbı, Pakistan'da yaşadığımız şu mihnet dönemimizde yeniden yazdım ve bu Eserle birlikte yayınlayacağım inşâallah.

– Yine Afgan Arab Mücâhidler'in ve Pakistan'daki umûm İslâmcıların 2001 Eylül olayları sonrası şu üç yıllık dönem içinde yaşadığı mihnet hâliyle ilgili mevsûk bir kitâb da yazdım ki onu da yakında yayınlayacağım inşâallah.

– Şimdilerde ise başka bir eserin fihristini belirledim ve bazı müsveddelerini de bitirdim ki eser, geçen yüzyılda yaşanmış -kanâatimce- en önemli tecrübenin tarihini ve onunla ilgili dersleri ele almaya çalışacaktır. O tecrübe ise "Afganistan İslâm Emîrliği'nin varlık gösterdiği 1996 yılından 11 Eylül 2001 sonrasında yaşadığı düşüş tarihine kadar Cihâdî Akım'ın Tâlibân'ın kanatları altında ve bunu müteâkib artçılar döneminde yaşadığı tecrübedir." Allah'tan niyâzım, şu önemli eseri bitirmeyi nasîb ettikten sonra bu eseri bitirmede de bana yâr ve yardımcı olmasıdır. Aynı şekilde bana, hem O'nun rızâsına nâil olacak bir şâhidlikte bulunmayı nasîb etmesi hem de

gelecek çalışmalarda inâyetini yâr etmesidir. Diğer bir dileğimiz ise bütün bunların sevâbından bizleri mahrûm etmemesidir.

Bu yüzden ve bu bölümle ilgili istifâdenin tamâma ermesi için bu noktada, geçen yüzyılın ikinci yarısı boyunca yaşanmış en önemli cihâdî tecrübelerin bir hulâsasını arzetmeye, bunu da Cihâdî Akım'ın seyri içre yaşadıklarım ve o yolun yolcularından bana doğrudan doğruya ulaştığı kadarıyla yapmaya çalışacağım. Olur ki bu, o tecrübelerin sâhiblerinden hayâtta kalmış kimseleri, kendi tecrübelerini yazmak yolunda gayrete getirir, buna bir vesîle olur.

Bunları başlangıç tarihleri itibâriyle/kronolojik bir akış içinde zikretmeye çalışacağım inşâallah. Nitekim bu tecrübelerin en önemlileri aşağıdaki gibidir:

7.1- "Mağrib [İslâmî] Gençlik Hareketi"nin Tecrübesi (1963)

"Hareketu'ş-Şebîbe [el-İslâmiyye] el-Mağribiyye": Bu hareketi, Şeyh Abdulkerîm Mutî‘ -hafizehullah- kurar. Şeyh Abdulkerîm Mutî‘, Fas'ta Kral İkinci Hasan'ın rejimini devirmek yolunda faaliyyet gösterecek silâhlı bir cihâdî örgüt kurmaya çalışır. [İşbu] örgütün hücreleri [bilahare] tutuklanır ve pek çok unsuru hapsedilir. Aralarında Şeyh Abdulkerîm Mutî‘ de olmak üzere kurtulanlarsa Fas dışına hicret ederler. [Zamanla] hareketin canlılığı silinip gider.

Şeyh Abdulkerîm Mutî‘e ait birtakım yazılara ulaştım ki -genel bir çerçevede- bu yazılarda, olgun ve mütemeyyiz bir cihâdî fikriyyat bulunmaktaydı. Aynı şekilde o çabayla ilgili tarihi ele alan bir kitâba da ulaştım. Bilahare bu kitâbı 1997 yılında alelacel gerçekleştirmek zorunda kaldığım hicretim sonrasında Londra'daki kitâblarımla birlikte yitirdim. O kitâbda önemli denebilecek derecede tarihî veya yöntem eksenli bir muhtevâ bulunmamaktaydı. Ayrıca 1994-1997 yılları arası Londra'daki ikâmetim esnâsında bu örgütün eski mensûblarından biriyle görüşme imkânım da oldu. Bu zât bana, yaşamış oldukları o tecrübeyle ilgili önemli bazı tarihî fasıllardan bahsetmişti; ama şu ân itibâriyle bunları hatırlayamıyorum.

7.2- Mısır Menşeli "Tanzîmu'l-Cihâd"ın Tecrübesi (1965-2000)

Allah rahmet etsin **Şehîd Seyyid Kutub**'un, kendi davetini ve fikriyyatını uygulama aşamasına aktarmak için bir deneme çabası, böyle bir tecrübesi olmuştur ve o örgüt/veya o yapı da [:Tanzîmu'l-Cihâd] onun döneminde yaşayan birtakım Mısırlı seçkin mücâhid gençler tarafından tesîs olunmuştur. Bu gençlerin ekseriyyeti ise o dönemin Müslüman Kardeşler hareketinin kadrolarından olan kimselerdir. Nitekim [ilerleyen süreç içinde] "Limâzâ A‘demûnî / **Beni Niçin İdâm Ettiler**?!" unvânını taşıyan ve Şehîd Seyyid Kutub merhûma nisbet olunan tarihî bir vesîka yayımlanır. Vesîkanın muhtevâsı ve o dönemlere şâhidlik eden bazı kimselerin de tanıklığı, bu vesîkanın ona nisbetinin sıhhatine delâlet etmektedir. O vesîkaya göre Seyyid Kutub

rahmetullahi aleyh'in söylediği ise [meâlen] şudur: Mücâhid gençlerden seçkin bir zümre, **Abdunnâsır rejimi**ne karşı koymak niyyet ve gâyesiyle daha önceden bazı gizli hücreler oluştururlar. Bu ise Mısır güvenlik birimlerinin ve Mısır yargısının, helâk olup giden Abdunnâsır döneminde, 1965 yılında, ayrıca bu tarihten daha önce 1954 yılında da -ki İhvân'ın bazı kadroları idâm olunmuş; onbinlercesi de o tarihî, korkunç zindânlara atılmıştır- Müslüman Kardeşler'e yönelik olarak gerçekleştirmiş olduğu acımasız/vahşî saldırı sonrasında vukû bulan bir şeydir. İşte o tarihî vesîkada, sözü geçen o gençlerin, o örgütün/yapının emîri/lideri olması için kendisine başvurdukları, kendisinin de onlara bir nevi manevî baba ve yön tayîn edici bir rehber olmayı kabûl ettiği, ayrıca onlarla birtakım askerî planları belirlediğini zikretmekte; yine kendisinin o gençlerle birlikte ve o çaba sonrasında tutuklandığını belirtmektedir.

Sonuç itibâriyle Seyyid Kutub rahmetullahi aleyh hakkında idâm karârı çıkar ve o gençlerden bazılarıyla birlikte öldürülür. Böylelikle de o çaba, daha doğduğu yerde toprağa gömülür.

Doktor **Eymen ez-Zevâhirî**'nin bazı ses kayıtlarında, belki de doğrudan doğruya kendisiyle oturduğumuz bazı meclislerde de bizzât kendisinden şunları duymuştum: Seyyid Kutub'un bazı talebeleri ve yine onun fikriyyatından etkilenen o dönemin bazı gençleri, [sözü geçen] o gizli faaliyyeti ve onun fikriyyatına davette bulunma sürecini devâm ettirirler. En nihâyetinde bu faaliyyetler, bilahare Mısır menşeli Tanzîmu'l-Cihâd'ın ilk hücrelerini oluşturmaya doğru bir seyir takîb eder ki Tanzîmu'l-Cihâd'ın bazı kadroları ve liderleri, 1981 yılı Enver es-Sâdât suikasdi operasyonu sonrasında tutuklanırlar. Bazıları ise şu günümüze kadar hâlâ daha zindândadır.

Göründüğü kadarıyla Mısır'da, o süreci müteâkiben de bazı cihâdî çabalar varlık gösterir. Bunların en bârizi ise adına "**el-Fenniyyetu'l-Askeriyye**" **Olayları** denilen ["Tanzîmu'l-Fenniyyeti'l-Askeriyye / Askerî Sanat Akademisi Örgütü" adlı yapı eliyle varlık gösteren] çabadır. Sınırlı bir inkılâbî çaba olup başarısızlığa uğrar. Liderliğini ise Allah rahmet etsin Şehîd **Sâlih Seriyye** yapar. Bu olaylar dolayısıyla cihâdîlerin kadrolarından belli sayıda kişi hakkında idâm hükmü verilir ve idâm edilirler.

Ama Tanzîmu'l-Cihâd, faaliyyet sâhasına geri döner ve Enver es-Sâdât dönemi açılım politikaları zamanında, yani yetmişlerin ikinci yarısında iyi bir şekilde tebellür eder. Ondan sonra bunu Tanzîmu'l-Cihâd'ın komuta kademesi ile kadrolarından belli sayıda bazı kişilerin, en başlarında ise Doktor Eymen ez-Zevâhirî'nin **1986** yılında Afganistan'a doğru yola çıkması süreci takîb eder. Bu tecrübeye, Tanzîmu'l-Cihâd'ın kutublarıyla olan güçlü bağlarım üzerinden ve Afgan Arablar'ın -Afganistan'da yaşadıkları her iki evrelerindeki- tecrübeleri dolayısıyla yakından tanıklık ettim ve o süreci bizzât yaşadım. Şahsım olarak Mısır'da yaşanan cihâdî tecrübelerin, Arab ve İslâm âleminde yaşanmış cihâdî tecrübelerin -hem fikrî düzeyde hem de yöntem itibâriyle- en olgunlarından, en fazla verim ortaya koyanlardan ve en derin/köklü olanlardan biri, aynı şekilde hem hareket eksenli olarak hem de örgütlenme bazında en önemli tecrübeler arasında olduğu kanâatini taşımama rağmen, maalesef, Doktor Eymen

ez-Zevâhirî'den öğrendiğim, hiç kimsenin, mesâisini, onun tarihini yazmaya hasretmek üzere harekete geçmemiş olduğuydu. Öyle bir tarih ki onunla ilgili vesîkalar, hâlâ daha Mısır devletinin emniyet ve istihbârat birimlerinin elinde, onların işkence ve soruşturma mahzenlerinin dibindedir.

Bu konuyla alâkalı bir kitâbın müsveddelerini okuma imkânım oldu. Kitâbı bana, mütâlaa edeyim diye 2001 yılı başında Kâbil'de Doktor **Eymen ez-Zevâhirî** göndermişti. Güzel bir kitâbdı; ama o tecrübelerin hacmi ve uzunluğuna kıyâsla son derece sınırlı bir muhtevâ taşımaktaydı. Doktor Eymen'le bu konuyu münâkaşa etmiştim ve kendisini bu kitâbı genişletme yolunda teşvîk etmeye çalışmıştım. Çünkü kendisi, bizzât o sâhanın erlerinden biri olması ve görüp-geçirmişliği cihetiyle en hayırlı diri şâhiddi. O tarihi yazmak da bir vâcib olarak onun üzerine düşerdi. Ne var ki kendisi bu konuda mazeret beyânında bulunmuştu. Zîrâ o günlerde Afganistan'daki hareket eksenli çalışmalar kendisini gece-gündüz demeden ve dur-durmak bilmeden bilfiil meşgûl ediyordu. Allah'tan niyâzım, hem onun hem de o nesilden olup da hayâtta kalmış kardeşlerimizin ömrüne bereket bahşetmesidir. Olur ki o tecrübeler [onların eliyle] yazıya geçirilmiş olur.[1]

Doktor Eymen ez-Zevâhirî ve Tanzîmu'l-Cihâd'ın kadrolarından olan bazı kişiler, Afganistan'a varışlarının akabinde, Çağdaş Dönem Cihâdî Akım'ın tecrübeleri kapsamında [yer alan] önemli bir cihâdî hareketi tesîs yolunda gayret sarfettiler ve bunu Afgan Arablar'ın 1991-1996 ve 1996-2001 yılları arası iki evreli/tecrübeleri özelinde yapmaya çalıştılar. O hareketin tecrübesiyle alâkalı en önemli husûsları ise neşetine tanıklığım, öncülerine yakınlığım ve o süreci yaşamış olma hâlim üzerinden hâtırıma geldiği kadarıyla aşağıdaki noktalar üzerinden özetlemeye çalışacağım:

● Doktor **Eymen ez-Zevâhirî**, **1986** yılında **Tanzîmu'l-Cihâd** kadrolarından olan küçük bir zümreyle birlikte Mısır'dan Peşâver'e geldi ve o yılı müteâkib zaman içinde

---

[1] [Müellif'in bahsettiği eser, kuvvetle muhtemel, Doktor Eymen ez-Zevâhirî'nin **"Fursânun Tahte Râyeti'n-Nebî / Hz. Peygamber'in Sancağı Altında Süvâriler"** adlı, iki bölümden oluşan, 500 sayfa tutarında, ikinci baskısı 2010 yılında yapılan, Eymen ez-Zevâhirî'nin Mısır, Afganistan ve Kafkaslar özelinde yaşadığı tecrübeleri, bu tecrübeler içre şâhidi olduğu önemli şahsiyyetleri ve hâdiseleri âdeta bir tarihçe-i hayât kıvâmında ele alan, ayrıca muhtevâsı, alıntıları, dipnotları ve kaynakçası itibâriyle son derece önemli, önemli olduğu derecede insânı hüzne garkeden eseridir. Bu eserin en başında yer alan hadîs-i şerîfin: "**Allah'a itâat yolunda bir ölüm, Allah'a masiyet üzre bir hayâttan daha hayırlıdır**" meâlindeki son cümlesi, öyle inanıyoruz ki hem Eymen ez-Zevâhirî'nin ve onun yârenlerinin tuttuğu yolu hem de bu eserin muhtevâsını özetlemektedir. Eserin en önemli diğer bir yönü ise Eymen ez-Zevâhirî ve el-Kâide başta olmak üzere bu yolun yolcularına atılan iftirâlara, aslı astarı olmayan yalan-yanlış malûmatlara, Amerika'nın -o devasa- araştırma merkezlerinin belâhet numûnesi saptamalarına, kasıtlı karalamalarına, insânı hem güldüren hem ağlatan cinsten bilgi yanlışlarına yönelik cevâblar ve rediyyelerdir. Velhâsıl Eymen ez-Zevâhirî'nin -eserin alt başlıklarından da biri olan- "**Abdullah Azzâm: Hindikuş Zirvelerinde Bir Kudüs Yarası**" ifâdesinden mülhem olarak diyebiliriz ki bu eser, "**Eymen ez-Zevâhirî'nin Bağrı Üzre Bir Ümmet'in Yarasıdır**", bu tarihle ilgili hazîn bir fasıldır! Üzerinde titizlikle çalışılması ve asla na-ehl ellere bırakılmaması gereken bir eserdir ve duâmız...... Mtrcm.]

bu gelişler devâm etti. Yine Eymen ez-Zevâhirî'nin gelişi Tanzîmu'l-Cihâd davâsı ve Enver es-Sâdât'ın öldürülmesindeki rolü dolayısıyla kendisi hakkında verilen karâr gereği mahkûm edildiği üç yıllık hapis sürecinden sonra vukû buldu. Bu zümrenin 1986-1991 yılları arası dönem boyunca Afgan Arablar arasında kendisini hissettiren bir varlığı ve bâriz bir etkinlikleri oldu.

● Bu zümre ile **Şeyh Üsâme Bin Lâdin** arasında, belli başlı bazı alanlarda, bir işbirliği hâli yaşandı. Şeyh Üsâme, o dönemlerde kendi özel örgütlenmesini kurma azmi taşıyordu ki -bilahare **el-Kâide** ismiyle tanınan- bu yapı, resmî olarak 1988 yılı başında, ayrıca belli sayıda bazı kadroların ve askerî eğitmenlerin gayretleri üzerine kuruldu. En bârizleri ise Tanzîmu'l-Cihâd'ın bazı kadro unsurlarıydı ve bunların en bârizlerinden biri de Allah gani gani rahmet etsin Şehîd "**Ebû Ubeyde el-Pençşîrî**" idi. Kendisi, el-Kâide'nin -1992-1996 yılları arasında Sûdân'da ikâmetleri döneminde- Kenya'daki bazı işlerini yürütürken "Victoria" Gölü'nde bir geminin batması hâdisesi sonucunda vefât etti. Yine en bâriz kişilerden diğer biri, Şehîd **"Ebû Hafs el-Mısrî - Muhammed Âkif**" idi. O ise 2001 yılı Afganistan İslâm Emîrliği'nin düşüş tarihinde yaşanan [müdâfaa yollu] çatışmalarda ve Kandahâr'daki idârî merkezine yönelik bir Amerikan bombardımanı esnâsında şehîd oldu. Ayrıca kendisi, el-Kâide'nin askerî sorumlusuydu.[1] Tanzîmu'l-Cihâd sözkonusu bu -kendisine önemli bir mâddî destek ve bu destekle de bağımsız kamplarını inşâ etme, hareketin idâresini çekip-çevirme ve Mısır'daki faaliyyetini sürdürme imkânını bahşeden- işbirliğinden gerçekten de istifâde etti.

● Mısır menşeli Tanzîmu'l-Cihâd'ın stratejik plan-programının hulâsası ise [aslen ve vaktizamanında], Mısır'da, bu yapıya mensûb subaylar eliyle gerçekleştirilecek bir askerî inkılâba dayanma eksenlidir. O subaylar ise Tanzîmu'l-Cihâd tarafından ta Enver es-Sâdât günlerinden beri Mısır ordusu içine yerleştirilen kendi unsurlarıdır. Bu yapının hücreleri -bilahare bu hareketin marûz kaldığı yoğun tutuklama hamleleri netîcesinde yok edilinceye kadar- varlıklarını devâm ettirirler. Genel düşüncelerine gelince; birkaç özel meclisimizde Doktor Eymen ez-Zevâhirî'nin bizzât kendi ağzından duyduğum ve anladığım kadarıyla, o dönem itibâriyle hazırlıkları yapılmakta olan hücresel birliklerin destekleyeceği [askerî] bir inkılâb gerçekleştirmektir.

---

1 [Şu modern çağ bu erler gibisini kaç kez görmüştür bilemeyiz, ama onların destansı hayâtları nâmına buraya ve şimdilik mutlaka bir-iki satır dercedilmelidir: Ebû Ubeyde el-Pençşîrî'nin en önemli vasfının, karşısına çıkan her kişinin kalbine, o kalbin sâhibinden izin almaksızın girebilen bir insân, yani o derece etkileyici bir şahsiyyet olduğu söylenir. Ebû Hafs ise "**Cemâatle ölmek rahmettir**" sözünün sâhibidir. Daha önce sözü geçen ve seksenlerin ortasından sonlarına kadar devâm eden Celâlâbâd çatışmalarında aldığı yara -rivâyete göre- omurga kemiğinin kırılması olur. O süreçten sonra ise artık zorla hareket edebilen biridir ve o bombardımanların, oradan oraya intikâlin yaşandığı dönemlerde kendisine sâbit bir yerde kalmaları hâlinde vurulabilecekleri söylendiği zaman işte o sözü söylemiştir ve gerçekten de -yine rivâyete göre- 21 kişiden ancak 1'inin kurtulabildiği bir güzide zümre içinde, geride "Cemâatle ölmek rahmettir" sözünü bırakarak şehîd olmuştur. Allah cümlesine gani gani rahmet etsin ve emsâllerini bu Ümmet'in içinden eksik etmesin. Mtrcm.]

● es-Sâdât'ın katledilmesinden sonra ve bu operasyonu yürüten "el-Cemâatu'l-İslâmiyye" örgütü üyesi kişiler ile yine o operasyonda katkıları bulunan "*Cemâatu'l-Cihâd*" örgütü üyesi kişiler arasındaki bağların içiçe geçmişliği sebebiyle "*Tanzîmu'l-Cihâd*"ın askerî kadrosundan belli sayıda bazı kişiler tutuklanır. Bunların en bârizlerinden biri ise Allah rahmet etsin **Şehîd Binbaşı "'Isâm el-Kamerî**"dir. Şu da var ki vurulan o güvenlik darbesi onların gizli çalışmalarının seyrini etkilemez. Ne ordudaki hücreleri ne de gizli sivil çalışma hücreleri üzerinde...

● Mısır İçişleri Bakanlığı'nın, -özellikle de elikanlı bakanı "Zekî Bedr" döneminde- artık açık davet stratejisini, Îrân devriminin üslûbundan etkilenmek sûretiyle de halk devrimi yolunu benimsemiş bulunan el-Cemâatu'l-İslâmiyye'ye karşı şibh-i alenî bir şekilde yürüttüğü tasfiye politikası sonrasında el-Cemâatu'l-İslâmiyye hareketi de devletin provokasyonlarına ve Zekî Bedr'in ifâde ettiği şekliyle "tam kalbten vurma" politikasına karşı harekete geçme ve devletin el-Cemâatu'l-İslâmiyye'nin başlarına yönelik suikasdlerine mukâbil rejimin büyük başlarına suikasdler düzenleme yoluyla karşılık verme karârı aldı. Beri tarafta komuta kademeleri, el-Cemâatu'l-İslâmiyye'nin komuta kademeleri ile -Afgan Cihâdı'nın o dönemi itibâriyle- Pakistan-Peşâver'de ve Afganistan'daki sınır vilâyetlerinde aynı zemini paylaşan Tanzîmu'l-Cihâd da onlara destek olmak amacıyla, ayrıca bir askerî inkılâb düzenlemek yollu gizli planını ve bu uğurda yapılan hazırlıklarla ilgili programını aşarak [Mısır'daki] o karşı duruşa katılma karârı aldı ki, taktik eksenli bu programın, o stratejik programla birlikte yanyana yol alabileceğini düşünerek böyle yaptılar.

● Tanzîmu'l-Cihâd'ın gizli yapılanmasından olan sivil bir unsurun tutuklanması, bu yapılanmanın askerî üyelerinden birinin tutuklanmasına neden oldu. Bu tutuklama da peyderpey hareketin askerî kadrolarının ekseriyyetinin tutuklanmasına kapı araladı. Tanzîmu'l-Cihâd'ın, içerdeki (Mısır'daki) yapılanmasının çöküşü de böylece başlamış oldu. Bu ise hatırlayabildiğim kadarıyla 1989 yılı sonlarında veya 1990 yılı başlarında vukû bulan bir şeydi.

● Felâketin seyri devâm etti. Ondan sonra Tanzîmu'l-Cihâd iki güvenlik darbesi daha aldı. Bu darbelerin biri, yapılanmanın 900 kadar gizli sivil unsurunun, diğeri ise 600 kadarının tutuklanmasına sebeb oldu. Tutuklanan bu kişiler, bu yapılanmanın Mısır içindeki gençlik tabanının kâhir ekseriyyetini teşkîl ediyorlardı. Ayrıca bunlar, Afgan Cihâdı dönemi boyunca en üst seviyelerde yetiştirilmiş kimselerdi.

● Tanzîmu'l-Cihâd'ın komuta kademesi, Şeyh Üsâme Bin Lâdin'in ve onun seçkin komuta kademesi ile kadrosunun refâkatinde, Hasan et-Turâbî ile Ömer el-Beşîr'i iktidâra taşıyan İslâmcıların inkılâbının başarıya ulaşması akabinde Sûdân'a intikâl ettiler. Böylelikle Tanzîmu'l-Cihâd, Mısır'ın Sûdân'la olan uzun güney sınırı üzerinde olmaları netîcesinde gerçekten de uygun koşullar altında yeniden çalışmaya başladı. Yine bu, Sûdân'daki yeni hükûmetin ve onun istihbârat birimlerinin desteği ve onlarla yapılan bir organizasyonun eşliğinde oldu. el-Cemâatu'l-İslâmiyye de aynı şeyi yaptı. Tanzîmu'l-Cihâd bir kamp ve Hartum'da kendisine ait bazı merkezler açtı. Akabinde

-malûm olduğu üzere ve bilahare şöhret bulduğu şekilde- Şeyh Üsâme Bin Lâdin'in desteği ve mâlî yardımıyla, evrâklarını yeniden gözden geçirmeye başladı/ve tekrâr derlenip toparlanmaya çalıştı. Hedef[leri] ise Hüsnî Mübârek rejimini devirmek ve Mısır'da İslâmî bir hükûmet kurmaktı; Orta Doğu bölgesinde her türlü düşman karşısında stratejik dengeleri altüst edecek bir hükûmet...

● Politik kasırgalar, sözkonusu bu plan-program[lar]ın *külünü göğe savurdu*.. ve **Sûdân yönetimi**, bu topraklardaki cihâdîleri *arkadan vurdu*. Önce Libyalı kardeşlerle işe başladılar; akabinde sıra Mısırlılara geldi; akabinde ise aralarında Şeyh Üsâme Bin Lâdin de olmak üzere diğerlerine.. O **Şeyh Üsâme Bin Lâdin** ki, onların [Sûdân yönetiminin], harekete koyuldukları ilk gününden itibâren kahramanca bir edâyla ve korkusuzca yanında durmuştu; ordusunun yeniden silâhlandırılması ve iktisâdî yönden kendisini toparlaması için de onlara yardımcı olmuştu. Ama onlar, vefâya karşı ihânet gösterdi ve verilen ahidleri ayakaltı edip çiğnedi.

● [**Sûdân Yönetimi** tarafından vurulan] **işbu darbe**, Mısır'daki plan-programları nâmına [**Tanzîmu'l-Cihâd** tarafından] yeniden ihyâ edilmiş olan bütün o semerenin yakılıp-yıkılmasına sebebiyyet verdi. Aynı şekilde Sûdân hükûmeti, Şeyh Üsâme Bin Lâdin'i Mısır'daki *bu* çalışma programına mâlî destek vermeyi durdurmaya icbâr etti. Ondan sonra hepsini baskı altına aldı ve bu süreci hepsini o topraklardan kovmakla sonuca bağladı.

● Doktor Eymen ez-Zevâhirî ve kadrolarından geriye kalanlar, 1996-1998 yılları arası dönemde, sayılı bazı ülkelere birkaç sürgünvârî/dağılma yolculuğundan sonra Tâlibân'ın gölgesi altında Şeyh Üsâme Bin Lâdin'le bir araya gelmek üzere [tekrâr] Afganistan'a intikâl ettiler. O kadrolar ve o hücrelerden geriye kalan diğer bazı sayılı kimseler ise muhtelif sürgün ülkelerinde intizârı tercîh ettiler.

● Tanzîmu'l-Cihâd ile Tanzîmu'l-Kâide, finansman ve askerî eğitim gibi alanlarda inşâ, işbirliği ve yardımlaşma tecrübesini yeniden deneme yoluna gittiler. Şu var ki Şeyh Üsâme Bin Lâdin, bütün yönelimlerin Amerika'ya karşı durmak doğrultusunda birleş(tiril)mesi gerektiği yönlü kesin bir kanâate ulaşmıştı. Oysa Tanzîmu'l-Cihâd, onun dışındaki sâir örgütlenmelerde de olduğu gibi "kendi bölgesel amaçları, gizlilik yolu ve kendi cihâdî - fikrî yöntemi" çerçevesi içinde kalmıştı.

● Doktor Eymen ez-Zevâhirî, Şeyh Üsâme Bin Lâdin'in, 1997 yılı sonlarında ilân olunan "el-Cebhetu'l-Âlemiyye li-Tahrîri'l-Mukaddesât / Mukaddes Mekânları Özgürlüğüne Kavuşturma Yolunda Küresel Cebhe" adlı beyânına imzâ koydu. Beri tarafta el-Cemâatu'l-İslâmiyye kendisini bu işten uzak tuttu. Çok geçmeden de Tanzîmu'l-Cihâd, Amerika'nın teröre karşı küresel boyutta yürüttüğü güvenlik kampanyalarına bir hedef olmakla o imzânın bedelini ödemeye başladı. Dünyanın çeşitli bölgelerine dağılmış olan kadroları ve unsurları teker teker düşmeye başladı. Bunların bir kısmı Tayland'dan Arnavutluğa, Azerbaycan'dan Birleşik Arab Emirlikleri'ne ve sâir yerlere kadar uzanan muhtelif ülkelerden kaçırılıp Mısır'a teslîm edildiler. Öte taraftan bazı

üyeleri de -meselâ İngiltere gibi- diğer bazı ülkelerde tutuklandılar ve Mısır'a teslîm edilmeyip o ülkelerin hapishânelerine konuldular.

● Doktor Eymen ez-Zevâhirî, o eşsiz azmi ve bitmek tükenmek bilmeyen sabrı ile seyri devâm ettirdi. Geride kalan kadrolarla birlikte o çabayı sürdürmek yolunda çalıştı. Yeni Dünya Düzeni'nin dayattığı şartlara teslîm olmadı. O dünya düzeni ki artık piramidimsi, gizli, bölgesel cihâdî girişimleri fiilen tarihin dışına atmıştı.

● Tanzîmu'l-Cihâd, kendisine özel bir kamp açtı. Kadrolarından geriye kalanları topladı ve yola yeniden koyulmaya çalıştı. Ne var ki şartlar ve genel veriler, husûsen güvenlik eksenli olanlar, -ki tutuklama dalgaları, yapının dışardaki unsurlarını kapıp götürmüştü- Şeyh Doktor Eymen ez-Zevâhirî'yi, cihâdı, imkân dâhilinde olan yön doğrultusunda sürdürme ve Afganistan'da -Amerika'ya karşı savaşı dolayımında- Şeyh Üsâme Bin Lâdin'le birlikte faaliyyet göstermeye iknâ etti. Bu da onun zihninde peyderpey teşekkül etmeye başlayan, yaşanan gerçeklikle irtibâtlı birtakım nedenler, siyâsî ve sâha eksenli bazı kanâatler sebebiyle vukû bulan bir şeydi. Yaşanan bu dönüşüme onunla birlikte bizzât şâhidlik ettim ve 11 Eylül olaylarından kısa bir süre önce, karışıklık arzeden meseleleri onunla uzun uzadıya konuştum. İmkân elverirse bu konuyla alâkalı bazı tafsîlatları, Tâlibân dönemi Afgan Arablar'ın tarihiyle alâkalı [daha önce bahsettiğim] o müstakil eserde arzetmeye çalışırım inşâallah, ama o tafsîlatların yeri şimdilik burası değil.

● **Doktor Eymen ez-Zevâhirî**, **Şeyh Üsâme Bin Lâdin'e biat**ini ve **Tanzîmu'l-Cihâd'ı Tanzîmu'l-Kâide'ye resmen kattığını** 2001 yılı ortalarında ilân etti. Bu da kadrolardan geriye kendisiyle birlikte Afganistan'da kalmış bir avuç adamın iki kısma bölünmesine neden oldu. Bir kısım, bu karârı dolayısıyla ona muvâfakat edenlerdi. Diğer kısım ise eski usûl üzre cihâd yoluyla Mısır'da Hüsnî Mübârek hükûmetinin enkâzı üzerinde İslâmî bir hükûmet kurma yolunda çalışma plan-programını devâm ettirmek konusunda ısrâr edenlerdi. Bunlar, Eymen ez-Zevâhirî'nin Tanzîmu'l-Cihâd örgütünü feshetmesini gayrımeşrû kabûl ettiler ve Emîr'in vazîfesinin, örgütü idâre etmek olduğunu, yoksa onu feshetmek ve başka bir örgüte ilhâk etmek olmadığını belirttiler. Bu kesimin öncülüğünü Ebu's-Semh "**Servet Salâh Şahâte**" kardeş yapıyordu. Kendisi bu yapılanma içindeki eski kadrolardan ve aynı şekilde Afgan Arablar'ın eskilerinden olan bir avukattı.

● 11 Eylül olayları, her iki cenâha da kendi plan-programları ve umutları-arzuları doğrultusunda çok fazla bir yol alabilme fırsatı bırakmadı. Çok geçmeden de Afgan Arablar'dan geriye kalanların tamâmı, bir ölüm-kalım savaşı, ayrıca hem kendilerini hem de kaderin kendisi hakkında düşüş şartlarını getirmekle tecellî ettiği Afganistan İslâm Emîrliği'ni müdâfaa uğrunda toplandılar. O yapılanmanın kadrolarından geriye kalanların ekseriyyeti o çatışmalarda şehîd oldu. Doktor Eymen ez-Zevâhirî, elinden gelen gayreti sarfettikten ve bu yolda hanımını, biricik oğlu Muhammed'i, henüz bir süt bebesi olan kızını şehîd verdikten sonra harekete geçti. (Allah cümlesine rahmet etsin bunların tamâmı, Amerikan uçaklarının o vahşî bombardımanları altında cân

verdiler.) Harekete geçti ve Şeyh Üsâme Bin Lâdin'le birlikte -Allah onları inâyetiyle muhâfaza buyursun- intikâl hâlindeki gizlenme yerlerinde karâr kıldılar. Görüldüğü gibi ve malûm olduğu üzere cihâd yolunda seyirlerini devâm ettirmek ve ona teşvîk etmek için... Diğer bir zümre ise Üstâd "Servet Şahâte" ile birlikte yeniden hicret ve sürgün yollarına koyuldular. Son durakları ise -basın yayın organlarının da ilân ettiği şekilde- Îrân'ın hapishâneleri oldu.

● Tanzîmu'l-Cihâd'ın, Doktor Eymen ez-Zevâhirî tarafından Mısır dışında sürdürülen hareket eksenli seyrine ilişkin hulâsa buydu. Orada bir yerde [Mısır içinde] bu yapılanmanın tomurcukları hâlâ daha kalmış mıdır bilemiyorum, ama umut odur ki, Allah Teâlâ onun hakkında serpilmeyi, seyrine yeniden başlamayı ve Mısır'da seyir hâlinde olanlarla birlikte gelişip ilerlemeyi takdîr buyurmuş olsun.

● Mısır menşeli Tanzîmu'l-Cihâd'ın fikrî hüviyyetine gelince: Yukarıda arzedilen sunum üzerinden denilebilir ki bu yapı, **hareket açısından** bitmiştir. Altmışlı yılların ortalarında doğmuştur ve 2001 Eylül Hendeklerinde son bulmuştur.

Velâkin şu makâmda zikredip kayda geçirmemiz gereken önemli bir husûs var ki o da şudur: Tanzîmu'l-Cihâd'ın fikrî medresesi, şu son yüzyılda, en bâriz, en önemli ve en köklü medrese olarak kalacaktır. Hiç kuşkusuz bu medrese, Allah rahmet etsin Seyyid Kutub'un -çağdaş dönem cihâdî fikriyyatın temel esâslarını içeren- külliyyatı ile başlamıştır. Yine Tanzîmu'l-Cihâd, Afgan Cihâdı döneminde Peşâver'de faaliyyet gösterdiği günlerde hem zengin hem de önemli bir edebî verim ortaya koymuştur. Bu verimin en önemlilerinden biri ise Şeyh Abdulkâdir Bin Abdulazîz'in "el-'Umde Fî İ'dâdi'l-'Udde" adlı eseridir[1]... Yine onun diğer bir değerli eseri "el-Câmi' Fî Talebi'l-'İlmi'ş-Şerîf" adlı kitâbıdır ki Tanzîmu'l-Cihâd, bu kitâbın düzeltilmiş bir nüshasını, "el-Hâdî İlâ Sebîli'r-Reşâd" adıyla çıkardı. Aynı şekilde bu yapının 1988-1992 arası dönem boyunca bir seri hâlinde Peşâver'de peşpeşe çıkarmış olduğu önemli bazı yayınlar da bu kabîldir. Yine -Allah kendisine hıfzıyla inâyet buyursun- Doktor Eymen ez-Zevâhirî'nin sesli ve görüntülü birtakım kayıtları da bunlara eklenmelidir. [Şunu da belirtelim ki] Mısır menşeli Tanzîmu'l-Cihâd'ın fikrî ve yöntem eksenli önemli rolü, sadece onun külliyyatının öneminden kaynaklanmamaktadır; bilakis onun, altmışlı yılların başından şu günümüze kadar Cihâdî Akım içinde varlık gösteren örgütlerin ve grupların çoğu, keza ferdlerinin kâhir ekseriyyeti için, fikir ve yöntem bakımından bir temel hâline gelme vasfı taşımasından ileri gelmektedir. Cihâdî Akım'ın muhtelif kesimlerinin ve Afgan Arablar'ın, aynı şekilde "es-Selefiyye el-Cihâdiyye" ismiyle bilinen okulun veya bu asırdaki sâir cihâdî okulların fikrî ve basın-yayın yollu ürünleri nâmına ilerleyen süreç içinde yazılanların tamâmı da bu eksende dönüp duran ve o yapı tarafından ortaya konulan verimler üzerine binâ olunan şeylerdir. Allah onlardan râzı olsun; kendilerini ecr-i cezîl ile mükâfatlandırsın ve yaptıklarını lütf u keremiyle kabûl buyursun. Beri tarafta Mısır menşeli Tanzîmu'l-Cihâd'ın ilk askerî kadrolarının,

1 [Bu eser hakkında ve müellifiyle ilgili kısa bir dipnot için bkz: Bu eser C-1-1, s.106.]

kezâ Afganistan'daki Arab Cihâdı sâhasında çalışmış olan emsâlsiz askerî kadrolar ve eğitmenler topluluğunun da Afgan Cihâdı sâhasında ve 1986-1992 birinci, 1996-2001 ikinci evresiyle Afganistan'daki diğer Arab Cihâdı kadrolarının askerî ve sâha eksenli gayretlerinin toplamı içinde -ister askerî ve hareket eksenli hazırlıklara ilişkin yayınlarda geride bıraktıkları yazılı mîrâs isterse de diğer uyruklardan olan cihâdîleri eğitmeye yönelik fiilî gayretleri üzerinden olsun- kendisine hâs bir yeri ve bunların üzerinde iz bırakan önemli bir rolü oldu. Nitekim pek çok kadro, bunların ve akrânlarının elinden icâzet aldı; akabinde bu verimi -onların izinde- ortaya koymaya devâm etti. Allah, İslâm ve Müslümanlar adına onları en hayırlı bir şekilde mükâfaatlandırsın ve amellerini ahsen olanlarıyla kabûl buyursun. Şübhesiz ki O, duâları duyandır ve bunlara icâbet buyurandır.

● Şahsımla alâkalı boyuta gelince: Cemâatu'l-Cihâd'ın tecrübesine çok yakından tanıklık ettim. Afganistan'a ayak basan komuta kademesinin çoğuyla, birçok alanda işbirliği ve mesâi bağlarına izâfeten kardeşlik bağlarım ve samîmi dostluklarım oldu. En başta Doktor Eymen ez-Zevâhirî'yle, sonra pek çok kesimleriyle.. Onlar arasında benzerlerine ender rastlanır, akîdenin ve sabrın kendilerinde ete kemiğe büründüğü, dînlerini muhâfaza etme uğrunda yanıp tutuşan mücâhidler gördüm. Allah cümlesine rahmet etsin ve ecirlerini ecr-i cezîl kılsın.

Fikriyyat düzeyinde şahsımla ilgili boyuta gelince: Bu konuda onlara gerçekten müteşekkir ve minnettarım. Nitekim onlarla tanışmamın ve içli dışlı olmamın fikriyyat düzeyinde bana pek büyük bir katkısı oldu. Bu makâmda Şeyh Doktor Abdülkâdir Abdulazîz(Seyyid İmâm eş-Şerîf)'e, Afganistan döneminde Cemâatu'l-Cihâd'ın müftüsü, âlimi ve emîrine, şükrânlarımı arzetmek ve selâmlarımı kaydetmek isterim. Onun eserleri, onu tanımış olmam ve kendisiyle yaptığım konuşmalar, hem şahsım hem de fikirlerim üzerinde son derece büyük bir etki bıraktı. Allah'tan niyâzımız ona tez zamanda esâretinden kurtuluş nasîb etmesidir. Aynı şekilde Mücâhid Doktor, eşsiz örnek/şahsiyyet Şeyh Eymen ez-Zevâhirî de bir mütefekkir, bir müellif ve *örnek alınacak/bir mümtâz önder(kudve)* olarak benim üzerimde [ayrı] bir etki bıraktı. Allah ona da hıfzıyla inâyet buyursun. Bu iki şahsiyyetin hâricinde daha pek çok kişi vardı. Ekseriyyeti ise Allah'a verdikleri ahid üzere şehâdet şerbetini içip bu dünyadan irtihâl ettiler. Allah'tan niyâzım, beni onlarla Refîk-i A'lâ'da bir araya getirmesidir.

7.3- Suriye'de Yaşanan Cihâdî Tecrübe (1965-1983)

Suriye'deki cihâdî tecrübeyle ilgili hareketin kuruluşu, Allah rahmet etsin **Şeyh Mervân Hadîd**'e döner/onun eliyle olur. Kendisi Müslüman Kardeşler hareketi içinde yetişmiş biridir. Mısır'da zirâat mühendisliği okuduğu yıllarda **Seyyid Kutub** rahmetullahi aleyh'in düşüncelerinden etkilenir. Suriye'ye hamâsetle dolu bir hâlde döner. O dönem ise sosyalist ulusal laik Baas Partisi'nin yönetimi istîlâ ettiği bir dönemdir. Mervân Hadîd, "Hamâ" şehrindeki mescidler üzerinden hutbelerle, emr-i bi'l-marûf

ve nehy-i ani'l-münker'de bulunmakla, Şerîat'ın hâkim kılınmasına davetle faaliyyet gösterir. Defalarca tutuklanır. 1965 yılında hükûmet güçleri mescidlerden birini basıp onlara saldırır; o da bazı talebeleriyle birlikte o rejim güçlerine karşı silâhlı bir çatışma içine girer. Talebelerinden birkaçı şehîd olur. Şeyh Mervân ve diğerleri de tutuklanır. Haklarında idâm karârı çıkarılır. Ondan sonra o dönemin devlet başkanı "Emîn el-Hâfız", Suriye'deki âlimlerin baskısı altında onları serbest bırakmak zorunda kalır ki bu âlimlerin en başında -Allah rahmet etsin- Muhammed el-Hâmid vardır.

● Şeyh Mervân Hadîd, **Baas rejimiyle** büyük bir **çatışma**nın kapıda olduğunu, böyle bir şeyin mutlaka vukû bulacağını önceden/farkeder ve **Nusayrî**-tâife eksenli müstakbel bir proje[nin varlığı] konusunda erken bir dönemde uyarıda bulunur. Ayrıca Müslüman Kardeşler'i bu çatışma konusunda hazırlık yapmaya iknâ edemeyince bizzât kendisi ve talebeleri, Filistîn Kurtuluş Örgütü'yle, onun içindeki İslâmî damar üzerinden silâhlı çalışma yoluyla böyle bir hazırlığa girişir. Böylelikle de kendi cihâdî örgütlenmesinin ilk cihâdî zümresini hazırlama imkânına erişir.

● **1970** senesinde Hâfız el-Esed ve hem ordu hem de Baas Partisi içindeki Alevî Nusayrî gürûhu, adına "Reformist Hareket" denilen beyâz bir darbe gerçekleştirdi. İşte Bâtınî Gulât-ı Şîa'dan olan Nusayrî tâifesi öne doğru böyle sıçradı ve Suriye'de Müslümanlara hükmetmek üzere -Allah rahmet etsin aynen Şeyh Mervân Hadîd'in uyardığı şekilde- iktidârı istîlâ edip herkesin gözü önünde alenen devraldı.

● Şeyh Mervân Hadîd -rahmetullahi aleyh- rejime karşı durmak yolunda yeniden harekete geçti ve Suriye'deki -o dönemde ikiye bölünmüş olan- Müslüman Kardeşler hareketinin her iki tarafının lider takımıyla, onların rejime karşı durma plan-programı doğrultusunda birleşmelerini sağlamak için çalışıp çabaladı. Ama "Şeyh Abdulfettâh Ebû Gudde" rahmetullahi aleyh'in başkanlığında ve onun nâibi "Adnân Saîduddîn"in niyâbetinde, aynı şekilde diğer kanat olup "İsâm el-Attâr"ın önderliğinde Müslüman Kardeşler hareketinin uluslararası yapılanmasına bağlı olan her iki kanat -aralarında var olan büyük ihtilâfa rağmen- rejime karşı durma plan-programı doğrultusunda bir hazırlık yapmayı red konusu üzerinde ittifâk ettiler; ayrıca barışçıl ve davet eksenli yöntemleri doğrultusunda yola devâm etmeyi seçtiler.

● Şeyh Mervân Hadîd rahmetullahi aleyh, Müslüman Kardeşler'i, bu çatışma/bu karşı duruş konusunda iknâ etmenin imkânsız olduğuna kanâat getirince kendi özel teşkîlatını oluşturdu ve adını da "et-Talî'atu'l-Mukâtile li-Hizbillâh / Hizbullah'ın Öncü Savaşçı Birliği" koydu. Bu teşkîlat için, ilki kendisinin doğduğu yer ve temel hareket sâhası olan "Hamâ"da, ikincisi Suriye'nin ikinci önemli şehri "Haleb"de ve üçüncüsü başkent "Dımışk"ta olmak üzere üç ana merkez belirledi. Nusayrîlere karşı koymak yolunda hazırlıkta bulunmak için de gizli bir şekilde başkente intikâl etti.

● İhvân-ı Müslimîn Hareketi, Mervân Hadîd'i, onun devrimci cihâdî düşüncelerinden etkilenmiş olan bir grupla birlikte kendi hareketinden tardetti ve onun direncini bastırmaya çalıştı. Fakat o, ekseriyyeti yine Müslüman Kardeşler hareketinden olan

kendi destekçilerini askerî açıdan hazırlama işini devâm ettirdi ve o meşhûr sözünü söyledi: "**İhvân beni kapıdan kovmuş olabilir, ama ben n'edip edip onların içine pencereden gireceğim ve onları mutlaka cihâdın içine çekeceğim**." Fiilen yaşanan da bu oldu.

● Şeyh Mervân Hadîd, 1970 senesinde, Dımışk'daki gizlenme yerinde, istihbârat birimleriyle yaşadığı bir silâhlı çatışma sonrasında tutuklanıp hapse konuldu. 1975 yılına kadar hapishânede tutuldu. Bu süreç içinde, işkence altında kilosunun yarıya yakınını kaybetti. Sonra -o dönemde anlatıldığı gibi- hapishânede kendisine vurulan **zehirli** bir **iğne**yle idâm/infâz edildi. Allah rahmet etsin, ondan sonra defnedildi. Kabri gizlendi. Âilesine cenâzesi için ilânda bulunma izni verilmedi/taziye merâsimi düzenleme yasağı getirildi.

● **et-Talî'atu'l-Mukâtile** örgütünün idâresi, onun talebelerine geçti. Kendisinden sonra bu yapının emîrliğini Şehîd **Abdussettâr ez-Za'îm** rahmetullahi aleyh üstlendi. Yine et-Talî'atu'l-Mukâtile, rejime karşı koyuş noktasında gizli bir plan-program çizgisi benimsedi. Bunu, Nusayrîlerin büyük başlarından büyükbaş devlet erkânına karşı düzenlediği nitelikli suikasdler üzerinden ve **1975-1979** yılları arası dönem boyunca gerçekleştirdi. Devlet ise onların kimliklerini, ancak ve ancak o sürenin sonunda ve Ürdün istihbâratıyla işbirliği üzerinden öğrenebildi.

● et-Talî'atu'l-Mukâtile, **1979** yılı yazında–Hicrî **1399** yılı Şabân ayında Suriye'de rejime karşı cihâd ilânında bulundu ve kendisini yeni ismiyle tanıtıp isminin de "el-Talî'atu'l-Mukâtile li'l-İhvâni'l-Müslimîn / Müslüman Kardeşler'in Öncü Savaşçı Birliği" olduğunu duyurdu. Böylelikle Suriye havzasının bütünü düzeyinde şehir gerilla savaşları başlamış oldu.

● (Müslüman Kardeşler'in uluslararası yapılanmasına bağlı [ve Suriye'deki] ana kanadı teşkîl eden) Müslüman Kardeşler, bu karşı koyuştan/hâdiselerden evvelâ ve bizzât berî olduğunu duyurdu. Bu olaylarla alâkalarının olmadığını isbât sadedinde ise bir tahkîk komisyonunun kurulması talebinde bulundu. Beri tarafta İsâm el-Attâr, bu karşı koyuşu üstlendi ve kendisine nisbet etti. Bağışları toplamak için de banka hesâb numaralarını yayınladı.. cihâd için tabîî ki.. Almanya'dan..!!

● Hâfız Esed rejimi, et-Talî'atu'l-Mukâtile'den olan mücâhidlerin askerî darbelerinin etkisi altında ne yapacağını şaşırdı ve Müslüman Kardeşler'in bütün kollarına karşı bir savaş ve tasfiye karârı aldı. Akabinde bu savaşı ilerleterek İslâmî Uyanış'ın bütün kesimlerini, daha ötesi ülkedeki mütedeyyin kesimin tamâmını içine alacak bir boyuta taşıdı. Böylece bu savaş, Suriye'deki Müslüman cumhûrun kâhir ekseriyyeti olan Ehl-i Sünnet ile, kendilerine "Alevî" Tâifesi denilen ve bu isim kendilerine, insânlarda bir kafa karışıklığı oluşturmak için Fransızlar tarafından -işgâl günlerinde-bahşedilen azınlık "Nusayrîler" arasında bir savaş hâlini aldı.

● Bir taraftan mücâhidlerin zaferlerinin netîcesinde, öbür taraftan Hâfız Esed'in onlara karşı yürüttüğü kampanyanın semeresini devşirme tamahı ile Müslüman

Kardeşler hareketi, 1979 yılı sonlarında, yani o savaşın başlamasının üzerinden geçen birkaç ay sonra, rejime karşı savaşa girdikleri ilânında bulundular ve bu karşı koyuşu sâhiblenme yolunu tuttular. Ondan sonra o karşı koyuşun komuta kademesini ele geçirmek ve onu et-Talî'atu'l-Mukâtile'nin elinden almak yolunda çalışmaya koyuldular. Onların bu politikası, Suriye'de rejim karşısındaki silâhlı cihâdın bastırılmasında -yegâne olmasa bile- temel rolü oynadı.

● Dâhilî bazı sebebler netîcesinde, Müslüman Kardeşler'in politikası netîcesinde ve hükûmetin de -hareket inisiyatifini kendi eline alma başarısını getiren- güvenlik darbelerinin netîcesinde et-Talî'atu'l-Mukâtile/Öncü Savaşçı Birlik bozguna uğradı ve kadrolarının ekseriyyeti, katliâmlar ve zindân fasılları üzerinden tasfiye edildi. Geriye kalanları ise komşu ülkelere gitmek zorunda kaldılar. Nitekim o dönemlerde Suriye rejimine karşıt olan Irâk ve Ürdün hükûmetleri, siyâsî kesimlerin her türlü unsurunu içine alacak şekilde Suriyeli muhâliflere kapılarını açmışlardı.

● Müslüman Kardeşler [:Suriye kolu] Adnân Saîduddîn'in liderliğinde, Suriye'deki cihâdî kıyâmın komuta kademesini ele geçirmeyi ve Öncü Savaşçı Birlik'ten geriye kalanları, kezâ İsâm el-Attâr'ın örgütünü, ilâveten Suriye'deki âlimler topluluğundan büyük bir kesimi, kendi önderlikleri altında yer almak üzere 1980 yılından beri kendi içine çekmeyi başardılar.

● Müslüman Kardeşler Hareketi, Suriye'deki cihâdî kıyâmı şâmil olan siyâsî ve askerî başarısızlık yürüyüşünü sevk ve idâre etti.. O cihâdî kıyâm, 1982 kanlı Hamâ olaylarında bastırılıncaya kadar... Nitekim bütün grupların askerî birimleri yok edildi ve [az bir zaman içinde] Müslümanların cân içre yaşadıkları kayıp, yirminci yüzyılda bir Arab hükûmetinin işlediği en meşhûr toplu katliâm operasyonları dâhilinde 50.000 (ellibin) maktûlü aştı.[1]

● İşte Arab ve İslâm âlemindeki riddet hükûmetleri karşısında varlık göstermiş Silâhlı Cihâdî Akım'ın karşı koyuş tecrübelerinin en uzununu ve en önemlisini temsîl eden Suriye cihâdî tecrübesi böyle son bulmuş oldu.

● Allah Teâlâ bu eserin müellifi olan şu fakîr kula o önemli merhalenin 1975-1985 arası süreç içindeki tarihini ele almayı nasîb ve müyesser etti. Bu da "es-Sevretu'l-İslâmiyye el-Cihâdiyye fî Sûriyâ – Âlâm ve Âmâl / Suriye'deki Cihâdî İslâmî Kıyâm – Acılar ve Umutlar" adını taşıyan kitâb üzerinden oldu. Kitâbı 1985-1987 yılları arası dönemde yazmıştım ve 1990 yılı sonlarında Peşâver'de yayınlanmıştı ki o tecrübe ile ilgili kapsamlı bir muhtevâ taşımaktadır.

● Cenâb-ı Hakk, o merhaleyi yaşamayı benim için müyesser kıldı. Nitekim 1980 yılı başında et-Talî'atu'l-Mukâtile örgütüne katılmıştım. Akabinde ve o yılın sonunda Suriye'den çıkışım sonrasında Suriye Müslüman Kardeşler örgütüne katıldım ki bu

1 [Bilmem ki aceb yakın dönemlerde Irâk, Suriye, Yemen ve sâir yerlerde yaşananları hatırlatmaya ve o Müslüman Kardeşler hareketinin bugünlerde yaşananlar karşısında hangi noktada durduğunu, neler yaptığını sormaya bir hâcet var mı?! "Hûy-i bed, âdet-i bed, meşreb-i bed ...." Mtrcm.]

yapı o zamanlar Ürdün'ü merkez edinmişti. Örgütün askerî biriminde çalıştım. 1982 yılı Hamâ İntifâdası olayları esnâsında ise Müslüman Kardeşler örgütünün askerî komuta kademesinin üyelerinden biriydim ki bu, Bağdâd'da, askerî birimin kadrolarından -ki bunlardan biriydim- ve Suriye İhvânı'nın yüksek siyâsî komuta kademesinden teşekkül ettirilmişti. Bu da bana o olayların seyriyle ilgili gizli yönleri, önemli noktaları ve bu olaylar boyunca yaşadığımız hezîmetin sebeblerini görebilme imkânı sundu. Yukarıda zikri geçen kitâbımda, tarihini ve derslerinin hulâsasını kayda geçirdiğim şey de budur.

7.4- Cezâyir'deki "İslâm Devleti Hareketi" (1973-1976)

Hareketu'd-Devleti'l-İslâmiyye: **Şehîd "Mustafa Bouyali**"nin Cezâyir'de kurduğu ve komuta ettiği silâhlı bir cihâdî harekettir. Allah rahmet etsin Mustafa Bouyali, 1954 yılı Cezâyir Kurtuluş Devrimi'ne katılan mücâhidlerden biridir. Bu kurtuluş hareketi 1963 yılında bağımsızlıkla son bulduğu zaman ise laiklerin, komünistlerin ve sosyalistlerin onu çepeçevre kuşatıp kendi kontrolü altına aldığını ve Cezâyir halkının bir asırdan fazla bir zaman kadar süren cihâdının semeresini onların devşirdiğini görür. Bunun üzerine Cezâyir'de Allah'ın Şerîatı'nı hâkim kılmak gâyesiyle cihâdı ve devrimi/kıyâmı yeniden başlatmak için o hareketi kurar.

Ayrıca bu hareketini, 1973 yılında, başkan "Şâzelî Bin Cedîd" döneminde kurar. Onun, devlet başkanına yönelik, kendisine [emr-i bi'l-marûf nehy-i ani'l-münker yollu olarak] emir ve nehiyde bulunduğu, Cezâyir'de Şerîat'ı hâkim kılmaması durumunda kendisine karşı cihâd başlatacağı tehdîdinde bulunduğu bir ses kaydı açıklamasını dinledim. Yine onun başka bazı kasetlerini de dinledim ki bu kasetlerde cihâda dâir ilkeleri hakkında konuşuyor ve sultân âlimlerini uyarıyordu. *Hâsılı* onun bu hareketi çok fazla sürmez. Zîrâ bazı silâh tâcirleriyle sözleştiği bir görüşme esnâsında Cezâyir istihbâratının kurduğu bir pusuya düşer ve Allah rahmet etsin 1976 yılında öldürülür. Bazı yârenleri şehîd olur, diğer bazıları tutuklanır ve yargılanıp hapsedilirler.

Onun bazı öğrencileri, bu hareketi, 1991 yılında demokratik çizgiye karşı yapılan askerî darbe sonrasında hükûmet aleyhine cihâdın başlaması akabinde tekrâr ihyâ etmeye çalışır. 1993 yılında ise -inşâallah ileride de işâret olunacağı gibi kendi içinde bölünmesi ve tekfîrcilerin onu istîlâ etmesi öncesinde- "el-Cemâatu'l-İslâmiyye el-Musallaha"ya ait toplu birlik çabasında bir tarafı oluştururlar.

7.5- Mısır Menşeli "el-Cemâatu'l-İslâmiyye"nin Tecrübesi (1975-2001)

Bu Hareket'in tecrübesiyle ilgili özeti, onun edebî mîrâsı/literatürü konusundaki mütâlaalar üzerinden, yine Afgan Cihâdı'nın farklı aşamaları boyunca ve Avrupa'da ikâmet ettiğim vakitlerde bu hareketin bazı öncüleri ve kurucularıyla içli-dışlı olmam üzerinden kendisi hakkında edindiğim malûmatlar kadarıyla sunmaya çalışacağım.

el-Cemâatu'l-İslâmiyye, Enver es-Sâdât'ın -o dönemlerde bir gelişme hâli yaşayan solcu siyâsî fraksiyonların faaliyyet alanını daraltmak amacıyla başlattığı- açılım politikasının ve İslâmî cemâatlerin önünün açılmasının akabinde kurulur ve 1975 yılından başlamak üzere Mısır'daki belli başlı bazı üniversitelerde faaliyyet gösterir. el-Cemâatu'l-İslâmiyye'nin neşeti ise İhvâncı fikriyyat ile selefî temeller aralığındaki bir yöntem üzerinden varlık gösterir ve plan-programına ilişkin hedefini de Mısır'da Şerîat'ı tatbîk etmek olarak belirler. Komuta kademesinin, alenî davet, açıktan açığa emr-i bi'l-marûf nehy-i ani'l-münker ilkesini benimsemesi ve bazı alanlarda uyguladığı birtakım 'hisbe' faaliyyetleriyle de halkcı bir yön tutar, [ilk elde] halka yönelik, böyle bir çizgi benimser. Hücreleri/mensûbları Mısır'daki mescidler üzerinden yayılır. Bu cemâatin kurucuları ise aslen Mısır'ın es-Sa'îd/Yukarı Mısır bölgesindedir. Komuta kademesinin çoğu kısmı da bu bölgedendir. Ama [Cemâat] Kuzey Mısır–Nil Delta'sı üniversitelerine uzanacak şekilde genişleyip yayılır. Cemâat'in liderliği/önde gelenleri Şeyh Doktor **Ömer Abdurrahmân**'ı kendileri için genel bir Emîr/lider olarak belirler, benimserler. Bu da -Allah kendisine esâretten kurtuluş nasîb etsin [Allah gani gani rahmet etsin]- onun, Abdunnâsır'ın geberip gitmesi demlerinden itibâren -ki geberip gittiği zaman Ömer Abdurrahmân onun cenâze namazının kılınmayacağına, bunun câiz olmadığına dâir fetvâ vermiştir- ve aynı şekilde Enver es-Sâdât döneminde de ortaya koyduğu diğer birtakım *azîmet* yollu konumları, zor zamanlardaki o meşhûr merdâne tavırları dolayısıyladır.

● Enver **es-Sâdât**'ın **İsrail**'e yaptığı o ihânet ziyâreti, **Camp David** antlaşmasını ve Yahûdîlerle barış, uyum-uyuşma planını ilân etmesi sonrasında ise el-Cemâatu'l-İslâmiyye, cihâdî fikriyyat eksenli bir yön tutar, böyle bir çizgi benimser. Cemâat'in kutublarından birinin, "**Şehîd Abdusselâm Ferec**"in -çağdaş dönemlerin en önemli cihâdî araştırmalardan biri olan- "el-Farîdatu'l-Ğâibe/**Yitik Farîza**" adlı risâlesi/kitâbcığı yayımlanır. Bu risâlenin ehemmiyyeti ise çağdaş dönemlerde -aralarında Mısır da olmak üzere Arab ve İslâm âlemi ülkelerindeki kurulu hükûmetler/hâkim rejimler karşısında- verilmiş en önemli cihâdî fetvâları içeriyor olmasından, onlar hakkında *riddet hükmü* vermesinden ve onlara karşı cihâd edilmesi, askerlerine ve güvenlik birimlerine karşı savaşılması doğrultusunda fetvâ vermesinden, yine onların hâllerini, İbn Teymiyye'nin, Moğollara ve -ister câhillerden isterse de bu yola zorla koşulmuş/*mükreh* Müslümanlardan olsun- onların avenelerine karşı savaşılmasıyla ilgili fetvâlarına kıyâs etmesinden ileri gelmektedir. Aynı şekilde bu risâle, Çağdaş Dönem Selefî Cihâdî Okul'un erken dönem hareket kaynaklarının en önemlilerinden biridir.

● Sonra çok geçmez el-Cemâatu'l-İslâmiyye, o efsânevî operasyonunu hayâta geçirmeye muvaffak olur ve hâin başkan "Enver es-Sâdât"ı, meşhûr kürsü hâdisesinde infâz eder. 1981 yılının askerî geçit törenleri esnâsında, Enver es-Sâdât'ın [bir Firavun gibi] bütün ziynetini kuşanmış bir hâlde/pür debdebe ile halkının karşısına [bir Firavun edâsıyla] çıktığı o sırada Allah onu da kürsüsünü de yerin dibine geçirir ve leşi oracıkta yere serilir. Bu operasyonu ise el-Cemâatu'l-İslâmiyye'nin şehîdi,

Mısır'ın şehîdi, Çağdaş Dönem Cihâdî Akım'ın şehîdi [ve bütün bir Ümmet-i İslâm'ın şehîdi] olan "**Kahraman Şehîd Hâlid el-İslâmbûlî**" rahmetullahi aleyh komuta eder. Aslında bu, Mısır hükûmetine karşı darbe eksenli bir plan kapsamında yer alan bir operasyondur, ama bir takdîr-i İlâhî gereği, bu darbenin sadece Enver es-Sâdât'a yapılan suikasd kısmı muvaffakiyyet bulur.

● Geberip giden selefi Enver es-Sâdât'a halef olarak **Hüsnî Mübârek**'in iktidâr dizginlerini ele alması sonrasında ise el-Cemâatu'l-İslâmiyye, Mısır hükûmetiyle bir kan kaybettirme/yıpratma savaşı süreci içine girer. Nitekim bu yıpratma savaşı, Mısır hükûmetinin el-Cemâatu'l-İslâmiyye'nin kadrolarını tutuklamak ve başlarını suikasd yoluyla öldürmek gibi bir tasfiye plan-programı belirlemesi/benimsemesi sonucunda olur ki bu sürecin açılışını, Cemâat'in en bâriz davetcilerinden biri olan **Şehîd** "**Alâ Muhyiddîn**"i bir suikasd sonucu katletmekle yapar. Sonra bu politikasını, özellikle elikanlı ve bed nâmlı İçişleri Bakanı "**Zekî Bedr**" döneminde devâm ettirir. Böylelikle el-Cemâatu'l-İslâmiyye'nin komuta kademesi de -kendi saflarına yönelik tutuklama kampanyaları başlatmış olan- hükûmete karşı bir kan kaybettirme/yıpratma savaşı sürecine girme, [hükûmetin büyük başlarına yönelik] tasfiyeler ve suikasdler aşamasına geçme karârı alır.

● el-Cemâatu'l-İslâmiyye'nin Mısır'daki komuta kademesi/lider kadrosu, Ruslara karşı Afgan Cihâdı'nı, kendileri için mümtâz bir sâha, kadrolarını eğitebilecekleri ve örgütlenip yayılabilecekleri uygun bir alan olarak gördüler. Yine bunların, Pakistan'ın Peşâver şehrinde, Afganistan'daki Arab kampları ve cebhelerinde bâriz bir varlıkları oldu. el-Cemâatu'l-İslâmiyye'nin Afganistan topraklarına ayak basan ileri gelenlerinin en bârizleri arasında, Şeyh "Ömer Abdurrahmân", Şeyh "Rıfâ'î Tâhâ", Tal'at "Fuâd Kâsım" kardeş -Allah cümlesine esâretten kurtuluş nasîb eylesin [ve ölenlerine de rahmet etsin], kezâ Mısır'ın Firavunu'nu katleden Şehîd Hâlid el-İslâmbûlî'nin kardeşi "Muhammed el-İslâmbûlî" kardeş, "Mustafa Hamza" kardeş ve gayrıları bulunmakta idi. Mısır menşeli işbu el-Cemâatu'l-İslâmiyye, en hayırlı evlâdlarından ve en seçkin kadrolarından olan güzîde bir zümreyi, İslâm'ın savaşında, Afganistan'da yaşanan Arab cihâdı demlerinde şehîd verdi.

● Kâbil'deki komünist rejimin düşüşünün hemen akabinde Amerika'nın bir işâreti ile Afganistan ve Pakistan üzerinde esen güvenlik kasırgaları sonrasında ise Mısır istihbâratı, Pakistan istihbâratıyla da işbirliği içinde, Afgan Arablar'a karşı yürütülen güvenlik kampanyasına çok büyük bir ölçüde katıldı. Bunun üzerine el-Cemâatu'l-İslâmiyye'nin komuta kademesinin ve Mısır'lı temel unsurlarının çoğu, Ömer el-Beşîr ile Doktor Hasan et-Turâbî'nin cemâatinin riyâsetindeki İnkâz/Kurtuluş Hükûmeti'nin daveti ve sağladığı kolaylıklara istinâden bu topraklardan ayrılıp Sûdân'a gitti. Sûdân hükûmeti, bu uğurda bir alan açmış ve Arabları Sûdân'ın içine çekmeye çalışmıştı. Bunların en başında ise Şeyh Üsâme Bin Lâdin ve Mısır menşeli iki silâhlı cemâat, Cemâatu'l-Cihâd ile el-Cemâatu'l-İslâmiyye bulunmaktaydı. Nitekim onlara, Mısır'la olan kuzey sınırı boyunca bir çalışma alanı açacağı vaadinde bulunmuştu. Gerçek-

ten de el-Cemâatu'l-İslâmiyye, oradan sâha çalışmasına başladı. Sonra da başına, Cemâatu'l-Cihâd'ın ve diğerlerinin başına gelenler geldi; kendilerinden, üstelik Sûdân güvenlik birimlerinin silâhlı tehdîdi altında o toprakları terk etmeleri istendi. Bu ise o "çavuş korkuluklar"ın, politikalarını değiştirme ve Amerika'nın, bir de onun kuyruğu Mısır'ın politikalarına boyun eğme karârı aldıkları zaman yaşandı. [Hâl böyle olduğu için de] el-Cemâatu'l-İslâmiyye'nin ileri gelenleri belli başlı bazı ülkelere dağıldılar ve çoğu kısmı Yemen'e yöneldi. Koğuşturma kampanyaları ve güvenli limanların yok edilmesi aşamasında ise bunların en bârizleri Îrân'a doğru yol aldılar. Diğer bazıları ise siyâsî ilticâ hakkı adı altında Avrupa'daki güvenli limanlara doğru bir yön tuttular. Îrân yolunu tutanların en bârizleri arasında Rıfâ'î Tâhâ, Şeyh Mustafa Hamza, Şeyh Muhammed Şevkî el-İslâmbûlî ve sâir bazı kimseler vardı. Avrupa'ya yönelenlerin en bârizleri arasında ise Danimarka'da ikâmet durağında karâr kılan Ebû Talâl -Tal'at Fuâd Kâsım- ve Cemâat'in Şûrâ Meclisi üyesi Üsâme Rüşdî gibiler bulunmaktaydı. Bu ise 1995 yılı sonlarında vukû bulan bir şeydi.

● Mısır menşeli **el-Cemâatu'l-İslâmiyye**'nin **Îrân hükûmeti** içindeki **Humeynici kanat**la iyi bağları vardı. Bu *hâl*, Cihâdî Akım'ın bütün kesimlerinin, Îrân hükûmeti / rejimi karşısındaki konumundan farklı olarak, kendisine mahsûs konumu hükmünce yaşanan bir şeydi. Nitekim el-Cemâatu'l-İslâmiyye, Îrân'ın devrimci "İslâmî[!]" tecrübesine övgüde bulunmuş ve bir kısım yazılı literatürü içinde bu övgüye yer vermişti. Ayrıca aralarında Doktor Ömer Abdurrahmân'ın da olduğu -Allah kendisine esâretten kurtuluş nasîb etsin [r.]- bazı sorumluları, Îrân devletinin şurada veya burada düzenlediği birtakım kongrelere katılmayı da âdet edinmişti. İşte bu Cemâat'in bu gibi konumları, sözü geçen o azgın kasırgaların estiği dönemde kendisine o topraklarda güvenli bir sığınak edinmeyi sağlamış, buna bir köprü olmuştu.

● Cihâdî Akım'ın komuta kademelerinden, sembol isimlerinden ve kadrolarından olan bâriz kesimlerin hepsi olmasa bile ekseriyyeti, aynı şekilde insân tabanının da pek çoğu, 1996 ila 2001 yılları arası dönem itibâriyle adına "Afgan Arablar'ın İkinci Evresi" denilen kavram çerçevesinde ve neredeyse toplu denilebilecek bir şekilde Afganistan'a hicret etmesine rağmen el-Cemâatu'l-İslâmiyye'nin Îrân'ı mesken tutan bâriz komuta kademesi, orada kalmayı ve -Afganistan özelinde Cihâdî Akım'ın genel yöneliminden farklılaşan- açık bir konumla ayrışmayı tercîh etti. Bu konumun en bâriz görünümlerinden bazıları ise aşağıdaki gibiydi:

1- Açık bir şekilde (sarâhaten) **Tâlibân**'ı desteklememek ve Afgan Cihâdı'nın eski liderlerinden [ve komünist önderlerinden] oluşan **Kuzey İttifâkı** karşısında Tâlibân'a destek işine bulaşmamak... Daha ötesi, Afganistan'a doğru herhangi bir kayma hâli yaşanmaması için uyarıda bulunmak...

2- el-Cemâatu'l-İslâmiyye kendi basın-yayın organları, özellikle internet üzerinde faaliyyet gösteren sitesi üzerinden kendisini çok açık bir şekilde **Üsâme Bin Lâdin**'in Amerika'ya karşı başlattığı savaşından ve onun yönelimlerinden uzak tuttu. Bunu da

Doktor Eymen ez-Zevâhirî riyâsetindeki Cemâatu'l-Cihâd'ın yaptığının tam aksi bir istikâmette yaptı. **el-Kâide**, **el-Cemâatu'l-İslâmiyye**'nin kendisiyle işbirliğine atıfta bulunduğu zaman ise el-Cemâatu'l-İslâmiyye, bunu, bir açıklama üzerinden, açıkça reddetti ve bu iddiâyı gerekçeleriyle çürütme yoluna gitti.

3- el-Cemâatu'l-İslâmiyye, hükûmetlere/rejimlere karşı silâhlı karşı duruşu/silâhlı mücâdeleyi durdurma çağrısı ilkesini benimsedi. "Mısır'da, Mısır hükûmeti karşısında şiddet eylemlerini tek taraflı olarak durdurma girişimi" ilânında bulundu. Bu mesele ise üzerinde ayrıca durulması gereken bir konudur. Çünkü bu konum, el-Cemâatu'l-İslâmiyye'yi başka bir yöne savurmuştur ve bu yön, onu, bütün bir Cihâdî Akım'ın seyri içinden çıkarmıştır. Ayrıca onun üzerinde bizzât bu Cemâat'in husûsiyyetlerini aşan bazı etkiler bırakmıştır.

Mısır'daki el-Cemâatu'l-İslâmiyye ve Mısır hükûmeti karşısında şiddet eylemlerini tek taraflı olarak bırakma girişimi:

● Mısır'daki el-Cemâatu'l-İslâmiyye, Cihâdî Akım'ın genelinden birtakım önemli fikrî farklılıklarla ayrılmıştır. Bu farklılıklar bilahare onun seyir çizgisine de yansımıştır. Bunların en önemli bazıları ise aşağıdaki gibidir:

●– Hâkimiyyet meseleleri dolayımında "Cihâdî Akım"ın fikriyyatı ile "Genel İslâmî Uyanış"ın fikriyyatı arasında 'orta' denilebilecek bir fikriyyatı benimsemiş olması... Nitekim [bu Cemâat'in mensûbları] Mısır da dâhil olmak üzere Müslüman ülkelerdeki -Allah'ın indirdiğinin dışında hükümlerle hükmeden- en üst yöneticinin mürted olduğu yönlü kanâatlerini ilân ederler. Verdikleri bu riddet hükmünü de sadece onun şahsıyla münhasır kılar ve onun rejimine şâmil kılmazlar. Dolayısıyla onun avenelerine karşı savaşı, nefs-i müdâfaa hâricinde, şer'î olarak mubâh görmezler.

●– el-Cemâatu'l-İslâmiyye'nin, ilzâm edici/zorunlu şûrâ ilkesini ve cemâat eksenli idâre yolunu benimsemiş olması... Doktor Ömer Abdurrahmân'ın şahsını da kendileri için itibârî bir emîr/manevî bir lider edinir ve Cemâat'in sembolü olarak kabûl ederler.

●– Aynı şekilde "Şer'î Emîrlik"in şartları konusuyla alâkalı olarak kendileri ile hem Mısır menşeli Cemâatu'l-Cihâd hem de Cihâdî Akım'ın diğer bazı kesimleri arasında doksanlı yılların başından itibâren Afganistan'da uzun boylu ve geniş çaplı bir cedele kapı aralamış olan şer'î bir sorunu da aşarlar. O sorun ise "Esîr kişinin velâyeti[/veya imâmeti veya emîrliği]'nin sıhhati" ilkesidir. Amerika'da esâret altında olan -Cenâb-ı Hakk esâretinden kurtuluş nasîb etsin [r.]- pek değerli mücâhid Şeyh Doktor Ömer Abdurrahmân'ın hâli örneğinde olduğu gibi... Aynı şekilde Mısır zindânlarında esâret altında olan tarihî önderlerini, ilzâm edici/zorunlu şûrâ ilkesi doğrultusunda, alınan karârlara iştirâk eden faal/etkin önderler olarak kabûl ederler. Bu makâmda, o ilkeyi, şer'î bakımdan münâkaşa sadedinde olmadığımı, bilakis sadece onun tarihini kayda geçirme, fikrî ve yöntem eksenli bu gibi dayanakların Cemâat'in seyri üzerinde doksanların ortalarından itibâren bilahare ne gibi bir rol oynadığını zikretme sadedinde olduğumu belirtmek isterim.

Bu iki sorun istisnâ olmak kaydıyla, "nazarî açıdan", Mısır menşeli el-Cemâatu'l-İslâmiyye'nin yöntemi ile Cihâdî Akım'ın geriye kalan sâir okulları arasında handiyse yöntem eksenli başka temel farklılıklar görmediğimi, bunu da onların [:Cihâdî Akım'ın sâir okullarının] selefî cihâdî fikriyyatları ve İslâmî çalışma yolları içinde "demokratik yöntemi" redleri, hattâ tekfîr etmeleri, beri tarafta İslâmcılardan bu yolu tutmuşları, tevîl veya başka yollara başvurarak mazûr görmeleri.. ayrıca çağdaş dönem cihâdî fikriyyatın sâir bileşenlerini gözönünde bulundurarak söyleyebilirim.

Velâkin yöntem eksenli bu sorunlar, Mısır hükûmetiyle bilfiil çatışma içine girmiş olan el-Cemâatu'l-İslâmiyye'yi, onun askerî biriminin üyeleri kendilerini Mısır rejimi ile, bu rejimin güvenlik ve istihbârat birimleri ile çatışma sâhasında, ister hücûm ister müdâfaa yollu yıpratma savaşında, fıkhî bazı gerekçeler/isterler karşısında bulduğu zaman fiilî birtakım sorunlarla karşı karşıya bıraktı.. bu bir yandan.. diğer -önemli- bir yandan ise kendi komuta kademelerinin/veya önderlik kadrolarının fiilî anlamda üç ana kanattan oluştuğunu gördüler ki bunlar:

1- Mısır zindânlarında esâret altında olan ve kendileri hakkında "Tarihî Önderler" kavramı kullanılan önderleri...

2- Koğuşturma altında, dışarıda sürgün ülkelerde ve güvenli merkezlerde[/veya geçici yerlerde] olan siyâsî önderleri...

3- Cemâat'in askerî biriminin, ister Mısır içinde isterse de dışında olan ve Hüsnî Mübârek rejimiyle kanlı bir askerî çatışma süreci içine girmiş bulunan önderleri...

Çok geçmedi yöntem eksenli ve aynı şekilde fiilî boyutlara da sâhib bu çelişkiler, doksanlı yılların ikinci yarısından itibâren ve 11 Eylül olayları sonrasına kadar -ileride göreceğimiz gibi- el-Cemâatu'l-İslâmiyye'nin seyri üzerinde hızlı bir şekilde etkisini gösterdi. İşleri iyice içinden çıkılmaz hâle sokan/giriftleştiren ise Ebû Hâzim -Mustafa Hamza- kardeş komutasındaki askerî kanadın, başkan Hüsnî Mübârek'i neredeyse öldürecek kerteye ulaşan, Afrika Konferansı esnâsında "Addis Ababa"da yapılan bir suikasd operasyonunu planlayıp düzenlemiş olmasıydı. Bu operasyon başarısızlıkla netîcelendi ve grubun bazı üyeleri derdest edildi. Allah cümlesine rahmet etsin idâm olunmadan önce hepsi itirâfnâmelerini kayda geçirdiler. Ayrıca bu operasyon, buna ilişkin planlar kendisi üzerinde yapılan/veya kendisinin yaptığı[!] ve lojistik açıdan da onun toprakları üzerinden desteklenmiş bulunan Sûdân hükûmetini büyük bir sıkıntı ile karşı karşıya bıraktı. Aynı durum el-Cemâatu'l-İslâmiyye'nin lider kadrosu için de söz konusuydu... Aynı şekilde işlerin sarpa sarmasına neden olan bir diğer hâdise...

...Doktor Ömer Abdurrahmân'ın Amerika Birleşik Devletleri'nde tutuklanmasıydı. Nitekim kendisi, davet, faaliyet, basın-yayın imkânları ve el-Cemâatu'l-İslâmiyye'ye mâddî destek gibi bir hedefle Amerika'da ikâmet etme yönlü yanlış bir karâr almıştı. Ondan sonra orada, New York'taki Dünya Ticâret Merkezi'ne yapılan ilk saldırının akabinde kendisine olmadık töhmetler isnâd edildi, iftirâ yollu suçlamalar yöneltildi. Yargılandı ve hakkında ikiyüz yıllık hapis karârı çıkarıldı. Onu savunmaya yönelik her türlü girişim ve verilen cezâyı indirme çabaları da bir işe yaramadı.

el-Cemâatu'l-İslâmiyye'nin lider kadrosu tarafından şibh-i resmî bir şekilde, fiilî Emîrleri/liderlerinin -Danimarka'da siyâsî sığınmacı olarak bulunan- Şeyh "Ebû Talâl Tal'at Fuâd Kâsım" olduğunun ilân edilmesi; Cemâat içindeki şâhinler kanadından ve Mustafa Hamza liderliğinde askerî birime destek çıkanlardan olanların ve bu akımın siyâsîlerinden en başta Şeyh "Rıfâ'î Tâhâ" ve Şeyh "Muhammed el-İslâmbûlî" gibi kimselerin, yine 1994-1995 yılında Bosna'da cihâd için bilfiil sâhada eylem sancağını taşımak üzere yola çıkmış -ve Çağdaş Dönem Cihâdî Akım'ın uygulamaları arasında kabûl edilen uygulamalarıyla Mısır menşeli el-Cemâatu'l-İslâmiyye adına şerefli bir rol oynamış olan- bazılarının, diğer bazılarıyla birlikte karşı koyuş/çatışma ilkesini benimsemiş olması gibi durumlar da diğer bazı husûslardır.

İşte karşı koyuş ilkesine bağlı bu kanat, bu kanada muhâlif bir kanatla birlikte, bir mütâreke ve Mısır hükûmetine karşı koyuş/veya onunla çatışma sürecini bir kenâra bırakma çağrısında bulunmaya başladı. Bu hâl, Cemâat'in zindânlarda esâret altında olan "tarihî" önderlerinde ve Avrupa'daki bazı liderlerinde varlığını buldu. Bunların en bârizleri ise "Üsâme Rüşdî" kardeşdi. Nitekim [yukarıda sözkonusu ettiğimiz] çelişki, bu kanadın, "el-Uksur/Luxor" hâdisesinin şer'îliğini kabûlü reddettikleri zaman alenen açığa çıktı. "Luxor" hâdisesi ise Mısır dâhilinde faaliyyet hâlinde olan el-Cemâatu'l-İslâmiyye'nin hücrelerinden birinin, yabancı bir turist grubuna karşı gerçekleştirdiği ve bunlardan onlarca kişiyi ya öldürdüğü ya da yaraladığı hâdiseydi. Nitekim onların "Esîr Tarihî Önderleri" ve en bârizleri "Üsâme Rüşdî" olmak üzere Avrupa'daki bazı liderleri, bu eylemi, fâillerini ve planlamasını aşağılamak yolunda hemen harekete geçtiler. Hattâ Üsâme Rüşdî daha ileri gitti ve bu eyleme, bu eylemin yanında duran Cemâat'in siyâsî ve askerî liderlerine karşı açık bir şekilde saldırıya geçti! Ayrıca bu karşı duruş yolunda, üstelik Cemâat'in büyükleriyle, Allah kendisine kurtuluş nâsib etsin [Allah rahmet etsin Suriye'de öldürülen] Şeyh "Rıfâ'î Tâhâ" gibi hocalarıyla bile edebî bir münâkaşaya/polemik yollu bir mücâdeleye daldı.

Hatırladığım kadarıyla, [el-Cemâatu'l-İslâmiyye'nin] Mısır zindânlarında esâret altında olan Esîr Tarihî Önderleri, "Mısır'da tek taraflı olarak şiddet eylemlerini durdurma girişimi" olarak bilinen programlarıyla bütün bir dünyayı şok etmiş ve Mısır hükûmetine, bu girişime, karşı taraf olarak katılması, bunun için gerekli uygulamaları yerine getirip bu çatışmayı sonlandırması çağrısında bulunmuştu.

Bu girişim önerisinin yapıldığı tarih, "Afgan Arablar'ın İkinci Evresi" kapsamında Tâlibân döneminde Afganistan'da bulunuşumuzun ilk demlerine denk gelmişti. Belki de o tarih 1997 yılının sonlarıydı.

Bu girişimle alâkalı merhaleleri ve gelişmeleri, el-Cemâatu'l-İslâmiyye'nin Afgan topraklarında bulunan en bâriz liderleriyle, ayrıca 2000 yılı ortalarında Îrân'dan gelip bizleri de ziyâret eden, kimileriyse Afganistan'da ikâmet yönlü bir meyil arzeden bazı büyükleriyle, kezâ o topraklardaki en bâriz cihâdî sembol isimlerle birlikte bizzât takîb ettim. Binâenaleyh o girişimle alâkalı merhaleleri belli başlı bazı noktalar üzerinden özetlemem mümkündür:

1- el-Cemâatu'l-İslâmiyye'nin Mısır'da zindânlarda olan bazı önderleri, Enver es-Sâdât'a karşı düzenlenen suikasd olayları günlerinden beri, meşhûr avukatları "Prof. Muntasır ez-Zeyyât" yoluyla bir girişim müzekkeresi ortaya koydular. Bu müzekkere üzerinden Mısır'da silâhlı faaliyyeti durduklarını ve tek taraflı bir girişimde bulunduklarını duyurdular. Ayrıca hükûmete, onların bu girişimine olumlu bir karşılık vermesi çağrısında bulundular. Cemâat'in Avrupa'daki liderlerinden bu yönelime meyilli olan cenâh da alelacel onları destekleme yolunu tuttu. Bunların en başında ise "Üsâme Rüşdî" kardeş yer alıyordu.

2- Mısır menşeli el-Cemâatu'l-İslâmiyye'nin yurt dışındaki siyâsî ve askerî lider kadroları, özellikle de Îrân'da bulunan ana şahsiyyetleri ve Afganistan'da olan diğer bazıları [bu mesele dolayısıyla] bir şaşkınlık hâli yaşadı. Mısır dâhilinde koğuşturma altında olan ve askerî faaliyyetleri kendi uhdesinde tutan sâha liderlerinin konumu, aynı şekilde Doktor Ömer Abdurrahmân'ın Amerika'da hapishanedeki konumu çerçevesinde de bir tür kargaşa ve muğlâklık [hâli] vukû buldu. Velâkin el-Cemâatu'l-İslâmiyye'nin lider kadroları, [bu mesele karşısındaki] farklı cenâhlarıyla, özellikle de dışarıda olup bu girişime karşı olanlarıyla birlikte, Cemâat'in birliğini ve konumunun bir parçalanma arzetmeme meselesini, yöntem ve ilke eksenli olanlar da dâhil olmak üzere diğer her türlü ölçünün üstünde tuttular. Şu da var ki bu girişim karşısında red arzeden bazı emâreler, yine *bu* Cemâat'in belli başlı bazı sembol isimleri tarafından ortaya konuldu. Bunların en bârizleri arasında ise Şeyh Rıfâ'î Tâhâ, Muhammed el-İslâmbûlî kardeş ve Mustafa Hamza vardı. Fakat her hâlükârda onların tamâmı, saf birliğine ve her seviyede istişârenin icrâsı sonrasında alınan tek bir karârmış gibi ekseriyyetin görüşüne bağlı kalma yönünde bir tavır ortaya koydular. Ama [ve buna rağmen] bu meseleyle ilgili olumsuz bir kanâat taşıması sebebiyle, Cemâat'in Şûrâ Meclisi'nden üyeliğinin dondurulması talebinde bulunan bazıları oldu ki böyle yapan kişilerden biri Muhammed Şevkî el-İslâmbûlî kardeşdi.

3- Mısır hükûmeti, o girişimi, red ile ve güvenlik eksenli çatışmasını sürdürmekte ısrâr ile mükâfaatlandırdı. Çok geçmeden de bâriz lider Şeyh Ebû Talâl "Tal'at Fuâd Kâsım" el-Cemâatu'l-İslâmiyye'nin Bosna'da faal olan önde gelenlerini ziyâret etmek amacıyla oraya doğru seyir hâlindeyken Hırvatistan'dan kaçırıldı. Kezâ koğuşturma altında oldukları için Kâhire dâhilinde gizlenen [bu Cemâat'e mensûb diğer] bazıları ise apartman dâirelerinde esrârengiz şekillerde suikasde uğradılar. Mısır güvenlik birimleri, Mısır basın-yayın organları ve İçişleri bakanlığı, el-Cemâatu'l-İslâmiyye'nin koğuşturulmaya devâm edileceğini ve de o girişime olumlu karşılık verilmeyeceğini duyurdu. 2003 yılı sonlarına kadar da Mısır devletinin açık tavrı bu hâl üzere kaldı ve ancak o tarihlerden sonra -ileride de açıklanacağı gibi- o girişime kısmen olumlu bir karşılık verdi.

4- el-Cemâatu'l-İslâmiyye'nin, içerideki ve dışarıdaki lider kadrosu düzeyinde, o girişimi benimseme yönlü toplu karârı [iyice] belirginleşti. Hükûmetin [bu konudaki inâdı ve/ya] zorbalığı ise artık Emîrliği/riyâseti Ebû Hâzim "Mustafa Hamza" kardeşe

geçmiş olan Cemâat'in lider kadrosunun, görünen kadarıyla, o girişim doğrultusunda ısrârcı tutumlarını arttırmaktan gayrı bir işe de yaramadı! "Mahpus Tarihî Önderleri" ve Mısır dışındaki lider kadrosundan olup da onların yolu üzere bir seyir çizgisi takîb ederek bu girişime destek verenler, bu konumlarını daha ileri bir aşamaya taşıdılar ve bunu yöntem eksenli bir seviyeyi içine alan tehlikeli bir boyuta vardırdılar. Nitekim adına "şiddeti terk" dedikleri şeye kuramcılık eden ve bu yönde bir çerçeve çatan fikrî [bazı] çalışmalar ve şer'î [muhtevâlı bazı] araştırmalar yayımlamaya başladılar! Riddet esâsları üzerine kurulu hükûmetler karşısında cihâdî mücâdelenin/veya karşı duruşun kendisi üzerine inşâ edildiği ilkeleri yanlışlamaya ve eleştirmeye başladılar. Oysaki [bizzât onlar] İslâmî faaliyet sâhasını, o ilkeleri isbât üzerine kurulu değerli cihâdî edebî yapıtlarla doldurmuşlardı... O edebî yapıtlar ki, Cihâdî Akım'ın fikriyyatı üzerinde esâslı bir mevkii işgâl etmişti. Meselâ, "el-Farîdatu'l-Ğâibe/Yitik Farîza" adlı risâle/kitâbcık bunlar arasındaydı. el-Cemâatu'l-İslâmiyye'nin düstûru ve minhâcı olan "Mîsâku'l-Ameli'l-İslâmî / İslâmî Çalışma Mîsâkı", "el-İ'tisâm" ve "Hatmiyyetu'l-Muvâcehe / Karşı Duruşun Kaçınılmazlığı" da o edebî yapıtlardandı. Onların "el-Murâbitûn" gibi vs. meşhûr yayınlarını dolduran yüzlerce makâle de aynen böyleydi...

Ayrıca "el-Murâca'ât el-Fikriyye ["Yeni Fikrî Bakışlar" veya "Düşünsel Düzeltiler]" şiârı/başlığı altında el-Cemâatu'l-İslâmiyye kaynaklı kitâblar yayınlandı ve Cemâat'in fikir ve yöntem eksenli [bu düzeltilerle gelen] gerileme hâli, adım adım, itikâdî çöküş alanını, cihâdî fikriyyatın, hattâ -İslâmî Uyanış'ın kendisi üzerine kurulduğu- İslâmî fikriyyatın siyâset-i şer'îyye usûllerinin temellerini de içine alacak bir şekilde ilerledi. Önce kendi diyârlarında kâfirlerin kanları ile mâllarının muhâfazasından, akabinde onların bizim diyârlarımızda sâhib oldukları emânlardan dem vurmaya başladılar. En nihâyet, hem İsrail'le savaşta hem de iktisâdî kalkınma savaşında/mücâdelelerinde yöneticilerle işbirliği yapma çağrısında bulunma durağına ulaştılar. Ondan sonra ise barışçıl davet, belki de yasal siyâsî katılım meydânına [siz deyin demokrasi yoluna] dönme demleri ve bu fasıllarda makâm tutma merhalesi geldi. Gide gide bu düşüş, [bizzât] el-Cemâatu'l-İslâmiyye'nin kahramanlarının, İslâm Ümmeti'ne niyâbeten, bir suikasdle kendisini öldürmesi netîcesinde geberip giden **Enver es-Sâdât**'ı, zulmen öldürülmüş bir şehîd olarak kabûl edecek ve bunu açık açık söyleyecek bir derekeye ulaştı. Hattâ onlardan biri onu "**Fitne Şehîdi**!" olarak adlandırdı. [Yukarda söze konu edilen düzelti muhtevâlı] O kitâblarda yazılan bazı şeyleri, basın yayın organlarının gündeme taşıdığı birtakım alıntılar üzerinden mütâlaa etme imkânım oldu. Bunların bir kısmını ise avukat "**Muntasır ez-Zeyyât**"ın[1] bizzât kendisi, hükûmet merkezli o basın yayın platformları üzerinden dile getirdi.

---

1 [Bu konuda ne söylediği, bunların doğru mu yoksa yanlış mı olduğu meselesinden bağımsız olarak belirtelim ki **Muntasır ez-Zeyyât**, söyledikleri ve yazdıkları, iyice ve mutlaka tahkîk edilmesi gereken, her yönüyle itimâd telkîn eden biri değildir..! // Enver es-Sâdât'la ilgili yukarıdaki saçmalığı dillerine dolayan sadece onlar olsa.. Nitekim o dönemlerde İhvân-ı Müslimîn'in Genel Mürşid'i olan Ömer et-Tilmisânî'nin bundan da öte bir teşbîhi vardır. Ne diyelim, Allah kimseyi şaşırtmasın, şaşırtırsa da ......! Mtrcm.]

el-Cemâatu'l-İslâmiyye'nin esîr olan (ve bu hâlleri dolayısıyla [emîrlik konusunda] şer'îliği ve ehliyyeti aslen kaybetmiş bulunan) lider kadrosu veya koğuşturma altında ve fiilen de acz dâiresi içinde kuşatılmış bir hâlde olan diğer lider kadrosu hakkında sözkonusu edilebilecek [bazı] mazeretler, sebebler ve gerekçeler gibi bütün o şeyler üzerine yorum yapmaktan şimdilik sarfınazar ederek diyebiliriz ki, Mısır menşeli el-Cemâatu'l-İslâmiyye, nihâî olarak, Cihâdî Akım'ın cemâatlerinden bir cemâat olmak hasebiyle kendi yönteminden ve kendi fikrî hüviyyetinden sapmıştır.

Bu konuyu (Girişim İlkesi'ni), kendi bakış açım ve bütün cihâdîlerin bakış açısı ile münâkaşa faslını şimdilik bir kenâra bırakacağım ve sadece şunu belirteceğim ki, o dönemlerde, Tâlibân'ın kanatları altında [olduğumuz o günlerde] bir araya gelmemiz ve bu meseleyi müzâkere etmemiz/ve etrâflıca ele almamız, bu girişimin sâhiblerinin mazeretlerini ve gerekçelerini dinlememiz imkânımız dâhilindeydi ki orada bulunanların tamâmı, bu girişimi cümleten ve tafsîlen reddettiler. Bunu yaparken o kardeşlerimize, aynı şekilde onların geçmişlerine ve fazîletlerine karşı bütün sevgi ve hürmetlerini elden bırakmadılar.

5- Daha önce arzettiğim gibi Mısır menşeli "Cemâatu'l-Cihâd" ve Cihâdî Akım'ın bütün kesimleri, o girişimi, açık bir şekilde reddettiler ve bunu, Tâlibân'ın kanatları altında ikâmet döneminde sâhib oldukları sınırlı basın-yayın imkânları çerçevesinde ifâde ettiler. Nitekim o dönem, Tâlibân'a uygulanan ambargo sebebiyle ve Tâlibân'ın nev-i şahsına münhasır basın-yayın siyâseti nedeniyle fiilî anlamda dünyadan kopuk olmakla farklılaşan bir dönemdi.

6- el-Cemâatu'l-İslâmiyye'nin dışarıdaki lider kadroları, o girişimden neşet eden peşpeşe çöküş hâlleri nedeniyle bir sıkıntı yaşadı. Ama onlardan herhangi birinin tek yapabildiği, kendi şahsî görüşü kapsamında bu girişime karşı olduğunu belirtmesi, [yine de] safların birliğine ve Tarihî Önderleri'nin(!) görüşüne bağlı kalacağını ifâde etmesiydi. Şûrâ Meclisi'nde esâs ağırlığı teşkîl eden de zâten o Tarîhî Önderler'di. Şûrâ Meclisi ise fiilî anlamda bir Emîri/lideri olmayan ve unsurları dünyanın dört bir tarafına dağılmış bulunan bir Cemâat'in içinde, ekseriyyet oylarla karâr alıyordu. O karâra da Mısır'daki esîr[lider]ler ve Avrupa'daki siyâsî sığınmacı sığınaklarında yarı özgür mahpus kimseler hükmediyordu..!

7- 11 Eylül olayları yaşandı ve el-Cemâatu'l-İslâmiyye'nin kadrolarından olup da geriye kalanlar ve Afganistan'dan kurtulanlar, nereye imkân elverdiyse oraya gittiler. Belki de el-Cemâatu'l-İslâmiyye'nin Tâlibân'dan ve Bin Lâdin'den uzak durmak yollu açık konumu, kendisini, daha önce de arzettiğimiz gibi el-Kâide'yi de Afgan Arablar'ı da ve Cihâdî Akım'dan geriye kalan kitlenin büyük kısmını da tarumar eden o azgın kasırgalardan en az zarar görenlerden kıldı.

8- Ondan sonra 2003 yılı ortalarında Mısır hükûmeti bütün bir dünyayı şok etti ve sözkonusu o girişime, kısmî anlamda, olumlu bir karşılık vereceği karârını, o da o girişimin üzerinden geçen 6 yılın akabinde ilân etti. Sonra da el-Cemâatu'l-İslâmiyye tutuklularından olanları belli aralıklarla salmaya başladı. Böylelikle birkaç yüz kişiyi

serbest bıraktı. [Cemâat'in] Tarihî Önderleri'nden biri olan "Şeyh Kerem Zühdî" de serbest bırakılan bu kimseler arasındaydı. Ondan sonra iki önderlerini daha serbest bıraktı. Hapisten çıkan her kişi, onların o girişimlerini, daha fazla kitâbla ve yöntem eksenli [düzelti içeren] tetkîkatla donattı. *İlmek ilmek işlenip de güçlendirilmiş olan o eski dokuyu ilmek ilmek sökmek için...!*

...Bir kısım basın-yayın organlarından [onların,] eski/geçmiş tecrübelerini, kendisi üzerinden anlatacakları "Nehru'z-Zikreyât/**Hâtıralar Irmağı**" adını taşıyan bir kitâbın varlığını duymuştum. Bu kitâbı görmek bana müyesser olmadı, ama basında onların içine düştüğü birtakım musîbet hâllerini mütâlaa etmek imkânım oldu. Hiç kuşkusuz bu grup, fiilen Rumsfeld'in düşünce savaşları plan-programına eklendi; Amerika'nın ve de mürtedlerin terörle mücâdele kampanyasının bir parçası hâline geldi! Allah'ın düşmanlarına karşı cihâd yoluyla Allah'a ibâdetten tevbe eden bu kardaşlar, 11 Eylül olayları ve onu gerçekleştirenler hakkındaki eleştirilerini kaydedip/zapta geçirmeyi de unutmadı..! Ha bir de el-Cemâatu'l-İslâmiyye'nin sözkonusu o girişimi, Arab basın-yayınının şu günlerde tefe koyup çaldığı terörle 'düşünsel' mücâdele projesinin övgü mahalli oldu. Aynı şekilde Suûdi Arabistan âlimlerinin ve sâir emsâllerinin, şu son Amerikan–Haçlı seferleri sebebiyle yaşanan vâkıa dolayısıyla Suudi Arabistan'da ve gayrı yerlerde gelişmekte olan cihâdî olgularla mücâdele etmek noktasında darb-ı mesel kabîlinden dillerine doladıkları bir malzeme ve örnek gösterdikleri bir numûne hâline geldi.

Arasıra konuşulan bir mesele ise el-Cemâatu'l-İslâmiyye liderlerinin, ister ictimâî kurum-kuruluşlar bazında, isterse de -belki gelecekte hükûmetin vereceği izinlere binâen oluşabilecek- siyâsî partiler bazında olsun açık davet sürecini yeniden başlatma tezini ortaya koyma hazırlığı içinde olduklarıdır.

9- 2004 yılı başında Mısır'ın cumhurbaşkanı Îrân'ın cumhurbaşkanı ile Avrupa'da düzenlenen uluslararası bir konferans çerçevesinde görüştü ve gözlemciler bunu iki ülke arasında yeni bir aşamanın girizgâhı olarak değerlendirdiler. Her iki cumhurbaşkanı, Humeyni Devrimi günlerinden beri bozulmuş olan ilişkileri düzeltme azmi taşıdıklarını açıkladılar. Nitekim o dönemlerde, Şâh, Mısır'a ilticâ etmişti; beri tarafta Îrân ise el-Cemâatu'l-İslâmiyye'nin lider kadrosuna kucak açmıştı ve Tahran'daki en büyük ana caddelerinden birine de Şehîd Hâlid el-İslâmbûlî'nin adını vermişti. *Hâsılı* Hâtemî ülkesine geri döndükten sonra Îrân hükûmeti, Mısır'ın, Hâlid el-İslâmbûlî'nin isminin o caddeden kaldırılmasıyla ilgili mütekerrir talebine icâbet edip bunu yerine getirdi. Sonra basın-yayın araçları, Îrân'ın, kendi ülkesinde tutuklu bulunan Mısırlı Afgan Arablar'ı ve de el-Kâide mensûblarını, Mısır hükûmetine teslîm etme azminde olduğu haberini yayıp durdu. Sonra da Îrân'da ikâmet eden Mısırlı bazı muhâliflerin fiilen Mısır'a teslîm edildiği, diğer bazılarının ise Afganistan'a kaçtıkları belirtildi. Bu haberin doğru olup olmadığını ve böyle bir şeyin el-Cemâatu'l-İslâmiyye'nin liderlerinden orada geriye kalan kişileri içine alıp almadığını bilemiyorum ve bunu tahkîk etme imkânım olmadı.

İşte el-Cemâatu'l-İslâmiyye'nin, şu satırların kayda geçirildiği -2004 yılı sonları- tarihine kadarki o zengin tecrübesine ve ahvâline ilişkin hulâsa buydu. Bu da onunla ilgili fiilî görüp-geçirmişliğim, belli başlı bazı lider kadrolarıyla içli-dışlı olma hâlim ve onlarla arkadaşlığım üzerindendi. O tecrübeyle ilgili görüşümü özetleyecek olursam, bunu şu dört nokta üzerinden hulâsa edebilirim:

1- İnsâf, 2- Mazeret, 3- Nasîhat, 4- Umut

İnsâf Adına...:

● Diyeceğim şudur ki, kendisini yakından tanıma imkânına erdiğim Mısır menşeli el-Cemâatu'l-İslâmiyye, yirminci yüzyılın sonları itibâriyle zevâle yüz tutmuştur. Bu açıdan onun örneği, 1960-2001 yılları arası dönemde Cihâdî Akım'a mensûb olan ve o dönem arasında faaliyyette bulunan, ondan sonra ise ya soluklaşan ya çözülmeye uğrayan ya yıkılan ya da fiilî bakımdan dağılıp parçalanan, en nihâyet geriye kalanı adına ne varsa onun da son noktası 11 Eylül olaylarının artçılarıyla konulan sâir pek çok örgütlenmenin ve grubun örneği gibidir. *Evet*, yetmişli yılların ortalarında doğmuş olan Mısır menşeli el-Cemâatu'l-İslâmiyye, yirminci yüzyılın geçip gittiği ve 11 Eylül sonrası bir dünyanın başladığı dönem itibâriyle fiilen çözülmeye uğramış ve [bilfiil] bitmiştir. Daha ötesi bu yapı, sözü geçen o girişimi başlatması ve bu girişim üzerine o şekilde bir değerlendirme süreci içine girmesiyle de -çözülme anlamında- kendisi dışındaki diğer yapıları geçmiştir. Bu ise meselenin fiilî/pratik boyutudur. Fikriyyatla ilgili boyuta gelince, şu günlerde bu yapı adına konuşanlar, öyle bir fikriyyatı açığa vuruyorlar ki bunun hakkında sadece farklıdır demeyeceğim, bilakis kendi kitâbları içinde kayda geçirdikleri, onların Mısır'daki tecrübeleri, hattâ bütün bir Cihâdî Akım üzerinde etki bırakmış olan kendi fikriyyatına ters ve ona karşı savaşır bir hâl arz-etmektedir diyeceğim.

Emânet [hakkı için] ve tarih adına sarâhaten söylenmesi gereken şudur ki, **onlar**, şu günlerde, **kendi geçmişlerini/kendi çizgilerini aşağılıyorlar**; o şanlı safhalarına mazeret çamuru çalıyorlar ve o safhaları bir hata olarak görüyorlar. Böylelikle kendileri için yeni bir yöntem ve yeni bir seyir çizgisi belirlemiş oluyorlar.

Örgütlenmeyle ilgili boyuta gelince.. hiç kuşkusuz bu örgütlenme inhitâta uğradı ve parçalanıp dağıldı. Lider kadrosunun çoğu ise öldürüldü -Allah cümlesine rahmet etsin- veyahut -artık kendilerinden haber alınmayacak bir şekilde- esârete mahkûm edildi. Allah cümlesine esâretten kurtuluş nasîb etsin. İnsân tabanlarına gelince; o da çözülmeye uğradı ve bitti.

Geriye kalan tek şey küçük zindânlardan çıkıp Sykes-Picot antlaşmasının çizdiği Mısır'ın telörgü sınırlarıyla çevrili büyük zindâna giren bazı kadrolar ve Tarihî Önder-ler'dir. İçine girdikleri o büyük zindânda -ki kendilerine tevfîk ve sedâd diliyoruz- yeni bazı fikirler ve projeler ortaya koyuyorlar. Bizim tanıdığımız el-Cemâatu'l-İslâmiyye ile bağı, sadece isim düzeyinde olan şeyler.. Bu da eğer o ismi muhâfaza ederlerse

böyle.. ki bunu yapacaklarını da sanmıyorum. Çünkü "İslâmî Uyanış" çizgisi içindeki tecrübemiz üzerinden *şunu* biliyoruz ki Tâğût'un şartlarından biri, yola devâm etmek isteyenlerin, her şeyinden, ama her şeyinden ayrılmasıdır/vazgeçmesidir; isminden bile ki [o tâğûtlar] onun da değiştirilmesini isterler. Aynen Türkiye, Tunus, Cezayir ve sâir tecrübelerde vukû bulduğu gibi... İnsâf faslıyla ilgili ilk nokta budur.

● İkinci noktaya gelince: onların tecrübelerine karşı duyduğum takdîrim ve büyük hürmetimdir. Nitekim bu örgütün pek çok komuta kademesini ve kadrolarını tanıdım. Hak ise mutlaka söylenmelidir: Hiç kuşkusuz onlar, dîn, ahlâk, davranış, hazırlık ve eğitim gibi açılardan cihâdî örgütlenmelerin en iyilerindendi. Kendi unsurlarını eğitip yetiştirme noktasında en fazla ter döken örgütlenmelerdendi...

...Yöntemlerine gelince: -siyâset-i şer'îyye eksenli birtakım tercîhlerinde onlardan farklı düşünüyor olsam da- sözü geçen o girişim öncesi dönem itibâriyle Cihâdî Akım içinde ortaya konulmuş yöntemlerin en iyilerinden ve tetkîkat cihetiyle de en köklülerindendi. Geçmiş tecrübeleri nâmına onların aleyhine kayda geçirdiğim eleştiriler ise sadece, o dönemde sâir örgütlenmelerin de iyi zannederek yaptığı örgütsel birtakım hesâblar ve küçük çıkarlar netîcesinde ve bazı hâllerde, kendi yöntemlerinin dışına çıkmış olmalarıydı. Onların bazılarından Cezayir'deki cihâd meselesi karşısında ve demokrasiyi desteklemeleri konusunda sâdır olan bazı tavırlarda olduğu gibi... Aynı şekilde Tâlibân'ın yanında yer almamaları/durmamaları, bunu, ancak ve ancak çok geç bir dönemde yapmaları meselesi de böyledir. Zâten o aşamadan sonra 11 Eylül herkesin *üzerinde bir kasırga gibi esti*.

Mısır'daki askerî, davet ve örgütlenme eksenli tecrübelerine; yine literatürlerine ve basın-yayın yollu verimlerine gelince: Bu da aynı şekilde Çağdaş Dönem Cihâdî Akım'ın -ister Mısır içinde isterse de dışında olsun- en zengin, en güzel ve en uzun tecrübelerinden biriydi. Komünizm karşısında Afganistan'daki değerli-nitelikli rolleri ve katkıları da aynen böyleydi. Bosna'da 'sâil' düşmana karşı savaşıp Müslümanları müdâfaa etmeleri de bu çerçevedeydi.

Şahsımla ilgili boyuta gelince: Onların liderlerinden ve mensûblarından olan belli başlı bazı kişilerle kardeşlik ve dostluk bağlarım, cihâd ve hicret yolunda birlikteliğim, komşuluk ilişkilerim oldu. Bunlar, gerçekten de dostluk ve kardeşlik timsâli kişiler ve ehl-i vefâ komşular idiler. İmâm İbnü'l-Kayyim'in, İmâm Ebû İsmâîl el-Herevî'nin bazı görüşlerini red sadedinde *Medâricu's-Sâlikîn* eserinde dediği gibi diyorum ki: "**Eğer hakk'ın hakkı, halk'ın hakkı'ndan daha evlâ olmasa *imsâk*e [:*kalemi veya dili tutmaya*] bir imkân ve vüsat elbet bulunurdu.**"

Allah'tan niyâzım, onların amellerini en güzelleriyle kabûl buyurması ve onlardan sâdır olan taksîratı, eksiklikleri ve zelleleri affına nâil kılmasıdır ki kusûr, amel-i ibn-i Âdem'in tab'ındandır ve muhakkak ki Gafûr u Rahîm olan Allah'tır.

Kendileri dahi buna muvâfık olmadıkları hâlde başlattıkları o girişimle ilgili mazeret meselesine gelince:

Diyeceğim şudur ki, bu Cemâat'in, tarihi boyunca, şehîdler, tutuklular, koğuşturulanlar, aynı şekilde Allah yolunda envâiçeşit belâya dûçâr olmuşlar arasından verdiği kurbânlar, her türlü ölçüyle çok büyük kurbânlardı. Onları hesâba çekecek olan ise hiç kuşkusuz Allah Teâlâ'dır. Nitekim bu yapının komuta kademelerinin/liderlerinin ve alt/taban unsurlarının/kadrolarının ekseriyyeti derdest edildi. İlk saftaki bâriz komuta kademesinden/liderlerinden olanların %90'ı aşkını tutuklandı. Kurtulma ve dışarıya hicret imkânına ise çok az bir kısmı ulaştı. Yine alt kadrolarından ve destekçilerinden tutuklananların sayısı onbinleri buldu. Bunlar arasından da ancak çok az bir kısım dışarıya çıkıp kurtulma imkânına erişti. Dolayısıyla bu yapı, komuta kademesi ve alt kadrolarının çoğu kısmıyla fiilî anlamda esîr bir yapıya dönüştü. Hükümlüleri, Enver es-Sâdât'ın 1981 yılında katledildiği günden yirminci yüzyılın sonuna kadar tâm yirmi yıl boyunca [kimbilir daha nice yıl], belki Mısır içindeki veya dışarıya çıkıp kurtulan askerî birimleri bir şey yaparlar diye sabretti. Ama Cihâdî Akım'ı, mürted rejimlerle, onların da arkasında ve en başlarında Amerika ile NATO'lu müttefikleri olmak üzere -terörle küresel mücâdele denilen mefhûm mucibince- küresel güçlerle karşı karşıya gelişlerinde çepeçevre kuşatmış bulunan genel koşullar, ne onlara ne de gayrılarına niteliksel bir verim ortaya koyma veyahut zafer nâmına herhangi bir şey tahakkuk ettirme imkânı tanır [bir vaziyyette] değildi.

Aynı şekilde Mısır kamuoyu -ki Arab ve İslâm âleminin umûm kamuoyu gibidir- onları hizlâna uğrattı. Aynen Cihâdî Akım'ın pek çok yerde [ya ona destek olmamak ya da köstek olmakla] hizlâna uğratıldığı gibi.. Bu ise pek çok etken netîcesinde vukû buldu ki, sonuç itibâriyle, bunun kaynağında umûmî fesâd durur. İslâmî Uyanış'ın aczi, politika yollarında yitmişliği ve liderlerinin cihâddan yüz çevirmişliği; beri tarafta ve şu zamanlarda, Müslümanların [sözde] âlimlerinin, nifâk yollarında veya acz/zillet ve meskenet yuvalarında insânı eseflere garkeden inhitâtı da diğer bazı etkenlerdir!

Mısır kamuoyu -gayrı gibi- bu çatışmada/karşı duruşta/veya mücâdelede, olumlu bir tavır ortaya koymadı. Bilakis fiilen ya devletin safında yer almaya doğru çekildi ya da nemelâzımcı bir tavrın içine gömüldü. Böylece mücâhidler, sâhada tek başlarına kaldılar. Yüzlercesi katledildi; onbinlercesi tutuklandı; hicret edenleri koğuşturmaya tâbi tutuldu; evleri başlarına yıkıldı; kadınları dul bırakıldı; çocukları perişan edildi ve aileleri de yokluk, fakîrlik, muhtâclık ve dağılma hâlleri içinde paramparça edildi.

Öyle inanıyorum ki, el-Cemâatu'l-İslâmiyye'nin liderlerinin ve taban unsurlarının, düşünce, güvenlik ve basın-yayın-medya eksenli her türlü gücüyle İslâmî Uyanış'a karşı savaş/mak, onunla mücâdele etmek konusunda köklü ve kara bir geçmişi olan Mısır'ın zindânlarında marûz kaldığı rûhî/psikolojik ve bedenî/fizikî işkenceler, buna izâfeten sultân âlimlerinin, devletin güvenlik birimlerinin nezâreti altında onlarla münâzara etmekle oynadığı o aşağılık rol, el-Cemâatu'l-İslâmiyye'nin, adına "Şiddeti Durdurma Girişimi" denilen o felâketvârî karârı almasında son derece etkili oldu.

Bu ise aslında esâret altında hapishânede olan grubun bir girişimi ve onların bir karârıdır. Onlar ise irâdeleri kendi ellerinde olmayan, ne şer'î, ne de aklî bakımdan karârları, görüşleri ve fetvâları bir itibâr/bağlayıcılık taşıyan kimselerdir.

Bu tür girişimlerin sâhibi [bir] kişi, kendisi dalâlete gittiği veya insânları dalâlete götürdüğü o yol cihetiyle, şâyet kendisi hakkında *[şer'î anlamda] ikrâh şartları* vukû bulduysa belki *ma'zûr* olabilir. Dolayısıyla bizim eleştirimiz, o girişimle ilgili ilkeye ve onun içeriğine ilişkindir. Yoksa bu girişimin sâhibi, esâret altındaki bütün o mahpus kişilere yönelik değildir. O girişimle ilgili ilke ise cümleten ve tafsîlen merdûddur. O kardeşlere gelince, -Allahu a'lem- toplu olarak (icmâlen) *ma'zûr*durlar. Esâret altında olmayanların hilâfına ki onlar, bu inhirâfla ilgili cürmün büyük kısmını üstlenenlerdir ve bunu Avrupa'daki merkezleri üzerinden yapan kimselerdir. Hattâ esâret altında olup da bilahare hapishâneden çıktıktan sonra yaptıkları konusunda bile ben onları aynı bakış açısıyla ve aynı yolla ele alıyorum; [..yani..] inhirâfı red, ama aralarından kendisi hakkında gerçekten *ikrâh*/zorlama vukû bulmuş *mükreh* münharif kişiyi ise *ma'zûr* görmek.. [zîrâ] onlar hâlâ daha o büyük zindân içre esâret altında mahpustur; "Mısır" denilen o büyük zindânın sınırlarının sûrlarının içinde.. ki şu günümüzde hem onu hem de diğerlerini, 11 Eylül sonrası bir dünyada ve yeryüzünün dört bucağında, Amerika'nın kontrolü altında olan daha büyük bir zindân çevrelemektedir.

Umuda gelince:

Bu Cemâat'ten geriye kalanlardan, o mücâhidlerin aslâbından ve onların etbâından olanlar arasından, bu seyri, cihâd ve direniş seyrini devâm ettirip tamamlayacak, gelecek günler içinde bu sancağı omuzlayacak ve hareket halindeki şu Haçlı-Yahûdî seferlerine karşı savaşta Müslümanların ülkeleri içinde en önemli kale[lerden biri] olan Kinâne topraklarında bu yürüyüşü tamamlayacak birilerinin çıkmasıdır.

Nasîhate gelince:

O kardeşlerimize ve Allah yolunda seyir hâlinde olanların önüne, tâğûtlar tarafından, onların aveneleri ve fakîhleri tarafından kurulan bu gibi -ayak kaydıran, insânı olmadık çukurların içine yuvarlayan- tuzaklara düşmek üzere yalpa yapıp duran her kişiye yapabileceğimiz nasîhat ve merâmı özetlemek adına diyebileceğimiz şudur:

Allah Teâlâ şöyle buyurmaktadır:

...وَٱلْفِتْنَةُ أَكْبَرُ مِنَ ٱلْقَتْلِ ۗ وَلَا يَزَالُونَ يُقَٰتِلُونَكُمْ حَتَّىٰ يَرُدُّوكُمْ عَن دِينِكُمْ إِنِ ٱسْتَطَٰعُوا۟ ۚ وَمَن يَرْتَدِدْ مِنكُمْ عَن دِينِهِۦ فَيَمُتْ وَهُوَ كَافِرٌ فَأُو۟لَٰٓئِكَ حَبِطَتْ أَعْمَٰلُهُمْ فِى ٱلدُّنْيَا وَٱلْءَاخِرَةِ ۖ وَأُو۟لَٰٓئِكَ أَصْحَٰبُ ٱلنَّارِ ۖ هُمْ فِيهَا خَٰلِدُونَ ﴿٢١٧﴾ ﴿سورة البقرة﴾

«...ve [insânların Allah'a kulluk etmelerini engellemek yoluyla çıkarılan] fitne [cürüm olarak] katl'den [adam öldürmekten] daha büyüktür; onlar güçleri elverse sizi dîninizden döndürünceye kadar size karşı savaşmaya devâm ederler; sizden de her kim dîninden döner ve kâfir olarak cân verirse artık onların bütün amelleri dünya ve âhirette boşa çıkmıştır; işte onlar cehennem ehlidir, orada ebedî olarak kalacaklardır.» (2/el-Bakara, 217)

Allah Azze ve Celle şöyle buyurmaktadır:

وَمَا مُحَمَّدٌ إِلَّا رَسُولٌ قَدْ خَلَتْ مِن قَبْلِهِ ٱلرُّسُلُ ۚ أَفَإِين مَّاتَ أَوْ قُتِلَ ٱنقَلَبْتُمْ عَلَىٰٓ أَعْقَـٰبِكُمْ ۚ وَمَن يَنقَلِبْ عَلَىٰ عَقِبَيْهِ فَلَن يَضُرَّ ٱللَّهَ شَيْـًٔا ۗ وَسَيَجْزِى ٱللَّهُ ٱلشَّـٰكِرِينَ ﴿١٤٤﴾ وَمَا كَانَ لِنَفْسٍ أَن تَمُوتَ إِلَّا بِإِذْنِ ٱللَّهِ كِتَـٰبًا مُّؤَجَّلًا ۗ وَمَن يُرِدْ ثَوَابَ ٱلدُّنْيَا نُؤْتِهِۦ مِنْهَا وَمَن يُرِدْ ثَوَابَ ٱلْـَٔاخِرَةِ نُؤْتِهِۦ مِنْهَا ۚ وَسَنَجْزِى ٱلشَّـٰكِرِينَ ﴿١٤٥﴾ وَكَأَيِّن مِّن نَّبِىٍّ قَـٰتَلَ مَعَهُۥ رِبِّيُّونَ كَثِيرٌ فَمَا وَهَنُوا۟ لِمَآ أَصَابَهُمْ فِى سَبِيلِ ٱللَّهِ وَمَا ضَعُفُوا۟ وَمَا ٱسْتَكَانُوا۟ ۗ وَٱللَّهُ يُحِبُّ ٱلصَّـٰبِرِينَ ﴿١٤٦﴾ وَمَا كَانَ قَوْلَهُمْ إِلَّآ أَن قَالُوا۟ رَبَّنَا ٱغْفِرْ لَنَا ذُنُوبَنَا وَإِسْرَافَنَا فِىٓ أَمْرِنَا وَثَبِّتْ أَقْدَامَنَا وَٱنصُرْنَا عَلَى ٱلْقَوْمِ ٱلْكَـٰفِرِينَ ﴿١٤٧﴾ فَـَٔاتَىٰهُمُ ٱللَّهُ ثَوَابَ ٱلدُّنْيَا وَحُسْنَ ثَوَابِ ٱلْـَٔاخِرَةِ ۗ وَٱللَّهُ يُحِبُّ ٱلْمُحْسِنِينَ ﴿١٤٨﴾ يَـٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوٓا۟ إِن تُطِيعُوا۟ ٱلَّذِينَ كَفَرُوا۟ يَرُدُّوكُمْ عَلَىٰٓ أَعْقَـٰبِكُمْ فَتَنقَلِبُوا۟ خَـٰسِرِينَ ﴿١٤٩﴾ بَلِ ٱللَّهُ مَوْلَىٰكُمْ ۖ وَهُوَ خَيْرُ ٱلنَّـٰصِرِينَ ﴿١٥٠﴾ ﴿سورة آل عمران﴾

—«Ve Muhammed de ancak bir peygamberdir; Ondan evvel de peygamberler gelip geçmiştir; şimdi O ölse veyahut öldürülse siz topuklarınız üzere gerisin geri mi döneceksiniz? Her kim topukları üzere gerisin geri dönerse elbette Allah'a hiçbir zarar veremez; Allah şükredenleri elbette mükâfaatlandıracaktır. —«Hiçbir cân, Allah'ın izni olmadıkça, [kendisi için ezelden tayin edilmiş] yazılı vade dolmadıkça ölecek değildir. Ve her kim dünya sevâbını isterse ona, ondan veririz; her kim de âhiret sevâbını isterse ona da ondan veririz; şükredenleri elbette mükâfaatlandıracağız. —«Nice peygamber var ki, [kendilerini Rablerinin yoluna adamış] nice âlimler onunla birlikte savaştılar da Allah yolunda kendilerine isâbet eden şeylerden dolayı ne gevşediler, ne zaaf gösterdiler, ne de boyun eğdiler. Allah elbette sabredenleri sever. —«ve [bu yolda] kavilleri ise ancak ve ancak şöyle demeleri oldu: «Ey Rabbimiz! Bizim için günahlarımızı ve yapıp-ettiğimizde haddi aşmamızı mağfiret buyur; ayaklarımızı sâbit kıl ve bizi kavm-i küffâra karşı nusretinle muzaffer eyle.»—«Allah da onlara hem dünya sevâbını hem de âhiret sevâbının güzelliğini verdi. Allah elbette muhsinleri sever. —«Ey îmân edenler! Eğer kâfir olanlara itâat ederseniz sizi topuklarınız üzere gerisin geri çevirirler de o hâlde siz hüsrâna uğramışlara dönersiniz.—«Oysa sizin mevlânız Allah'tır ve O, yardım edenlerin en hayırlısıdır.» (3/Âl-i İmrân, 144-150)

Subhânallahilazîm... Bu âyetler bizim için ve bizim hakkımızda indi. Peygamber Efendimiz (s.a.v.) ise Buhârî'nin rivâyet ettiği bir hadîste şöyle buyurmaktadır:

عَنْ خَبَّابِ بْنِ الْأَرَتِّ قَالَ: شَكَوْنَا إِلَى رَسُولِ اللهِ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ وَهُوَ مُتَوَسِّدٌ بُرْدَةً لَهُ فِي ظِلِّ الْكَعْبَةِ فَقُلْنَا: أَلَا تَسْتَنْصِرُ لَنَا؟ أَلَا تَدْعُو لَنَا؟ فَقَالَ: «قَدْ كَانَ مَنْ قَبْلَكُمْ يُؤْخَذُ الرَّجُلُ فَيُحْفَرُ لَهُ فِي الْأَرْضِ فَيُجْعَلُ فِيهَا فَيُجَاءُ بِالْمِنْشَارِ فَيُوضَعُ عَلَى رَأْسِهِ فَيُجْعَلُ نِصْفَيْنِ وَيُمْشَطُ بِأَمْشَاطِ الْحَدِيدِ مَا دُونَ لَحْمِهِ وَعَظْمِهِ فَمَا يَصُدُّهُ ذَلِكَ عَنْ دِينِهِ، وَاللهِ لَيَتِمَّنَّ هَذَا الْأَمْرُ حَتَّى يَسِيرَ الرَّاكِبُ مِنْ صَنْعَاءَ إِلَى حَضْرَمَوْتَ لَا يَخَافُ إِلَّا اللهَ وَالذِّئْبَ عَلَى غَنَمِهِ وَلَكِنَّكُمْ تَسْتَعْجِلُونَ».

«Habbâb Bin el-Eret'den, demiştir ki: Kâbe'nin gölgesinde, bir bürdesine yaslanmış hâldeyken Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem'e şikâyetlendik ve: "Bizim [şu hâlden kurtulmamız] için [Allah'tan yardım ve] nusret istemeyecek misin? [Bu uğurda] Bizim için duâ etmeyecek misin?" dedik. Bunun üzerine şöyle buyurdu: «Muhakkak ki sizden öncekiler arasında bir adam alınır da onun için yerde çukur kazılır da o çukurun içine konur da akabinde testere getirilir de onun başına konur da ikiye ayrılırdı; ve etiyle kemikleri arası[bedeni] demir tarakla taranır da yine de bu onu dîninden caydırmazdı. Allah'a yemin olsun ki bu davâ mutlaka tamâma erecektir; öyle ki binekli biri [ta] San‘a'dan Hadramevt'e kadar, Allah'tan gayrı kimseden korkmadan ve koyunları adına kurttan gayrı bir endişe taşımadan [emniyet ve güven içinde] seyredecektir. Ama siz acele ediyorsunuz.»

Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem ne doğru buyurmuş... Sanki bu hadîs, bu zamanın bazı mücâhidlerinden söz ediyor. Her hâlükârda Allah'tan selâmet dileriz.

Öyle zannediyorum ki, Allah'ın kelâmında ve Resûlü'nün kavlinde yeteri kadar mevize ve nasîhat bulunmaktadır.

Hiç kuşkusuz o kardeşlerimizden şu makbûl görülürdü ki: Kuşatıldıklarını ve yola devâm etmeye artık dermanlarının kalmadığını hissettikleri zaman teslîmiyyet göstersinler de beyâz bayrak kaldırsınlar ve Mısır rejimine karşı çatışmalarını durdukları ilânında bulunsunlar. Ondan sonra ya mütâreke ya da kendi hâllerine uygun düşen şartlar çerçevesinde barış taleb etsinler. Ama ne onların, ne de hiç kimsenin hakkı değildi bizzât yolun-yöntemin kendisini bir enkâza çevirmek.. İlmek ilmek işlenmiş bir dokuyu ilmek ilmek sökmeye yeltenmek..! Çünkü ilmek ilmek işlenen o doku, ne o yapının ve ne de babasının mâlıydı! Bilakis o doku, Müslümanlarındı, kökleri tarihin derinliklerinde bütün bir Cihâdî Akım'ındı. Binlerce, ama binlerce şehîdden ve sabır erlerinden oluşan ve Mısır içinde veya dışında Rablerine bu hâl üzere mülâki olan o selefin mîrâsıydı.

Ehl-i Sünnet'in İmâmı Ahmed İbn Hanbel hakkında rivâyet olunduğu gibi: Nitekim yaşadıkları karşısında kendisine şefkat yoluyla acıyan biri, o mihnet döneminde ona gidip el-Mu‘tasım'ın isteklerine takiyye yoluyla ve o belâyı kendi başından defetmesi kasdıyla olumlu cevâb vermesini ve ona evlâd u iyâlini hatırlatmasını söylediğinde kendisine: "Eğer senin aklın buysa -ey falânın babası- hiç kuşkusuz râhata erdin demektir" dedikten sonra zindânının kapısında, vereceği fetvâyı kayda geçirmek üzere bekleyen bazı ilim talebelerine ve bir insân topluluğuna işâret eder ve o kişiye: "Ben kendi canımla kurtuluşa ereceğim de ha şunları dalâlete mi sürükleyeceğim?!" der ve Allah rahmet etsin, dîn konusunda kendisine tâbi olunan baş konumundaki kişi hakkında takiyyeye cevâz vermez. Ayrıca şöyle diyegelir: "Takiyye ancak kılıçla [/kılıç boyuna dayandığı zaman söz konusu] olur."

Ammâ velâkin, ne türden olursa olsun herhangi bir ictihâd veya gerekçe/mazeret adı altında teslîmiyyet gösteren -ki Allah'tan selâmet dileriz- kişinin, tâğûtların elinde, aynı şekilde dâhilde ve hâricde düşmanın basın-yayın organlarının elinde, hâlâ daha

cihâd ve direniş yolunda seyirlerini devâm ettiren kimseleri hizlâna uğratacak/arkadan vuracak bir malzeme hâline gelmesi, daha ötesi o erlere bizzât dil uzatması, yol-yöntemlerini eleştirip durması, bunu da Kitâb ve Sünnet nasslarını tezvîre bulayarak yapması, işte bu var ya, Allah hakkı için diyelim ki, asla ve kat'a kabûl edilebilecek bir şey değildir ve bu noktada hiç kimsenin bir saygınlığı da yoktur.

O kardeşlerimizden ve onların ahvâline dûçâr edilmiş kimselerden en azından taleb olunan şudur ki, bu kâfileden çekilmeleri hâlinde dillerini tutsunlar, gidip evlerinde otursunlar ve kendi hatalarına ağlayıp dursunlar. Allah'tan bu yolda sebât edenler için daha fazla sebât niyâzında bulunmayı ve kendilerini de -geçip gideni telâfi edecek ikinci bir fırsat dileği kapsamında- bu duânın içine katmayı unutmasınlar.

Allah'tan niyâzımız, onları affetmesidir; onlara hak üzere sebât bahşetmesidir ve onların, takîbcilerinin ve kardeşlerinin arasından hakkın sancağını yükseltecek, o sancağı yeniden yerli yerine ve o izzet mevkiine yerleştirecek birilerini çıkarmasıdır.

Afganistan'daki cihâdın her iki evresi ve bu iki evre arası Londra['daki ikâmet] dönemi[m] boyunca benim bu Cemâat'ten olan kardeşlerle yaşadığım tecrübeme ve muhabbetime gelince: Hiç kuşkusuz bu dönemler bana şu zamanların en güzîde mücâhidlerinden olan bazı örnekleri tanıma imkânı sundu. Onlardan belli başlı bazı kimselerle çeşitli seviyelerde kardeşlik ve dostluk bağlarım oldu. [Onlar,] hakîkaten sadâkat timsâli pek güzel kardeşler ve vefâlı komşulardı.

Daha önce de belirttiğim gibi bu Cemâat'in kadrolarının dikkat çeken yönü, kendi unsurları için iyi bir eğitim ve iyi yapılanma, sağlam kardeşlikler ve kendi aralarında birbirlerine hak üzere -hattâ bazen bâtıl üzere!- bağlılıktı. Bu Cemâat'in bazı şeyhleri /büyüklerini ve kadrolarını tanımak bana nasîb oldu ki, **Öncü Âlim, Mücâhid Şeyh Ömer Abdurrahmân** bunlardan biriydi. Allah, darda kalmışlığına bir son versin ve kendisine esâretten kurtuluş nasîb etsin [/Allah gani gani rahmet etsin]. Yine Şeyh Ebû Yâsir "Rifâ'î Tâhâ" -Allah, ona da esâretten kurtuluş nasîb etsin-; Şeyh Mustafa Hamza; Şeyh Muhammed Şevkî el-İslâmbûlî vs. bazı kimseler bunlar arasındaydı. Allah Teâlâ hem onları hem de emsâllerini inâyetiyle muhâfaza buyursun. Bu benim için ilmiyle âmil öncü mücâhid örnekleri tanımak adına [eşsiz] bir fırsattı. Allah Teâlâ dâr-ı bekâya irtihâl edenlerine rahmet etsin ve cümlemizi Cennet-i A'lâ'da bir araya getirsin. Geriye kalanlarını inâyetiyle korusun ve onlar eliyle hem Kendi dînine hem de Ona itâat üzere olan kullarına fayda ihsân buyursun.

7.6- Seksenlerin İkinci Yarısından İtibâren Tunus'taki Bazı Cihâdî Girişimler

Tunus'ta İslâmî Uyanış'ın -çağdaş dönem biçimiyle- doğuşu, yetmişli yılların ortalarına döner. O tarihlerde Şeyh "**Râşid el-Gannûşî**" ve onun yol arkadaşlarından olan diğer bazı İslâmcılar, "**el-İtticâhu'l-İslâmî fî Tûnus** / Tûnus'ta İslâmî Yönelim" adıyla tanınan bir hareket kurarlar. Bu hareket de -İslâmî Uyanış'a ilişkin olguların o

dönemdeki diğer kesimleri gibi- Müslüman Kardeşler hareketinin düşüncesine çok yakın temeller doğrultusunda, ayrıca Tûnus'taki İslâmî Uyanış'ın kökenleri uyarınca da Tûnus'a hâs bir nefhayla yola koyulur.

Tûnus el-İtticâhu'l-İslâmî hareketi, çeşitli fikrî eksenleri ihtivâ eder ki bunların bir kısmı davet eksenli, bir kısmı siyâsî, bir kısmı da eğitim-terbiye eksenlidir. Bir kısmı ise cihâdî olup bu yönü Şeyh Doktor **Sâlih Kerker** temsîl eder -Allah onu inâyetiyle muhâfaza etsin; sıkıntılarını gidersin ve amellerini kabûl buyursun-.

el-İtticâhu'l-İslâmî hareketi, eski başkanı "Habib Burgiba"nın olduğu rejimle birçok siyâsî çatışmalara girer. Hareket'in liderleri çok kez tutuklanır; yayınları durdurulur; faaliyetleri yasaklanır. Son demlerinde ise demokratik alternatif yönelimini benimser ve rejimle seçimler üzerinden mücâdele etme yöntemini seçer. Ayrıca bu Hareket'in Tûnus ordusu içinde farklı silâhlı kademelerde varlık sâhibi bazı subaylardan oluşan gizli özel askerî biriminin, kendi tasavvurlarınca, İslâmcıları iktidâra taşıyacak askerî bir darbe hazırlığı plan-programı vardır. İşte bu plan-program o ülkedeki hâkim rejimi devirmek için Tûnus'ta varlık gösteren ciddî cihâdî girişimlerin en önemli tecrübesini temsîl etmektedir. (Bu tecrübe her ne kadar -Gannûşî'nin grubunun düşünsel kimliği dolayısıyla- Cihâdî Akım'ın tecrübelerinden biri olarak kabûl edilemeyecek olsa bile yine de bu girişimle ilgili kısa bir özeti, o girişimi deruhde eden subay kardeşlerin, karışık siyâsî bir vasıf taşıyan o Hareket'in genel düşüncesinden daha ziyâde Cihâdî Akım'ın fikriyyatına yakın olan cihâdî bir düşünce taşıdıklarını varsayarak bu madde altında sunmaya çalışacağım. Nitekim onlardan bazılarını yakından tanıma imkânına erdikten sonra bende oluşan kanâat budur.)

● el-İtticâhu'l-İslâmî'nin yanısıra, bildiğim kadarıyla, orada, sayıları birli rakamları aşmayan ve selefî cihâdî fikriyyatı taşıyan birtakım gençlerden oluşan küçük bazı hücreler vardır. Bunlar ilkel, basît ve deneyim itibâriyle toy bazı operasyonlar gerçekleştirir. Bu da onlardan bazılarının şehîd olması, diğer bazılarının tutuklanması, diğer bazı ferdlerin ise Tûnus dışına kaçması netîcesini getirir. Onlar arasında olanlardan biri -Allah rahmet etsin- Şeyh **Ali el-Ezrak**'tır. Kendisi, onlara, devletin ve temel/ana birimlerinin hedef alınmasının meşrûiyyetine ilişkin ve bu uğurda cihâda fetvâ veren kişidir. Ali el-Ezrak, o girişimin muvaffakiyyetsizlikle sonuçlanması sonrasında kaçıp Suûdi Arabistan'a gider. **Suûdi Arabistan** onu, bilahare seksenli yılların ortalarında Tûnus'a geri teslîm eder. İşte ondan sonra -o girişime/ve yaşandığı döneme tanıklık eden Tûnuslu bazı kardeşlerin bana rivâyet ettiği kadarıyla- **Ali el-Ezrak, ömrünün yetmişini aşkın yaşında, Tûnus zindânlarından birinde, kelime-i şehâdeti tekrarlaya tekrarlaya ve tekbîr getire getire idâm edilir**. Allah gani gani rahmet etsin.

el-İtticâhu'l-İslâmî grubunun veya bilinen sonraki dönem adıyla "Hizbu'n-Nahda/ Nahda Partisi"nin, Şeyh Râşid el-Gannûşî önderliğindeki darbe girişimine gelince, bu darbeyi planlayan ve çekip-çeviren sözkonusu subay kardeşlerden bazı kişilerden müşâfehe yoluyla bana ulaştığı kadarıyla özü-özeti aşağıdaki gibidir:

● Neşet ettiği günden beri el-İtticâhu'l-İslâmî Hareketi'nin ve ilk tabaka liderlerinin vasfı olan yöntem eksenli karışık ve katışık hâlden sarfınazar ederek denilebilir ki, Hareket'in ilk/başlangıç dönemleri, inkılâbcı devrimci düşünce, cüretkârlık ve geniş bir siyâsî ufuk mührü taşımıştır. Ayrıca bu durum, Şeyh Râşid el-Gannûşî'nin fikrî ve rûhî bileşenlerinin [âdeta] bir portresidir.

● Hareket'in hırslı kurumsal bir tasavvuru vardır ki, hâkim bir rejimi devirmeyi ve tüm seviyelerde onun yerine geçmeyi hedefleyen bir örgütlenme için gerekli kadroları yetiştirme ve idârî yapıları oluşturma üzerine odaklanır, buna ihtimâm gösterir. Bu yüzden Hareket'in siyâset, eğitim, iktisâd, medya, ilh... gibi çok çeşitli alanlarda kendi plan-programı olmuştur. İşte oluşturduğu o [çeşitli] birimlerin arasında bir de Hareket'in askerî birimi vardır.

● Askerî birimle ilgili plan, esâs itibâriyle, bazı gönüllü subayların Tûnus ordusunun üç silâhlı biriminin, kara, deniz ve hava kuvvetlerinin içine yerleştirilmesi, ayrıca ordu içinde İslâmî meyilleri olan subaylardan harekete geçirebileceklerini seferber etme [fikri] üzerine kuruludur. İkincil detaylardan sarfınazar ederek denilebilir ki, elemanlarına dîne bağlılığı yasaklayan, namaz kılanların fısıltılarını ve müminlerin tesbîhatını dahi gözetleyip/denetim altında tutan, bunları bir şübhe sebebi olarak görüp sâhiblerini de en az ihtimâlle [bu yüzden] ordudan atan o tür laik bir ordu içinde [bu tür bir] örgütlenme pek sağlam ve son derece gizli olur.

● Bu birimin üyesi genç subaylar, o yapılanmanın/Hareket'in fakîhlerinden alınan fetvâlara ve/ya dîndarlıklarına işâret edecek her türlü davranıştan uzak durmaları konusunda onlara fetvâ verenlerin görüşlerine binâen gizliliğe nihâî derece riâyet ederler. Nitekim namazlarını gizlice, hattâ ders ve/ya eğitim gibi zamanlarda namaz vakti geldiğinde îmâ yoluyla kılarlar. Orucu da ancak imkân dâhilinde olduğu zaman gizlice tutarlar. Dahası gizlilikle ilgili bu hâl, hanımlarının kaba anlamda örtünmekle yetinmesi ve içinde bulundukları zarûret hâli dolayısıyla da başlarını açmalarına izin verilmesi boyutuna ulaşır! Ondan sonra bu örgütlenme, rejimi devirmek için, esâs itibâriyle bir askerî darbe düşüncesi üzerine kurulu planı doğrultusunda yaklaşık on yıl boyunca seyrine devâm eder.

● İnkılâb hazırlıklarına katılan subaylardan bir arkadaşımın bana anlattığına göre bu uğurda yapılan plan gerçekten de sağlam ve iddialıdır. (Ayrıntıları ise şimdilerde düşmanın eli altındadır ve bu da bizlere, istifâde hâsıl olsun diye bunların bir kısmını arzetme imkânı sunmaktadır.) Bu yolda komşu ülkelerle belli irtibâtlar kurma ve plan-programını yüksek bir seviyede organize etme imkânına erişir. Eğer hâfızam beni yanıltmıyorsa planın uygulanması için belirlenen tarih 1986 yılıdır. el-İtticâhu'l-İslâmî hareketinin, ilk safhaları itibâriyle seçimleri kazanmak sûretiyle elde ettiği başarıyı, Habib Burgiba hükûmetinin, bir sonraki aşamada -seçimlerde hîle yoluna giderek- boşa çıkarması sonrası bir tarihte yani.. Nitekim el-İtticâhu'l-İslâmî, o seçimleri Tûnus toplumunun -dîndarlık anlamında- malûm çözülmeye uğramışlığı, ayrıca laik akımlar ile Fransa'nın izinde seğirtenlerin yayılmışlığı, ülke içindeki batılılaşma gibi nedenler

ile bütün gözlemcileri [mezkûr nedenler dolayısıyla] dehşete düşürecek bir şekilde kazanır. Ama [mezkûr o hâllere rağmen] yine de Tûnus'ta görülen şu olur ki, asâlet rûhu, İslâm dîni karşısındaki hissiyyat ve İslâm'ın siyâsî projesine olan güven, o toplumun bir vasfıdır ve bu vasıf, bilâ-istisnâ bütün Arab ve İslâm âlemi toplumlarında hâlâ geçerliliğini korumaktadır[م].

● [Bu davâyla] alâkadar râvilerin anlattığı kadarıyla, sözkonusu bu örgütlenmenin sivil ayağından, aynı şekilde inkılâbcı subayların komuta kademesiyle de bir irtibât hâli içinde olan üniversite hocası bir kişinin yaşadığı tereddüt ve zaaf hâli, onun, bu girişimi, uygulama aşamasından çok kısa bir süre önce açık etmesine neden olur. Bunun üzerine o dönemin İçişleri Bakanı ve şimdilerde Devlet Başkanı olan [o fasıl da geldi-geçti!] Zeynel Abidin Bin Ali, Amerikan istihbâratı, emniyet birimleri yönetimi ve devletin destekçisi siyâsî birtakım ayaklar ile işbirliği içinde âcil bir beyâz darbe gerçekleştirmek üzere hemen harekete geçer. Ondan sonra yaşının ilerlemişliği ve sıhhatinin yetersizliği bahanesiyle Habib Burgiba'yı azleder. Akabinde onu, -hezeyanları ve saçmalıklarından geride ne kaldıysa onları geberip gidinceye kadar orada tamamlasın diye- izole bir saraya intikâl ettirir. *Velhâsıl* Bin Ali, inkılâbcıların çoğunu tutuklatır; kaçmaya imkân bulabilenler ise kaçıp giderler.

● Zeynel Abidin Bin Ali, alternatif darbesini alelacel tertîb ettiği için, o İslâmî inkılâb girişiminin köklerinin derinliğinden endişeye kapılır. Bu yüzden Râşid el-Gannûşî ve onun ileri gelen siyâsî ekibi ile bir pazarlık/antlaşması yapmaya mecbûr kalır. Bu antlaşma uyarınca, Hareket'in, yeni düzeni tanıması ve rejimi devirme çabasından geri durmayı kabûl etmesi karşılığında tutuklanan o subayların serbest bırakılması üzerinde ittifâka varılır.

● Böylece İslâmcı inkılâbcılardan yaklaşık ikiyüz subay serbest bırakılır. Bunların cümlesi ülkeden çıkıp siyâsî ilticâ yoluyla çeşitli Avrupa ülkelerine gönüllü sürgünlere giderler. Başlarında Şeyh Râşid el-Gannûşî olmak üzere Hareket'in sivil liderlerinin çoğu da aynı şekilde batılı ülkelere gitmek üzere ülkeyi terk ederler.

● O başarısızlıktan sonra Nahda Cemâati ve Şeyh Râşid el-Gannûşî'nin bizzât kendisi, tam aksi istikâmette aşırı uçlarda bir yön tutar/lar. Siyâsî yöntem itibâriyle ve demokratik önermeleri veya adına şiddeti terk dedikleri olguyu benimsemekle yani..! Gannûşî, faaliyyetlerini Avrupa üzerinden yürütmek üzere ve batılı ölçülerle İslâmî ılımlılık denilen şeye uygun düşecek bir fikriyyatı ve böyle bir meşrebi benimsemiş bir hâlde Londra'yı kendisi için bir hareket noktası edinir ki bu konuyu detaylandırma mahalli burası değil... Ayrıca o sürecin açılışını, "el-Hurriyyât es-Siyâsiyye fi'l-İslâm / İslâm'da Siyâsî Özgürlükler" adlı kitâbını yayınlamakla yapar. Nitekim bu kitâb içinde İslâm dîninin müsellem kaziyyelerinden olan pek çok meseleyi, açılım yolu-yöntemi ve ılımlılık gibi gerekçelerle çiğneyip geçer. Peydahladığı o ılımlılık ki, Dîn'de bilinmesi zarûriyyat kapsamında olan şeyleri bile inkâr ve ilgâ edecek bir reddeye ulaşır!

● Çağdaş dönemlerde Tûnus'ta İslâmî yönetimi ikâme etmek için varlık göstermiş olan ciddî yegâne girişim böylelikle solup gider.

● Şeyh "Sâlih Kerker" Fransa'da tutuklanır; Tûnus'taki el-İtticâhu'l-İslâmî hareketi içinde cihâdî ciddî bir kanadın temsîlcilsi olması hasebiyle, hareketliliğini ve cihâdî çabalarını sürdürür endişesiyle yaklaşık onbeş yıldan beri mecbûrî ikâmete mahkûm edilir. Hâlâ daha o hâldedir[!]. Allah Teâlâ kendisine [o hâlden] kurtuluş nasîb etsin.

● Tûnus'taki Cihâdî Akım ve onun hücreleri boyutuna gelince: Tûnuslu cihâd ehli bazı gençlerin, seksenlerin sonu, doksanların başı gibi bir dönemde Afgan sâhasına gelmesi, bunlardan bazılarının cihâdî bazı grupların nüvelerini oluşturma girişiminde bulunması netîcesini doğurdu. Böylelikle o küçük grupların -Afgan Arablar'dan olan Libyalıların ve Cezâyirlilerin yaptığı tarzda- tek bir örgütlenme çerçevesinde birleştirilmesinde ardıardına başarısızlıkla sonuçlanan bazı girişimler vukû buldu. O girişimlerin tamâmı, o gençlerin arasında, öyle bir vazîfeyi deruhde edebilecek ve bu işin üstesinden gelebilecek ehliyetli kadroların eksikliği nedeniyle başarısızlığa uğradı.

● 1992 yılında 'Afgan Arablar' topluluğu dağıldığı zaman Tûnuslu bazı mücâhidler, o girişimi yeniden başlatmak çabasıyla Sûdân'a gittiler, ama nâfile... Diğer bazıları ise Avrupa'daki siyâsî ilticâ merkezlerine doğru yol aldılar. Parçalanmışlık sıfatı, Tûnuslu kardeşlerden olan cihâdîlerin üzerinde ayrılmaz bir vasıf olarak kalmak üzere... Oysa aralarında ihlâslı iyi unsurlar bulunmaktaydı.

● [Sözkonusu darbe girişiminin başarısızlığa uğraması sonrasında] Avrupa'ya geçen İslâmcı subaylara gelince: Kuşatma ve Tûnus rejimi tarafından sürgit devâm ettirilen koğuşturma şartları altında yaşanan bir hayâtın getirdikleri, kezâ "Gannûşî liderliğinde ülke dışındaki Nahda Partisi"nin onlara karşı yürüttüğü, öyle ki mâddî ve manevî ambargo boyutuna kadar ulaşan, onları, kendi [çizgileri] içine alma çabaları onları yiyip bitirdi. En sonunda onlardan bazıları o şartlara boyun eğmeye, mâddî ve psikolojik bazı sebeblerle Gannûşî'nin yapılanmasının içine girmeye mecbûr oldu. Sabır ehli garîblerden bazıları ise -yirminci yüzyıl sonlarında Avrupa'da İslâmcılarla cihâdîlerin sürgünlere ve çaresizliğe mahkûm edilmişlerinden olan pek çok kişi gibi- bir çaresizlik ve hiçbir çıkışa yol bulamama hâli içinde kendi içine kapandı.

● Afgan Arablar'ın Afganistan'daki ikinci evreleri -Tâlibân döneminde- başladığı zaman ise yönünü İslâm Emîrliği topraklarına doğru çeviren Arab mücâhidlerin arasında Tûnuslu bir grup mücâhid de vardı. Bunların bazıları Sırpların doksanlı yılların ortalarındaki saldırıları ve o soykırım savaşları karşısında Bosna cihâdına katılma şerefine nâil olmuş kimselerdi. Bunlar, kendilerine hâs cihâdî bir topluluk oluşturmak üzere yeni bir girişim çabası içine girdiler. Tökezlemelere, savrulmalara ve -Tûnuslu mücâhidlerden birtakım kardeşlere sirâyet eden ve umut vaadeden [daha önceki] o girişimlerin önüne bir engel olarak dikilen- aşırılık ve tekfîrcilik virüsüne rağmen bu girişim üzerinde bazı muvaffakiyyet emâreleri belirir oldu. Bunlardan olgun bazıları, diğer cemâatlerin kadrolarından da yardım almak sûretiyle kendileri için müstakil bir kamp kurmaya ve fena sayılmayacak bir idârî düzen oluşturmaya muvaffak oldular. Ayrıca Tâlibân döneminde [o topraklardaki] Arab topluluğuna askerî eğitim eksenli değerli bazı hizmetler de sundular.

● Ama işbu kardeşlerin o çabalar doğrultusunda meşgûliyyet içinde olduğu bir sırada kaderin bambaşka tecellileri kapıdaydı. Nitekim New York ve Washington'da 11 Eylül patlamaları tozu dumana kattı ve daha önce de arzettiğimiz gibi şarapnelleri ta Afganistan'a kadar ulaştı. Akabinde 2001 yılı Amerikan Haçlı seferleri kampanyası kapıya dayandı. Böylece Tûnuslu mücâhidler de [Afganistan-] Celâlâbad'ın batı yakasındaki Süleymân dağlarının "Tora-Bora" zirvelerinde, o mümtâz müdâfaa mevzilerinde yerlerini almış oldu. Diğer kardeşlerinin yanıbaşında ki zâten Afganistan topraklarında bulunan Arab topluluğunun kâffesi, o saldırıların bir hedefiydi. Gelen haberler onların, sözkonusu o mevzilerinde kardeşlerinin hemen yanıbaşında hem kendilerini hem de Afganistan İslâm Emîrliğini müdâfaa savaşında kahramanlar edâsıyla direniş gösterdikleri yönündeydi.

● Tûnuslu kardeşlerin [temel] hedefi, cihâdı yeniden Tûnus topraklarına taşımak olmasına; onların dağınıklıklarını giderecek ve onları yeniden derleyip toparlayacak bir cihâdî örgüt kurmak ve bu uğurda bütün gayretlerini de sürgündeki kardeşleriyle irtibâtlarını yeniden sağlama, o topluluğu yeniden ayağa kaldıracak gerekli şartları temîn etme üzerine odaklamış olmalarına; Tâlibân'ın ve Afganistan İslâm Emîrliği'nin savaşına pek fazla ihtimâm göstermemelerine, bu İslâm Emîrliği'ne karşı muâmele noktasında -bu konuda sâhib oldukları birtakım eleştirel bakış açıları ve kendi plan-prgramlarına odaklanmışlıkları nedeniyle bu Emîrliğin Afganistan'daki şer'î imâmeti dolayımında- bir tereddüt hâli içinde olmalarına; beri tarafta Üsâme Bin Lâdin ile el-Kâide'nin girişimlerine ve [onların, Amerika'ya karşı savaşa odaklanmış] tek boyutlu askerî yönelimlerine -Afganistan'daki Arab örgütlenmelerin ve gruplarının çoğunun hâlinde olduğu gibi- kâni olmamalarına, evet bütün bu hâllere rağmen yine de Amerika'nın saldırısı, kendisini, herkese/ve her kesime [ister istemez] dayattı.

● İşte böylelikle.. Tûnuslu mücâhidler, üzerlerine düşen vazîfeyi yerine getirdi ve kahramanlar gibi metânetle sebât ettiler.. diğerleri gibi onların arasından da onlarca kişi ya şehîd edildi ya da esîr.. zâten az olan sayılarına nazaran öyle zannediyorum ki onlardan çok ama çok az kişi 11 Eylül'ün ateşli hendeklerinden kurtulabildi. Kanâatim o ki, Tûnuslular eliyle varlık gösteren o girişimler, Allah Teâlâ'nın, Tûnus için yeni bir mücâhid nesil bahşetmesini beklemek üzere solup gitti... Allah Teâlâ'nın rahmeti elbette geniştir ve bu Ümmet'in rahmi de hâlâ daha verimli/ve bereketlidir.

● Meselenin şahsımla ilgili boyutuna gelince: Tûnus'un Afgan Arablar'ından olan o kardeşlerden bazılarını tanıma imkânım oldu. Aynı şekilde Avrupa'da -daha önce tecrübeleriyle alâkalı bazı husûsları arzettiğim- o subay kardeşlerden bazılarıyla da tanıştım. Bütün bunlar arasından da belli başlı bazı kimselerle aynı şekilde dostluk bağlarım oldu. Yine benimle, Afganistan topraklarına kadem basan [bazı] Tûnuslular arasında, Tâlibân'ın kanatları altında yardımlaşma, işbirliği hâlleri vukû buldu.

● O bağlarla ilgili derin hâtıraları hâlâ daha içimde taşıyorum. Allah Teâlâ, şehîd olanlarına rahmet ve esâret altında olanlarına esâretten kurtuluş nasîb etsin. [Sağ-sâlim] hayâtta kalanlarını ise zikr-i cemîl ile yâd olunanlardan eylesin ve kendilerini

inâyetiyle muhâfaza buyursun. Hiç kuşkusuz iyilik ve samîmiyyetin, temiz fıtratın ve tecrübelerinin terütazeliği, imkânlarının kıtlığına rağmen vazîfe üstünde ciddiyyetin timsâli gibiydiler.

7.7- Libya – el-Cemâatu'l-İslâmiyye el-Mukâtile'nin Tecrübesi (1990-2001)

Bildiğim kadarıyla Libya'da, Cihâdî Akım'ın hücrelerinin ilk nüvelerinden olan bir cihâdî girişim, Muammer el-Kazzâfî rejimi karşısında seksenli yılların ikinci yarısı boyunca varlık gösterir. Sözkonusu o hücrelerin açığa çıkarılması ve koğuşturma altına alınması ise o yapının esâs kadrolarının ülkeden çıkıp Afganistan'a gitmesine neden olur. Nitekim Afgan Cihâdı sâhasındaki Arab cihâdî topluluğu, o dönemlerde zirvesine doğru yol almaya başlamış bir hâldedir. İşte Libyalı gençlerden oluşan o zümre, orada, Afganistan topraklarında ve Pakistan sınır boylarında yayılmış olan askerî eğitim kamplarında ilk kadrolarını, çeşitli eğitim alanlarında yetiştirmek üzere elinden gelen bütün gayreti sarfeder. Libya'daki ve bazı sürgün ülkelerindeki irtibâtlarını yeniden kurmaya; Libya'da cihâdın seyrini devâm ettirmek için kardeşlerinden harekete geçirebildikleri kadarını eğitim ve hazırlık aşamalarını tamamlasınlar diye bu topraklara gelme yolunda seferber etmeye çalışırlar. O gençler hakkında bilinen bazı husûslara gelince: O topraklarda varlık gösteren Arab mücâhidlerin sayıca en fazla olanları arasında yer almaları, zamandan çok iyi bir şekilde istifâde etmeleri, yine hem kendileri hem de kardeşleri hakkında zorunlu kıldıkları uzun vadeli askerî hazırlık ve eğitim devrelerine sabır göstermeleri idi. [Afgan Arablar'ın birinci evresi] 1989-1992 arası son üç yıllık dönem boyunca o gençler kendilerini organize etmeye, [bilahare] "el-Cemâatu'l-İslâmiyye el-Mukâtile bi-Lîbiyâ" adıyla bilinen örgütlenmeyi oluşturmaya; kendi ülkelerinde cihâdî yürüyüşü yeniden başlatmaya ve bunun için hazırlık yolunda bir plan-program belirlemeye muvaffak oldular. Bunu da o dönem itibâriyle Cihâdî Akım çevreleri ve Afgan Arablar arasında yaygın olan yol üzere, o temeller ve o fikriyyat doğrultusunda yaptılar. Ayrıca Afgan Arablar sâhası içinde bulunan Libyalı mücâhidlerin çoğunu da kendi içlerine almayı başardılar.

● Libyalı mücâhidler, Afganistan'daki Arab [unsurlu] cihâd faaliyyetlerine, diğer ülkelerden olan kardeşlerinin yanıbaşında etkin ve yetkin bir şekilde katıldılar. Çok geçmeden onların arasından eğitim alanlarında ve cebhelerde varlığını hissettiren bazı kadrolar öne çıktı. Ondan sonra el-Cemâatu'l-İslâmiyye el-Mukâtile'nin gençleri kendileri için müstakil misâfirhâneler ve özel kamplar edindiler. Onların bu bakımdan konumları, eski veya yeni yeni yetişmekte olan diğer Arab cihâdî cemâatlerin ekseriyyetinin konumu gibiydi. Sonra kendi örgütlenmeleri için bir Emîr seçtiler ve ona biat ettiler. Böylelikle bir cihâdî örgüt olmak bakımından kendi idârî yapıları yavaş yavaş oluşmaya başladı ve [o topraklarda varlık gösteren] gözde Arab cihâdî örgütlenmeler arasındaki yerini almaya doğru seyre koyuldu.

● el-Cemâatu'l-İslâmiyye el-Mukâtile'nin fikrî yöntemi, yaygın/veya hâkim cihâdî fikriyyatın temelleri üzerine kuruluydu. Yine Mısır menşeli el-Cemâatu'l-İslâmiyye ile Cemâatu'l-Cihâd'ın yöntemlerinden etkilenmişlerdi. Onları selefî cihâdî cemâatlerin numûnelerinden bir numûne olarak kabûl etmek de mümkündür. Nitekim bu durum, "el-Hutûtu'l-Arîda li'l-Cemâati'l-İslâmiyye el-Mukâtile bi-Lîbiyâ / Libya'daki Savaşçı İslâmî Cihâdî Cemâat'in Ana Hatları" başlığını taşıyan kitâb içinde fikrî yöntemlerini yayımladıkları zaman açıkça görüldü. Yine bu, bilahare aylık yayınları olan "el-Fecr" üzerinden de tebellür eden bir şeydi. Aynı şekilde yayımlamış oldukları şer'î siyâsî fikrî bazı araştırmalarda da görülen buydu.

● Amerika'nın plan-programı doğrultusunda Pakistan'da Arablar üzerinde kopan güvenlik kasırgalarının estiği.. beri tarafta Arab mücâhidlerin ekseriyyetinin kendi ülkelerine döndüğü dönemlerde ise el-Cemâatu'l-İslâmiyye el-Mukâtile'nin unsurları, kendi ülkelerine dönme imkânı olmayan zümre arasındaydı. Bu açıdan hâlleri Mısır, Suriye, Tûnus, Irâk ve sâir bazı ülkelerden kovulan-bu ülkelerde koğuşturma altında olan cihâdîlerin hâliyle aynıydı. Bu yüzden el-Cemâatu'l-İslâmiyye el-Mukâtile'nin çoğu genci, daha önce de geçtiği gibi, Ömer el-Beşîr ve müttefiki Hasan et-Turâbî yönetiminin, 1990 yılında iktidâra geldikten sonra Sûdân'ın kapılarını cihâdîlere ve İslâmcılara açması sonrasında Sûdân'a geçtiler. Beri tarafta onların çok az bir kısmı bazı Avrupa ve batı ülkelerindeki siyâsî ilticâ sığınaklarına yöneldiler.

● 1991-1995 yılları arası Sûdân'da ikâmet merhalesi Libya menşeli el-Cemâatu'l-İslâmiyye el-Mukâtile açısından önemli bir kuruluş merhalesi olarak kabûl edilir ki, bu merhale ona, Libya'yla bağlarını yeniden güçlendirme imkânı sunar. Aynı şekilde şekilde bu Cemâat, [eğitimle ilgili] çeşitli alanlarda, özellikle ulûm-i şer'îyyeyi tahsîl alanında kadrolar yetiştirmek üzere ciddî bir plan-program belirler. Onlardan bazıları ilim tahsîl etme gâyesiyle Bilâd-ı Harameyn'e yönelirken öte tarafta diğer bazıları bu uğurda yönünü Moritanya'ya doğru çevirir. Gerçekten de Libya menşeli el-Cemâatu'l-İslâmiyye el-Mukâtile, Afgan Arablar'ın Afganistan'daki 1996-2000 arası ikinci evresi henüz daha başlamadan önce ulûm-i şer'îyye alanında yetkin, bilahare Cihâdî Akım ve Afgan Arablar arasında varlığını hissettiren/ve vazîfe deruhde eden en seçkin/en hayırlı kadrolardan belli başlı bazı kimseleri fiilen yetiştirmiş olur.

● Afgan Arablar'dan ve el-Cemâatu'l-İslâmiyye el-Mukâtile'ye katılmamış kimselerden olan Libyalı belli başlı bazı kadrolar/unsurlar, el-Kâide örgütünün kamplarında çalışıyordu. Bunlar, Şeyh Üsâme Bin Lâdin'le birlikte, onun Sûdân'da başlatmış olduğu zirâî ve iktisâdî alanlardaki çalışmalarını devâm ettirmek için Sûdân'a gittiler. Ama el-Cemâatu'l-İslâmiyye el-Mukâtile'nin, kezâ İslâmcılardan ve cihâdîlerden olup da Libya dâhilinde Albay Muammer Kazzâfî rejimi aleyhinde faaliyyet gösteren sâir kesimlerin çalışmaları, bilhassa Libya'ya yakın Sûdân gibi bir yerdeki hareketlilikleri, Albay Kazzâfî rejimini rahatsız etti ve onu suçluları karşılıklı teslîm çerçevesinde bir antlaşma imzâlamaya itti! Ayrıca Ömer el-Beşîr'in "İslâmcı" rejimiyle beraber İslâmî unsurlara karşı mücâdele yollu bir plan-program belirlendi. Çok geçmeden de el-

Beşîr rejimi, bütün Afgan Arablar karşısında ters döndü [onları arkadan vurdu]. Ama bunun başlangıcı Libyalıların/veya Libya rejiminin eliyle oldu. Hâsılı Sûdân hükûmeti "el-Mukâtile" örgütünden kendi topraklarını terk etmesini istedi..! Aynı şekilde Şeyh Üsâme Bin Lâdin'den de onun çalışma alanları içinde yer alan Libyalıları, Libya'nın bu konuda Sûdân'a baskıları nedeniyle ve onunla yaptığı yeni antlaşma netîcesinde çıkarmasını taleb etti. Bundan hiçbir şekilde kaçış da yoktu. Binâenaleyh bu durum, Libyalıların, bölge üzerindeki yayılma-dağılma süreçlerini yeniden başlatmak üzere Sûdân'dan çıkmaya başlaması sonucunu getirdi. Bunlar arasından el-Kâide örgütü içinde olanların Sûdân'dan çıkarılmasının getirdiği diğer bir sonuç ise bunların, "el-Mukâtile" örgütüne katılması, böylelikle bu yapıya yeni bazı önemli kadrolar katması oldu. Nitekim "el-Mukâtile" Libya içinde yegâne cihâdî örgüt olmak gibi bir hırs/itinâ taşıyordu ve bu uğurda Libya içinde ve dışında epeyce bir mesâi de sarfetmişti.

● Dediğim gibi el-Cemâatu'l-Mukâtile'nin kadroları ve unsurları bölge üzerindeki bazı ülkelere dağıldılar. Bazıları Pakistan'a geri döndü. Diğer bazıları Yemen, Suûdi Arabistan, Türkiye, Suriye, Ürdün, Körfez ve bazı Kuzey Afrika ülkelerine yayıldılar. Beri tarafta diğer bazıları ise bazı batı ülkelerindeki siyâsî ilticâ sığınaklarına doğru yol aldılar; bu yerlerin ortamı, bilgi ve iletişim imkânları gibi durumlar, basın-yayın ve propaganda alanında onlara bir istifâde alanı açtı.

● 1993 yılından bu yana Cezâyir'de cihâd kıvılcımının alevlenmesiyle birlikte el-Cemâatu'l-Mukâtile de bu önemli ve Libya'ya komşu sâhada yerini almak için hemen harekete geçti. Kendi mücâhidlerinden onlarca ~~küsûr~~ kişiyi o sâhada yer almak ve el-Cemâatu'l-İslâmiyye el-Musallaha'dan olan kardeşlerinin yanında Cezâyir rejimine karşı durmak üzere oraya gönderdiler. Ama bu, son derece acı bir tecrübeydi. Zîrâ istihbârat eksenli sızmalar, câhil ve tekfîrci unsurların kontrolü ele geçirmesi, bir de istihbâratın bunlara yön vermesi gibi hâller, el-Cemâatu'l-İslâmiyye el-Musallaha'nın idâresinin raydan çıkmış/münharif kimselerin eline geçmesine ve o hareketi inhirâf labirentlerine ve bir dağılma sürecine doğru sürüklemesine neden oldu. Bu konuya bir sonraki özette, Cezâyir tecrübesi maddesinde değinmeye çalışacağız inşâallah. Ama bu noktada bizleri ilgilendiren boyutu, "el-Cemâatu'l-İslâmiyye el-Musallaha'nın Ebû Abdurrahmân Emîn Önderliğindeki Mücrim/Cânî Yönetimi"nin 1995 yılından bu yana işlediği cürümler listesine, el-Cemâatu'l-İslâmiyye el-Mukâtile'den olan o garîb-gurebâ mücâhidlerin çoğunu -bidatcilerin düşüncelerini taşıdıkları ve de sahîh selefî akîdesi üzere olmadıkları gerekçesiyle(!!)- suikasdler yoluyla öldürmek/infâz etmek cürmünü de eklemiş olmasıydı. Onlardan çok ama çok az [sayıda] bazı kişiler [işbu infâz eylemlerinden] kurtulabildi ve bunlar, Cezâyir'de yaşanan o tehlikeli sapmanın birer şâhidi olmak üzere diğer örgütlenmelerin bölgelerine kaçma imkânına erebilen kimselerdi! Her hâl ü kârda hüküm Allah'ındır [ve onlara bunların hesâbını soracak olan da hiç şübhesiz Allah'tır.]

● 1994 yılında el-Cemâatu'l-İslâmiyye el-Mukâtile, Libya'daki askerî faaliyetlerine başladı. Üç eksen doğrultusunda:

1- Libya içinde şehir gerilla savaşları.. Libya hükûmetinin erkânına[/veya devletin temel taşlarına/veya elebaşlarına] karşı..

2- Aranmakta olan bazı unsurların, Libya'nın doğusunda yer alan el-Ahdar dağı civârındaki bölgelerde mevzilenmesi.. burayı çevreleyen yerlerde dağlık ve kırsal alanlık gerilla savaşları yürütmek üzere..

3- Albay Muammer Kazzâfî'ye suikasd girişimi..

Ama Libya gibi bir ülkenin sâhib olduğu stratejik koşullar, bu gibi bir hareket için elverişsizdi.

Nitekim Libya'nın nüfûs oranı azdır ve uçsuz bucaksız çöllük bir ülkedir. Büyük şehirleri de birbirinden uzak alanlara dağılmış bir hâlde olup dar bir kıyı şerîdinde yoğunlaşır. İzâfeten o girişimin kıvılcımının alevlendiği zaman da uygun bir zaman değildi. Çünkü Cihâdî cemâatlerle mücâdele etmekle alâkalı Arab ülkeleri merkezli, ayrıca bölgesel ve küresel koordinasyonun zâten başladığı bir vakitti. Bu da ülke içindeki çalışma idâresi ile ülke dışında olan arasında koordinasyon operasyonunu imkânsız kıldı. Aynı şekilde [bu Cemâate mensûb] unsurların, hem Libya'dan çıkış hem de Libya'ya giriş hareketleri, tehlikelerle çevriliydi ve handiyse imkânsızdı. Çok geçmeden de Libya'daki Tâğût'un rejiminin vurduğu darbeler, -o dönem boyunca Cemâat'in ferdlerinin, devletin güvenlik birimlerine, ordu mensûblarına ve hükûmet milislerine karşı gerçekleştirdiği nitelikli ve kahramanca operasyonlara rağmen- mücâhidlerin safları arasında büyük kayıpların yaşanmasına sebeb oldu.

İşte böylece Cemâat'in hücreleri Cebel-i Ahdar'da tasfiye edildi. Şehîd Komutan Abdurrahmân Hattâb kardeş öldürüldü. Farklı şehirlerde bazı şehîdler verildi; diğer bazıları ise tutuklandı. el-Cemâatu'l-Mukâtile, askerî plan-programını değiştirdiğini ilân etmek zorunda kaldı. Bunu, yaptığı açıklamalar üzerinden duyurdu ve "Stratejik hücûm ve taktiksel geri çekilme" planı şeklinde ifâde etti. Ondan sonra faaliyyetleri, fiilen, sadece yukarıda geçen son eksenle münhasır kaldı ki, o da Albay Kazzâfî'ye karşı birkaç kez tekrarladığı suikasd girişimleriydi. Ne var ki bu girişimlerin hiçbiri o mendebur Tâğût'un ecel vaktine denk gelmedi. Ardı ardına gelen bazı girişimlerin hepsi başarısızlıkla sonuçlandı ve Kazzâfî, bunların hepsinden ardı ardına acâib bir şekilde kurtuldu. En sonunda Cemâat, Libya'daki faaliyyetlerine fiilen son vermek zorunda kaldı.

● 1995 yılından beri, adına, kendi tanımlamalarıyla "terör" dedikleri olguya karşı yürütülen küresel savaşın dalgaları, cihâd ehlinin tamâmını, her yerde koğuşturmak üzere hızlı bir şekilde yükseliyordu. Arablar bazında/yerel, ayrıca bölgesel ve küresel güçler arasında yapılan güvenlik eksenli koordinasyon ve işbirliği, Cihâdî Akım'ın pek çok kadrosunu sözkonusu o gaddar güvenlik kampanyalarının kurbânı kıldı. Bu gaddar güvenlik kampanyaları, gözlerinin önüne bir[er] hedef olarak, geçici güvenli sığınakları/limanları/merkezleri kapatmayı, mâlî kaynakları kurutmayı ve kendilerini suikasdler yoluyla öldürmek veyahut ele geçirip hapishânelere göndermek veyahut

ülkelerine teslîm etmek üzere ana unsurları koğuşturmayı koymuştu. O dönemlerde marûz kalınan ibtilâdan el-Cemâatu'l-İslâmiyye el-Mukâtile'nin nasîbine düşen de az değildi. Nitekim Türkiye, Suriye, Ürdün, Yemen ve Sûdân gibi ülkelerin yetkilileri, bu yapılanmaya mensûb bazı unsurları koğuşturma altına aldı; kimisi -Sûdân, Ürdün, Suriye ve Türkiye'de vukû bulduğu gibi- tutuklanıp Libya'ya teslîm edildi; kimisi de o ülkelerde hapse atıldı veya sınırdışı edildi veyahut bulundukları yerlerde veya diğer bazı mekânlarda, en zor şartlar altında, envâiçeşit sıkıntı içinde gizlenmek zorunda kaldı. Beri tarafta batı ülkelerine sığınmacı olarak gidenleri, genel anlamda İslâmcı özel anlamda cihâdî sâir emsâlleri gibi bir kuşatmaya ve baskıya marûz kaldılar.

● Tâlibân hareketinin, Afganistan'da hâkimiyyeti sağlamasıyla ve 1996 yılında Afganistan İslâm Emîrliği'ni ilân etme imkânına ulaşmasıyla birlikte Afgan Arablar'ın kadroları bu yeni güvenli sığınağa doğru yol almaya başladılar. Arab cihâdî örgütlenmelerin ve kadroların bazı öncü kolları, özellikle eski Afgan Arablar'dan olanları, Afganistan topraklarına ulaşmasına rağmen el-Cemâatu'l-İslâmiyye el-Mukâtile'nin komuta kademesi bu yeni güvenli sığınağa doğru yol alma konusunda bir tereddüt hâli izhâr etti ve Cihâdî Akım'ın, *bütün yumurtalarını* ikinci bir kez Afganistan'da *tek bir sepet içinde toplama* düşüncesinden sakınır bir tavır takındı. Ben ise şahsım olarak o dönemlerde Afganistan'a doğru yola koyulanların ilkleri ve hem onları hem de herkesi bu topraklara gelmeye, güçleri derleyip toparlamaya ve yeniden oradan harekete koyulmaya teşvîk edenler arasındaydım. Bu konuda tereddüt gösterenleri hatalı görüyordum. Ama 11 Eylül olayları ve onu müteâkiben Cihâdî Akım üzerinde etkisini gösteren yansımaları, şimdilerde beni onların gösterdiği tereddüt ve hazer hâlinin belki de o zaman itibâriyle yerinde olduğunu düşünmeye götürüyor. Ama her hâlükârda kaderin başka bir seyri ve bambaşka tecellileri vardı. Onlar kendi sığınaklarında tehdîd altındaydı ve hiç kimsenin aklında 11 Eylül ile artçıları gibi bir şey de yoktu. Tâlibân'ın Afganistan topraklarının çoğu kısmı üzerinde hâkimiyyet sağlamaya muvaffak olması; Afgan Arablar'dan bu topraklara gelenlerin Tâlibân'ın himâyesi altında mazhar olduğu bu yeni *izzet-ikrâm hâli* bir taraftan.. daha önce de belirttiğim gibi pek çok yerde hem el-Cemâatu'l-İslâmiyye el-Mukâtile'nin hücrelerinin hem de onun gibi sâir cihâdî yapılanmaların üzerinde bir kasırga misâli esip duran güvenlik koğuşturmaları diğer taraftan.. sözü geçen o mütereddid kişilerin mecbûren -ya korkuyla ya da umutla- Afganistan topraklarına gelenler kervânına katılmasına neden oldu. İşin korku boyutu, dünyanın farklı ülkelerindeki güvenlik kasırgalarının âteşîn dalgalarıydı. Umut ise, bu yeni sâhanın ve yeni sığınağın verimlerinden istifâdeye yönelikti. Böylece el-Cemâatu'l-İslâmiyye el-Mukâtile örgütünün bâriz kadrolarının Afganistan İslâm Emîrliği'ne gelişleri, diğerleri örneğinde olduğu gibi devâm etti.

● el-Cemâatu'l-İslâmiyye el-Mukâtile, ilk elde kendi kadrolarını Tâlibân'ın Kuzey İttifâkıyla yaşadığı o uzun çatışmalarının içine sokup sokmamakta tereddüt gösterdi. Buna sebeb bir taraftan kendi plan-programı dâhilinde olmayan bir kan kaybı süreci içine girmemek; diğer taraftan ise o dönemlerde Tâlibân'ın savaşına girip girmeme

konusundaki kanâatinin belki henüz daha belirginleşmemiş ve Emîrü'l-Müminîn'in -himâyesi altına girilmesi mümkün- Şer'î bir İmâm olarak *meşrûiyyeti* meselesinde tam bir *tebeyyün* hâline ulaşmamış olmasıydı. Ama kendileri, bu meseleyi, 1999 yılı başında etrâflıca inceledikten sonra peyderpey Tâlibân hükûmetinin yanında yer alma sürecine girmeye başladılar. Çok geçmeden de çeşitli alanlarda, bilhassa askerî ve basın-yayın alanlarında onlara destek noktasında çok önemli bir rol oynadılar.

● Afgan Arablar'ın Afganistan'daki ikinci evresi boyunca el-Cemâatu'l-İslâmiyye el-Mukâtile, Afgan Arablar düzeyinde, aynı şekilde onların -örgütlü olanları yaklaşık "14" müstakil örgüte, topluluğa ve kampa varan- grupları ve cemâatleri düzeyinde Arab toplulukların -örgütlenme ve uygulama açısından- en iyilerinden biriydi. Müstakil bir kampları, birden fazla misâfirhâneleri ve faaliyyet merkezleri vardı.

● O dönem boyunca küreselleşme bayrağının[?] gölgelerinin, cihâdîlerin fikriyyat dünyası üzerine de düştüğü görülür olmuştu ve bu durum el-Cemâatu'l-İslâmiyye el-Mukâtile'nin içlerine doğru da bir yol bulmuştu. Bu durum ise onların, Libyalı olmayan unsurlara doğru yönelmeleri/onlarla ilgilenmeleri, birden fazla davâ ile sâhaya ihtimâm göstermeleri şeklinde varlık kazanmıştı. Beri tarafta Libya eksenli bölgesel yönelimlerinin açıklığı varlığını muhâfaza etmişti ve onların bütün faaliyyetlerinde, idârî yapılarında, basın-yayın çalışmalarında varlığını devâm ettirmişti.

● Şeyh Üsâme Bin Lâdin ile **el-Kâide**'nin, el-Cemâatu'l-İslâmiyye **el-Mukâtile**'yi, kendi yönelimleri doğrultusunda Amerika'ya karşı mücâdele ekseninde birleştirme çizgisine getirme yollu çabaları başarıya ulaşmadı. Aynı şekilde [**Üsâme Bin Lâdin**] onları, "**Haçlılara Karşı Cihâd Yolunda Küresel Cebhe**" şeklinde tesmiye ettiği ittifâkının içine katmaya da muvaffak olamadı. Zâten yolun sonu itibâriyle, beş yıllık bir süre boyunca bu ittifâkın içine ancak ve ancak Şeyh **Doktor Eymen ez-Zevâhirî** liderliğindeki Mısır menşeli **Tanzîmu'l-Cihâd**'ı katabilmişti. Bunun ana sebebleri ise göründüğü kadarıyla, her cemâatin, ya yöntem eksenli meselelerinden ya da idârî yapılanma biçimlerinden kaynaklanıyor yahut yönelimlerinin doğası, stratejik hedefleri ve pratik açıdan mesâilerinin odaklandığı birtakım esbâba taalluk ediyordu. Velhâsıl el-Cemâatu'l-İslâmiyye el-Mukâtile, Afgan Arablar sâhasında, son günlerine kadar kendi plan-programları ve faaliyyetleri çerçevesinde bağımsız olarak kaldı.

● En nihâyet 11 Eylül olayları aşaması geldi ki, diğer Arab cihâdî topluluklar gibi el-Cemâatu'l-İslâmiyye el-Mukâtile de kendi faaliyyetlerine ve yoğun hareketliliğine gömülmüş bir hâldeydi. Belki de faaliyyet ve uygulama anlamında en bârizleriydi.

Amerika'nın havadan ve -Kuzeyli hâinler, muhtelif hiziblerin artıkları ve yol kesici haydutlar ile işbirliği içinde- karadan akın eden azgın saldırıları, bütün Afgan Arablar'ı hem kendilerini, hem Afganistan İslâm Emîrliği'ni, hem de Emîrü'l-Müminîn ile onun -artık birden fazla cebhede zayıf düşmüş olan- hükûmetini savunmak yolunda bir müdâfaa savaşı süreci içine girmeye mecbûr etti.

● Libya menşeli el-Cemâatu'l-İslâmiyye el-Mukâtile'nin mücâhidleri, o savaşta mevzilerini aldılar ve Kâbil'in kuzey hatlarını müdâfaa savaşında pek âlâ bir cesâret

gösterdiler. Onların diğer bir kolları ise güney cebhesinde, Kandahar ile Helmend'de rıbât hâlindeydi. el-Cemâatu'l-İslâmiyye el-Mukâtile'den de epeyce bir kişi şehîd oldu. Komuta kademeleri ve kadrolarının ileri gelenleri ise savaşçıların/mücâhidlerin en önündeydi. Aynı şekilde bunların komuta kademeleri ve kadroları, ilerleyen süreç içinde pek çok yerde varlık gösteren sonraki çatışmalarda da bâriz bir rol oynadılar. Ta ki bombardımanlardan ve o çatışmalardan sağ-sâlim çıkanlar Pakistan'a doğru çekilmeye mecbûr kalıncaya kadar... Komutanlarından biri olan **Şeyh Ebu'l-Leys** [**el-Lîbî**], Afganistan-Pakistan sınırında Amerikalılara karşı direniş gruplarının komutasını üstlendi... O günden beri ve şu günümüze kadar... Allah, kendisini inâyetiyle muhâfaza buyursun[1]. el-Cemâatu'l-İslâmiyye el-Mukâtile'nin bu ibtilâdan nasîbi de aynen diğer Afgan Arablar'ın mücâhidlerinin nasîbi gibi azımsanmayacak ölçüdeydi. Nitekim bu Cemâat'in unsurlarından ve kadrolarından olan pek çok kişi, Pakistan hükûmetinin, onun ordusunun ve güvenlik güçlerinin (Allah, lâyık oldukları şekilde müstahaklarını versin) hıyânetleri sonucunda esîr düştü. Bunların bazıları katledildi; diğer bazıları ise Haçlı seferlerinin lideri Amerika'nın hapishânelerinde esârete mahkûm edilmek üzere Amerikalılara teslîm edildi.

● el-Cemâatu'l-İslâmiyye el-Mukâtile'nin kayıpları da Arab cihâdî akım'ın bileşenlerinden ve Afgan Arablar'dan olan sâir kesimlerin kayıpları gibi çok ağırdı. Nitekim ya katledildiler, ya esârete ya da sürgünlere mahkûm edildiler. Geriye kalansa onların kadrolarından kurtulmuş olanların, Cihâdî Akım'ın kurtulan sâir kadrolarıyla birlikte, 11 Eylül'ün ateş dolu hendeklerinden necât bulmuş şu modern çağın garîbleri olarak yeryüzünün dört bir tarafına dağılma ve gizlilik içinde yaşama hayâtına tekrâr dönüş yapmış olmasıydı. Allah rahmet etsin o şehîdlere.. tez zamanda kurtuluş nasîb etsin esîr edilmişlerine.. Allah yeryüzünün dört bir tarafındaki perişan/mustazaf kullarına necât bahşetsin ve nusret, kurtuluş ve hükümranlık adına vaad buyurduğu o mutlak vaadini kendileri hakkında tahakkuk ettirsin [inşâallah].

Benim ise el-Cemâatu'l-İslâmiyye el-Mukâtile'den bazı kardeşlerle dostluk ve kardeşlik bağlarım, farklı münâsebetlerle ve çeşitli alanlarda onlarla birlikte çalışma ve işbirliği imkânım oldu. Bunların en önemlisi ise Londra'da ikâmetim esnâsındaydı. Nitekim onların bir yayını olan "el-Fecr" dergisinde cihâdî fikriyyat çerçevesinde bazı makâleler yazdım. Aynı şekilde benimle onlar arasında 1995 yılı sonlarından itibâren Cezâyir'deki el-Cemâatu'l-İslâmiyye el-Musallaha'nın inhirâfını açığa çıkarma konusu özelinde pek verimli bir işbirliği vukû buldu. Ayrıca hem onlarla hem de Mısır menşeli Cemâatu'l-Cihâd ile yaptığımız bu işbirliği/yardımlaşma, -inşâallah ilerleyen açıkla-

1 [Allah hem ona hem de yârânına gani gani rahmet etsin ve birilerine emsâline ender rastlanır bu şahsiyyet ve adaşı hakkında bir eser yazmayı nasîb ve müyesser eylesin. "Bugzâr tâ bıgéryîm çûn ebr der behârân - Ki'ez seng nâle **h**îzed rûz-i vedâ-'i yârân" demiş ya Sa'di-i Şîrâzî, nedense bu makâmda onun bu dizeleri aklıma geldi. Aynen öyle, "taş(lar)dan bile bir inilti yükselir" olmalıydı "dostlara vedâ gününde", ama ne onların ardından, "bırakın bahar mevsiminde bulutlar gibi ağlayalım" diyen var ne de onları bir yâd eden. Elin tutukluk yaptığı, yüreğin daraldığı bu makâmda diyebileceğimiz ancak budur.]

malarda da geleceği gibi- o dönemlerde, Cihâdî Akım'ın çoğu yapılanmalarının, el-Cemâatu'l-İslâmiyye el-Musallaha'nın eylemlerinden berî olduklarını ilân etmelerine vesîle oldu. Yine benimle onlar arasında "Afgan Arablar'ın İkinci Evresi"nde, Tâlibân döneminde de güzel bir işbirliği hâli yaşandı.Ondan sonra 11 Eylül olaylarını takîben başa gelen belâyı defetmek yollu çaba Afganistan'dan çıkış(ım)ın hemen öncesinde hepimizi aynı doğrultuda bir araya getirdi. Şuna bilfiil inanıyorum ki, el-Cemâatu'l-İslâmiyye el-Mukâtile, Cihâdî Akım'ın içinde temel sütûnlardan birini oluşturdu. Hem varlığıyla hem de ortaya koyduğu verim düzeyinde üstün bir konuma sâhibdi. Yine kanâatim o ki, onun liderleri ve bu yapı içindeki ilim talebeleri/ilim ehli, aynı şekilde kadroları ve unsurları, Cihâdî Akım'ın erlerinin, verim itibâriyle en yetkinlerinden ve eğitim ile yetişmişlik açısından da en bâriz olanlarındandı.

Allah Teâlâ yaptıklarını ahsen olanlarıyla kabûl buyursun ve ecirlerini ecr-i cezîl kılsın. Cümlemizi de dergâh-ı rahmetinde Nebîler, Sıddıklar, Şehîdler ve Sâlihler ile bir araya getirsin ki onlar ne güzel yârândır.

7.8- 1991'den İtibâren Cezâyir'de Yaşanan Çağdaş Dönem Cihâdî Tecrübeler

● Daha önce Mücâhid Şehîd Şeyh **Mustafa Bouyali** rahmetullahi aleyh'in eliyle yetmişli yılların ilk yarısında erken dönem bir cihâdî girişimin başlatıldığını, böyle bir cihâdî tecrübenin yaşandığını açıklamıştım. Mustafa Bouyali, Cezâyir'deki Fransız sömürgeciliğine karşı cihâd edenlerden biridir. O ve onun gibi yüzbinlerce mücâhid, o dönemlerde cihâd şiârı altında [savaşarak] sömürgecilikten kurtulmayı ve bunun akabinde Cezâyir'de İslâmî bir yönetimin kurulmasını umut eden kimselerdir...

...Ama **sömürgecilik** oyununu çok iyi oynadıkları gibi **bağımsızlık** oyununu da çok iyi oynayan **Fransızlar**, kendilerinin çekilip gitmesi akabinde işlerin dizginlerinin Cezâyir'in evlâdlarından olan ve İslâm düşmanlarının düşünceleri çizgisinde yetişmiş bulunan laik ve sosyalist kesimlerin eline geçmesini sağlarlar! İşte küfrün ve zulmün terâkümüne neden olan, şehîdimiz Mustafa Bouyali'yi onu devirmeye davet yolunda harekete geçiren de budur.

Fakat sözkonusu o tecrübe/girişim çok geçmeden bastırılır ve komutanı da şehîd edilir; geriye kalan onlarca mensûbu ise birkaç yılı kapsayan hükümlerle hapse atılır.

● Seksenli yılların sonunda ve Cezâyir'de iktisâdî sorunların -rejimin bütün kolları ile idârî yapısının tamâmı içinde yayılan aşırı yolsuzluklar netîcesinde- terâkümü ve iyice giriftleşmesi sonrasında ise o dönemlerde meşhûr "**Ekmek Gösterileri**" patlak verir. Bu durum neredeyse toplumsal bir patlamaya neden olacak bir kerteye ulaşır. Bunun üzerine o dönemin Cezâyir Devlet Başkanı "**eş-Şâzelî Bin Cedîd**", yaşanan sorunlara, **1989** yılında, açılım politikası felsefesiyle, siyâsî partilerin kurulmasına izin verildiğini ilân etmekle ve özgür demokratik seçimlere çağrıda bulunmakla çözüm getirme yoluna gider.

Devlet Başkanı "Huari Bumedyen" dönemi 1963 Bağımsızlık tarihinden bu yana şiddetli/ağır bir baskı altında tutulan İslâmî Uyanış'ın davetcilerinden bazı kimseler, bu imkânı değerlendirmek üzere harekete geçerler. **Şeyh Abbâs Medenî** ve [sözü geçen] o çağrıya olumlu yanıt veren bazı kişiler, "**el-Cebhetu'l-İslâmiyye li'l-İnkâz** / **İslâmî Kurtuluş Cebhesi**"ni kurduklarını ilân ederler ki bu Hareket, İslâmî–siyâsî proje yolunda çaba gösterenlerin tamâmını içine alan geniş bir kitle oluşturur. "el-Cebhetu'l-İslâmiyye", İslâmî Uyanış çevrelerinin çoğunu kendi içine alma başarısını gösterir. Herkese açık üyelik kapılarından içeriye milyonlarca insân girer. Hâlleri ve meşreblerinden sarfınazar ederek denilebilir ki, bunların tamâmı, İslâmî–siyâsî projeyi desteklemek ekseninde bir araya gelir.

● Belediye seçimlerinin son bulması akabinde el-Cebhetu'l-İslâmiyye li'l-İnkâz'ın Cezâyir'deki laik siyâsî partilerin en güçlüsünü, yani iktidâr partisi olan "Cebhetu't-Tahrîr el-Vatanî/Ulusal Kurtuluş Cebhesi"ni ezip geçtiği ortaya çıkar! Böylece İnkâz Cebhesi Cezâyir'in çoğu belediyelerinin yönetimini ele geçirir. Ayrıca bu yönetimleri devralması, onu, **1990** yılında yapılan meclis seçimlerinde başarılı olmayı getirecek bir hazırlık aşamasından istifâde imkânına ulaştırır. Meclis seçimlerinin ilk turu ise İnkâz Cebhesi'nin ezici bir çoğunlukla o seçimleri kazanmasıyla sonuçlanır. Bu da kendisini seçimlerin son turu olan ikinci aşama boyunca yine ezici çoğunlukla zafer kazanmaya iletecek, dolayısıyla onu hükûmeti teşkîl etmeye ve devlet başkanlığına aday olmaya götürecekti...

● [Hâl böyle olunca] doğusu-batısıyla dünyanın dört bir yanında tehlike çanları çalmaya başladı.. ve büyük **haçlı devletler**, İslâmcıların iktidâra ulaşmasının önünü kesmek amacıyla derhal müdâhaleye hâzır olduklarını ilân etti. Daha ötesi dönemin Fransız Cumhurbaşkanı "**François Mitterrand**", **Fransa**'nın, **İslâmcılar**ın iktidâra ulaşmasını engellemek için askerî müdâhalede bulunmaya hâzır olduğunu açıkça söyledi. Önlerindeki tek çözüm ise Batı, özellikle Fransa tarafından desteklenecek bir askerî darbe yapmaktı.

● **Askerî darbe** yapıldı.. İnkâz Cebhesi'nin liderleri tutuklandı.. gösteriler şiddetle bastırıldı.. ikiyüzlü Batının desteğiyle demokrasiyi çiğneyip geçen ve böylece iktidârı istîlâ eden askerî rejim çöl hapishânelerini açtı.. tutukladığı İslâmcılardan onbinlerce kişiyi buralara tıktı. İşte araştırılıp-incelenmeye değer en önemli cihâdî tecrübelerden biri kabûl edilen ve [2004 yılı öncesine kadar] rejimlerle karşı karşıya gelip/çatışma anlamında cihâdîlerin en son tecrübelerinden olduğu gibi yirminci yüzyıldakilerin en sonuncusu olarak görülen Cezâyir'deki çağdaş dönem cihâdî intifâdanın başlangıç [noktası ve] sebebi de buydu...

...Benim ise bu tecrübenin başlangıç dönemi olan 1989 yılından itibâren ve 1996 yılına kadar bu tecrübenin bir kısım olaylarının akışına yön veren bazı kimselerle doğrudan bir temâsım ve alâkam oldu. Bu olayların akışıyla ilgili önemli bazı noktalara ise bu maddenin sonunda işârette bulunmaya çalışacağım inşâallah. Benim için şahsen acı, ayrıca kendisinden epeyce istifâde ettiğim bir tecrübeydi. Bunları -daha

önce de belirttiğim gibi- bir kitâb içinde kayda geçirmiştim. Yazılı ve hâzırdı. Ama bu kitâbı Amerika'nın 11 Eylül olayları sonrası Afganistan'a yönelik saldırısı döneminde Kâbil'den alelacel çekilmemiz esnâsında kaybettim. Bilahare kitâbın özetini yeniden yazdım ve inşâallah yakında yayınlayacağım.[1]

Burada ise yakından tanıklık ettiğim o tecrübenin en önemli yönlerine -temel bazı noktalar üzerinden- özet bir şekilde değinmeye çalışacağım.

"el-Cemâatu'l-İslâmiyye el-Musallaha"nın ve Diğer Cemâatlerin Cezâyir'deki Tecrübesi (1991-2000):

● Sayıları yüzlerce kişiden oluşan, belki de ikibin gibi bir rakama ulaşan Cezâyirli bazı gençler, Afgan Cihâdı yolunda seferber olmuştu ve çok geçmeden de bunlar -[Afganistan'daki] mücâhidlerin en güçlülerinden ve en cesûrlarından olmak yönlü malûm vasıfları kapsamında- kuvvet ve şecâatlerini isbât etmişlerdi. Doksanlı yılların başında ise muhtelif ülkelerden mücâhidler, kendi kendilerini toparlamaya ve -savaş cebhelerinin genel bir Arab koordinasyonu idâresi altında herkes arasında müşterek kalması kaydıyla- hizmet merkezleri, misâfirhâneler ve askerî eğitim kampları gibi yapıları itibâriyle bağımsızlaşmaya başlamışlardı.

İşte Afgan Arablar'dan olan Cezâyirliler de kendilerini organize etme çabası içine böylece girdiler.

● "**Kârî Saîd**", -ki kendisine [Afganların veya Pakistanlıların, ilim ehli veya İslâmî anlamda saygınlığı olan birine hitâb ederken isminin önüne 'Kur'ân'ı iyi bir *kıraât*le tilâvet eden veya hâfız kişi anlamına gelen', aynı şekilde bir saygınlık ifâdesi olarak kullanılan "*Kârî*" unvânını eklemek ve onu âdeta kendilerinden biri gibi görmek sûretiyle] böyle hitâb olunurdu- Cezâyirli kardeşlerin en bâriz komutanlarından biri olarak öne çıkmıştı ve bilahare "**Afgan Cezâyirliler**" adıyla bilinen yapıyı oluşturmaya başladı. Benim ise o dönem boyunca ve sonraki aşamalarda bu zâtla bir dostluk bağım, kezâ Peşâver'de ikâmetimiz esnâsında komşuluğum oldu. Bu *durum* bana o tecrübeyi yakından takîb edebilme imkânı sundu. Allah rahmet etsin kendisi bana belli münâsebetlerde birkaç kez Afgan Cihâdı'nı bitirdikten sonra Cezâyir'de faaliyyet yürütmek üzere cihâdî bir yapı oluşturma umutlarından bahsetmişti. O [yapıyla ilgili] projenin bir acelesi yoktu; bilakis hedefleri, sadece o yapının eğitilmesi ve hâzır hâle getirilmesi çerçevesiyle sınırlıydı. // İşte [o dönemlerde, sözü geçen] o seçim olayları ve İnkâz Cebhesi'nin başına gelenler, kezâ 1990 yılı askerî darbesi yaşandı. Bu da Cezâyirli kardeşleri, o darbeci askerî tâğût hükûmete karşı mücâdele yürütmek amacıyla kendi ülkelerine dönmeye götürdü.

● "Kârî Saîd" de bir keşif çalışması yapmak için Cezâyir'e gitti. Gitti ve kendisiyle birlikte olanları aşamalı bir şekilde oraya intikâl ettirmek yönlü bir karârla geri döndü. En sonunda ve Peşâver'deki bazı kardeşlerin, yoğun eğitim çalışmalarını sürdürme

---

[1] [Bu esere daha önce pek çok noktada atıfta bulunulmuştur ki, kısaca, bilahare yayınlanmıştır.]

ve [gidecek olanları] Cezâyir'e gönderme işini düzenleme vazîfesini kendi uhdelerine almaları sonrasında kendisi de Cezâyir'e döndü.

● O seçimlerde İslâmî projeyi tercîhden yana oy kulanmış ve o seçimleri bizzât kazanmış, bir de kazandıkları bu zafer ellerinden cebren alınmış, bu da yetmezmiş gibi onbinlercesi hapse atılmış olan 3,5 milyonu aşkın seçmenin doğal karşı tepkisi, pek tabîîdir ki onların kâhir ekseriyyetinin, o zaferlerinin akabinde herhangi bir hasâd devşiremeden önce onların yollarını kesen, bunu da Batı'nın, özellikle de Fransa'nın desteği ve yönlendirmesiyle gerçekleştiren o despot askerî güçlere karşı cihâd nidâlarına olumlu bir karşılık vermesi, bunu selâmlaması oldu.

● O dönemlerde Cezâyir'deki İslâmî Uyanış sâhası, Arab [âlemi eksenli] İslâmî Uyanışın her türlü bileşeninin kendisi içinde kaynayıp durduğu bir yapı arzeder ki bu bileşenleri bilmek, sözkonusu o karmaşık tecrübeyi bilmek, anlamak açısından son derece önemlidir. İslâmî Uyanış'ın o kitlelerinin/bileşenlerinin en önemli bazıları ise hacmine ve etkisine göre aşağıdaki gibidir:

1. el-Cebhetu'l-İslâmiyye li'l-İnkâz:

İslâmî Uyanış okulları ile ileri gelenlerinin ve İslâmî teşkîlatlar ile [bazı] bağımsız davetcilerin karışımından oluşan bir harekettir. Avâm-ı Müslimîn'den olan ve İslâmî –siyâsî projenin genel değerlerine -Allah için söylemek gerekirse [bu konuda] umûmî şiâr/genel söylem hâricinde belli bir yöntemleri de olmaksızın- inanmış bulunan geniş halk tabanını da buna eklemelidir. İnkâz Hareketi'nin en önemli temel bileşenlerinden bazıları ise aşağıdaki gibidir:

a- Cemâatu't-Talebe/Talebeler Birliği: Bu yapının başkanlığını -Allah rahmet etsin- Şeyh Muhammed Saîd yürütüyordu. Kuruluşu ise Cezâyir Üniversitesi'ndeki Müslüman talebelerden ve -meşhûr İslâmcı mütefekkir- Mâlik Bin Nebî'nin rahle-i tedrîsinden geçenlerden olan bir grubun eliyle olur. Yine bu yapının, kendisi üzerine kurulduğu umûm fikriyyat ise Müslüman Kardeşler hareketinin fikriyyatı ile Cezâyir Müslüman Âlimler Cemiyyeti'nin mîrâsı kapsamında Cezâyir'deki İslâmî Uyanış'a geçen etkilerin, izâfeten -Allah rahmet etsin- Mâlik Bin Nebî'nin düşüncelerinin bir nevi karışımıdır.

b- Hareketu'd-Devleti'l-İslâmiyye/İslâm Devleti Hareketi: Allah rahmet etsin Şehîd Mustafa Bouyali'nin hareketinden geriye kalan kimselerdi. Önderliklerini ve İnkâz Cebhesi içinde kendilerini temsîl işini Allah rahmet etsin Şeyh Saîd el-Mahlûfî yapmıştı. Selefî itikâd taşıyan cihâdî bir gruptu.

c- Selefî Davet'in takîbcilerinden olan geniş bir kesim: Önderliğini ve İnkâz Cebhesi içinde kendilerini temsîl işini deruhde eden kişi, el-İnkâz'ın ikinci adamı ve meşhûr hatîbi "**Ali Belhâc**"dı. Allah kendisini inâyetiyle muhâfaza etsin.

d- Bağımsızlardan olan İslâmî Davet'in bazı sembol isimleri..

e- İslâmî–siyâsî projeye sempatiyle yaklaşan **Avâm-ı Müslimîn'den geniş bir halk tabanı**..

2. İhvân-ı Müslimîn – Uluslararası Yapılanmasının Cezâyir'deki Kolu:

Bunların başkanlığını kendi partisine "Hareketu Muctema'i's-Silm/Barış Toplumu Hareketi" adını veren Mahfûz **en-Nahnâh** yapıyordu. en-Nahnâh, İnkâz Cebhesi'nin çatısı altına girmeyi reddeti ve hayâtının geriye kalanının tamâmı boyunca da -İnkâz Cebhesi'nin yaşadığı o mihnete rağmen- ona muhâlif olarak kaldı. Mücâhidlere karşı yavuz bir saldırıya geçmekten de geri durmadı.

3. Yerel İhvân-ı Müslimîn - Bunlar "Hizbu'n-Nahda el-İslâmiyye"dir:

Hizbu'n-Nahda el-İslâmiyye/İslâmî Kalkınma Partisi'nin başkanlığını yapan kişi "Abdullah Câballah"dı. Fikriyyatı ise Müslüman Kardeşler hareketinin fikriyyatı ile Cezâyir eksenli yerel İslâmî Uyanış'ın fikriyyatının bir karışımıydı.

4. Selefîler:

Bunlar, büyük bir kesimi "el-Câmî[–]el-Medhalî Fikriyyatı"nın temelleri üzerinde duran kimselerdi. Onlar [:el-Câmî – el-Medhalî fikriyyatına sâhib olanlar] ise inhirâf noktalarını Suûdi Arabistan'ın resmî âlimleri üzerinden devşiriyordu. Yine bunların pek çoğu bizzât Cezâyir rejimini destekliyordu.

5. Müteşeddid/Radikal Selefî Gençler:

Bunların bazıları -bana ulaşan bilgi kadarıyla- bir hareket kurar ve hareketin adı ise 'Başkent (el-Cezâir) Selefîliği' olarak belirlenir. Yine bunlar, kendilerini "Emr-i Bi'l-Marûf ve Nehy-i Ani'l-Münker Cemâati" olarak tesmiye ederler. Kuruldukları ilk ân-dan beri bunların arasında, dar görüşlülük/bağnazlık, tekfîrcilik ve hem dîn hem de dünyâ konusunda cehâlet gibi husûslar arasında gidip gelen düşünceler yayılır.

6. "İslâm Devleti Hareketi"nden Olan Bir Kanat:

Bunlar da [vaktizamanında] Şeyh Mustafa Bouyali ile birlikte olanlardandır. Ama demokratik yöntemi dolayısıyla İnkâz Cebhesi'ne girmeyi uygun görmeyen, ayrıca selefî cihâdî bir fikriyyat üzere olan kimselerdir.

7. "Cezâyirli Afgan Arablar":

Ki bilahare böyle isimlendirilmişlerdi ve Cezâyir ile Afganistan sâhası arasında hareket hâlinde olan cihâdîlerdi.

[***]

O dönemlerde Cezâyir'deki İslâmî sâhanın en önemli bileşenleri bunlardır. Bazı Teblîğ cemâatleri ve çeşitli tasavvufî/tarîkat hareketleri gibi bu sâha çevresindeki bir kısım tâlî ve az etkili hareketler de bunlara izâfe olunabilir.

● Askerî darbeden kısa bir süre sonra onlarca genç dağlara sığındı/çıktı ki, silâh aramaya ve askerî hükûmete karşı koymak için hazırlık yapmaya başladılar. Çok geçmeden ve çok hızlı bir şekilde de hükûmete karşı bir silâhlı çatışma içine girdiler.

● Başkent Cezâyir'de yapılan, İnkâz Cebhesi'nin yapılması çağrısında bulunduğu büyük **protesto hareketi**/oturma eylemi ise herkesi şaşkınlığa uğratan bir hâdiseyle sonuçlandı; nitekim İnkâz Cebhesi'nin iki önderi ve iki büyüğü, "**Abbâs Medenî**" ile "**Ali Belhâc**" ânsızın ve herhangi bir direniş(!) olmaksızın tutuklandı. Oysaki her ikisi birden, yüzbinlerce göstericinin toplandığı bir protesto hareketini yönetiyorlardı..!! Bilahare ve bu meselenin aslını irdelerken İnkâz Cebhesi'nin şûrâ meclisinden olan bazı üyelerin onlara ihânet ettiğini ve karşı koyma noktasındaki emirlerin de yine bu yüzden uygulanmadığını duydum. Vallahu a'lem. Şu ân itibâriyle yitik bir hâlde olan dosyalarımın içinde o dönemle ilgili bazı detayları ve isimleri muhâfaza ediyordum, ama bunlar şu ân itibâriyle elimin altında yok. *Hâsılı*, İnkâz Cebhesi başsız kaldı ve onun temel yapıları, gayrı merkezî bir sûrette çalışmaya döndüler. Bu aşamadan sonra -Allah cümlesine rahmet etsin- "**Abdulkâdir Şebbûtî**, **Abdurrezzâk Reccâm**, **Muhammed Saîd Mahlûfî** ve **Muhammed es-Saîd**" gibi ileri gelenler, başkentte ve onu çevreleyen dağlarda hükûmete karşı silâhlı direniş kitlelerinin başları olarak öne çıktılar. Silâhlı siyâsî kaos ülkeyi sardı; ortalığı kasıp kavuracak bir iç savaşın ayak sesleri duyulmaya başladı; çok geçmeden de şiddetli bir şekilde alev aldı. Mücâhidler darbecilerin getirmiş olduğu yeni devlet başkanı "Budiaf"ı öldürdü[م]. Böylelikle de silâhlı çatışmalar zirvesine ulaştı.

● **Kârî Saîd** -daha önce de arzettiğim gibi- bir aylığına Cezâyir'e gitmişti. Cezâyir dönüşü akabinde bizzât kendisi bana, Afgan Arablar'ı, Mustafa Bouyali cemâatinin kollarından geriye kalanları ve selefî cihâdî fikriyyata sâhib birtakım yapıları, orada, tek bir cihâdî cemâat çatısı altında toplamak için yoğun bir çabanın sarfedildiğinden bahsetmişti. Ondan sonra Kârî Saîd Cezâyir'e geri dönmüş ve Peşâver'deki nâibini telefon yoluyla arayıp ona o cemâatin oluşturulduğunu ve adını da "**el-Cemâatu'l-İslâmiyye el-Musallaha/Silâhlı İslâm Cemâati**" koyduklarını haber vermişti. Bu ise 1990 yılının sonları veya 1991 yılının başlarında vukû bulmuştu.

● İnkâz Cebhesi'nin Şûrâ Meclisi'nden olan büyük bir kısım ayrıldı. Bir müzâkere başkanlığı oluşturdu ve askerî hükûmetle işbirliği yaptı. Beri tarafta "Muhammed es-Saîd, Abdulkâdir Şebbûtî, Abdurrezzâk Reccâm ve Saîd Mahlûfî" başta olmak üzere diğer bazıları ise [bu] mütârekeyi reddetti ve İnkâz Cebhesi adına çatışmaya başladı. Onların bir araya gelmeleri de kısa bir süre içinde "**Ceyşu'l-İnkâz / İnkâz Ordusu**" adıyla bilinen yapının teşekkülü netîcesini doğurdu ki başında da İnkâz Cebhesi'nin dağa çıkan kadrolarından biri olan **Medenî Mizrâk** bulunmaktaydı. İnkâz Ordusu'nun kuruluş beyânı ise selefî cihâdî fikriyyatın bileşenlerinin çoğu kısmını ihtivâ ediyor ve demokrasiye dönüşü red ilkesine özellikle vurgu yapıyordu.

● Çok geçmedi askerî darbe hükûmeti sivil direniş hareketlerini bastırdı ve siyâsî partileri de yasaklı kıldı. Bu partilerin en başında İnkâz Cebhesi/ - Nahda Hareketi/ - İhvân Hareketi (Nahnâh)/ - Demokrasi ve Kültür İçin Birlik hareketi (ki başkanlığını Ayt Ahmed'in yaptığı bu "et-Tecammu'u Min Ecli's-Sekâfeti ve'd-Dimokratiyye" adlı parti bir Berberî partisiydi)/ -Temsîlciliğini en son sivil başkanı "Abdulhamîd Mehrî"nin

yaptığı Ulusal Kurtuluş Cebhesi partisi geliyordu. Sosyalist, komünist ve/ya laik diğer birtakım küçük partiler de buna dâhildi. Bunlar, muhâlefetlerini bir yere kadar devâm ettirdi, ondan sonra bastırıldı, başkanlarının çoğu Cezâyir dışına çıktı. İslâmcılardan tutuklananların sayısı "50" (elli) bini [fersah fersah] aştı. Çöl hapishâneleri bunlarla dolduruldu. Bu da dağlarda direnişe geçmiş olan silâhlıların sayısının yükselmesine ve -denildiği kadarıyla- onbinlere ulaşmasına neden oldu. Günlük operasyonları da onlarca operasyonu buldu.

● Cezâyir'deki cihâd, o dönem boyunca haber başlıklarını ve basın-yayın organlarının gündemini doldurdu. "el-Cemâatu'l-İslâmiyye el-Musallaha"nın adı da askerî darbe hükûmeti karşısında askerî anlamda faaliyyet gösteren grupların en önemlisi ve en bârizi olarak öne çıktı. Öne çıkan diğer bir husûs, bu yapının birinci Emîri olan ve çok geçmeden de bir silâh satın alma girişimi esnâsında Fas yetkilileri tarafından tutuklanarak Cezâyir'e teslîm edilen "**Abdulhak el-'Ayâyide** (Abdelhak Layada)"nın adıydı. O tutuklandıktan sonra onun yerine diğer bir kardeş geldi ki şu ân itibâriyle ismini tam olarak hatırlayamıyorum, ama adı belki de **Cafer el-Afgânî** idi ve bilahare katledildi. Allah rahmet etsin. Onun yerine 1993 yılı başında o yapının Emîri olarak **Ebû Abdullah Ahmed** geldi ki onun döneminde büyük başarılar elde edildi.

● Askerî operasyonların yoğunluğu arttı. Başkent Cezâyir'deki deniz kuvvetleri komutanlığına yönelik büyük bir saldırı esnâsında "Kârî Saîd" tutuklandı. Birkaç ay sonra ise -700'ü aşkın mahkûmla birlikte- başkent Cezâyir hapishânesinden kaçtı. Ondan sonra elinden gelen bütün çabayı her kesimden savaşçı birlikleri birleştirmek yolunda harcadı. En sonunda "Kârî Saîd", 1994 yılı sonlarında, gizemli bazı koşullar altında öldürüldü -Allah rahmet etsin-. Bu dönemde devletin despotluğu zirvedeydi ve bu despotluk, yüzlerce siyâsî mahkûmu, başkent Cezâyir'in hapishânelerinden biri olan "Sirkâcî Hapishânesi"nde [**Serkadji Hapishânesî Katliâmı** adıyla şöhret bulan] tek bir vâkıa çerçevesinde infâz yoluyla katletme boyutuna kadar ulaştı.

● 1993 yılı başında, Cezâyir'de cihâda destek veren bütün sesler/bütün kesimler, mücâhidlere, saflarını birleştirmeleri çağrısında bulunuyordu ve fiilen "el-Cemâatu'l-İslâmiyye el-Musallaha" içindeki Mücâhid bazı komuta kademelerinin, aynı şekilde 'İnkâz Ordusu'nun Mücâhid bazı komuta kademelerinin ve yerel cihâdî yapıların pek çoğunun sarfettiği büyük çabalar, "el-Cemâatu'l-İslâmiyye el-Musallaha"nın ikinci Emîri'nin [Kârî Saîd'in], kendisi uğruna çaba sarfedip durduğu, ama -Allah rahmet etsin- göremeden kısa bir süre önce öldürüldüğü o birliğin sağlanmasına vesîle oldu. "el-Cemâatu'l-İslâmiyye el-Musallaha"nın ikinci Emîri'nin ardından komutayı devralan kişi ise "Ebû Abdullah Ahmed"di. O birlik de onun döneminde sağlandı. [O dönemde] Son derece etkili, cihâd çevrelerini sevince garkeden bir videokaset yayınlandı. Zîrâ bu videokasetin içinde, İslâmî Kurtuluş Ordusu'nun liderlerinden olan "Muhammed es-Saîd, Abdurrezzâk Reccâm, Abdulkâdir Şebbûtî ve Saîd Mahlûfî" gibi İnkâz Cebhesi büyüklerinin, onlardan bazılarının henüz evlâdı yaşında olan bir gence, Ebû Abdullah Ahmed'e cihâd yolunda sağlanan ve adı "el-Cemâatu'l-İslâmiyye el-

Musallaha" olan birliğin Emîri olarak biat etmeleri görüntüsü vardı. Yine o birlik, geniş çaplı bir zaferin yakınlaştığına dâir umutların göğermesine neden oldu.

● İnkâz Ordusu'nun Emîri "Medenî Mizrâk", birliği reddetti ve buna karşı durdu. Bu birliği sağlamaya yönelenleri kınadı ve bunu tanımayı da ancak iki esîr büyükten, Abbâs Medenî ile Ali Belhâc'dan -hapishâneden çıktıkları zaman(!)- çıkacak olan karâr şartına bağladı. Bu birliğin dışında kalmakta ısrâr etti. Ama Cezâyir'in doğusu-batısından ve ara vilâyetlerinden onlarca kesim ve ikincil cemâatler bu birliğe katıldı. Böylelikle de "el-Cemâatu'l-İslâmiyye el-Musallaha", 1994 yılının girişi itibâriyle artık sayıları onbinlere ulaşan silâhlı mücâhidlerin %95'den fazlasını temsîl eder oldu.

● [Üçüncü komutan] **Ebû Abdullah Ahmed** de [İkinci komutan "**Kârî Saîd**" gibi] gizemli bazı koşullar altında öldürüldü. el-Cemâatu'l-İslâmiyye el-Musallaha'nın Şûrâ Meclisi üyesi bazı kişilerden, "Ebû Abdurrahmân Emîn"in, Cemâat'in komutanlığına geldiğine ve farklı kesimlerin liderlerinin de kendisine peşpeşe biat ettiğine dâir bir açıklama yayınlandı. Cezâyir'deki cihâdı ülke dışından destekleyenlerin elinde ise onları teyîd ve kendilerine duâ etmekten gayrı bir şey gelmiyordu. Bu ise 1994 yılı sonları veya 1995 yılı başlarında yaşanan bir şeydi.

● "**Ebû Abdurrahmân Emîn**"in [bu] Cemâat'in komutasını üstlenmesiyle birlikte **el-Cemâatu'l-İslâmiyye el-Musallaha**'nın politikaları, açıklamaları ve operasyonları gibi alanlarda birtakım değişim-dönüşüm emâreleri görünmeye başladı ki bunlardan bazıları şöyleydi:

– "el-Cemâatu'l-İslâmiyye el-Musallaha" tarafından yapılan açıklamalar çoğaldı; devletin veya rejimin yapılarıyla uzak bir ilişki içinde olan sivil ve toplumsal kesimler ile yaşanan çatışmalarda bir artış yaşandı; bunlara yönelik ölüm tehdîdleri savruldu. Örneğin basın-yayın-medya organları[na yönelik tehdîdler] gibi ki ilgili Bakanından başlayıp sokaktaki gazete satıcısına kadar. Diğer bir örnek olarak eğitim kesimi gibi.. ve profesörlere, hocalara, öğrencilere varıncaya kadar. Aynı şekilde petrol bakanlığı gibi.. ve arabalara benzin dolduran işçilere varıncaya kadar..! ve böyle ilh...

– Devlet birimlerinde çalışan kimselerin âilelerinden olan kadınları ve çocukları öldürmeyi mubâh sayacak fetvâları çıkartma cüretini göstermeleri...

– Hükûmete bağlı sivil milislere yönelik çatışmaların tırmandırılması ve bunların temel bir hedef ittihâz olunması...

– Genel üslûb içre tekfîrci ağzın yükselişe geçmesi.. ve bu gibi ve sâir aykırı/ipe sapa gelmez yönelimler...

● 1995 yılı boyunca: Dışarıda sığınmacı olan el-Cebhetu'l-İslâmiyye li'l-İnkâz'ın, aynı şekilde İslâmcı, laik ve hattâ sosyalist siyâsî partilerin liderleri, karşılıklı olarak Cezâyir'in siyâsî krizini çözme meselesini ele alacak bir siyâsî ittifâkın oluşturulması için Vatikan'ın gözetiminde Roma'da bir konferansın düzenlenmesi çağrısında bulundu. Ama askerî darbe hükûmetinin inâdı, hem yapısı hem de yapılacak yeri itibâriyle şâibeli o Batılı girişimi boşa çıkardı.

● 1995 yılı sonlarında ise Ebû Abdurrahmân Emîn ve onun münharif elikanlı lider takımı, Şeyh Muhammed es-Saîd ile Mücâhid Abdulvehhâb el-Ammâra'yı ve bunlar dışında yine "Cemâatu't-Talebe/Talebeler Birliği" mensûbu olan ve o birlik dâhilinde "el-Cemâatu'l-İslâmiyye el-Musallaha"ya girmiş bulunan diğer bazı mücâhidleri infâz etme cüretini gösterdi. Nitekim onlara, "Cemâatu'l-Cez'ere" adıyla hitâb ediyorlardı. Bu isimlendirme[1] ise [ilkin] Mahfûz en-Nahnâh tarafından onlar hakkında kullanılan ve onların yöntemini eleştirme amacı taşıyan bir isimlendirmedir. Hâsılı onları, Ebû Abdurrahmân Emîn'in liderliğine karşı bir darbe hazırlığı içinde oldukları gerekçesiyle ve "el-Cemâatu'l-İslâmiyye el-Musallaha"nın -kendi iddiâlarınca ve sözümona-selefî kimliğini muhâfaza etmek bahanesiyle katlettiler. Cemâat'in seyir çizgisinden inhirâfların [veya radikal sapmaların] gerçekliği de işte bu noktadan itibâren [iyice] açığa çıkmaya başladı.

● Ondan sonra o lider takımı, o elikanlı süreci "Hidâyetu Rabbi'l-Âlemîn/Alemlerin Rabbi'nin Hidâyeti" unvânlı ve Ebû Abdurrahmân Emîn imzâlı, ayrıca "el-Cemâatu'l-İslâmiyye el-Musallaha"nın yolu-yöntemi olduğunu belirttikleri bir kitâb yayınlamakla sürdürdü. Bu kitâb ise -bu komutanları döneminde Cemâat'in münharif yeni kimliğini /veya sapkın çizgisini kesin hatlarla isbâtlayan ve "el-Cemâatu'l-Musallaha"nın lider takımının içine yuvarlandığı felâketin boyutlarını apaçık bir şekilde ortaya koyan-envâiçeşit cehâlet örnekleriyle ve her türlü aşırılık, tekfîrcilik ve inhirâf renkleriyle doluydu. Ondan sonra Ebû Abdurrahmân Emîn, bu süreci, savaşçılarını, kendilerine mücâvir köylerdeki sivilleri toplu katliâma tâbi tutmaya yönlendirmekle devâm ettirdi. Gerekçesi ise bunların, hükûmetin milis güçlerinin içine karıştığı/bunlarla iş tuttuğu yönündeydi. Dolayısıyla onları tekfîr etti ve -kendi iddiâsınca [onların tamâmı] mürted oldukları gerekçesiyle- öldürülmelerini ve kadınlarını da esîr almayı mubâh saydı..!!!

● Cezâyir istihbârat birimleri, bu ortamı/fırsatı ganimet bildiler. [Daha doğrusu] ilerleyen süreç içinde, bu ortamı oluşturmak için çaba harcayıp duranların ve bunu bizzât oluşturanların onlar olduğu, "el-Cemâatu'l-Musallaha"nın lider takımı arasına kendi uşaklarını/ajanlarını -belki "Ebû Abdurrahmân Emîn" de bizzât onlardan biriydi-yerleştirdikleri [kesin bir şekilde] ortaya çıkan ve o [toplu katliâmlara, kaos ortamına ilişkin] süreci, -ordudan ve özel kuvvetlerden olup da o fiileri işlemeye zorlanan veya bunlara hasbelkader tanık olan birtakım firârîlerin de açığa çıkardığı ve o felâketin hikâyesi yitip gitmesin diye açık açık anlattıkları gibi- bizzât devâm ettiren de bizzât Cezâyir istihbârat birimleriydi.

---

[1] [Genelde "Cezâyir usûlü veya Cezâyir tarzı yerli İhvân-ı Müslimîn yapılanması" anlamına gelip o yapı hakkında başkaları tarafından kullanılan bir ifâdedir. İlerleyen süreçte bu yapı hakkında spekülatif pek çok bilgi ortalıkta dolanıp durmaya başlamıştır. Esâs olarak da en-Nahnâh'ın başkanlığını yaptığı uluslararası İhvân-ı Müslimîn hareketinin Cezâyir kolundan ayrıldığı için yine en-Nahnâh tarafından kendisine bu isim verilir ve onlar bu ismi kabullenmese bile üzerlerinde bir etiket olarak kalır. "Cez'ere Cemâati veya Birliği" şeklinde tercüme edilebilir ki en-Nahnâh'ın bu isimlendirmeden diğer bir murâdı ve ilk kullanılışı kapsamında "Bölücüler Birliği" şeklinde anlaşılabilir. Bu yapıyla ilgili kısa bazı bilgilerse Müellif tarafından yukarıda "Cemâatu't-Talebe" başlığı altında sunulmuştu.]

● Cezâyir hükûmeti [ve arkasındaki güçler], bu süreci, sivillere yönelik bir seri/ zincirleme korkunç katliâmı organize etmekle sürdürdü. 1996-1997 yılları boyunca yapılan o vahşî katliâmlarda ne bir yaşlıya, ne bir kadına, ne bir çocuğa ve hattâ ne de bir hayvâna acıdılar. Bu dönemlerde Cezâyir dehşetengîz korkulara ve nice nice kan deryalarına şâhidlik etti. Bu vahşet, ehl-i namaz insânları, Ramazan ayında, tâm çıkmak üzere oldukları bir sırada mescidlerin kapılarında, bir de seçimlere katıldıkları ve bu yüzden de dînden çıkıp mürted oldukları gerekçesi adı altında(!) [acımasızca ve pervasızca] katletme boyutuna ulaştı..! En büyük katliâmlar ise İnkâz Cebhesi'nin önceki seçimleri oralarda kazandığı bilinen bölgelerde yapılıyordu..! Bu ise bir nevi tasfiyeydi ve de hükûmet, -daha önce sözü geçen şâhidlerin de o olaylardan birkaç yıl sonra çeşitli basın-yayın organları üzerinden kesin belgelerle ortaya koyduğu ve isbâtladığı gibi- kendi tercîhini, İslâmî–siyâsî projeden yana yapmış olan kesimlere karşı bir tasfiye operasyonu yürütüyordu. Örneğin el-Cezîre Kanalı bu konuyla ilgili son derece önemli bazı mülâkatları yayınladı. Ayrıca o askerlerin bazıları da kendi tanıklıklarını, Fransa'da basılan kitâblar üzerinden kayda geçirip yayınladılar. Hâsılı bu mesele günümüzde artık vuzûha kavuştu.[1]

---

1 [Vuzûha kavuştu/veya kavuşturuldu, ama kimin için/veya niçin?! Bu soruları sormamıza ilişkin cevâbımıza geçmeden önce bu konuyla ilgili kısa bir dipnot için bu Eser'in C.1-1, 73. sayfasına bkz. dedikten sonra: Evet vuzûha kavuştu kavuşmasına ama sadece bizim gibiler için... Yoksa ekseriyyet kesimler -üstelik hakîkatin ne olduğunu bildikleri hâlde- hâlâ daha soysuz bir tavır içinde.. en başta da Cezâyir'de! Vuzûha kavuşturuldu, zîrâ bütün kesimleriyle Batı ve şu konu özelinde Fransa ve onun alçak efendileri ile uşakları, gözlerimizin içine baka baka biz Müslümanlara, tercîhinizi İslâm'dan yana yaptığınız ân size revâ göreceğimiz muâmele bu olacaktır dediler, diyorlar da. Meselâ Vezîristan'a, Kuzey Irâk Kürd Hormal Mıntıkasına ve Afganistan'a bir nazar atfedildiği zaman, ne dediğimiz iyice anlaşılır. Yerle bir edildi bu bölgeler. Zîrâ bir köyün bile İslâm ahkâmı uyarınca idâre edilmesine asla geçit yok, nerde kaldı Cezâyir gibi koca bir ülkede buna geçit versinler. Hattâ kendi acılarımıza kendimiz olarak ağlamamıza bile izinleri yok beyefendilerin. Eğer öyle olmasa ta şu topraklarda, Türkiye'de bile, Cezâyir'de yaşanan o acı hâdiselerin üzerine kezzâb suyu döken, ideolojik saplantılarıyla kaleme aldıkları kitâblar üzerinden o elem dolu tarihin üzerine âdeta bir kara-bulut gibi çöken adamlar, düşünür-aydın-araştırmacı-yazar gibi ne idiğü belirsiz sıfatlarla ortalıkta dolanıp durmaz ve bu olaylar üzerinden dînimize dahi dil uzatmazdı. Her türlü haltı işledikten sonra bilmem nerde günah çıkarmak âdetidir o gavurların, bunu anlarız da, ha şu topraklarda olan i.lerin hangi meşrebden olduğuna, ne iş gördüğüne bir türlü anlam veremeyiz. Köle rûhlular..! Âh o kara-bulut misâli dört bir yanda dolanıp duranlar..! Onlardır Müellif'in yukarıda sunduğu özet üzerinden kendilerine malzeme çıkarmaktan geri durmayacak ve böyle bir hevese kapılacak olanlar. O yüzden bir uyarı kabîlinden diyoruz ki, yukarıdaki özet, Cihâdî Akım'ın seyir çizgisi içinde yer alan bir ülkenin-belli bir yapısının, dar bir çerçevede, anahatlarıyla ve kısa notlar hâlinde, özet bir tarihçesidir. Yoksa bu olayların şu gün itibâriyle hayâtta olan tanıklarından tek bir kişiyle yapılan mülâkatlar bile bazen bu kitâbın hacmini aşacak boyuta ulaşabilmektedir. Beri tarafta Fransa ile Cezâyir'in resmî ağızlarının ortalığa saldığı yalan ve iftirâlar da bundan kat be kat fazla bir yekûn oluşturmaktadır. O "medya" denilen Deccâl'ın dilinin marifetlerini ise hiç anmayalım. İşte bu yekûn, vuzûha kavuştuğu söylenen o gerçekliği, peyderpey ve zaman içinde, bir de yukarıda ne idiğü belirsiz dediğimiz hâricî ve dâhilî kesimlerin eliyle, tâm tersine çeviriyor, akı kara, karayı da ak olarak gösteriyor. Artık koca bir yalan dünyası içinde, hakîkat katresinin, hangi yüreğin toprağına, ne şartlar altında düşebileceğini varın siz düşünün. Hâsıl-ı kelâm Müellif'in kısaca anlattığı o süreçte katledilen öyle erler var ki, bunlardan tek birinin, tek damla kanı, o cuntacıların, Cezâyir'in kendini Müslüman sanan yetkililerinin ve onlarla birlikte aynı çizgiyi tutanların cümlesini cehenneme yuvarlamaya yeter de artar bile... O kan, intikâmını almak için mahşer meydânını

bekler ve bu mesele dolayısıyla ister diliyle, isterse de kalemiyle Müslümanları karalama cürmüne ortak olanları da o intikâm dâiresinin içine ekler. Müellif'in bahsettiği veya bahsetmediği Abdurrahmân Emîn, ez-Zevâbirî, ez-Zeytûnî gibi adamlarınsa canı cehenneme.. Bunlar gibi değil yüzlercesi, binlercesi bir araya gelse Cezâyir'de yapılan katliâmın onda birini bile yapamazlardı. Öyle katliâmları yapmaya ancak devletlerin gücü yeter ve o devletlerin kim olduğu da bellidir. Bir de Fransa'nın geçmişte yaptıklarıyla o günlerde yaptıklarını ve bunları hangi yollarla yaptığını kabaca karşılaştırmak bile asıl fâilin kim olduğunu göstermeye yeter de artar bile.. ama onlar, yani boğazlarına kadar pisliğin içinde olsalar bile temizlikten dem vurmayı elden bırakmayan yegâne ulus olma şanına sâhib mösyö fransızlar, milyonlarca Cezâyirliyi katletmiş olmaktan bile rahatsızlık duymayanlardır. Yine ve zîrâ onlar, vicdân denilen şey, bütün tarihleri boyunca defterlerinde yer almayan Batılılardır. Onlar, Müslümanların, onlar gibi olmayacağını çok iyi bilirler. Bu kadar râhat hareket etmelerinin asıl sebebi de budur. Yoksa değil onların Cezâyir'de yaptığı işkencelere ve katliâmlara bizzât marûz kalmak, sadece bunların var olan görüntülerini bile izleyenler, ellerinden gelse Fransa'dan başlar ta Amerika'ya kadar önlerine gelen bütün batılıları lime lime doğrarlar. Biz Müslümanların bu noktada elini kolunu bağlayan ise zâten bizzât İslâm'dır. İslâm içinde de bizzât Cihâd Ahkâmı'dır. Cihâdın, İslâm'ın zirve noktası olması da işte tâm bu noktadan kaynaklanmaktadır. Yani Cihâd, kuru bir cihân kavgası değildir..; körükörüne bir intikâm savaşı değildir..; İslâm'ın koyduğu sınırları aşarak cihâd ediyorum zannına kapılmak değildir..; bir insânın canını Allah'ın tanıdığı hak dışında nefsî gâilelerle almaya kalkışmak değildir..; ulus-devlet denilen zırvalığın ortaya koyduğu hedefler için ve bunlar doğrultusunda savaşmak değildir..; sayın sayabildiğinizce, ama son olarak: dört başı mamûr, dört dörtlük olamasa bile ana hatları belli bir çizgiden açık açık sapıp da bunun adını cihâd koymak hiç değildir. İşte bu son noktanın emâreleri kendisini gösterdiği zaman, artık o sapkın çizginin, kimseyi katletmesine gerek kalmıyor, çünkü onun adına o katliâmları gerçekleştirmek üzere pusuda bekleyen ulus-devlet birimleri derhal harekete geçiyor ve yapılması gerekeni yapıyor. Bu anlamda o sapkın çizgi bir kişiyi öldürse, onlar bin kişiyi öldürüyor ve faturasını da Müslümanlara kesiyor. Ola ola Müslümanlar oluyor terörist, onlarsa medeniyyet havarileri! Ayrıca bu husûs sadece Müslümanların topraklarıyla ilgili bir mesele de değildir. Gerillaların veya terör denilen şeyin hiçbir şekilde olmadığı coğrafyalarda başta Amerika olmak üzere batılı devletlerin neler neler yaptığını anlatmak kıyâmete kadar sürebilecek bir fasıldır. Çünkü her insânın kendine göre bir biricikliği vardır ve her birinin hikâyesi ayrı bir dramdır. Bu Eser'in C.1-1, 696. sayfasındaki dipnotta geçen belgesellerde, bu dramların, sadece, bir kısmı, yer almaktadır. Dileyenler bunlara bir göz atabilir. Sadece Amerika'nın, kurulduğu günden bu yana katlettiği insân sayısını kabaca orana vurduğunuzda (ki böyle bir şeyi hesâb etmeye çalıştım) yıl başına milyona yakın insân düşmektedir. Kan içmeye doymayan vampirler gibi.. "Tek bir gün"de Almanya'nın Dresden şehrinde "en az rakamla" "yüz bin insânı" katleden Amerika, dünyanın dört bir tarafında neler neler yapmadı ki..! Ama şu lânete gelesi modern dünyanın modern bireyinin hâli, aynen -o ülkenin üzerine bomba yağdıranlardan ve sonradan pişman olanlardan biri olan- Howard Zinn'in dediği gibidir: "Biz o bombaları yukarıdan atıyor, ama aşağıda ne olduğunu bilmiyorduk. Ta ki o bombaların neler yaptığının fotoğraflarını görene kadar." Velhâsıl İngilizleşmiş, Amerikanlaşmış, Fransızlaşmış, Ruslaşmış, hâsılı bâtıl ile batılılaşmış ve bunların tamâmının fevkinde Siyonlaşmış o bireylerin gözüne, o fotoğrafları, o bombalar ağırlığında hakîkatlerle soksanız bile yine de iflâh olmazlar, yine de bize terörist demekten geri durmazlar. Rusların, Holodomor Katliâmı olarak bilinen vâkıa çerçevesinde katlettiği sekiz milyon Ukraynalıyı, kaç milyar nüfûsu olduğu söylenen şu dünyada duyanların sayısı bile öyle zannediyoruz ki o sayıyı bulmaz. Katlettiği Müslüman nüfûs ise belki koca bir Rus nüfûsu kadardır. Yine Rusların, sadece Almanya'ya girdikleri dönemde, ilerledikleri hat boyunca tecâvüz ettiği kadın sayısı, iki milyonu Alman olmak üzere beş milyondur. Bu son bilginin aktarıcısı ise A.B.D'nin Gizli [siz deyin Kirli] Tarihi adlı belgesel serisinde bizzât Oliver Stone'dur. Söz uzadıkça uzar ve Batılı devlet yetkililerinden insânlık emâresi göstermeleri umuduna kapılmak abesle iştigâl ve bizzât insânlığa hakâret olur. İbretlik bir fıkrayla ve kendi anlatımımızla bu ağır fasla bir son verelim: Rusların, Azerbaycan'ı istîlâsı döneminde komünist bir subay yaşlı bir Azeri'ye "Siz, insânın Adem ile Havvâ'dan geldiğine inanıyorsunuz, ama Darvin, insânın maymundan geldiğini söylüyor" deyince yaşlı Azeri ona, "**Valla senin gibileri görünce benim de Darvin'e inanasım geliyor**" der. Mtrcm.]

● Hakîkatin açığa çıkması ve el-Cemâatu'l-İslâmiyye el-Musallaha'nın münharif, elikanlı yeni lider takımının tuttuğu yolun anlaşılmasıyla birlikte, ülke içinden veya dışından [bir şekilde] ona destek vermiş olanlar bu desteklerini geri çektiler. [O güne kadarki] seyir çizgisi boyunca el-Cemâatu'l-İslâmiyye el-Musallaha'yı destekleyen bâriz cihâdî cemâatler ve şahsiyyetler, bu uğurda pek çok açıklamalarda bulundu. Ben de -müstakil bir kitâb içinde kendi tanıklığımı detaylı bir şekilde anlattığım gibi- bu yolu tutanların ilklerinden biriydim. Yine ülke içindeki cihâdî birlikler ve gruplar da -o utanç verici korkunç kan banyolarına peyderpey daha fazla gömülen- o yapıdan ayrılmaya başladılar. Sonra el-Cemâatu'l-Musallaha ile ondan ayrılan o kesimlerden bazıları arasında yaşanan bir çatışma süreci patlak verdi.

● Cemâatu Cebeli'l-Erbi'â/**Erbi'â Dağı Cemâati** adıyla bilinen yapıdan olan bazı mücâhidler -ki, Allah rahmet etsin Şeyh Muhammed es-Saîd'in cemâatinden bazı kimselerdi- "**Ebû Abdurrahmân Emîn**"i **öldürdü**ler ve dünya âlemi onun şerrinden kurtardılar. Ne var ki onun yerine el-Cemâatu'l-Musallaha'nın başına ondan daha eli kanlı bir cânî geldi. Kendisine **Anter ez-Zevâbirî** denilen bu adam o cürüm silsilesini devâm ettirdi. Ama Cemâat zayıfladıktan ve imkânları kıtlaştıktan sonra.. Cemâat, sınırlı bazı alanlara hapsedildikten sonra aynı yöntem üzere yoluna devâm etti. En nihâyet bu son isim, 2003 yılında Cezâyir'de öldürülünceye kadar...

● Mücâhidlerin bölünüp parçalanması ve dağılmasıyla birlikte, kezâlik insânların, onların etrafından dağılıp gitmesi ve cihâdî, hattâ ve hattâ İslâmî plan-programdan elini eteğini çekmesi akabinde, Cezâyir'in ve hâricî istihbârat birimlerinin planları, o zincirleme katliâmlar üzerinden sahneye koydukları senaryonun eşliğinde, amacına ulaşmış oldu. Hâl böyle olunca da bir teslîm olma projesi başlatıldı; silâhlarını bırakıp teslîm olacak silâhlı kişiler hakkında [sözümona] af çıkacağı çağrısı yapıldı. "Medenî Mizrâk" liderliğindeki Ceyşu'l-İnkâz, "Milli Mutabakat" olarak bilinen o çağrıya olumlu karşılık veren ilk hareketti. Ülke dışından Müslümanların -Bin Bâz, İbn Useymîn ve Albânî gibi- birtakım âlimleri de devletin teslîm ol çağrısına destek olmak için ihsânda bulunma lütfu gösterdiler. **Albânî** ise 2000 yılından önceki vefâtı öncesinde en son fetvâlarından birine atıfta bulunarak öne çıktı ve Cezâyir olaylarının, ("**Bu zamanda yöneticilere karşı isyân/kıyâm etmek, bizzât İslâm'a karşı isyân/kıyâm etmek demektir.**"!!!) sözüyle kasdettiği şeye en büyük bir delîl olduğunu ilân etti.[1] Ayrıca İslâmî Uyanış sâhasının bütünü düzeyinde, Cezâyir cihâdî tecrübesi nedeniyle sapla saman birbirine karıştı ve artık bu tecrübe, cihâd yolunu tercîh etmenin başarısız bir tercîh olacağıyla ilgili [kendi] görüşüne bir delîl sunmak isteyen herkesin mesnedi, ibret almak isteyene de bir ibret numûnesi olarak gösterilir oldu. Tabîî ki bu/vâkıa da

---

[1] [Albânî'nin bu sözünün ağırlığı şimdilik bir kenâra, uzun yıllar sonra yayınlanan ve 10 Receb 1410 / 5 Şubat 1990 tarihinde **Albânî** ile **Ali Belhâc** arasında yapılan Körfez Savaşı ağırlıklı konuşmayla ilgili ses kaydını dinlemenin, ister Cihâdî isterse de İslâmî bir hareketi idâre etmenin ne manâya geldiğini bilmek isteyenler için son derece faydalı olacağını, bu konularda tezcanlılığa ve toyluğa yer olmadığını kaydetmek isteriz ki o konuşma gerçekten de son derece ibretâmizdir. Mtrcm.]

Cezâyir istihbâratının, hem Arab âlemi hem de yabancı istihbârat birimlerinden ona destek olanlarla birlikte, ayrıca Arab basın-yayın araçlarının yoğun katılım ortaklığı eşliğinde, cihâdla alâkalı değerler -.ile.- tekfîrci düşünceler-cinâyet-katliâm-kan banyoları arasındaki seddi/bariyeri/fark duvarını yıkma konusunda başarıya ulaşmasından sonra vukû buldu!

● 1998 yılı boyunca ve sonrasında Cezâyir'deki olaylar [sürgit] devâm etti. Ben ise Londra'dan ayrılıp Afganistan'a geçmiştim. Dolayısıyla basın-yayın araçlarından neredeyse tâm bir uzlet hâli içindeki o şartlar altında yaşanan olayları ve haberleri olması gereken biçimde takîb imkânı da yoktu. Sözkonusu o davâ dosyasından ve onun lâbirentlerinden, kendisi dolayısıyla uğradığım büyük baş ağrısı sebebiyle 1996 yılından beri uzaklaşmış olmam da diğer bir husûstu...

...Ama Tâlibân döneminde Afganistan'a sığınmış kimselerden olan bazı değerli Cezâyirli mücâhidlerden bana ulaşan bazı bilgiler, ayrıca imkân elverdiği kadarıyla basın-yayın araçlarını takîbim, bu davâyla ilgilenen bazı kimseler ve ilerleyen süreçte yayınlanıp da bize ulaşan bazı açıklamaları okuyup incelemem üzerinden diyebilirim ki, silâhlı kişilerin ve mücâhidlerin kahir ekseriyyeti, adına "Milli Mutabakat" denilen plan-programın etkisiyle dağlardan indi ve -İslâmcılara ve cihâdîlere karşı parlak bir zafer kazandığı tavrıyla kasıla kasıla arzıendâm eden- o rejimle çatışmayı devâm ettirmek üzere Cezâyir'in şu veya bu bölgesinde sadece küçük bazı gruplar kaldı.

Sonra kendisini, "**el-Cemâatu's-Selefiyye li'd-Da'veti ve'l-Kıtâl**/Davet ve Savaş Yolunda Selefî Cemâat" olarak isimlendiren bir Cemâat, Emîrleri "**Hasan Hattâb**"ın önderliğinde meydâna çıktı. Açıklamaları üzerinden görülen ise bu Cemâat'in o ağır dersin bazı ibretlerini iyice kavramış olduğuydu. Dolayısıyla yaptığı açıklamalarda tekfîrcilik ve aşırılık gibi düşünceleri öteleme noktası üzerinde yoğunlaştı; sadece rejimin askerî ve güvenlik birimleriyle mücâdeleye vurguda bulundu; ayrıca Devlet-i Şer'îyye'nin kurulması yolunda genel bazı hedefleri öne çıkarmakla yetindi. Ne var ki cihâdî çevrelerin çoğunun, bu yapı karşısında tedirgin bir tavır sergilediği görüldü. Zîrâ önceki hâdiseler üzerinden gelen darbe gerçekten de çok ağır olmuştu. Basın yayın organları, o Cemâat'in bazı operasyonlarıyla ilgili haberleri yayınladı, hâlâ da [2004'e kadar..!] yayınlıyor. Bu operasyonların en bârizlerinden biri ise yabancıların kaçırılması ve büyük meblağlarda fidye karşılığında serbest bırakılmasıydı.

Yine Afganistan'a gelmiş bulunan Cezâyirli mücâhidler, kendi kendilerini derleyip toparlamaya ve davâları dolayımında tekrâr faaliyyette bulunmak üzere evrâklarını yeniden düzenlemeye çalıştılar. O gibi bir davâyı yeniden ihyâ etmek için ise son derece zor şartlar karşısında mücâdele veren topluluk benzeri bir yapı oluşturdular. Bunların olgunlarından olan bazı kimseler üzerinde birtakım muvaffakiyyet ve doğru istikâmet emâreleri göründü. Ama 11 Eylül olaylarının artçıları, malûm olduğu üzere herkesi nasıl bulduysa öylece gelip tez zamanda onları da buldu. Onlar da hem kendilerini hem de Afganistan İslâm Emîrliği'ni müdâfaa savaşında mevzilerini aldı. Bu ibtilâdan onların nasîbine de çok büyük bir pay düştü. Onların da pek çoğu isimlerini

-yirmibirinci yüzyıl başlarındaki 11 Eylül hendeklerinin kurbânları olarak- şehîdlerin ve esîrlerin listesi içre kayda geçirdi. Allah cümlesinin yaptıklarını kabûl buyursun.

(Cezâyir'deki cihâd tecrübesine ilişkin tanıklığımı, bu tecrübenin taşıdığı öneme binâen müstakil bir kitâb içinde kayda geçirdim ki, "Muhtasaru Şehâdetî Ale'l-Cihâd Fi'l-Cezâir – 1989-1996 / 1989-1996 – Cezâyir Cihâdına İlişkin Tanıklığımın Özeti)" adını taşımaktadır. O acı tecrübenin derslerinin ehemmiyyeti dolayısıyla kardeşlerimize bu kitâba başvurmalarını tavsiye ederim.)

7.9- Yemen'deki Cihâdî Tecrübeler (1990-1998)

A-Şeyh Üsâme Bin Lâdin'in Girişimi (1990-2000)

B-Şehîd Ebu'l-Hasen el-Mihdâr'ın Cihâdî Girişimi – Aden Ebyen Ordusu (1998'den itibâren)

Yemen'in, Arab âlemi bölgeleri içinde, bir cihâdî hareketin yola koyulabileceği en uygun ve başarıya ulaşması için gerekli şartların çoğunu -özellikle de ülkede birliğin kurulması sonrasında- taşıyan en elverişli ülke olduğunu, çok zaman düşünmüş ve buna inanmışımdır. Nitekim bu konuda "Mes'ûliyyetu Ehli'l-Yemen Ticâhe Mukaddesâti'l-Muslimîn ve Serevâtihim/Müslümanların Mukaddesâtı ve Servetleri Karşısında Yemenlilerin Mesûliyyeti" başlığını taşıyan yaklaşık 40 (kırk) sayfa tutarında özel bir araştırma da kaleme almıştım. Bu araştırma içinde o mesûliyyeti isbât etmiş ve onun deruhde edilmesine teşvîkte bulunmuştum...

...Şöyle ki, Yemen'in yaklaşık 400 bin kilometrekareye ulaşan bir yüzölçümü ve 2500 kilometreyi aşan uzun kıyıları bulunmaktadır. Bu kıyılara hâkim Bâbu'l-Mendeb boğazına sâhibdir ki, bir taraftan Suûdi Arabistan ile Körfez ülkelerine, diğer taraftan Afrika Boynuzu'na açılır ve bu durum Doğu Afrika üzerinden silâh ve mühimmat gibi şeylerin akışını sağlayacak bir yön taşır. Ayrıca Arab Yarımadası nüfûsunun yaklaşık %70'ini, yani aşağı yukarı 40 milyon kadar olan bir nüfûs oranının 25 milyona yakın kısmını teşkîl eden yoğun bir nüfûsa sâhibdir. Cihâdî gerilla savaşları için en uygun bölgeler arasında kabûl edilen, üzerinde dağların yayıldığı, engebeli ve mütenevvi bir coğrâfî yapısı vardır. Kezâ halkının muhâfazakâr mütedeyyin bir doğası ve modern medeniyetin yıkıcı yönlerinden, sivil teknolojik karakterin olumsuz etkilerinden uzak bir kabîlevî altyapısı bulunmaktadır. Halkı içinde silâhın yaygınlığı ve silâhın ictimâî hayâtın gelenekleriyle irtibâtı da diğer bir husûstur ki resmî istatistikler, kabîle erleri ile halk kesimlerinin elinde 70 milyonu aşkın silâhın bulunduğunu ifâde etmektedir. Hükûmetin elindeki silâhlarsa bunun dışındadır. Yani orana vurduğumuzda, yaşlıları, kadınları ve süt bebeleri de dâhil olmak üzere her vatandaş başına 3 âdetten fazla silâh düşmektedir! Ayrıca bu topraklardaki İslâmî Uyanış pek kadîm ve köklü olup kökenleri ellili yılların başına döner; beri tarafta İhvâncılardan Selefîlere, Sûrûrîlerden Teblîğcilere, Tasavvufculardan sâir kesimlere varıncaya kadar bilinen İslâmî Uyanış okullarının çoğunu içine alacak şekilde çeşitlidir. Yemen ahâlisini mütemeyyiz kılan

mukâvemet doğaları ve savaşçılık potansiyelleri de bunlara eklenmelidir. Malûmdur ki Yemen, uzun dönemler boyunca, çeşitli sömürge biçimlerine baş kaldırmıştır ve sömürgeci devletler bu topraklarda tutunamamıştır. Portekizlerin, sonra İngilizlerin, sonra Osmanlıların sonra Abdunnâsır dönemi Mısır ordusunun başına geldiği gibi...

1984-1992 arası Afganistan'daki köklü cihâdî tecrübemizde ise Yemenli mücâhid gençler, Afgan cihâdı için o topraklara gelen Arab gençler içinde sayıca en yüksek ikinci kesimi oluşturuyordu. 1996-2001 arası ikinci evreleriyle ilgili hâl de böyleydi. Hiç kuşkusuz Yemenliler, merdliğin ve cesâretin, kahramanlık hasletlerinin ve Arab asâletinin birer numûnesi gibiydi. O topraklarda geniş çaplı bir cihâdî hareketin yola koyulmamış olması beni çok kez dehşete düşürmüştür ve hâlâ düşürmektedir.

İktisâdî boyuta gelince, halkın %70'i yoksulluk sınırının ve kahır çatısının altında yaşamaktadır. Berî tarafta Arab Yarımadası'nın geri kalan nüfûsunun çoğu, onların yanıbaşında, Allah Teâlâ'nın o Yarımadaya bahşettiği servetlerle gelen nimetlerin içinde yüzmektedir. Bu servetler ise genel anlamda Müslümanların tamâmının, özel anlamda ise Yarımada ahâlisinin mülküdür ve o Yarımada'nın sevâd-ı a'zamını da Yemen ahâlisi oluşturmaktadır.

Gördüğünüz gibi şer'î, iktisâdî, siyâsî, coğrâfî, nüfûs eksenli koşulların hepsi ve genelde başarılı devrimlerin patlak vermesine elverişli her türlü vasıf bu topraklarda bulunmaktadır. İşte.. öyle bir cihâd hareketinin bu topraklarda varlık göstermemiş olması tâm da bu noktada insânı hayrete düşürmektedir. Oysa ve beri tarafta cılız bir hükûmet, uzun yıllardan beri câhil bir tâğûtun liderliğinde sürgit hüküm sürmektedir. Üstelik o câhil tâğût, kendisinden sonra oğlunu, eskilerde sosyalist şimdilerde ise Amerikancı demokratik cumhûriyyetin kralı olarak kendi yerine getirmeyi düşünmektedir! Burada bu konuyu [tafsîlatlı olarak] ele alma sadedinde değilim. Daha önce de belirttiğim gibi bu konuyu müstakil bir araştırma kapsamında ele almıştım...

...Öyle bir cihâd hareketinin, o topraklarda varlık göstermeyişinin asıl sebebi ise İslâmî Uyanış önderlerinin ekseriyyetinin cihâddan geri duran çıkarcı kesimlerden, davetcilerin ileri gelenlerinin ekseriyyetinin de -meclis koltuklarına alışmış ve tâğûtun gölgesi altında yılışmış- maslahatcılardan ve sulta(n) âlimlerinden olmasıdır. Uzun yıllardan, belki de asırlardan beridir ekseriyyeti, hem kendilerinin hem de gayrılarının dünyası/dünyalığı için kendi dînlerini satmayı alışkanlık hâline getirmiş olan kabîle ve aşîret liderlerinin güçlü otoritesi de buna eklenmelidir. Nitekim bu durumu, adına "Hizbu'l-Islâh/**Islâh Partisi**" denilen çatı altında bir araya gelen İslâmî Uyanış önderlerinin ve asıl ağırlığı oluşturan kabîle liderlerinin, **1993 Yılı Anayasa Olayları** diye bilinen hâdise kapsamında, İslâmî kesimlerin intifâdasını/direnişini boşa çıkarma işini üstlenmesi ve o süreci müteâkiben de her türlü cihâdî çabaya karşı mücâdele yürütmesi apaçık bir şekilde isbâtladı.

Bu durum ise yeni yetişen genç mücâhid liderleri, İslâmî Uyanış'ın tabanını ve milyonluk hacimde büyük kesimleri Yemen'de kendi arkasına alabilecek ve onlara yön verebilecek gücü taşıyan sâha liderlerini ortaya çıkarmaktan âciz bıraktı.

Yemen'in sorunu, aynen Arab ve İslâm âleminin sorunu da olduğu gibi, çok değil iki cümleliktir: Âlimlerin zaafı ve aczi, avâmın cehâleti ve yitmişliği; dünya sevgisi ve ölümden nefretin ise herkesin üstüne çöreklenmişliği... Ta ki Allah bir çıkış yolu nasîb ve müyesser edene kadar... İmdi ise konumuza dönüyor ve diyorum ki:

Yemenli mücâhid gençlerin, doksanlı yılların başında, Afganistan'dan dönüşleri sonrasında ve yirminci yüzyılın son on yılı boyunca Yemen'de belli başlı bazı cihâdî girişimleri varlık gösterdi. Bunların tamâmı -yukarıda özetlediğim sebebler yüzünden- başarısızlığa uğradı. Bu girişimlerin en bârizi ve en fazla ciddiyyet arzedeni ise Şeyh Üsâme Bin Lâdin'in -1990 senesinden beri, Yemen'de cihâdî bir zemin oluşsun diye başlattığı- girişimiydi ve 1998 senesi ortalarında liderliğini -Allah rahmet etsin- Şehîd Ebu'l-Hasen el-Mihdâr'ın deruhde ettiği Aden Ebyen Ordusu adıyla bilinen hareketti.

A- Şeyh Üsâme Bin Lâdin'in Yemen Özelindeki Cihâdî Çabalarına İlişkin Kısa Bir Özet:

● Şeyh Üsâme Bin Lâdin,[1] -hafizehullah [/rahimehullah]- aslen Güney Yemenli, Hadramevt kökenli bir sülâleden gelmektedir. Kral Abdulazîz'in yönetim döneminin başlarında Yemen'den Suûdi Arabistan'a göç eden ve bilahare Suûd Âilesi'ne yakın -ayrıca o günden beri ve şu günümüze kadar o topraklarda geniş bir mâlî ve siyâsî nüfûza sâhib olan- bir âile oluşturmak üzere Suûdi Arabistan'a yerleşen Muhammed Bin Lâdin'in oğullarından biridir.

● Ruslara karşı Afgan Cihâdı dönemi boyunca Şeyh Üsâme Bin Lâdin, kendi çevresinde örgütlü bir grup oluşturmaya itinâ gösterdi ve bunu oluştururken büyük ölçüde Arab Yarımadası'ndan, bilhassa Suûdi Arabistan ile Yemen'den gelen cihâdî

---

[1] [Yine geldik **Şeyh** Üsâme'ye ve bu kaydı düşüp düşmemek yolunda yaşadığımız tereddüde.. Öncelikle Müellif yer yer kendisini, o dönemlerde hayâtta olduğu için "Allah onu korusun - Hafizehullâh" duâsıyla anmıştır; biz ise, onu, her seferinde, artık dâr-ı bekâya irtihâl etmiş olması hasebiyle "Allah rahmet etsin" veya benzeri duâlarımızla, rahmet temennilerimizle anmaya çalıştık. İsminin başından da -Müellif'in yolu üzere- Şeyh kelimesini eksik etmedik. İşte bu "Şeyh" kelimesinin Arablar tarafından ne gibi anlamlarda kullanıldığı, öyle zannediyoruz ki bu Eser'in çoğu okuyucularının malûmudur. Bizim topraklarda ise sadece tasavvuf büyükleri için kullanılır, onları çağrıştırır. Aslında tercüme esnâsında bu kelimeyi yer yer kaldırmak imkân dâhilindeydi, ama her seferinde aklımıza gazeteci-yazar **Abdulbârî Atvân**'ın bir televizyon programında dile getirdiği şu husûs geldi. Nitekim Körfez prenslerinden petrol zengini birinin kendisine, "**Şu Üsâme'ye konuşmaların esnâsında Şeyh Üsâme deme, sana açık çek yazayım**" dediğini aktarmış, akabinde "O prensin inâdına Şeyh Üsâme demeye devâm edeceğim" demişti. Düşünün ki Şeyh Üsâme'ye düşmanlıkları bu boyuta kadar ulaşmıştı. Ayrıca bu Şeyh kelimesi Amerika'daki meşhûr davetci **Hamza Yusuf**'a da derd olmuş, ona da batmıştı. Bu vesîleyle ve bu kelime üzerinden Şeyh Üsâme ile Şeyh Eymen hakkında epeyce bir ifrâzatta bulunmuştu. Velhâsıl bunlar iki tavrın iki örneği olup benzerleri de çoktur. Mesele de zâten unvân meselesi değildir ki en nihâyetinde: "Zâtı mahmûd olmayan bulmaz şeref unvân ile -- Bakma nâma, her Muhammed mefhar-i âlem değil. Lâ Edrî" beyti veya İzzet Molla'nın "Her Ali 'Haydar' değil, her seyfe denmez Zülfekâr" deyişinde olduğu gibi biz de, her şeyh "Şeyh Üsâme gibi" olmaz, çok aslan adı taşıyan vardır ammâ "Üsâme" gibisi kolay kolay bulunmaz diyelim ve ekleyelim: şeyhlere de onların meşâyıhına da duyurulur. Mtrcm.]

unsurlara dayandı. Doksanlı yıllarda ise birleşme öncesinde Güney Yemen'deki komünist yönetim karşısında cihâdî hareketlenmenin verileri zâten hazırdı. Nitekim İslâmcı kesimlerden ve kabîlelerden olan kuzeyli pek çok Yemenli bunu desteklerdi. Aynı şekilde bu hareketlenme, Suûdi Arabistan'da büyük ekonomik imkânlara sâhib olan "Hadramevtli" büyük tâcirlerden de büyük bir destek görürdü. Komünizme genel manada, özelde ise yanıbaşlarında Yemen'de olanına zaten düşmanlık güden İslâmî Uyanış'ın geneli için de aynı durum sözkonusuydu.Yine Afganistan'daki Arab cihâdı esnâsında aslen Güneyli olan bazı Yemenli mücâhidler*in hâli* de böyleydi.

● Şeyh Üsâme'nin özel ve temel cihâdî plan-programı Güney Yemen'de bir cihâd hareketi vücûda getirmekti. Bu uğurda 1989-1990 yılında bir girişimde de bulundu ve bu çabasını, Güney ile Kuzey Yemen arasındaki birliğin kurulduğu güne kadar sürdürdü. Her ne kadar o dönemde Şeyh Üsâme'ye yakın bazı cihâdîler -ki ben de onlar arasındaydım- Şeyh Üsâme'yi, o cihâd hareketini hemen başlatmaya teşvîk etmiş olsalar bile yine de kendisi, Yemen'deki İslâmî Uyanış önderlerini, özellikle de Müslüman Kardeşler'i ve bu harekete mensûb, o dönemlerde epeyce bir gözde olan Şeyh Abdulmecîd Zindânî gibileri bu cihâd hareketine dâhil olmaları yolunda iknâ etmeyi beklemek üzere bir tereddüt hâli sergiledi.. şu da var ki onlar, bunu yapacak kimseler değildi.. Kanâatimce de altın bir fırsat elden çıkıp gitti.

● Birliğin kurulmasından bu yana Şeyh Üsâme'nin plan-programı Birleşik Yemen düzeyinde bir çabaya dönüşmüştü. Birleşik Yemen'in anayasası üzerinde yaşanan çatışma sorunu ve İslâmcılarla lâiklerin zıtlaşması gibi durumlar, Ali Abdullah Sâlih'e ve yeni kurulmuş Birleşik Yemen Hükûmeti'ne karşı cihâd ilânında bulunma fırsatı oluşturdu. Şeyh Üsâme de bu fırsatı değerlendirmek üzere harekete geçti. Nitekim Yemen'in meşâyıhından olan belli başlı bazı kimseler onun yanına geldi ki bunların en başında o anayasanın küfrünü isbât eden bir kitâbın üzerine ismini koyan marûf Şeyh "**Ömer Seyf**" vardı. Bu kitâbı Şeyh Üsâme'ye yakın bazı kişiler yazmıştı. Yine bu kitâb boyunca o anayasa üzerine kurulu hükûmetin küfrünü ve ona karşı cihâdın meşrûiyyetini de isbât etmişlerdi.

● **Şeyh Üsâme**, Yemen meşâyıhını/âlimlerini ve en başlarında Şeyh "Mukbil Bin Hâdî **el-Vâdi'î**" olmak üzere bu toprakların büyük selefî davetcilerini, kezâ Müslüman Kardeşler hareketini ve önderlerini, bu plan-program çerçevesinde birleştirmek ve bazı kabîleleri de aynı yolda bir araya getirmek üzere yoğun bir gayret gösterdi ve bu uğurda büyük meblağlar sarfetti. Ama bunların tamâmı onu yardımsız bıraktı [siz deyin yarı yolda koyup arkadan vurdular (hizlân)]. Ali Abdullah Sâlih ise onları kendi tarafına çekmeyi başardı. Onlara birtakım mevki-makâmlar verdi ve ulûfeler dağıttı. Nüfûz imkânı ve kolaylıklar sağladı.

Şeyh [**Abdulmecîd**] **Zindânî**'ye gelince: Başkanlık Sarayı'nın kapısına yönelen 'Bir Milyon Silâhlı' gösterisini/protestosunu bastırdı. İhvân hareketinin önderleriyle ve gayrılarıyla birlikte bizzât kendisi de o göstericilerin başındaydı. Onlardan bazılarıyla berâber Başkan'la müzâkere yapmak üzere saraya girdi. Ondan sonra anayasanın,

onunla birlikte hükûmetin düşmesini ve Şerîat'ın hâkim kılınmasını isteyen o silâhlı göstericilerin karşısına çıktı ve diye diye, "Her kim Allah'a ve Âhiret Günü'ne îmân ediyorsa evine dönsün" dedi. Böylece o topluluk dağılıp gitti ve ertesi günün sabâhı o topluluk, *şanlı* Şeyh Abdulmecîd Zindânî *hazretlerini*, Başkan'ın yardımcılarından ve aynı şekilde Yemen'in beş yöneticisinden biri olarak buldu ki o beşli, Ali Abdullah Sâlih'in başkanlığında bir başkanlık meclisi oluşturan kimselerdi..! Şeyh Zindânî'nin eski meşrebine göre de ateist sosyalistlerin üyeliğini oluşturanlar..!! Zindânî'nin el-Islâh Partisi'ndeki büyük ahbâblarının ise kimisi bakan kimisi de mecliste vekil oldu. Allah'ın hükmünün dışında teşrîde bulunan ve en tepesinde Devlet'in dîni İslâm'dır; anayasanın ve kânûnların kaynağı Şerîat'tır! yazan tâğûtî anayasanın *çatısı* altında!

Şeyh **Mukbil Bin Hâdî el-Vâdi'î**'ye gelince: Onun tavrı, saldırganlık bakımından daha çirkin ve daha şiddetliydi. Nitekim kendisi bir kitâb yazdı ve o kitâb içinde **Şeyh Üsâme**'yi Yemen'de fitnenin başı olarak tavsîf etti. Ayrıca kasetleri/konuşmaları da Şeyh Üsâme'ye saldırı noktasında son derece düşmancaydı. Onun o konuşmaları, Cuma hutbeleri, insânları peyderpey Şeyh Üsâme'nin projesinden uzaklaştırıp dağıttı ve kaldırımlara yaydı..[!]. Meselâ o hutbelerde, "Bin Lâdin'in, ona, cihâd adı altında fitne çıkarmak amacıyla paralar gönderdiğini ve kendisinin de bu paralarla gençleri evlendirdiğini ve mescidler için kitâblar aldığını..!" söylüyordu.

Selefîliğin Şeyhi(!) el-Vâdi'î, Yemenli mücâhid gençlerin de [bizlere] rivâyet ettiği gibi, o dönemlerde, İslâmî Uyanış'ın sembol isimlerinden kendisine dil uzatmadık bir kimse bırakmadı/şerrini herkese ulaştırdı. Müslüman Kardeşler hareketinin, Surûriyye cemâatinin, sûfîlerin ve cihâdîlerin liderlerine sürgit saldırdı. Beri tarafta "Ali Abdullah Sâlih"e övgüler düzüp duruyor ve onu her dâim 'Başkan Kardeş[imiz]' diye anıyordu. Müslümanların meşrû yetki sâhibi/Veliyy-i Emr'idir diye de kendisine itâat olunmasını üzerine basa basa salık veriyordu...!!

...**Günlerin birinde Şeyh Üsâme**'nin, bazı misâfirlerinin [de] huzûrunda, hayâtı boyunca kendisine eziyyet veren herkesi affedecek(sâmehe) olsa bile, el-Vâdi'î'yi asla affetmeyeceğini söylediğini bizzât duydum. Şeyh Üsâme Bin Lâdin'in ne derece müsâmahakâr bir kişiliğe sâhib olduğunu, hattâ kendisine eziyyet verenler karşısında bile böyle olduğunu bilenler, artık âhirete irtihâl etmiş/ve hesâbı Rabbine kalmış olan o kişinin yaptıklarından ne derece incindiğini de anlarlar!

Şeyh Üsâme'nin, Afganistan'da askerî olarak seferber ettiği ve eğitip yetiştirdiği [Yemenli] kimselerden olan cihâdîlerin genç liderlerinin ekseriyyetini ise Ali Abdullah Sâlih, kendilerine Yemen ordusu içinde belli rütbeler vermekle ve dileyeni de askerî kadroların içine yerleştirmekle, yine onlara sivil vazîfeler bahşetmekle kendi tarafına çekti. Onlar da arabalar[ın]a bindiler ve mevki-makâmları içre işbaşı ettiler. Bunların en bârizlerinden olan "[**Târık**] **el-Fadlî** ve [**Cemâl**] **en-Nehdî**" gibi bazıları ise o hâli, istihbârat teşkîlatında ve başkanlık korumaları kadroları, [yani] Ali Abdullah Sâlih'e en yakın kimseler arasında çalışacak kadar ileri götürdüler!!...

...İşte **Yemen**'deki **İhvâncı**, **Selefî** ve **Cihâdî** [çizgilerden olan bu türden] bu üç örnek, birer numûne olarak Yemen'deki esâs sorunu hulâsa etmektedir. Nitekim bu numûneye ilişkin hâl, onların âlimlerinin ve -hem uyanışının hem de mücâhidlerinin- liderlerinin en bârizlerinin hâlidir. O mücâhidler ise cihâdî yöntem eksenli terbiyeye/eğitime muhtâc olan, onların hazırlık/yetiştirilme aşamaları boyunca sadece askerî yapılanmaları üzerine odaklanılan, beri tarafta o türden kaymalar/sapmalar/ayartılmalar karşısında kendilerini koruyacak herhangi bir fikriyyattan veyahut yöntemden mahrûm bulunan kimselerdi.

● Birlik kuruldu.. (Beşli Başkanlık Meclisi/Kurulu ile birlikte) Hükûmet ve Meclis, Ali Abdullah Sâlih'in destekçileri ve onun "el-Mu'temer eş-Şabî / Halk Kongresi" adlı partisi; İslâmcılar ve en başlarında İhvân'ın önderleri ve bunların Huseyn el-Ahmer ile ez-Zindânî başkanlığında, birtakım kabîle liderleriyle birlikte oluşturdukları "et-Tecammu'u'l-Yemenî li'l-İslâh / Yemen Islâh Partisi", Güneylilerden "Sosyalist Parti", evet bütün bu kesimlerden olan taraflar eliyle teşkîl olundu... Ali Abdullah Sâlih, iki tarafı [güney ile kuzeyi] birbiriyle vurmaya, böylelikle kendi nüfûzunu güçlendirmeye çalıştı ve bunda başarılı oldu. Ondan sonra Güneyli sosyalistlere karşı İslâmcılarla kendisini güçlendirdi. Bazı cihâdîler de o dönemlerde sosyalistlerin bazı elebaşlarını öldürdüler ki bunlar, birliğe karşı darbe planları yapan kimselerdi. Fakat Ali Abdullah Sâlih ile İslâmcılar, Birlik Savaşı olarak bilinen olgu kapsamında Adene çıkarma yaptılar ve onların bu girişimlerini boşa çıkarıp birliği kuvvet zoruyla dayattılar. Şeyh Üsâme de cihâdîlerden olan ve Afganistan'dan dönen Yemen'deki kendi destekçileri ile ona tâbi kimselere, Kuzey Yemen ordusunun yanında savaşa girme emri verdi. Bunu da böyle bir şeyin, komünistleri devreden çıkarma sonrasında kazanılmış bir merhale getireceği düşüncesiyle yaptı. Fiilen cihâdîlerden ve İslâmî kesimlerden olan mücâhidler bu konuda sonuç getiren önemli bir rol oynadı. Çok geçmeden de güneylilerin direnişi hızlı bir şekilde kırıldı. O hızlılık hâli, ne uluslararası müdâhaleye gerek bıraktı ne de Suûdi Arabistan [devleti] ile Körfez İşbirliği Konseyi üyesi ülkeler Yemen'deki komünistleri kurtarabildi! Bin Bâz'ın ve Büyük Âlimler Birliği'nin, fitneyi durdurma ve "Sâlih" başkanlığındaki Kuzeyli Müslümanlar ..ile.. Güneyli "Komünist" Müslümanlar(!) arasında barış yollu fetvâlarına/çağrılarına rağmen..!!

● Benim kanâatime göre, kezâ kendileriyle görüşme imkânına erdiğim Yemenli cihâdîlerin pek çoğunun görüşüne göre, İslâmcıların, Şerîat idâresini hâkim kılmak veya Ali Abdullah Sâlih'i azledip İslâm Devleti'ni ikâme etmek için kuzeye geri dönme imkânları vardı. Ama vukû bulan şu oldu ki, bunlar, Ali Abdullah Sâlih'in hükûmeti ve bu hükûmetin laik anayasası ve mürted yönetimi içinde bakanlık koltuklarına ve Meclis'e geri döndüler. Cihâdîler ise izole bir hâlde [öylece ortada] kaldı ve bunların çoğu da Selefî! İhvâncı! ve/ya Sûrûrî! kesimlerden olan "İslâmî Uyanış(!)" liderlerinin ardına takıldı, onlara tâbi oldu. Beri tarafta yine bunlardan olan pek çok kişi, askerî rütbeleri, hükûmet içindeki mevki-makâmları ve şahsî çıkarları tercîh etti ki, "Çavuş Ali Sâlih..." onları dünyalığın dünyasına çekmeyi başardı.

● Şeyh Üsâme ise Sûdân'a intikâl etmişti. el-Kâide de yatırım amaçlı kendi işleri ve iktisâdî çalışmaları üzerine yoğunlaşmıştı. Kendilerince Sûdân'ın, başkan Ömer el-Beşîr'in ve "İmâm" Hasan et-Turâbî'nin önderliğinde bir İslâm Devleti olduğuna(!), bu yüzden de kendisine yardım etmek gerektiğine inanmışlardı. Bu da el-Kâide'nin o dönemlerdeki şer'î kurul üyelerinden bazılarının düşüncesine göre böyleydi!

Beri tarafta yine el-Kâide'nin bazı unsurları Somali'deki cihâda, bu topraklardaki İslâmî kesimlerin hemen yanıbaşında katılmış ve bu etkin katılımları, Amerikalıları Somali çöllerinin kum bataklıklarından çekilmeye iknâ etmeye kâfî gelmişti.

Yine Şeyh Üsâme Bin Lâdin'in etbâı kimselerin ve bazı cihâdîlerin, Amerikalıların Aden'de askerî bir üs inşâ etme yollu projesinin başlangıç çalışmalarında sınırlı çerçevede bazı operasyonları olmuş ve o üssün ilk temellerine attıkları birkaç aded Katyuşa roketi, Amerikalıları bu projeden vazgeçirmeye yetmişti.

Bu aşamadan sonra Şeyh Üsâme'nin etbâından olan cihâdîlerin, 1994 yılından beri, Yemen'de cihâdî hareketlilik nâmına kaydadeğer herhangi bir çabası olmadı. Nitekim Şeyh Üsâme de yönünü [bütünüyle] Amerikalılara karşı cihâda çevirdi.

● Şeyh Üsâme, 1996 yılı ortalarında Afganistan'a döndüğü zaman ise Yemenli [bazı] mücâhid gençler, Afgan Arablar'ın Afganistan'daki ikinci evresine eklenmeye başladı. Şeyh Üsâme'nin destekçileri de bunlar arasındaydı. Yine Şeyh Üsâme 1997 yılında "el-Kudsu'l-Arabî" gazetesine, bir sonraki durağının Yemen dağları olacağını ifâde etti. Böylelikle Yemen özelindeki plan-programı yeniden canlanmaya başladı; ama bu kez onun yeni stratejisi doğrultusunda, yani yılan/lar/ın başı Amerika'ya karşı savaşmak ve onun kuyruklarıyla uğraşmayı bir kenâra bırakmak üzere ki, Yemen gibi önemli bir bölgede mekân tutan o küçük kuyruk, o cüce Ali Abdullah Sâlih de bu kuyruklar arasındaydı.

● Hatırladığım kadarıyla 1999 yılında [12 Ekim 2000'de], el-Kâide'nin bir hücresi, Yemen limanlarında yakıt ikmâli yapan **Amerikan Muhribi** "**USS Cole**"a yönelik bir istişhâdî operasyon saldırısı gerçekleştirdi. Bu da Amerika'nın yanında teröre karşı savaş kampanyasının içine girmiş bulunan Yemen istihbâratıyla çatışma seviyesini yükseltti. Cihâdîlerden pek çok kişi tutuklandı; Bin Lâdin'in bazı destekçileri de bunlar arasındaydı. Savaş daha fazla kızıştı. Ali Abdullah Sâlih hükûmeti, Bin Lâdin'in bir kısım etbâını serbest bırakmak zorunda kaldı. Bu serbest bırakılma hâlleri -denildiği kadarıyla- Şeyh Üsâme'nin, Ali Abdullah Sâlih'e gönderdiği bir tehdîd mesajı ve ona, el-Kâide'nin savaşının Yemen hükûmetiyle olmadığını ve eğer isterse bunu yapma imkânına sâhib olduğunu hatırlatması sonrasında vukû bulmuştu.

● 2001 yılı sonlarında, 11 Eylül'den kısa bir süre önce ise Bin Lâdin, ileri gelen ensârını, onlara, toparlanmalarını, çünkü Yemen'e doğru yol alma vaktinin geldiğini bildirmek üzere Kandahar'da topladı. Beri tarafta bu intikâlle ilgili söylentiler, şaşkınlık ve umut gibi hâller, Afgan Arablar'ın sâhası içre dolanıp duruyordu ki, 11 Eylül patlamalarının gürültüsü ortalığı sardı ve bunu takîb eden de [şu hâl oldu]:

Başı, istirâhatgâhında(gövdesinde)n ayıran
Öyle bir darbe ki dostu dahi dostuna unutturan

O aşamayı Yemen'de cihâdîlerin koğuşturma altına alınması süreci izledi. Gerekçe ne mi idi?! Amerika'nın basın-yayın organları ve terörle mücâdele plan-programlarına göre, Ümmet-i Muhammed'in tamâmının ve bütün yaratılmışlar içre Amerika'ya düşman kim varsa onların da kâffesinin el-Kâide üyesi olmasıydı.

Yemen'deki cihâdîler sözkonusu bu koğuşturmaların belasına epeyce bir uğradı. El-Kâide'den olan bazı kardeşler ve bunların gayrı kimseler, Amerika önderliğinde ve onun -Yemen ordusu ve istihbârat birimlerinden olan- [bazı] mürted köleleri eliyle Yemen'de yürütülen terörle mücâdele savaşlarında ya şehîd ya da esîr edildiler. Bir Amerikan uçağı, havadan karaya bir füzeyle, Yemen istihbâratının onayı ve bunların uşak câsûslarının işbirliğiyle bir aracı havaya uçurmayı başardı ve [o aracın içinde bulunan] Şehîd Ebû Ali el-Harisî kardeş[imiz] ile beş kardeşini Yemen'in köylerinden birinde öldürdü. Allah cümlesine rahmet etsin. Ondan sonra bu koğuşturmalarla ilgili ve yer yer büyük çatışmalar boyutuna ulaşan, el-Kâide mensûbu oldukları iddiâsıyla şurada veya burada kimi kardeşlerin şehîd edildiği kimilerininse tutuklandığı bilgisini taşıyan haberler gelmeye devâm etti.

B- Ebu'l-Hasen el-Mihdâr Komutasındaki "Aden Ebyen Ordusu" Hareketinin Tecrübesi (1998'den İtibâren):

Şehîd Ebu'l-Hasen el-Mihdâr Zeynelâbidîn -ki Yemen'in eşrâfındandır- cihâdî bir hâlet-i rûhiyyeyle yanıp tutuşan ve böyle bir kişilik taşıyan, âl-i himmet sâhibi ve şehâmet ehli bir şahsiyyettir. Bütün bu vasıfları, kendisini, geçen yüzyılın son on yılı boyunca Yemen'deki [yukarıda sözkonusu edilen] o durumlara, öyle bir vaziyyete tahammül göstermeme noktasına taşır. Nitekim Yemenli kardeşlerden duyduğum bazı rivâyetlere göre kendisi, Şeyh Üsâme'yle görüşür. Amacı ise onu, Yemen'de cihâd meşalesini yeniden tutuşturmaya iknâ etmektir. Ne var ki kendisi Üsâme Bin Lâdin'le bunun ne zaman ve nasıl olacağı konusu üzerinde bir ittifâka ulaşamaz.

Sonra Ebu'l-Hasen el-Mihdâr, doksanlı yılların ortalarında, Suûdi Arabistan'daki İslâmî Uyanış âlimlerinden birtakım bâriz kişileri dolaşır ve onları Yemen'de bir cihâd plan-programı çerçevesinde kendisine destek verme yolunda harekete geçirmeye çalışır. Ama bunlardan tek bir kişi olsun bu uğurda kendisine olumlu bir yanıt vermez. Bilakis, akîde tedrîsatına müfettişlik ve Suûd üniversitelerindeki bölümlerine reîslik eden, kezâ kitâb sayfalarını ve ilmî ders kayıtlarını, sâf itikâdın husûsiyyatı ve Şeyh Muhammed Bin Abdulvehhâb'ın yolu-yönteminin evsâfıyla tıka basa doldurmuş olan o büyük hazretler, konferanslarında ve belli konumları esnâsında, Yemen'deki en güzel davet yolunun, demokrasi yolunu tercîh olduğunu açık açık söylerler! Aynen Türkiye, Kuzey Afrika ve sâir yerlerde demokrasi çizgisini destekledikleri gibi.. Bu da şu zamanlarda yaşayanların, daha neler neler varmış göreceğimiz diye diye görüp-yaşadıkları felâketlerden biridir.

● Ama o yiğit mücâhidin âl-i himmeti, sessiz ve hareketsiz kalmasına müsâade etmez. Yemen hükûmeti ve güvenlik birimleri ile birtakım gel-gitler yaşar. Bunlardan biri, onun o meşhûr ve meşhûd konumudur. Nitekim Yemen güvenlik birimleri Afgan Arablar'dan bazı mücâhidlerin Yemen topraklarına sığınan hanımlarını hapsettiği ve bunları, ancak ve ancak Yemen içinde firârî konumunda olan kocalarının Yemen'den sınırdışı edilmesi şartına bağladığı zaman Ebu'l-Hasen el-Mihdâr'ın, âlimleri, davetcileri, kabîle reîslerini toplama ve bunların gayret-i dîniyyelerini ve kabîlevî şeref damarlarını harekete geçirme yolunda bir rolü olur. Onların serbest bırakılması ve o belâdan kurtarılması sonucuna ulaşıncaya kadar da huzûr yüzü görmez. Bu konuda asıl rolü o oynar ve epeyce bir para da harcar. Ayrıca hem bu mesele hem de kendi daveti, hareketi ve faaliyyetleri uğrunda büyük mikdârlarda borcun altına girer.

● **1997** yılı sonlarında ise el-Mihdâr, "Ceyşu Aden Ebyen/**Aden Ebyen Ordusu**" adında silâhlı bir topluluk ve müstakil bir örgütlenme oluşturmaya başlar. Bu ismi de Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem'den rivâyet edilen, «Aden Ebyen'den oniki bin [kişi] çıkar; Allah'a ve Resûlü'ne [yani İslâm'a ve Müslümanlara] yardım ederler; onlar Benimle onlar arasındakilerin en hayırlılarıdır» meâlindeki hadîs-i şerîften bereketlenmek gâyesiyle verir.

Belli sayıda bazı erler, bunların yaklaşık ikiyüz kişiye ulaştıkları da söylenir, onun etrâfında toplandığı zaman ise silâhını alır ve adamlarıyla birlikte engebeli, dağlık bir bölgeye gider. Yemen hükûmetine karşı cihâd seferberliğini başlatmak gâyesiyle burada kendisi ve cemâati için bir kamp kurar. Kendisi hakkındaki haberler bizlere 1998 yılı ilkbaharında Afganistan'da ulaşmıştı. Bunun, nice zamandır özlemini çektiğimiz Yemen'deki o cihâd meşalesini tutuşturacak bir başlangıç olmasını gözlüyor, öyle umuyorduk.. Âh o Yemen ki Ali Abdullah Sâlih gibiler kendisine hükmetmezden evvel ve bu topraklardaki daveti, şu günlerde gördüğümüz, o gibi Uyanış önderleri üstlenmezden evvel bahtiyar olan bir Yemen'di.

Gel gör ki, adına Uyanış denilen hareketin büyük davetcileri ve meşâyıh-ı izâmı, devasa çabalarını, kendisini bu yoldan geri çevirmeye iknâ üzerinde yoğunlaştırır, yolundan dönmesi durumunda hükûmet tarafından kendisine mevki-makam, para-pul verileceği vaadinde bulunurlar. Ama o, bunu reddeder. Bunun üzerine Uyanış'ın muhtelif okullarından olan davetciler, onu yardımsız bırakıp/arkadan vurma ve onun destekçilerinden pek çok kişiyi hem dağdan indirme hem de o girişimlerinin faydasız olduğuna iknâ etme konusunda pek mühim bir rol oynar. Böylelikle o gençler onun etrâfından dağılıp gitmeye başlar. Kemmiyyet olarak bunların dağdan indirilmesinde en fazla etki gösteren ve bu yolda ona vurulan en büyük darbe ise bazı cihâdîlerden ve eski bazı Yemenli Afgan Arablar'dan gelir. Bunların öne sürdüğü gerekçe ise bu hareketin aceleye getirilmiş ve henüz daha olgunlaşmamış bir hareket olduğu ve bir plan-programının da bulunmadığıdır. İslâmcılar ile cihâdîlerden olup da ona nasîhat veren bu kimseler, el-Mihdâr'a katılmaları ve gayretlerini de o hareketin daha iyi bir istikâmette seyretmesi yolunda harcamaları gerekirken böyle yapmaz, [bunun tâm]

aksine, olumsuz bir tavır takınırlar. Birkaç farklı râviden bana ulaşan budur. Benim kanâatime göre ise onun o yola çıkışı hem kendileri hem de Yemen cihâd davâsı için [bulunmaz] bir fırsattı. Ama zâyi oldu.

● 1998 yazında Yemen hükûmeti, Yemenli gençlerden olan belli sayılarda bazı cihâdîleri, kezâ Arab kardeşlerden olup da o topraklara sığınmış bulunan cihâdîlerin [başka ülkelerden] sâir bazı erlerini tutuklar. Bunun üzerine Ebu'l-Hasen el-Mihdâr, hükûmete, o tutukluları serbest bırakması yolunda baskı yapmak üzere bazı yabancı turistleri kaçırır. Ne var ki hükûmet, -bu gibi yabancı turistleri çok defa kaçırmış ve bunu da kendi hedeflerine ulaşmak için yapmış olan- kabîle erlerine karşı takındığı uzlaşma yollu her zamanki âdetinin hilâfına hareket eder; bu fırsatı, o velîd hareketi bastırmak yolunda bir ganîmet bilir; bölgeyi kuşatma altına alır; ortalığı kızıştırdıkça kızıştırır; öyle ki bunu çatışma boyutuna kadar ulaştırır. Öncelikle birliklerinin başına öncüler olarak bazı davetcileri ve [bazı cihâdî] kardeşleri yerleştirir; bunları, dağdan indirebildikleri kadarını indirsinler ve onları teslîm olmaya iknâ etsinler diye ona karşı ileri sürer. Hasbunallah venimelvekîl.. Onlara karşı hükûmetin saldırısı başladığında ise Ebu'l-Hasen'in yanında kala kala sayıları onlu rakamlarla ifâde edilen az sayıda adam kalmıştır. Hem bunların hem de rehinelerin bazıları öldürülür. Afganistan'da olduğumuz sırada bu konuyla ilgili bize ulaşan -ve doğruluğu hakkında Allahu a'lem diyebileceğimiz- bazı haberlere göre Ebu'l-Hasen'in yanında olan kişiler, hükûmetin saldırıya geçtiği sırada rehineleri infâz etmeyi reddeder ve bunlardan ancak bir veya iki kişi öldürülür. Ebu'l-Hasen el-Mihdâr da ele geçirilir. İngiltere ve diğer bazı batılı devletler, Ebu'l-Hasen el-Mihdâr'ın idâmı için Yemen hükûmetine karşı şiddetli bir baskıda bulunma vazîfesini üstlenir. Bilahare 2000 yılı yazında [:5 Mayıs 1999'da hem arkadaşları hem kendisi hakkında] idâm fermânı çıkar [ve kimi rivâyetlere göre kurşuna dizilerek, kimi rivâyetlere göre ise boynu vurularak 1999 yılı Ekim ayında Ebyen'de öldürülür]. Allah, hem ona hem kardeşlerine rahmet etsin ve onları geniş cennet bahçelerinde ikrâmına mazhar kılsın. Yemen'e ise onların yerini alacak ve o topraklarda, aralarından Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem'in müjde buyurduğu o erler çıkıncaya kadar cihâd sancağını omuzlayacak sâlih erler bahşetsin.

Benim Yemenli Kardeşlerle İrtibâtım ve Bu Topraklardaki Cihâd Girişimiyle İlgili Mülâhazalarım:

Daha önce de arzettiğim gibi Yemen'de bir cihâd hareketinin tâm yerinde bir şey olacağına 1989 yılından beri kanâat getirmiştim. O günlerde Şeyh Üsâme'ye yakın idim ki kendisi o dönemlerde bana Yemen'deki cihâd plan-programının bazı yönlerini açmıştı. Kuveyt'i Kurtarma savaşı olarak bilinen Çöl Fırtınası savaşı akabinde Şeyh Üsâme'yi, Yemen'de mutlaka harekete geçilmesi gerektiğine ve bunun yerinde bir şey olacağına iknâ etmek için çabalayıp durdum. Nitekim Amerikalıların Yarımada'ya ayak basmaları sonrası ortam bunun için gerçekten de elverişliydi. Ayrıca Yemen'de yaşanan Anayasa Olayları meselenin diğer bir boyutuydu. Ama Şeyh

Üsâme, böyle bir şeyin [Yemen özelinde] İslâmî Uyanış'ın diğer sembol isimlerinin yardımı/desteği olmadan mümkün olmayacağını düşünmüştü.

● Yemenli bazı kardeşleri Afgan Cihâdı'nın ilk evresi günlerinden beri tanıdım ve ikinci evresinde Afganistan'a döndüğüm zaman ise Yemen'de yaşanan tecrübelere/ orada varlık gösteren girişimlere ayrı bir önem atfettim. Yemen'den bu topraklara gelmiş olan cihâdî gençlerin en bârizlerinden biriyle (ki kendisi Şehîd "Muhenned" 'At(e)ş idi) bunların tarihini yazmaya gayret ettim. Ama şehâdet onu tez elden alıp götürdü. Allah gani gani rahmet etsin.

● 1998 yılı ilkbaharı boyunca ve Ebu'l-Hasen el-Mihdâr'ın kıyâmı sonrasında ise onun arkadaşlarından olan bir kardeş bana, el-Mihdâr'ın hareketinden ve ona dâir umutlardan bahsetmişti. Nasîhat ve mâddî-manevî destek gibi yollarla mutlaka ona yardım edilmesi gerektiğini belirtmişti. el-Mihdâr'ın, benim Afgan Cihâdı günlerinden kalma ders külliyatımın bir kısmından ve Suriye Cihâdı Tecrübesiyle ilgili kitâbımdan bu uğurda yararlandığını ve bunların üzerinden kendi takîbcilerine eğitim yollu bazı dersler verdiğini bana bildirmişti. Dolayısıyla da böyle bir nasîhatin kendisi üzerinde olumlu bir tesîr bırakacağını söylemişti. Fiilen ben de Yemen'de [varlık göstermesi muhtemel bir] cihâdla ilgili nasîhatlerimin ve düşüncelerimin hulâsasını ihtivâ eden bir kaset kaydını ve yazılı bir mektûbu bu zâta verdim. O da bunları alıp götürdü ve mesajı ulaştırdı. Bunların el-Mihdâr'a ulaştığını bana telefon yoluyla bildirdi. Ondan sonra ben, belki kendisi bu uğurda cihâdî bir yol açar ve bu yol da bizleri çatışmanın merkezi Orta Doğu'ya, Yemen'den Hicâz ile Şâm diyârına kadar uzanan mukaddes hat üzerindeki o bölgeye yaklaştırır umuduyla intizâra koyuldum ve böyle bir haberin gelmesini bekleyedurdum. Nitekim emelim onun yanına varmak ve kendisine destek olmak yönündeydi. Ama çok geçmedi basın-yayın araçları bize, yukarıda hikâyesini hulâsa ettiğim felâketin haberlerini taşıdı.

● Ebu'l-Mihdâr'la birlikte o fâciaya şâhidlik edenler arasında olan bazı kardeşler, ilerleyen süreç içinde bilahare Kâbil'e geldi ve belli başlı bazı kişilerinden orada olup-biten hâdiselerin hulâsasını öğrendim. Ayrıca Suûdi Arabistan'ın bazı gazetelerinde o girişimle ilgili bazı haberler okudum. O haberler içre yer alan şu idi ki, devlet Ebu'l-Hasen el-Mihdâr'ın kampında, bizim o (hükûmetlerin ve onların arkasında olanların tuğyânını) "yıkıcı" düşüncelerimizi taşıyan bazı kitâblar ve kasetler ele geçirmişler. Ele geçirilen o kasetler arasında **Şeyh "Hâlid Zeynelâbidîn"**'in kasetleri de varmış.. Bu ise [bana ait] müsteâr bir isim olup Afganistan tecrübesi dolayısıyla verdiğim derslerimin kasetlerini yaymak yolunda kullandığım bir isimdi. Bu müsteâr isim ile Şehîd Ebu'l-Hasen el-Mihdâr Zeynelâbidîn'in künyesini birbirine bağladılar ki bu ise gayrı irâdî bir tevâfuktu. Yine o haberlerde, orada, benim "Suriye Cihâdı Tecrübesi" ile ilgili kitâbımın nüshalarını bulduklarına da yer vermişlerdi. Ebu'l-Hasen'i rahmetle andım ve öyle bir şeyin vukû bulması beni mesrûr da etti. Mevlâ Azze ve Celle'ye, onların ecrine bizleri de ortak kılması niyâzında bulundum ve de cümlemizi, dînlerini muhâfaza etmek uğrunda gurbet yollarını tutmuş olan gurebâ tâifesi içinde Havz-ı

Şerîf'inde buluşturması için duâ ettim. Muhakkak ki O bize yakındır, duâları bihakkın işiten ve keremiyle bu duâlara isticâbet buyurandır.

● Afganistan'da Tâlibân günlerinde Afgan Arablar'ın ikinci evresinde yaşadığımız tecrübemiz boyunca ise Yemenli bazı mücâhidler, Kâbil yakınlarında -hem hazırlık aşamalarını tamamlamak, hem küresel direniş fikriyyatını hem de Cihâdî Akım'ın minhâcını ve kültür mîrâsını yaymak için- kurmuş olduğum kampa gelip gidiyorlardı. İslâm âleminin o köşesinin benim nazarımdaki konumunun, kezâ cihâd ve direnişle ilgili umutlarım içre tuttuğu yerin önemi dolayısıyla sözkonusu bu gençlerle özel bir şekilde ilgilenmeye itinâ gösterdim. Nitekim bu konuda, "Mes'ûliyyetu Ehli'l-Yemen Ticâhe Mukaddesâti'l-Muslimîn ve Serevâtihim / **Müslümanların Mukaddesâtı ve Servetleri Karşısında Yemenlilerin Mesûliyyeti**" başlığını taşıyan bir araştırma da kaleme aldım. Yemen'deki cihâd konusuyla alâkalı bazı konuşmalarımı da kasetler hâlinde kayda geçirdim. Ayrıca bu çalışmaların o sâhaya ulaştığını, cihâdîlerin ve İslâmî kesimlerin elinde dolaşıma girdiğini bilahare öğrendim. Günlerin birinde ise bizlere Şehîd Ebu'l-Hasen el-Mihdâr'ın idâm edildiği haberi ulaştı.. Bu hâl karşısında son derece müteessir oldum... Cihâdını uzaktan uzağa bildiğimiz, Yemen içinde ve dışında pek çok cihâd ehli kişinin boynunda hakkı olan şehâmet ehli o yiğit mücâhid er adına [o şartlar altında] yapabildiğimiz tek şey ise kendi kampımızda onun için bir anma merâsimi düzenlemek ve insânları buna katılmaya davet etmek oldu. İdâm edilmesi hâdisesi dolayısıyla yapılan bu merâsimde onun yiğitliğine ilişkin hâtıralar yâd olundu; orada bulunanların cümlesi kendisine rahmet okudu. Uzaktan uzağa sevdiğimiz ve kendisini görme imkânına eremediğimiz o ere Allah gani gani rahmet etsin ve son menzilini geniş cennet bahçeleri kılsın. Yemen'e, kavli her hâlükârda doğru olan Sâdık u Emîn Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem'in müjde buyurduğu o hayırlı erlerin çıkışını getirecek, bu uğurda çalışıp da öyle bir hareketi bu topraklarda tesîs edecek erleri nasîb ve müyesser eylemesi de Allah Teâlâ'dan bir niyâzımızdır.

7.10- 1995'ten İtibâren Fas'ta Cihâdî Gruplar Oluşturma Çabaları ve "Fas – el-Cemâatu'l-İslâmiyye el-Mücâhide"nin Tecrübesi

● Daha önce de belirttiğim gibi İkinci Hasan'ın rejimi karşısında Şeyh Abdulkerîm Mutî'"in önderliğindeki "eş-Şebîbe [el-İslâmiyye] el-Mağribiyye / Fas [İslâmî] Gençlik Hareketi" eliyle varlık gösteren Fas'taki silâhlı cihâdî girişim, Arab âlemindeki erken dönem girişimlerden biridir. Dahası Çağdaş Dönem Cihâdî Akım'ın fikriyyatıyla ilgili erken dönem alâmetlerin doğuşunu da geçen bir harekettir. [Bu Eser hâricindeki] Eski bazı yazılarımda da zikrettiğim gibi Fas, şartlar ve veriler bakımından cihâdî bir direnişin verilerinin kendisi içre var olduğu, Orta Asya, Yemen, Cezâyir, Türkiye gibi Arab ve İslâm âlemi ülkelerinin az sayıdaki bazı ülkeleri arasında yer alır.

● Nitekim Mağrib-i Aksâ uçsuz bucaksız bir ülkedir; geçitleri zorlu ve engebelidir. Pek çok kırsal bölgeye ve sarp sıra dağlarına sâhibdir. Kıyıları da 3000 kilometreyi

aşkın bir uzunluğa ulaşır ve Cebel-i Târık boğazıyla hâkim bir hâl alır. Halkı ise açlık ve yoksulluk, sulta baskısıyla gelen despotluk gibi hâllerin en şiddetlisi altında inim inim inler. Yine bu halkın da cihâd ve direniş konusunda şanlı bir tarihleri, cenkle ve şecâatle dolu parlak bir geçmişleri vardır. Ayrıca bu halk -devletin, açılım politikaları ve turizm adı altında fuhşu yayması gibi hâller üzerinden onun bazı büyük şehirlerine sirâyet eden fesâdı bir kenârda tutacak olursak- mütedeyyin bir halktır ve İslâm onların arasında mevkiini ve kudsiyyetini hâlâ korumaktadır. Bu toprakların, kökenleri altmışların başına dayanan ve çağdaş dönem İslâmî Uyanış ile onun -selefîsinden İhvâncısına, hareket eksenli tasavvufî yapılarından cihâdîlerine varıncaya kadar- her türlü okulunun çoğu bileşenlerini bünyesinde taşıyan bir İslâmî Uyanışı da vardır...

...Sayıları çok olmasa bile Faslı bazı gençler de Afganistan'daki cihâda katıldı ve çok fazla bir problem yaşamadan da ülkelerine geri döndüler. Nitekim geberip giden 'dâhiye' İkinci Hasan'ın politikası, İslâmî Uyanışı uysallaştırmak üzere kucaklamak ve onu kışkırtmamak yolundaydı. Onun o politikaları, İslâmî Uyanış'ın içini, içerden boşaltmak, aynı şekilde onu Fas'ta yeni yeni neşet eden müzeyyef demokrasi alanlarına sokmak noktasında büyük bir başarı sağladığını isbât etti; yine o topraklardaki büyük davetcileri de tedîb zindânları, göz hapsi kapsamında zorunlu ikâmet şartları ve meclis koltukları arasında gidip gelen hâllere dûçâr kıldı. İnkâz Hareketi'nin/İslâmî Selâmet Cebhesi'nin başarılarının bastırılması sonrasında Cezâyir'de varlık gösteren çağdaş dönem cihâdî direnişin patlak vermesinin hemen akabinde Fas toprakları Cezâyirli Afgan Arablar'ın çoğunun kendisi üzerinden ülkelerine giriş yaptıkları ana geçit oldu. Fas devleti ise ilk elde bunu [o dönem itibâriyle] Cezâyir hükûmetinin, Batı Sahra'nın, bağımsızlık kapsamında, Fas'tan ayrılması çağrısında bulunan ayrılıkçı Polisario Cephesi'ne destek vermesine bir karşı tepki olarak görmezlikten geldi. Bu yüzden Fas'ın doğu tarafında ve er-Rîf bölgesinde bazı hücreler oluşturuldu. Bunlar geçiş işleri, Avrupa'dan silâh nakliyyatı ve Cezâyir'in batısında yer alan mücâhidlere lojistik destek sunulması gibi noktalarda pek çok hizmetlerde bulundu. Bu ise -daha önce hikâyesini aktardığımız gibi- "el-Cemâatu'l-İslâmiyye el-Musallaha"nın içindeki elikanlı liderlerin o hareketin başına musallat olmasından önceydi.

● Böylece ve bir yandan Faslı Afgan Arab Mücâhidlerin tecrübesinin etkisi, diğer yandan da Cezâyir tarafından esip gelen rüzgârların tesîriyle, -Kuzey Afrika, Avrupa, bilhassa Fransa gibi bölgelerde İslâmla ilgili meseleleri takîb eden stratejik araştırma merkezlerinin de tahmîn ettiği gibi- Fas'ta cihâdî bir hareketlenmenin nüveleriyle ilgili emâreler görünmeye başladı. Nitekim o merkezler, Kuzey Afrika'da bir İslâmî devrim hareketinin, öncelikle Fas'tan harekete geçeceğini tahmîn etmişti. Şahsen ben de Fransa merkezli bazı raporları okumuştum ve bu raporlarda, onların, böyle bir hareketlenmenin Fas'tan önce Cezâyir'de başlaması karşısında yaşadıkları dehşeti ifâde ettiklerini görmüştüm.

● Bazı kimseler eliyle olgunluktan mahrûm birtakım cihâdî çabalar varlık gösterir ve bunlar, bazı yabancı turistleri vurmaya yönelik veya pek nâdir bazı operasyonlar

kapsamında Fas'taki -siyâsî, iktisâdî, basın-yayın eksenli nüfûz merkezlerine hâkim olan ve Fas'ı İsraille uyum-uyuşma yolunda harâretli adımlar atmaya doğru sürükleyen- azınlık Yahûdî kesimin üyelerini hedef alan şeylerdir.

● Doksanların ortalarından itibâren ise cihâdî hücreler ve hem Fas içinde hem de dışında örgütlenme nüveleri oluşturma yollu bazı ciddî girişimler varlık gösterir. Hiç kuşku yok ki Cihâdî Akım'ın rüzgârlarının kuvvetli bir şekilde Fas üzerinde esmesi Cezâyir Cihâdı'nın gölgesi altında olur. Aynı şekilde, babası geberip gittikten sonra onun yerine veliahdı olarak Kral Altıncı Muhammed'in yönetime gelmesiyle birlikte Yahûdîlerle uyum-uyuşma adımları ve haçlı batılılaştırma hareketi ciddî ve açık bir hâl alır [ki bunun da bu konuda ayrı bir etkisi bulunmaktadır].

● Doksanlı yılların ortalarında.. Cihâdî Akım mensûbu bazı Faslı gençler, Fas'ta faaliyyette bulunmak üzere cihâdî bir örgütlenmenin nüvelerini oluşturmayı başarır. Göründüğü kadarıyla bunun ilk kıpırdanışları bazı Avrupa ülkelerinde yaşayan Faslı göçmen çevreler arasında olur ki bunlar arasında Faslı bazı Afgan Arablar da vardır. Ondan sonra bu, diğer bazı ülkelere de intikâl eder. Bu arada şunu belirtelim ki Faslı göçmen unsurlar Avrupa'da büyük bir kesim oluşturur. Belki de sayıları beş milyon göçmeni bulur ve ekseriyyetinin asıl göç merkezleri ise Fransa, Belçika, Hollanda ve Orta Avrupa gibi bölgelerdir. Beri tarafta azımsanmayacak bir kesim ise sâir Avrupa ülkelerinde bulunmaktadır. İşte sözü geçen o cemâat/örgütlenme, yöntem[in]e dâir bir metni ve birtakım yazılı materyalleri, gizliliğe daha yakın bir sûrette yayınlar ve bunları Avrupa'daki göçmen çevreler arasında yayar. Bunlar, dar bir çerçeve içinde Fas'ta da dağıtılır. Benim de bu yazılı metinlerden bazılarını inceleme imkânım oldu ki toplamda, Cihâdî Akım'ın -o dönemlere mührünü vurmuş olan- yöntemine paralel bir çizgi taşıyordu.

● Tâlibân döneminde Afganistan'da İslâm Emîrliği kurulduğu ve Avrupa'da olan cihâdîlerin pek çoğu bulundukları merkezlerden ayrılıp bu topraklara geldiği zaman ise bu grup, Afganistan'da kendisine ait bir kamp kurdu ve bazı misâfirhâneler açtı; askerî kulvarda ve eğitim ekseninde kapsamlı bir hazırlığa başladı. Avrupa'dan veya bizzât Fas'tan gelen kadroları eğitmek ve hazırlamak da buna dâhildi. Umut vaad eden bir hareketti. Bu Mağribli mücâhidler de -aynen diğerleri gibi- Afganistan İslâm Emîrliği'ne destek vermeye ve onun yanında durmaya çalıştı. 11 Eylül olaylarının artçıları dönemi geldiği zaman ise hem kendilerini hem de İslâm Emîrliği'ni müdâfaa savaşına dalmış olan topluluğun içinde onlar da vardı. Onlar da bu ibtilâdan kendi nasîblerine düşeni yaşadılar. Kimisi şehîd oldu kimisi esîr edildi. Geriye kalanlar ise o hendeklerden kurtulan az sayıda kesimle birlikte şuraya buraya dağıldı. Allah'tan niyâzım onlara hıfz u inâyet buyurması ve kendilerini muvaffak kılmasıdır. Kuşkusuz aralarında hârika örnekler bulunmaktaydı.

● 2003 yılı sonlarında ise basın-yayın araçları, Dâru'l-Beyzâ/Kazablanka'da vukû bulan ve bazı batılı mihrâkları hedef alan büyük patlamaların haberlerini yayınladı. Denildiğine göre bunları istişhâdî erler gerçekleştirmişti. Haber ajansları, hâdiseyi

Fas hükûmeti kaynaklarına dayanarak tek bir anlatım üzerinden aktarmış ve bunu, adına "es-Selefiyye el-Cihâdiyye" dediği kesime nisbet etmişti. Aynı şekilde haberler, bu olaylardan sorumlu kişinin, tekfîrciler -diye betimledikleri kimseler- arasından biri olduğuna yer vermişti. O basın-yayın araçlarının iddiâ ettiği kadarıyla mesele buydu. Bunları daha fazla tedkîk etme, konu hakkında daha fazla malûmata ulaşma imkânı bulamadım.

● Ama bu konuyla ilgili asıl zikredilmesi gereken boyut, Fas güvenlik birimlerinin -hakkında güvenilebilecek anlatımlara ulaşma imkânı bulamadığım- sözkonusu bu olaylar çerçevesinde/bunları bahane ederek "Selefî Cihâdî Akım" adıyla bilinen olgu kapsamında yüzlerce genci tutuklamasıydı. Fas mahkemeleri, bu gençler hakkında pek çok hüküm verdi ki bu hükümlerin bazıları idâm kararıydı bazıları ise uzun yılları kapsayan hapis cezâları.. Ayrıca güvenlik birimlerinin bu saldırı hamlesi esnâsında, o olaylarla herhangi bir alâkası olmayan Fas'ın en bâriz selefî ve cihâdî davetcilerinden bazıları da tutuklandı. Görünen şu idi ki, bütün bu şeyler, cihâdî bir hareketin varlık göstermesi için her türlü imkânı bağrında taşıyan ve öyle bir tâğûtî hükûmet tarafından idâre olunan o talihsiz ülke içinde ileride varlık göstermesi muhtemel herhangi bir cihâdî olguyu/hareketi erkenden bastırma operasyonlarıydı. Arab ve İslâm âlemi hükûmetlerinin, zulüm ve baskı anlamında en despotlarından, kezâ Yahûdîler ve Hırıstıyanlar gibi İslâm düşmanlarına en fazla uşaklık edenlerinden olan o tâğûtî hükûmet böylece yapacağını yaptı.

● Şahsımla ilgili boyuta gelince: Fransa'da ikâmet ettiğim günlerden beri orada, akabinde İspanya ve sonra İngiltere'de Faslı pek çok kardeşle dostluk ve kardeşlik bağlarım oldu ki Faslılar hem bu ülkelerde hem de batıdaki İslâmî Uyanış çevreleri arasında epeyce bir yoğunluğa sâhibdiler. Yine Faslılar arasından, kendilerini ihlâs, safiyyet ve içten içe kaynayan bir hamâsetin mütemeyyiz kıldığı fevkâlede kadrolardan olan pek çok kişiyi tanıma imkânım oldu. Kendi halklarının, geberip giden "İkinci Hasan" adlı o Firavun'dan, onun sonrasında o maskara oğlu ve şimdiki Kral "Altıncı Muhammed"den, bunların sülâlesinden, Mağrib'de Müslümanların bağrı üzerine bir hançer gibi kurulu o rejimlerinden çektiği acıların izleri bunların da yüzüne yansımış, ayrıca bu hâl, cihâd ve bu uğurda faaliyyet yönlü rağbetlerine de etki etmişti.

● Afgan Arablar'ın Afganistan'daki ikinci evreleri döneminde de bunlardan pek çok kişiyle, özellikle de yeni yeni kurulmuş olan "el-Cemâatu'l-Mücâhide Fi'l-Mağrib" cemâatinden olan gençlerle tanıştım. Bunlar, hamâsetle ve herhangi bir verim ortaya koymak, bir katkı sunmak kaygısıyla yanıp tutuşan gençlerin birer sadâkat timsâli gibiydiler. Onların gelecek vaadeden bu girişiminden pek ümidvardım. Ama Allah'ın kaderi kendilerini Afganistan'da buldu ve 11 Eylül'ün ateşten hendekleri onların pek çok kadrolarını alevleri arasına alıp yuttu. Direnip de geride kalanlar ise sürgünler hâlinde ve dînlerini muhâfaza uğrunda gurbet yollarını tutmuş o kervâna katılmak üzere yeryüzünün şu veya bu bölgesine dağıldılar. Allah hem onların hem de bütün Müslüman kardeşlerinin yaptıklarını [Dergâh-ı İzzetinde keremiyle] kabûl buyursun.

● Bu makâmda kendilerini her türlü hürmet ve takdîrle anmam, kezâ şükrânlarımı kayda geçirmeyi unutmamam gereken bir kesim var ki onlar, Irâk savaşında, Aznar liderliğindeki sağ kanat partinin hükûmette olduğu günlerde, Amerika ve İngiltere'ye ilhâken orada/üçlü ittifâkın üçüncü ayağını oluşturan İspanya Devlet Ordusu'nun Irâk topraklarından çekilip çıkması sonucunu doğuran, mükemmel bir katkı ve üstün bir uygulama olan efsânevî operasyonun sâhibi Faslı bazı mücâhidlerdir. O eşsiz yiğit gençlerin hangi cemâate mensûb olduklarını tahkîk edememiş olsam bile yine de İslâm Ümmeti'nin tamâmı, istişhâdî erlerden oluşan o zümreye minnet borçludur. Haçlı-Amerikan ittifâkının çatırdamaya başlaması, kırılmaya uğratılması şerefi de en başta onlara aittir. O operasyonu, efsânevî sonuçlarına kadar takîb eden bir kimse, kerem ehli o Müslüman Mağrib-i Aksâ halkının, ne gibi velûd potansiyeller taşıdığını ve şanlı İslâm tarihi boyunca Ümmet-i İslâm'ın Mağrib bölgesinde cihâd sancağını taşımış olan ulu ecdâdına lâyık bir millet olduğunu nasıl isbât ettiğini görüp anlar.

7.11- Şehîd Ebû Âişe el-Lubnânî Komutasında Lübnânlı Afgan Arablar'ın en-Nebatiye Dağlarındaki Tecrübesi (1999)

Afgan Arablar'dan olan Lübnânlı mücâhidler, farklı ülkelerden Afganistan'a gelen az sayıdaki uyruklar arasında yer almaktaydı. Bunlar, sâha eksenli katılımlarına ek olarak nezâket ve güzel ahlâk ile öne çıkan kimselerdi. Ayrıca kendi ülkelerine çok fazla bir sorun yaşamadan dönebilen uyruklar arasındaydı. Bunlardan bazıları, yine bunlardan küçük bir grubun, Lübnân'daki -ismini kurucusuna nisbetle alan "Ahbâş Hareketi" adlı- sapkın/şâz dînî hareketin lidelerinden birine düzenledikleri suikasd sonrasında tutuklanma, sorgulanma, hapse mahkûm olma gibi hâllere marûz kaldı. Öldürülen kişi ise Lübnân parlamentosunda parlamenter biriydi. Lübnânlı kardeşlerin aktardığına göre Ahbâş Hareketi, Suriye istihbâratına Lübnân topraklarında büyük hizmetler sunan, Müslüman gençlere zarar veren, kezâ düşmanlıkla öne çıkan, Ehl-i Sünnet'in ve cihâdîlerin gençlerini mescidlerinde habire koğuşturup duran ve onlara eziyyette bulunan bir harekettir. O hâdiseyi müteâkiben sözkonusu o grup tutuklanır; haklarında idâm karârı çıkarılıp uygulanır. Bu da o grubun üyelerinin, mahkemede, kezâ gazetecilerin önünde ve idâm işlemi öncesinde yaptıkları açıklamalar üzerinden serdettikleri, eşine az rastlanan kahramanca tavırları ve sebâtları sonrasında vukû bulur. Nitekim Ehl-i Sünnet kesimler, onların o tertemiz bedenlerini, Ehl-i Sünnet'in muhtelif hareketlerinin vahdetini tecessüm ettiren görkemli bir kalabalık eşliğinde uğurladılar.

● Ondan sonra o grubun bazı ferdleri, kendi selefî cihâdî fikriyyatlarına davette bulunma faaliyyetlerini, Lübnân'ın çeşitli bölgelerinde, özellikle de Lübnân'ın kuzey bölgesi Trablus(şâm) şehrine yakın yerlerde ve en-Nebatiye dağlarında sürdürürler. Kendi tasavvurları doğrultusunda hedefleri ise Emîrleri "Ebû Âişe el-Lubnânî" kardeşin resmettiği kadarıyla, Ehl-i Sünnet gençleri için Lübnân'da Şerîat'ı hâkim kılma hedefi taşıyan İslâmî bir kıyâmı husûle getirme yolunda çalışacak veya en azından

Lübnân'da Ehl-i Sünnet için bir kuvvet oluşturmak yolunda gayret sarfedecek cihâdî bir hareket kurmaktır.

● Allah rahmet etsin "Ebû Âişe el-Lubnânî" kardeş[imiz], Afgan Cihâdı günlerinin kıdemli Afgan Arablar'ından biriydi. Amerika Birleşik Devletleri'nde bir göçmen iken bilahare oradan Afganistan'a gelmişti. Afgan Cihâdı'nın nihâyete ermesi sonrasında Amerika'ya dönmüş ve oradan da -yüreğinde Ehl-i Sünnet için Lübnân topraklarında yerel bir cihâdî hareket kurmakla alâkalı düşünceler ve umutlar taşıyarak- Lübnân'a geçmişti.

● Afgan Cihâdı günlerinde hem onunla hem de onun bazı kardeşleriyle sâhib olduğumuz dostluk ve işbirliği bağları dolayısıyla ilerleyen süreç içinde de onlardan bazılarıyla -arada bir de olsa- süregelen bir irtibâtım kalmıştı. Bu da bana onların hedeflerini gözlemleme imkânı sunmuştu. Ayrıca arkadaşlarımdan biriyle kendisine bir mektûb da göndermiştim. O arkadaş gidip kendisiyle görüşmüş, bu konuyla ilgili görüşlerimi kendisine aktarmıştı. Kendisine, bu konuyla ilgili düşüncesinin, coğrâfya, siyâset, tarih ve vâkıa-i hâl ile ilgili verilere ters bir yönde seyrettiğini; Tâlibân dönemi Afganistan ortamından daha fazla istifâde etmek, kuruluş ve hazırlık aşamalarını peyderpey sürdürmek üzere buraya geri dönmeye çalışmalarının kendileri hakkında daha iyi olacağını iletmiştim. Aynı şekilde Lübnân'ın politik, demografik ve bölgesel verilerinin, onun -bana [pek de] yerinde değilmiş gibi görünen bu- düşüncelerine izin vermeyeceği, buna uygun olmadığı yönlü bakış açımı da kendisine iletmiş ve cihâdî plan-programının dâiresini, Yeni Dünya Düzeni ile Müslümanlar arasında yaşanan mücâdelenin ulaştığı küresel boyutu da göz önünde bulunduran bölgesel çaplı daha geniş bir düşünce doğrultusunda geliştirmeye çalışması tavsiyesinde bulunmuştum. Ama o -Allah rahmet etsin- kendi plan-programına iknâ olmuş ve bunda ısrârcı bir tavır izhâr etmişti. Bana da -özetle- şu mesajı göndermişti: Siz Suriye'de denediniz. Kardeşlerimiz de Mısır'da, Libya'da ve Cezâyir'de denedi. Bırakın biz de Lübnân'da deneyelim.

● Göründüğü kadarıyla, kısa bir müddet sonra birli rakamlardan onlu rakamlara doğru bir artış yaşayan hareketinin destekçilerinin yoğunluğu, kendi kendilerine olan güveni arttırdı ve onları alenî sayılabilecek bir şekilde hareket etme noktasına taşıdı. Nitekim bölge ahâlisinden olan bazı kişiler, onların dağlardaki varlığını bildiklerini ve bundan haberdar olduklarını, bazılarının ise uluorta denilebilecek bir şekilde hareket ettiğini rivâyet ettiler. Zâten çok geçmedi Lübnân ordusu bölgeyi abluka altına aldı. Çatışmalar başladı ve birkaç gün sürdü. Denildiği kadarıyla Suriye ordusunun bazı birimleri de bu çatışmalara katıldı. Bu çatışmaların sonucu ise o kardeşlerden elliye yakın kişinin şehîd edilmesi oldu ki bunların arasında, Allah rahmet etsin Ebû Âişe ve onun eski Afgan Arablar'dan olan bazı önde gelen kardeşleri de vardı. Ayrıca onlarla *irtibâtlı* diğer bazı kişiler ise Lübnân'ın çeşitli bölgelerinden alınıp tutuklandı. Bazı kardeşlerden ve basın-yayın araçlarından öğrendiğim kadarıyla ki Allah, tutuklanan o kimselerin cümlesine kurtuluş ve o pâk şehîdler[in]e de gani gani rahmet etsin.

Orta Asya'daki En Bâriz Çağdaş Dönem Cihâdî Girişimler

7.12- Tacikistan'daki Cihâd Tecrübesi (1992-2000)

● Afgan Cihâdı'nın Sovyetler Birliği karşısında elde ettiği zaferlerle birlikte Orta Asya'daki Müslümanların -kendilerine tiranlık eden ve dînlerini yaşamalarına yasak getiren Rus işgâlinin boyunduruğundan kurtulmak yolundaki- umutları yeşermeye başladı. Afganistan'ın kuzey bölgesindeki Fars veya onların ifâdesiyle Tacik azınlık, Sovyetler Birliği'ne karşı yürüttüğü mücâdele dönemleri boyunca, direniş tohumları ile cihâd şulesinin, Ceyhûn Nehri'nin ma-verâsına kadar ulaşmasına katkı sağladı. Aynı şekilde Afgan Cihâdı'nın belli başlı bazı hizibleri, en başta ise Hizb-i Cemiyyet-i İslâmî ve önderliğini Hikmetyâr'ın yaptığı Hizb-i İslâmî gibi hareketler, bu uğurda bazı çabalar sarfetti ve Tacikistan İslâmî hareketinin nüvelerinden olan gizli hücrelere, onları cihâd yolunda harekete geçirmek için Mushaflar ve tercüme edilmiş dînî [bazı] kitâblar göndermek gibi yollarla katkı sunmaya çalıştılar.

● Sovyetler Birliği çöktüğünde ise Afganlardan ve Afgan Arablar'dan olan muhlis mücâhidlerin büyük rüyâsı, Moskova'ya karşı cihâdı sürdürmek üzere Ceyhûn Nehri'nin ötesine geçmekti. Bazılarının, Kızıl Ordu'nun çekilmesi sonrasında yaptığı da zâten bu oldu. O Kızıl Ordu ki, Afganlara acının bin türlüsünü çektirdi; onları katliâmlara boğdu ve ülkelerini tamâmen harâb etti; ondan sonra ise çekilip gitti. Onların çekildiği süreç içinde Afgan hiziblerinin bazı liderleri, özellikle Burhâneddîn Rabbânî ile Ahmed Şâh Mesûd, ülkenin selâmetini koruma noktasında utanç verici aşağılık bir rol oynadı. Ama [her hâlükârda] Arab, Afgan ve Tacik mücâhidlerden bazı kişiler, doksanlı yılların başından yirminci yüzyılın sonlarına kadar sürecek olan coşkun bir cihâdî girişimin ilk öncüleri olmak üzere Ceyhûn Nehri'ni geçtiler...

Tacikistan Cihâdı tecrübesiyle ilgili çok detaylı bilgilere sâhib değilim. Bildiklerim ise bu konuyla ilgilenen bazı kişilerden edindiğim malûmatlara dayanmaktadır.

● Özeti ise şudur: Mücâhidler, Tacikistan'ın geniş bazı bölgelerini özgürleştirmeyi başarır. Bu bölgeler, Tacikistan'ın Afganistan ve Özbekistan sınırı boyunca uzanan bazı bölgelerdir. Doksanlı yılların başında ise bizzât başkent Duşanbe'nin kapılarına dayanırlar. Öyle ki ülkenin Rusya tarafından desteklenen komünist rejimi fiilen düştü düşecek bir tehlike karşısında kalır. Bu davâ özelinde faaliyyet gösteren sözkonusu o **mücâhidlerin tanıklığı**na göre Rus istihbârat servisi "**KGB**", son ânlarda bu meseleye müdâhil olur ve meşhûr Afgan [/Tacik] komutan **Ahmed Şâh Mesûd**'u ve başkan [B.] **Rabbânî**'yi, o mücâhidlerin Afganistan'ın kuzey bölgesindeki geri cebhe üslerine ihânete iknâ eder; ayrıca onları Başkent dolaylarından çekilmeye zorlar. İşte bu aşamadan sonra Tacikistan yönetimi râhat bir nefes alır. Bir sonraki darbe ise bizzât Tacikistan İslâmî Hareketi ve onun önderi [Seyyid **Abdullah**] **Nûrî** eliyle gelir. Abdullah Nûrî gidip Moskova'da "Yeltsin"le görüşür. Bu arada onun Yeltsin'le sıcak bir şekilde tokalaşırken çekilen görüntüleri televizyon ekranlarına yansır. *Velhâsıl*

Moskova gözetiminde Tacikistan hükûmeti ile "[Seyyid Abdullah] Nûrî önderliğindeki **İslâmî Nahza Hareketi** arasında bir uzlaşma antlaşması yapılır. Bu antlaşma uyarınca Nahza Partisi, meclisteki bazı ~~bakanlıkları ve~~ koltukları teslîm alır. Böylece [ve buna mukâbil] Nahza Partisi de Başkent muhâsarası içinde yer alan askerî kanadını askıya alır. Bu hâl, Taciklerle Özbeklerden, izâfeten Orta Asyalı bazı mücâhidlerden oluşan cihâd hareketinin safları içinde bir çatlak oluşturur. Nitekim o cihâdî hareketin önderliğini büyük **Mücâhid Özbek Cuma Bay** yapmaktaydı ve o aşamadan sonra kendisiyle birlikte olanlarla beraber dağlara çekilip savaşı devâm ettirdi. Ta ki hem silâhlarıyla hem de geriye kalan erleriyle birlikte Afganistan'a çekilmesini ve Tâlibân yönetimine ilticâ etmesini garanti altına alan bir uzlaşma antlaşmasına imzâ atmaya mecbûr kalıncaya kadar. Bu ise 2000 yılında vukû buldu; o tarihte Afganistan'a geldi; Özbek mücâhidlere ve onların -1998 yılında Muhammed Tâhir Cân'ın önderliğinde kurmuş oldukları, adını da "Özbekistan İslâm Partisi" koydukları- hareketine katıldı. Böylelikle nitelikli bir cihâdî hareketin perdelerini kapatmış oldu. Bu hareketin tarihini yazmak ise o dönemlerde onu yakından görüp-yaşayanların boynunda bir emânet olarak kalacaktır.[1]

7.13- Özbekistan'daki Cihâd Tecrübesi (1998-2001)

Özbekistan, İslâm'ın Orta Asya'daki çarpan yüreği olarak kabûl edilir. Bu topraklardaki Müslümanlar, kendilerinin ve ecdâdlarının dîni olan dîn-i İslâm'ı, gizli hücreler yoluyla korumayı başarır. İslâm'ı gizli bir şekilde öğreten o hücrelerden Özbekistanlı ve ona mücâvir Sovyetler Birliği cumhûriyyetlerinden binlerce hâfız ve ilim talebesi çıkar. Özbekistan'ın nüfûsu, 25 [2017 yılı itibâriyle 32] milyonu aşmaktadır. Buhara,

---

1 [Bu konuda tavsiyeye şayan ilk eserlerden biri, Müellif'in yol arkadaşlarından ve 1979 yılında Afganistan topraklarına ilk ayak basanlardan olan Mustafa Hâmid'in "**Cihâdu Mâ Beyne'n-Nehreyn - Meşrûu Tâcikistân / İki Nehir Arası Cihâd['ın Hikâyesi] - Tacikistan Projesi**" adlı eseridir. Eser o süreci nisbeten iyi bir şekilde irdelemektedir. Onun şu notunu burada kaydetmeden geçemeyeceğim: "Kahramanları Ahmed Şâh Mesûd dolayımında Taciklerin yaşadığı fâcia gerçekten de çok büyüktü. Çünkü cihâdlarının başarısızlığa uğramasında ve kendi ülkelerinin rejimine, bölgesel ve beynelmilel bir pazarlık kapsamında satılmalarında baş aktörün [bizzât] Ahmed Şâh Mesûd olduğunu çok geçmeden anlamışlardı." // **Tâcikistân Cihâdı**'nın, yolun sonunda tamâmen sönükleşmeyi getiren bir çıkmazın içine sokulmasında başat rolü oynayan ve o garîbleri yurtlarından çıkmaya bin pişman edenler ise **Ahmed Şâh Mesûd**, **Burhâneddîn Rabbâni**, bunların Kuzeyli kâtilleri ve de Îrân'dır. Ayrıca Şâh Mesûd'un bir hempası olarak da "**Komutan Rıdvân**" denilen ve o Nahza Hareketi'nin sözümona cihâd hareketinin başı olan ve birçok mücâhidi katleden hâindir. Seyyid Abdullah Nûrî'nin bile kendisine söz geçiremediği bir hâin..! // Beri tarafta şu da mutlaka kayda geçirilmelidir: **Tâlibân**'ın, Tacikler, Özbekler, Türkistanlılar başta olmak üzere oraya hicret etmiş diğer Müslümanlara nasıl mihmândarlık ettiği, cânları bahasına onları nasıl koruyup kolladığı, başlıbaşına ele alınması gereken bir dosyadır. Çünkü adına Müslüman denilen ülkelerde Müslümanlar âdeta bir av metâı hâline getirildiğinde, onlara, Müslümanca ve erkek gibi mihmândarlık yapan sadece onlardı. Her türlü değerin ayakaltı edildiği şu modern çağda, bizlere, o kadîm **Kandaharlı Misâfirperverliği**'ni tekrâr hatırlattıkları ve bunu mitolojik bir öğe hâline gelmekten kurtardıkları için onlara müteşekkiriz. // Müellif ise meseleyi güzel bir şekilde özetlemiştir. Mtrcm.]

Taşkent, Semerkant ve Tirmiz gibi İslâm'ın büyük tarihî medeniyet merkezlerinden bazıları bu topraklardadır.

● Bu topraklardaki İslâmî Uyanış, Sovyetler Birliği dağılana kadar gizli bir hareket olarak kalır. Adına açılım dönemi denilen olgu yüzünü gösterdiğinde ise komünistler bu topraklarda demokrasi[nin demokratları] kisvesine bürünür. Ülkenin başkanı, eski komünist parti üyesi Kerimov'un da işbu demokrasi tavrıyla arzıendâm ettiği gibi ki, zâten kendisi, Ruslara olan bağlılığını ve dostluğunu, bilahare Amerikalılara dostluk ve bağlılığa evirerek hem ülkenin Devlet Başkanı hem de ülke içindeki Demokrat partinin[/partilerin] lideri hâline gelir [Allah ateşini bol etsin, Mtrcm.].

● İşbu Kerimov, 1990 yılından itibâren henüz boy atmış olan İslâmî Uyanış hareketini bastırmış ve onlara karşı bir savaş başlatmıştı. Bu durum, onlardan binlerce kişinin komşu ülkelere hicret/göç etmesine neden olmuştu. 1995 yılından sonra ise bu muhâcir mücâhid gençlerin bazıları Çeçenistan topraklarına yönelmişti. Nitekim Şehîd Mücâhid Hattâb kardeş[imiz], cihâd meşalesini Kafkaslar'da, Orta Asya'da ve [eski] Sovyet cumhûriyyetlerinde tutuşturmak için uzun vadeli bir plan-programın hazırlığı içindeydi. Beri tarafta yine o Özbekistanlı muhâcirlerden olan büyük bir grup Tâlibân döneminde Afganistan'a gelmişti. Diğer bazıları ise Tacik mücâhidlerin ve onların -Allah rahmet etsin- Özbek komutanı Cuma Bay'ın kâfilesine katılmıştı. Diğer bazı gruplar cihâdî bir intifâda için hazırlıkta bulunmak üzere Özbekistan içinde gizlenme yoluna gitmişlerdi.

● Tâlibân'ın mihmânı olarak Afgan topraklarına gelen grubun önderliğini, Teblîğ Cemâati'nden olan genç davetcilerden biri [Allah rahmet etsin Tâhir Cân] üstlenmişti. [**Muhammed Tâhir Cân**] Kerimov rejimi karşısında geniş çaplı cihâdî bir kalkışma plan-programını hamâsetle taşıyan biriydi ve yıldızı da Devlet Başkanı Kerimov'un -kalabalık bir kitleye yaptığı [görüntülü bir] merasim konuşması esnâsında- karşısına dikilmesi sonrasında parlamıştı. [Tâhir Cân], onların plan-programını benimseyen ve bunu Afganistan'ın kuzey bölgesinde önemli bir destek olarak gören Emîrü'l-Müminîn Molla Muhammed Ömer'e biat etmişti ki zâten Afganistan'ın kuzey bölgesinde büyük bir Özbek ve Türkmen kesim yaşamaktadır. Ayrıca bunların nüfûsu yaklaşık olarak 5 milyona ulaşmaktadır.

● Afgan Arablar'dan olup da Özbeklerin cihâdî plan-programına/hareketine itinâ gösteren bazı kimselerle yapılan işbirliği, kezâ Tâlibân tarafından sağlanan cömertce bir desteğin eşliğinde, Muhammed Tâhir Cân önderliğindeki Özbek hareketi hızlı bir şekilde gelişmişti. Nitekim ilk elde Afgan Arablar'dan olan bazı [askerî] eğitmenlerin eli altında yetişen, sonra kendi imkânlarını daha bir ilerletip geliştiren ve ilerleyen süreç içinde [askerî] eğitim ve silâhlanma anlamında Tâlibân'a en fazla destek veren gruplardan biri hâline gelen -gençlerden müteşekkil- yüzlerce güçlü savaşçı onun komutası altında bir araya gelmişti.

● [Efsânevî Özbek Komutan] **Cuma Bay**, Tacikistan'dan çıkışı sonrasında Tâhir Cân'a katılmış ve ona, Özbekistan'da cihâd üzerine biat etmişti. Bilahare onun nâibi,

askerî sorumlusu ve sağ kolu olmuştu. Ondan sonra Özbekistan sınırındaki Özbek mücâhidleri organize etmek üzere geri dönmüştü ve ikinci bir kez Tacikistan'a giriş yapmıştı. Fakat bu girişimi açık edilmiş ve neredeyse yanındaki bütün adamlarıyla birlikte Kırgız ordusu tarafından öldürüleyazmıştı. Ama Japonlardan ve sâir yabancılardan oluşan uzman bir grubu kaçırmayı başarmış ve yapılan birtakım müzâkereler sonucunda aldıkları yaklaşık 5 milyon dolar gibi bir fidye karşılığında onları serbest bırakıp gerisin geri Afganistan'a dönmüşlerdi! Bu da o hareketin Tâlibân nezdindeki istihkâkını/itibârını arttırmıştı.

● 1999 yılı sonlarında Çeçenistan'dan çıkan ve Özbekistan'a geçiş yapan Özbek bazı mücâhidler, oradaki gizli bazı gruplarla işbirliği de yaparak Özbekistan'daki bazı devlet yapılarını hedef alan birkaç bombalama eylemi gerçekleştirmişlerdi. Devlet ise bu eylemlere bir seri tutuklama kampanyasıyla karşılık vermişti. Bu vâkıa daha fazla cihâd ehli kişinin ve muhâcir âilelerin o topraklardan kaçıp Afganistan'a sığınmasına neden olmuştu. Ayrıca Özbekistanlı cihâd ehli bazı kişiler, bazı Orta Asya ülkelerinde ve Türkiye'de tutuklanmış ve gerisin geri Özbekistan'a teslîm edilmişlerdi. Bunların kimisi hapsedilmiş kimisi de idâm olunmuştu. Kurtulma imkânına erişenler ise [yine] Afganistan'a gelmişti. İşte bu unsurlar Tâhir Cân'ın etrâfında toplanmış, böylelikle de sağlam, organizeli ve iyiden iyiye hazırlıklı bir hareket oluşturmuşlardı. Hareketlerinin adını da "**Özbekistan İslâm Partisi/Hareketi**" koymuşlardı.

● Sovyetler Birliği günlerinden beri varlık gösteren göç hareketinin bir netîcesi olarak Türkiye, Orta Asya ülkeleri, Avrupa, Pakistan, bazı Arab ülkeleri, özellikle de Suûdi Arabistan gibi ülkelerde büyük muhâcir Özbek kesimlerin oluşması; meselâ bunlardan bazılarının Suûdi Arabistan'da ticâret konusunda mâhir bir hâle gelmesi ve -cedlerinin, ta Kral Faysal dönemi günlerinden beri Suûdi Arabistan vatandaşlığı elde etmesi netîcesinde- birtakım mevki-makâmlara ulaşma imkânına erişmesi gibi hâller, sözkonusu bu kesimlerin, yeni yeni yetişmekte olan ve birkaç yüz eğitimli savaşçı da yetiştirmiş bulunan o harekete mâddî, beşerî, iletişim teknolojileri, genel irtibâtların sağlanması gibi noktalarda destek vermelerini sağlamıştı.

● 2001 yılı ortalarında **Emîrü'l-Müminîn Molla Muhammed Ömer**, daha önce kendisine sunmuş olduğum, (Pakistanlı, Arab, Orta Asya mücâhidleri gibi) Arab ve İslâm âleminden gelmiş olan -Afganların dışındaki- bütün mücâhidleri tek bir sancak altında toplamayı, böyle bir sancak oluşturmayı öneren bir çalışma projesine binâen Özbeklerin askerî sorumlusu olan "**Cuma Bay**"ı, o proje kapsamında oluşturulan ve **21. Livâ** adı verilen, ayrıca **Tâlibân Ordusu (Kol Ordu)** askerî komutanlığına bağlanan yapının riyâseti ve idâresi için seçmişti, böyle bir karâr almıştı. Doğal olarak Cuma Bay, Özbek askerî idârî kadrosuyla birlikte, işbu [21.] Livâ'nın idâresini çekip çevirmek üzere Arablardan, Pakistanlılardan ve Türkistanlılardan oluşan seçkin bir komuta kademesinden yardım alma yoluna gitmişti.

● Özbeklerin Tâlibân nezdindeki konumu epeyce güçlenmiş ve Muhammed Tâhir Cân Afganistan'ın kuzeybatı bölgesindeki büyük nüfûslu Afgan Özbekler ile Türkmen

kesimler arasında hareket edecek, davetcilerden ve ilim talebelerinden müteşekkil olacak yeni bir nesil ortaya çıkarmak için umut vaadeden bir proje [**Mâverâunnehr Medresesi** projesini] ortaya koymuştu. Bu projeye ilişkin hedef, iki yıl gibi bir süre zarfında yüzlerce davetci yetiştirmeyi amaçlıyordu. Bunlar, öncelikle davet vazîfesini deruhde edecek, ondan sonra Tâlibân'ın yanıbaşında savaşmak hedefiyle mücâhid Özbek milisleri teşekkül ettirecek, bir sonraki adımda ise Mâverâunnehr ülkelerinde cihâd etmek için hazırlıkta bulunacaktı. Bu ise Kızıl Ordu'nun Afganistan'dan çekilip gittiği günden beri Afganların, cihâd yolunda, Ceyhûn Nehri üzerinden, ta Sovyetler Birliği içlerine kadar uzanan büyük rüyâsıdır.

● Emîrü'l-Müminîn Molla Muhammed Ömer, sözkonusu o projeye yönelik büyük umutlar beslemişti ve elinden gelen her türlü imkânla da onu desteklemişti. Böylece ve 2001 yılı yazında savaş mevsiminin başlamasıyla birlikte Emîrü'l-Müminîn, Cuma Bay komutasındaki 21. Livâ'yı Afganistan'ın kuzeyindeki Kunduz ve Tahar vilâyetlerinde bir savaş vazîfesi için görevlendirmişti. Savaşçılarının sayısı üçbini aşmış olan ve Pakistanlı, Özbek, Arab, Türkistanlı mücâhidlerden oluşan ortak Livâ'nın savaş meydânına doğru hareket etme ve mevzilerdeki yerlerini alma hazırlığı içinde olduğu bir sırada 11 Eylül olayları başgöstermiş ve Amerika'nın Afganistan'a yönelik saldırısı başlamıştı. Cenâb-ı Hakk'ın takdîridir ki bir uçak bombası, Mezâr-ı Şerîf'e yakın bir bölgeye, o Livâ'dan mücâhidlerin toplu olarak bulunduğu bir yerin üzerine düşmüştü. Cuma Bay, Mezâr-ı Şerîf'in düşüşü öncesinde, bu Livâ'nın önde gelen komutanlarından olan ve Arablarla Özbeklerden oluşan oniki komutanıyla birlikte şehîd olmuştu.

● Felâketler ardıardına gelmişti. Mezâr-ı Şerîf'in düşüşünden, Kunduz'daki ihânet operasyonundan, Arablarla Özbeklerden [ve sâir mücâhidlerden] oluşan [büyük] bir topluluğun, o meşhûr hâdise kapsamında Mezâr-ı Şerîf [**Cenk**] **kalesi**nde [Kuzeyli soysuzlarca verilen ahidlerin bilinçli ve programlı bir şekilde ayakaltı edilmesi, ayrıca farklı uyruklar taşıyan paralı gâvur askerler tarafından yürütülen katliâm operasyonu eşliğinde] ihânete uğrayıp arkadan hançerlenmesinden sonra ise Kuzey'de yüzlerce Özbek mücâhid katledildi. Diğer bazıları ise **Afganistan İslâm Emîrliği'ni müdâfaa** yollu çatışmalar esnâsında Kâbil hattında, aynı şekilde Paktia bölgesi "Zumrat" şehri yakınlarında -adına "**Anakonda**" denilen operasyon kapsamında yüzlerce Amerikalının öldürüldüğü- meşhûr "**Şâh-i Kot**" çatışmalarında şehîd edildi. Geriye kalanlar ise bilahare Pakistan içlerine doğru dağıldı. Yine Pakistan'a gidenlerin bazıları Amerikan güçleriyle Pakistan ordusunun ortaklaşa yürüttüğü saldırı kampanyaları kapsamında öldürüldü ve diğer bir kısmı esîr edildi. Diğer bir kısım ise 11 Eylül sonrası -Cihâdî Akım'dan geriye kalanların (ta ki Allah bir çıkış kapısı açıncaya kadar) hâlâ daha ateşleri içre kavrulup durduğu- hendekler dönemi içinde yer eden yeni bir dağılma aşaması boyunca oraya buraya dağıldı. İşte Mâverâunnehr Diyârı'nda, Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem'in (cereyân eden hâdiselerin de o yöne doğru seyrettiği gibi) zulüm ve haksızlıkla dolu olan yeryüzünü adâlet ve hakkâniyyetle doldurmak üzere gelecek olan Mehdî aleyhi's-selâm'ın sancaklarını taşımak üzere Siyâh San-

caklar'ın kendisinden çıkacağını müjde buyurduğu o topraklarda cihâdı ihyâ etmek adına varlık göstermiş en parlak ve en fazla umut vaadeden cihâd sayfalarından biri böylece dürülmüş oldu.

● Ben ise Tâlibân döneminde Özbeklerin [bu] tecrübesine erken dönemlerinden itibâren şahsen şâhidlik ve o süreci birebir takîb ettim. Onlarla dostluk, kardeşlik ve işbirliği bağlarım oldu. Yine onların o büyük projeleri kapsamında yer alan bazı kadro unsurlarının hazırlık programlarına katıldım; bazı dersler vermek amacıyla onların merkezlerine gidip geldim. İdârî kadrolarından olan bazı kimseler ise hazırlık amaçlı eğitim kursları kapsamında verdiğim seri dersleri dinlemek için evime geldiler. Bütün bunlar bana onların o büyük, umut vaadeden projelerinin farklı yönlerini gözlemleme, aynı şekilde ibâdet ve nezâhet açısından mücâhidlerin en seçkinlerinden, en güzel ahlâklılarından, en fazla disiplinli ve itâatkâr olanlarından, kuvvet/metânet ve sebât bakımından en güçlülerinden bir sınıfı tanıma imkânı sundu. Allah Teâlâ şehîdlerine rahmet, esîrlerine esâretten kurtuluş nasîb etsin. Sürgün erlerini inâyetiyle muhâfaza ve Özbekistan'daki mücâhidlere de muzaffer cihâd sancaklarını taşıma yolunda bir fırsat ihsân buyursun. Şübhesiz ki O, her ne dilerse ona hakkıyla Kâdirdir.

7.14- Doğu Türkistan İslâm Partisi/Hareketi Mücâhidlerinin Cihâdî Tecrübesi

Tâlibân hareketinin, Afganistan İslâm Emîrliği'ni kurduğunu ilân etmesinden kısa bir süre sonra Türkistanlı bazı genç Müslümanlar Afganistan topraklarına gelmişti. Bunlar, Doğu Türkistan diyârını işgâl altında tutan ve onun [en başta] mütedeyyin gençlerini sürekli bir şekilde koğuşturan, Müslüman Uygur halkının İslâmî kimliğini değiştirme politikalarından ve bu yollu çabalarından geri durmayan Çin rejiminden kaçıp gelen kimselerdi. Bu konudaki hâlleri, Tâlibân'ın mihmândârlığı çerçevesinde Afganistan topraklarına gelen sâir muhâcir ve mücâhid kesimlerin örneğiyle aynıydı. Bunlar, zaman içinde toplanmaya başlamış ve başları olarak öne çıkan da Emîrleri -Allah rahmet etsin- **Şehîd Ebû Muhammed et-Türkistânî** (**Hasan Masûm**) kardeş olmuştu. Ayrıca kendisi Çin'de beş yıllığına hapis yattıktan sonra oradan koğuşturma altında olduğu bir hâlde çıkıp gelmişti.

Şeyh Ebû Muhammed et-Türkistânî'nin, **Emîrü'l-Müminîn Molla Muhammed** Ömer'e biat etmesinden sonra ise bu topluluk ondan destek ve [büyük] bir ihtirâm görmüştü. Ama Molla Muhammed Ömer onlara, teennî ile, elden geldiği kadarıyla da gizlilik içinde hareket etmelerini emir buyurmuştu. Şu cihetle ki, Çin, denge politikaları çerçevesinde Tâlibân hareketiyle iyi ilişkiler kurma, ayrıca bu topraklarda birtakım projeleri hayâta geçirmeyi etüt etme arefesindeydi. Bu [tavır] ise Afganistan ve Orta Asya üzerinde Çin ile Amerika arasında yaşanan çıkar çatışması dolayımında bir denge oluşturacaktı, buna yönelikti. Bir de Çin Kâbil'deki elçiliğini Tâlibân döneminde neredeyse yeniden açacak bir kerteye ulaşmıştı. *Velhâsıl* o topluluk, diğer Orta Asya

ülkeleri, Türkiye, Suûdi Arabistan, Pakistan gibi bölgelerde dağınık bir hâlde bulunan Doğu Türkistanlı muhâcirlerin azımsanmayacak sayısı dolayısıyla hızlı bir şekilde büyümüştü. Çok geçmeden de bu grup, Afgan Arablar'dan bazı askerî eğitmenlerle yaptıkları işbirliği eşliğinde belli başlı bazı kadrolar ve eğitmen unsurlar yetiştirmişti. Bunlar da çok geçmeden kendileri için bağımsız bir kamp kurmuş ve Tâlibân'ın yanıbaşında savaşa etkin bir şekilde katılmışlardı.

Emîrleri Ebû Muhammed et-Türkistânî -Allah rahmet etsin-, canlılığın, ihlâsın ve güzel ahlâkın bir şulesi gibiydi. Onun bu hasletleri topluluklarının üzerine yansıyarak onların hızlı bir şekilde gelişmesini sağlamıştı. Aynı şekilde Doğu Türkistanlı gençler mücâhidlerin tabîat itibâriyle en halîmlerinden, ihlâs ve fedakârlık açısından en önde gelenlerinden, çeşitli şer'î ve askerî ilimleri tahsîle en fazla iştiyâk gösterenlerindendi.

Bu hareketin, daha önce ellerinden gelen son çabaları sarfeden, ondan sonra ise çoğu üyesi yitip giden "Doğu Türkistan İslâm Partisi" topluluğuyla aynı adı taşıyan kamplarından mezûn olan bazı Türkistanlı mücâhidler, -Çin hükûmetinin, Müslüman Türkistanlılara yönelik olarak uyguladığı sefer yasağı nedeniyle- ülke dışına çıkma imkânı olmayan kesimler arasında propaganda ve seferberlik çalışmaları yapmak amacıyla Çin'e gitmişti.

Doğu Türkistanlıların projesi/hareketi, özellikle de Yeni Dünya Düzeni'nin şartları altında umut vericiydi. Nitekim Amerikan Kongresi, Çin'i parçalayıp dağıtma yollu bir projeyi 1995 yılında gündemine almıştı ve bunu o topraklardaki etnik dînî unsurları kullanmak yoluyla yapmayı hedeflemişti. O etnik dînî unsurların başında ise Tibetliler ve Çin'in kuzeybatısında yer alan Türkistan'daki Uygur Müslümanlar gelmekteydi ki zâten Çin bu toprakları işgâl etmişti ve ona "Yeni Toprak" anlamına gelen "Shinjang (Sincan)" ismini vermişti. Dolayısıyla Çin topraklarında varlık gösterecek bir cihâd hareketi, kendisi hakkında, terörle mücâdele kampanyasının ona ayakbağı olmayacağı umudu taşınan tek cihâd hareketi olabilirdi. Beri tarafta Müslüman Uygurlardan olan bazı milliyetci ve liberal gruplar, Amerika'ya, Avrupa'ya, Türkiye'ye ve bazı Arab ülkelerine yerleşmişti. Ayrıca bu akımlardan olan bazı kesimler, Afganistan'da yeni yeni yetişen bu silâhlı grubun sempatisini kazanma yollu bazı adımlar atmıştı. Ama [yukarıda geçen -bir ihtimâl- olumlu yönlere rağmen] Türkistanlı mücâhidlerin Afgan Arablar'a yakınlığı, Emîrü'l-Müminîn Molla Muhammed Ömer'e biatları ve Tâlibân'ın yanıbaşında savaşa katılmaları, kezâ bunlardan bazılarının Kuzey İttifâk güçlerinin eline esîr düşmesi gibi durumlar, Amerika tarafından koğuşturulan sâir kesimlere vurulan mührün neredeyse bunlara da vurulmasını getirecek bir aşamaya ulaşmıştı. Bilahare Türkistanlı mücâhidlerin bir kısmı, Afgan olmayan mücâhidlerin sancağı olan 21. Livâ'ya katılmış ve sâir uyruklardan olan mücâhidlerin hemen yanıbaşında Tâlibân'la birlikte cihâd etmek üzere savaş mevzilerindeki yerini almıştı. Türkistanlı mücâhidlerin hareketinin de kendi seyir çizgisi içinde ilerlediği bir zamanda 11 Eylül patlamaları yaşanmış ve Türkistanlı mücâhidler de Afgan olan veya olmayan kardeşlerinin yanında savaş mevzilerindeki yerlerini almıştı.

Böylece Türkistanlı mücâhidler de o şehâdet, esâret ve sürgünlere mahkûmiyyet gibi hâllerden kendi nasîblerine düşeni yaşamıştı. Geriye kalan kesimleri, seyirlerini, dînlerini muhâfaza uğruna gurbet yollarına baş koymuş firârî gurebâ kâfilesi içinde devâm ettirmek üzere Pakistan topraklarına doğru yola koyulmuştu. Allah cümlesinin yaptıklarını kabûl buyursun.

Emîrleri Şeyh **Ebû Muhammed et-Türkistânî**'nin önünde o topraklardan ayrılma imkân ve fırsatı durmasına rağmen yine de o, **Emîrü'l-Müminîn'e ve Afganistan'a bağlılık** göstererek orada kalmayı, aynı şekilde o topraklara yakın olan **Türkistan topraklarına vefâ** ile ona yakınlıkta ısrârcı olmayı tercîh etmişti. Böylelikle Pakistan'ın kuzeybatısı Serhad [vilâyeti] kabîleler bölgesinde kalmıştı. Bu satırların kayda geçirildiği tarihten bir ay kadar önce, [2003 yılının] Kasım ayında, **Pakistan ordusu**, Amerikan birliklerinin desteğiyle, Arab, Tâlibân ve onlarla birlikte olan mücâhidlere yönelik [geniş çaplı] bir arama - tarama saldırısı başlatmıştı. İşte o cânî birliklerden biri, aralarında Ebû Muhammed ile kardeşlerinin de olduğu Mücâhidlerden bir grupla çatışma içine girmişti. Bu çatışmanın netîcesi korumaları ve en yakın kardeşlerinden oluşan bir grupla birlikte Ebû Muhammed'in de [o topraklarda] **bir garîb şehîd** olarak cân vermesi olmuştu... Allah cümlesine rahmet etsin. Amellerini kabûl buyursun ve onları en geniş cennet bahçelerinde ikrâmına mazhar kılsın.

Bana gelince.. Doğu Türkistan hareketine, yola koyulduğu ilk ânından itibâren bizzât şâhidlik, yoldaşlık ettim. Allah rahmet etsin Emîrleri Ebû Muhammed, "Host" bölgesinde komşum idi. Merkezlerinde bazı dersler vermem için beni defalarca davet etmişti. Kâbil'de bir kamp kurma yollu projeye azmettiğim ilk demlerde beni "Karga" bölgesinde, Tâlibân komutanlarından Seyfurrahmân Mansûr'un kampına bağlı kendi kampında karşılamıştı. "el-Gurebâ Kampı" adlı kampımız henüz daha gelişmeden ve onların kampının yanında bağımsız bir kamp olarak inşâ edilmeden önce kendi kampıma ilişkin projemi orada onların yanıbaşında hayâta geçirmeye başlamıştım.

Beni ve "**el-Gurebâ Kampı**" topluluğunu, **Türkistanlı mücâhidler**le pek çok bağ bir araya getirmişti. Tâlibân'ın sâha muhârebelerinden bazılarına birlikte katılmıştık. Şimdi onları hatırlıyorum ve **kalemim onların hakkını hakkıyla kayda geçirmekten gerçekten de âciz kalıyor**. Zîrâ onlar gerçekten de pek âlicenâb vasıflara sâhibdi. [Hani "acıları en çok hâtıralar kanatır" derler ya, işte öyle,] kalbim, o aydınlık yüzleri, o temiz kalbleri yadettikçe elemle ve hüzünle doluyor; onları hakkıyla tavsîf etmekten âciz bırakıyor beni... Hiç kuşkusuz her hayrın ehliydiler ve -Allah'a karşı kimseyi tezkiye cüreti göstermeksizin diyecek olursam- aynen öyleydiler. Şühedâ kabirlerinin toprağına hitâb ile sözlerini kayda geçiren Şâir'in rûhu şâdolsun:

Sana ey sevgili [toprak], dostlar sana mihmân oldular
Mihmândar var eziyyet verir belki, belki hoşca ağırlar.
Güneşlerdi onlar sarhoş bir elin gün ortası söndürdüğü
Ve [yabancı, amansız bir] batışın derleyip de dürdüğü

İlkin kalbime, sonra sana karışıp giden yüzlerdi onlar,
Karışsalar da sana kalbimden asla gitmeyecek olanlar!

[....]

Allah, şehîd olarak O'na mülâki olanlara rahmet etsin ve onları sâlihler zümresi içinde haşretsin; sürgünlere mahkûm edilmişlerini ve geride kalmışlarını inâyetiyle muhâfaza etsin; teyîdini ve nusretini, İslâm'ın ve nûr-ı mübînin meşâlelerini taşıma yolunda onlara yâr eylesin..! Ta ki ezânın gür ve özgür sadâsı "Kaşgar" eteklerinde, Türkistan'ın bütün şehirlerinde yeniden yankılanıncaya kadar! Allah, İslâm'ın nûrunu onların diyârına taşıyan Kuteybe Bin Müslim'in sancaklarının kokusunu taşıyan meltemler, İslâm meşalesini bu diyârın eteklerine taşıyan Tâbiîn'den ve onlara en güzel şekilde tâbi olanlardan binlerce sâlihin nefesleri içre onlara rahmet etsin..!

İlâhî..! Cennette onlara yârenlik etmekten ve nâil oldukları ecirlere nâil olmaktan bizleri mahrûm etme..! Onların sonrasında bizleri fitneye dûçâr eyleme..! Onlar gibi Dergâh-ı İzzetine doğru yol aldığımız zaman bize de rahmet et yâ Rabbe'l-âlemîn![1]

---

[1] [Âmîn....! Bu garîbe de bir duâ siz edin ki bu fasılları tercüme esnâsında kahrından kanser olmuş olmasın! Müellif bu maddeler boyunca kimi yerlerde bir ittifâktan ve bazı cihâdîlerin vaktizamanında ona dâhil olmadığından bahsetmişti. İşte onlar, ilerleyen süreç içinde -ve Müellif'in Allah bilir Pakistanlılarla Amerikalıların elinden ne tür işkenceler gördüğü dönemler içinde- o ittifâka ister istemez katıldılar ve o uzun fasıllar boyunca pek acı bir şekilde anlatıldığı gibi bu yolda cân verdiler. O **ittifâk** ise az sayılarda Mümin-Müslümanların ittifâkıydı ve onun karşısına yüz küsûr devletin **ittifâk**ı çıkarıldı. Bu devletlerin arasında **Müslüman ülkelerin devletleri** ve onların **askerleri** de vardı ki, burada, o askerler hakkında, şu husûsları kayda geçirmek istiyoruz: Öncelikle o askerler ve o devletler şunu bilsin ki, günü geldiğinde o toprakların **Maraş**'ı Kahraman, **Anteb**'i Gazi, **Urfa**'sı Şanlı olacak ve bizim diyârlarımızdaki kâfir işgâli o gün itibâriyle nasıl son bulduysa yarın-birgün o topraklardaki kâfir işgâli de aynen öyle son bulacak ve birgün mahşerde dîvân kurulup hesâb sorulacak..! O gün gelmeden önce, **siz ey orada asker olanlar ve o kâfirlerin işlerini kolaylaştıranlar**! Eğer **Müslümanlık diye bir derdiniz var ise** zahmet edip şu hocalara suâl edin ve deyin ki: **1- Biz, Afganistan'daki şu hâlimizle, hâlâ daha Müslüman mıyız?! 2- Aldığımız ve en başta çocuklarımız olmak üzere anamıza - babamıza - bacımıza - kardaşımıza yedirdiğimiz bu para/bu maâş helâl midir?!** Soruları çoğaltmak mümkün, ama kısa yoldan onlara, hâssaten onları doğuran analara ve bu husûsları Müslümanlar arasında diriltme derdi olanlara, özellikle -dîni bir afyon gibi kullanıp şu Müslümanları uyutan, birgün olsun o insânların âkıbetinin ne olacağını dile getirme zahmetinde bulunmayan, salla başın al maâşın tarzı- bazı hocalara şunu diyelim ki: Bildiğimiz kadarıyla İmam Ebû Hanîfe'nin başta olmak üzere diğer İmâmların tamâmının da mezhebi mucibince: **Afganistan'daki Müslümanlara karşı, kâfirlerle birlik olarak savaşan askerlerin, Müslümanlık dâiresi içinde kalmaları mümkün değildir. Dolayısıyla onların -o hâlden tevbe edip tekrâr şehâdet getirmedikleri müddetce- cenâze namazları kılınmaz. Müslüman mezârlığına defnedilmezler. Bütün hayırlı amelleri dünyada ve âhirette boşa gider. Aldıkları para harâmdır. Ayrıca...ilh...** Son olarak şunu kaydedelim ki, Allah'a şirk koşmaktan sonra Müslümanların kanını dökmekten ve onların ırzını çiğnemekten daha büyük günâh bilmeyiz, eğer ondan daha büyüğü varsa o da Müslümanların kanlarının kâfirler ile ittifâk içinde dökülmesi, ırzlarının da o kâfirlerle birlik içinde çiğnenmesidir. Bu da bizim kanâatimize göre böyledir ve Müslümanların hukûkuyla ilgili bir meseledir... Öldürülenler ise yukarıda zikri geçen ehl-i îmân, merd-i meydân, zübde-i cihân kimselerdir. Eğer, "Şu kadar bin dolar maâş almak varken, bana ne senin Müslümanlığından" diyecek olursanız bu takdîrde size söyleyecek hiçbir sözümüz yoktur. Bütün bu yazılanlar sadece Müslümanlaradır(!), meselâ laiklere değildir. Onlar alınmasınlar; yaygara yolunda kendilerini yormasınlar ve zahmet edip biraz Aziz Nesin okusunlar..! Mtrcm.]

7.15- Şeyh Üsâme Bin Lâdin'in ve el-Kâide Örgütü'nün 1996'dan Beri Amerika Karşısındaki Tecrübesi

[Bir ara kayıt: Müellif, bu başlığı kırmızı renkle kayda geçirdiği gibi aşağıdaki uyarı kısmını da kırmızı çerçeve içine almıştır. Mtrcm.]

Âşikâr [ve malûm] olduğu üzere bu konu, bölümlerinin kesreti ve tarihî önemine binâen, kendisi hakkında müstakil bir kitâbın yazılmasını gerektiren, dolayısıyla da Cihâdî Akım'ın yirminci yüzyılın ikinci yarısı dönemindeki tecrübeleriyle alâkalı *Bu* genel *Bölüm* çerçevesinde ele alınamayacak olan bir konudur. Ama her hâlükârda ve bu bölümle ilgili tecrübelerin tamâma ermesi ve o tecrübelerin en önemlisini ihtivâ etmesi adına bu tecrübeyle ilgili bazı yönlere, velev özet bir şekilde olsun, mutlaka değinmem gerekmektedir. Yirminci yüzyılda yaşanan tecrübelerle ilgili bu dosyayı da o tecrübeye değinmekle hitâma erdirmeye ve bunun üzerinden -hem tarihin ve âlem içre gidişatın seyrini, hem de savaşın boyutlarını, verilerini ve yollarını değiştiren- yirminci yüzyılla ilgili çatışma dosyasına giriş yapmaya çalışacağım...

...İşbu tecrübeye ise temel bazı özet paragraflar üzerinden değinmeye gayret edeceğim. İnâyet Allah'tandır ve dosdoğru yola hidâyet eden de O'dur: Olur ki Allah Teâlâ bana, Afgan Arablar'ın 1996-2001 yılları arası dönemde Tâlibân'la birlikte/ve onun kanatları altında yaşadıkları ikinci evresinin tecrübesiyle ilgili tarihi yazmayı takdîr buyurur ve bu konuyla alâkalı tafsîlatı da o tarih içinde ele almayı nasîb ve müyesser eyler.

Bu konuya giriş yapmadan önce işârette bulunmam gereken bir husûs daha var ki o da; el-Kâide tecrübesini/hareketini, Cihâdî Akım'ın tecrübeleri kapsamında mı yoksa dış mihrâklı saldırılar karşısındaki Cihâdî Olgu'nun tecrübeleri kapsamında mı tasnîf etmem gerektiği meselesi üzerinde bir hayli düşünmüş olmamdır. Öyle ki bu tecrübenin -oluşum/yapılanma, menhec/yöntem ve üslûb/yol bakımından farklılığı sebebiyle- Cihâdî Olgu'nun çeşitleri içinde üçüncü bir sınıf olduğunu bile düşündüm. Ama uzun bir teemmül aşamasından sonra onu, birtakım husûslar nedeniyle, Cihâdî Akım'ın tecrübeleri kapsamına katma/dercetme karârına ulaştım ki bu husûsların en önemli bazıları aşağıdaki gibidir:

– Şeyh Üsâme Bin Lâdin'in, kezâ çoğu etbâının, -nihâî noktada- benimsemeye yöneldiği ve ilân ettiği yöntem ki, bu yöntemin Cihâdî Akım'ın yöntem temellerine ve onun ilkelerine istinâd ettiğini söylemek mümkündür.

– Diğer bir husûs şudur ki, el-Kâide'nin ekseriyyet kadroları, kurucuları, [askerî] eğitmenleri ve esâs adamları, [aslen] Cihâdî Akım'ın kadrolarından olup [bilahare] el-Kâide'ye katılmış kimselerden oluşmaktadır veyahut el-Kâide, kendi unsurlarını oluşturmada bunlara istinâd etmiştir.

– Üçüncü bir husûs şudur ki, Şeyh Üsâme Bin Lâdin, kendi yönelimi ile hedeflerinin bir yarımını -Amerika'ya karşı durmaya izâfeten- Suûd Âilesi hükûmetine/rejimine karşı durmak üzerinden oluşturdu. Bu ise Cihâdî Akım'ın yapılanmalarının -Arab ve

İslâm âlemi ülkelerinin tâğûtlarına[/rejimlerine] karşı durmakla ilgili- yönelimlerinden biridir. Nitekim [Şeyh Üsâme,] onları, Millet-i İslâm'dan irtidâd eden mürtedler olarak gördü ve bu konuda 'Hâkimiyyet inancına/düşüncesine' ilişkin usûle ve selefî cihâdî çizginin itikâd ilkelerine istinâd etti.

– Dördüncü husûs ise şudur ki, Şeyh Üsâme Bin Lâdin, Cihâdî Akım'ı, bütünüyle, bizzât kendisinin seçmiş olduğu alana ve karşı duruşla alâkalı kendi görüşü doğrultusuna çekmeyi başardı ki o da [yerli] rejimlere ve hükûmetlere karşı koymak çizgisinden onların arkasında duran ve Yeni Dünya Düzeni dâhilinde onlara destek veren güçlere -yani Amerika'ya ve onun büyük müttefiklerine- karşı koymaya yönelmekti.

– Son bir husûs ise şudur: Amerika, bilinç ile ve kasıdlı bir şekilde ve de kendisine mahsûs [birtakım] hedefleri için, bizlere, Cihâdî Akım'ın kâffesine ve Cihâdî Olgu'nun hâlihâzır pek çok bileşenine **el-Kâide** ismini dayattı ve bunu, isteseler de istemeseler de/râzı gelseler de kerîh görseler de onların tamâmı hakkında genel-geçer kıldı. Aynı şekilde bunu Cihâdî Akım'ın bütün bileşenlerini kapsayan bir isim hâline getirdi ve onların tamâmını, yine isteseler de istemeseler de/tavʽan veya kerhen kendi savaşının içine çekti.

//...

Uzun Bir Tefekkür,
İstişâre ve İstihâre Aşamasından Sonra...

Bu maddeyi, üç sebebden ötürü bu Eser'den çıkarma karârı aldım ki bunlar:

Birinci Sebeb: el-Kâide Örgütü, hâlâ, Amerika'nın önderliğindeki İslâm düşmanlarıyla açık bir savaşın içindedir ve bu savaşı yürütmektedir. Bütün Afgan Arablar'ın ve Cihâdî Akım'ın tamâmının ve bu Ümmet'in içindeki her muhlis adamın hâli de aynen böyledir.

Binâenaleyh bazı kimseler, onun tecrübesinin ve husûsiyyetlerinin böyle bir zamanda ele alınmasının düşman açısından faydalı olacağı gibisinden bir zanna kapılabilir. Her ne kadar ben öyle olmadığını düşünsem de.. Zîrâ bu madde, araştırma-inceleme-eleştiri eksenli genel bir çalışma olup geçipgiden tecrübelerden ve ilgili derslerden istifâde etmek amacı taşımaktadır. Ayrıca gizli sayılabilecek türden malûmatları ihtivâ etmemektedir. Husûsen el-Kâide'nin büyük bir kesiminin düşmanın eli altında esîr olduğu böyle bir hâlde.. Allah'tan niyâzımız onların o sıkıntılarına bir son vermekte bize yâr ve yardımcı olmasıdır. [Hâl böyle olduğu içindir ki] onun tecrübesine ilişkin sunumun Müslümanlar ve mücâhidler açısından faydalı olabileceğini düşünüyorum. Her hâlükârda bu husûs, bu konu çerçevesindeki ihtilâf kapısını kapatmak için bu maddenin kaldırılmasıyla alâkalı sebeblerden biriydi.

***

İkinci Sebeb: Bu tecrübenin/yapının alanı hâlâ açıktır; bu özelliğiyle de daha önce ele almış olduğum ve artık fiilî anlamda bitmiş olan sâir yapılanmaların/hareketlerin tecrübelerinden farklılaşmaktadır. Ayrıca henüz daha süreklilik aşamasında olan bir tecrübeyi kaleme alma işlemini ertelemek, onu, bilahare daha iyi bir şekilde ele alabilmek açısından hem daha faydalı hem de böyle bir araştırma daha derin ve daha kapsamlı olacaktır.

Vaad olunan zaferi, o gün gelinceye kadar -biiznillah- tahakkuk ettirmiş olmamız da bir umudumdur.

***

Üçüncü Sebeb: Bu tecrübe geniş kapsamlıdır ve -onu hakkını vererek ele alabilmem için de- müstakil bir kitâba ihtiyâc duymaktadır. Olur ki Allah Teâlâ ilerleyen süreç içinde bu kitâbı telîf etmeyi bana nasîb ve müyesser eder. Diğer önemli bir nokta ise böyle bir kitâbı, bazı büyük kardeşlerimizin ve âlimlerimizin mütâlaa etmelerini ve onların bu konuyla ilgili tavsiyelerine başvurmayı, [eğer nasîb ve müyesser olursa da] kitâb yayınlanmadan önce bunları göz önünde bulundurmayı tercîh düşüncesini taşıyor olmamdır ki, bunun -[bâlâda zikri geçen o] geniş kapsamlı zaferin inşâallah tahakkukundan sonra- pek yakın olması da diğer bir umudumdur.

***

Binâenaleyh, eşsiz bir tecrübeyi okuma şevki taşıyan okurlardan beni bu konuda mazûr görmelerini istirhâm ediyorum. O tecrübenin sâhibleri pek şanlı kahramanlar ve kendilerini yitirmek musîbeti bizlere pek ağır gelen sevgili dostlardı ki ekseriyyeti isimlerini ebedî [âlemin erleri olarak] şehîdler defterinde kayda geçirdi. Umudum bu yöndedir ve öyle inanıyorum ki hâlleri -inşâallah- bu minvâl üzeredir.

....//

8. Cihâdî Akım'ın İtikâdî Esâslarının ve Fikriyyatının Hulâsası (1960-2001)

Cihâdî Akım, Çağdaş Dönem İslâmî Uyanış okulları arasında kendi zâtıyla kâim, müstakil bir okul oluşturur. Bu Akım'ın çoğu örgütlenmeleri ve erleri de fikir, cihâdî akîde ve şer'î siyâsî yöntem gibi konularda ortak bazı paydalar taşır... Bunların en önemli görünümlerini -birtakım detaylar ve düşünceler ile ilgili kendi şahsî kanâatlerimden sarfınazar ederek- özet bir şekilde sunmaya çalışacağım. Zâten bu madde, bir sunum sadedinde olup münâkaşa [/değerlendirme] eksenli değildir. Aynı şekilde bazı cihâdîlerin taşıdığı, ama ne Cihâdî Akım'ın ne onun örgütlenmelerinin ve ne de esâs erlerinin ortak bir özelliği olan birtakım ikincil düşüncelerden de sarfınazar edeceğim. Cihâdîlerin taşımış olduğu sözkonusu o fikrî görünümlerin en önemlileri ise aşağıdaki gibidir:

[İslâm Âlemindeki] Düzenlerle İlgili Hüküm[leri]

Cihâdîler, Arab ve İslâm âleminde yürürlükte olan düzenlerin tamâmını, Allah'ın hükümlerine rağmen teşrîde bulundukları/hüküm belirledikleri, kezâ Allah'ın indirdiği hükümler dışında hükümlerle hükmettikleri, İslâm'ın ve Müslümanların düşmanı olan kâfirlere dostluk ve bağlılık gösterdikleri için riddet düzenleri olarak kabûl etmişlerdir. Buna binâen de Arab ve İslâm âlemi ülkelerindeki *hâkim üst yöneticilerin* (*hükkâm'ın*) tamâmını Millet-i İslâm'dan çıkmış mürted kâfirler olarak görmüşlerdir.

Aynı şekilde *üç kurum-kuruluşu ve sulta/iktidâr birimini* -ki varlığı hâlinde- yahut diktatörlük düzenleri içinde bunların yerini tutan yapıları, kâfir kurum-kuruluşlar olarak görmüşlerdir ki bu üç sulta birimi: *Yasama (Teşrî'), Yürütme (Tenfîz) ve Yargı (Kadâ)* birimleridir. Bu birimlerin idâresini deruhde eden büyük kişileri/veya önde gelenlerini aynı şekilde mürted kâfirler olarak kabûl etmişlerdir.

Cihâdîler nezdinde *birebir (aynî) tekfîr* sınırı, işte bu seviyede kalır. Bunun dışında kalan aveneleri, [yukarıda sözkonusu edilen] o kimselerin nâiblerini, yardımcılarını ve muvazzaflarını o kurum-kuruluşlarda çalışıyor olmalarından dolayı kendileri hakkında *birebir (aynî) küfür hükmü* verilmeyecek aveneler olarak görür ve onları, *mazeret ehli* sayar/bu çerçeve içinde değerlendirirler.

Bu noktada Cihâdîler, -genel bir çerçevede- İslâmî Uyanış'ın altmışlı, yetmişli ve seksenli yılları kapsayan düşüncesiyle aynı çizgide buluşurlar. Bu da [tabîî ki] İslâmî [Uyanış'ın dâiresi içindeki çağdaş dönem] yapılanmaların, demokratik çizgiye doğru kayması ve mevzubahis kurum-kuruluşlar hakkında, İslâm [dâiresi içindedir], hükmü vermeye mecbûr olması öncesi dönemle alâkalıdır...

...Burada zikredilip kayda geçirilmeye değer diğer bir husûs ise şudur: Cihâdîlerin açık bir şekilde ortaya koyduğu ve kendisi dolayısıyla türlü türlü acılara giriftar olduğu bu hakîkatler [vaktizamanında] İhvâncılar, Selefîler, Surûrîler, Yarımada âlimlerinden olan Uyanış davetcileri ve sâir kesimlere varıncaya kadar İslâmî Uyanış'ın çoğu adamlarının taşıdığı inançların/kanâatlerin aynısıydı.

[Bu Düzenler İçindeki] Avenelerle İlgili Hüküm[leri]

Cihâdîler, sözkonusu o düzenleri/rejimleri *savunmak* yolunda *kıtâl eden*leri ve [bu uğurda] İslâmî kesimlere ve Cihâdîlere karşı, ordu, polis ve emniyet güçleri *ferd*leri olarak savaşanları, *genel bir riddet tâifesi* olarak kabûl etmişlerdir. Bu da o *ferdler*in, emirlerine uydukları ve [bu emirleri uygulamak sûretiyle] kendisini savundukları kendi başlarına/*İmâm*larına ve komutanlarına ait olan *genel bir riddet bayrağı* altında/bu esâs dâhilinde savaşıyor olmaları dolayısıyladır. Yani/nitekim Cihâdîler, kişiyi îmân dâiresinden çıkaran açık bir hâlin kendisinden sâdır olması durumu hâric, sözkonusu bu kesimlerin her ferdi hakkında *birebir (aynî) küfür hükmü* vermezler[/hepsi toptan kâfirdir demezler].

Tekfîr Meselesi [Dolayımında Konumları]

[Cihâdîler bu konuda da] Ehl-i Sünnet ve'l-Cemâat'in akîdesini taşırlar ve *Lâ İlâhe İllallah Muhammedun Resûlullah* diyen/*şehâdet getiren* her kişiyi -o kişi, *insânı İslâm dâiresinden çıkaran*/*nevâkız-ı İslâm*'dan açık/*sarîh* bir şeyi izhâr etmediği/işlemediği müddetce- Müslüman sayarlar ve *[birebir (aynî) tekfîr* konusunda,] kendisi hakkında *tekfîr şartları tahakkuk eden/müteayyin olan* kişi için, *cehâlet*, *ikrâh/buna zorlanmış olma hâli*, *tevîl* ve *kasdın olmaması* gibi şartları ve o *tekfîre mâni/engelleyici hâlle*ri de gözönünde bulundururlar. Bununla/ve böylelikle tekfîrci cemâatlerden ve cihâdîlere yamanmış birtakım şâz/aykırı kesimlerden ayrışır-ayrılırlar.

Sulta(n) Âlimleri [Hakkındaki Konumları]

Cihâdîler, Müslümanların âlimlerinden olup da sözkonusu o hükûmetlerin/düzenlerin yanında -onları savunmak, onlara İslâm/Müslüman vasfı vermek, ayrıca İslâmî Uyanış'ın hareketleri, erleri, özellikle de cihâdîler arasından o hükûmetlere/düzenlere başkaldıran kimseleri Hârîcîler olarak görmek sûretiyle- duran her âlimi, *münâfıklar* olarak görür. Nitekim Cihâdîler, onlarla uzun uzadıya münâkaşaların içine girmiştir. Sulta(n) âlimlerinin *nifâk* seviyesini tahdîd edip/belirleme noktasında ise Cihâdîler iki kısma ayrılır: Cumhûru oluşturan bir[inci] kısım, onların Müslüman olduğunu kabûl eden, nifâklarını ise *amelî nifâk* dâiresi içinde görenlerdir. Diğer [ikinci] bir kısım ise sözkonusu o âlimlerin bazılarını, aynen onların yöneticileri gibi *mürted kâfirler* olarak görme yoluna gidenlerdir. Çünkü o âlimleri, ne *cehâlet*, ne *ikrâh*, ne de *tevîl* yoluyla *mazeret* sâhibi olan, ayrıca kendi rızâları/gönül hoşlukları ile o nifâka doğru seğirten kimseler olarak kabûl ederler ki zâten onların bu nifâkı, Müslüman ülkelere yönelik yabancı işgâlini desteklemek, Yahûdîlerle barışa cevâz vermek ve Müslümanların en mukaddes değerlerini satılığa çıkarmak, kezâ o yöneticilere ve onların dostları olan Haçlı işgâlcilere karşı silâhla başkaldıran kimselerin katline fetvâ çıkarmak boyutuna kadar ulaşan bir nifâktır.

Demokrasi Meselesi [Karşısında Konumları]

Cihâdîler, demokrasiyi, İslâm dîniyle -cümleten ve tafsîlen- mütenâkız olan/veya ona zıd düşen bir küfür felsefesi ve düzeni olarak görür; bazıları ise onu -aynen eski ve/ya yeni bütün küfür dînleri gibi- modern bir dîn olarak kabûl etme yoluna giderler. Cihâdîlerin cumhûru, İslâmcı demokratları, parlamentoya girmeleri, yasama birimine dâhil olmaları veya -yürütme birimleri olan- bakanlıklara ve hükûmetlere katılmaları dolayımında ise küfür amellerinden bir amele bulaşmış kimseler olarak kabûl ederler. Fakat onlar hakkında, *birebir (aynî) küfür hükmü* vermezler ve kendilerini -o kurum-kuruluşların küfür eksenli yapısını bilmemeleri, İslâmî Uyanış'ın ve Müslümanların zaaf/ve çaresizlik içine düşürülme hâli sebebiyle, kezâ elden geldiği kadarıyla adâleti

tahakkuk ettirmek, iyilik ve hayır yolunda yardımlaşmak adına taşıdıkları niyyetleri dolayısıyla- *tevîl* yoluyla, hattâ bazen *cehâlet* sebebiyle *mazeret* sâhibleri arasında sayarlar. Cihâdîlerden çok az bir kesim ise İslâmcılardan olan o parlamenterleri ve bakanları, sözkonusu o kurum-kuruluşlara mensûbiyyetleri gerçekliği dolayısıyla/ve vâkıa hükmünce, tekfîr etme yolunu tutar; onlar hakkında cehâlet mazeretinin vârid/geçerli olmadığını, çünkü bizzât kendilerinin, âlimler veya davetciler olduğunu, aynı şekilde *hüccet* onların aleyhine *ikâme olunduğu* ve kendileriyle çokça konuşulduğu için haklarında *tevîle* de mesâğ olmayacağını söyler, meseleyi böyle görürler.

Ehl-i Sünnet Dışı Fırkalar ve Şîa Meselesi

Cihâdîler o fırkaların tamâmını Ümmet-i İslâm'ın kapsamı veya Ehl-i Kıble denilen olgu içinde ele alırlar. Bunları, Ümmet'in 73 fırkaya ayrılacağı, sadece birinin Fırka-i Nâciye, geriye kalanların ise ateşte olduğu hadîs-i şerîfinde zikri geçen fırkalardan sayar ve o Fırka-i Nâciye'yi de Ehl-i Sünnet ve'l-Cemâat olarak görürler. Dolayısıyla onları, dalâlet, sapkınlık, inhirâf, hevâ ve heves ehli fırkalardan sayar; Ehl-i Sünnet'in genel tavrında da olduğu gibi onları üç kısım şeklinde tasnîfe tâbi tutarlar:

Gulât-ı Şîa: İsmâîlîler, Nusayrîler ve benzerleri gibi ki bunları kâfir olarak görürler.

Zeydiyye Şîası: Yemen Şîîlerinin ekseriyyeti gibi ki bunları, -aralarındaki hilâf bâki kalmak kaydıyla- Ehl-i Sünnet'e yakın olarak görürler.

Caferiyye (İmâmiyye) Şîası: Bunlar ise Îrân Şîîlerinin ekseriyyetini teşkîl eden ve Lübnân, Pakistan, Afganistan ve Orta Doğu bölgesinde azınlık konumunda var olan Şîîlerdir...

Cihâdîlerin çoğu, bunları *ehl-i bidat*ten olan sapkın kimseler olarak görürler. Beri tarafta Cihâdîlerden azınlık bir kesim ise siyâsî bazı sebeblerden ötürü bu meseleye çok fazla önem atfetmeme görüşünü tercîh yoluna gitmiştir. Yine Cihâdîlerden olan bazı kimseler Şîa'nın kâfir olduğunu açıkça söyleme yolunu tutmuştur. Her hâlükârda Cihâdîlerin cumhûru, onları, *bidat ve dalâlet ehli* kimseler olmakla birlikte *ehl-i kıble Müslümanlar* olarak kabûl etme görüşü üzerindedir.

Cihâdîler de dâhil olmak üzere Sünnî İslâmî Uyanış'ın geneli nezdinde bu mesele hakkında siyâsî meseleler ile akîdevî olanlar içiçe geçmiştir ki, bu konuyu irdeleme makâmı burası değildir.

Selefîlik ve Mezheb Sâhibi Olma Meselesi

Cihâdîlerin arasında, seksenli yılların ortalarından beri, daha önce açıkladığım şeyler netîcesinde selefî mezhebi baskın gelmeye başlamıştır. Cihâdîlerin cumhûru ise mezheb meselesinde vasat [bir yol üzere mutedil] olup Dört Mezheb İmâmına ve âlimlerine karşı hürmeti elden bırakmaz, taklîd konusunda da orta bir yol tutarlar. Bu uğurda ne bir mezhebe taassub gösterirler, ne ona tamıtamına bağlanırlar, kezâ ne

imâmların kadir-kıymet derecesine ve ne de mezheblerin ortaya koymuş olduğu ilmî mîrâsın kadir-kıymetine halel getirici bir tavır takınırlar. Hiç kuşkusuz *aşırı (mutetarrif)* Selefî Akım, taklîde ve mezheblere karşı muhârebe *mezhebini/yolunu* haddi aşacak derecede tutmuş geç dönem bazı "*aşırı câhil cihâdîlerin (gulâtu ceheleti'l-cihâdiyyin)*" ortaya çıkmasında etkili olmuştur. Ama bunlar Cihâdîler arasında pek azdır.

Tasavvuf Meselesi

Cihâdîlerin cumhûru, tasavvufî okulların münharif olanlarına karşı mücâdelede ve bunları bidat ve dalâlet yolları kapsamında görmek noktasında İbn Teymiyye'nin ve Selefî Okul'un yönteminden etkilenmiştir. Bazıları ise bu mesele özelinde daha sert bir tavır takınmıştır. Beri tarafta az bir kesimi ise tasavvuf okulunu ve mutasavvıfları ele almak noktasında mutedil bir çizgi benimsemiştir.

İslâmî Uyanış'ın Gayr-ı Cihâdî Okulları Karşısındaki Konum

Eski Cihâdîlerin cumhûru, İslâmî Uyanış okulları ile onların ileri gelenlerine karşı hürmeti elden bırakmama ve fikriyyat ve tatbîkat noktasında iki taraf arasındaki açık uçuruma rağmen onların karşısında edeb-i hilâfa bağlılık gösterme yolu üzeredir. Cihâdîlerin geç dönem cumhûru ise onlara karşı düşmanlık ve husûmet üzere olup gırtlak gırtlağa bir tavır içindedir. Bu da daha önce açıkladığımız gibi [o okullar tarafından serdedilen] baskı ve hizlân hâllerinin bir netîcesidir.

Laiklik Meselesi

Cihâdîlerin tamâmı, laik akımları tekfîr etme ve onları ateist akımlar olarak görme yolu/görüşü üzeredir. Yine bu görüş, ekseriyyet itibâriyle İslâmî Uyanış'ın cemâatlerinin, âlimleri ile önderlerinin de yoludur. O da Amerika'nın son dalgası ve düzmece ılımlılık modası öncesinde[ydi] tabîî ki... Ama Cihâdîlerin cumhûru, Müslümanların avâmından olan laik düşünce takîbcilerini, cehâletleri nedeniyle mazûr görme görüşünü taşır. Beri tarafta Arab ve İslâm âlemindeki laik akımların önderlerini ise tekfîr eder ve bunları Allah'ın dînine darbe vuran küfrün önderleri olarak görürler.

Arab Kavmiyetciliği/Ulusalcılığı/Milliyetciliği Meselesi

Cihâdîlerin tamâmı, kavmiyetcilik davâsını ve buna taassub göstermeyi, câhiliyye davâlarından biri olarak kabûl etme görüşü üzeredir. Nitekim Cihâdîler *ümmetcidir*; Müslümanların birliğine ve onların şümûllu nizâmına davette bulunurlar. Dolayısıyla onların çoğu, milliyetci partilerin yol-yöntemlerini, özellikle de bu partilerin tamâmının veya çoğu kısmının, milliyetciliğe laiklik düşüncesini eklemeleri sebebiyle reddetme yoluna gider. Aynı şekilde Cihâdîler, milliyetci söylemleri Ümmet'in parçalanmasını getiren sebeblerden biri olarak görürler.

[Nasyonalist] Vatan Söylemi Meselesi

Aynen kavmiyetcilik/ulusalcılık/milliyetcilik meselesinde de olduğu gibi Cihâdîler, bölgeselcilik ve [nasyonalist] vatan düşüncesini ve vatana taassub yolunda çalışma meselesini, özellikle de kavmiyetcilikle ve laiklikle katıştırıldığı için reddederler. Bu yüzden onlar, bu söylemin sâhiblerine düşmanlık eder ve onu küfür ve dalâlet akımlarından biri olarak görürler.

Yukarıda geçen son iki nokta dolayımında Cihâdîlerin, vâkıa itibâriyle, bir nebze çelişki içinde oldukları görülmektedir. Çünkü ekseriyyet yapılanmaları, yerel-bölgesel bir temel doğrultusunda çalıştı ve bazıları da -yer yer- bu konuda aşırılıkla öne çıktı. Oysaki sâhib oldukları düşünce, İslâm'ın ve Cihâd Daveti'nin, Ümmetci-cihânşümûl olduğu yönündeydi ve bunun üzerine kuruluydu.[1]

Filistîn Davâsı

Cihâdîlerin tamâmı, dahası İslâmî Uyanış'ın geneli, nehirden denize ve kuzeyden güneye varıncaya kadar bütün bir Filistîn'in İslâm âleminin bir parçası, kezâ onu geri almanın bu Ümmet'in nesillerinin boynunda bir hakk-ı vacîb ve bu uğurda cihâdın da farz olduğuna inanır. Dolayısıyla onlar, Yahûdîlerle her türlü barış, sulh [müzâkeresi] ve uyum-uyuşma ilkesini reddeder; birkaç bin aslî/yerli Yahûdî ve torunları istisnâ tutulmak kaydıyla, geri kalan İsraillilerin hepsini o topraklardan çıkıp gitmesi gereken işgâlci istîlâcılar olarak görürler. Aynı şekilde Yaser Arafat liderliğindeki Filistîn yönetimini, aynen Arab ve İslâm âlemi ülkelerindeki diğer hükûmetler gibi, aynı sebebler doğrultusunda ve bunlara izâfeten hıyâneti dolayısıyla mürted hükûmetlerden biri olarak kabûl ederler.

[1] [Yukarıdaki son iki başlıkta yer alan ve muhtevâsı bizim diyârlarımızda ağırlıklı olarak batıdan devşirilen hastalıklı bakış açılarıyla doldurulan, bilhassa ülkemizde, dil davâsı dolayısıyla neredeyse içinden çıkılamaz derecede bir kavram kargaşası sürecine sokulan, en nihâyetinde millet ve vatan kavramlarının önüne veya ardına takılan bazı eklemelerle ele alınan meselenin son asırların en netameli konularından biri olduğunu belirttikten sonra şunu kaydedelim ki, burada ötelenen, reddedilen ve hakkında olumsuz bir portre çizilen milliyetcilik ve vatan söylemi, İslâm nokta-i nazarınca reddedilen nasyonalizm, ulusalcılık, kavmiyetcilik-ırkcılık, şovenizm, kuru kuruya vatanperverlik, yurtseverlik gibi şeylerdir. Yani özetle, ulus-devlet vatandaşının ırkcı-nasyonalist kafasının ne idiğü belirsiz ulus ve toprak tapıcılığıdır. Bu noktada dünya üzerinde sadece bu topraklarda kullanılan ve esâs varlığını da **Millet-i İslâm** terkîbindeki "Millet" kelimesine borçlu olan milliyetcilik kelimesini yukarıda yer yer kullanmak zorunda kalışımız, bu kavramın bu topraklarda kimi kesimler nezdinde çağrıştırdığı ilk anlam ve bu anlamı kendi bünyesinde taşıyan partilerin ve akımların varlığı dolayısıyladır. Yoksa "millet" ve "vatan" kavramları, üzerinde hassâsiyyetle durulması icâb eden, ne uydurma hadîsler üzerinden temellendirilmeye ihtiyâc duyan ve ne de yersiz gerekçelerle itirâza konu edilmesi gereken kavramlardır. Buna daha önce de işâret etmeye çalışmıştık ki meselenin özü, milleti de vatanı da Allah için sevme ve o sevginin sınırında kalma meselesidir. Alnı Allah'a secdeye gitmeyen, davâsı İslâm davâsı olmayan bir adamın -bilhassa bu topraklarda- vatan ve millet sevgisi koca bir yalandır; âkıbeti ise hüsrândır. Mtrcm.]

Arab ve İslâm Âlemindeki Dînî Azınlıklar Meselesi

Cihâdîler, ekseriyyetini Hırıstıyanların oluşturduğu işbu azınlık kesimlere, İslâm Devleti'nin kurulması durumunda, Ehl-i Zimmet'le ilgili ahkâmın esâsları uyarınca / veya Zımmîlerin hakkı-hukûku doğrultusunda ve Ehl-i Sünnet'in fıkıh kitâbları içinde bunlar hakkında vârid olan esâslar mûcibince muâmelede bulunulması gerektiğine inanırlar. Ayrıca vatandaşlık yolu-yöntemini/veya bu bağı, ne bunlara ne de bunların konumunda olanlara muâmele konusunda bir esâs olarak kabûl ederler.

Amerika'ya Karşı Koyma ve Batıyla Çatışma Meselesi

Cihâdî yapılanmaların tamâmı, altmışlı yıllardaki kuruluşundan Amerika'nın 2001 yılı Kasım ayında Afganistan'a yönelik saldırısının başlangıç dönemine kadar, askerî anlamda Amerika Birleşik Devletleri'ne karşı koyma meselesini ortaya koymuş veya benimsemiş değildi. Bunların neredeyse bilâ-istisnâ tamâmı, ülkelerinin rejimlerine karşı koymak yollu kendisine mahsûs özel hedeflerle meşgûl bir hâldeydi.

Cihâdîlerin literatürü, Amerika'ya karşı durma meselesine, kendi kitâbları içinde, bilhassa Körfez Savaşı (Çöl Fırtınası, Yeni Dünya Düzeni'nin harekete geçirilmesi ve Amerika'nın terörle küresel mücâdele kampanyasının başlaması) sonrasında; aynı şekilde Amerika'nın, İslâmî kesimleri ve cihâdîleri baskı altına alan düzenlere destek vermesi sebebiyle büyük oranda bir yer vermiş olsa bile yine de bu/hâl, yazılı literatür boyutunu aşıp da eylem ve hareket eksenli bir alana çıkmamıştı.

Nitekim Şeyh Üsâme Bin Lâdin, Afgan Arablar'ın ikinci evresi boyunca cihâdîleri, onun betimleyegeldiği şekilde ve kendi ifâdesiyle "Yılanın Başı" Amerika karşısında bir yön tutup bu uğurda çalışmaya iknâ etmek için çok çaba harcamıştı. Ama fayda etmemişti. Nitekim yöntem eksenli olarak onların tamâmına, [yine onların anlayışına göre] en yakın ve en tehlikeli düşmanı temsîl eden, hâricî düşmanlarla herhangi bir cihâd hareketinin önünde bir engel olarak duran [İslâm âlemindeki] mürtedlerle [ve onların rejimleriyle] çatışmak düşüncesi hâkimdi. Aynı şekilde onların fikriyyatına hâkim olan diğer bir husûs, bütün krizleri çözmek için bir anahtar vazîfesi görecek İslâmî yönetimi kurmak için cihâd etmek düşüncesiydi.

Ama: 11 Eylül olayları ve yerküre üzerindeki yansımaları; Amerika'nın, bütün bir Cihâdî Akım'ı yaftalayarak hedefe koyması ve onları el-Kâide ismi altına sokması, kezâ her türden/ve her uyruktan olan cihâdîleri, adına teröre karşı savaş dediği olgu kapsamında habire koğuşturup durması ve Cihâdî Akım'ın altyapısını büyük ölçüde yıkıma uğratması; ondan sonra 2001 yılından beri ve şu günümüze kadar devâm eden[!] Irak'ın işgâl altına alınması hâdisesi; İntifâda'nın peşpeşe gelen yansımaları; Bush'un, Haçlı Seferleri ilânında bulunması, ilh... husûslar Cihâdîler için fiilî anlamda yegâne yönelimi, Amerika'ya ve onun batılı müttefiklerine karşı koymak noktasına taşıdı ve bunu böyle kıldı.

İşte Amerika, cihâdîleri, kısa bir süre içinde, doğru yöne taşıma başarısına böyle ulaştı. Cihâdî Akım'ın bütün kanatları, geride kalanları ve yeni yeni boy atan tomurcukları, yönleri/ve yönelimleri itibâriyle bu çerçeve içinde münhasır kalmak üzere ki,

﴿...وَيَمْكُرُونَ وَيَمْكُرُ ٱللَّهُ ۖ وَٱللَّهُ خَيْرُ ٱلْمَٰكِرِينَ ۝٣٠﴾ ﴿سورة الأنفال﴾

«...Onlar tuzak kurarlar, Allah da tuzak kurar. Tuzak kuranların en hayırlısı ise Allah'tır.» (8/el-Enfâl, 30)

9. Cihâdî Akım ve Yirminci Asrın Sonlarında Krizin Dibi (1990-2000)

Cihâdî Uyanış, yetmişli ve seksenli yıllar boyunca bazı hükûmetlere karşı gerçek ve geniş çaplı bazı çatışmaların içine girmiş, bu uğurda pek çok kurbân verdiği gibi halk tabanında da bir genişleme imkânına erişmişti. Ayrıca [bu yüzden] istihbârat eksenli bir güvenlik koğuşturmaları sürecine marûz kalmıştı. 1984 yılından beri genel anlamda İslâmî, özel anlamda ise Cihâdî uyanışın önünde cihâd için açılmış bulunan Afgan[istan] kapısı, bunların pek çok liderini cezbedip Afganistan'a gitmek yolunda harekete geçirmişti. Nitekim o topraklarda, 1984-1992 yılları arası dönem boyunca eşsiz bir tecrübe yaşamışlardı. Sovyetler Birliği'nin düşüşü ve Amerika'nın Ruslar karşısında İslâmî bir sırta artık ihtiyâcının kalmamasından hemen sonra ise Amerika tarafından planlanıp programlanmış olan, Pakistan tarafından uygulamaya konulan, Arab ülkeleri ve Avrupa devletleri tarafından da takîb olunan güvenlik operasyonları kasırgası sonucunda cihâdîlerin çoğu kadroları ve -kendi ülkelerinin hükûmetleriyle girdikleri çatışmalar nedeniyle o ülkelerin güvenlik birimleri tarafından- aranan kişiler, Batı Avrupa'da ve onun gibi Kanada, Avustralya vs. ülkelerde açılmış olan siyâsî sığınma alanları üzerinden oraya buraya veya -o dönemlerde henüz daha aralarında güvenlik eksenli işbirliği ilişkileri kurulmamış olan, bu sebeble de o ülke hükûmetleri tarafından- koğuşturma altına alınmadıkları diğer bazı Arab ülkelerine dağılmışlardı. Ama İkinci Körfez Savaşı (Çöl Fırtınası) sonrasında peşpeşe yönetime gelen Amerika'nın hükûmetleri, Cihâdî Akım'a karşı savaşmak için tâm-tekmîl bir plan-program ortaya koymuştu ve adına da terörle küresel mücâdele denilmişti. Ayrıca Oğul Bush tarafından -ilerleyen açıklamalarda da göreceğimiz gibi- 11 Eylül sonrasında gerçek bir küresel savaş boyutuna ulaştırılmıştı.

İşte böylece güvenlik eksenli bölgesel ve küresel konferanslar, o on yıl boyunca ardı ardına sökün etmiş ve handiyse her altı aya en az bir veya daha fazla konferans düşer olmuştu. Meselâ Arablarla Yahûdîler arasında uyum-uyuşma görüşmelerinin müzâkere edildiği 1991 yılı Madrid Barış Konferansı, terör meselesini de ele almıştı. 1994 Şermu'ş-Şeyh Konferansı ise mesâisini bu meseleye münhasır kılmıştı. Ondan sonra ise şu günümüze kadar yapılagelen onlarca küresel konferansın ardı arkası kesilmez olmuştu. Amerika Birleşik Devletleri bu konferansların tamâmına, husûsen Akdeniz Ülkeleri'yle(!) ilgili olanlara katılmıştı. Aynı şekilde İsrail ve çoğu Arab ülkeleri

devletleri de bunlardan geri kalmamıştı. Bu konferanslar ve Arab ülkeleri bakanlarının bu uğurda bir araya gelmesi vâkıası Tunus'ta devâm etmişti ve Suûdi Arabistan ile onun -terörle mücâdeleye ziyâdesiyle aç- İçişleri Bakanı Nâyif Bin Abdulazîz bu konuda son derece bâriz bir rol oynamışlardı...

...Terörle küresel mücâdele plan-programını ise şu son on yıllık dönem boyunca aşağıdaki noktalar üzerinden özetlemek mümkündür:

Terörle Küresel Mücâdele Plan-Programının Ana Hatları (1990-2000)

1- Mâlî Kaynakların Kurutulması

Bu plan-program hem Amerika hem de onun Müslüman ülkelerin yöneticilerinden olan kuyrukları tarafından "terörist" diye betimlenen cihâdî ve köktenci hareketlerin mâlî kaynakları üzerine sıkı bir kontrol mekanizmasının dayatılmasını kapsıyordu. Bu yolda banka hesâblarını yeniden denetleme; banka havâlelerini, zekât giderlerini, hayır kurumlarının ve İslâmî-insânî yardım kuruluşlarının faaliyyetlerini kontrol altına alan birtakım karârlar alındı ve bazı yaptırımlar devreye sokuldu. Yine bazı mâlların müsâdere edilmesi/belli fonlara el konulması, bazı hesâbların izlenmesi ve dondurulması yolunda da bazı karârlar alındı. Böylece cihâdî hareketlerin çoğu, son derece sıkıntılı bir hâlin içine sokuldu ve mâlî kaynakları büyük ölçüde kurutuldu.

2- Cihâdî Liderlerin ve Kadroların Ya Öldürülmek Ya da Esîr Edilmek Üzere Hedefe Konulması

Hiç kuşkusuz Amerika, bu siyâsetin açılışını, Allah rahmet etsin **Şeyh Abdullah Azzâm**'ı, "**Benazir Butto**"'nun ve onun İçişleri Bakanı "Baber"in isihbârat birimlerini kullanmak sûretiyle [bombalı] bir suikasd sonucu öldürmekle yapmıştı. Onun ölüm hâdisesini bunun kısa bir süre öncesinde Amerika'da ve gizemli bazı şartlar altında vukû bulan Şeyh **Temîm el-Adnânî**'nin ölümü hâdisesi geçmişti. Ondan sonra Mısır menşeli Tanzîmu'l-Cihâd ile el-Cemâatu'l-İslâmiyye'nin liderlerinden olan bazı kişiler birtakım suikasdler sonrasında öldürüldü, bazıları da kimi ülkelerden kaçırıldı. Sonra Bosna'daki Arab mücâhidlerin komutanı **Enver Şabân** bir suikasd sonucu öldürüldü. [Mısır menşeli] el-Cemâatu'l-İslâmiyye'nin Danimarka'da sığınmacı konumunda olan Emîri **Tal'at Fuâd Kâsım** Hırvatistan'dan kaçırıldı; bir Amerikan helikopteri kendisini Akdeniz'de bir gemiye taşıdı ve oradan [alınıp] Mısır'a kaçırıldı. Sonra Doktor **Ömer Abdurrahman** Amerika'da tutuklandı ve kendisine *ağlar mısın güler misin tarzı* bazı suçlamalar yöneltilerek 200 yıldan fazla süreliğine hapse mahkûm edildi. Bu saldırı kampanyaları Fransa, İtalya, İngiltere ve sâir ülkelerdeki cihâdîlerin peşini de bırakmadı. Öyle ki Arab ülkelerindeki hapis cezâları, yaptıkları davet çalışmaları, dolaylı yollardan da olsa cihâdı ihyâ etmeye vesîle olduğu için bazı âlimleri ve sembol isimleri dahi içine alır oldu. Nitekim **Ali Belhâc** Cezâyir'de, Şeyh **Sefer el-Havâlî** ile Şeyh

Selmân Avde ise İslâmî Uyanış'ın büyük âlimlerinden yaklaşık on kadar diğer bazı kişilerle birlikte Suûdi Arabistan'da tutuklandı. Azarbeycan, Tayland, Filipin ve bazı Arab ülkeleri ile Pakistan gibi bazı bölgelerdeki cihâdîler de kaçırıldı ki bunlar, ya hapishânelere atıldı ya da âkıbeti belirsiz bir sürecin mahkûmu oldu. Böylelikle [bu] hâdise, gerçek bir güvenlik kasırgasına doğru yol alan bir şekle büründü.

3- Muhtelif Ülkeler Arasında Yapılan -Teröristleri (Cihâdîleri)- Karşılıklı Teslîm Antlaşmaları

Arab devletlerinin [tümü], İslâm ülkelerininse çoğunun gözünde, insân hakları ve yasal-kânûnî hak denilen şeyin hiçbir kıymetiharbiyye taşımadığı hakîkati gözönünde bulundurularak denilebilir ki, bunlar için, güvenlik anlamında aranan her kişiyi kendi ülkesine geri teslîm etmek plan-programı, cihâdî cemâatleri parça parça etmek ve bunların kadrolarıyla unsurlarını tüketip bitirmek anlamında en etkili yoldu. İşte Arab ve İslâm âlemi ülkeleri, pek çok cihâdî tutukluyu, kendi aralarında böylece değiş-tokuş ettiler. Böylelikle de o cihâdîler, kendi ülkelerinde âkıbetleri mechûl bir sürecin ellerine teslîm edilmiş oldular. Hattâ kânûnlara, [insân] hak[larına] ve hukûka saygılı olduğu iddiâsını taşıyan batılı bazı devletler de bu gibi işlere el attı. ...... bazı kardeşler ve âileleri [tutuklandı;] bazı hâllerde kendi ülkelerine teslîm olundu.

4- Güvenli Sığınakların/Limanların İlgâ Edilmesi

Bu uygulamayı, bu şekliyle, ilk defa ilân eden kişi 1995 yılında Amerikan başkanı Clinton idi. O tarihten itibâren Avrupa'da ve dünyanın muhtelif ülkelerinde cihâdîlere karşı bir koğuşturma kampanyası başlatıldı. Afgan Arablar'ın ve Cihâdî Akım'ın çoğu kadroları ise ya bazı Avrupa ülkelerinde sığınmacılar hâlinde dağılmış veya Sûdân, Yemen, Îrân ve Türkiye gibi ülkelerde karâr kılmışlardı. Beri tarafta Kuzey Afrika'dan bazı cihâdîler, Suriye ve Ürdün gibi ülkelere yerleşirken diğer bazıları Pakistan'da, az bir kısmı ise Afganistan'da kalmışlardı. İşte Amerika'nın baskı hamlesi, Clinton döneminden itibâren bu başlık altında böylece başlamıştı. Nitekim Şeyh Üsâme Bin Lâdin ile Mısırlı ve Libyalı cihâdîler, geriye kalan sâir ekseriyyetle birlikte Sûdân'dan kovuldu ve Sûdân'ın [Ömer] el-Beşîr ile [Hasan] et-Turâbî önderliğindeki "İslâmî(!)" hükûmeti, Libyalı kardeşleri, idâm edilsinler diye kendi ülkelerine teslîm etti! Yemen ise cihâdîleri, onların hanımlarını tutuklama tehdîdi altında kendi ülkesinden kovma yoluna gitti; bazı İslâmî liderlerle kabîle reîsleri aracı oldular ve Yemen hükûmetiyle, o kardeşleri, hanımları ve çocuklarıyla birlikte kovmak yolunda antlaşmaya vardılar. Suriye, Ürdün, Türkiye gibi ülkeler de bazı cihâdî kardeşleri tutukladı ve onları kendi ülkelerine teslîm etti. Geri kalanlarsa kaçmak zorunda kaldı. Yine Amerikalılar, Arab mücâhidleri Bosna'dan çıkarma, geriye kalanlarının silâhlarına el koyma işini kendi üzerine aldı. Bosna Hersek hükûmeti de onların komuta kademelerini -dîn ve inanç kardeşleri/Müslümanları kurtarma yolunda kendi kanlarının dökülmesinden sonra-suikasdler yoluyla öldürme işine bizzât girişti! İşte 1995 yılından beri ve onu izleyen yıllar içinde yeryüzü, bütün genişliğiyle birlikte mücâhidlere böyle dar edildi.

5- Güvenlik Eksenli İşbirliği Alanlarının Bölgesel Boyuttan Uluslararası Boyuta Taşınması

Bu yolda, pratik boyutlu detaylar taşıyan son derece komplike bazı uluslararası güvenlik antlaşmaları yapıldı. Günlük/rutin konuşma bağlantılarını takîb altına alan ve enformasyon-iletişim bazında istihbârat birimlerini birbirine bağlayan bazı programlar, [teknolojik anlamda] yüksek kapasiteli işbirliği ağları çerçevesinde devreye sokuldu.

6- Terörle Mücâdele Mevzûâtını Genişletme Yoluna Gidilmesi

Batılı devletler ve de Amerika, siyâsî ilticâ alanlarını ve yabancı haklarını ortadan kaldırmak, aynı şekilde terörle mücâdele yasalarının alanını genişletmek için kendi mevzûatlarının pek çoğunu yeniden düzenleme ve üçüncü dünya ülkelerinde geçerli olan sıkıyönetim kânûnlarından daha kötü bazı kânûnlar çıkarma yoluna gittiler. Öyle ki İngiltere, Fransa ve İskandinav ülkeleri gibi, batılı demokrasilerin en köklü olduğu ükelerde bile bu durum, yazı ve eleştiri alanlarını, kezâ diktatör yöneticiler karşısında bilinçlendirme amacı taşıyan Cuma hutbelerini dahi içine alır oldu ve bir suç sayıldı! Bütün bunlar ise -istihbârat birimlerinin ve kindar Haçlı liderlerin hevâ ve hevesleri, keyfekeder arzu ve istekleri doğrultusunda- yoruma açık, o tarafa ya da bu tarafa çekilebilecek, sınırları belirsiz bazı yasaların ve kânûnî metinlerin gölgesinde yapıldı.

7- Mücâhidleri Karalama ve Onları İzole Etme Amaçlı Medyatik Savaş

Kendi tanımlamalarıyla adına "terör" dedikleri şeye karşı askerî ve emnî saldırı kampanyasının harekete geçtiği ilk ândan itibâren onunla atbaşı berâber yol alan medyatik ve propaganda eksenli bir saldırı kampanyası da harekete geçti. Amaç ise cihâdîleri, onların ilkelerini ve eylemlerini, onları kana susamış katiller, müsâmaha ve diyalogun ne olduğunu bilmeyen aşırı dînciler, daha bilmem neciler ve ne türden mücrimler olarak göstermek sûretiyle karalamaktı. Ayrıca işbu medyatik kampanya, cihâdîleri, hem kendi halk tabanlarından koparmak hem de onlardan izole etmek için tekfîr meselesini öne çıkardı. Bu konuda en çirkin rolü ise Arab ve İslâm âlemindeki hükûmetlerle ittifâk içinde olan resmî dînî kurum-kuruluşlar oynadı. Bunlar bu küresel kampanyayı, sâhib olabileceği en ölümcül silâhla donattı. Aynı şekilde "Demokratik" İslâmcı uyanış çevreleri içinden olan ve o on yıl boyunca Sultânların maiyyetinden ve meleinden, dolayısıyla Yeni Dünya Düzeni'nin bileşenlerinden bir parça hâline gelen tufeyli/parazit tipler de bu konuda son derece çirkin bir rol oynadı. Bu konuyla ilgili bazı detaylara cihâdî uyanışla ilgili bölümde yer vermeye çalışacağız inşâallah.

***

<u>İşte Amerika'nın önderliğindeki bu terörle küresel mücâdele kampanyası, cihâdî hareketlerin liderlerini, kadrolarını ve unsurlarını, "korku ve açlık" endişesini yaşayan</u>

unsurlar hâline getirdi. Koğuşturmalar, suikasdler, kaçırılmalar, tutuklanmalar, esâretler ve sığınakların kapatılması gibi durumlar da Cihâdî Uyanış ferdlerini, [envâi-çeşit] korku ve koğuşturulma kaygıları içine soktu. Yine mâlî kaynakların kurutulması plan-programı, hem onların, hem de onlarla birlikte dünyanın dört bir tarafına dağınık sürgünler hâlinde gidip gelmeye mecbûr olmuş ve müminler için kazılan çağdaş dönem hendeklerin ateşi içinde kavrulmuş olan âilelerinin ve çocuklarının erzâkının kesilmesi hünerini göstermeye yetti.

Sonra, Allah Teâlâ, o az sayıdaki mümin zümre için Afganistan'da kurulan İslâm Emîrliği'yle bir kurtuluş kapısı açtı ve o topraklar, 1996-2001 arası dönem boyunca, liderleriyle ve temel unsurlarıyla Cihâdî Akım'ın öz kesimlerinin toplandığı bir hicret yurdu hâline geldi. Bu sebeble de terörle mücâdele kampanyası programı, bu İslâm Emîrliğini vurmak, hem onu hem de onun -Tâlibân Hareketi'yle ve Emîrü'l-Müminîn "Molla Muhammed Ömer"le varlığını bularak cihâdîlere yurt olan- zeminini yıkıp-yok etmek üzerine odaklandı. 2001 Eylül'ünde tatbîk ettikleri de zâten buydu. Böylelikle -inşâallah ilerleyen açıklamalarda da göreceğimiz gibi- İslâmî Uyanış'ın seyri için bir sonraki merhale, 11 Eylül sonrası bir dünyada başlamış oldu.

Bu ahvâl, Cihâdî Akım'ı çepeçevre kuşatan hâricî krizleri, ayrıca hem bu Akım'ın bütünü genelinde hem de bu Akım'ın her bölgede yaşadığı yerel tecrübesi özelinde bunlara eklenen dâhilî krizleri daha kötü bir hâle getirdi. Bu krizler, doksanlı yılların başından ve Yeni Dünya Düzeni'nin harekete koyulmasından itibâren sadece bazı kimseler tarafından ayak sesleri duyulabilen şeyler olduktan sonra artık bütün herkes için peyderpey görünür/anlaşılır olmaya başladı. Sözkonusu bu krizleri ise aşağıdaki gibi özetlemek mümkündür:

1. Emnî Krizler

Cihâdî cemâatlerle mücâdele boyutunun yerelden bölgesele, sonra bütün Arab âlemi, ondan sonra uluslararası bir boyuta taşınması vâkıası, sözkonusu o cihâdî yapılanmaların kuşatma altına alınmasına; onlara çok ağır kayıplar verdirilmesine; çalışma yolları, iletişim ağları ve mâlî kaynaklarının çoğu kısmının yok edilmesine neden oldu. Beri tarafta kendi ülkelerinde faaliyyet hâlinde olan cihâdî yapılanmaların liderlerinin çoğu, tutuklama operasyonları, işkenceler ve piramidimsi örgütlenmelerin -tutuklama, sorgulama, yerel grupları [despotlukla] bastırma konusunda- son derece vahşî güvenlik birimleri karşısında direnç gösterme başarısızlığına uğraması gibi durumlar netîcesinde, kendi ülkelerinde güvenlik açısından sıkıntılı bir hâle marûz kaldıklarında, komşu devletlerin hâkim rejimleri arasındaki zıdlaşma havalarından istifâde ederek o komşu ülkelere gidiyorlardı. Nitekim bu yapılanmaların pek çoğu, hem kendisi hem de lider kadroları için o komşu ülkelerde güvenli limanlar ve hattâ hareket üsleri elde edebiliyor ve bazen kendi davâsına o komşu ülkeler tarafından sağlanan destek imkânına dahi ulaşabiliyordu. Bu ayrıcalıklı durumla ilgili aşama ise

1975 ila 1995 yılları arasıydı. Meselâ Suriye'de "et-Talî'atu'l-Mukâtile/Öncü Savaşçı Birlik", aynı şekilde Müslüman Kardeşler hareketi, Nusayrî Hâfız Esed rejimine karşı duruşları boyunca, erken bir dönemde Irâk'a, akabinde ise Ürdün'e sığınmıştı ve bu topraklarda o iki ülke hükûmetleri tarafından sağlanan, askerî eğitim, silâhlandırma, mâddî yardım ve sınır geçişlerinin kolaylaştırılması gibi boyutlara ulaşan büyük bir desteğe ulaşmışlardı. Aynı şekilde Türkiye de onlara göz yummuştu ve bu ülkenin topraklarını kendileri için bir hareket alanı ve iletişim noktası olarak kullanmışlardı. Yine onlardan bazıları, kendileri için Lübnân topraklarında da -Suriye'nin bu ülkeye hâkimiyyeti dolayısıyla- çok ama çok az bir sınırda da olsa ayak basabilecekleri bir yer edinme imkânına erişebilmişti. Dahası Suriye'deki cihâdı destekleme meselesi, Enver es-Sâdât'ın son demlerinde Mısır'ın dahi ona destek vermesi ve askerî eğitim alanında belli hizmetler sunması boyutuna kadar ulaşmıştı ki bu hâl, eğer es-Sâdât 1981 yılında cihâdîler eliyle öldürülmemiş olsa daha ileri gidecek gibi duruyordu.

Aynı şekilde karşı taraf olarak -ekseriyyeti Şîîlerden oluşan- muhâlif Irâklı örgütler de böyle bir desteğe Suriye'de ulaşmışlardı.

Mısır'dan olan cihâdîler ise aynı şekilde bölge üzerindeki pek çok ülkede özgürce hareket edebilme, bu ülkeleri kendileri için iletişim ve destek gibi alanlarda birer üs edinme imkânına ulaşabilmişlerdi. En başta Körfez ülkeleri ve sonra Suriye, Ürdün, Yemen vs. yerler gibi ki bu topraklarda herhangi bir koğuşturma/kovulma operasyonuna marûz kalmış değillerdi.

Yine bu şekilde Libya'da koğuşturma altında olanlar, komşu ülkelerde bir hareket imkânına ermişti. Fas'taki cihâdîler ise Libya topraklarında destek görmüş ve bölge üzerinde özgürce hareket etmişti. Cezâyir'deki cihâdîler Fas'ı bir geçiş noktası olarak kullanmış ve bu toprakları silâh ve savaşçı sevkiyatı için bir köprü, ayrıca yaralıları ve savaşçıları için bir dinlenme yeri edinmişti. Beri tarafta Mısır menşeli Tanzîmu'l-Cihâd, 1990-1997 yılları arasında Sûdân'dan hareket etmiş ve Yemen'de de kendisi için diğer cihâdî yapılanmalarla birlikte ayak basabilecekleri bazı noktalar edinmişti. Ayrıca bu yapının bazı unsurları, Lübnân'da Hizbullah'ın kamplarında askerî eğitim görmüşlerdi. Yine Mısır menşeli el-Cemâatu'l-İslâmiyye'nin bazı liderleri, Îrân toprakları üzerinden kendilerine bir liman ve bir sığınak edinme imkânına ulaşmışlardı. Bu konudaki örnekler böyle devâm edip gider.

Ayrıca bu çerçeve/ve bu hâller, sadece Cihâdîlerle ve İslâmcılarla sınırlı değildi. Nitekim muhâlif siyâsî kesimlerin çoğu, o zaman diliminde, bu çerçeveden istifâde etti. Aynı şekilde ulusalcı, milliyetci ve İslâmcı Filistînli örgütlenmeler de...

...Ammâ ve lâkin, Eski Dünya Düzeni'nin göçüşü ve Sovyetler Birliği ile Varşova Paktı'nın çöküşü sonrasında artık ortada çatışma eksenleri diye bir şey kalmadı ve bütün o rejimlerin tek efendisi ve tek âmiri Amerika oldu. Doğulu ve Batılı iki efendi arasında [gidip gelen, birbirlerine karşı konuşlanan düzenlerin açıklarından istifâde yollu] herhangi bir imkân çerçevesi falân da kalmadı. Dolayısıyla o yeni efendiden

ve tek kutublu o güçten, o rejimlere, o güvenli limanları kapatmalarına dâir emirler yağdı. Böylelikle bu güvenli limanlar/sığınaklar/merkezler, peyderpey kapatılmaya başladı. Arablar düzeyinde güvenlik eksenli büyük koordinasyon cürmünü ise Suûdi Arabistan'ın İçişleri Bakanı Prens Nâyif Bin Abdulazîz kendi uhdesine aldı ve bunun için Arab İçişleri Bakanları Konferansı denilen bir organizasyon kurdu. Bu organizasyonun merkezini de Tûnus olarak belirledi. Böylece Allah'a, Resûlü'ne ve Müminlere karşı savaş bakanları(Dâhiliyye Nâzırları)'nın, her altı ayda bir, bir araya geldikleri toplantıları oldu. Aynı şekilde o bakanların yardımcılarının da dâimî toplantıları, beri tarafta istihbârat başkanlarının her dâim açık kırmızı telefon hatları oldu. Bunların arasındaki koordinasyon düzeyi yükseldikçe yükseldi, öyle ki bilgi "arşivlerini" bilgisayarlar üzerinden birbirine bağlayan [sistematik] bir boyuta ulaştı. Böylece cihâdîleri koğuşturma operasyonları bazı devletler arasında bölgesel bir boyuta taşındı ve çok geçmeden bütün Arab ülkeleri düzeyinde bir koordinasyona dönüştü. Afganistan'da cihâdın yıkıma uğratılması akabinde ise koğuşturma altında olan cihâdî liderler ve kadrolar, kendi faaliyyet merkezlerinden, küresel bir boyuta taşınmak üzere uzaklaştı ve o muhtelif yapılanmalar, uzak güvenli limanlar, özellikle de siyâsî sığınmanın var olduğu batı bölgeleri veya bazı Avrupa ülkeleri üzerinden çalışma yollu gelişmiş bir yönteme başvurdu. Nitekim o ülkelerdeki bireysel özgürlüklerle ilgili yasalar, faaliyyet hâlindeki Cihâdîler ile İslâmî kesimler için bir nevi koruma ağı oluşturuyordu.

Ne var ki Amerika'nın baskıları; Arab ve İslâm ülkeleri hükûmetlerinin talebleri; ayrıca Avrupa devletlerinin genelinin ve diğerlerinin -İslâmî Uyanış'la ve onun öncü Cihâdî koluyla cenkte büyük bir "senfoni" orkestrasını yöneten [eli sopalı] "Mayestro" edâsıyla hareket eden- Amerika'nın saldırı kampanyası kâfilesine katılması, evet, bütün bunlar, daha önce sözü geçen o çerçevenin, biri diğeri ardınca yok edilmesini getirdi. O devletlerin güvenlik birimleri de bu koğuşturma saldırılarına katıldı. Bu da pek çok [Cihâdî veya İslâmî] sembol ismin/veya ileri gelenlerin esîr alınmasına ve tutuklanmasına sebeb oldu. Bazıları kendi ülkelerine teslîm edildi; kurtulma imkânına erenler ise bulundukları yerlerden ayrılıp 1996 sonlarında Afganistan'a geçtiler.

Geçtiler geçmesine ama güvenlik eksenli kriz son bulmadı. Zîrâ kendileri için bir sığınak oluşturan Afganistan da aynı şekilde yeni bir sorun ve Tâlibân'ın -kendilerine yönelik baskılar daha fazla artmasın diye uyguladığı- siyâseti dolayısıyla âdeta hareket ve faaliyyetten yoksun bir yasak bölge ve zorunlu ikâmet mekânı oldu. Zîrâ bu bölgeyi çevreleyen yerlerde insânlar, ne zaman bir harekete kalkışacak olsalar kapıp götürülüyordu. Koğuşturulanlar arasından [onlar için kurulan] o tuzaklardan kurtulabilenler ise pek azdı. Ayrıca o çerçevenin, Yeni Dünya Düzeni'nin dünyasında yok edilmesi meselesi, sadece cihâdîlerle ve onların örgütlenmeleriyle sınırlı kalmadı. Bilakis bu durum, dünyanın çeşitli bölgelerinde gizli gerilla savaşları yürüten bütün örgütlenmeleri de içine aldı. Meselâ Kürdistan İşçi Partisi (PKK)'nın lideri "Abdullah Öcalan" bu şekilde Ankara hükûmetine teslîm edildi ve Türkiye karşısında yirmi yılı aşkın bir süre kadar devâm eden gerilla savaşlarının üzerine perde çekildi. Çünkü

küresel düzen, onların önündeki Suriye, Irâk ve Lübnân gibi bölgelerin sığınaklarını kapattı; liderleri dışarı çıkmak zorunda kaldı; akabinde Türkiye'nin düşmanı "Yunanistan"ın bile katıldığı birtakım uluslararası çabalar eşliğinde tutuklandı.

Aynı şekilde "İrlanda Cumhuriyet Ordusu", kendisini politik bir uzlaşma ve silâh bırakma zorunluluğu karşısında buldu.

"Bask" gerillalarıyla "ETA" Örgütü ise Fransa'nın, onun önündeki dar çerçeveli sığınakları/merkezleri kapatması sonrasında geriledi. ETA liderleri, Avrupa, Latin Amerika ve sâir ülkelerde koğuşturma altına alındı.

Böylece cihâdîlerden ehl-i tecrübe olanlar, Sovyetler Birliği'nin çöküşünden sonra harekete koyulan Yeni Dünya Düzeni dünyasının, bölgesel devrimler olasılığını ve [geçici güvenli limanlar/merkezlerle varlığını bulan] alt çerçeveler üzerinden çalışma imkânını ortadan kaldırdığını görmeye başladılar. Çünkü tek kutuplu ve tek efendili yeni dünya düzeni, devletlere, sözkonusu bu alt çerçeveleri, özellikle İslâmcı aşırı köktenciler veya teröristler -ki artık basın yayın organları tarafından bu isimlerle anılır oldular- karşısında kapatmayı dayatır olmuştu. Öte tarafta cihâdîler arasında, [yerel-bölgesel] çalışmalarını kendisi üzerine kurdukları hareket kuramının, işbu yeni dünya düzeninin verileriyle birlikte yerle bir olduğunu anlayanlar anladı. Sözkonusu ettiğimiz o on yılın yerel-bölgesel devrim çabalarının başarısızlığını isbât etmiş olması da işin diğer bir boyutu.. ki zâten bu yerel-bölgesel devrim çabaları, -hükûmetlerin, hiçbir hesâb soranı ve denetleyeni olmaksızın yaptığı baskı, tutuklama ve işkence operasyonları netîcesinde bunları bizzât sâhada olmak sûretiyle yönetme imkânı olmayan-sâha dışı [bazı] liderler tarafından veya sürgün ülkeler üzerinden yönetilen şeylerdi.

2. Mâlî Krizler

Amerika'nın dayattığı ve en başlarında Arab ve İslâm âlemindeki hâkim rejimler olmak üzere bütün dünya devletlerinin de uygulamaya aktardığı mâlî kaynakları kurutma politikası, o yapılanmaların çalışmalarını sürdürebilmesinde tek hayât kaynağı olan bağışlardan müteşekkil mâlî yardım yollarının çoğunun kesilmesine neden oldu. Özellikle de Körfez Devletleri -efendilerinin emirlerine binâen- zekât yolları, sadaka mâlları, bağışlar; hayır cemiyyetlerinin çalışmaları üzerinde denetleme politikalarını devreye sokup dayattığı zaman.. Bunlara ek olarak bir de bankalara ve para transfer sistemleri üzerine, aynen uluslararası bankalarla yaptıkları şekilde, sıkı bir kontrol mekânizması getirdiler. Hem Amerika hem de Batılı devletler, cihâdî yapılara yahut -kendi tanımlamalarıyla- aşırılığa destek olmakla ithâm edilip/suçlanan zanlı derneklere ve cemiyyetlere herhangi bir şekilde herhangi bir mâlî akışın önünü kesmek için çok sıkı bazı politikalar uyguladı. Böylelikle cihâdîlerin çoğu kadroları Afganistan'da kuşatma altına alındı. Ayrıca o cihâdîlerden geriye, kendilerine bakmakla yükümlü olan erleri tutuklandığı ve geride onlara bakacak kimse kalmadığı için, yüzlerce, belki de binlerce âile efrâdı kaldı.

Aynı şekilde sözkonusu o ülkelerde geriye kalan hücreler/ve kesimler, kendilerini mâlî bir darboğazın içinde ve yalnızca örgütsel veya idârî açıdan değil, bilakis mâlî açıdan da darmadağın edilmiş, hareket ve ilerleme imkânları ellerinden alınmış olan liderlerinden kopuk bir hâlde buldular.

3. Örgütsel Dâhilî Krizler

Emnî ve mâlî krizlerin netîcesinde Cihâdî liderlerin ekseriyyeti, muhâcir, dağınık, kendi çalışma sâhalarından kopuk liderlere dönüştü. Bu durum ise pek çok örgütsel kriz doğurdu. Yönetimde bir felc hâline ve harekette dinamikliğin yitirilmesine sebeb oldu. Dâhilde ve hâricdeki emnî, izâfeten [mâlî] kaynakların kurutulması sonrasında varlık gösteren mâlî sorunla birlikte bu sorun da çoğu cihâdî yapılanmaların, kendi çalışma sâhaları içindeki beşerî/kadro eksenli gelişmesine bir ket vurdu. Dolayısıyla sayısı, sınırlı bir hâl aldı. Dâhilde ve hâricdeki beşerî kayıpları da bu sınırlı dâirenin içinden verilir oldu. Böylelikle de yok olmaya yüz tuttu...

...Aynı şekilde güvenlik eksenli koşullar; içeride kalanların gizlilik içinde yaşama hâlleri; sevk ve idâre kudreti taşıyan kadrolarla liderlerin çoğunun kaçmak zorunda kalışı [gibi hâller], o yapılanmaların geride kalan unsurlarına yahut bu yapılara yeni yeni katılan az sayıda kimselere yönelik eğitim/terbiye ve yapılanma programlarının durdurulmasına sebebiyyet verdi. Yani ne fiilî anlamda askerî alana alınma ne eğitim programları ne de askerî alanlara alınmış olanları hazırlama diye bir şey kaldı. Zîrâ krizlerin ve hezîmet hâllerinin âdeten doğurduğu ahvâl:

«Sonra birbirlerine dönüp karşılıklı birbirlerini kınamaya başladılar.» (68/el-Kalem, 30)

...ve zîrâ Hz. Ömer radıyallahu anh'ın dediği gibi:

«Hiç şübhesiz bu eller çalışmak için yaratılmıştır ve eğer kendisine hayır yolunda yapacak bir iş bulmazsa şer yolunda yapacak çok iş bulur.»

Dolayısıyla o yapılanmalar arasında ayrılıp-parçalanma olgusu yüz göstermeye başladı.

Öyle ya kimi yeni yetmeler ve [mevzubahis] örgüt[lenmelerin] içindeki birinci veya ikinci dereceden kimi liderler, donukluk/hareketsizlik ve acz hâllerinin sebebini, örgüt içindeki sorumlu lider kadroların aczinde aradı/zannetti. Komuta kademelerinin asıl sorununun, Yeni Dünya Düzeni'nin yüz gösterdiği bir zamanda -hem tarihin bağlamı hem de Ümmet'in coğrafyası dışında kalan- "Bölgesel Gizli Piramidimsi" yapılanmaların liderliğinden kalma kem tâlihleri olduğunu idrâk edemediler. Hiç şübhesiz Yeni Dünya Düzeni, kendi verilerini [onlara] dayattı ve krizler çözümlenebilmekten öte bir büyüklüğe ulaştı. Mevzubahis çalışma yolu-yöntemi de bizzât çöktü ve artık işe yaramaz bir hâle dönüştü. Ama o kopup-ayrılanlar, *dehrin ifsâd ettiğini kendi attârları ıslâh edebilir* zannına kapıldı. Hâsılı pek çok kopma-ayrışma yaşandı ve bazı derslerimde adlandırdığım şekliyle de "**Amibik Örgütler**" olgusu zuhûr etti..

bölünme ve küçük parçalara ayrılmanın kesreti nedeniyle..! Öyle ki bu olguya, yeni yeni doğmuş cemâatler ve örgütlenmeler de eklendi ki, daha ilk evrelerinde kendi içlerinde bölünüyor ve parçalara ayrılıyorlardı! Bu bölünmeler, dâhilde, bu örgütlenmelerin asıl mücâdele sâhalarında ve aynı şekilde hâricî sâhalarda da vukû buldu. Böylelikle o örgütlenmelerin -en meşhûrları için bile- imkân nâmına bir şey kalmadı. Tek yapabildikleri, doksanların başından, özellikle 1995 yılından bu yana her açıdan düşük seviyeli, her yön itibâriyle de sınırlı bir çerçevede yayılma imkânı bulan bazı yayınlar çıkarmaktan gayrı bir şey olmadı. Ayrıca çoğu hâllerde, medyatik anlamda çok kötü verimler ortaya koyan medyatik örgütlenmelere dönüştü.Fiilî manada cihâd sâhasında seyir hâlinde olan ise sadece Cezâyir'in korkunç olaylarıydı.. hem cihâd farîzasına hem de Cihâdî Akım'a verdiği zarar ölçüye gelmeyecek derecede büyük olan Cezâyir olayları! Nitekim bu tecrübe[nin yaşandığı sâha] -"Şehâdetî Ale'l-Cihâd Fi'l-Cezâir–1989-1996" adlı eserimde de tafsîlatıyla ele aldığım gibi- hem Cezâyir, hem Arab, hem de batılı istihbârat birimleri için bir deneme tahtası oldu.

3. Fikrî Krizler

Cihâdî Akım'ın fikrî temellerinin atıldığı vakitler, daha önce de açıkladığımız gibi altmışlı yılların ortalarına döner ki bu temelleri atan kişi de Allah rahmet etsin Seyyid Kutub olur. Müslüman Kardeşler Hareketi'nin külliyyatı/literatürü kapsamında yazılıp da bu temellere eklenen çeşitli eklemeler ise aslında buna fiilî anlamda herhangi bir yeni katkı sunmaz. [Bu meyânda] bütün yapılan ise birtakım tekrârlardan, açıklama yollu yorumlardan ve çerçevenin yeniden çatılmasından ibârettir. Çoğu kısmıyla da cihâdî bir soluk taşımaz.

...Bu noktada, selefî fıkhı çerçevesinde yazılan fıkhî tafsîlatı, yetmişlerin sonları itibâriyle ikinci bir fikrî halka olarak kayda geçirmek mümkündür ki bunlar, İmâm İbn Teymiyye'nin fıkhî mîrâsı, Mısır menşeli Tanzîmu'l-Cihâd ile el-Cemâatu'l-İslâmiyye eliyle, Cihâdî fıkha bir temel teşkîl etmek üzere ortaya konulduğunda kaleme alınan şeylerdir...

...Üçüncü bir katkı ise seksenli yılların sonları itibâriyle Afgan Arablar'ın külliyyatı dâhilinde ortaya konulan verimlerdir. Bu da -fiilî anlamda- hareket eksenli Kutubcu fikriyyatın ve -Vehhâbî okulun [kültür-]mîrâsından olan- selefî fıkhın bir tekrârından ibârettir. Şu da varki bu külliyyat, şümûllu olmasına rağmen, Yeni Dünya Düzeni'nin kurulması sonrasında Arab ve İslâm âleminde varlık gösteren siyâsî, ictimâî, fikrî ve kültürel sorunlar ve yeni durumlar karşısında bir gelişme sayılabilecek ve bunlarla uyum arzedecek önemli kavramları/çözümlemeleri ihtivâ etmiyordu...

...Dolayısıyla Cihâdî Akım içinde fikrî bir krizin emâreleri görünmeye başladı.

Bu fikrî krizlerin başında şunlar vardı: Cihâdî yapılanmalardan herhangi biri olsun, siyâsî, ictimâî ve kültürel alanlar gibi muhtelif seviyelerde, kendi edebiyyatı/literatürü

dâhilinde, öngördüğü/kendi değişim yolu-yöntemiyle ilgili, 'hatları belli/mütekâmil bir program' ortaya koymamıştı ve kitlelerin, özellikle de Ümmet'in kültürlü kesimlerinin önünde, sanki Ümmet'in çağdaş dönem sorunlarından kopuk bir hâlde mâzîde kulaç atıyormuş gibi bir izlenim oluşturmuştu. Vâkıa Fıkhı, bunların önerileri ve literatürleri içinde büyük ölçüde yitik bir hâldeydi. Dolayısıyla Arab ve İslâm âleminin vâkıa-i hâli ve problemleri, çağdaş dönem Selefî Okul'a -ondan bir parça olmak hasebiyle Selefî Cihâdî çizgiye- genel anlamda hâkim olan donukluk/durağanlık netîcesinde çözüm nâmına bir şey görmedi...

...En büyük krizlerden ikinci biri ise cihâdîlerden olan kimi genç ilim talebelerinin/ilim ehlinin taşıdığı selefî fıkıh yolu-yöntemiyle ilgili nizâm-intizâmdan uzak birtakım çağrışımlardı. Nitekim doksanların ikinci yarısına, *körü körüne taassub* ve teşeddüd fıkhı baskın geldi. Asîl yazarlarının o dönem içinde gıyâbı dolayısıyla Cihâdî Akım'a bir parazit gibi musallat olmuş birtakım kimselerin cehli sebebiyle ve bir kısım tekfîrci yayınların Cihâdî ve Selefî akımın dünyası içinde yayılması, istihbârat birimlerinin de *fırsat ganîmettir edâsıyla* o yayınları tepe tepe kullanması ve bu yayınlarla birlikte o söylemleri/haberleri devasalaştırması sebebiyle, Müslüman kitlelerin önünde, Cihâdî fikriyyat ile tekfîrci düşünceyi birbirinden ayıran duvar ve açık çizgi, o dönemde, iyice belirsizleşmeye ve gittikçe silikleşmeye başladı. (Bu soruna, Birinci Cild'in Yedinci ve son bölümünün sonlarında detaylı bir şekilde değinmeye çalışacağım inşâallah.)

Sıkıntılı güvenlik koşulları, cihâdîlerin büyüklerine ve sembol isimlerine, gâilesiz şartlar altında hareket edebilme fırsatı vermedi; dolayısıyla onlara, o tehlikeli olguya karşı gerekli reddiyyeleri verme ve bu konuda yazılması gerekenleri yazma imkânı tanımadı. Aynı şekilde yeni pek çok unsurun cihâdîlerin varlık gösterdiği merkezlere katılmış olması büyük sorunlara kapı araladı. İşbu yeni unsurların ekseriyyeti ise Arab âleminin envâiçeşit sorunlarla yüklü ağır gerçekliğini ve onun getirdiği psikolojik baskıları kendi üzerlerinde taşıyan, beri taraftan onları fikrî anlamda belli bir eğitime tâbi tutacak uygun koşulların adem-i mevcûdiyyeti dolayısıyla böyle bir eğitimden ve terbiyeden mahrûm kalan gençlerden oluşuyordu. Hâl böyle olduğu içindir ki aşırılık ve cehâlet havâları, o dönem boyunca, cihâdîlerin takîbcilerinden olan pek çok çevre içinde, özellikle de Avrupa'daki muhtelif merkezlerde, kezâ Yemen, Pakistan gibi ve sâir bazı ülkelerde yaygınlık kazandı.

Sâir bazı fikrî sorunlara gelince; cihâdîlerin, câhiliyye düzenleriyle cihâdî anlamda karşı karşıya gelme ve/ya onlarla mücâdele etme plan-programları sebebiyle ortaya atılan birtakım önemli meseleler ve kavramlar karşısında, sınırları belli ve detayları açık bir mefhûmlar bütünü/veya kavrayış bütünlüğü oluşturma imkânına erişememiş olmasıydı. Bu fikrî sorunların bazıları ise şöyleydi:

[Herhangi bir] Cihâdî cemâatin kendi bölgesindeki şer'î mefhûmu/anlamı ve konumu neydi; acaba kendisi [bulunduğu bölgede] Müslümanların [tamâmının tek] cemâati mesâbesinde miydi?! Kezâ Cihâdî cemâatlerin tek bir bölgede taaddüdünün meşrûiyyeti meselesi [ne anlam ifâde ediyordu]! Eğer bu durum -o cemâatlerden pek

çoğunun da inandığı gibi(!)- [şer'an] gayrı meşrû idiyse, öyleyse bunların birbirlerine komşu ve sınırları da aslen düşmanlar tarafından belirlenmiş olan ülkelerde taaddüd etmesinin meşrûiyyeti neydi?! Nitekim cihâdîlerden olan bazıları aşırıya kaçıp cihâdî bir cemâatin var olduğu bir ülkede yeni bir cihâdî cemâat kurma yönlü herhangi bir girişimi, cihâd saflarının birliğini muhâfaza etme kasdıyla tasfiye etme hakkına sâhib olduğu iddiâsında bulunacak kadar ileri gitmişti!!

Aynı şekilde **örgütlerin[/cihâdî yapılanmaların] içindeki biat meselesi**; bunun nasıl yapılacağı, [biat akdinin] hangi şartlarda çözülüp/bozulacağı ve bu biat üzerine terettüb eden hakların ve sorumlulukların neler olduğuyla alâkalı detaylar konusu... Nitekim bazıları biati, mücerred manada bir ahid veya daha çok yemine yakın bir şey olarak görür ve bu biati veren kişinin onu, istediği zaman -onun üzerine terettüb eden şeyleri yerine getirerek- çözebileceği yönünde bir görüş benimser; yine bu konuda, en uzak ihtimâlle kendisine, adağını yerine getirme imkânı olmayan kişi gibi üç gün oruç tutmasının kâfî geleceğini söylerler. Beri tarafta diğer bazıları ise örgüte verilen biatin, İmâm-ı Azam'a [yani Müslümanların halîfesi konumundaki en büyük İmâm'a] verilen biat gibi olduğunu, bu biati veren kişinin de o biat dâiresinin dışına, ancak ve ancak o İmâm'dan sâdır olan açık bir küfür hâli görmesi ve bu konuda Allah katından gelen hükümler arasından açık bir delîli bulunması durumunda çıkabileceği yönlü bir görüşe sâhibdir!!

Aynı şekilde **örgüt içindeki Şûrâ ve Emîrlik meselesi**; Emîr'in hakkı-hukûku ve tayîn edilme yolları; velâyet/yetki müddeti ve onu değiştirme yolları; onun haklarının ve sorumluluklarının neler olduğu konusu... Aynı şekilde Şûrâ konusu ve örgüt içinde karâr alma yolunun ne olduğu, bunun Emîr'in yetkileriyle ilgili boyutu; ayrıca cihâdî cemâat içindeki kurumsal yapılanmaların konumu ve bunları idâre yollarının, özellikle güvenlik eksenli koğuşturmaların varlık gösterdiği koşullarda nasıl olacağı...

Aynı şekilde örgütün seçeceği **fikrî ve şer'î siyâsî yöntemler/plan-programlar sorunu** ve çoğu bölgede, onları belirleyecek potansiyeli taşıyan kadroların olmaması durumunda bunların mücâvir örgütlerin fikriyyatından alınması meselesi...

Yine yöntem/plan-program eksenli sorunlardan neşet eden diğer bir sorun daha var ki o da, eğitim programları ve bunları yeni unsurlar üzerinde uygulama mekanizmalarına ilişkin, kezâ güvenlik ve gizlilik hâllerinin doğuracağı, eğitim ve yapılanma konusundaki herhangi bir programın uygulanmasına engel olabilecek sorunlardır.

İlâ âhir diyelim... Velhâsıl güvenlik koşulları, koğuşturulma durumları, teorisyenlik yapabilecek potansiyeli taşıyan kadroların azlığı, âlimlerin ve hattâ yetkinlik sâhibi şer'î ilim talebelerinin/ilim ehlinin neredeyse yok denecek varlığı netîcesinde cihâdî örgütlenmeler, sözkonusu o sorunlara ve o fikrî krizlere bir nokta koyacak çözümler getiremedi. Bu fikrî krizler, bir sonraki adımda, yansımasını, -çoğu zaman- örgütsel krizler şeklinde gösterdi. Bu da cihâdîlerin yirminci yüzyılın son on yılı içinde marûz kaldığı krizler zincîrine daha fazla boğum ekledi.

4. Siyâsî Krizler ve Genel İlişkilerde Yaşanan Sorunlar

Bunlar, İslâmî Uyanış çevreleriyle, kezâ laik siyâsî muhâlif çevrelerle yaşanan şeylerdi. Nitekim cihâdîlerin, hâkim mürted rejimlerle yaşadığı çatışma karşısında İslâmî Uyanış çevrelerinin ekseriyyetinin konumu, ya tarafsızlık arzeden ya da bunu öylece durup seyreden, yahut cihâdîlere karşı olumsuzluk ve düşmanlık sergilerken beri tarafta -kendilerinin parti eksenli veya şahsî çıkarlarını koruma güdüsüyle(!)- tâğût yöneticilerin konumlarını destekleyen bir tavır arasında gidip geldi.

Cihâdîlerin çoğunun taşıdığı ~~devrimci zihniyet~~[kıyâm rûhu] sebebiyle ve kuşatma karşısındaki infiâl hâli ve/ya karşı tepki verme yollu doğa netîcesinde İslâmî Uyanış çevrelerine ve onların liderlerine, ayrıca Müslümanların [birtakım sözümona] büyük âlimlerine karşı cihâdîlerce gösterilen karşı tepkiler, çoğu zaman, sertlik ve şiddetle kıvâmını buldu. Hiç kuşkusuz İslâmî Uyanış önderleri ile âlimler/in karşısında gösterilen sözkonusu bu karşı tepkileri -çoğu zaman- haklı kılan gerekçeler vardı. Çünkü iktidâr tahtındaki küfrü alkışlayanlar ve ona övgüde bulunup duranlar, işgâle ve haçlı saldırılarına -zarûret ve bu zarûretten nâşî istiâneye cevâz hâli gerekçesiyle- meşrûiyyet kılıfı uydurmaya kalkışanlar, aynı şekilde Yahûdîlerle uyum-uyuşmaya/ve barışa cevâz uyduranlar, yahut bütün o olup bitenler karşısında ya ebleh, ya seyirci, ya da nemelâzımcı bir tavırla öylece bakaduranlar onlardı..!!

Ama vâkıa-i hâl, bunu tebrie veya adem-i tebrie konusundan sarfınazar ederek, hiç şübhesiz vâkıa-i hâl/yaşanan gerçeklik, İslâmî Uyanış çevreleri içinde cihâdîlerin izole edilmesiydi. Beri tarafta cihâdîlerin önde gelenleri de İslâmî Uyanış çevreleriyle siyâsî bağları ve doğal ilişkileri korumayı başaramadılar. Bunu başarabilenler çok az bazılarıydı ve o da nâdir bazı haller kapsamındaydı. Ayrıca Cihâdî literatür, krizlerle dolu olan 1990-2000 yılları arası o karanlık on yıl boyunca İslâmî Uyanış'ın muhtelif kesimleriyle, bunların partileri ve adamları ile medyatik bazı çatışmalara ve karşılıklı ağız kavgalarına girişti.

Bunun benzeri bir hâli veya daha şiddetlisini cihâdîler ile İslâm âlemindeki solcu, ulusalcı, milliyetci ve laik muhâlif kesimler arasında yaşanan bir ilişkiler krizi olarak varın siz düşünün. Zâten cihâdîlerin o kesimlerle alâkası, tekfîr ve düşmanlık temeli üzerine kurulmuştur. İslâmî Uyanış çevrelerinin ekseriyyetinin lâik çevreler, bilhassa Arab âleminde olanlar karşısındaki tutumu da aynen böyledir. Oysaki o laik kesimlerin, bunların partilerinin ve adamlarının çoğu da hükûmetlerin baskısından çekti ve hâlâ çekiyor ki bu hâlleriyle hem İslâmcılar hem de cihâdîlerle aynı baskı hendeğinin içinde yer alıyorlardı. Dolayısıyla cihâdîlerin, bunlardan ılımlı bazı şahsiyyetleri dînî olgu karşısında kazanma veya en azından tarafsızlık sâhasına çekme imkânları söz konusu olabilirdi. Ne var ki bir yandan kasıntı, öbür yandan endişe, öte taraftan ise güvensizlik ve tarihî husûmet gibi hâller, izâfeten Cihâdî Akım'ın liderleri arasında bu tür bir diyalogu kurmaya ehil siyâsî kadroların adem-i mevcûdiyyeti, yine cihâdîler nezdinde iletişim kurma kâidesinin -mümkün olanı icrâ sanatına/reel-politik çerçeve-

sine geçit vermeyen- mutlak bir ayrışma esâsı, daha ötesi, plan-programların, yol-yöntemlerin ve cemâatlerle şahsiyyetlerin tıka basa dolduğu bir pazarda "merdiveni enlemesine taşıma" kâidesi üzerine oturtulmuş olması, evet bütün bu hâller, Cihâdî Olgu karşısında mevzilenen sonsuz sayıda düşman bir cebhenin harekete geçmesi sonucunu getirdi. Bu da yaşanan krizleri ve kuşatılmışlık hâlini daha katmerli bir hâle çevirdi. Yukarıda geçen bütün o krizlerle birlikte en kapsamlı krize kapı aralayacak şekilde ki, bütün o krizlerin netîcesi ve başlığı olan bu kriz aşağıdaki krizdir:

Hedefi Gerçekleştirmede Başarısızlık Krizi ve Aracın Kısırlığının Sübût Bulması:

Altmışlı yıllardan itibâren harekete koyulan cihâdî örgütlenmelerin tamâmının yirminci yüzyılın bittiği demlere kadarki hedefi özetle şuydu: "Kendi ülkelerindeki hâkim mürted hükûmetleri yıkmak ve bunların enkâzları üzerinde İslâmî nizâmı kurmak, Şerîat'ı hâkim kılmak..."

Bu uğurdaki araçları/vesîleleri ise o hükûmetler karşısında "Bölgesel alanlı - Gizli yollu - Piramidimsi yapılı" örgütlenmeler üzerinden silâhlı mücâdele yürütmekti.

Hulâsa-i kelâm, yarım asırlık zaman boyunca varlık gösteren girişimler ve bunlar üzerinden yaşanan tecrübeler, cihâdîleri, özellikle de geçen asrın son on yılının iyice katmerleştirdiği krizler sonrasında, o hedefleri gerçekleştirme noktasında başarısızlık durağına ulaştırdı, kezâ o aracın da kısırlığını isbâtladı. Pek çok sebeb dolayısıyla ki bunların çoğu da hâricî sebeblerdi. Nitekim küresel küfür güçlerinin ve yerel mürted birimlerin cihâdîlerin üzerine çöreklenmesi; Ümmetin âlimlerinin ekseriyyetinin de ya -sulta(n) âlimleri cebhesinin yaptığı şekilde- onların karşısında mevzilenmesi ya da bu çatışmayla herhangi bir alâkası yokmuş edâsıyla bir seyirci tavrı takınması; aynı şekilde İslâm âlemi halklarının genelinin, Müslümanların yaşadığı gerçekliğe baskın gelen tüm zulüm dalgaları ve onun zifîrî halkaları karşısında kendi üzerlerine düşen vazîfeyi îfâdan yüz çevirmesi gibi hâller dolayısıyla ve cihâdî hareketlerin marûz kaldığı dâhilî bazı krizler ve sorunlar netîcesinde olan oldu ve o durağa varıldı.

Böylece ve daha önce de -o girişimlerin en önemlilerinin tarihçesiyle ilgili sunumumuz üzerinden- gördüğümüz gibi, bütün o tecrübeler, başarısızlığa uğradı. *Evet*, onların tamâmı o hedefi gerçekleştirme noktasında başarısız oldu. Bunların başarısızlığa uğrama noktasında en sonuncuları ise o tecrübeleri/girişimleri/hareketleri/ve yapılanmaları felâketvârî bir şekilde kapatan Cezâyir tecrübesiydi. Aynı şekilde [bu uğurda bir yol olarak kullanılan] araç da [kendi] kısırlığını ve o hedefi gerçekleştirme imkânı taşımadığını isbât etti. O araç ise "Bölgesel Gizli Piramidimsi Örgütlenmeler" idi. Özellikle de Yeni Dünya Düzeni'nin kurulmasından sonra.. ki bu düzen, o yolların araçlarını bir çöküş kapısına çıkardı ve onları geçmişin artıkları arasına kattı. Küresel bir dünyada ki, o küresel dünya da kendi savaşını küresel bir boyuta taşıdı ve sözü geçen o yolları, girişimleri, hedefleri ve bunların taktiklerini tarihin arşivine yolladı.

Tâlibân'ın ve Afganistan İslâm Emîrliği'nin Kanatları Altında Bir Râhat Nefes (1996-2001) ve Yitirilen Fırsat

Cihâdî Akım'ın en bâriz kadrolarından olan ve örgütlerin/teşkîlatların/hareketlerin liderlerinden/komuta kademelerinden, tarihî şahsiyyetlerden, ilim talebelerinden/ilim ehlinden, kezâ görüş, dirâyet, hayır sâhibi seçkin kimselerden oluşan, Arab âleminin muhtelif bölgelerinden fena sayılmayacak sayıda bir kesim, 1997 yılının başlarından itibâren Afganistan'da ve Tâlibân'ın gölgesi altında toplandı. [Bu topraklardaki] emniyyet, huzûr ve râhat ortamı ve de uygun bir atmosfer için gerekli bütün koşullar, sözkonusu o erlerin, sözkonusu o krizlere ilişkin çözümler üzerinde düşünmesi ve yeni bir merhalenin başlangıcına mesned teşkîl edecek birtakım tasavvurlar ortaya koyması için tarihî ve altın bir fırsattı. Nitekim herkes, krizlerin varlığını ve bunların çözümü üzerinde kafa yorulması gerektiğini kabûl ediyordu. O dönem itibâriyle orada geçirdiğimiz, yaklaşık beş yılı bulan müddet ise inşâ sürecinin yeniden gerçekleştirilmesine -nisbeten de olsa- yetecek bir zamandı.

Ama hayreti mûcib olan, "Bölgesel düşünce" ve "Örgütsel hizibcilik" gibi hâllerin, kamplar, misâfirhâneler ve tasavvurlarını ikinci bir kez "bölgesel - gizli - piramidimsi" esâslar üzerine oturtmuş cemâatler / örgütlenmeler şeklinde öne çıkması ve o yeni döneme de kendi mührünü vurmuş olmasıydı. Nitekim o örgütlenmelerin ekseriyyeti hedefini, günlerin, Yeni Dünya Düzeni gibi bir dünyanın gölgesinde, 1990 yılından, en uzak ihtimâlle de 1995 yılından beri, Cezâyir'de ve sâir yerlerde yaşananlarla, gerçekleşme ihtimâlinin olmadığını isbât ettiği hedefin aynısı olarak belirlemişti.

Bu makâmda o merhaleyle alâkalı tafsîlata inme sadedinde değilim, ama burada sadece o "bölgesel - hizibci [-] örgütsel" zihniyetin, Cihâdî Akım'ın önündeki altın bir fırsatı zâyi etmesi hâdisesine [kısaca] işâret etmek istiyorum. Nitekim düşmana karşı koyuş noktasında beynelmilelci çağrının/veya düşüncenin sâhibi kesimler, [meselâ] ne Şeyh Üsâme Bin Lâdin ile el-Kâide ve ne de başkası, o kesimleri ve o kadroları, bu fırsatı değerlendirmeye ve orada bulunan topluluğu bir birlik hâlinde veyahut en azından bir koordine çerçevesinde birleştirmeye iknâ edebildi. Her ne kadar Şeyh Üsâme Bin Lâdin diğerlerini buna iknâ etme konusunda esâs aday/bunu yapabilecek kişi olarak görülse de o bile bunu başaramadı. Bu ise belli bazı sebebler dolayısıyla idi ve en önemlileri, bir yandan onların bölgesel ve örgütsel tasavvurları, öte yandan el-Kâide'nin, cihâdîlerin ölçülerine göre, açık bir yöntemden yoksun bulunması, aynı şekilde bu yapı içindeki kurumsal yapının belirgin olmamasıydı. İşte bu iki etken, o fırsatın yitirilmesinde rol oynayan etkenlerin en önemlileriydi...

... Hiç kuşkusuz yöntemleri, yolları, hedefleri ve araçları, yeni gerçekliğin gölgesi altında yeniden gözden geçirmek için belli çabalar sarfedilebilir, bu uğurda o uygun koşullar değerlendirilebilirdi; yine "Molla Muhammed Ömer"in Emîrü'l-Müminînliğinin meşrûiyyeti ve Şeyh Üsâme Bin Lâdin'in küresel şahs-ı manevisi etrâfında hep birlikte kenetlenilebilirdi. Ama vukû bulan bu olmadı ve bu yolda sarfedilen gayretlerin

tamâmı başarısızlığa uğradı. O gayretleri sarfedenler bağımsız bazı kişilerdi ve ben de onlardan biriydim. Nitekim *kavmin ileri gelenlerini* pek çok münâsebet dolayısıyla birden fazla kerre davet ettim ve onları buna iknâ etmeye gayret gösterdim, ammâ bilâ-fayda...!

...Her hâlükârda yerini bulacak olan Allah'ın emriydi; takdîr buyurduğu kaderiydi.

Gün oldu devrân döndü ve 11 Eylül olayları o altın fırsatın önüne bir taş koymak üzere geldi. Böylece o altın fırsat gayb âlemi içre bir sır olarak dürüldü gitti. Bilmeyiz ki aceb o fırsat cihâdîlerin eline bir daha geçer mi, geçer de onların gelecek nesilleri, seleflerinin yapmaktan âciz kaldığı şeyi gerçekleştirmeye bir yol bulabilir mi! [Onların] o mücâhid selefler[i] ki İslâm düşmanlarının ve onların [o] mürted müttefik dostlarının karşısında [kendi üzerlerine düşeni deruhde ederek] öncü bir rol oynadılar; ammâ velâkin krizler ve musîbetler, onların, hedeflere ulaşma konusundaki imkânlarından çok, ama çok daha büyüktü... Olur ki kader-i âti içinde, elden çıkıp giden fırsatların değerlendirilmesi ve hedeflerin tahakkuk ettirilmesi müjdesi vardır. *Ne diyelim, her hâlükârda her şey, kendisi için takdîr olunmuş vakt-i merhûnuna merbûttur.*

10. Cihâdîlerin Krizden Çıkışla İlgili Olarak Ortaya Koyduğu Çözüm Yolları (1996-2001)

Yirminci yüzyılın son on yılının yarısına ulaşıldığı zamanlarda Cihâdî Akım, muhtelif örgütlenmeleri ve bileşenleriyle birlikte fiilen krizin dibini bulmuştu. Bu Akım'ın liderleri ve kadîm erleri, cihâdî seyirlerin kapalı bir yola ulaştığını ve çeşitli krizlerin zirve noktasına vardığını, ayrıca yürüyüşü, o yolla ve onun verileriyle sürdürmenin ve yola böylece devâm etmenin imkânsız gibi göründüğünü anlamışlardı.

Hiç kuşkusuz cihâdî girişimlerin başarısızlıkları ardı ardına gelmiş ve onun çoğu şuleleri de biri diğeri ardınca sönmüştü. Örgütlerin ekseriyyeti parçalanıp dağılmış, bunların liderlerinden ve kadrolarından hayâtta kalabilenler ise gizli veya açık çeşitli [geçici güvenli] merkezlere ve gizlenme yerlerine doğru yola koyulmuşlardı. Ayrıca bunlar, kendi ülkelerinde, mücâhid unsurlardan veya hareketleri dolayımında onlara yardım eli uzatmış olan destekçilerden ve dostlardan oluşan büyük sayılarda esâret mahkûmunu, bunlara izâfeten kadınlarla çocuklardan oluşan ve insânî anlamda son derece kötü hâller içinde yaşayan, şehîd âilelerinden müteşekkil büyük sayıda bir kesimi arkalarında bırakmışlardı. Aynı şekilde krizler, daha önce de işâret ettiğimiz gibi fikrî, siyâsî, mâlî ve örgüt eksenli alanların tamâmını içine alacak bir biçimde ve bunlara eklenen sâir boğucu krizler listesiyle birlikte arttıkça artmıştı.

Bu sadmelerin ve yaşanan krizlerin hâtimesi ise Cezâyir'deki cihâd tecrübesinin ulaştığı korkunç felâket durağı olmuştu. Bu vâkıa, istihbârat birimlerinin, aşırılık ve cehâlet tohumlarını Cezâyirli mücâhidlerin birtakım safları içinde harekete geçirme imkânına ulaşması, bunu da kendi istihbârat ajanlarını -bu davâyı, tekfîrcilik, cinâyet ve kanlı katliâmların labirentlerine doğru sürüklemek amacıyla- onların içine ekerek

yapması sonrasında vukû bulmuştu. Vukû bulmuştu ve bu hâdisenin insâna ürperti ve hüzün veren haberleri, hem cihâdîler, hem onlara destek veren kesimler hem de bütün müminler nezdinde, silâhlı faaliyyet düşüncesi dolayımında son derece ağır bir darbe etkisi yapmıştı.

İşte böylece.. hem cihâdîlerin büyükleri hem de onların örgütlenmelerinden geriye kalan kesimler, birtakım çözümler ve çıkış yolları aramaya başlamıştı. Nitekim bu gibi mürâcaatlara ve münâkaşalara, Cihâdî Akım'dan geriye kalan cemâatlerin ve önemli sembol isimlerin çoğunun -Tâlibân'ın kurduğu İslâm Emîrliği yurduna- hicreti sonrasında cihâdîlerin güvenli sığınağı olan Afganistan'da bizzât şâhid olmuştum.

Cihâdîler tarafından ortaya konulan [sözkonusu] önerileri, düşünceleri ve krizin dibinden çıkıp kurtulmakla ilgili girişimleri, her biri fiilî çabalar ve yeni bir hareket yönü olarak varlık gösterip tebellür eden üç okul şeklinde taksîm etmek mümkündür. Hareket hâlindeki bu okulları ise üç kısım olarak aşağıdaki şekilde adlandır/mış/dım:

1- Teslîmiyyetci ve hem silâhı hem de ilkeyi bırakan okul

2- İlke ve [aynı] yola devâm etmek üzerinde sebât gösteren okul

3- Saldırı hâlindeki/sâil hâricî düşman Amerika'ya ve müttefiklerine karşı cihâdda beynelmilelci bir yön tutan okul

Şimdi bu okulların her birini biraz tafsîlatlı bir şekilde ele almaya çalışalım:

10.1- Krizden Çıkış Noktasında Teslîmiyyetci Okul

Bu okula mensûb olanların düşüncesinin özü-özeti şudur: Cihâdîler olarak yaşadığımız krizler, silâh taşıma yoluna başvurmamız netîcesinde gelmiştir ve bu sebeb ortadan kalkmadığı müddetce de yok olup gitmeyecektir. Binâenaleyh çözüm, silâhı bırakmaktadır ve daha başka çalışma yolları aramaktadır.

Doğrusu, mensûblarının kendi davetlerinin muhtevâsını doksanların ortalarından itibâren açıkça dile getirdiği bu okulla ilgili emârelerin belirmeye başladığı zamanlar seksenlerin ortasına döner; cihâdî hareketler geriye doğru ket vurmaya, krizlerle ve yenilgilerle karşı karşıya gelmeye başladığı ândan itibâren varlık gösterir. Genellikle bunlar, her bölgede, cihâdîler eliyle başlatılan herhangi bir girişim çabasının yenilgiye uğraması akabinde ortaya atılan şeyler olur. Nitekim bunu ilk kez ortaya atanlar 1982 "Hamâ Fâciası" akabinde Suriye'deki Müslüman Kardeşler hareketinin lider kadrosu olmuştu; o vakitlerde bunun adını "Düzenle/Devletle Barış" çağrısı koymuşlardı. Suriyeli İhvâncılar bu uğurda pek çok aracı belirlemişti ve bunları [o sözümona sulh/barış/uzlaşma yolunda] Hâfız Esed'in kapılarını aşındırsınlar diye aracı kılmıştı. O kapılar, o çağrılar karşısında, fiilen hep kapalı kalmıştı ve Hâfız Esed'in oğlu Beşşâr da -babasının yolu üzere- bu kapıları kapalı tutmaya devâm etmişti.

Suriye'deki "et-Talî‘atu'l-Mukâtile" örgütünün enkâzından geriye kalanlar ise barış adı altında fiilen teslîmiyyet doğrultusunda belli adımlar atmıştı. Yine bunların bazı

unsurları, devletin "Af Kânûnu" adıyla ortaya koyduğu teklîflerin altına girmişti. Bu eylemin siyâsî herhangi bir detayı da yoktu ve handiyse ferdî sayılabilecek birtakım teslîmiyet ve tevbe/pişmanlık eylemleriydi. Bu süreç içinde et-Talî'atu'l-Mukâtile'den, sonra Müslüman Kardeşler hareketinden bazı unsurlar, ferdî bir şekilde bunu kabûl etmişti ve en tepesinde «...Rabbim! Bana lutfettiğin nimetler hakkı için artık mücrimlere asla arka [çıkar] olmayacağım» (28/el-Kasas, 17)! [âyeti] yazılı olan "Tevbe/Pişmanlık" açıklamalarının altına imzâ koymuşlardı.

Velâkin Suriye'deki Müslüman Kardeşler hareketi, "yarı saygın" sayılabilecek bir formda teslîmiyet göstermek istemişti ve siyâsî bir şekilde, muhâlif siyâsî bir parti olmak itibârı gözönünde bulundurulmak sûretiyle kendi cemâatleri ile devlet ve rejim arasında "barış için" belli teklîfler sunmuşlardı. Fakat Hâfız Esed hükûmeti, bir de en başlarında Şeyh "Saîd Ramazan el-Bûtî" ve gayrı kimseler olmak üzere o hükûmetin [hizmetindeki] birtakım sulta(n) âlimlerinin sunduğu şeytânî bir danışmanlık uyarınca Müslüman Kardeşler'e bir dizi zorlaştırıcı şart koşmuştu. Bu şartlar arasında şu gibi husûslar da yer almaktaydı: Silâh taşıma yoluna başvurmalarının hatalı olduğunu(!) ve devlet karşısındaki suçlarını alenî bir şekilde itirâf edecekler(!); ayrıca tuttukları [o] yolun yanlış olduğunu âyetlerden ve hadîslerden delîllerle isbât eden şer'î siyâsî araştırmalar kaleme alacaklar ve ancak ondan sonra af kânûnunun çatısı altına, o da sözkonusu o yarı saygınlığı koruyacak şekilde değil, ferdî bir şekilde gireceklerdi!

Beri tarafta Müslüman Kardeşler Irâk, Ürdün, Suûdi Arabistan, Körfez ülkeleri ve dışarıdaki [geçici güvenli] merkezlerinde baskıya marûz değillerdi ve o bölgelerdeki konumları bu şartları kabûl etmelerini getirecek bir hâl taşımıyordu. *Hâsılı* Müslüman Kardeşler hareketinin barışa ilişkin teklîfleri ve şartları, eksile eksile devâm etmiş, en nihâyet bu Hareket'in Suriye'deki genel temsîlcisi "Ali Sadruddîn el-Beyânûnî" basın yayın araçlarının karşısına çıkıp televizyon ekranlarından barış teklîfini ve taleblerini arzetmişti. Bu talebler, eksile eksile, artık tek bir talebe düşmüştü ve o da, "sadece demokrasinin ve siyâsî çoğulculuğun gölgesinde vatandaşlık hakkı"(!) ve herhangi bir şart ve program olmaksızın vatana dönüştü. Buna rağmen Suriye rejimi reddinde diretmeye, kezâ bütün suçsuzları içine alacak genel bir af teklîfi sadedinde olduğunu söylemeye devâm etmişti. Devlete, halka ve vatana karşı herhangi bir suça bulaştığı tesbît olunan kişilerin mutlaka yargılanması gerektiği söylemini buna eklemekten de geri durmamıştı. Koğuşturma altında olan ferdlerin çoğu -ki bunların çoğu kısmı da, kendisine katılanların kâhir ekseriyyetinin ya şehîd edildiği ya da tutuklandığı devrim/kıyâm hareketinde ne yer almış ne de herhangi bir şey yapmış kimselerdi- dünyanın dört bir tarafındaki Suriye konsolosluklarına, af kânûnu altında teslîm olmak sûretiyle geri dönmüşlerdi. Bunların her biri, Suriye'den çıktığı ândan cihâdın yaşanıp bittiği dönem sonrası dönüşüne kadarki hayâtına ilişkin detayları içeren raporlar yazmıştı. Gelen haberler şu yöndeydi ki, bunlardan bazıları ikinci bir kez tutuklanmıştı; diğer bazıları ise sorguya alınmıştı; sorguya alınanlara sefer yasağı getirilmişti ve onlara, kendilerinden taleb edilen -kendileri, akrabaları ve komşuları hakkındaki- şeyleri [ilgili

yetkililere] sunmak üzere istenildikleri/ve çağırıldıkları vakit, emniyyet merkezlerine gitmeleri zorunlu kılınmıştı; zaaf içinde görülenleri ise güvenlik birimlerinin muhbirlerine dönüştürülmüştü!!

Buna yakın bir şey, Tûnus'ta, bu ülke hükûmeti tarafından -üstelik bunların çoğu İslâmcı **siyâsî** muhâlif kesimlerden olmasına rağmen- arananlar hakkında doksanlı yılların ortalarında "Tevbe Programı/Hareketi" adı altında yaşanmıştı. Nitekim Zeynel Abidin Bin Ali hükûmeti, bu bağlamda son derece aşağılayıcı birtakım şartlar ortaya koymuştu. Bazıları bunları kabûl etmişti; diğer bazıları ise bu şartlara başkaldırmıştı. Şeyh Râşîd el-Gannûşî de bunları reddetmişti; yine bu konuda Tûnus rejimi ve onun benzeri tâğûtî hükûmetler karşısında sebât stratejisine -en azından siyâsî yollarla(!) karşı durmaya- vurguda bulunan iyi bazı yazılar yazmıştı.

Cezâyir'de ise rejim 1996 yılı ortalarında ve silâhlı grupları darmadağın ettikten, bunların içine karışıp seyirlerini tekfîrcilik, cinâyet ve katliâm çizgisine doğru saptırdıktan, aralarındaki bazı birimleri *bilfiil* kendisine bağladıktan ve bizzât kendisi devlet olarak birtakım katliâmlara girişip bunları onların üzerine yıktıktan sonra, evet bütün bunları yaptıktan sonra adına "Milli Mutabakat" denilen girişim üzerinden genel bir af teklîfinde bulunmuştu. Nitekim Suûdi Arabistan'ın sulta(n) fakîhlerinden olan belli başlı bazı kimseler ve bunların benzeri kesimler, bu girişimi desteklemek ihsânında bulunmak üzere öne çıkarak Müslümanlara teslîm olmaları ve dağlardan inmeleri doğrultusunda fetvâ verme lütfunda bulunmuşlardı. Böylelikle de pek çok grup, ferdî girişimler kapsamında dağdan inmişti ve silâh bırakmıştı.

Ammâ velâkin, Cihâdî Akım'ın dünyası içinde o teslîmiyyetci uygulamaların ve o önerilerin/teklîflerin/tezlerin en büyüğü ve en tehlikelisi, Mısır menşeli el-Cemâatu'l-İslâmiyye tarafından, [üstelik] devletten herhangi bir karşı talebde bulunulmaksızın ve sadece İslâmcıların (İslâmiyyûn) serbest bırakılması, böylelikle yaşanan krize bir son verilmesi çağrısında bulunulmak sûretiyle başlatılan 'tek taraflı silâh bırakma ve şiddeti durdurma girişimi' olarak tanınan/biline "Girişim" adlı malûm olgu üzerinden gelmişti. Yine bu girişim, 1996 ila 2003 yılı ortalarına kadar gel-gitler hâlinde devâm etmişti ve Mısır hükûmeti cenâhında bu girişime yönelik olumlu bir tavrın emâreleri, ancak o tarihten sonra görünmeye başlamıştı.

Daha önce Mısır menşeli el-Cemâatu'l-İslâmiyye'nin tecrübesiyle ilgili sunumumuz esnâsında bu girişime işârette bulunmaya çalışmıştık ki, bu girişim içre varlık gösteren en tehlikeli nokta, el-Cemâatu'l-İslâmiyye'nin tarihî liderlerinden olan büyük sembol isimlerin, o teslîmiyyeti gerekçelendirip detaylandırmaya çalışmaları ve bu uğurda, silâhlı cihâd yolunu kötüledikleri ve bunu şiddet diye betimledikleri, ayrıca çiğnedikleri bir dizi fıkhî ve fikrî çizgiyi kendisi üzerinden ilân ettikleri belli başlı bazı kitâblar, araştırmalar kaleme almış olmalarıydı. Çiğnenen o çizgiler cihâdî fikriyyatla ve Cihâdî Akım'ın şer'î siyâsî usûlleriyle alâkalıydı ki, bunları burada açıklamaya ve hakkında yorum yapmaya kalkışmak epeyce bir zaman alır. İçine düştükleri tereddî hâlini en vecîz bir şekilde özetleyen vâkıa ise bunlardan bazılarının, bu işi, Enver

es-Sâdât'ın öldürülmesi hâdisesini, tarihî bir hata olarak görecek ve onu fitne şehîdi olmakla betimleyecek bir boyuta ulaştırmış olmasıydı. Yani o mürted tâğût artık bir şehîd olmuştu(!) ve onun Yahûdî efendilerine karşı cihâd etmek de bir fitne...! Allah nasîb-müyesser eyler, vakit elverir, ömür de müsâade ederse sözkonusu o kitâblar ve araştırmalar serisine, bunların üzerinde çalışmak için ulaşmaya, bunlara gerekli reddiyyeleri vermeye ve bunların içinde yer alan kaziyyeleri etrâflıca ele alıp çürütmeye çalışacağım inşâallah. Şübhesiz bu gibi saptırıcı yolların önünü almak, Cihâdî Akım'ı müdâfaa hatlarının en önemlilerindendir. O kişilerin geçmişine duyduğumuz saygı ve kendilerine mahsûs zarûret hâlleriyle ilgili mazeretleri şimdilik bir kenârda dursun ki bizim bu noktada yaptığımız, ortaya konulan bir fikre -bu fikrin sâhiblerinin derecesinden sarfınazar ederek- fikrî bir reddiyyeden ibârettir. Nitekim onlar, ortaya koyacaklarını koydular ki bunu yaparken esâret altındaydılar; sonra küçük esâretten büyük esârete geçmek üzere hapishânelerden çıktılar. Dolayısıyla, irâdeleri [kendi ellerinde] olmayan kimselerin görüşünün bir itibârı/kıymeti yoktur. Allah, mihnetleri dolayısıyla onlara yâr ve yardımcı olsun; yaptıklarını en güzelleriyle kabûl, taksîrat gösterdikleri veya yapmaya zorlandıkları şeyleri ise [keremiyle] af buyursun.

Ondan sonra bu okulun önermeleri devâm etmişti ve onun mensûbları, 11 Eylül 2001 tarihinden ve Amerika önderliğinde yürütülen terörle küresel mücâdele saldırısından sonra Amerika'nın ve kuyruklarının medya âletlerinin korkunç baskısı altında el-Cemâatu'l-İslâmiyye'nin girişimini ve onun [bu konuda] yazdıklarını, kendilerine, ilmek ilmek işlenen dokuyu ilmek ilmek sökmek, kezâ hem Cihâdî fikriyyatın temel değerlerinden hem de şer'î siyâsetin akîdevî esâslarından gerisin geri irtidâd etmek noktasında kendisine uyulacak bir örnek edinerek ayni hâli ilâna koyulmuşlardı.

Bu tür geriye doğru ket vurma hâlleri, Suûdi Arabistan hükûmeti, cihâdîlerin o topraklardaki fakîhleri ve âlimlerinden bir grubu tutukladığı, onları geri adım atmaya ve mücâhidleri Harameyn Diyârı'ndaki Amerikan kuvvetleri karşısında silâh bırakıp kendilerine gelmeye davete ya zorladığı ya da iknâ ettiği zaman aynen yaşanmıştı. Sonra Suûdi Arabistan'ın basın-yayın organları, onlarca âlimi ve büyük davetcileri, bu tür önermeleri ve bu okulu göndere taşısınlar diye seferber edip işe koşmuştu.

Daha önce de belirttiğim gibi bu tür önermeler/görüşler/düşünceler/tezler, dâimâ, hezîmetler ve düşüşler sonrasında varlık gösterir. Nitekim [hâl böyle olduğu zaman] o yolun yolcuları, krizin sebebini izâle etmek için -kendi tasavvurları doğrultusunda- bir çözüm yolu arayışı içine girer. O krizin adı da "Silâh taşımak/bu yola başvurmuş olmak" olur. Pek tabîîdir ki -âdemoğlunun, kendi [bed] efâline yama vurma ve kendi kusûrlarına ve kendi geri adım atma hâllerine mazeretler uydurma konusundaki her dâim âdeti gibi- bu yöntemin sâhibleri/ve bu yolun yolcuları da adı "teslîmiyyet" veya "hezîmet" olan şeyi, kendi açık ismiyle isimlendirmez, bilakis ona başka bazı isimler, daha narin biçimler ararlar. Akabinde ortalığa, sular seller gibi akan gerekçeler ve o gerekçeleri gerekçelendirmeye çalışan fıkhî anlayışlar salarlar. Böylelikle onun adını bazen "Af Kânûnu" bazen "Barış" bazen "Milli Mutabakat" bazen "Mütâreke" bazen

"Ulusal Uzlaşı" bazen "Şiddete Son Verme Girişimi" koyarlar. İşte başlıklar, hikmet, aklıselîm ve gerçekçi olma gibi gerekçeler altında böyle farklılaşıp çoğalır. İsimler farklılaşıp çoğalsa bile [muhtevâ aynıdır ve] teslîmiyyetcilik aynı teslîmiyyetciliktir.

Eğer o hâllerin sâhiblerinin dûçârı olduğu musîbet, -Allah bizleri [bütün] o hâllere düşmekten korusun- Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem'in, *kendisinden* [Allah'a sığınıp] istiâzede bulunduğu: *gam ve keder; âcizlik ve muvaffakiyyetsizlik, cebânet ve cimrilik; borcun birikmişliği ve kahr-ı ricâl* gibi hâllerden olsa, bu derece ağır bir musîbet olmaz ve [bize] daha hafîf gelirdi. Eğer o yolun yolcuları sarâhat ve şecâate mâlik olsa ve insânların karşısına çıkıp, "Ey ahâli! Elimizden gelen gayreti ve bütün takâtimizi ortaya koyduk; bizi yarı yolda koyan koydu/arkadan vuran vurdu ve biz de [bu hâl ile] ancak gayretimizin elverdiği noktaya ulaşabildik. İşte biz, mütâreke veya barış çağrısında -veya hattâ teslîmiyyet- ilânında bulunuyoruz. Hiç kuşkusuz bu seferi kaybettik. Allah, elbet bu dînin davâsını sâhiblenecek ve ona destek verecek birilerini gönderecektir. Olur ki gelecek nesiller, bizlere sunulan imkânlardan daha fazlasına sâhib olur/ve bizim nâil olamadığımız fırsatlara onlar nâil olurlar..." demiş olsalardı ve akabinde cemâatlerini veya örgütlerini feshetseler, sonra da mücâdele sâhasından çekilip gitselerdi musîbet çok daha ehven olurdu.

Ama musîbet, teslîmiyyetin gerçekliği üzerine yaldızlı bazı adlar takıldığı ve onu haklı çıkarmaya çalışan gerekçeler uydurulduğu zaman daha da büyüdü ve felâket, onların yazarları ve fakîhleri, düşmanlara teslîmiyyet, zillet ve meskenet göstermek yolunda fetvâlar çıkardığı; bu uğurda teorisyenliğe kalkıştığı; kezâ hem kendilerinin hem de başkalarının ilmek ilmek işlediği dokuyu, ilmek ilmek sökme işine bulaştığı zaman zirve noktasına ulaştı. Oysaki o dokuyu, Allah yolunda mücâhid erler, olabildiğince sağlamlaştırmış ve onu yıllar yılı devâm eden bir seyir içinde dökülen kendi kanlarıyla, şehâdet ve sebât yolunda çekilen envâiçeşit sıkıntı ve işkence süreçleri sonrasında ortaya koymuşlardı...

...Beri tarafta bu alçaltıcı çabalar, bu Ümmetin gelecek genç nesillerinin önündeki yolu kesmektedir. Bizim izimizde yürümesinler ve bizim gerçekleştirmekten mahrûm kaldığımız şeyi belki onlar gerçekleştirir umuduyla biri öteki ardınca gelecek herhangi bir girişimde bulunmasınlar diye..! İşte düzenbaz/sinsi düşmanın ve onun istihbârat birimlerinin, aynı şekilde psikolojik ve güvenlik eksenli araştırma merkezlerinin tâm anlamıyla hedeflediği şey de budur ki, onlar, zulüm ve haksızlık karşısındaki direniş tohumlarını, küfür ve işgâl karşısındaki mücâdele damarını kurutmak ve bunlarla ilgili düşünceleri daha doğduğu yerde diri diri toprağa gömmek istiyorlar. İstekleri budur ve şübhesiz onların bu çabaları, Allah'ın nûrunu, mâllarıyla/ağızlarıyla söndürmeye çalışanların çabasıdır. Ama ya bilmiyorlar ya da bilmezden geliyorlar ki Allah Teâlâ, kâfirler istemese de nûrunu tamâma erdirendir/dînine nusret bahşedendir.

Siyer eserlerini okurken, Ebû Cehl Bin Hişâm'la ilgili bir nokta üzerinde kaç kez hayretler içinde durup düşündüğümü bilemezsiniz. Allah ona lanet etsin o **Ebû Cehl** ki, Bedir Günü cüssesi yere serildiği ve değerli Sahâbi Abdullah Bin Mesûd, kafasını

kesmek üzere onun göğsünün üzerine çıktığı zaman Ebû Cehl ona, üstelik son nefeslerini verdiği bir sırada, "**Bu gün devrân kimin lehinedir**?" diye sorar. Abdullah Bin Mesûd, "Allah'ın ve Resûlü'nün lehinedir; [bil ki] Allah seni rezîl-rüsvây etti" der. Bunun üzerine o anûd zorba, "[Git ve benden] Muhammed'e haber eyle ki, ben Ona düşmanlık etmekten [hiçbir zaman] pişmanlık duymadım, şu ânımda bile..!" der ve sonra geberip gider.

Hayret ediyordum.. nasıl olur da o kâfir, üstelik burnu yere sürtüle sürtüle bayrağı hezîmete uğradığı ve cânı bedeninden çıkacak kerteye ulaştığı, ayrıca cehenneme doğru yol aldığı [öyle] bir demde hâlâ daha yüz çevirir de kibir, sebât, izzet-i nefis ve üzerinde olduğu yola -üstelik dalâlet yolu olduğu hâl de- samimiyyetle bağlılık göstermekte diretir.

Dilerdim ki erkekliğimiz, haysiyyet ve şerefimiz; şehîdlerimizin kanına, âilelerimizin ve sürgünlere mahkûm edilmişlerimizin çektiği sıkıntılara, dullarımızın ve yetîmlerimizin gözyaşlarına olan hürmetimiz imdâdımıza yetişeydi de, hadi diyelim bu kâfî gelmedi, uğruna cihâd ettiğimiz dînimize, sancağımıza ve hak davâmıza karşı duyduğumuz hamiyyetimiz göğüslerimiz içre alev alev tutuşaydı da düşmanlarımıza, bu ezelî açık savaşta bazı seferleri kaybetmiş olsak da, bazı duraklarda ve bazı çatışmalarda hezîmete uğramış olsak da o düşmanlarımıza [avaz avaz şunu] diyeydik:

Gidin o tâğût firavunlarınıza ve başbuğlarınıza, onların Yahûdî ve Hırıstıyan efendilerine haber eyleyin ki.., biz.., onlara karşı düşmanlığımızdan asla pişmanlık duymadık; bozgunun ve verdiğimiz kurbânların en zorlu demlerinde bile..! ve de biz şundan kesinkes eminiz ki, Allah'ın nusreti yakındır ve onun muzaffer sancaklarını, Seyyidü'l-Mürselîn Muhammed Mustafa sallallahu aleyhi ve sellem'in komuta ettiği ilk günden beri mücâhidlerin ve bu yolda seyredenlerin elden ele taşıyarak bu günlere vâsıl eylediği o muzaffer sancaklarını, bizim izimizde yürüyecek ve biz nasıl bizden önceki kâfilenin izini sürdükse onlar da bizim izimizi öylece sürecek olanlar taşıyacaktır. Bu akîdevî savaşta ister muzaffer olalım isterse de mağlûbiyyete uğrayalım, Allah'ın izniyle her hâlükârda hak üzere olan bizleriz.

Evet, nasıl olur da ateşe doğru yol almakta olan bir kâfirin ortaya koyduğu bu gibi bir sebâtı ve metâneti bulamayız [ki ne biz Ebû Cehil'iz, ne de kendisine düşmanlık ettiğimiz kişi bir Peygamber]..! Nasıl olur da bunu göremeyiz ki bizler, Allah'ın izniyle cennete doğru yol alacağız..! ve dahi bizim şuna îmânımız var ki Allah Teâlâ bizim Mevlâmızdır ve onların bir mevlâsı yoktur.

Âh ki âh! Keşke o gevşeklik gösterenler, Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem'in Habbâb Bin Eret radıyallahu anh'a verdiği müjdeyi fıkhetmiş olsaydı ki Habbâb, hem kendisinin hem de mümin kardeşlerinin -Allah cümlesinden râzı olsun- marûz kaldığı işkence sonrasında ve bîtab düşmüş bir hâlde Hz. Peygamber'in yanına gelip Ondan kendilerine Allah'tan nusret için duâda bulunmasını istediğinde Hz. Peygamber ona öncekilerin bazı fedakârlıklarını zikreder ve onu [bu davâ hakkında bazı husûslarla] müjdeler. Ona [en son olarak da] şöyle buyurur: *"Ama siz acele ediyorsunuz..!"*

10.2- Cihâd ve Karşı Koyuş Yolunda Sebât ile İstimrâr Okulu

Cihâdî Akım'ın örgütlerini ve cemâatlerini; kadrolarını, sembol isimlerini, liderlerini ve alt birimlerini içine alacak şekilde Cihâdîlerin ekseriyyeti, *sıkıntılarla, işkencelerle ve çilelerle*[1] yüklü o seyre rağmen bu yolu benimsemişti. Nitekim bu konum, Tâlibân döneminde Afganistan'a yönelen o kitlelerin ve o erlerin ekseriyyetinin konumuydu. Dinamik bir hareketlilik ve hazırlık süreci içinde çalışıp çabalamaya, bir verim ortaya koymaya teşne rûhlar ve âl-i himmet sâhibi cânlar, o topraklara avdet etmişti. Onlar, bu yolda sebât göstermeyi, Müslüman kişinin öyle bir farîzayı terk etmesini tasavvur hârici görmek sûretiyle şer'î bir farîza bilen, ayrıca teslîm bayrağı çekmeyi bir utanç ve kaçış tavrı olarak gören; kendileri gibi erler hakkında, öyle bir teslîmiyyetci tavra doğru seğirtmenin câiz olmadığını düşünen kimselerdi.

Şu da var ki ben, sebât gösteren o kimselerin -Allah yaptıklarını kabûl buyursun- işbu sebâtının iki şıklı olduğunu mülâhaza etmiştim:

1- Olumlu Sebât, 2- Olumsuz Sebât

Olumlu sebâta gelince; ilkeler, değerler, sancak ve emânet üzerinde sebât idi. O da bu sebâtı gerektiren bütün şer'î nedenler, aynı şekilde mukaddesât karşısında asâlet ve izzet, şeref ve haysiyyet, direniş ve hamiyyet gibi hâllerin gösterilmesini zorunlu kıldığı bütün tavırlar dolayısıyla idi.

Olumsuz sebâtsa sözkonusu o kardeşlerin sebâtları içre görmüş olduğum, eski faaliyyet yolları ve -bütün dinâmikleri ile yollarını içine alacak şekilde- [eski] örgütsel çalışma biçimleri üzerindeki sebâttı. Nitekim [muhtelif] örgütler, "Bölgesel, Gizli ve Piramidimsi" mefhûm mûcibince ve [eskiden de sâhib oldukları] aynı hedef doğrultusunda çalışmaya devâm etti. O hedefse kendi ülkelerinde Allah'ın Şerîatı'nı hâkim kılacak İmâmları [hakîm ve nizâmları] kâim kılmak için o ülkelerdeki mürted rejimleri yıkmaktı. Bunu da yöntem eksenli hazırlık noktasında ve o örgütlerin çalışma alanları kapsamındaki sâir alanları içine alan geleneksel yolların çoğu itibâriyle yapmaktı.

Görünen o idi ki, Yeni Dünya Düzeni'nin harekete geçişi ve terörle mücâdele sistemleri, kezâ muhtelif devletler bazında sözkonusu olan geçici güvenlik merkezleri ile buna ilişkin çerçevelerin çöküşe uğraması gibi durumların ortaya çıkardığı bütün o devasa değişim-dönüşümler ve daha önce arzetmeye çalıştığımız bütün o dersler ve ibretler, ekseriyyet itibâriyle cihâdîlerin çalışma yolları üzerinde, üstelik o çalışma yolları ve bunlarla alâkalı düşüncelerin kâhir ekseriyyeti, ya artık yaşanan aşamaya uygun düşmeyen ya da bilfiil faydasızlığı isbât olunan şeyler kapsamında olmasına rağmen çok fazla bir etki yapmamış gibiydi.

---

[1] [Burada "rağme mesâri'l-ğebâi ve'l-azâb" şeklinde geçen ve Arab dilinde "rağme'l-‘anâi ve'l-azâb" denilmek sûretiyle kullanılan, "işkence, eziyyet ve sıkıntılara rağmen" anlamına gelen ifâdedeki "el-anâ" yerine "el-ğebâ" kelimesi, bu Eser'in son bölümlerinde sık sık rastladığımız klavye hatalarından biri olsa gerektir. Ayrıca Müellif'in, bununla, o eski yollarında ısrârcı olan bazı kesimlere bir tarîzde bulunmuş olabileceği ihtimâli aklımıza gelmiş olsa da bu çok uzak bir ihtimâldir ve makâm da o makâm değildir.]

10.3- Saldırı Hâlindeki Hâricî Düşman Amerika'ya ve Müttefiklerine Karşı Cihâdda Beynelmilel Bir Yön Tutan Okul

Bu okulun ortaya koyduğu önerinin özeti, daha önce de biraz tafsîlatlı bir şekilde açıklamaya çalıştığım gibi şu yöndeydi: [İslâm âlemindeki] düzenlerle çatışmanın getireceği herhangi bir fayda yoktur; ayrıca -her ne kadar haklılık taşıyor olsa bile- sözkonusu bu yıpratma çatışmalarından asıl istifâde eden Amerika'dır ve onun hem Haçlı hem de Yahûdî kuvvetlerden oluşan müttefikleridir. Çözüm ise yılan/lar/ın başı olan Amerika'ya karşı cihâd etmektedir. Onun yıkılışı bütün o düzenlerin de yıkılışını getirecektir ve taşların yerli yerine oturmasına, olayların doğru mecrâsını bulmasına bir başlangıç teşkîl edecektir. Böylelikle ve [ancak] ondan sonra, yani Arab ve İslâm âleminin bölgeleri, hem Amerika'nın hem de onun müttefiklerinin zorbalığından kurtarılıp temizlendikten sonra İslâmî nizâmı kurmak yolunda çalışmak daha kolay bir hâl alacaktır.

Şübhesiz ki bu doğrultuda hareket etme görüşünü taşıyanların en başında Şeyh Üsâme Bin Lâdin ile el-Kâide geliyor, Cihâdîler arasında bu yönü 1996 yılından beri en bâriz bir şekilde onlar temsîl ediyordu.Nitekim Şeyh Üsâme Bin Lâdin bu sürecin açılışını, geçen bölümde bu hareketle ilgili tecrübenin özetini ele alırken açıkladığım gibi Amerika'ya karşı cihâd ilânında bulunduğu bir bildiriyle yapmıştı.Kanâatimce de ortaya konulan bu öneri/yönelim, -bu uğurda çalışanların tarzlarıyla ilgili bazı detaylardan sarfınazar ederek- genel bir şekilde doğru ve yerinde, kezâ Amerika'nın Yeni Dünya Düzeni'nin komutasını istîlâ etmesiyle ve dünyaya tek başına hükmeden tek kutublu zorba süper bir güç olarak öne çıkmasıyla birlikte dünyanın şâhid olduğu değişim-dönüşümlerin hacmine gerçekten de uygun düşen bir yönelimdi.

Cihâdîlerin XX. Yüzyılın Sonları İtibâriyle Cihâdî Akım'ın Yaşadığı Krizleri Aşma Çabalarına Bir Bakış

[Bu konuda] ortaya konulan düşüncelerin değerlendirilmesi ve bunların bende oluşan bazı düşüncelerle öz bir şekilde karşılaştırılması üzerinden yukarıda zikri geçen üç okulla ilgili belli bir netîceye ulaştım ki bu da aşağıdaki gibidir:

Evvelen: "Teslîmiyyet[cilik]" gösterme, silâh bırakma ve de cihâd yolundan uzak durma okulunun görüşleri/önerileri/tezleri, şer'î açıdan düşünceleri sâkıt olan, vâkıa açısından da netîcesi kısır bir okulu temsîl etmektedir. Şerîat'ın nassları, aynı şekilde hem bizim diyârlarımızda hem de bütün dünya halkları özelinde yaşanan geçmiş tecrübeler bizlere bunu göstermekte ve bunu ifâde etmektedir.

Cihâd ve kılıç ile elde edemediğimiz şeyi, hezîmet ve teslîmiyyetcilik ile asla elde edecek de değiliz; ne hedefler bazında ve -hattâ- ne de şahsî kurtuluş bazında..!

Sâniyen: Cihâdîlerin geçmişteki *yolu* ve onların eski *üslûbları* üzere sebât okulu, bizi, ancak ve ancak geçmişte ulaştırdığı durağa ulaştıracak ve yeni başarısızlıkların

yaşanmasına kapı aralayacaktır. Hiç şübhesiz *bu,* daha önce bizleri, üstelik çalışma şartlarımız ve vâkıaya ilişkin verilerimiz, Yeni Dünya Düzeni'nin harekete geçişinden önce çok daha iyi ve çok daha müsâid olmasına rağmen başarısızlığa ulaştırmıştı. Geçmişle ilgili şartlar öyle olduğu hâlde, o yollar, o düşünce yöntemleri ve o çalışma araçları hedeflere ulaşmayı getirmemişti. Bizi çepeçevre kuşatan vâkıanın değişime uğradığı ve artık o yol-yöntemler doğrultusunda çalışılmasına -şu veya bu şekilde- imkân tanımayan yeni yeni küresel koşulların ortaya çıktığı böyle bir durumu ise varın siz düşünün..! Hiç şübhesiz 1996-2001 yılları arası beş yıllık dönem, o yolların verimsiz yollar olduğunu; eski cihâdî örgütlenmeler veya bazıları tarafından deruhde edilen yeni yeni girişimlerin herhangi bir netîce elde etme veya ilerleme kaydetme imkânına ulaşamadıklarını isbât etti. Ayrıca bazılarının deruhde ettiği sınırlı birtakım çabaların akabinde daha fazla parçalanmaya ve bölünmeye kapı aralamaktan, yine şehîdler ve esîrler seviyesinde daha fazla kaybın ve kurbânın verilmesinden gayrı bir netîce getirmedi. Mâlî kaynakları kurutma kampanyaları ve karalama yollu basın-yayın saldırıları, ayrıca sözkonusu o zümreleri ve onlardan geriye kalan kesimleri kendi ülkelerinden ve toplumlarından izole etme amaçlı güvenlik koğuşturmaları gibi durumların katlanarak artan etkisi, beri tarafta, onlardan geriye kalan kesimlerin, bir taraftan hâtıralar âlemi ve geçmişin umutları/özlemleri içinde, öbür taraftan ise gün geçtikçe daha fazla hayâlciliğe kaçan geleceğe dâir rüyâların dünyasında yaşayan küçük gruplara dönüşmesi vâkıası da bunlara eklenmelidir.

Sâlisen: Şeyh Üsâme Bin Lâdin tarafından ortaya konulup el-Kâide tarafından da o esâslar doğrultusunda faaliyet gösterme yoluna başvurulan, savaşın Amerika'ya karşı koyma ekseninde belirlenmesi çağrısı, cihâdın seyrini doğru bir mecrâya sevk eden girizgâhı, aynı şekilde Ümmeti de bu yolda seferber etmeye ve hem o yol doğrultusunda hem de Müslümanların yaşadığı gerçekliğe ilişkin sorunları çözmekle alâkalı sâir öncelikler doğrultusunda harekete koyulmaya ileten kapıyı temsîl etmekteydi/etmektedir. Nitekim bu, yolların en sâlimi ve vâkıaya en yakınıdır; Yeni Dünya Düzeni'nin doğurduğu yeni koşullara en uygun olanıdır.

Cihâdın seyrini ve Cihâdî Akım'ın gidişatını doğrultmak adına umudu ve bir yenilenme fırsatını, aynı şekilde -eğer bunun için gerekli yöntem eksenli sağlam bir yapı ve ciddî bir yönelim oluşturmayı başarır, ayrıca idârî anlamda ve üslûb açısından, yaşanan merhaleye uygun düşecek bir ilerleme kaydetmeye muvaffak olursa- güçlü bir başlangıcı da bu yol içre görmüştüm. Bunun tahakkuku için, hedefi ve ona giden yolu doğru bir şekilde belirleme muvaffakiyyetine nâil oldukları gibi vesîle/araç açısından da doğru ve uygun yollara muvaffak olmalarını umut ve temennî etmiştim. Hiç kuşkusuz hedef ve faaliyet yolu noktasında yaşanan bu büyük yenilenme ve değişim-dönüşüm, hem yöntemin hem de düşünce temellerinin geliştirilip ilerletilmesi adına büyük çabalar gerektirmekteydi. Aynı şekilde o düşüncelerin pratik sâhasına aktarılıp uygulamaya konulma yolları konusunda da büyük bir ilerleme kaydedilmesine ihtiyâc duymaktaydı. Ne var ki yaşanan hâdiseler, bunların gerçekleştirilmesine

imkân tanımayacak derecede hızlı bir şekilde aktı. Her hâlükârda bu mesele, daha uzun bir zamana ihtiyâc duyan bir konudur.

İşte yaşanan o gerçeklik dolayısıyla, ayrıca karşı koyuş noktasında yaşanan o dönüşümün de gerekli kıldığı, ortadaki büyük boşluğun [en azından belli] bir kısmını kapatmak için çalışma yollarına ilişkin yeni bazı kuramlar ortaya koymak gerektiği kanâatine ulaştım.

Daha önce Mukaddime bölümünde de açıkladığım gibi, uzun bir tefekkür, ayrıca sözkonusu o düşüncelerin benim nezdimde on yıl gibi bir süre boyunca biriken ve peyderpey gelişen seyrinden istifâde aşamasından sonra, Cihâdî Akım'ın seyrini düzeltme ve onu, [içine düştüğü] krizden çıkarmak yolunda çalışma noktasında yeni bir okulun/medresenin başlangıcı olarak kabul ettiğim, adına da aşağıdaki başlığı verdiğim olguyu Afganistan sâhasında ortaya koydum:

"**Küresel İslâmî Direniş Seriyyeleri Çağrısı**" ki buna ilişkin kuramlar da üç esâs üzerine kuruluydu:

Birincisi: **Sebât**; İkincisi: **Tashîh**; Üçüncüsü: Geliştirme [/**İnkişâf**].

Bu düşünceleri, ulaşabildiğim ve elimden geldiği kadarıyla kendileriyle etüt etme imkânı bulduğum Cihâdî Akım'ın eski erlerinden ve kadrolarından bazı kimseler ile 1998-1999 arası dönem boyunca tartışıp değerlendirmeye çalıştım. Ondan sonra bu çağrıyla ilgili fikriyyatı daha belirgin kılmak ve uygulama sâhasına aktarmak için yeni bir cihâdî topluluğun ilk nüvelerini oluşturmak gerektiği kanâatine ulaştım. 2000 yılı başında da buna [bilfiil] başladım.

Ondan sonra 11 Eylül hâdiseleri geldi ve bütün plan-programları altüst etti. Onun artçıları/yansımaları ise her türlü çabayı darmadağın etti. Bütün koşulları değiştirdi. Ayrıca Cihâdîlerin, hattâ İslâmcıların, hattâ Müslümanların tamâmını, hattâ ve hattâ bütün bir dünyayı, yeni veriler taşıyan yeni bir dönemin eşiğine bıraktı. Nitekim bütün bir dünyayı, bizzât Amerika'nın Başkanı'nın belirlediği iki kampa ayırdı ki, onun deyimiyle ve bütün açıklığıyla bunun adı, "Yeni Haçlı Seferleri" oldu. Özetle dediği ise şuydu: "[Teröre karşı] savaşında Amerika'nın yanında yer almayanlar, onun karşısındadırlar. Tarafsızlığa ise yer yoktur!"

Sonra Cihâdî Akım'ın önceki nesil kadrolarından olup da geriye kalanların çoğu 11 Eylül'ün yansımaları kapsamında ya öldürüldü ya da esîr alındı. Yapılar parçalanıp dağıldı. Hayâtta kalanlar ise darmadağın olup oraya buraya dağıldı.

Ondan sonra Amerika Irâk'a saldırdı ve bu toprakları işgâl etti. Aynı şekilde Orta Doğu'yu işgâl etmek ve İslâm âlemini [doğrudan doğruya] kendi denetimi altına almak için birtakım planlar ortaya koydu; yeni bazı koşulların oluşmasına sebebiyyet verdi. Bütün bunlar ise fiilî anlamda cihâd imkânı taşıyan yegâne cihâdî okulu, -tek ve zorunlu seçenek olmak itibâriyle- saldırı hâlindeki/'sâil' düşman Amerika'ya ve müttefiklerine karşı cihâd edecek okul kıldı. Bu da beni şuna iyice iknâ etti ki, 1991 yılında ulaşmış olduğum, Cihâdî Akım içinde küreselleşmeye doğru bir dönüşüm

oluşturmanın zarûreti, kezâ cihâdı, şümûllu bir direniş plan-programı çerçevesinde Amerikayla ve onun aveneleriyle sınırlama yönlü düşüncelerim, ayrıca hem benim hem de bunu gören emsâlim kimselerin tahmînleri doğru bir tasavvuru yansıtıyordu. Yeni gerçekliğin, tek ve mecbûrî seçenek olarak dayattığı da zâten buydu.

***

Direniş Çağrısı'nın Hareket Noktaları ve Buna İlişkin Kuramları Belirleme Mekanizması

Burada artık son bölümlerine ulaşmış olduğumuz işbu Birinci Cild'in, (inşâallah bu Eser'in İkinci Cild'inde detaylandırmaya çalışacağım fikriyyatı gerekçelendirecek ve onun mantığını izâh edecek olan -ki o da Küresel İslâmî Direnişle, ona ilişkin çağrıyla ve yolla alâkalı kuramların özü-özetidir; kanâatime göre de o aşamayla ilgili karşı koyuş noktasında -Biiznillahi Teâlâ- en işlevsel vesîledir-) bütün o tarihî, siyâsî, fikrî ve yöntem eksenli mukaddimeleri ihtivâ eden fasıllarından sonra şimdi ise bir sonraki maddede Küresel İslâmî Direniş'in çalışma kuramlarının kendisi üzerinden neşet ettiği usûlleri, kendi tasavvurum kadarıyla açıklamaya çalışacağım inşâallah. Muvaffakiyyet ise Allah'tandır.

Küresel İslâmî Direniş Çağrısı'na ve Onun Kuramlarına İlişkin Üç Hareket Noktası: Sebât, Tashîh ve İnkişâf

Bu Direniş çağrısının bütün kuramları, üç temel üzerinden neşet eder ki bunların özeti aşağıdaki gibidir:

1. Sebât

Bizim ülkelerimizde ve her yerde, Arabı-Acemiyle bütün Müslümanların sorunlarının tek çözümü olarak cihâd yolu üzerinde sebât etmektir. Nitekim bu Eser'in İkinci Bölüm'ünde bu konuyla alâkalı şer'î, mantıkî ve vâkıa eksenli, silâhlı cihâd yolunun tek çözüm olduğunu isbât eden gerekçeleri açıklamaya çalışmıştım. Bu noktada ise "gerisin geri dönen cihâdîler"den ve bunların hâricinde İslâmcılardan olan birtakım kesimlerin, silâhı bırakmanın ve adına bühtân ile "yasallık" veya "kânûnîlik"(!) dedikleri yola dönmenin daha iyi olacağını iddiâ edenlere bir reddiyye olmak üzere tekrâr ediyor ve diyorum ki: [Sâhibi oldukları] bu tasavvur, şer'î açıdan merdûddur; akıl ve mantık itibâriyle de sâkıt bir tasavvurdur. Ayrıca hem cihâdın, hem saldırı hâlindeki bu 'sâil' düşmanı *def' ve bertaraf etme*nin, hem de işgâlci seferlerin sâhiblerine ve onların mürted - münâfık destekçilerine karşı kıtâl etmenin her Müslümanın üzerine farz-ı ayn olduğunu, Allah'ı tevhîd ile birlemekten sonra ondan daha vâcib bir şey olmadığını, kezâlik îmândan sonra İslâm'ın diğer bütün farzlarından daha ağır/daha öncelikli bir farîza olduğunu, yaşanan gerçekliğe müsteniden de bizler için isbât eden bütün o delîllerden sonra artık herhangi bir Müslümanın, bu meseleyle alâkalı

olarak birtakım mazeretler uydurmaya ve başkaca bazı çözüm yolları arayışı içine girmeye çalışması kabûl edilebilir değildir ki Allah Teâlâ şöyle buyurmaktadır:

وَمَا كَانَ لِمُؤْمِنٍ وَلَا مُؤْمِنَةٍ إِذَا قَضَى ٱللَّهُ وَرَسُولُهُۥٓ أَمْرًا أَن يَكُونَ لَهُمُ ٱلْخِيَرَةُ مِنْ أَمْرِهِمْ ۗ وَمَن يَعْصِ ٱللَّهَ وَرَسُولَهُۥ فَقَدْ ضَلَّ ضَلَٰلًا مُّبِينًا ﴿٣٦﴾ ﴿سورة الأحزاب﴾

«Allah ve Resûlü bir iş hakkında hüküm verdikleri zaman, hiçbir mümin erkek ve hiçbir mümin(e) kadın için kendi işleri konusunda tercîh kullanma hakları yoktur. Kim Allah'a ve Resûlü'ne karşı gelir/isyân ederse, şübhesiz ki o apaçık bir dalâlet ile dalâlete düşmüştür.» (33/el-Ahzâb, 36)

Farîzanın farz-ı ayn olma hâli vukû bulduğu için, artık bunu edâ üzerinde sebât etmek de şer'î bir farîza olur ki bu mesele, birilerinin aklına ve fikrine, nefsî hevâ ve heveslerine göre ölçülüp biçilecek, tartışılıp reddedilecek bir konu da değildir.

Hattâ aklen ve mantıken de bu böyledir. Nasıl olur da Amerika, adına "Orta Direk Operasyon Bölgesi" dediği, doğuda Orta Asya İslâm cumhûriyyetleri, Kafkaslar ve Afganistan'dan batıda ta Atlas Okyanusu kıyılarına, Fas'a kadar uzanan, neredeyse yirmibeş ülkeyi içine alan, ayrıca Arab âleminin tamâmını, İslâm âleminin ise çoğu kısmını kapsayan bölge üzerinde birbuçuk milyon askerini yaymışken, beri tarafta her türlü teknolojik silâhlarıyla bizlere saldırmış ve haçlı bayrağını uluorta açmışken, bir de toprakları işgâl altına almayı, servetleri yağmalamayı, ülkeleri bölüp parçalamayı, düzenleri değiştirmeyi; kültürel, düşünsel, dînî ve tarihî müfredâtı değiştirme programlarını zorla dayatmayı içeren kendi hedeflerini açık açık ortaya koymuşken birileri kalkıp da çözümü silâh bırakmakta görebilir ve böyle bir şeyi câiz sayabilir?! Onlar bizim ülkelerimizi yakıp yıkmak, servetlerimizi yağmalamak, kanımızı akıtmak; şahsiyyettimizin dînî, millî ve medeniyet eksenli bileşenlerini başkalaşıma uğratmak istiyorlar! Hâl böyleyken nasıl olur da cihâd ve silâhlı yol ilkesi üzerinde sebât etmek hem dînin hem de aklın gerektirdiği bir husûs olmaz ve bunun aksi bir şey tasavvur olunabilir! Bu ise sadece kendisine işârette bulunulup tekîd edilmesi gereken, yoksa isbât ve burhâna hâcet gerektirmeyen bir hakîkattir. Çünkü bu, zarûriyyat-ı dîniyye kapsamında bilinip de malûm olan ve hem bütün akıllıların hem de kâhir ekseriyyeti [itibâriyle] mecnûnların [dahi] icmâıyla aklen de sübût bulan bir husûstur.

Nasıl olur da çözümün kendisi [bizzât] cihâd, cihâd üzre sebât da dînin bir gereği olmaz?! İşte uşak mürted rejimler! Bunların tamâmı, uzun zamanlardan beri, askerî, emnî, siyâsî, iktisâdî ve medyatik tüm imkânlarını ve ellerinin altında olan her şeyi işgâlcilerin hizmetine sunma yolunda bir yarış içindeler.. yalnızca tek bir hedef için.. o hedef ise işgâlcilerin hoşnutluğunu kazanmak ve o işgâlcilerin, ister krallık isterse cumhûriyyet düzeni içinde olsun, veliahdlık tahtları önünde sıra sıra dizilen kendileri gibi firavunları ve oğullarını iktidâr tahtında tutmalarını garanti altına almak içindir!

Nasıl olmaz ki o rejimlere muhâlif siyâsî kesimler sıra sıra dizilmiş bir hâldeler ve o rejimleri devirme isteğindeler.. ama ne dîn ne şeref ne de Arablık ve Müslümanlık

adına taşıdıkları bir haysiyyet dolayısıyla değil! Tâm aksine iktidâr tahtındaki o uşak mürted rejimlerin sunduğu hizmetten daha büyük ve daha değerli hizmetleri işgâlci istîlâcı güçlere sunmak için..!

Velhâsıl, eğer [bu] sebâtla alâkalı durumları ve bunun hem şer'an hem de aklen iktizâ ettiği husûsları isbât konusunu daha fazla detaylandırmak istersek kuşkusuz bu mesele yüzlerce sayfayı gerekli kılar. Ama buna bu kadarıyla işâret etmenin ve daha önce geçen şer'î delîller ile vâkıaya ilişkin hâllerin kâfî geleceğini düşünüyoruz.

Binâenaleyh düşmanın ve onun kâfir, mürted ve münâfık kesimlerden oluşan yardımcıları ile uşaklarının karşısında cihâd, kıtâl ve silâh taşıma ilkesi üzerinde sebât, kendisine çağrıda bulunduğumuz Küresel İslâmî Direniş Çağrısı'nın ilk esâsıdır.

2. Tashîh

Hiç kuşkusuz Ehl-i Sünnet ve'l-Cemâat müntesibleri olarak bizim en temel itikâdlarımızdan biri, Ravza-i Şerîf'in sâhibi [/Ondan gayrı masûm olmayan] Muhammed Mustafa sallallahu aleyhi ve sellem hâricinde her insânın sözünden/sözlerinden alınacak şeyler olduğu gibi reddedilecek şeylerin de olduğudur. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem'den sonra, aralarında en hayırlı Müslümanları da olmak üzere bütün bir beşeriyyet âleminin her türlü efâli ve akvâli de bu mîzâna tâbidir. Ayrıca bizim cihâdî yol-yöntemimizde sâbit bazı değerler vardır ve bunlar dînimiz ile itikâdımızın asıllarından olan sâbitelerdir. Aynı şekilde bunlar, değiştirilip dönüştürülmeye açık şeyler olmadığı gibi ne bizim, ne de başka herhangi birinin bunlarla oynama hakkı vardır. *Evet* bunlar, Müslümanlar olarak bizim akâid usûlümüze, Cihâdîler olarak da cihâdî itikâdımızın usûllerine istinâd eden sâbitelerdir. Minhâcımız da bunun üzerine kurulu olup onun üzerinde sebât bulmuştur. [Meselâ] Hâkimiyyet Tevhîdine ilişkin ahkâm, el-Velâ ve'l-Berâ akâidinin temelleri gibi ve bununla ilgili ilâ âhir tafsîlatlar...

Ama bunun dışında kalan ve Cihâdî Akım içinde ortaya konulmuş olan her türlü düşünce, görüş ve tasavvur; kezâlik bunlardan neşet eden ictihâda dayalı hükümler ve mefhûmlar, ayrıca bazen başarıya ulaşan bazen de başarısızlığa dûçâr olan tecrübe edilmiş bütün çalışma yolları, bununla ilgili hareket eksenli araç-gereçler/veya vesîleler, plan-programlar, stratejik hesâblar-değerlendirmeler, evet [ortaya konulan] mefhûmlar ve [yaşanan] tecrübelerle ilgili bütün o mîrâs/birikim, hâlihâzır itibâriyle, [özellikle de] başarısızlığa ilişkin veriler elimiz altında biriktikten ve bizleri bir krizin, hattâ krizlerin dibine eriştirdikten sonra [yeniden] gözden geçirilmesi ve değerlendirilmeye tâbi tutulması gereken bir birikimdir. Binâenaleyh gözden geçirildikten sonra ya yanlışlığı ya da bir zamanlar elverişli/geçerli olduğu hâlde, zamanın ve mekânın, benibeşerin ve benibeşerin doğasının, hareket kânûnlarının ve hayâtlarının ilerleme /gelişme seviyesinin bir değişime uğraması nedeniyle artık elverişsiz/geçersiz bir hâle gelmesi nedeniyle muvaffakiyyetsizliğin, aksiliklerin ve felâketlerin esbâbından olduğu açıkça ortaya çıkan aynı yolları tekrâr denemek ve aynı mefhûmları yeniden benimsemek olur iş değildir ve de bunlar, ya tashîh edilip düzeltilmeli, ya ıslâh ya da

[külliyyen] ilgâ edilmelidir. O da hiç kuşkusuz bu konuyla alâkalı şer'î veya aklî ve mantıkî delîllerin bunu îcâb ettirmesi dolayısıyla ve o ölçülerle yapılacak bir şeydir.

İki nokta arası düz çizgiler üzerinde seyretmek, ancak ve ancak aynı duraklara ve aynı sonuçlara iletir. Bu gibi bir çizgi üzerinde seyredildiği zaman nasıl başka bir noktaya varma imkânı yoksa aynen bu örnekte olduğu gibi bütün levâhıkıyla birlikte tekrâr edilen öncüller de ancak ve ancak aynı netîcelere ulaştırır ve bunun başka bir imkânı/ihtimâli de yoktur. Oysaki Allah Subhânehu ve Teâlâ bizlere, başa gelen her musîbet sonrasında muhâsebe ve murâkabeyi emir buyurmuştur:

أَوَلَمَّآ أَصَٰبَتۡكُم مُّصِيبَةٌ قَدۡ أَصَبۡتُم مِّثۡلَيۡهَا قُلۡتُمۡ أَنَّىٰ هَٰذَاۖ قُلۡ هُوَ مِنۡ عِندِ أَنفُسِكُمۡۗ إِنَّ ٱللَّهَ عَلَىٰ كُلِّ شَيۡءٖ قَدِيرٞ ١٦٥ ﴿سورة آل عمران﴾

«Size [hasımlarınızın başına] iki mislini getirdiğiniz bir musîbet isâbet ediverince bu nereden mi dediniz? De ki, "O [musîbet] kendi nefisleriniz tarafındandır." Şübhesiz ki Allah her şeye hakkıyla kadîrdir.» (3/Âl-i İmrân, 165)

Allah, bu emriyle bizleri, kendi seyir çizgimiz ve hatalarımız üzerinde düşünelim diye kendi nefislerimize yönlendirmiştir. Bu ise her yol ve her seyir hakkında geçerli olan bir durumdur. İster ferdî isterse de ictimâî olsun... Ne-fis-le-ri-niz..! "Nefisleriniz tarafından.."!

Hz. Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem'den rivâyet edilen bir hadîs-i şerîf ise şöyledir:

«الْكَيِّسُ مَنْ دَانَ نَفْسَهُ وَعَمِلَ لِمَا بَعْدَ الْمَوْتِ، وَالْعَاجِزُ مَنْ أَتْبَعَ نَفْسَهُ هَوَاهَا وَتَمَنَّى عَلَى اللهِ الأَمَانِيَّ».

«Akıllı kişi, nefsine [onu muhâsebe yoluyla dizginleyerek] hâkim olan ve ölüm sonrası için çalışandır. Âciz kişi ise nefsini, kendi hevâ ve heveslerine tâbi kılan ve [ondan sonra] Allah'tan [kuru-kuruya] dileklerde bulunup durandır.»

[Hadîste geçen ve "*akıllı*" kelimesiyle tercüme edilen] "*Keyyis*".., zekî, fetânet sâhibi ve akıllı kişi demektir. Eksiklere ve açıklara, başarısızlıklara ve hatalara ilişkin esbâbı öncelikle kendi nefsinde gören, bu yüzden de kendi "nefsini *idâne eden/ona baş eğdiren*" ve gidişatı ve âkıbeti noktasında tefekkür/muhâsebe yoluna başvuran; Allah'ın râzı olacağı hayırlı amelleri henüz ölüm kendisine erişmeden önce işlemeye koyulan kişidir. Allah Teâlâ ise kul(un)dan, ancak ve ancak Kendi rızâsı için işlenen ve doğru olan amelleri kabûl buyurur. Doğruluğun ölçüsü ise Kitâb ve Sünnet'e ihlâs yoluyla bağlılıkta ve Allah'ın yeryüzündeki kânûnlarına hürmet/riâyet göstermektedir. Ondan sonra elden geldiği kadarıyla amel yolunda hazırlığa girişmektir.*Keyyis*, akıllı kişinin yolu budur.

[Budala] Âciz ise nefsini kendi hevâ ve heveslerine, arzu ve isteklerine tâbi kılan kişidir. Hevâ'nın en büyük nedenlerinden bazıları ise alışılagelmişe uymak, büyükleri [körükörüne] taklîd etmek, nefislerin âdet yoluyla alışageldiği çizgide seyretmek ve o

nefsini, alışageldiği ve kendisine sevgili edindiği şeylerden vazgeçirme yoluna koşmamak, böyle bir çaba harcamamaktır. İşte bütün bu acz hâllerinden sonra öyle biri Allah'tan [kuru kuru] temennîlerde bulunup durur. Başarı ve zafer temennîlerinde... Oysa ki dikenden bal devşirilmez; acz de başarısızlıktan gayrı bir şey getirmez.

Bu sûretledir ki, 'tashîh' ilkesini, Allah'ın izniyle gelecek olan/müstakbel Küresel İslâmî Direniş çağrısı için sebâttan sonraki ikinci hareket ilkesi olarak belirledik. Bu düşmanlığı ve gelecekteki saldırıyı bertaraf etsin, direnin ve bu tuğyânı ve iktidâr tahtındaki küfrü devirsin diye...

İşbu *tashîh* ilkesi üzerinden ve onun seyir silsilesinin ilk halkası olarak bir sonraki bölüm gelmektedir. İlk katkı, münâkaşa ve münâzara için bir öneri[/bir tez] olarak ki o da "Yedinci Bölüm"dür:

("Cihâdî Akım'ın Kırk Yıllık Hasâdı (1963-2003), Verimlendirilmesi Gereken Uygulamalar; Düzeltilmesi Gereken Hatalar ve Geliştirilmesi Gereken Yollar")

3. İnkişâf

Peygamberi, Hâtem-i Enbiyâ -sallallahu aleyhi ve sellem- ve Şerîatı da Hâtime-i Şerâyi' olduğu içindir ki Hanîf Dînimizin mucizelerinden biri, onun kavâid-i ahkâmının iki çeşit olarak gelmiş olmasıdır:

– **Sâbit** ve **Mufassal** olanlar ki bu gibi hükümlerde tağyîr, tebdîl ve inkişâf imkânı sözkonusu değildir/olamaz.

– **Genel, Mücmel** olanlar ki bunlar ana hatlarla ve umûmî kâideler hâlinde gelen hükümlerdir. Zaman, mekân, şahıslar ve şartlar ile ilgili verilerin değişmesine bağlı olarak bunlar hakkında ictihâd, inkişâf ve tağyîr gibi imkânlar yine o hükümlerin çerçevesi dâhilinde sözkonusu olabilir.

Meselâ *İbâdât Ahkâmı* ve tafsîlatı, sâbit/ve değişmez olup bunların, zamanın, mekânın ve şahısların değişmesiyle herhangi bir ilgisi yoktur. Yine başka bir örnek olarak *Mîrâs Ahkâmı* da böyledir ve değişmez. Nitekim *mîrâs sözkonusu olduğunda* baba babadır, ana ise ana; kardeşler ve oğullar da aynen böyle ki bunlarla ilgili bağlar, ezmânın tagayyürü ile tagayyür etmez. Bu yüzden [İslâm'ın] *Mevârîs ve Ferâiz Ahkâmı* [:*Mîrâs Hukûku*] tafsîl edilip sâbitlenmiştir. *Ahkâm-ı Tahâret* de aynı şekilde tafsîl edilmiştir. Nitekim temiz olan temizdir, necis olansa necis... [büyük veya küçük olsun] *hades* aynı *hades*tir; yine âhir zaman karılarının *hayz*ı, evvel zaman içindeki kadınların *hayz*ıyla aynıdır. *Velhâsıl* bu konularla ilgili hükümler değişmez ve ilgili örnekler çoğaltılabilir. Bu yüzden bu meselelerle ilgili hükümler, *cüziyyatı* itibâriyle tafsîlatlı, tâm ve kâmil bir şekilde gelmiştir.

Ama genel ilişkilerle, insânın hareketi ve faaliyyetleriyle irtibâtlı olup şartlara göre değişkenlik arzedebilen birtakım meselelerle ilgili pek çok hüküm ise ana hatlarıyla belirlenmiştir ve ilgili ahkâmı da öylece kayda geçirilmiştir. Siyâset-i Şer'îyye Ahkâmı da bunlardan bir tanesidir.

Nitekim Şer'î Siyâset Ahkâmı:

Şerîat'a ve Siyâset'e mebnî olan ahkâmdır. Nitekim Şerîat sâbittir ve helâlı helâl, harâmı da harâmdır. Siyâset ise değişip dönüşebilen bir şeydir. Zîrâ [onun medârı,] beşerin hareketine mebnîdir. Beşerin ahvâlinin değişmesiyle birlikte bunlara karşı takınılması icâb eden tavırlar ve hükümler de değişir. Hareket davâları ve idâreler; örgütlenmeler ve organizasyonlar; insânları siyâseten sevk ve idâre [işi]; savaşa ve barışa ilişkin yollar... bunların tamâmı, ictihâd mahalli olan konulardır. İslâm âlimleri, asırlar boyunca İslâm kütübhânesini bu konularla alâkalı enfes verimlerle ve ictihâdlarla doldurmuştur ve bu kapı ehl-i kifâyet için hâlâ daha açıktır.

Binâenaleyh **düşmanlara karşı cihâd dînî bir borç ve sâbit bir farîzadır.** Ama bunun keyfiyyeti, yolları, araçları ve nizâmı gibi durumların tamâmı değişken husûslar olup Şerîat bu konuda kapıyı beşerî ibdâ ve verim için açık bırakmıştır. O da [hiç kuşkusuz] Allah'ın, bu işleri deruhde edecek kullarına bahşedeceği muvaffakiyyet kadarıyladır. Beri tarafta sâbit olan bir şeyin sebâtıyla oynamaya kalkışmak, ancak ve ancak -en basît hâli başarısızlık ve hezîmet olan- felâketlere kapı aralayacaktır. En kötüsü de Allah Teâlâ katında cehennem cezâsı, yine bu cezâya sebeb de Allah Tebâreke ve Teâlâ'nın dîninin muhkem esâslarıyla oynamaya kalkışmak olacaktır.

Değişken olanı, Allah Teâlâ'nın, mahlûkatı içre hâkim kıldığı kânûnları [âdetâ] yok sayarak ve Onun kullarını sıkboğaz ederek sâbitlemeye kalkışmak, Allah'ın, kulları için geniş kıldığı ufukları daraltmaya kalkışmak demektir.

Meselâ Allah Subhânehu ve Teâlâ:

يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ قَٰتِلُواْ ٱلَّذِينَ يَلُونَكُم مِّنَ ٱلْكُفَّارِ وَلْيَجِدُواْ فِيكُمْ غِلْظَةًۚ وَٱعْلَمُوٓاْ أَنَّ ٱللَّهَ مَعَ ٱلْمُتَّقِينَ ﴿١٢٣﴾ ﴿سورة التوبة﴾

«Ey îmân edenler! Kâfirlerden [öncelikle] size yakın olanlarla savaşın ve onlar sizde bir sertlik bulsunlar ve bilin ki Allah muttakilerle beraberdir.» (9/et-Tevbe, 123) buyurduğu zaman Hz. Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem gâyet hızlı bir şekilde ve geniş bir çerçevede harekete geçer; yakın bazı düşmanlarla harbeder, diğer bazılarıyla harbi ise uzak düşmanlarla harbetmek üzere erteler. İşte böylece âyette geçen «size yakın olanlarla» ifâdesinin illâ da mesâfe olarak yakınlık anlamına gelmediğini ve bunun şer'î manada bir kesinlik ve zorunluluk bildirmediğini, bilakis hem zamanca hem de zarar ve eziyyetce yakınlığı kapsadığını gösterir. Fukahâ'nın anladığı ve İmâm eş-Şâfiî'nin "el-Ümm" adlı eserinde (4/177) geçen şu kavliyle özetlediği de budur:[[1]]

[1] [Müellif'in "el-Ümm"den yaptığı alıntıda klavye işi veya hâfızadan nakil dolayısıyla anlama etki eden bazı hatalar vukû bulduğu, ayrıca "el-Ümm" nüshalarında da bazı farklılıklar olduğu için burada sadece o alıntıda anlatılmak istenen husûsları aslına uygun bir şekilde meâlen şöyle maddelendirmeye çalıştık: a- Ortada kendisine karşı savaşılacak farklı düşmanlar bulunuyorsa ve bunların hâli muhtelif bir vaziyyet arzediyorsa, meselâ kimisi daha zararlı veya daha korkak bir hâl taşıyorsa, b- Böyle bir durumda Müslümanların İmâmı/Halîfesi konumunda olan kişi, ilk elde bu düşmanlardan daha zayıf veya daha korkak

Binâenaleyh bunu, mesâfe ve [mesâfece] yakın sıralama anlayışı çerçevesinde dondurmaya kalkışmak, değişime açık olan bir şeyi sâbitlemeye kalkışmak demektir ve bu, olsa olsa zorluğa ve alanı daraltmaya/işi yokuşa sürmeye ve sıkıntılara kapı aralar. İşte bazı kesimlerin kendilerini bağımlı kıldıkları ve 'hem [şer'î olarak] *vâciblik* hem de [bu konudaki] *delîller itibâriyle* daha yakın düşmana -ki onlar [kendi ülkelerindeki] yöneticilerdi- karşı savaşmadıkça Amerika'ya ve onun yardımcılarına karşı savaşmayız' dedikleri şey de buydu. Mesele ise bu minvâl üzere değildi.

Bundan daha fazlasını, karşı duruşla/mücâdeleyle/savaşla/çatışmayla ilgili âlet-edâvat, üslûblar, silâhlar, araçlar, yol-yöntemler, ilh... hakkında varın siz söz konusu edin ki, bunlar da dînî olarak [kesinkes] sâbitlenmiş şeyler değildir. Bilakis değişip dönüşebilen, geliştirilip ilerletilebilen araçlardır.

[Bir yol olarak] ortaya koyduğumuz Küresel İslâmî Direniş Çağrısıyla ilgili üçüncü esâsın *inkişâf* olması da bu cihetleydi. Cihâdla ilgili fikriyyatın, ona ilişkin yolların ve araçların inkişâf ettirilmesi/yani geliştirilip ilerletilmesiydi. Direnişin, hareket eksenli her türlü alanıyla ilgili kuramlarını doğuran da bu hareket noktasıydı ki şu husûsları kapsıyordu:

a- Düşünce [Fikriyyat]

b- Vesîle [Araç]

c- Üslûb [Yol-Yöntem]

Bunlarla ilgili tafsîlatla da -hareket ve faaliyyetin kendisi üzerine kurulduğu- sekiz alanda çalışmaya dâir gelişmiş kuramları içeriyordu ki o alanlar ise aşağıdaki gibiydi:

1- Kıtâl Eksenli [/Cihâdî] Akîde ve Yöntem

2- Siyâset ve Ufukları

3- Eğitim; Bölümleri ve Yol-Yöntemleri

4- Askerî Karşı Koyuş ve Yol-Yöntemleri

5- Örgütlenme, Hareket ve Cihâdî Yapılanmaların İnşâsı

6- Askerî Eğitim, Hazırlık ve Uygun Yolları

7- Cihâda Mâlî Kaynak Temîni ve Bunları Oluşturma Yolları

8- Medya ve Teşvîk; Bunların Araçları ve Yöntemleri

---

olana yönelebilir ki bu düşmanın toprakları/yurdu diğer düşmanlardan daha uzak olsa da 'İmâm savaşa onunla başlasın' diyen İmâm eş-Şâfiî, c- O düşmandan endişe edilen şeyin diğerlerinden endişe edilmediği böyle bir durumda savaşa onunla başlamasında, d- İnşâallah bir sakınca olmadığını, zîrâ bunun bir zarûret hâli kapsamında olduğunu, sâir/normal durumlarda câiz olmayan şeylerin ise zarûret hâlinde câiz olabileceğini belirtir. e- Sonra İmâm eş-Şâfiî, Hz. Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem'in, Hâris Bin Ebî Dirâr'ın, Kendisine karşı bir savaş hazırlığı içinde olduğunu haber aldığı zaman ona baskın düzenlediği, oysa ki Ona, [mesâfe olarak] Hâris'ten daha yakın düşmanlar olduğu hâlde böyle yaptığını örnek verir. Verdiği ikinci bir örnek ise Hz. Peygamber'in (s.a.v.), Hâlid Bin Ebî Süfyân Bin Şuhh'un [bazı nüshalarda Hâlid Bin Ebî Süfyân Bin Nubayh'ın], Kendisine karşı savaşmak üzere adam topladığını ve bir hazırlık yaptığını haber aldığı zaman İbn Üneys'i göndererek onu öldürttüğü ve bunu yaparken [aynı şekilde mesâfe olarak] Kendisine ondan daha yakın düşmanların bulunduğudur.]

Bunlar, inşâallah bu Eser'in İkinci Cildi'nde tafsîl etmeye çalışacağımız kuramlardır.

Hiç kuşkusuz bu kuramlar, geçmişte yaşanan -ayrıca hatalı olduğu veya o yol-yöntemlerle çalışmayı sürdürmenin artık elverişli olmadığı bizim nazarımızda sâbit olan [birtakım]- tecrübelere, bunlara ilişkin derslere ve ibretlere istinâd eden, doğru olduğuna inandığımız bir mekanizma üzerinden gün yüzü gördü.

Her hâlükârda ve bizim de -geçmişte yaşanan tecrübeler, hem çalışma hem de hareket yol-yöntemleri, mefhûmlar, menhecler ve ictihâdî temeller hakkında- *tashîh ve inkişâf* ilkesini bizzât ortaya koymuş olmamız hasebiyle bu ilke, bizim ortaya koyduğumuz ve hem şu ânki merhale hem de gelecek aşamalar için -ayrıca bunlar da ilerleyen süreçlerde inkişâfa açık olmak kaydıyla- elverişli olduğunu farzettiğimiz düşünceler, çalışma(/faaliyyet) yol-yöntemleri ve yönetim biçimleri hakkında geçerliliğini korur. Sonuç itibâriyle bunlar, aynı şekilde tashîh edilip düzeltilmeye açık olan "Re'y u Harb u Hîle" bâbından birtakım düşüncelerdir.

Allah'ın düşmanları karşısında cihâd ve direniş yolunda seyir azmi taşıyan kişilerin üzerine düşen, yaptıkları işleri her merhalede gözden geçirmeleri ve her ülkenin ya da her yerin kendisine mahsûs şartlarını hesâb etmeleridir. Aynı şekilde çalışma zamanını ve tarihini, faaliyyet hâlinde olan şahısları ve toplulukları/grupları, bunların çevresindeki kişileri, ayrıca düşmanın ve düşmanın destekçilerinin, mücâhidlerin ve cihâda destek verenlerin ve faaliyyet hâlinde olan mücâhidlerin dâiresi içinde olup da kendi çevrelerinde bulunan kişilerin değişip dönüşen hâllerini hesâblamaları ve hesâb içre tutmalarıdır. Bütün bu husûslar değişken/veya değişebilen durumlar olup harekette dinamikliği, ictihâd ve inkişâf noktasında ise genişliği gerektirir.

Böylelikle ve bu rûhla teneffüs ettiğimiz şu havâ içinde ve geçmiş tecrübelerimizin dersleri eşliğinde umut ederim ki gönüller ve zihinler, bu uğurda diyaloga açılır. Zâten ortaya konulan bu önerilerin/görüşlerin ve düşüncelerin, bizzât cihâdî safların içinden varlık gösteren intikâdî bir çalışmayı temsîl ettiğine daha önce dikkat çekmiştim. Allah'a şükürler olsun ki ben o safların içinde faaliyyet gösteren ve [bizzât] o safların içinden çıkan biriyim. O çizginin bir evlâdı ve onun bir neferiyim. Umudum odur ki onun Allah yolundaki şehîdlerinden biri de olurum -inşâallah-.

Bu intikâdî/eleştirel çaba, eksiklikleri ve yanlışlıkları ele alıyor olsa bile yine de kendisinden -ilmîliği, nesnelliği ve insâfa bağlılığı elden bırakmayan bir araştırmacı ciddiyyetiyle birlikte- bir müşfik şefkati eksik edilmedi. Umut ederim ki hayır nâmına taşıdığım gâyeye ulaşma muvaffakiyyetine nâil olmuşumdur. Muvaffakiyyet nâmına bir şeyler varsa ortada hiç şübhesiz Allah'tandır; eksiklik nâmına görülen şeyler ise benim kusurlu nefsimden kaynaklanmaktadır. Kemâl ise Allah'ındır.

[Bu intikâdî çalışma boyunca] genel bir değerlendirme yöntemine bağlılık göstermeye çalıştım ve elden geldiği kadarıyla da sıkıntı doğurabilecek doğrudan örnekler vermekten kaçındım. Ta ki bu Eser, olabilecek en yüksek sayıdaki kalbleri ülfet üzre

bir araya getirsin ve hiç kimseyi, özellikle de cihâd yolunda kardeşlerimizi, bu uzun seyir boyunca yol ve silâh arkadaşlarımız olan kimseleri herhangi bir sıkıntıya sokmasın diye... Allah geçip gidenlere rahmet etsin; kalanlara sebât bahşetsin; Onun düşmanlarını ziyâna uğratmada bizlere yâr ve yardımcı olsun; bizlere ve o kardeşlerimize hayır üzre bir araya gelmeyi nasîb ve müyesser eylesin.

Öyle inanıyor ve öyle umut ediyorum ki bu önermeler, zelleleri affetmeye hazır müsâmahakâr yüreklerle buluşacak ve nasîhatleri cân kulağıyla dinleyip gayrı irâdî vukû bulduğunu düşündüğü yanlış hâllerden sarfınazar edecek gönülleri bulacaktır. Bu eserin o yanlış hâllerden bir şeyler taşımıyor olması ise ayrıca umudumdur.

Aynı şekilde şuna inanıyorum ki bu eser, dar yürekli [birtakım] kimselere de denk gelecek ve bu eser karşısında, ya [bu konuda] eleştiri ilkesini reddettiği ya da Müellif ile daha önce yaşadığı bazı hâller gereği kasıntılı bir tavır takınacak kimseleri de bulacaktır. Dolayısıyla ve peşinen Allah onları affetsin [diyorum ve ekliyorum]: Affa ve müsâmahaya Allah yolunda mücâhid kardeşlerimizden daha lâyık kim ola ki..!

Allah Teâlâ'dan niyâzım, bu gibi eserlerdeki bu zorlu sarp yokuşları aşabilmede bizlere inâyetini yâr etmesi ve bizi Onu râzı edecek yollara hidâyet eylemesidir. Bu eseri, Onun yolunda Mücâhid erler için bir azık kılması, bu gibi nasîhatlerden bir şekilde istifâde edip Onun düşmanlarına karşı cihâda koyulan kimselerin ecirleri gibi bir ecri, onların ecirlerinden herhangi bir eksiltilme olmaksızın bizlere yazması ayrıca duâmızdır.

* * *

YEDİNCİ BÖLÜM:

CİHÂDÎ AKIM'IN KIRK YILLIK HASÂDI

(1963–2003)

رَّبَّنَآ إِنَّنَا سَمِعۡنَا مُنَادِيٗا يُنَادِي لِلۡإِيمَٰنِ أَنۡ ءَامِنُواْ بِرَبِّكُمۡ فَـَٔامَنَّاۚ رَبَّنَا فَٱغۡفِرۡ لَنَا ذُنُوبَنَا
وَكَفِّرۡ عَنَّا سَيِّـَٔاتِنَا وَتَوَفَّنَا مَعَ ٱلۡأَبۡرَارِ ١٩٣ رَبَّنَا وَءَاتِنَا مَا وَعَدتَّنَا عَلَىٰ رُسُلِكَ وَلَا تُخۡزِنَا يَوۡمَ
ٱلۡقِيَٰمَةِۖ إِنَّكَ لَا تُخۡلِفُ ٱلۡمِيعَادَ ١٩٤ فَٱسۡتَجَابَ لَهُمۡ رَبُّهُمۡ أَنِّي لَآ أُضِيعُ عَمَلَ عَٰمِلٖ مِّنكُم
مِّن ذَكَرٍ أَوۡ أُنثَىٰۖ بَعۡضُكُم مِّنۢ بَعۡضٖۖ فَٱلَّذِينَ هَاجَرُواْ وَأُخۡرِجُواْ مِن دِيَٰرِهِمۡ وَأُوذُواْ فِي
سَبِيلِي وَقَٰتَلُواْ وَقُتِلُواْ لَأُكَفِّرَنَّ عَنۡهُمۡ سَيِّـَٔاتِهِمۡ وَلَأُدۡخِلَنَّهُمۡ جَنَّٰتٖ تَجۡرِي مِن تَحۡتِهَا ٱلۡأَنۡهَٰرُ
ثَوَابٗا مِّنۡ عِندِ ٱللَّهِۚ وَٱللَّهُ عِندَهُۥ حُسۡنُ ٱلثَّوَابِ ١٩٥ ﴿سورة آل عمران﴾

—«Rabbimiz! Gerçekten biz, 'Rabbinize îmân edin' diye îmâna çağıran bir münâdî/davetci işittik [ve] hemen îmân ettik. Rabbimiz! Artık günahlarımızı bağışla; kabahatlerimizi bizden ört ve cânımızı iyilerle berâber al.» —«Rabbimiz! Hem Peygamberlerin [aracılığı] ile bizlere vaad ettiklerini ver bize ve Kıyâmet Günü bizi rezîl-rüsvây etme; şübhesiz Sen, vaadinden dönmezsin.» —«Rableri onlar[ın duâların]a [şöyle] icâbet etti: Ben, sizden, erkek veya kadın olsun, [hayırlı] amelde bulunan birinin amelini elbette boşa çıkarma(yacağı)m; sizler birbirinizdensiniz; Hicret etmiş olanlar, yurtlarından çıkarılmış bulunanlar, Benim yolumda eziyyete uğrayanlar, savaşanlar ve öldürülenler yok mu, elbette Allah katında bir sevâb olmak üzere onların kabahatlerini örteceğim ve elbette onları alt[lar]ından ırmaklar akan cennetlere sokacağım; ve [en] güzel mükâfât ise Allah nezdindedir.» (3/Âl-i İmrân, 193-195)

روى أبو داود والترمذي من حديث أبي ثعلبة الخُشني رضي الله عنه قال: «سَأَلْتُ رَسُولَ اللهِ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ عَنْ هَذِهِ الْآيَةِ: ﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا عَلَيْكُمْ أَنْفُسَكُمْ لَا يَضُرُّكُمْ مَنْ ضَلَّ إِذَا اهْتَدَيْتُمْ﴾ فَقَالَ رَسُولُ اللهِ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «بَلِ ائْتَمِرُوا بِالْمَعْرُوفِ وَتَنَاهَوْا عَنِ الْمُنْكَرِ حَتَّى إِذَا رَأَيْتَ شُحًّا مُطَاعًا وَهَوًى مُتَّبَعًا وَدُنْيَا مُؤْثَرَةً وَإِعْجَابَ كُلِّ ذِي رَأْيٍ بِرَأْيِهِ فَعَلَيْكَ بِخَاصَّةِ نَفْسِكَ وَدَعِ [عَنْكَ] العَوَامَ، فَإِنَّ مِنْ وَرَائِكُمْ أَيَّامًا [-أَيَّامَ الصَّبْرِ-]، الصَّبْرُ فِيهِنَّ مِثْلُ الْقَبْضِ عَلَى الْجَمْرِ لِلْعَامِلِ فِيهِنَّ مِثْلُ أَجْرِ خَمْسِينَ [...]» قُلْتُ: «يَا رَسُولَ اللهِ أَجْرُ خَمْسِينَ مِنْهُمْ؟» قَالَ: «أَجْرُ خَمْسِينَ مِنْكُمْ.»

Ebû Dâvûd ve Tirmizî, Ebû Sa'lebe el-Huşenî radıyallâhu anhu'nun hadîsi kapsamında şunu rivâyet etmişlerdir: [Demiştir ki: "Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem'e şu âyeti sordum:]
«Ey îmân edenler! Sizler nefisleriniz[i düzeltip ıslâh etmey]e bakın. Siz hidâyet üzre olduktan sonra dalâlete düşmüş olanlar size zarar veremez...» [5/el-Mâide, 105]
Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem şöyle buyurdu: «Bilakis, emr-i bi'l-marûf ve nehy-i ani'l-münkerde bulunun [/iyilik(le) emredip, kötülükten sakındırın]. Ta ki cimriliğe [/maddiyata] boyun eğildiğini, hevâ[vü hevese, nefsin arzuların]a uyulduğunu, dünyanın [âhirete] tercîh edildiğini, her görüş sâhibinin [Kitâbı-Sünneti veya hakka-hakîkate uymayı bırakıp] kendi görüşünün beğenisine kapıldığını gördüğünde, [işte o zaman,] öz nefsine [yönel ve kendini düzeltip kurtarmaya] bak ve avâmı [yapıp ettiklerini, onlarla uğraşmayı] bırak. Muhakkak ki ardınızda 'sabır günleri' vardır. O günlerde sabretmek, avuçta koru tutmak gibi olacaktır. O günlerde [sâlih] amel işleyen[ler]e elli kişinin sevâbı vardır.» "Onlardan elli kişinin sevâbı mı ey Allah'ın Resûlü?" dedim. «Sizden elli kişinin sevâbı» buyurdu."

CİHÂDÎ AKIM'IN KIRK YILLIK HASÂDI (1963-2003)

Muhâsebe ve Değerlendirme İlkesi ve Ona Erişmeye Engel Hâller

Hiç kuşkusuz bu ilke, Kur'ân'ın yolu-yöntemi içre yer alan ve Sünnet'in de ortaya koyduğu bir hâldir. Dînin esâslarından biri olduğu gibi sâlihlerin de sâbit yollarından biridir. Aynı şekilde her dînden ve her milletten akıl sâhibi bütün herkes tarafından kendisine başvurulan bir yol ve yöntemdir. Nitekim Kur'ân-ı Kerîm, pek çok âyette, ister ferd isterse de cemâat bazında olsun müminlerin dikkatini bu yola başvurmaya çekmiştir. Özellikle de belâlara, felâketlere yahut cezâlara kapı aralayan krizlerden ve yaşanan gerçekliğin ortada birtakım hatalarla sapmaların olduğunu işâret ettiği hâllerden sonra.. ki bu gibi durumlarda onları kendi nefislerine mürâcaata/yani kendi nefislerine dönmeye ve onu muhâsebe etmeye yönlendirmiştir. Meselâ Hakk Teâlâ, Hz. Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem'in Ashâbı'na hitâb ettiği bir âyet-i kerîme-de sarîh bir üslûbla şöyle buyurmuştur:

أَوَلَمَّآ أَصَٰبَتۡكُم مُّصِيبَةٞ قَدۡ أَصَبۡتُم مِّثۡلَيۡهَا قُلۡتُمۡ أَنَّىٰ هَٰذَاۖ قُلۡ هُوَ مِنۡ عِندِ أَنفُسِكُمۡۗ إِنَّ ٱللَّهَ عَلَىٰ كُلِّ شَيۡءٖ قَدِيرٞ ١٦٥ ﴿سورة آل عمران﴾

«Size [hasımlarınızın başına] iki mislini getirdiğiniz bir musîbet isâbet ediverince bu nereden mi dediniz? De ki, "O [musîbet] kendi nefisleriniz tarafındandır." Şübhesiz ki Allah her şeye hakkıyla kadîrdir.» (3/Âl-i İmrân, 165)

وَٱلَّذِينَ إِذَا فَعَلُواْ فَٰحِشَةً أَوۡ ظَلَمُوٓاْ أَنفُسَهُمۡ ذَكَرُواْ ٱللَّهَ فَٱسۡتَغۡفَرُواْ لِذُنُوبِهِمۡ وَمَن يَغۡفِرُ ٱلذُّنُوبَ إِلَّا ٱللَّهُ وَلَمۡ يُصِرُّواْ عَلَىٰ مَا فَعَلُواْ وَهُمۡ يَعۡلَمُونَ ١٣٥ ﴿سورة آل عمران﴾

«Ve [yine] onlar, bir hayâsızlık/bir günâh işledikleri yahut kendi nefislerine zulm-ettikleri zaman Allah'ı hatırlayıp da günahlarının bağışlanmasını isteyenlerdir -ki günahları Allah'tan gayrı bağışlayacak olan kimdir- ve işledikleri [o şey] üzerinde bile bile ısrâr etmeyenlerdir.» (3/Âl-i İmrân, 135)

لَآ أُقۡسِمُ بِيَوۡمِ ٱلۡقِيَٰمَةِ ١ وَلَآ أُقۡسِمُ بِٱلنَّفۡسِ ٱللَّوَّامَةِ ٢ ﴿سورة القيامة﴾

—«Yo.. Kasem ederim o [kalkım günü olan] yevm-i kıyâme'ye» —«Yine yo.. Kasem ederim o [kusûrlarından dolayı kendisini kınayan, hesâba çeken] nefs-i levvâme'ye.» (75/el-Kıyâme, 1-2)

إِنَّ ٱلَّذِينَ ٱتَّقَوۡاْ إِذَا مَسَّهُمۡ طَٰٓئِفٌ مِّنَ ٱلشَّيۡطَٰنِ تَذَكَّرُواْ فَإِذَا هُم مُّبۡصِرُونَ ﴿٢٠١﴾ ﴿سورة الأعراف﴾

«[Şübhesiz ki Allah'tan] korkanlar, kendilerine şeytândan bir tayf iliştiği/bir vesvese dokunduğu zaman [hemen durup düşünür,] bir tezekkür ederler ve çok geçmeden de [basîret üzre toparlanıp] kendilerine gelirler.» (7/el-A'râf, 201)

فَلَمَّا رَأَوۡهَا قَالُوٓاْ إِنَّا لَضَآلُّونَ ﴿٢٦﴾ بَلۡ نَحۡنُ مَحۡرُومُونَ ﴿٢٧﴾ قَالَ أَوۡسَطُهُمۡ أَلَمۡ أَقُل لَّكُمۡ لَوۡلَا تُسَبِّحُونَ ﴿٢٨﴾ ﴿سورة القلم﴾

—«Vakta ki onu [:o bahçeyi] gördüler, biz, dediler: mutlaka yolumuzu şaşırmışız/yanlış gelmişiz» —«Yok yok.. [hakîkat o ki] bizler mahrûm[iyyete dûçâr] edilmiş kimseleriz.» —«[En mutedilleri/] ortancaları dedi ki, ben size dememiş miydim [kendinizden emîn bir şekilde hareket etmek yerine, inşâallah diyerek] Allah'ı tesbîh edin diye.» (68/el-Kalem, 26-28)

فَلَوۡلَآ إِذۡ جَآءَهُم بَأۡسُنَا تَضَرَّعُواْ وَلَٰكِن قَسَتۡ قُلُوبُهُمۡ وَزَيَّنَ لَهُمُ ٱلشَّيۡطَٰنُ مَا كَانُواْ يَعۡمَلُونَ ﴿٤٣﴾ فَلَمَّا نَسُواْ مَا ذُكِّرُواْ بِهِۦ فَتَحۡنَا عَلَيۡهِمۡ أَبۡوَٰبَ كُلِّ شَيۡءٍ حَتَّىٰٓ إِذَا فَرِحُواْ بِمَآ أُوتُوٓاْ أَخَذۡنَٰهُم بَغۡتَةً فَإِذَا هُم مُّبۡلِسُونَ ﴿٤٤﴾ ﴿سورة الأنعام﴾

—«Hiç olmazsa onlara azâbımız geldiği zaman yakarıp tövbe etselerdi ya.. Fakat [onu yapmadılar,] kalbleri katılaştı. Şeytân da yapmakta olduklarını zâten onlara süslü göstermişti.» [—«Derken onlar kendilerine hatırlatılanı unuttuklarında, [önce] üzerlerine her şeyin [bütün nimetlerin] kapılarını açtık. Sonra kendilerine verilenle sevinip şımardıkları sırada, onları ansızın yakaladık da bir ânda tüm ümîdlerini kaybedip yıkıldılar.»] (6/el-En'âm, 43-44)

Bu konuyla alâkalı âyetler pek çoktur. Hadîs-i şerîfler arasında bu konuyla ilgili bir rivâyet ise şöyledir:

«الْكَيِّسُ مَنْ دَانَ نَفْسَهُ وَعَمِلَ لِمَا بَعْدَ الْمَوْتِ، وَالْعَاجِزُ مَنْ أَتْبَعَ نَفْسَهُ هَوَاهَا وَتَمَنَّى عَلَى اللهِ الْأَمَانِيَّ».

«Akıllı kişi, nefsine [onu muhâsebe yoluyla dizginleyerek] hâkim olan ve ölüm sonrası için çalışandır. Âciz kişi ise nefsini, kendi hevâ ve heveslerine tâbi kılan ve [ondan sonra] Allah'tan [kuru-kuruya] dileklerde bulunup durandır.»

Hz. Ömer radıyallahu anh ise şöyle demiştir: «Hesâba çekilmeden önce [kendi] nefislerinizi hesâba çekin ve amellerinizi de sizin aleyhinize mîzâna vurulmadan önce [iyice] tartıp biçin.»

İşte bizler şu günümüzde bütün devletlerin ve hükûmetlerin, siyâsî partilerin ve iktisâdî şirketlerin vs. muhtelif müesseselerin, bu ilkeye başvurduğunu ve buna bel bağladığını görüyoruz. Sözkonusu bütün bu müesseseler, her aşama sonrasında

veya aşamalı bir plan-program esnâsında, kendi çalışmalarını bir değerlendirmeye tâbi tutuyor; ilerleme-gerileme verilerini ölçüp biçiyor; kâr-zarar oranlarını hesâblıyor ve geçip giden aşamalarla ilgili performans seviyesini etüt ediyorlar. Genellikle de bunu ilerleme ve daha iyi bir seviye kaydetme adına periyodik olarak ve doğal bir şekilde yapıyorlar. Üstelik herhangi bir krize veya kayba uğramış olmasalar bile bu yola başvuruyorlar. Krizlerin vukû bulması veya kayıbların yaşanması durumunda ise derhal bununla ilgili sebebleri araştırmak üzere tehlike çanları çalmaya başlıyor. Ondan sonra plan-programlar değiştiriliyor; idârî kadrolar yenileniyor; o sorunlara neden olan noktalar, açıklar ve bundan sorumlu kişiler saptanıyor. Saptanan o kişiler, ya istifâ ediyor ya da ettiriliyor. Hattâ yaptıkları yanlışın başkalarına zarar vermiş olması durumunda muhâkeme bile olunabiliyorlar. Daha ötesi bunlardan bazılarının taşıdığı aşırılık, kendilerini, ya sorumluluk hislerini ifâde etmek adına, ya da -bu tür kusûrları ve bütün bir ekip üzerindeki sonuçlarını affetmeyen çevreler karşısında- yaptıkları o yanlışın sonuçlarından kaçmak için intihâra kadar götürüyor...

...Akıl sâhiblerini muhâsebe eylemlerine ve geçip giden aşamaları değerlendirmeye götüren en önemli hâllerden biri, herhangi bir çalışma plan-programını çepeçevre kuşatan koşulların/ve şartların bir değişime uğramasıdır. Geçmiş bazı şartlar altında belirlenmiş ve verileri değişime uğramış veyahut yönetim bilimlerinde kriz odaları veya kriz yönetimleri denilen yapıları/birimleri gerekli kılan bazı âfetlerin ve âni aksiliklerin yaşanması hâlinde ki, bu durum, o planların ve/ya programların, artık işe yarar olmadığı yönünde uyarı verir bir şekilde değişime uğradığı anlamına gelir. Konuyla ilgili örnekler arzetmemize ise makâm elvermemektedir. Zâten bu örnekler, ister Müslümanların isterse başkalarının tecrübeleri kapsamında olsun pek çoktur ve buna ilişkin örnekleri, yaşadığı zamanın idrâkinde ve onun vâkıalarıyla içli dışlı olan, çevresinde dönüp duran olayları gözlemleyen herkes, özellikle de aydın, hattâ günümüz dünyasında avâm kesimler bile bilmektedir.

İslâmî Uyanış, Cihâdîler ve Muhâsebe, Değerlendirme İlkesi

Genel anlamda muhtelif okullarıyla birlikte İslâmî Uyanış'ın, özel anlamda ise Cihâdî Akım'ın vâkıaya ilişkin hâllerine baktığımızda bunları, bu yöntemden en uzak kimseler/çevreler arasında buluruz. Nitekim şahsım olarak ben, seyrime Müslüman Kardeşler hareketi içinde başladım. Hem bu *İslâmî* Uyanış'ın hem de özel anlamda onun Cihâdî Akımının içinde yaşadım. İslâmî Uyanış'ın pek çok kesimleriyle içli dışlı oldum. Onun pek çok merkezlerini, özellikle seferlerimin çokluğu, ayrıca fikir, yazı ve medya gibi alanlarda çalışmış olmam hasebiyle yakından gözlemleme imkânına eriştim. Maalesef ama maalesef, en büyük felâketlerin, bozulmaların, yanlışlıkların, bilhassa -pek çok seviyede- büyük fâciaların yaşanmasına neden olanların, bütün bir soğukkanlılıkla tekrâr edilen ve "**Allah ne takdîr ettiyse o oldu** (قدَّر الله وما شاء فعل)" ifâdesiyle varlığını bulan dört kelimeyle nasıl gerekçelendirildiğini ve [kendisiyle ilgili] dosyalarının ne şekilde kapatıldığını da gördüm. İşte îmânın rükûnlerinden birine

delâlet eden bu mübârek cümle, *kendisiyle bâtıl murâd olunan hak bir söz* gibi, yersiz bir şekilde ve en kötü bir yolla böyle kullanılmaktadır; âcizliğe, başarısızlığa ve geri kalmışlığa (tehallüf'e) böyle gerekçe/payanda kılınmaktadır.

Bu bölüme bir giriş yapma sadedinde olduğum şu noktada, İslâmî Uyanış'ın ve Cihâdî Akım'ın seyir çizgisinden bu konuyla alâkalı örnekler verme makâmında da değilim. Nitekim örnekler pek çok ve acı olup bu konuya özel müstakil bir çalışmayı gerektirmektedir; ama kendisine işârette bulunmak, bilhassa vurgulamak istediğim, ayrıca pek çok yazılar[ım]da, dersler[im]de ve münâkaşalar[ım]da, özellikle Afgan Cihâdı'nın bitmeye yüz tuttuğu ve Yeni Dünya Düzeni'nin harekete koyulduğu 1990 senesinden bu yana yaptığım, ulaştığım kanâatlerimin hulâsasını da teşkîl eden şey şudur ki; her ne kadar, şer'î, dînî, aklî ve mantıkî bu ilke, 1930 yılından yirminci yüzyılın son bulduğu zamanlara kadar uzanan İslâmî Uyanış'ın seyir çizgisi içindeki o on yıllar boyunca, kezâ o on yılların yarısını içine alacak şekilde Cihâdî Uyanış'ın da seyir çizgisi boyunca -ki bu az bir süre değildir- ihmâl edilmiş olsa bile, hiç kuşkusuz bu ilkeyi, Yeni Dünya Düzeni'nin kurulduğu ve hem siyâsetle hem de vâkıayla ilgili dengeleri değiştirdiği ve dünyada yeni bir gerçekliğin başladığı böyle bir dönemde ihmâl etmemiz asla kabûl edilecek bir şey değildir... Ama ve maalesef, hem İslâmî Uyanış hem de Cihâdî Akım çevreleri içinden çok az kişi, sözü geçen o tür gerekli muhâsebeleri ve değerlendirmeleri yaptı.

Sonra Afganistan'daki ikinci evre fırsatı geldi ve daha önce de işâret ettiğim bu evre boyunca o tür muhâsebe ve değerlendirmelerle alâkalı birtakım emâreler varlık gösterdi. Bunların da sadece ilk aşamaları tamâma erme imkânına ulaştı. O aşamalar ise hem birtakım krizlerle açıkların var olduğu hem de [belli bir] ıslâha ve [bazı] değişikliklere ihtiyâc duyulduğu itirâfıydı. Ama 11 Eylül olayları patlak verdi ve kader bunların yerine getirilmesine imkân tanımayacak bir hızda tecellî etti. Her hâlükârda ve Yeni Dünya Düzeni'nin aşamalarından yeni bir aşamanın başladığı şu dönemden sonra bile bu ilke hâlâ geçerlidir. O [yeni] aşama ise adına "11 Eylül Sonrası Dünya" denilen; Amerikalı fanatiklerin ve onların hem Avrupa'daki hem de bütün dünyadaki Yahûdîlerle Haçlılardan oluşan avenelerinin istediği şekilde "Amerikan Yüzyılı"nın harekete koyulduğu aşamadır.

İslâmî Uyanış, Cihâdîler ve Değerlendirme ve Islâha Olan Âcil İhtiyâc

Günümüzde, İslâmî Uyanış'ın büyükleri ve liderleri, özellikle de onun sinir bölgelerinde çalışan müellifleri, mütefekkirleri ve âlimleri eliyle deruhde edilmek üzere, bu tür muhâsebelere ve mürâcaatlara; yeni yeni durumlar üzerinde etrâflıca çalışmaya; hem krizler hem de dâhilî ve hâricî felâketler ile ilgili esbâbı tahlîl etmeye ve bunlara -Allah'ın onlara müyesser eylediği kadarıyla- etkili çözümler bulmaya olan ihtiyâc gerçekten de çok âcildir.

Ben ise bu bağlamda bu Eserimin şu faslını, yaşanan şu gerçekliği ve ona ilişkin krizleri, bunlara bir çözüm bulmak amacıyla değerlendirmek üzere, Cihâdî Akım'ın bağrından gelen bir katkı olarak ortaya koyuyorum ve Allah'tan bunu, Onun rızâsına uygun bir amel olarak kabûl buyurmasını ve beni de bu uğurda doğru bir yola, ihlâsa ve kabûle karîn bir amel ortaya koymuş olmaya hidâyet etmesini, ayrıca bunu benim için bir âhiret azığı ve sevâbı kılmasını, taksîratımı ve hatalarımı ise bağışlamasını umut ve niyâz ediyorum.

Öyle inanıyorum ki mesele, şu günümüzde, dünyanın bir dönüşüme uğradığını, 11 Eylül'den ve Amerika'nın seferlerinin başlamasından sonra her şeyin değiştiğini isbât için çaba harcamayı, delîl serdetmeyi gerektirmeyecek derecede açıktır. Aynı şekilde şuna inanıyorum ki İslâmî ve Cihâdî Uyanış çevreleri içinde ortaya konulan çözümlerin ve yol-yöntemlerin pek çoğu, artık hem vâkıayla örtüşür değildir hem de işlevsel... Üstüne üstlük donukluğun ve geri kalmışlığın payandası büyük kesimler, hâlâ daha -maalesef- o yollarla faaliyyet göstermektedir. Ta ki Allah, yerini bulacak bir emir buyuruncaya [ve o hâli bertaraf edinceye] kadar...

Değerlendirme, Muhâsebe, Islâh ve İnkişâf Yönteminin Yolu Üzerindeki Bazı Engeller

Bu sorun insânoğlunun yeryüzünde varlık gösterdiği tarih kadar eski bir sorundur. Nitekim sapmanın varlık göstermeye, hâllerin fesâda uğramaya, Nebîlerle Resûllerin insânların ifsâd ettiğini ıslâh etmek üzere *mübeşşir*ler ve *münezzir*ler olarak gönderilmeye başladığı ânlardan itibâren varlık gösterir. Peygamberler gelir ve insânları, aklın şehâdet ettiği ve [selîm] fıtratın da kendisine meylettiği hak davete ve apaçık felâha çağırırlar: «Allah'a kulluk edin; sizin için Ondan gayrı bir ilâh yoktur» derler; ama benibeşer arasından büyük kesimlerin, Mele, Aveneler ve Kâhinler tarafından güdüldüğünü, kezâlik kendi tâğûtları tarafından zelîl kılınan o kesimlerin, kendilerini, «Muhakkak ki biz atalarımızı bir dîn üzerinde bulduk ve elbette biz onların izinde [seyretmekle] doğru bir yol üzereyiz» diyerek cevâbladıklarını görürler. Peygamberlerin davet tarihinde, Rabbimin rahmet ettikleri müstesnâ, çoğu benibeşerin tabîat-ı nefsinde saklı bir hâlde bulunan ve onların kötülüğü emredici nefs-i emmârelerinden kaynaklanan bu kusûra şâhidlik eden delîller ve örnekler pek ama pek çoktur.

– **İlk sorun ve en büyük engel**; nefislerin, alışageldiği şeyler üzerinde kalmakta, yaşadığı gerçekliğe ve geçmişin mîrâsına tutunmakta, [beri taraftan ise] değişimi ve inkişâfı reddetmekte ısrârcı olmasıdır. Özellikle de bu hâl, bir inanç veya bir çalışma yolu ve âdetiyle irtibâtlı bir tereke olduğu zaman...

– **İkinci engel**; şahısların kutsanması ve hem dîn hem de dünyayla ilgili bazı yol-yöntemler konusunda onların taklîd edilmesi; onların düşüncelerine, seyir çizgilerine ve yollarına [kör bir] taassubla bağlanılmasıdır. Aynı şekilde ister kabîle, ister kavim, isterse de örgüt olsun birtakım yapıların ve müesseselerin, hak nâmına [aynen bu

şekilde] kutsanmasıdır. İslâmî, hattâ Cihâdî Uyanış'ın seyri içinde buna benzer nice örneklere şâhidlik ettim, davet içindeki nice sâlih kulların bu hâlden şikâyetlendiğini gördüm. Bir öncü üstâd olan **Seyyid Kutub** da bu olguya karşı durmaya çalışmış ve altın harflerle kayda geçirilmesi gereken şu sözleriyle buna itirâz etmiştir: **"Şahısları tebrie edip/temize çıkarmak, yöntemin karalanmasına denk gelmez/gelemez."**

Suriye'de cihâdın pîri ve bu cihâd hareketinin münşii olan **Şeyh Mervân Hadîd**, Baascılara ve Nusayrîlere karşı cihâdı reddeden Suriye'deki Müslüman Kardeşler hareketinin liderlerine şöyle haykırmıştı: "**Hiç kuşkusuz siz, hareketin maslahatından, Allah'ın dışında kendisine tapınılacak bir put peydahladınız.**" Allah rahmet etsin Şeyh Abdullah Azzâm da bunu, gençlerin Afganistan'da cihâda yönelmesinin önüne bir engel gibi dikilen Müslüman Kardeşler hareketinin liderlerinin yüzüne karşı çok defa tekrâr etmişti.

– **Üçüncü engel**e gelince; mevcûd koşullardan istifâde eden/çıkarı olan kimselerin, değişim, ıslâh ve muhâsebe ilkesinden kaçınmasıdır. Zîrâ böyle bir şey, onlara yaptıklarının sonuçlarına katlanma yükünü yükleyecek, onların hâllerini değiştirecek, en az takdîrle menfaatlerinin ve merkezlerinin ellerinden çıkmasına sebeb olacaktır. Dolayısıyla onlar yukarıda geçen iki engeli, kişilere bağlılık, geçmişi ve onun sembol isimlerini kutsama, nefislerin kendi gerçekliğine ülfet ile alışmış olması ve ne üzere yetiştiyse onun üzerinde ihtiyârlaması gibi hâlleri bir fırsat bilmekte ve bütün bunları -sürekli başarısızlıklara ve felâketlere kefîl/neden olan- kendi merkezlerini savunma yolunda seferber etmektedir.. ta ki gemi içindeki herkesle birlikte batıncaya, hüzünler [dalgalar hâlinde] herkesi sarıncaya kadar.. dümenin başına geçmiş olan ve onun tekerleğini kabinin en tepesinden habire döndürüp duran kaptan hâric..! Onun [tek] emeli kaptan kamarasının [bir şekilde] kurtulmasıdır... taşıdığı cânlarla ve eşyâlarla birlikte suların sarıp sarmaladığı geminin büyük kısmı ise onun umrunda bile değildir.

Değerlendirme ve Muhâsebe İlkesinin 1960'tan 11 Eylül 2001 Olaylarına Kadar Cihâdî Akım'ın Vâkıa-i Hâli Özelinde Tatbîki

Bütün bir tarafsızlıkla, ciddiyetle ve özetle diyeceğim şudur ki; eğer bizler, sözü geçen o engelleri, özellikle de 11 Eylül [olayları] sonrasında cihâdîler olarak krizlerin ve felâketlerin dibini bulduğumuz öyle bir hâlde/zamanda bir kenâra atmış olsaydık ve o engelleri kendimizden uzak tutsaydık.. bütün bir teslîmiyyetle Allah Teâlâ'nın kazâsına, hayrı ve şerriyle Onun kaderine râzı gelerek.. ondan sonra kendi vâkıa-i hâlimizi ve bizim -ki biz, hak davetin özünü ve onun tertemiz sancağını taşıdığımıza inanıyoruz, ayrıca şu mübârek Cihâdî Akım'dan olan yüzlerce komuta kadememiz, binlerce kadromuz, temel erlerimiz de bütün bir fedâkârlık ve ihlâsla ellerinden gelen çabayı ortaya koydu- başımıza gelenlere ilişkin sebebleri tahlîle koyulsaydık, acaba netîce böyle olur muydu..?! Acaba, Allah Teâlâ'nın, «Size [hasımlarınızın başına] iki mislini getirdiğiniz bir musîbet isâbet ediverince bu nereden mi dediniz?» ?! «De ki, "O

[musîbet] kendi nefisleriniz tarafındandır"» (3/Âl-i İmrân, 165) kavlinden bizim payımıza düşen hisse nedir, nerededir?!

Bu sonuçların mesûliyyetini yüklenmekten kaçınmamız ne derece mantıklıdır ve nereye kadar doğrudur?! Acaba bunları, sâdıkane bir şekilde ve hakkâniyyet içinde, sadece hâricî etkenlere bağlamamız, ondan sonra -bütün bir râhatlıkla- "Allah, ne diledi ve neyi takdîr ettiyse onu yaptı/veya Allah'ın takdîri ne idiyse o oldu!" ifâdesini tekrâr etmemiz bizim için mümkün müdür?!

Acaba bizim, Allah'ın şu kâinat içre hâkim/cârî kıldığı kânûnlara muhâlefetimiz ve imkân dâhilinde olan sebeblere sarılmak/tutunmak/başvurmak noktasındaki kusûrumuzla ilgili mesûliyyetimiz hangi boyutlardadır..?!

Şunu da kaydedeyim ki bu sorular, o ahvâlden sorumlu olduğunu düşündüğümüz birilerini tesbît etmek, onları muhâkemeye ve hesâba çekmek, onlardan bir kenâra çekilmelerini istemek veya onları cezâlandırmak veya kendilerinden intihâr etmelerini istemek için değildir!! Bilakis bu, eskilerin derecelerini, faaliyet hâlinde olanlarınsa emeklerini muhâfaza [ve haklarını teslîm] eden olumlu bir eyleme müsteniddir. Bu konudaki rehberimiz ise Rabbimizin bizi hidâyet buyurduğu dosdoğru bir yoldur ki O, bizlere sâlihlerden olmamızı emir buyurmaktadır:

وَٱلَّذِينَ جَآءُو مِنۢ بَعۡدِهِمۡ يَقُولُونَ رَبَّنَا ٱغۡفِرۡ لَنَا وَلِإِخۡوَٰنِنَا ٱلَّذِينَ سَبَقُونَا بِٱلۡإِيمَٰنِ وَلَا تَجۡعَلۡ فِي قُلُوبِنَا غِلّٗا لِّلَّذِينَ ءَامَنُواْ رَبَّنَآ إِنَّكَ رَءُوفٞ رَّحِيمٌ ١٠ ﴿سورة الحشر﴾

«Onlardan sonra gelenlerse şöyle derler: "Rabbenâ! Bizi ve bizi îmân [etmek] ile geçen [önceki] kardeşlerimizi bağışla ve kalblerimizde îmân edenlere karşı gıllügış nâmına bir şey de kılma/bırakma! Rabbenâ! Muhakkak ki sen Raûfsun Rahîmsin.» (59/el-Haşr, 10)

Kuşkusuz bizler, kırk yıllık seyrimizin özü-özeti içinde şunu, iki kelimeyle hulâsa edilebilecek şu husûsu görürüz: "**Hiç şübhesiz pek çok çatışmayı biz kazandık, ama bütün meydânlarda savaşı kaybeden de biz olduk.**"

Cihâdî Akım'ın ve onun örgütlenmelerinin ortaya koyduğu çalışmanın netîcesi, hiç kuşkusuz, hedeflere ulaşma noktasında başarısızlıktı; karşı koyuşun kırılmaya uğramasıydı; kayıblara ilişkin koca bir listeydi; hedefleri tahkîk bağlamında başarısızlığın ve araçların kısırlığının isbâtıydı. İşte bu, bizleri, [şu gibi] büyük bir soruyu sormaya götürüyor:

Acaba bizim üzerimize düşen, hezîmeti itirâf etmemiz midir..?! ve vâkıaya teslîm olmamız mıdır?! Bu soruya dâir cevâbımı, başarısızlık ile hezîmet arasındaki felsefî bağa ve bu ikisi arasındaki farka değinmekle vermeye çalışacağım.

Ben [şahsen] şuna inanıyorum ki, **başarısızlık**, **ihkâk-ı hak** noktasında hedefin gerçekleştirilememesidir. **Hezîmet** ise başarısızlık netîcesinde ihkâk-ı hak yolunda gayret göstermekten geri durmak/ve bu yolu terk etmektir. Dolayısıyla **zafer** de iki

derecedir: Biri, **zâhir[î] zafer**dir ve o da ihkâk-ı hak noktasında hedeflerin tahakkuk etmesi/ettirilmesidir. Diğeri ise **bâtın[î]** ve **cevherî zafer** olup ihkâk-ı hak yolunda gayret üzerinde ısrârcı olmak ve bunu sürdürmede karârlılık göstermektir. Ayrıca bu uğurda çaba göstermeyi [hiçbir şekilde] elden bırakmamaktır. Ta ki Allah'ın seçtiği ve bu yolda seyri sürdürecek, ihlâs ile doğruluğa nâil olan, o ihlâsları da sırf Cenâb-ı Hakk'ın rızâsına matûf olan, ayrıca yöntem itibâriyle doğru bir yol üzerinde bulunan, bu yolda kullanacakları araç-gereçleri tercîh ve tatbîk konusunda da muvaffakiyyete nâil kılınan kimselerin Allah'ın kaderiyle bir araya gelmeleri ve Allah'ın izniyle zâhir[î] zafere ulaşmaları nasîb ve müyesser olana kadar...

Binâenaleyh zafer, kader ile bir araya gelirse ve yöntemin doğruluğu ile araçların uygunluğu da bunlara eklenirse [biiznillah] şümûllu, tâm ve kâmil bir zafer tahakkuk etmiş olur. Bu ise hem dünyadaki zâhir[î] zaferdir hem de âhirette makbûl olacak bir ameldir. Nitekim Cenâb-ı Hakk şöyle buyurmaktadır:

... فَٱنتَقَمۡنَا مِنَ ٱلَّذِينَ أَجۡرَمُواْۖ وَكَانَ حَقًّا عَلَيۡنَا نَصۡرُ ٱلۡمُؤۡمِنِينَ ﴿٤٧﴾ ﴿سورة الروم﴾

«...Biz de cürüm işleyenlerden intikâm aldık; müminlere yardım etmek ise üzerimizde bir haktı(r).» (30/er-Rûm, 47)

Bazı rivâyetlerde Allah'ın, ancak ve ancak kendi rızâsı için işlenmiş olan amelleri kabûl buyuracağı geçer ki o amellerin [İslâm ahkâmına göre] doğru olması da diğer [bazı rivâyetlerde geçen başka] bir husûstur.

أُوْلَٰٓئِكَ ٱلَّذِينَ نَتَقَبَّلُ عَنۡهُمۡ أَحۡسَنَ مَا عَمِلُواْ وَنَتَجَاوَزُ عَن سَيِّـَٔاتِهِمۡ فِيٓ أَصۡحَٰبِ ٱلۡجَنَّةِۖ وَعۡدَ ٱلصِّدۡقِ ٱلَّذِي كَانُواْ يُوعَدُونَ ﴿١٦﴾ ﴿سورة الأحقاف﴾

«İşte onlar, cennet ashâbı arasında [olan] o kimselerdir ki, onlardan, işlediklerinin en güzelini kabûl ederiz ve onların günahlarından geçeriz. [Bu] onların vaad olunageldikleri bir sâdık vaad[gereği]dir.» (46/el-Ahkâf, 16)

Böylelikle şimdilerde İslâmî Uyanış ehlini -ki Cihâdîler de bunların arasındadır-, iki kesim hâlinde iki kısma ayrılmış olarak buluyoruz:

Bir/inci kesim, muzafferdir; aldığı epeyce bir yarayla bitkin bir hâldedir; ama [o yaralara rağmen hâlâ daha] hem başı diktir, hem de himmeti bir kırılmaya uğramış değildir. Yirmibirinci yüzyıla karşı, onu bir İslâm çağı kılabilmek için habire mücâdele etmektedir. Öyle de olacaktır inşâallah...

Diğer [ikinci bir] kesim ise yerlere serilidir; hem başı yerdedir hem de himmeti kırılmaya uğramış bir hâldedir. Yerlere serili o hâliyle Amerika'nın tankları sıra sıra onun üzerinden geçmekte ve askerlerinin çizmeleri onu çiğnemektedir. Yine onun kulakları da Amerika'nın uçaklarıyla füzelerinin gürültüsü tarafından sağır edilmiştir ki bu yüzden hakkın avaz avaz yankılanan "Allahu Ekber.. Haydin kurtuluşa" ve «eğer müminler iseniz» önemli şartına bağlanan «gevşemeyin, üzülmeyin, üstün [gelecek] olanlar [mutlaka] sizlersiniz» sadâsını işitememektedir. Ayrıca kuvveti yara almıştır ve

azîmeti parçalanmıştır. İşte bu kesimden olanlar, şimdilerde, teslîm bayrağı çekiyor. Yüzyılın bir Amerikan yüzyılı olduğunu kabûl etmiş bir durumdalar. Teslîmiyyet[cilik] gösterdiklerini gösteren örnekler ise son derece açıktır.

Evet, umûm itibâriyle İslâmî Uyanış'ın, aynı şekilde Cihâdî Akım'ın içinde teslîm bayrağı çekenler zuhûr etti. Ümmet'in büyük kesimi ise zâten ekseriyyetiyle teslîm bayrağı çekmiş bir hâlde...

Bu yüzden ve Cihâdî Akım'ın yöntem eksenli çizgisini, niyyetini ve seyrini bildiğim için ve de Allah'ın vaadine olan îmânımı belirttikten sonra özet bir şekilde diyeceğim şudur ki:

Evet, gerçekten de Cihâdîler maşeri olarak başarısızlığa uğradık; ammâ velâkin hezîmete uğramadık. Şehîdler, esîrler, sürgünlere mahkûm edilmişler ve işkenceye uğramışların listesinin yanısıra seyir çizgimizin netîce-i muhassalası içinde kara bir kütük duruyor olsa da, Mısır menşeli "el-Cemâatu'l-İslâmiyye"nin bazı liderlerinden vukû bulduğu şekilde, kezâ Suûdi Arabistan'da cihâddan tevbe eden(!) bazı kişilerin ve Suriye İhvâncılarından ve gayrı kesimlerden böyle yapanların örneğinde olduğu gibi teslîmiyyetci yenik birtakım cihâdîler isimlerini o kütüğe kaydetmiş olsa da [biz hezîmete uğramadık]..!

Yine de bu durum, Ümmet'in bünyesinde bir hayât kıpırtısı olduğuna işâret eden o netîce-i muhassaladan herhangi bir şey değiştirmez. O Ümmet ki Allah Teâlâ pek değerli bir vaadi ona mahsûs kılmıştır:

إِنَّا لَنَنصُرُ رُسُلَنَا وَٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ فِي ٱلۡحَيَوٰةِ ٱلدُّنۡيَا وَيَوۡمَ يَقُومُ ٱلۡأَشۡهَٰدُ ﴿٥١﴾ ﴿سورة غافر﴾

«Muhakkak ki biz, peygamberlerimize ve îmân edenlere hem dünya hayât*ın*da hem de şâhidlerin [Hesâb Günü dîvân durup] şâhidlik edecekleri günde yardım ederiz /edeceğiz.» (40/Ğâfir/Mümin, 51)

Bu, Allah'ın yazdığı bir kaderdir ve şöyle buyuran da O'dur:

كَتَبَ ٱللَّهُ لَأَغۡلِبَنَّ أَنَا۠ وَرُسُلِيٓۚ إِنَّ ٱللَّهَ قَوِيٌّ عَزِيزٞ ﴿٢١﴾ ﴿سورة المجادلة﴾

«Allah, "Muhakkak ki ben ve peygamberlerim gâlib geleceğiz" diye yazmıştır. Şübhesiz ki Allah kavîdir, azîzdir.» (58/el-Mücâdile, 21)

و وَإِنَّ جُندَنَا لَهُمُ ٱلۡغَٰلِبُونَ ﴿١٧٣﴾ ﴿سورة الصافات﴾

«Ve elbette bizim erlerimiz/ordumuz, mutlaka gâlib [gelecek] olanlar onlardır.» (37/es-Sâffât, 173)

وَعَدَ ٱللَّهُ ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ مِنكُمۡ وَعَمِلُواْ ٱلصَّٰلِحَٰتِ لَيَسۡتَخۡلِفَنَّهُمۡ فِي ٱلۡأَرۡضِ كَمَا ٱسۡتَخۡلَفَ ٱلَّذِينَ مِن قَبۡلِهِمۡ وَلَيُمَكِّنَنَّ لَهُمۡ دِينَهُمُ ٱلَّذِي ٱرۡتَضَىٰ لَهُمۡ وَلَيُبَدِّلَنَّهُم مِّنۢ بَعۡدِ خَوۡفِهِمۡ أَمۡنٗاۚ يَعۡبُدُونَنِي لَا يُشۡرِكُونَ بِي شَيۡـٔٗاۚ وَمَن كَفَرَ بَعۡدَ ذَٰلِكَ فَأُوْلَٰٓئِكَ هُمُ ٱلۡفَٰسِقُونَ ﴿٥٥﴾ ﴿سورة النور﴾

«Allah, içinizden, îmân edip de sâlih ameller işleyenlere, kendilerinden önce geçenleri hükümrân kıldığı gibi onları da yeryüzünde mutlaka hükümrân kılacağına, onlar için hoşnut ve râzı olduğu dinlerini iyice yerleştireceğine, yaşadıkları korkularının ardından kendilerini mutlaka emniyete kavuşturacağına dâir vaadde bulunmuştur. Onlar bana kulluk eder ve bana hiçbir şeyi ortak koşmazlar. Artık bundan sonra kimler inkâr ederse, işte onlar fâsıkların ta kendileridir.» (24/en-Nûr, 55)

Bütün bunlar ise azîm, celîl ve mukaddes bir sebeb içindir ve aşağıdaki şiâr-ı celîl bunu özetlemektedir:

"Allahu Ekber.. Allahu Ekber...... Lâ İlâhe İllallah"... Allah en büyük olduğu için ve Allah'tan başka ilâh olmadığı için.. varsın onların putları Hubel yüceltilebildiği kadar yüceltilsin.. Her hâlükârda aliyyü'l-azîm ve celîl olan Allah'tır.

Cihâdî Akım'ın 1960-2000 Arası Dönem Boyunca Hedeflerini Gerçekleştirme Noktasında Başarısızlığa Uğramasının Nedenleri

Kanâatimce Cihâdî Akım'ın, hedeflerini gerçekleştirme noktasında başarısızlığa uğraması üç sebeb dolayısıyladır. Bu sebeblerin ikisi dışarıdan kaynaklanmaktadır ki bunlara özet bir şekilde değineceğim. Üçüncü sebebse Cihâdî Akım'ın kendisiyle alâkalıdır. Bunu ise ilerleyen satırlarda detaylandırmaya çalışacağım. Nitekim bu üç sebeb aşağıdaki gibidir:

1- Düşmanların Cihâdîlere Yönelik Saldırısının Azgınlığı ve Güç Dengelerinin Belirgin Bir Şekilde Bozulması

Şübhesiz ki İslâm düşmanları, dâhilde ve hâricde, cihâdîlere, onların cemâatleri, liderleri ve unsurlarına karşı her türlü baskı ve imhâ aracını mubâh gördüler/bunları acımasız bir şekilde kullandılar. Hattâ bu sınırı da aşıp onların âilelerini dahi baskı altına aldılar; babalarına, annelerine, akrabalarına, kadınlarına ve çocuklarına [türlü türlü] eziyyetlerde bulunup onları da cezâlandırdılar. Bu belâ ve bu mihnetle ilgili işin en büyük kısmını ise Arab ve İslâm âlemindeki hâkim riddet düzenleri deruhde etti. Sonra Haçlılardan, Yahûdîlerden ve envâiçeşit ateistlerden müteşekkil küfür güçleri açık ve alenî bir şekilde onlara eklendi. Bunu da o küfür güçleri, sözkonusu o riddet düzenlerine her türlü desteği verdikten, her türlü hizmeti, araç-gereci, ayrıca askerî, emnî, mâddî ve medyatik desteği takdîm ettikten sonra yaptılar. Şübhesiz o mürted kâfir yöneticiler, onların karşısında bir mücâhid olarak duran her [bir] kişiye karşı her türlü ölüm, işkence ve tasfiye yoluna başvurarak savaştılar ve hâlâ da savaşıyorlar. Nitekim onları katliâmlara tâbi tuttular; zindânlara attılar; sürgünlere mahkûm ettiler; habire koğuşturup durdular; ırzlarına tecâvüz ettiler. Mücâhidlere baskı yapabilmek için onların yakınlarını dahi rehin aldılar; onları kuşatma altına alıp aç-biilaç bıraktılar ve daha böyle nice nice yollara başvurdular ki bunlar artık bilenen şeylerdir.

Cihâdîler ile o düşmanlar arasındaki güç dengeleri, bu çatışmaların başladığı ilk ândan itibâren zâten açık bir orantısızlık arzediyordu. Ayrıca hem aded hem techîzat hem de araçlar olarak bu orantısızlık, özellikle -bir önceki bölümde de işâret ettiğimiz gibi- İslâmî Uyanış'ın çoğu kesimlerinin ve liderlerinin, bu çatışmada yer almaktan geri durduğu, âlimlerin büyük kısmının da ya fesâda uğradığı ya da *ruhsat* deliklerine gömüldükleri ve orada meskenet içinde öylece kaldıkları, nifâk ve hizlân ağıllarında mekân tutup bu yoldan geri durdukları şu hâlin gölgesinde hâlâ daha zirvesindedir. Ümmet'in ve Müslüman halkların genelinin, bu ölüm-kalım savaşında herhangi bir fedâkârlıkta bulunmaktan ve bu uğurda kurbân vermekten yüz çevirdiği hâlin gölgesi de bir önceki gölgeye eklenmelidir. İşte -daha önce kullandığı araçların bir kısmına işâret ettiğimiz- bu askerî ve güvenlik eksenli azgın kampanyalar, güç dengelerinin bozulmasına böylelikle neden oldu ve Cihâdîlerin kendi hedeflerini gerçekleştirme imkânına ulaşmasını böylelikle engelledi. Bu ise hâricî sebeblerin biri/ve ilkiydi.

2- Ümmet'in Altüst Olmuş Gerçekliği ve Cihâdî Çabaları Çepeçevre Kuşatan Arkadan Vurma/Hizlân Hâli

İşbu altüst olmuş gerçekliği/veya bedbaht vâkıa-i hâli, üç kesim/üç olgu üzerinden üç noktada özetlemek mümkündür. Toplamı itibâriyle bu kesimler, Cihâdîlerin, yani bu Ümmet'in öncü birliğinin ve onların şu âna kadar varlık gösteren bütün karşı duruşlarının/mücâdelelerinin kayba uğramasına katkı sunan kesimlerdir. *Evet*, söz konusu bu acı gerçeklik şu gibi ölümcül üç olgu üzerinden varlık göstermiştir:

A- Müslümanların Âlimlerinin Büyük Kesiminin Fesâdı

Ulemâ-i Müslimîn'in ekseriyyeti şu zamanlarda iki kısım hâlinde dağılır; onlar, ya sulta(n) âlimleri ve dalâlet fakîhleridir; ya da çaresizlik, zayıflık ve *ruhsat* gibi *mazeretler*e tutunarak acz deliklerinde [yuvalanmak üzere] geri[sin geri] çekilen âlimlerdir.

Bu konuyla ilgili örnekler ise kendisine işâret edilmeyi gerektirmeyecek derecede kara ve sayıya gelmeyecek derecede çoktur. Nitekim daha önce bununla ilgili bazı husûslara işârette bulunmuştuk. Bu Ümmetin âlimlerinin, yine bu Ümmetin evlâdları olan mücâhidlerin karşısına dikilme işini bizzât ve bilfiil üstlenmesinden, o mücâhidler hakkında, 'Hâricî mücrimler ve teröristlerdir, yeryüzünde fesâd çıkaran âsîlerdir' diye şâhidlik etmelerinden; âhirette *cehennem ehlinin köpekleri* olacaklarını, dünyadaki cezâlarının ise öldürülmeleri veya asılmaları veya elleriyle ayaklarının çaprazlama kesilmesi veya bulundukları topraklardan sürgün edilmesi olduğunu söylemelerinden ve böyle fetvâ vermelerinden, beri tarafta, Allah'ın dışında hüküm koyanlar ve Allah'ın indirdiği hükümler dışında hükümlerle hükme koyulanlar, kezâlik, Allah'ın düşmanlarına kılıçla, dille ve kalble arka çıkmaktan geri durmayanlar olarak kendi firavunları, kendi tâğût yöneticileri hakkında, onların mümin-müslüman olduklarını(!) kendilerine itâat edilmesi farz/vâcib meşrû yetki sâhibleri olduklarını(!) yine bunların

îmân ve cihâd edenlerden daha doğru bir yol üzere olduklarını(!)... söylemelerinden ve onlar hakkında böyle bir şâhidlikte bulunmalarından daha kötü ne olabilir..?!!

Daha ötesi, acaba Müslümanların hâin âlimlerinin, işgâlci istîlâcı güçlerin üzerine meşrûiyyet boyası çalmasından; onlara, emân verilmişler ve zımmîler, dahası antlaşmalılar ve yardımcılar sıfatını ihsân buyurmalarından daha korkunç ve daha aşağılık bir şey olabilir mi?! Onlar ki *tankları toplarıyla, itleri kopuklarıyla* ülkeleri işgâl altına almaya, [o ülke topraklarındaki] ibâdullahı yağmalamaya, Allah'a ve Resûlüne karşı savaşmaya ve yeryüzünde fesâd çıkarmaya gelmiş olanlardı. Öyle ki "**Abdulmuhsin el-Ubeykân**" denilen Suûdlu münâfık allâme, -Allah onun o dilini düğümlesin/ağzını felcetsin-, 'Amerikalılar, Irâk'ta kendilerine saldıranlardan başka kimseyi vurmuyorlar' dedi ve işi, "Müslüman beldelere kâfirler dahi bir veliyyü'l-emr tayîn etmiş olsa, o şer'î bir imâmdır/meşrû bir başkandır [ve ona itâat etmek vâcibdir]...!!!" diyecek bir boyuta kadar vardırdı.

Bu iğrenç, kara örnekler pek çok kitâbın yazılmasını gerektirir ve cildlere sığmaz. Kepâze âlimlerin ve Pentagon fakîhlerinin, şu günümüzde, sözler[i], tanıklıklar[ı], dalâlet içeren fetvâlar[ı] ile ilgili Arab ve İslâm âleminin dört bir köşesinde alenen ortaya koyduğu bu hâlleri derleyip toparlamak ancak ve ancak böylelikle mümkün olabilir.

Az ve azınlık kesimi teşkil eden sâlih âlimlerimize gelince; onlar, [haksızlık karşısında] hakkı söylemek noktasında suskunluğa bürünen dilsiz şeytânlardır. Zillet ve meskenet mazeretlerinin, destekçilerin azlığı bahanesinin ashâbı olanlardır ve 'kişi, kendi nefsine taşıyamayacağı yükü vurmamalıdır' demek sûretiyle *ruhsat mazereti*ne tutunanlardır.

İşte âlimler, emr-i bi'l-marûf ve nehy-i ani'l-münker ve hakkı beyân vazîfelerini böylece terk ettiler. Hakkı ketmetmek ve/ya değiştirip dönüştürmek; Allah'ın dînini ve Onun ahdini, az bir baha karşılığında ticârete konu etmek menzilleri arasında gidip geldiler/debelenip durdular.

İşte âlimler, İslâmî Uyanış'a öncülük etmekten böylece geri durdular ve böylelikle cihâda önderlik etmekten yüksünüp yerli yerlerinde oturdular. İslâmî Uyanış, onların yüzünden yitip gitti. Yetmedi bir de yitmişliği dolayısıyla onu kınamaya koyuldular..! Velhâsıl Ümmet, savaştan bütün bunlara bağlı olarak çıktı. Ümmet'in içindeki emân ile salâhın emniyyet supabının işlevsiz hâle getirilmesinde vazîfe gören bu öldürücü sebeb, düşmanın [bu savaş meydânında] cihâdîleri tek başına karşısına almasına ve cihâdîlerin bu çatışmayı kaybetmesine neden olan en önemli sebeblerden biriydi.

B- İslâmî Uyanış Okullarının Liderlerinin Ekseriyyetinin Fesâdı

İslâmî Uyanış'ın liderlerinin kâhir ekseriyyeti, bu çatışmaya girmekten imtinâ etti; bilakis ve bunun yerine, bizzât düşmanın onlar için belirlemiş olduğu alanlara girdi. Böylelikle İslâmî Uyanış'ın en büyük davetcileri, demokrasi denilen Amerikan dîninin ve ılımlılığın davetcilerine, ayrıca aşırılık ve şiddetten beri olmak adına minhâcları

[sâhib oldukları yöntemlerini, plan-programlarını] değiştirme yolunda gayretkeşlere dönüştüler. Aynı şekilde İslâmî Uyanış'ın en büyük sembol isimlerinden olan bazı kişiler, ne yazık ki kâfir mürted hâkim düzenlerin güç odaklarının kurum-kuruluşlarının bir parçası hâline geldiler; meclislerde bakan, kânûn koyucu oldular; her münâsebet dolayısıyla Sultânların sofralarında yer tutan meclis arkadaşlarına dönüştüler.

İşte böylelikle ve seksenlerin sonları, doksanların ise başlarından itibâren, özellikle de Yeni Dünya Düzeni'nin harekete koyulması sonrasında, ondan da öte ve bilhassa 11 Eylül sonrası bir dünyanın yüzünü gösterdiği vakitlerden bu yana İslâmî Uyanış'ın liderlerinin çoğu, sözkonusu o düşman dalgasının -onun o fikrî ve kültürel işgâlinin gerçekleşmesinde, yine o düşman dalgasının dostları mürted yöneticilerin ve düzenlerinin desteklenmesinde, ayrıca Ümmetin, o düşmanlara karşı savaşan mücâhidlere destek vermekten uzak tutulması, onlardan izole edilmesi plan-programının başarıya ulaştırılmasında- en önemli dayanaklarından biri hâline geldiler.

C- Müslüman Halkların Ekseriyyetinin Fesâdın İçine Gömülmesi ve Mücâhidlere Destek Vermemesi

Şu zamanlarda Müslümanların genelinin hayâtı, Allah'tan uzak olmakla; kezâ bir sefâhet, fısk ve isyân hayâtına gömülmekle; Allah'a itâatten ve tâatten [rûz be rûz] uzaklaşmakla ve ekseriyyetinin Allah'ın gazabına ve ikâbına müstahak olmalarıyla temeyyüz eder. Hâl böyleyken onlardan mücâhidlere nusrette bulunmalarını, Allah'ın düşmanlarına karşı cihâd farîzasını edâ etmelerini nasıl bekleyebilirsiniz ki?!

Daha önce Birinci Bölüm'de Müslümanların [şu zamanlardaki] ahvâlini ve içinde bulundukları vâkıa-i hâli anlatırken bu konuya geniş bir şekilde değinmiştim ki o Bölüm bizleri burada aynı şeyleri tekrâr etmekten müstağnî kılar.

Meselenin özeti ise şudur: Müslümanların ekseriyyetinin yaşadığı hayâta ilişkin gerçeklik, onların başlarının dalâlete düşmesi, âlimlerinin fesâda uğraması ve İslâmî Uyanışlarının liderleri olmakla betimlenen kişilerin çoğunun ahvâlinin de bir tereddî ve âcizlik hâli arzetmesi sebebiyle, bir fısk ve isyân, korkaklık ve hizlân, kezâ -dünya sevgisi ve ölümden nefret olan- 'vehen' dünyası içinde oldukları gerçeğidir. Binâenaleyh, nerde kaldı ki onlar, *İslâm'ın zirve noktası*na doğru terakkî etsinler de *Allah yolunda cihâd* edebilsinler; Allah'ın ve Resûlü'nün dînine destek verebilsinler!

"Videoclub" programları ve "Star Akademi" yarışmalarında sabahlayanlar nerede, düşmanı bertaraf etmek için savaş nerede..?! "Rotana" ve benzeri uydu kanallarının programlarıyla yetişen kalabalıklar nerede, Allah'ın dînine yardım etmek nerede..?! Allah'ı unutan ve Allah'ın da kendilerine kendilerini unutturduğu o kimseler nerede, mücâhidlerin yanında durmak ve bu uğurda kurbân vermek nerede..?!

Hiç şübhesiz Müslümanların utanç verici vâkıa-i hâlini anlatabilmek cildler dolusu eseri, aynı şekilde ıslâh ve kurtuluş yolunu açıklamak ve Müslümanların, her alanda, fesâda uğramış ahvâlini düzeltebilmek de çok ciddî plan-programları gerektirir.

Hâsılı inanılan şeylerin çoğu fâsid, bozuktur. Düşüncelerin çoğu yanlış, sapkındır. Ekseriyyetin tutum ve davranışları münharif, çarpıktır. Âdet edilen ve gelenek hâline getirilen şeyler, kâfir işidir, ithal mâlıdır. Kazançların çoğu harâmdır. Zinâ, fıskufücûr, açıklık, çıplaklık ve karışıklık alabildiğine yayılmıştır, yaygındır. Faiz yemek ise artık kânûna bağlanmıştır. İnsânların mâllarını haksız yollarla iç etmek, yolsuzluk, rüşvet, sahtekârlık, rezâlet ve kepazelik tavan yapmıştır. Sefâhet ve çözülme gibi alanlarda yarışa tutuşmaksa artık normal bir hâl almıştır, modadır. Lüks, eğlence, savurganlık gibi alanlarda yitmişlik zenginlerin yaşamının doğal bir parçası; kin, hased, kıskançlık, nefret, ikiyüzlülük ve nifâk ise [o zenginlikten yoksun] yoksulların çoğunun doğası hâline gelmiştir.

İnsânlar arasında namaz kılanlar artık azalmıştır. Oruç tutanların ekseriyyeti ise Ramazân ayında iftârlarını bayındır sofralarda açmakta, sahûr vaktine ise türlü türlü masiyyetlerle, bilmece bulmacalarla ve Allah'a karşı [türlü türlü] küfür programlarıyla vakit geçirerek ermektedir. En son buluşları ise adına **Ramazân Çadırları** dedikleri şeydir. Nitekim o ortamlarda kalabalıklar, orkestra nağmeleri ve rekkâselerin göbek atmaları eşliğinde, yine çeşitli sanatsal ve ödüllü yarışmalar düzenlemek sûretiyle iftâr etmektedir. Ta ki sahûr vakti[ne] erişinceye kadar.. ondan sonra tatlı ve lezîz ne varsa tıkınmakta, akabinde leşler hâlinde uykunun yolunu tutmaktadırlar. Gecelerini insânı helâke götüren [o] günahlarla doldurduktan sonra günlerini de sabah namazı olmaksızın açmaktadırlar!! Beri tarafta insânlar arasında zekât verenler de artık çok az bir kesimdir. Güçleri yettiği hâlde hacca gidenleri de pek nâdirdir. Gidenlerin çoğu ise gezi, övünme ve ticâret için gitmektedir.

Peki kendilerine "Müslümanlar" denilen o kavim, o ahâli, Lâ İlâhe İllallah şehâdeti ve İslâm'ın rükünleri karşısında nerdeler?! Allah'a, Onun Esmâ ve Sıfâtına, Meleklerine, Kitâblarına, Peygamberlerine imânın dereceleri karşısında hangi mevkideler?! Acaba onların Allah'a, Âhiret Günü'ne, hayrıyla ve şerriyle Allah'ın kaza ve kaderine îmânlarına delâlet eden şeylerden geriye kalan nedir?!

Hiç kimse bizim, bu türden fâsık Müslümanların kâfir olduğuna inandığımız gibi bir zehâba kapılmasın ve şu yazdıklarımızı yalan yanlış yollara saparak veya saptırarak çığırından çıkarmaya kalkışmasın..! Biz, onların kâfir olduğunu söylemiyoruz. Kellâ! Bilakis bu [makâmda yaptığımız yalnızca], o sonuçları getiren birtakım hâlleri tavsîften ibârettir. Onlar genel bir çerçevede Müslümandır ve onların her birinin [hakîkat-i] hâlini ise en iyi Allah bilir. Netîce itibâriyle onlar, sadece sapkınlar, fâcirler ve [kendilerine yazık eden] bahtsızlardır. Allah onları ıslâh etsin veya [bizleri] onlardan [kurtarıp] râhata erdirsin..!

Müslümanların ekseriyyetinin hâli ne yazık ki budur ve bu, Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem'in âhir zamanda vukû bulacağını haber verdiği bir hâldir. ([Bu konu için] bu eserin [İkinci Cildinin en sonunda yer alan] Misk-i Hitâm bölümüne bakınız.) Bu hakîkat ne kadar acı olsa da ve her ne kadar kötülük âlimleri ve -beyâz yakaların, Avrupaî boyunbağlarının(!), bakımlı sakalların sâhiblerinden ve Amerikancı İslâm'ın

davetcilerinden olan- birtakım çağdaş meşâyıh ve sinekkaydı tıraşlı soytarı allâme Amr Hâlid[gibiler]'in "vay vay"larına/"velveleri"ne hayrân cumhûr, bunları inkâr etse de ve bu gerçekliği görmezden gelse de [hâl bu minvâl üzeredir]!

Aksi takdîrde şu Müslüman halklar, hareket etmek için daha ne/yi bekliyor yahut harekete geçebilmeleri için daha nelerin olması gerekiyor?!

Acaba harekete geçebilmek için zâten içinde oldukları açlık/fakruzarûret hâlinden daha fazlasını mı görmek istiyorlar..?! Nitekim insânı, herhangi bir insânı, kalkışma yolunda harekete geçiren ilk şey budur. Onlar ise ne kendilerinin ne de evlâdlarının açlığı için çıkıp savaşıyorlar! Rûhu şâdolsun Ebû Zerr el-Ğıfârî radıyallahu anh'ın ki şöyle derken ne güzel demiştir: "Şaşarım o adamın hâline ki gecesini açlık içinde geçirmeye mahkûm edilir de kılıcıyla [kendisini açlığa mahkûm eden o] insânlara karşı savaşmaya çıkmaz!"

Yoksa içinde bulundukları zillet hâlinden daha fazlasını yaşamak gereksinimi mi duyuyorlar?! Nitekim onlar, öyle bir zillet hâli içindeler ki hayvânların çoğunun fıtratı bile bunu reddeder. O hayvânlar ki herhangi bir eziyyete marûz bırakıldıkları zaman onları, kendilerini savunmak amacıyla çifte atar, boynuz urur veya pençe sallar veya ısırmaya çalışır bir hâlde bulursunuz. Onlar ise içinde oldukları o zillet hâli dolayısıyla harekete geçmiyorlar!

Acaba çiğnenen ve çiğnenmekte olan ırzların daha fazla çiğnenmesi mi gerekiyor onların harekete geçebilmesi için?! Yoksa hâricî bir işgâl ve istîlâya mı gereksinim duyuyorlar?! Yoksa zorbalık, zulüm ve baskıya mı?! Acaba onların harekete geçebilmesi için bütün o şeyler içinden Ümmet'ten eksik edilen bir şey mi var?!

Şu günümüzde asıl tuhaf olan ise Müslümanların ülkelerinin işgâl edilmesini red ve protestoya yönelik kâfir halklar tarafından yapılan yürüyüşlerin ve gösterilerin, toprakları kâfirlerce işgâl edilen Arab ve İslâm ülkelerinde yapılanlardan daha fazla olmasıdır! Onların Avrupa'daki sayısı milyonlarladır, bizim ülkelerimizde olanlar ise binlerle veya yüzlerle ve çoğu zaman da onlu rakamlarla..!

Dahası ve dehşet verici olan ise Japonya, Kore ve benzeri ülkelerde onbinlerce göstericiyi, bizzât kendi ülkelerinin polisiyle çatışma içine girer bir hâlde görmenizdir. Askerleri bizim ülkelerimizi işgâle gitmesinler diye.. Beri tarafta muhtelif ülkelerden olan sözkonusu o askerler, bizim, Irâk, Filistîn ve sâir yerlere mücâvir ülkelerimizin havaalanlarına iner, [bu ülkelerde] tam bir refâh ve râhat içinde gezip tozarlar. Hattâ bazen, sadece yöneticiler tarafından demiyorum, bilakis birtakım halk tarafından da hoşgeldinlerle karşılanırlar! Hattâ ve hattâ kânûn ve anayasa gereği lisanslı orospularımızla zevk etme imkânına bile ulaşırlar!

Bu satırları okuyan birileri, bunları, tuhaf ve acâib karşılamasın diye [basın-yayın araçlarında] haber olarak geçen şu ilginç habere burada yer vermek isterim. Haberin hulâsası şudur ki: Mısır'ın dansözlerinden, "Sanatçı" adı altında [devletin üzerine] resmen kayıtlı olan ve lisans taşıyan, ayrıca sayıları 5000 (beşbin)'i aşkın dansözü

bulan bir grup, Rusya'dan ve Doğu Avrupa ülkelerinden getirilen ithal mâlı dansözlere ve Mısır'ın "Kabarelerinde" çalışmalarına Mısır hükûmetinin izin vermesini protesto etmek amacıyla bir gösteri düzenler. [İthâl mâlı dansözlerin] ücretleri daha düşük olduğu ve onların ücretlerini de düşürdüğü için..! E tabîî bunların ekseriyyeti, o protestocuların da hâlinde olduğu gibi, fâhişedir..!!

Yine Mısırlı bir Bakan, İslâmcılardan birinin, [Mısır devleti üzerine] resmî olarak kayıtlı fâhişelerden gelir vergisi alınmasına itirâz etmesi üzerine, ona cevâben, Mısır lehcesiyle [meâlen] şöyle demişti: Bana ne onun neyi nere(sin)den kazandığından? Biz[im ülkemiz]de kânûn, her kazançtan vergi alınır, diyor..!!

[Başka bir örnek:] Gavur laik ecnebî insân hakları örgütleri, Fransa'da Müslüman kadınlara örtünme yasağı getirilmesine itirâz ederken, bunu da bireysel özgürlükler karşısında taşıdığı endişelerle yaparken beri tarafta Mısır'da Müslümanların [sözde] büyük âlimlerinden olan el-Ezher Şeyhi mendebur et-Tantâvî, kalkıp örtünmenin yasaklanmasının kendi *egemenliğine* sâhib bir devlet olan Fransa'nın bir iç meselesi olduğunu ve buna müdâhele etmenin câiz olmadığını söylüyor, bu yolda fetvâ veriyordu..! Örtünmenin Müslüman kadınlara Müslüman ülkelerde farz olduğunu, yoksa yabancı ülkelerde farz olmadığını sözlerine eklemekten geri durmuyordu..!! Ondan sonra Hüsnî Mübârek de -kendi konuşmasında- onun işbu fetvâsına dayanıyor ve Fransa'daki Müslümanlardan sağduyulu ve diyaloga açık olmalarını taleb ediyordu. *Ne diyelim* Allah, ne o Mübârek denilen herîfe bereket versin ne de onun o [şeddeli] eşşek Şeyhine..!

Bizler, şu günlerde, öyle bir Ümmet hâline geldik ki, onun [Suûdi Arabistan'daki] Büyük Âlimler Birliği'nin büyüğü olan Bin Bâz kalkıp Yahûdîlerle uyum-uyuşmanın cevâzına dâir fetvâ verdi.. Öyle ki "[Şimon] Peres", Knesset üyeleri önünde ayağa kalkıp onun [bu] ılımlılığına işâret etti ve kendisine övgüde bulundu. Hahamlardan ve mücrimlerden oluşan Knesset üyeleri de ona alkış tuttu..!

İşte Filistîn'deki intifâdanın başına gelen felâketler önümüzde duruyor..! Ümmet ise onun için, çok geçmeden bastırılan ve bir daha da tekrarlanmayan birkaç gösteri yapmaktan gayrı bir şey koymadı ortaya... Ondan sonra aynı manzara Irâk'ın işgâl edildiği günlerde yaşandı..!! Bunların öncesinde ise Müslümanların gözleri önünde Bosna boğazlanmıştı. 60.000(altmış bin)'den fazla kadın tecâvüze uğramış, bunların 30.000(otuz bin)'i uğradıkları o tecâvüzlerden olma piç çocukları doğurmak zorunda kalmıştı. Bu çocukları da misyoner kuruluşlar almıştı! Beri tarafta Suûdi Arabistan'ın "el-Muslimûn" gazetesinin sayfalarında, tecâvüze uğrayan o kadınların, cenînlerini düşürmek üzere kendi karınlarına vurmalarının câiz olup olmadığı, bunun harâm mı yoksa helâl mi olduğu gibisinden bir tartışma dönüp duruyordu! Çeçenistan, Keşmîr, Vezîristân ve.. ve.. ve [sâir yerleri de bunlara ekleyin]..!!

İşte TV kanalları... İşte bunlar şu günümüzde yaşanan olayları bütün detaylarıyla her Müslümanın evine taşıyor. Peki ya bu halklar, harekete geçmek için daha neye gerek duyuyor?!

Acaba bu gibi halklardan şu günümüzde Allah'ın dînine bir destek vermeleri umut edil(ebil)ir mi?! Ta ki Allah Teâlâ da onlara yardım etsin ki şöyle buyuran da O'dur:

يَـٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوٓاْ إِن تَنصُرُواْ ٱللَّهَ يَنصُرۡكُمۡ وَيُثَبِّتۡ أَقۡدَامَكُمۡ ٧ ﴿سورة محمد﴾

«Ey îmân edenler! Eğer [siz] Allah'a [O'nun dînine] yardım ederseniz, [O da] size yardım eder ve ayaklarınızı sâbit kılar.» (47/Muhammed, 7)

... فَمَالِ هَـٰٓؤُلَآءِ ٱلۡقَوۡمِ لَا يَكَادُونَ يَفۡقَهُونَ حَدِيثٗا ٧٨ ﴿سورة النساء﴾

«...o kavme ne oluyor ki [neredeyse hiçbir sözü anlamıyor/kendilerine söylenen] hiç bir sözü anlamağa yanaşmıyorlar?.» (4/en-Nisâ, 78)

أَفَلَا يَتَدَبَّرُونَ ٱلۡقُرۡءَانَ أَمۡ عَلَىٰ قُلُوبٍ أَقۡفَالُهَآ ٢٤ ﴿سورة محمد﴾

«Onlar Kur'ân'ı düşünmüyorlar mı? Yoksa kalblerin üzerinde kilitleri mi var?» [47/Muhammed, 24]

Vallahi şu günümüzde çoğu kalblerin üzerinde hem kilitleri hem de zincîrleri var.

كَلَّاۖ بَلۡۜ رَانَ عَلَىٰ قُلُوبِهِم مَّا كَانُواْ يَكۡسِبُونَ ١٤ ﴿سورة المطففين﴾

«Hayır hayır, öyle değil. Aksine onların kazandığı günahlar kalblerinin üzerine pas olmuştur.» [83/Mutaffifîn, 14]

Neûzubillâh, neûzubillâh ki Allah'ın gazabına sebeb olacak her türlü hâl ve hareketten Allah'a sığınırız.

Günlerin birinde, Mısır menşeli "Cemâatu'l-Cihâd"ın liderlerinden birine, Ruslara karşı cihâdın bizi Afganistan'da bir araya getirdiği günlerde, Mısır'da cihâd [hareketi] niçin başarısızlığa uğradı? diye sormuştum; cevâben bana şöyle demişti: "Kardeşim! Bildiğin gibi gerilla savaşlarının en önemli etmenlerinden biri, hem zeminle hem de halka ilgili verilerdir. Bizim Mısır özelinde sorunumuz şu idi ki, zemin düz olduğu gibi Mısır halkı da aynen o zemin gibi düzdü. Peki böyle bir zemin üzerinde cihâdî gerilla savaşları nasıl verilebilir?!"...

...Müslümanların Mısır'daki sâlihlerinden mazeret/af talebinde bulunarak ve bu örnekten dolayı alınganlık göstermemelerini umut ederek diyeceğim şudur ki, hiç kuşkusuz bütün halklar, aynen Mısır halkı gibi düz olduğunu isbât etti. Düz halklar..! Yöneticileri, onların âlimlerini ve İslâmî Uyanış hareketlerini, ya altınla ya da kılıç ve kırbaçla düzledi. İslâmî Uyanış hareketlerinin liderleri ve âlimler de kendi halklarını düzledi/dümdüz etti. Bu halkların arasından direnmek sûretiyle başını kaldıranlar ise ancak ve ancak -Allah'ın bu uğurda kendilerine inâm ve ihsânda bulunduğu- çok az bir kesimdi.

Buyurun sizlere başka bir örnek.. benim azîz ve bahtsız yurdum Suriye.. Bilâd-ı Şâm.. Merkez-i Dârü'l-İslâm! Nusayrîler, bu diyârın başkenti Dımışk'ı, zinâkârlar için -turizm adı altında- bir genelevine çevirdi. Yeryüzünün dört bir köşesinden, özellikle komşu ülkelerden gelen soysuz zinâkârlara rehabilitasyon hizmeti sunmak için..! Ta

Bangkok'a gitme zahmetine katlanmasınlar ve "Boeing"lerin sırtına binip sırtlarından olmasınlar diye..! Daha fazla darlığa sebebiyyet vermeye ise gerek yok!

Aynı şeyi varın Fas, Türkiye... Dubai otelleri... Maldiv adalarının genelevleri... vs. yerler hakkında, ta Endonezya'nın Bali adasına varıncaya kadar siz dile getirin..!

Hakîkat ise Hakk Teâlâ'nın buyurduğu gibi kalır:

...إِنَّ ٱللَّهَ لَا يُغَيِّرُ مَا بِقَوْمٍ حَتَّىٰ يُغَيِّرُواْ مَا بِأَنفُسِهِمْۗ وَإِذَآ أَرَادَ ٱللَّهُ بِقَوْمٍ سُوٓءًا فَلَا مَرَدَّ لَهُۥۚ وَمَا لَهُم مِّن دُونِهِۦ مِن وَالٍ ﴿١١﴾ [الرَّعْد الآية ١١] ﴿سورة الرعد﴾

«Muhakkak ki Allah, bir kavmin kendinde olan herhangi bir hâli[ni], onlar kendi nefislerinde olanı değiştirmedikleri müddetce değiştirmez ve Allah bir kavim hakkında bir kötülük murâd eylediği zaman da artık o [hiç kimse tarafından] geri çevrilemez. Onlar için [onları (o hâlden) kurtaracak] Allah'tan başka hiçbir yardımcı da yoktur.» [13/er-Ra'd, 11]

Hiç kuşkusuz acı hakîkat, gün geçtikçe [daha fazla] pekişmektedir. O hakîkat ise şudur ki, Müslümanların ekseriyyetinin nezdinde artık İslâm'ın ancak adı ve dînin de ancak kuru bir çerçevesi kalmıştır. Müslümanlardan Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem ile Onun Ashâbı'nın üzerinde olduğu yol üzerinde olan ve Hz. Peygamber'in kendilerini Fırka-i Nâciye olarak tavsîf ettiği kesim arasında bulunanlarsa artık çok az bir kesimdir. O Fırka-i Nâciye'nin bu Dîn uğrunda kıtâl/cihâd eden Mücâhid Tâife-i Mansûresine intisâb edenler ise ancak ve ancak, oraya buraya dağılan, avuçlarında kor tutarcasına Allah'a kullukta bulunan, kezâ kuşatılan, [türlü türlü] ithâmlara marûz kalan ve habire koğuşturulan çok az bazı erler ve kadınlardır.

Binâenaleyh bu gibi halklar nere.. Allah'ın ve Resûlü'nün davâsına destek vermek ve mücâhidlerle birlikte cihâd etmek nere..?!

Unutmamam ve mutlaka dikkat çekmem lâzım gelen bir husûs ise bu ahvâle râzı gelmeyen ve bunu reddeden, kuşatılmış ve baskı altına alınmış, bu konuda herhangi bir çıkış yolu bulamayan çaresiz pek çok kişinin varlığıdır. Onlar, kendi özleri/hâlleri içre Allah'a tâatte bulunan, yöneticilerin zulmü ve sapkın âlimlerin onları çepeçevre kuşatan fetvâları karşısında Allah'a ilticâ edenlerdir. Allah onlara da bir kurtuluş nasîb etsin. Ama vasfetmeye çalıştığım *o hâl, her hâlükârda* kâhir ekseriyyetin hâlidir.

//...

Ortada mutlaka kendisine işâret olunması gereken acı bir hakîkat vardır ki o da şudur: Düşmanlar[ımız] karşısında Mücâhidlerin muzaffer olması ve Cihâdîlerin, Allah'ın indirdiği hükümlerle hükmetme noktasında kendi plan-programlarını ve hedeflerini gerçekleştirebilmekte zafere ulaşması, aslında hem Ümmet'in hem de halkların bir zaferi, kezâ Allah'ın [bu] Ümmet'e ihsân buyurduğu bir nimet olacaktır. Tabîî ki [Ümmet'in] ahvâli buna ehil/lâyık bir hâle gelirse..

İmdi; acaba şu günümüzde, kendilerine "**İslâmî**/**Müslüman**" denilen bu **halklar**ın/**toplumlar**ın ahvâli, işbu nimet onların tamâmını içine alsın diye, öncü birlikleri olan Mücâhidlere yardım etmek sûretiyle, Allah'ın bir kurtuluş yolu bahşetmesine nâil olmaya ehil bir hâl üzere midir/veyahut onlar, bunu haketmekte midir?! Allah için söylemek gerekirse: Kellâ/ve Hayır..!

Acaba âlimlerinin ve İslâmî Uyanışlarının liderleri olan kimselerin ahvâli, Allah'ın böyle bir kurtuluş yolu bahşetmesine ve nusretini bu Ümmet'e yâr etmesine nâil olmaya ehil bir hâl üzere midir?! [Yine] Allah için söylemek gerekirse: Kellâ/ve Hayır..!

Acaba onların mürted zâlim kâfir fâsık[lardan müteşekkil] yöneticilerinin vâkıa-i ahvâli, kurtuluş ve inâyete ulaşmaya ehil bir hâl üzere midir?! Allah için söylemek gerekirse: Kellâ/ve Hayır..!

Öyle inanıyorum ki bu, içinde bulunduğumuz şu ahvâli açıklamaya yeter ve, «Rabbin asla kullara zulmedici değildir.»

İşte Cihâdîlerin pek çoğu bu minvâl üzere zafere ulaştı; nerede bir cihâd varsa orada kendilerine mahsûs bir zafere nâil oldular. Hiç kuşkusuz şehîd oldular ve Rablerinin huzûruna -inşâallahuteâlâ- şehîdler olarak çıktılar ve Ona, «Allah'ın, kendi lütfundan onlara ihsân buyurduğu nimetlerle mesrûr ve arkalarında olup da henüz [şehâdet şerbetini içerek] kendilerine yetişmemiş olanlara "kendileri için bir korku olmadığı ve mahzûn da olmayacaklarını" müjdeleyerek» mülâki oldular.

Hiç şübhesiz Allah, onlardan ihlâs ve makbûliyyet ile seçilmiş olanlara en büyük zaferi ihsân eyledi; onları Kendisine mukarreb kıldı ve şu bedbaht vâkıa-i hâlden de onları kurtardı.

Binâenaleyh kâfir düşmanların hezîmetiyle, mürted tâğûtların çöküşüyle, zâlimlerle fâsıkların dize getirilmesiyle ve Ümmet içinde Âlemlerin Rabbinin Şerîatı'nın hâkim kılınmasıyla görülecek olan zâhir, meşhûd zafer, bu halklara, bu halklar o nimete ehil bir hâle geldiği zaman Allah katından inecek ve Onun tarafından verilecek olan bir nimettir. Kâinat içre cârî kânûnların gereği ve tarih boyunca yaşanan örneklerin gösterdiği de budur.

....//

Hiç şübhesiz *çözülme ve çürüme, kaos ve karmaşa* alabildiğine yayıldı ve bizler, zulüm ile fesâdın yeryüzünü dolduracağı, bu yeryüzünün üzerindeki herkesi de içine alacağı bir durağa doğru seyrediyoruz. Ta ki Allah, o yeryüzüne, zulüm ve haksızlık ile dolduğu ve şu günümüzde de dolmaya doğru seyrettiği bir zamandan sonra, onu adâlet ve hakkâniyyet ile dolduracak olan kişiyi gönderinceye kadar...

İşte mücâhidler bu şekilde Allah yolunda mücâdele sâhasında bir başlarına kaldı ve savaşlarını kaybedip o karşı duruş hareketlerinde yenilgiye uğradı. Şu da var ki,

bu tesbît/ve bu tavsîf, hiç kimse için: 'Madem ki Ümmet'in ahvâli yenilgiye davetiye çıkarır bir hâl üzeredir, öyleyse cihâd etmenin faydası nedir?', demeye bir mazeret teşkîl etmemelidir.

Bu düşünce, şeytânın bir vesvesesi ve zayıf kişiliklerin bir hasletidir. Bu durumu ise şu iki husûs açıklığa kavuşturmaktadır:

Birincisi şudur: Şu günümüzde cihâd, bir farz-ı ayn'dır, şahsî bir ibâdettir ve her Müslüman ferdin üzerine düşen ise - ister nefsine hoş, isterse de nahoş gelsin/ister gönüllü isterse de gönülsüz olsun- bunu edâ etmektir. Nitekim cihâd, aynen namaz, zekât, oruç ve her ibâdet gibidir. Onu edâ eden kişi sevâbına nâil olur; terk eden ise [Hesâb Gününde] bundan muâheze olunur; ondan yüz çevirdiği/îfâdan geri durduğu için günâhkâr ve onu inkâr etmesi hâlinde ise kâfir olur.

Dahası şu günümüz itibâriyle, kâfirler, mürtedler ve onların aveneleriyle varlığını bulan saldırı hâlindeki/'sâil' düşmana karşı koymak farîzası, daha önce de geçtiği ve İkinci Bölümde delîllerini serdettiğimiz gibi, Tevhîd'den sonra gelen bütün farzların en *müekked*i, en güçlüsüdür.

İkinci husûs şudur: Mücâhidlerin bu farîzayı edâ etmeleri, İslâmî Uyanış kesimi ve onun tabanı, sonra onun liderleri ve âlimleri içinde saklı bulunan salâh noktalarını harekete geçirir. Ondan sonra bu salâh hâli, seyrine başlar; büyük fedâkârlıklar ve kurbânlar, ayrıca çileli bir seyir ve Ümmet'in mutlaka ödemesi gereken ağır bir bedel üzerinden yayılır gider; en nihâyet Ümmet'in kendisine ulaşır. Böylece Ümmet kendi adımlarını doğrultur; doğru bir çizgi üzerinde yürümeye başlar ve bu da onu Allah'ın nusretine nâil olmaya ehil bir hâle getirir.

Öyle zannediyorum ki, Ümmete nusretini yâr ve ona bir kurtuluş yolu nasîb etmesi, Dîni'nin sancağının yükselebilmesi ve Rabbinin Şerîatı'nı hâkim kılabilmesi noktasında Rabbimin irâdesi, sadece ve sadece şurada veya burada kendi cânlarını bu Dîn yolunda -Allah onlara ne şekilde ve nerede nasîb ettiyse öylece ve orada- birer kurbân gibi sunanlardan olup da izzet ve şerefin zirvelerine doğru yücelmiş ve şehâdet mertebelerine yükselmiş birtakım istişhâdîlerin ve direniş erlerinin fedâkârlıkları dolayısıyla tecellî edecek değildir; eğer Rabbim dilerse o başka..!

Muhakkak ki o erler, âcil[en gelip dâr-ı dünyada görülen], şahsî ve zâtî bir nusret ile zefere nâil olmakta ve yolu Ümmet'in nusreti için hazırlamaktadır. Tabîî ki Ümmet [o nusrete lâyık hâle gelmek için bizzât] harekete geçerse! Bu da peyderpey birikecek ve epeyce bir zaman alacak uzun soluklu bir çalışmanın etkisiyle olacaktır ve bu acı dolu seyir yolunu, dînleri ve ümmetleri yolunda kendilerini birer kurbân gibi sunan erlerin işkence altındaki âhlarıyla çevrili olan şehîdlerin katre katre kanları ve yetîmlerle dulların gözyaşları sulayacaktır.

Ne binlerin ne de yüzbinlerin kanıdır sözkonusu ettiğim; bilakis sözkonusu olan bu Ümmet'in içinden çıkacak milyonlarca şehîdin kanıdır. Ta ki kurtuluş yoluna, nusrete ve zafere ehil bir hâle gelebilelim ve Allah'ın vaadine lâyık olabilelim.

Hiç şübhesiz bizim neslimizden olan en güzîde gençler, ellerinden gelen bütün gayreti ortaya koydu. Biz de onlarla birlikte elimizden gelen gayreti ortaya koyduk ki, Hamd Allah'adır ve amellerimizi kabûle karîn kılması Ondan bir niyâzımızdır.

Şu ân itibâriyle hatırlıyorum da Tâlibân döneminde Kâbil'de olduğumuz günlerde, eşim, gözleri yaşlı olarak ve öpüp kendileriyle vedâlaşayım diye dört çocuğumuzu da yanına almış bir hâlde, kaldığımız eve sadece 12 km kadar uzak olan, çatışmalarda atılan bombalar ile kurşun seslerinin bile duyulduğu, hem ikâmet mahallimiz hem de müdâfaa ettiğimiz şehrimiz olan Kâbil yakınlarındaki devingen savaş hattına gitmeden önce beni uğurlamak üzere kapıya geldiğinde ona kaç kez şunu söylemişimdir:

Ağlayıp da gözyaşı dökmen bana ağır geliyor... şu körpelerin gözündeki hayret arzeden bakışlar da yüreğimi parçalıyor. Fakat ben hâlime râzıyım ve vicdânen de müsterihim. Zîrâ şunu biliyorum ki, benim şu çıkışım ve benim emsâllerimin bu kabîl çıkışları, hem senin hem de senin emsâlin kimselerin gözyaşlarını azaltacağı gibi müstakbel zamanların -gözyaşı dökecek- milyonlarca kadınının gözyaşlarının azalmasına vesîle olacaktır. Şu oğullarımın gözündeki hasret arzeden bakışlar da milyonlarca Müslüman evlâdının yetîmlik acısı çekmekten ve sürgünlere mahkûmiyyet çilesinden kurtuluşunu getirecektir inşâallah. Bil ki bizler, Ümmet adına onun acılarının yükünü, belki kendisi için biraz daha hafîfler diye omuzlamış kimseleriz.

...ve.. eğitim, hazırlık ve rıbâtla ilgili çalışmalarımı devâm ettireyim diye kaç kez sabah ezânından önce yataktan fırladığımı hatırlıyorum. O hâllerde eşim elbisemin yenine yapışır: Bekle, biraz daha sabret, vakit henüz çok erken, derdi. Ben de şöyle cevâblardım onu: Eğer düşmanlarımızın uyuyor olduğunu ve bize fırsat tanıyacaklarını bilsem ben de beklerdim. Ama onlar bize karşı savaşta habire hareket hâlindeler; biz de onlardan geri kalacak değiliz ya..! Bu konudaki örneğimiz ise Allah'ın kendisine şöyle buyurduğu Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem'dir:

وَإِذْ غَدَوْتَ مِنْ أَهْلِكَ تُبَوِّئُ ٱلْمُؤْمِنِينَ مَقَٰعِدَ لِلْقِتَالِۗ وَٱللَّهُ سَمِيعٌ عَلِيمٌ ﴿١٢١﴾ ﴿سورة آل عمران﴾

«Hani sen müminleri savaş mevzilerine yerleştirmek için, sabah erken âilenden ayrılmıştın. Allah, hakkıyla işitendir, hakkıyla bilendir.» (3/Âl-i İmrân, 121)

Allah riyâyı kahretsin demekle birlikte böbürlenmekten de Allah'a sığınırım. Pek değerli olan pek çok hâtıra arasından bunları burada zikretmemin yegâne sebebi ise kendilerini ahvâlimizden haberdar etmek sûretiyle Müslümanları gayrete getirmek ve onları bu yola teşvîk etmektir; zîra o ahvâl, benzerlerini bizden önceki seleflerimizin tarihleri içinde okuduğumuz, bizleri de gayrete getiren ve sonra -Allah'a hamdolsun- bizzât yaşadığımız hârika hâllerdi. O yüzden bunları burada, görüp de duymamış olanlar için kısaca tahkiye etmek istedim. Olur ki onlar da gayrete gelirler.

Yoksa ben, öyle mücâhidler tanıdım ki, onların ahvâli ve gayreti karşısında ben nere.. mücâhid olmak nere.. [olmadığı bir şeyi söyleyerek] bühtân ile haddi aşan ise kuşkusuz hüsrâna uğrar. Bu konuda bütün diyebileceğim, ancak ve ancak Mücâhid

Sultân Nûreddîn Zengî (eş-Şâmî/el-Halebî)'nin dediği olabilir ki kendisi, çevresindeki kişilerin Haçlılara karşı cihâd yolunda birer birer şehîd olarak [dâr-ı dünyadan] irtihâl ettiğini gördüğü zaman bu hâl karşısında hasretle iç çekip: **"Eğer Allah, beni [Kendi katına] almakta bir hâcet[/hayır] görseydi beni de elbet [Kendi katına] alırdı. Ameller ise ancak niyyetlere göredir"** der. Hakîkaten bu sözün benim hâlime ne kadar uygun düştüğünü bilemezsiniz. Nitekim tanıdığım kimselerin ve cihâd için eğitip hazırladığım, savaş mevzilerinde konuşlandırdığım veya o mevzilerde onlarla birlikte yer aldığım kişilerin ekseriyyeti irtihâl edip gitti!

Ammâ velâkin ben, bir muharririm ve boynumda bir emânet var. Eğer o ihlâslı mücâhidlerden edîb ve muharrir olarak tanıdığım kişiler, kendi hâllerini kaleme almış olsalardı hiç kuşkusuz yüreği olanların ve/ya [öğüt almak kasdıyla] bir şâhid olarak kulak verecek olanların akıllarını başlarından alırlardı. Binâenaleyh bu makâm, [bir] övünme makâmı değildir. Bilakis ne övünmesi/hangi övünme?! Acaba bu Ümmetten olan bir erin, Müslümanların sabileri ile kadınlarının kendilerini Filistîn'de Yahûdîler, Çeçenistan'da Ruslar arasında patlatmak üzere yola koyulduğu böyle bir zamanda başını iftihârla kaldıracak bir hâli var mıdır?! *Ne diyeyim*.. korkakların gözüne uyku girmesin; yerli yerlerine çakılıp yataklarına gömülenler ise herhangi bir yatakta râhat yüzü görmesin! Hâinlere gelince, Allah onların *yediklerini ve içtiklerini burunlarından getirsin*; evlâdlarından da kendilerine bir hayır nasîb etmesin..!

Evet.. **İbrâhîm,** günlerin birinde, bir gece vakti, gizlendiği yerden dışarı çıkar ve gizli bir şekilde Kûfe sokaklarında dolaşmaya başlar. Nitekim kendisi ve aynı şekilde en-Nefsu'z-Zekiyye lakablı Muhammed adlı kardeşi, -ki her ikisi de, Allah onlardan râzı olsun, Ehl-i Beyt'in değerli İmâmlarındandır- Ebû Cafer el-Mansûr'a karşı kıyâm ve Medîne ile Kûfe'de onun zâlim vâlilerine karşı mücâdele eden, bilahare Ebû Cafer'in vâlilerine ve câsûslarına yakalanmamak amacıyla gözlerden uzak bir şekilde gizlenen kimselerdir...

İşte İbrâhîm, dolaşmaya çıktığı o gece vakti mezbeleliği karıştıran ve oradan ölü bir kuşu çıkarıp alan bir kadın görür. Ona o kuşu ne yapacağını sorar. Kadın ona, o kuşla yanındaki bazı yetîm çocukları doyuracağını söyler. Bunun üzerine o kadına: Biliyorsun ki o bir leş ve yenmesi harâm, der. Kadın ise cevâben ona: [İçinde bulunduğumuz zarûret hâlinden dolayı artık] Bizim için helâl oldu, der. Bu manzara karşısında İbrâhîm -radıyallahu anh- ağlar ve o kadına şöyle der: **Şübhesiz ki senin gibiler yarın beni [kıyâm yolunda] boynum vurulmak üzere dışarı çıkaracaklar!**

Vukû bulan da bu olur. [Ayrıca onun] çıkışı/veya kıyâmı da soruna bir çözüm getirmeye kâfî gelmez! Allah rahmet etsin çıkar ve şehîd edilir.

İşte bu gibi örnekler ve hattâ çok daha fecî olanları, boyunlarımız vurulsun diye, kadınlarımızın derya misâli gözyaşları, çocuklarımızdan uzak kalmak hasreti bizleri alev alev yaksın diye bizi [bu cihâd yoluna] çıkaran şeyin ta kendisiydi. Onlara diyebileceğimiz ise ancak Allah Teâlâ'nın şu kavlidir:

إِنَّ وَلِـِّۧيَ ٱللَّهُ ٱلَّذِي نَزَّلَ ٱلۡكِتَٰبَۖ وَهُوَ يَتَوَلَّى ٱلصَّٰلِحِينَ ١٩٦ ﴿سورة الأعراف﴾

«Şübhesiz ki benim velim [ve hasbim], Kitâbı indiren Allah'tır ve O [hep] sâlihlere velilik eder.» (7/el-A'râf, 196)

Allah'ın şu kavliyle de amel ederek [ve onu da unutmayarak]:

وَلۡيَخۡشَ ٱلَّذِينَ لَوۡ تَرَكُواْ مِنۡ خَلۡفِهِمۡ ذُرِّيَّةً ضِعَٰفًا خَافُواْ عَلَيۡهِمۡ فَلۡيَتَّقُواْ ٱللَّهَ وَلۡيَقُولُواْ قَوۡلًا سَدِيدًا ٩ ﴿سورة النساء﴾

«Kendi arkalarında, haklarında endişe duyacakları 'zayıf bir zürriyyet'/'zayıf ve çaresiz çocuklar' bırakmaları hâlinde korku/ve endişeye kapılacak olanlar, [yetîmler hakkında da] Allah'tan korksunlar ve dosdoğru bir [şekilde] söz söylesinler.» (4/en-Nisâ, 9)

İnsânlar bize, âilelerimizi kime bırakacağımız sorusunu sorduğu zaman, onlara diyecek, yukarıda yer verdiğimden daha sedîd bir söz bulamıyorum!

Ama acaba bizim gayretlerimiz ve emsâllerimizin gayretleri, *sorunu*, bilakis küfür ve mezâlim nâmına biriken *sorunları* çözmeye kâfî geldi mi?! Hayır.. Kâfî gelmedi.. Emsâllerimizin gayretleri de kâfî gelmedi.. Kâfî de değildir. Vallahu a'lem.

//..

Muhakkak ki bizim şu neslimiz ve onlardan sonra gelecek olan nesl-i âti, geçip giden yüzlerce yıl ve bilhassa şu son yüzyıl boyunca her alanda habire biriken, en sonunda bizleri şu zamanlarda, ne Allah'ın, ne Resûlü'nün ve ne de müminlerin râzı geleceği şu kara ahvâle eriştiren fesâd çizgisinin, yerli yerine çakılmışlığın ve sapmışlığın bir getirisi olan devâsa faturaların bedelini ödeyecektir.

Sözümona ıslâh davetcilerinden ve yerli yerine çakılı, evhâm ehli, sözde âlimlerden olan birtakım kimseler, onların o küresel kelâm kampanyalarının düşman saldırısını bastırmak noktasında sorunu çözeceğini, kezâlik cihâd olmadan ve bu uğurda kurbânlar verilmeden de Ümmet'in ayağa kalkabileceğini her ne kadar düşünseler, her ne kadar böyle bir zanna kapılsalar veya bunu iddiâ etseler de bilinmelidir ki onlar bir yanılgı içindedir. Zîrâ onlar, [sözkonusu bu hâlleriyle her şeyden önce] Allah'ın Kitâbında ve Resûlünün Sünnetinde vârid olan delîllerin ve tarihin derslerinin gereğinin/iktizâsının dışına çıkan, bunu terk ettikten sonra gidip düşünce labirentleri ve sapkın felsefeler içinde çözüm aramaya koyulan/koyulmuş olan kimselerdir!!

Daha tuhaf olansa bunların, Allah'ın dînine yardımı, gidip de Allah'a şirk koşulan ve Onun gazabına sebeb olan alanlarda aramaya koyulmuş olmasıdır! Sultânların yönetim birimleri içinde! İşgâlci istîlâcı kâfirlerin kurduğu hükûmetler içinde! Üstelik onların düşüncelerini ve onların çağrılarını/ideolojilerini taşıyarak! Başta da sonda da emir Allah'ındır.

Allah, emir buyurduğu şeyde mutlak(a) Gâlib olandır. Ama münâfıklar, bilmez-anlamazlar.

....//

İşte yukarıda yer verdiğimiz üç hâricî sebebin hepsi; – düşmanların devasa gücü ve azgın saldırısı; – ekseriyyet itibâriyle âlimlerle davetcilerin ve seçkinlerinin fesâda uğramış ahvâli; ve – çoğu kısmıyla Müslüman halkların bedbaht ahvâli, böylece bir araya geldi ve böylece nusret ile kurtuluş yoluna nâil olmanın önünde temel bir engel ve cihâdîlerin -kendi plan-programlarını uygulama ve hedeflerini gerçekleştirme konusunda- zafere ulaşamaması noktasında ana sebeblerden birini teşkîl etti.

Hiç şübhesiz o mübârek zümre, arkadan vuruldu/yardımsız bırakıldı/hizlâna uğratıldı; böylece kuşatıldı ve geçip giden o savaşlarda ve çatışmalarda kayba uğradı. Allah'ın vaadinde ise -inşâallah- gelecek günlerimiz için/de bir umut vardır.

Ama; acaba cihâdîler sıfatını/vasfını taşıyanlar olarak bizim, ardarda yaşanan o kayıbları, yenilgileri ve başarısızlıkları, sadece ve sadece yukarda sözkonusu edilen o hâricî sebeblerin üzerine atma/veya oraya bağlama hakkımız var mıdır..?! Kellâ..!! Orada bir yerde bizzât Cihâdî Akım'a mahsûs dâhilî sebebler de duruyor. Kusûr ve kendisine ârız olan hâl dolayısıyla varlık gösteren birtakım [dâhilî] sebebler ki bunlar da husûle gelen o netîceler üzerinde temel bir rol oynadı. İşte bu fasılda ele alacağımız konu budur inşâallah.

Cihâdî Akım'ın içindeki başarısızlıkla alâkalı dâhilî sebebleri ve eksik yönleri ele alma konusuna dalmadan önce, geçip giden o dolu dolu yıllar, bu yıllar içinde varlık gösteren başarılı uygulamalar ve fedâkârlıklar üzerinden o Akım'ın olumlu yönlerini ve başarılarını ele almamız daha uygun düşer [kanâatindeyiz].

Cihâdî Akım'ın Geçen Kırk Yıl Zarfındaki Olumlu Hasâdı ve Başarılı Uygulamaları

Kırk yıllık bir süre boyunca Arab ve İslâm âleminin çeşitli bölgelerindeki çeşitli cemâatler, örgütlenmeler ve ferdler eliyle ortaya konulan çabaların, fedâkârlıkların ve verimlerin birikmesi sonucunda Cihâdîler, her ne kadar kendileri için belirlemiş oldukları nihâî hedeflere ulaşma noktasında -daha önce de arzettiğimiz gibi- başarısızlığa uğramış olsalar bile yine de [birtakım] büyük başarıların altına imzâ koydular; onların şanlı defterlerinde kayda geçen pek çok zafere ulaştılar. Sözkonusu bu başarılı uygulamaları, aşağıda yer alan üç alan ekseninde tasnîf etmek mümkündür:

1- Fikrî ve Yöntem Eksenli Başarılar:

Cihâdîler, kendi âlimleri, liderleri ve mütefekkirleri üzerinden, yine kendi edebî ve basın-yayın yollu gayretlerinin mecmûu üzerinden Cihâdî Akım'ı, çağdaş dönem İslâmî Uyanış içinde temel ve mütemeyyiz bir okul olarak öne çıkarmayı başardılar.

Kezâ onun yöntem eksenli yönlerini, kitâblar, çeşitli yayınlar ve dersler/konferanslar üzerinden belirgin kılma imkânına ulaştıkları gibi sözkonusu o âlimlerin, mütefekkirlerin ve liderlerin mürekkebiyle, onların ardısıra o nûrlu yolda yürüyecek kimseler için [gerekli] yol işâretlerini resmedip ortaya koyma imkânına da ulaştılar. Ayrıca muhtelif sâhalarda cânlarını Allah yolunda veren binlerce şehîdin[in] kanı da o fikriyyata ve o yönteme ayrı bir hayât verdi ve o şehîdler bunu, Cihâdî Akım için, onların yolu üzere Allah'ın rızâsına doğru yol alma azmi taşıyan kimselerin, kendilerine ilhâm kaynağı edineceği birer numûne ve bir önderlik kıldı.

2- Davet ve Cumhûr Eksenli Başarılar:

Her şeyden önce Allah'ın lütfuyla, sonra sözkonusu o girişimlerin sunduğu katkı ile ve Allah yolunda şehâdet ve sabır ehli kimselerin bu yolda sunduklarıyla, ayrıca Cihâdîlerin çeşitli seviyelerdeki fikrî [ve edebî] mîrâsının, basın-yayın yollu ve davet eksenli çalışmalarının etkisiyle ve geçip giden o kırk yıllık süre(ç) içinde, Cihâdîlerin, genel anlamda Ümmet özel anlamda ise çağdaş dönem İslâmî Uyanış çizgisi içinde mütemeyyiz bir cumhûru oluştu. Yine onların ortaya koyduğu verimler, bu Ümmet'in toplulukları içinde inâbet ile Rablerinin yoluna dönmeye sebkat eden herkes için bir örnek ve bir numûne-i imtisâl oldu.

3- Askerî Başarılar:

Bu husûs ise Cihâdîlerin başarıları arasından öne çıkan ve dikkat çeken yöndür. Hiç kuşkusuz ister Cihâdî Akım içindeki cihâdîlerden, isterse de yerli ve/ya yabancı, Allah'ın düşmanlarına karşı cihâd eden Cihâdî Olgu'nun muhtelif bileşenleri içindeki Mücâhidlerden olsun şu zamanlarda, ferd ve/ya cemâat eksenli çeşitli seviyelerde Allah yolunda mücâhid kişiler, kendi kanlarıyla ve Allah yolunda sürgünlere mahkûm edilmişlerinin ve esîrlerinin çektiği sıkıntılarla askerî alanda kaydadeğer başarıların altına imzâ koymayı başardılar.

Nitekim bunlarla ilgili -Suriye'de, Cezâyir'de ve Tacikistan'da yaşanan örneklerde olduğu (/ve bunları daha önce de arzettiğimiz) gibi- bazı girişimler(i)/tecrübeler(iyle), devâmlı ve uzun soluklu bazı kalkışmalara, aynı şekilde nitelikli karşı duruşlara bir örnek teşkîl etti(ler); kezâ küfrün başlarından ve düşmanların dayandığı temel ayaklardan olan belli başlı bazı kesimleri ortadan kaldırma imkânına eriştiler.

Yine Mücâhidler, Allah'ın düşmanı tâğûtlardan pek çok kişiyi yok etme imkânına ulaştı ki bunlar arasında başkanlar, bakanlar, tâğûtların büyük veya küçük aveneleri bulunmaktaydı. Allah'ın erleri olan Mücâhidler, pek çok ülkede, düşmanların saldırı ölçeğine, ona denk gelecek bir ölçekte karşılık vermeye de muvaffak oldular.

Aynı şekilde Cihâdîler de Müslümanları hedef alan çağdaş dönem Haçlı saldırısına karşı koymak noktasında ve pek çok ülkedeki davâ dolayımında çok önemli bir rol oynamayı başardılar. Bunların en önemlilerinden biri, Filipin'den Endonezya'ya,

Keşmîr'den Eritre'ye, Somali'den ve -şimdilerde [2004]- Irâk'a varıncaya kadar hâricî /ecnebî düşmanlar karşısında açık çatışma sâhalarının tamâmında cihâd nâmına deruhde ettikleri vazîfeydi. Bunların da en bârizlerinden ve en önemlilerinden biri ise Cihâdîlerin, Çeçen topraklarında, ateist Ruslara karşı yürütülen cihâda sundukları muzaffer katkılardı ki bu savaş hâlâ [!?] devâm etmektedir. Bosna'da, çeşitli küresel Haçlı güçler tarafından desteklenen Sırp ve Hırvat Haçlılar karşısında ortaya koydukları üstün fedâkârlıklar da aynen böyleydi ki o topraklarda Müslümanlara yönelik soykırım plan-programını bastırmaya ve buna bir son vermeye muvaffak oldular.

Ama onların en büyük başarısı, Afganistan sâhasındaki cihâda katılmakla ortaya koyduklarıydı. Nitekim öncelikle uşak bir kanlı komünist rejimini ve onun ardından süper güç Sovyetler Birliği devletini devirmeye, bu devletin damarlarını paramparça etmeye, bayrağını gönderden indirmeye ve onu *bir zamanlar gözler önünde mamûr bir ülke iken bir harâbeye çevirme*ye muvaffak oldular. Ayrıca o[nların o] gayretler[i], bütün bastırma operasyonlarına ve bütün engelleme çabalarına rağmen yeniden/ve yeni bir Dârü'l-İslâm'ın tohumlarının velâdetine kaynaklık teşkîl etti. Afganistan İslâm Emîrliği'nin kurulmasına ve orada bir Emîrü'l-Müminîn'in tayîn edilmesine vesîle oldu. İslâm Emîrliği ve aynı şekilde onun Emîri, Yeni Dünya Düzeni'ne rağmen/ ve bu hâli, onun/o dünya düzeninin gözlerinin içine sokarcasına 6 yıl boyunca hem İslâm Şerîatıyla hükmetmenin hem de müminlerin kendisine sığınabileceği, hayâtlarını Rablerinin emîrleri ve dînlerinin ölçüleri doğrultusunda yaşayabilecekleri korunaklı bir kalenin numûnesi oldu. Beri tarafta Mücâhidlerin, adına -sözümona- "Amerikan yüzyılı" denilen yirmibirinci yüzyılı kendisiyle açtıkları ve bu çatışmayı bizzât onun atan kalbinin tâm merkezine taşıdıkları eşsiz numûne de ayrı bir başarıydı.

Yine Afgan Arablar'dan olan yiğit mücâhidlerin, Afganistan'da yaşanan çatışmalarda, kezâ büyük güçler ve onların bütün dünya ölçeğindeki kuyrukları karşısında ve adına teröre karşı küresel savaş dedikleri savaşla ilgili açık çatışma sâhalarında ortaya koydukları kahramanca direniş numûneleri de aynen böyleydi.

İşte Mücâhidler..! O günü takîb eden şu günümüzde de hem Haçlılara hem de onların avenelerine karşı pek çok çatışma sâhasında ve pek çok alanda seyirlerini devâm ettiriyor. İşte Irâk'taki cihâd sâhası..! Alev alev bir hâlde ve umut parıltıları pek çok yerden gelmekte.. ve hiç kuşkusuz yarınlar, bekleyeni için yakındır!

Cihâdî verimler ve askerî muvaffakiyyetler, Allah'ın, bu Ümmet hakkında, zafere, hâkimiyyete ve bu Dîn'in sancaklarının yükseleceğine dâir vaadi tahakkuk edinceye kadar sürecektir inşâallahuteâlâ.

Hiç şübhesiz kırk yılı aşkın bir süre boyunca varlık gösteren karşı koyuşlarla dolu o uzun seyir, binlerce çatışmayı ve karşı duruşu içine aldı ve bütün bu süreç içinde o kahramanlar, dâhildeki ve hâricdeki Allah düşmanları karşısında, Müslümanların genelinin yaşadığı inhitât dönemine/bu hâle rağmen yine de Resûlullah sallallahu aleyhi ve selem'in mucizesinin ve Onun, Onun Ümmeti içinden bir zümrenin/veya bir tâifenin, hak üzere sabîtkadem olacağına, ne onları yardımsız bırakanların ne de

onlara muhâlefet edenlerin kendilerine bir zarar verebileceğine, Allah'ın emri gelinceye kadar onların bu hâl üzere olacağına dâir haberinin, süregelen bir mucize ve hâlâ daha gerçekleşmekte olduğunu, bu Ümmet'in tarihindeki en kara dönemlerde bile ona hâs erlerin bulunduğunu isbât ettiler...

...Eğer Cihâdîler, kendî mîrâslarının kadrini ve kendi tarihlerinin ve tecrübelerinin kıymetini hakkıyla bilseler ve aralarındaki kudret sâhibleri ciddî bir şekilde kolları sıvayıp o şanlı mîrâsı yazma işine girişse, hiç şübhesiz geriye, bu Ümmet için, çok şanlı ve o tecrübelerin tarihiyle, bunlarla ilgili derslerle ve ibretlerle, pek kutlu kahramanların hikâyeleriyle, Rabbânî şehîdlerin ve sabır ehli mücâhidlerin numûneleriyle dolu bir mîrâs bırakmış olurlar/dı. Ama, maalesef günler, o sayfaların çoğunu dürüp kapattı ve o şanlı hikâyelerle o emsâlsiz numûnelerin pek çoğu, akıp geçen zaman içinde silineyazdı. Allah [bu hâllerin] sâhiblerine/kahramanlarına [gani gani] rahmet etsin; ecirlerini ecr-i cezîl kılsın. Onlar hakkında diyebileceğimiz ise ancak Hz. Ömer radıyallahu anh'ın dediği olabilir. Nitekim kendisi, fetihlerde şehîd olan kimseleri sorduğunda ve oradakiler bilip-tanıdıklarının kıssalarını kendisine anlattığında, sonra ona, diğer bazılarının ise hiç kimse tarafından bilinip-tanınmadığını söylediklerinde Hz. Ömer radıyallahu anh, 'Allah Teâlâ onları bildikten sonra insânlar onları bilmiş ya da bilmemiş onlar için ne gam!' der.

4- Siyâsî Başarılar:

Cihâdîler tarafından ortaya konulan ve câhiliyye düzenlerini yıkıp onların enkâzı üzerinde İslâm nizâmını kurmak olan nihâî hedef, bu hedef doğrultusunda çalışan kimselerin bütünü düzeyinde ve bütün sâhalarda gerçekleşme imkânına ulaşmamış olsa bile yine de Cihâdîler, bu hedefin yolu üzerinde ve o seyirlerin yanıbaşında pek çok siyâsî başarıya imza attı. Bunların en önemli bazıları ise aşağıdaki gibidir:

● Câhiliyye yönetim düzenlerinin plan-programlarını tehdîd etmek ve onların hem butlânını ortaya çıkarmak hem de üzerindeki meşrûiyyeti çekip almak...

● O düzenlerden bu gibi işlere kalkışanların, Yahûdîler ve Batı ile uyum-uyuşma [diyalog/barış/uzlaşı/normalizasyon gibi] plan-programlarını, bilhassa batılılaştırma ve İslâm'ı Haçlı versiyonuyla/yine onların yolu-yöntemi üzere yaymaya kalkışmakla alâkalı plan-programları[nı] fâşetmek...

● Kezâ Cihâdîler, Çağdaş Dönem İslâmî Uyanış çevreleri içindeki yöntem, pratik ve basın-yayın eksenli sapmalara karşı durmak noktasında da başarıya ulaştı.

● Yine Cihâdîler, Allah'ın lütfuyla, işgâlci-istîlâcı güçlere, Ümmet'in, içinde bulunduğu çöküş hâline rağmen kolay bir lokma olmadığını isbât etme başarısına da erdi.

Siyâsî başarılardan diğer birinin ise netîceleri, zaman içinde, Allah Teâlâ'nın bir takdîri olarak ve Onun kaderine muvâfık bir şekilde en büyük başarıyı gerçekleştirmeye ehil birilerinin ortaya çıkması ve bunların, yıkılan Dârü'l-İslâm'ın tohumlarının tekrâr ikâme ve onun müdâfaa edilmesi ve Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem'in

müjde buyurduğu mevûd Râşid Hilâfet kuruluncaya kadar o Dârü'l-İslâm'ın emsâllerinin alanını genişletmesi nasîb ve müyesser olursa görülecektir. O Râşid Hilâfet ise hiç şübhesiz zamanı geldiğinde kurulacaktır. Kuruluşu da hiç şübhesiz cihâd yoluyla olacaktır. Yoksa ne diyalog yoluyla, ne elektronik forumlar üzerinden ve ne de parlamento kavgalarıyla değil!

Hiç kuşkusuz ciddiyyet, abesten, hak ise dalâletten tevellüd etmez. Aynı şekilde fazîlet, rezâlet yolu üzerinden gelmez. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem'in buyruğu ise en doğru olandır:

«Ben [Kıyâmet öncesinde], yalnızca Allah'a kulluk edilinceye kadar [cihâd etmek üzere elimde] kılıçla [peygamber olarak] gönderildim. Rızkım mızrağımın gölgesi altında kılındı. Zillet ve horluk ise benim emrime muhâlefet eden üzerine yazıldı. Her kim de bir kavme benzer [/kendini onlara benzetir] ise o da onlardandır.»

Hatalar, Açıklar ve Cihâdî Akım'ın Kırk Yıllık Süreç İçindeki Olumsuz Hasâdı

Olur-ya birileri sorabilir ve diyebilir ki, madem Cihâdî Akım'ın yukarıdaki maddede geçen tüm o başarıları gerçekleştirme imkânına eriştiğine inanıyorsunuz öyleyse hataları zikretmenin anlamı nedir..?! Buna cevâben diyeceğim şudur ki, "Böyle yapmakla güttüğümüz gâye âfiyet kasdına matûftur." el-Mütenebbî'in de dediği gibi:

وَلَمْ أَرَ فِي عُيُوبِ النَّاسِ عَيْباً [=شَيْئاً] -- كَنَقْصِ الْقَادِرِينَ عَلَى التَّمَامِ

İnsânların kusûrları içinde, bir şeyi kâmil bir şekilde ve/ya hakkıyla
îfâ etme imkânları olduğu hâlde onu eksik bırakanların
kusûrundan öte bir kusûr görmedim.[1]

Yine Cihâdîlerin, kendisi uğruna harekete geçtiği, tahakkuku arzu edilen hedefin gerçekleştirilmesine bir adım daha yaklaşabilmek kasdına matûftur. Bu ise -Allah'ın bahşedeceği muvaffakiyyetten sonra- ancak ve ancak, seyri daha iyi bir şekilde düzeltmekle ve [yolu-yöntemi doğrultmaya yönelik] tashîh ve inkişâf ile olur.

Olur-ya [yine] itirâz sâhibi birileri, eksiklikleri ve kusûrları serdetmenin, sırları ve ayıpları fâşetmek demek olacağını, bununsa düşmana yarayabileceğini öne sürerek bir itirâzda bulunabilir. Derim ki, bu açıklar, zâten düşman tarafından bilinen şeylerdir ve maalesef, ama maalesef düşman, bunları, bizzât bu safların evlâdlarından olan kimselerden daha iyi bir şekilde bilmektedir. Oysaki bu safların evlâdlarıdır bunları ıslâh edip düzeltmekle mükellef olanlar.. Dolayısıyla sırları fâşetmekle ilgili bir durum sözkonusu değildir. Özellikle de bunların ekseriyyetinin, geçip giden ve sâhiblerinin de irtihâl edip gittiği birtakım derslerle ilgili olduğu böyle bir hâlde... [Küfür ve dalâlet hâricinde] nahoş görülen her hâl ü kârda hamdin yalnızca Kendisine olduğu Allah'a hamdolsun ki, sulta(n) âlimleri ve hem tâğûtların hem de küresel güç odaklarının

[1] [Bir kılı kırk yarmış kâmil olanlar / Yine demişler ki kemâl nicedir (Erzurumlu Emrah'tan)]

basın-yayın birimleri, bizim adımızı karalamak adına bizlere, ya hakîkati olan veya uydurulup ortalığa salınan yamamadık eksiklik de bırakmadılar..!!

Binâenaleyh **biz bu hataları, düzeltilmesi ve/ya giderilmesi için zikrediyoruz.** Vakti geçmiş ve artık tüketilip de eskimiş olan yol-yöntemleri de değiştirilsin diye dile getiriyoruz. Aynı şekilde çoğu kısmı Cihâdî Akım'a geçici bir şekilde ârız olan hatalı mefhûmları da birileri bunları düzeltsin diye zikrediyoruz. Ayrıca bunları [etrâflıca] bilmek [ve bunların ıslâhı yolunda gerekli adımları atmak], Cihâdî Akım'ın, kadroları ve büyükleri şöyle dursun, en temel unsurlarının bile üzerine düşen bir vazîfedir. Bu ise fısıltıyla veya gizlilikle olacak bir şey değildir.

Hiç kuşkusuz belli bir hedefe matûf olan yapıcı eleştiriler, şuûrlu liderler ile -bilgiye açık ve buna katılım sağlamaya ehil- taban unsurlar arasında belli bir özgürlük, dürüstlük, güvenirlik ve açık sözlülük ortamı içinde deruhde edilmelidir. Zîrâ söz konusu olan bu kişiler, er kişilerdir; adamlığın zirvesinde olan er kişiler! Başların öne eğildiği ve ayakların gerisin geri teptiği bir zamanda mücâdele karârına mâlik olan kişilerdir onlar..! Dolayısıyladır ki onları, tecrübe edilip de başarısızlığı sâbit olmuş, eskimiş ve vakti geçip gitmiş yol-yöntemler veya başarısızlığa, hattâ bazı hâllerde felâketlere götüren hatalı mefhûmlar doğrultusunda aynı yollara sokmak ve onları bu şekilde kurbân etmek hiçbir şekilde câiz değildir.

Nitekim hastalıklar karşısında tedâvî, üç temel aşamadan geçer; Allah'a tevekkül ve âfiyet ile şifâyı Ondan taleb ettikten sonra bu temel aşamaların ilki: Hastalık hâlini kabûl etmek ve tedâvî olma niyyeti taşımaktır.

İkincisi: İşinin ehli, emîn ve mümin bir tabîbe başvurmak; hastalıkları, illetleri ve kusûrları, herhangi bir korku ve utanma hâli olmaksızın ona açmaktır. Hattâ bu hâl, utanmayı gerektirecek avret mahallerinde olsa bile..

Üçüncüsü: Acı da olsa ilâcları, âfiyete ulaşmak için karârlılık, doğruluk ve azimle almaktır.

İşte bu aşamaları, Cihâd yolunda yapılan çalışmanın şifâ bulması davâsıyla ilgili sorumlu ve yetkili kişilerin, tutulmuş olduğu illetlerden kendisini kurtarmak amacıyla teker teker ele alarak uygulaması gerekir. Aynı durum, okul okul ve cemâat cemâat bütün bir İslâmî Uyanış ve bu Uyanışla ilgili bütün sorumlular hakkında da geçerlidir. Bu sağduyu ve bu nesnellik olmadan -Vallahu a'lem- şifâya ulaşılamaz. Çünkü bu, kimseye tarafgîrlik etmeyen kâinat içre cârî kânûnların bir gereğidir.

Acaba ağır ve handiyse bütün bedenini altüst edecek kerteye ulaşmış bir hastalık dolayısıyla çocuklarını alıp şifâ bulması kasdıyla tabîbe götüren ve tabîb kendilerine çocuğun sıkıntısının ne olduğunu sorduğunda çocuğun iyi huylarını bir bir saymaya başlayan(!), tabîb onlara çocuğun sıkıntısı nedir diye sorduğunda bunu söylemeyen veya bir kısmını söyleyen, diğer bir kısmını gizleyen, bunu da sevgi ve şefkat gereği ve/ya hepsi de iyi başkaca bazı gerekçelerle yapan bir ebeveynin o çocuğu o tabîbe götürmesinin faydası nedir?!

Hiç kuşkusuz böyle bir çocuk, eğer Allah'ın rahmeti onu sarıp sarmalamazsa, ölmeye aday bir çocuktur. Zîrâ ona gösterilen sevgi ve şefkat, öldürücü cinstendir. Bir câhilin ve geri kalmış bir kafanın sevgisi ve şefkatidir.

Evet.. ayıbların ve kusûrların, bizzât o safların dışında birileri tarafından ortaya konulması belki rahatsızlık verici olabilir. Hâtta -sâlih olmayan bazı niyyetlerle ortaya konulduğu hissedilirse- red dahi olunabilir. Meselâ diyelim ki tabîb size çocuğunuzun "uyuz" dolayısıyla acı çektiğini söyledi. Bu durumda siz de acı duyar, ama bu teşhîsi gönülden kabûl eder; ondan sonra tabîbden bunun ilâcını sorar ve o ilâcı kullanmaya başlarsınız. Eğer o tabîb âile dostu biriyse mesele daha ehven bir hâl alır. Zîrâ onun hüsn-i niyyetinden ve size karşı samimiyyetinden emîn olduğunuz için daha fazla mutmain olursunuz. Beri tarafta uzak komşunuzun dönüp size, 'senin şu oğlun uyuz olmuş!' demesi sizde aynı etkiyi bırakmaz. Kendinizi böyle bir uyarı karşısında tepki verir bir hâlde bulursunuz. Belki de dönüp ona, 'uyuz sensin!' bile dersiniz. Ya da ne bileyim ona nasîhat etmeye ve söylediği bu şeyi kabûle yanaşmamaya çalışırsınız.

Hâsıl-ı kelâm eksiklikleri ve açıkları ortaya koyma eylemi, her topluluk ve her okul bazında, safların bizzât içinde, dâhilî olarak [ve o safların içinden çıkan birilerince] deruhde edilmesi gereken bir şeydir.

Allah'ın şu fakîr kulu da -Allah'a hamdolsun- bu Cihâdî Akım'ın evlâdlarından olan biridir ve kendisi, ekseriyyeti irtihâl edip giden ve/ya yok edilen bir nesilden geriye kalanların geriye kalanlarındandır. Allah'tan niyâzım, bu geriye kalma hâlinde, yine Allah'ın irâde buyurduğu bir hayrın bulunması, bu hayrın da daha fazla verim ortaya koymaya ve bu emâneti edâ etmeye merbût olmasıdır; yoksa [maazallah] bizleri, Onun Yüce gözünden düştüğümüz için seçip de katına aldıkları arasında kılmamış olması değildir.

Şunu belirteyim ki, çok defa, hem bu Akım'ın, hem bu Akım'a mensûb erlerin ve hem de onun çalışmalarının müdâfiliğini ve savunuculuğunu yaptım ve yapmaya da devâm ettim.. üstelik bütün hamâsetim ve bazen bütün bir şiddetimle.. Bunu da bu mübârek okulun (Cihâdî Akım'ın) düşmanlarından olan hasım kesimlerin saldırıları karşısında yaptım. Yazdığım şeyler, verdiğim dersler ve yaptığım konuşmalar bunun en büyük delîlidir ki, hamd ise Cenâb-ı Rabbu'l-Âlemîn'edir. Ama ben, şu noktada, o makâmda/o sadedde değilim; bilakis bu noktada, daha doğru ve daha sağlıklı bazı yollara ulaşma niyyetiyle içerden gelen/dâhilî bir nasîhat ve kendi okulumuza, kendi çalışmalarımıza ve kendi yol-yöntemimize yönelik yapıcı bir eleştiri sadedindeyim. O da benim inandığım, benim tasavvur ettiğim kadarıyla ki muvaffakiyyeti bahşeden ve doğru yola sevk eden hiç şübhesiz Allah'tır.

İşte -Allah Teâlâ'nın ihsân buyuracağı muvaffakiyyet kadarıyla- bu Eser'in İkinci Cildinde yapmaya ve ortaya koymaya çalışacağım da budur inşâallah.

Nitekim bizler -Cihâdîler maşeri olarak-, İslâmî olmayan diğer çalışma okullarını eleştirdik ve onları reddettik. Onların karşısında red içeren ve düşmanlık arzeden bir

konum benimsedik. Aynı şekilde Cihâdî olan dışındaki çağdaş dönem İslâmî Uyanış okullarının tamâmını eleştirdik. Davet veya ıslâh eksenli, İhvâncı veya Selefî veya sâir okulların tamâmını, tavsiye/nasîhatleşme gâyesiyle ve Uyanış'ın umûmu içinde bir kol olma hakkımız üzerinden tenkîdden geri durmadık. Bunu ise çözüm yolunun Cihâd olduğunu isbât etmek için veyahut garaz içeren saldırı dalgasını savuşturmak kasdıyla yaptık.

Şimdi ise *kendi* amellerimizi, yapıp-ettiklerimizi ve onların netîcelerini gözden geçirmek; kezâ hesâba çekilmeden önce kendi nefislerimizi hesâba çekmek, amellerimiz bizim aleyhimize tartıya vurulmadan önce onları tartıp biçmek; Allah Teâlâ, muhâsebe ve hem kendimizin hem de gayrımızın ahvâlinden ibret almak konusundaki taksîratımız dolayısıyla bizleri hesâba çekmeden önce, aynı şekilde Ümmet ve nesiller, özellikle de bizden sonra gelecek olanlar -geçip giden bir dönemin hataları konusunda kendilerini aydınlatmadığımız ve bedeli dökülen tertemiz kanlarımız olan tecrübelerle ilgili dersleri kendilerine aktarmadığımız için- bizleri hesâba çekmeden önce bizzât kendimizi aynanın önüne koymak sırası bizlere geldi.

Amellerimizi ise mutlaka ihlâs ve doğruluk ölçüsüyle tartıya vurmamız gerekmektedir. İhlâs ise -yâ Rabbi sen yardımını yâr et- herkesin kendi vicdânıyla alâkalı bir husûstur:

بَلِ ٱلْإِنسَٰنُ عَلَىٰ نَفْسِهِۦ بَصِيرَةٌ ﴿١٤﴾ وَلَوْ أَلْقَىٰ مَعَاذِيرَهُۥ ﴿١٥﴾ ﴿سورة القيامة﴾

—«Doğrusu insan (bizzât) kendisine karşı [ne yapıp-ettiğini bilen] bir şâhiddir.» —«[Yapıp-ettiklerine dâir] mazeretlerini [sayıp] ortaya dökse de!» (75/el-Kıyâme, 14-15)

Doğruluğa gelince, o ise Kur'ân'ın ve Sünnet'in ölçüsüdür. Ondan sonra akıl ile mantığın ve yaşanan tecrübelerle derslerin.. Olur ki ve umulur ki Allah Teâlâ bizleri, sevdiği ve râzı geldiği şeylere muvaffak eyler; bunları bizden kabûl buyurur; sonra da bizleri Onun düşmanlarına karşı zafere daha fazla yaklaştırır.

Cihâdî Akım'ın Seyri ve Tecrübeleri Boyunca Görülen Hataların ve Açıkların Çeşitleri Benim Tasavvur Ettiğim Kadarıyla ki Vallahu A'lem

Meselâ tahayyül etsek ve faraza desek ki bir adam, bir yolda, muayyen bir hedef doğrultusunda yürüyor. Yürürken bazen sendelediği bazen de düşüp yeniden ayağa kalktığı oluyor. Ara ara kendi hedefinden saptığı ve ara ara da kendi doğru yolunda seyrettiği görülüyor. Kimi zaman güçten düşüyor, kimi zamansa kuvvet kazanıyor. Ondan sonra ve en nihâyetinde kendi hedefine ulaşamadığı müşâhede ediliyor. İşte böyle bir adamın acziyle ve bed edâ tarzıyla ilgili sebebleri, onun o hâlini izleyerek öğrenmeye yönelmemiz, bizleri şu gibi üç genel sebebden birine götürecektir.

1- Onun düşünme yolu-yönteminde ve seyir çizgisiyle alâkalı tasavvurunda vukû bulan hata **(Düşünce/Tefekkür Kusûru)**...

2- Onun bünyevî yapısında görülen ve doğru bir tarzda seyretmesine engel teşkîl eden hata ve eksik **(Yapı/Bünye Kusûru)**...

3- Seyir yöntemiyle ve [tutulan] yola uygun düşmeyen adımların belirlenmesiyle varlık gösteren hata (**Yol-Yöntem/Üslûb Kusûru)**...

Geçip giden yaklaşık yarım asırlık zaman boyunca Cihâdî faaliyyetler/çalışmalar ve onun Akımı ile ilgili tecrübelerin[/hareketlerin/cemâatlerin/örgütlenmelerin/girişimlerin] çoğu kısmı hakkında vukû bulan da genellikle bu oldu. Ayrıca burada genel bir değerlendirme sadedinde olduğumu, yoksa belli bir cemâatin veya belli bir örgütün veya belli şahısların tecrübesini veyahut belli bir ülkenin tecrübelerini irdeleme sadedinde olmadığımı belirtmek isterim. Bilakis yapmaya çalıştığım şey, birtakım tecrübelerin sâhibi bir okul olmak sıfatıyla Cihâdî Akım'ı *'itibârî bir birlik'* olarak görerek kendisi hakkında bazı değerlendirmelerde bulunmaktır. Bu Akım'ın seyri boyunca varlık gösteren sözkonusu hataların ve eksikliklerin çeşitlerini ise [o Akım'ı] *bir bütün olarak [kabûl etmek sûretiyle]* ortaya koymaya çalışacağım. Dolayısıyla bu durumun belli bir örgütün veya belli bir tecrübenin, o eksikliklerin tamâmını veya bunların bazılarını kendi üzerinde taşıdığı gibi bir anlama gelmeyeceğini uzun uzun açıklamaya gerek olmadığını da kaydetmek isterim. Ama belki bazı tecrübeler, zikretmeye çalışacağım eksikliklerden sadece birini veya üçünü veyahut bunlardan daha fazlasını veya daha azını kendi üzerinde taşımış olabilir.

Olur ki "Cihâdîler"den bazıları, kendilerinin [o eksiklikler, hatalar karşısında tâm bir selâmet ve] tâm bir âfiyet üzre olduğunu ve bu illetlerden hiçbirine tutulmadığını, ama vukû bulan bir şey varsa, onun da ancak bir talihsizlik sonucu vukû bulduğunu düşünebilir veya [bu gibi hâller karşısında] çoğu zaman tekrarladıkları gibi "Allah'ın takdîri ne idiyse o oldu!" ifâdesini tekrâr edebilir.. Onlara diyeceğim şudur ki, öyleyse üzerinde oldukları o tamıtamına âfiyet hâli dolayısıyla Allah'a hamd edip dursunlar ve kendi kendilerine karşı taşıdıkları hüsn-i zannın tadını çıkarıp özgüvenleriyle râhata ersinler..!

Velhâsıl ben, burada, Cihâdî Akım'ın çoğu okulunun içine düştüğü bazı sorunları ve hataları ele alma sadedindeyim. Eğer örnek verme sadedinde olsaydım işe elbet -hiç kimse elemlenmesin diye- herkesten önce kendi nefsimle ve bizzât deruhde ettiğim kendi tecrübelerimle başlardım. Ama dediğim gibi ben faydalı olur ümidiyle genel bir değerlendirme sadedindeyim.

Kaldığımız yere dönecek olursak tekrâr diyeceğim şudur ki, Cihâdî Akım'ın seyri boyunca görülen eksiklikler ve hatalar üç çeşit idi:

1- Yöntem ve düşünme biçimi dolayımında vukû bulan hatalar.

2- Yapı ve yapılanma birimleri dolayımında vukû bulan hatalar.

3- Seyir yöntemi ve çalışma yolu dolayımında vukû bulan hatalar.

Şimdi yaklaşık kırk yıl kadar devâm eden kutlu bir seyir boyunca Cihâdî Akım'ın maşeri içinde faaliyyet gösteren kimselerin düştüğü/işlediği o hataları, elden geldiği

kadarıyla teker teker ele almaya ve biraz tafsîlatlı bir şekilde açıklamaya çalışalım. Allah'tan niyâzım, her birimizin yaptıklarını, en iyi olanlarıyla kabûl buyurmasıdır ve hatalarımızı keremiyle affetmesidir. Hiç şübhesiz haşyet duyulmaya lâyık olan da O'dur, mağfiret buyurmaya ehil olan da O..! Muttaki kullarını koruyacak olan da O'dur, onlara affını yâr edecek olan da O..!

1- Yöntemde ve Düşünme Yolunda Vukû Bulan Hatalar

Bu alan, genel bir çerçevede, eksikliklerin belki de en az oranda görüldüğü en önemli alanlardan biriydi. Bu ise hiç kuşkusuz Allah Teâlâ'nın Mücâhidlere bir lütfu ve şu kavlinin bir bereketiydi:

﴿وَٱلَّذِينَ جَٰهَدُواْ فِينَا لَنَهۡدِيَنَّهُمۡ سُبُلَنَاۚ وَإِنَّ ٱللَّهَ لَمَعَ ٱلۡمُحۡسِنِينَ ٦٩﴾ ﴿سورة العنكبوت﴾

«Bizim uğrumuzda cihâd edenlere gelince, Biz onları mutlaka yollarımıza hidâyet eyleyeceğiz ve şübhesiz ki Allah, elbette muhsinlerle beraberdir.» (29/el-Ankebût, 69)

Cihâdî Akım'ın ve onun muhtelif cemâatlerinin sâhib olduğu yöntem eksenli fikrî esâsların en önemlilerine daha önce değinmiştim.

Ama bazı Cihâdî cemâatlere, örgütlenmelere ve tecrübelere, yöntem eksenli fikrî bazı hatalar ve eksiklikler ârız oldu. O da benim düşünceme göre ki, Vallâhu a'lem... Dâhilî çalışmalara birer ayakbağı olan yöntem eksenli o hataların ve kusûr arzeden yönlerin en önemli bazıları ise aşağıdaki gibidir:

1.1- Aşırı Düşüncelerin Bazı Cihâdîlerin Yöntemlerine Sızması

Daha önce geçtiği ve daha önce de arzettiğim gibi Cihâdî Akım, fikrî anlamda ve genel bir şekilde iki aşamadan geçmiştir:

A- Hareket eksenli fikrî aşama..

B- Selefî Cihâdî fikriyyat aşaması..

İkinci aşamanın, Cihâdî fikriyyat içinde var olan akîdevî ve fıkhî birtakım gedikleri nasıl kapattığını daha önce açıklamaya ve bu gedikleri kapatmakla gelen tekâmülün olumlu yönlerini zikretmeye çalışmıştım. Ama şu noktada dikkat çekmek istediğim husûs şudur ki, sözkonusu o olumlu yönlere, bazı hâllerde büyük bir olumsuzluk da eklendi ve o da birtakım tecrübeler dolayımında bazı cemâatlerin veya ferdlerin kötü uygulamaları üzerinden varlık gösterdi. Bu hâl ise bazı cihâdî kesimlerin, akîdevî, fıkhî ve şer'î siyâsî önerilerinde aşırılık ve şiddet içeren bazı yönlere sapmalarına ve böyle bir tavra doğru kaymalarına sebebiyyet verdi. Kezâ bazı cihâdîlerin yöntemleri ile alâkalı yazılı literatürlerini, birtakım akîdevî genellemeleri ve kâideleri içerir hâle getirdi. Bunlar bazı cihâdîlerin taşıdığı cehâlet, hamâset ve psikolojik baskı hâlleriyle buluşunca da -Cihâdî fikriyyatın, kendisi üzerine kurulduğu ölçüleri aşan- birtakım "tekfîrci" düşünceler için bir dayanak noktası oluşturdu. Burada Cihâdî fikriyyatın tekfîrci düşüncelerle karıştığı gibisinden bir şey söylemiyorum. Asla.. Bilakis söylemeye çalıştığım şu ki, Selefî Cihâdî Akım'ın o gibi bazı adamları veya ona eklemlenen bazı

âlimler ile gözde bazı ilim talebeleri/ilim ehli tarafından ortaya konulan sözkonusu o önermeler/fikirler/görüşler/tezler, ya şiddet ve aşırılık taşıyordu ya da -geç dönem bazı cihâdîlerin bu konuda haddi aşmalarına ve tekfîrde ileri gitmelerine neden olan- genellemeler şeklinde formüle edilmişti.

Aynı şekilde bu önermeler "Tekfîrci Akım"a mensûb olan bazı kişileri, o metinleri, kendilerine bir dayanak edinme ve o metinlerin sâhiblerinin sözlerini de kendi yazılarında birer delîl olarak ileri sürme noktasına taşıdı. Bu ise o tür konularda, "Cihâdî Fikriyyat" ile "Tekfîrci Düşünce" arasındaki çizgiyi daha ince bir hâle getirdi. Ayrıca istihbârat birimleri veya sulta(n) âlimleri veya rejimlerin basın-yayın birimleri gibi hasım kesimlere, bunları Cihâdîleri tekfîrcilikle yaftalama konusunda birer örnek olarak kullanma fırsatı verdi. Bu yol ise -daha önce de açıkladığım gibi- Cihâdîleri vurmak için kullanılan yol-yöntemlerin en başarılı olanlarından biriydi...

...Peki bu nasıl oldu?!

Şübhesiz bu durum, **"Selefî Akîde" ile** çağdaş dönem **Selefî Menhec** ve onun yol-yöntemi birbirine karıştığı zaman vukû buldu. Daha önce arzettiğim gibi Cihâdî Akım'ın çoğu kesimleri seksenlerin sonlarından beri Afgan Arablar'ın Afganistan'daki birinci evreleri döneminde kendileri için bu [Selefî Akîdeye dayanan] yöntemi seçmişlerdi. Seçtikleri bu yöntem ile "**Çağdaş Dönem Selefî Akım'ın Yöntemi"** ve "onun fıkhî anlayışı ve âlimleri ile çağdaş dönem öncülerinin üslûbu" bilhassa Suûdi Arabistanlı ve onların okullarından yetişen âlimlerden, sonra bu okuldan neşet eden ve kökleri çoğu hâllerde Vehhâbî Daveti âlimlerinden olan ikinci ve üçüncü nesillerin mîrâsına dayanan üslûb birbirine karıştığı zaman sözkonusu o hâl yaşandı.

Doğrusu "Geleneksel Selefî Okulu", onun akâidini ve fıkhını incelemek, sonra da bunu, "Çağdaş Dönem Selefîlik"le, onun usûlüyle, fikrî ve akîdevî okullarıyla karşılaştırmak isteyen birinin karşısına çok önemli farklar çıkacaktır.

Nitekim çağdaş dönem selefîliğin ve onun alt kollarının Arab ve İslâm âlemindeki etkileri devâm etti. Ondan sonra [2000 öncesi] son yirmi yılda çeşitli okullar, yollar ve mezhebler[/meşrebler/akımlar] şeklinde kollara ayrıldı ve çeşitliliği, fıkhî mîrâsı ve bu yolun yolcularının görüşleri, pek çok hâllerde birbiriyle zıdlaşan ve çatışan bir boyuta ulaştı. Bütün bunlar ise "Selefî Akım" olarak bilinen olgu kapsamında yaşandı.

Her hâlükârda bu mesele, hassâs, girift ve önemli bir meseledir. Üzerinde enikonu çalışılmalı ve dikkatlice incelenmelidir. Bu da müstakil bir eseri ve özel bir araştırmayı gerektirir ki yeri burası değildir. Burada sadece sözkonusu o Çağdaş Dönem Selefî Akım'ın, Cihâdî fikriyyat ve Cihâdî Akım'ın seyir çizgisi üzerindeki olumlu ve olumsuz etkilerine işârette bulunmak istiyorum.

Olumlu yöne gelince; daha önceki fasıllarda da geçen bu boyutun özeti: Hareket eksenli Cihâdî Akım'ın, seksenlerin başında, onun hareket eksenli fıkhî sorunlarına bir çözüm getirecek olan yitik damarını -daha önce de dediğim gibi- selefî fıkıhta ve selefî akîdede bulmuş olmasıydı.

Olumsuz ve bu paragrafın konusu olan boyuta gelince: [Yukarıda sözü geçen] bu durum, Selefî Akım'dan olup da hareket eksenli Cihâdîlerden olmayan [birtakım] ilmî kadroların, İhvâncı ve Kutubcu fikriyyat üzere yetişen hareket eksenli Cihâdî Akım'a eklemlenmesine neden oldu. Aynı şekilde Afgan Cihâdı döneminde, onun ilk evresi boyunca, ayrıca bunu takîb eden geçici güvenli sığınaklar aşamasında, Cihâdîlerden olup da bunların rahle-i tedrîsinden geçen ilim talebelerinden müteşekkil bir sınıfın yetişmesine neden oldu. Bunlar o selefîlerin yöntemini, ilmî araştırma, fetvâ ve büyük meselelerin altına girme gibi konularda ehliyetsiz bir şekilde benimseyen kimselerdi.

Şu çağda Ümmet'in marûz kaldığı en büyük belâlardan biri, ilimde derinlik sâhibi âlimlerin, cihâddan yüz çevirmeleri, hakkı söyleme vazîfesinden geri durmaları, kezâ Hâkimiyyet, el-Velâ ve'l-Berâ ve bunların günümüz hükûmetleri, toplumları, işgâl ve istîlâ koşullarının vâkıa-i hâli özelinde tatbîki vb.. meselelerden olan Ümmet'in şer'î siyâsî büyük felâketlerine bir çözüm getirme vazîfesini deruhde etmekten kaçınmaları olduğu içindir ki, bu hâl, hem Cihâdî Olgu hem de Cihâdî Akım hakkında, sanki bu Akım, ilimde derinlik sâhibi büyük âlimlerden ve hattâ -nâdir hâller dışında- orta derece olanlardan bile yoksunmuş gibi bir izlenimin oluşmasına kapı araladı.

İşte Cihâdî Akım'ın içine [yukarıda zikri geçen bu kabîl] öldürücü bir olgu böylece sızdı. Bu olgu aslında -sahîh bir akîde ve asîl bir fıkıh üzerine kurulmuş olan- çağdaş dönem Selefî Akım içinde doğmuş olan bir şeydi. İzâfeten bazı felâketlere de sebeb olan birtakım tatbîkî uygulamalar da Cihâdî Akım'ın içine taşınan diğer bir husûstu. Cihâdîlerin zâten -genel bir çerçevede- devrimci/kıyâmcı ve Allah'ın dînini müdâfaa konusunda pür hamâset bir yapı taşıyor olmaları işin tuzu biberi oldu. Böylece hem onların, hem de aralarındaki bazı ilim talebelerinin hamâseti, çağdaş dönem Selefî Akım'ın yolu-yönteminden olan o esâslara eklendi ve yer yer -bazı fıkhî karmaşalarla varlığını bulan- birtakım sert fırtınaların kapısını açtı. Bu da -ister doğru olsun isterse yanlış- genellemeci bir şekilde formüle edilmiş son derece sert ve aşırılık içeren bazı fetvâların ve görüşlerin öne çıkmasına neden oldu. Kezâ Cihâdî Akım'ın câhillerine veya tekfîrcilere bunları kullanma imkânı, ayrıca bunları ölçüsüz bir şekilde sertliğe, aşırılığa ve tekfîrciliğe bir dayanak kılma fırsatı tanıdı. Bu hâl ise Cihâdî fikriyyat ile Tekfîrci düşünce arasındaki -varlığı son derece önemli olan ve böyle kabûl edilen- **engelin**/seddin/çizginin yıkılmasına/silikleşmesine yardımcı oldu.

Binâenaleyh gelecek aşamalarda işbu **engelin**, açık bir şekilde, yeniden belirgin kılınması, Cihâdî Akım içinde yapılması gereken tamîr işlemlerinin hiç kuşkusuz en önemli ve en öncelikli olanlarından biridir ve inşâallah da yapılır.

1.2- Geç Dönem Bazı Cihâdîlerin, "Selefîlik"le İlgili Anlayışları Dolayısıyla Mezhebî Taassub Noktasında Aşırılığa Kaçmaları

Bu sorun ise bir önceki başlıkta geçenin bir alt koludur. Nitekim Cihâdîlerden olan veya yukarıda zikri geçen Selefî Akım mensûbu olup da onların sâhasına [yeni yeni] dâhil olmuş bulunan bazı çevreler ve ferdler bu soruna giriftar olmuştu.

Cihâdî Akım'ın kendisi üzerine kurulduğu asıl/temel, [bu] Ümmet'i, Allah yolunda cihâd için seferber etmek ve bu Ümmet'e karşı saldırıya geçmiş muhtelif düşmanları ondan *def' ve bertaraf etmek*tir. Beri tarafta Mücâhidlerin ve onların ileri gelenlerinin üzerine vâcib olan ise onların akîdelerinin, -ki onlar, ilim ve amel bakımından Tâife-i Mansûre'nin yolu-yöntemi üzere olmak için gayret sarfeden kimselerdir- Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem ile Ashâbı'nın ve onlara en güzel bir şekilde/ihsân ile tâbî olanların üzerinde oldukları akîde olmasıdır. Nitekim onlar bizim selef-i sâlihimizdir ki bizim üzerimize vâcib olan da onların akîdesine ve menheclerine/yöntemlerine tâbi olmaktır. Yine usûl ve yöntemimizin de onların usûlüne ve yöntemlerinin usûlüne müstenid olmasıdır. Doğal olan budur.

Ama mutlaka dikkat çekilmesi gereken, ister cihâdî selefîlerden isterse de gayr-ı cihâdî selefîlerden olsun bu bayrağın ve bu değerli ismin altında hareket edenlerden olup da Selefîlik iddiâsı taşıyan çoğu kesimlerin şu zamanlarda defterden düşürdüğü son derece önemli bir nokta var ki o da şudur: Yüz milyonlarla ifâde edilen sayısıyla birlikte bu Ümmet'in vâkıa-i hâli, Sahâbe'nin ve onların çağını müteâkiben gelen en hayırlı çağların vâkıa-i hâli gibi değildir. Daha ötesi, İslâm tarihinin çoğu dilimlerinin vâkıa-i hâline bile benzememektedir. Ümmetin o vâkıa-i hâlinin Cihâdîler ve Selefîler maşeri olarak bizim ölçülerimizden uzak olması da şimdilik bir kenârda dursun.

Hiç kuşkusuz Hilâfet'in düşüşü sonrasında bize, son derece girift bir vâkıa-i hâl musallat oldu. Arab ve İslâm âleminin yaşadığı batılılaşma, aynı şekilde dâhilî ve hâricî krizlere ilişkin gerçeklik, o vâkıa-i hâli daha bir giriftleştirdi.

Aslen Cihâdîler maşeri olarak bizim, üzerine titrediğimiz asıl husûs ise Ümmeti ve Ümmetin sevâd-ı a'zam cumhûrunu kucaklamak/istiâb etmektir; aynı şekilde onları, saldırı hâlindeki muhtelif hâricî düşmanlara ve bu düşmanların tâğûtî hükûmetlerden müteşekkil kuyruklarına karşı cihâd yolunda seferber etmektir; Ümmeti bu farîzayı edâya yönlendirmektir. Bu Ümmet içinde mütedeyyinliğiyle bilinen kesimlerin ve bu Ümmet'in âlimleri ile İslâmî Uyanış çevrelerinin, yine bütün bir Ümmet düzeyinde bu Uyanış içindeki mütedeyyinlerin ekseriyyetinin ise selefî yöntem üzere olmadıkları malûmdur. Her ne kadar benim yöntemim olsa da ve akîdevî olarak en doğru olanın o olduğuna inansam da vaziyyet bundan ibârettir.

Hâsılı (İslâm Ümmeti'nin bütünü düzeyinde) mütedeyyinlerin ve Ümmet'in âlimlerinin çoğu veya kâhir ekseriyyeti, Selefî fıkhının takîbcilerinden değil, Mezheblerin fıkhına tâbi kimselerden oluşmaktadır. Yine bunların pek çoğu itikâdî noktada Selefî yöntem üzere olmayan ve ekseriyyeti Eşarîlerden oluşan kimselerdir. Bu ise âlimler ve ilim talebesi çevrelerle ilgili durumdur. Mütedeyyin avâm kesimlere gelince, onlar ise bu çevrelerin mukallidi kimselerdir. Ehl-i Sünnet'in bin yılı aşkın bir süre içindeki hâli de budur. Yine malûmdur ki gayr-ı cihâdî çağdaş dönem Selefî Akım sözkonusu bu çevrelerle akîdevî ve fıkhî pek çok tartışmalara dalmıştır; onlarla pek çok sorun yaşamıştır ki bu da onlarca yıl, bilakis asırlar boyunca [faydasız türden kör ve kısır] Bizans Tartışmaları boyutuna ulaşmıştır.

Hiç şübhesiz saldırı hâlindeki düşmanların başımıza musallat, onları savuşturma farîzasının da karşımızda duruyor olması, bizim üzerimize, Müslümanların emîrleri/başları ile, iyisini-kötüsünü, âlimini-câhilini içine alacak bir şekilde onların geneli ile birlikte cihâd etme konusunda Ehl-i Sünnet ve'l-Cemâat'in akîdesi doğrultusunda seyretme zorunluluğunu yüklemektedir. Cihâd yolunda kalblerin ülfet üzere bir araya getirilmesi ve bütün safların birleştirilmesi maslahatı ise hiç kuşkusuz daha öncelikli olan bir şeydir. Çoğu kısmıyla sözkonusu o fıkhî ve akîdevî cedelleri alevlendirmenin getireceği herhangi bir maslahat da yoktur. Özellikle de şimdilerde ve içinde bulunduğumuz böyle bir hâlde... Bu husûs ise -o birtakım kimselerin sözümona üzerinde olduklarını iddiâ ettikleri- Selef-i Sâlih'in yolu-yönteminin en hâlis/en hâs yönlerinden biridir. Bunun örnekleri ise pek çoktur.

Buna rağmen bazı cihâdîler ve onlardan olan -veya onlara ek(lem)lenen- bazı ilim talebelerinin/ilim ehlinin başları, Cihâdî çevreyi, sözkonusu o İslâmî çevrelerle ve mütedeyyin kesimlerle, bir tartışma ortamının içine çektiler. Onların ahvâline kıyâs edilebilecek ve işi yokuşa sürme yollu/ve zor (tacîzî) birtakım şartlar öne sürdüler ve bunlar, o kesimlerle muâmele ve onları cihâda davet etme noktasında gerçek bir engel hâline geldi. Nitekim bu hâl, Cihâdî Akım'ın, *halk tabanlı gücünü* kaybetmesinde büyük bir rol oynadı ve onu seçkinci kıldı. Yine onun pek çok kesimini ve şahsiyyetini ikincil bazı çatışmaların, tartışmaların içine çekti. Onlar bu tartışmalarda el-Velâ ve'l-Berâ kâidelerini pek çok Müslüman üzerinde tatbîk ettiler ve onları tek bir safın veya en azından, saldırı hâlindeki çeşitli düşmanları savuşturmak yolunda tek bir ittifâkın içinde Cihâdî Akım'a kazandırmak veya hiç olmazsa onları tarafsız bir dâirenin içine çekmek yerine onlardan teberri ile uzak durdular.

Ama Cihâdîlerden pek çok kimsenin yüreği, işbu yöntem eksenli çizgi sebebiyle sözünü ettiğimiz o hâle dar geldi. Bunlardan pek çok kişi, Ümmeti, cihâd farîzasını edâ yolunda, daha iyi bir şekilde, bir adım daha ileri götürebilecek olan birtakım irtibâtları ve maslahat noktalarını ifsâd ettiler. Buna sebeb ise yaşanan gerçekliğin ve hem *evleviyyat* hem de *maslahat* ve *mefsedet fıkhı*nın, onların hareket fıkıhlarıyla bir araya getirilmemiş olmasıydı. Nitekim onların hareket fıkhı, nassların ele alınışıyla ilgili pek çok noktada donukluk/durağanlık arzeden ve bunları vâkıa-i hâle mugâyir bir şekilde tatbîke yönelen bir yapıdaydı.

Cihâdîlerin lider kadrolarından ve taban unsurlarından olan bazı kişilerle [bu konu özelinde] pek çok tartışmalara girdiğimi ve muhâverede bulunduğumu hatırlıyorum. Her seferinde onlara bizim, Selefî Cihâdîlerden ve Selef-i Sâlih'in yolu-yöntemi üzere olma hâlimiz ile Müslümanlara karşı şefkat gösterme ve onlarla birlikte cihâd etmeye muhtâc olma hâlimizi mutlaka bir araya getirmemiz gerektiğini; onları, en nihâyetinde tamâmı Ehl-i Sünnet ve'l-Cemâat'in dâiresi içinde olan fıkhî ve akîdevî mezhebler nâmına üzerinde oldukları hâl ne ise o hâlleriyle birlikte bizimle beraber cihâda davet etmek zorunda olduğumuzu vurguladım. Ama ve maalesef pek çok kez gördüğüm şu oluyordu ki bizler bir vâdideyiz, sözkonusu o kardeşlerimiz ise apayrı bir vâdide...

Daha ötesi bu alanlarda bazı ithâmlar, kınamalar ve tuhaf düşünceler dahi işittim ve bazı sıkıntılar yaşadım.

Şeyh Abdullah Azzâm'ın yazdıklarını okuyanlar, onun, bu sorundan ve bu soruna sebeb olanlardan, Afganlarla, hattâ avâm insânlarla bile mezheb konusu ve akîdevî meseleler üzerinden kriz çıkaran o kimselerden çektiği pek çok sıkıntıyı görebilirler.

Bu bağlamda hatırladığım acâib şeylerden biri, sözkonusu o pek, ama pek selefî cihâdîlerden! birinin günün birinde konuşma esnâsında bana şöyle demiş olmasıydı [meâlen]: "Cihâd, mutlaka selefî sancaklı olmalı.. onun liderliği de selefî terkîbli/selefî meşreb kişilerden oluşmalı.. ahkâmı selefî yöntem üzerine oturtulmalı.. her şey de mutlaka bir delîl taşımalı.. Selefî olmayan kimselerin bizimle birlikte cihâd etmesini kabûl etsek dahi o da ihtiyâc bâbından olmalı.. Komuta kademelerinde onlara hiçbir şekilde yer verilmemeli.. Bilakis bizler, onları, cihâd farîzasını edâ etmek yolunda sığırlar gibi gütmeliyiz..!!"

Gerçekten, ama gerçekten anlamaya bir türlü yol bulama(mış)dım; dîn ve akîde yolunda kardeşlerimizle birlikte, eğer onlarla alâkamız sığırvârî bir alâka olacaksa ve onları -bahsi geçen o kesimler eliyle- yedip gütmek, başkaları tarafından tekmelenmek ve toslanmak üzerine kurulu olacaksa, böyle bir hâlde onlarla birlikte nasıl cihâd edeceğiz veya nasıl cihâd edebiliriz..!!

Ayrıca bu olgu, maalesef, dar dâireler [/dar bir çerçeve] içinde varlık gösteren bir olgu değildi. Öyle ki gün oldu cihâdîlerden biri, cihâdî bir proje kapsamında bizimle birlikte çalışmayı reddetti. Zîrâ o projeden sorumlu kişi bendim ve o kişi, benim hakkımda, 'namazda rükû esnâsında ellerini kaldırmayan ve bidat üzere namaz kılan bir adamla nasıl cihâd ederiz(!)' diyerek bizimle çalışmayı reddetmişti. Onlara, bildiği bir delîl gereği namazda ellerini kaldırmayan bir kişinin bidatci olduğunu kim söyledi, işte onu bilemiyorum! Bütün meselenin ise benim, âlimlerden İmâm İbn Abdilberr ve gayrı kimselerin de dediği gibi, herhangi bir belde ehline, üzerinde oldukları mezheb dolayısıyla ve kalbleri ülfet üzre bir araya getirmek kasdıyla mücâmelede bulunmanın cevâzıyla ilgili fetvâlarıyla amel ediyor olmamdan ibâret olması da işin cabasıydı! Velhâsıl Afganlarla birlikte namaz kıldığımızda rükûa giderken ve rükûdan kalkarken ellerimi kaldırmıyordum. Afganların Hanefî oldukları ve çoğunun ise hem mutaassıb hem de [bu meselelerin] câhil[i kimseler] olduğu malûm bir şeydir. Beri tarafta bizler ve onlar, büyük bir mutâbakat ve farz-ı ayn olan bir müdâfaa cihâdının içindeydik. Yine Arab mücâhidlerin, Allah rahmet etsin Şehîd Abdullah Azzâm ve Allah kendisini inâyetiyle korusun [/Allah rahmet etsin] Şeyh Üsâme Bin Ladîn gibi büyük liderleri, böyle yapılmasını istiyor ve mücâhidleri buna teşvîk ediyorlardı. Nitekim bu konuda epeyce bir sıkıntıyla karşılaştılar. Bu örnekler sadece bu maddeyi îzâh içindi, yoksa bu konuyla ilgili örnekler çoktur.

Ehl-i Sünnet'in -meselâ İbn Hacer, en-Nevevî gibi- büyük İmâmlarından olan ve *tevîl* veya bu türden bazı yollara başvurmuş bulunan seçkin İmâmlardan nice nice kişiye, o çevreler içinde kaç kez tarîzde bulunuldu; kaç kez Dört Mezheb'in ve bazı

İmâmlarının, bilhassa İmâm-ı celîl Ebû Hanîfe rahmetullahi aleyh'in ve gayrı kimselerin hürmeti, selefî yönteme ve selefî akîdeye arka çıkmak adına çiğnendi bilemezsiniz. Oysa ben de kendi şahsî itikâdım dolayımında taassuba ve tazyîke sapmaksızın selef'in menheci üzere olan ve bu hâlimle tanınan biriydim. Buna rağmen söz konusu o kardeşlerden pek çok kişiye bizim bu hâlimiz bile dar geliyordu.

Bu sorunların, Selefî Akım'ın sorunlarından olduğu, yoksa Cihâdî Akım'ın sorunlarından olmadığı, ama ona da [şöyle ya da böyle] sirâyet ettiği bilinen bir husûstur. Öyleki Afgan Arablar'ın büyük mücâhidlerinden biri -ki oldukça selefîydi ve eskiden Surûrî [hareketine mensûb olan] biriydi- bana bir keresinde çıkışmıştı. Çünkü İmâm en-Nevevî'yi zikrettikten sonra 'rahimehullah/Allah ona rahmet etsin' demiştim. O ise bana: 'Rahimehullah deme' demişti. Kendisine: Peki ne diyeyim? diye sorduğumda: 'Gaferallahu lehu/Allah onu affetsin, de' demişti ve eklemişti: 'Zîrâ kendisi, Sünnet [yolu] üzere olmayan biridir'!

Yine bir keresinde seminerlerimden birinin akabinde sözkonusu o mücâhidlerden bazıları -ki bunların kimisi de kendi cemâatleri içinde lider konumundaydı- beni kınamışlardı. Çünkü konuşmam esnâsında İmâm Hasen el-Bennâ'yı, aynı şekilde Şeyh Saîd Havvâ'yı ve Şeyh Abdulfettâh Ebû Gudde'yi, "rahimehullah" diyerek anmıştım. Üstelik onlar benim Müslüman Kardeşler hareketinin yöntemine ilişkin eleştirilerimi bilen kimselerdi. 'Bidat ehli kimseler için niçin rahmet okuyorsun?' demişlerdi. Bunun üzerine ben, Ehl-i Sünnet'in görüşü, zâhiren Müslüman olarak ölen kimse için rahmet dilemek doğrultusundadır demiştim. O büyük kardeşlerden biri -Allah onu muhâfaza buyursun- bana, 'İmâm Süfyân [es-Sevrî], bidat üzere ölen kimseye rahmet okunmayacağı görüşündedir!!' diyerek karşılık vermişti. Ben de ona, Allah ona rahmet etsin, onun hâricinde diğer bazı Selef İmâmları ise bunun câiz olduğu görüşü üzeredirler; ayrıca o bidatin ne olduğuna, çeşidine, seviyesine, kezâlik ihsân ehli hatakâr kişinin hâline ilişkin karînelere ve rahmet zikrine ilişkin makâma da bakılmalıdır, demiştim. Demiştim demesine ama, bu gibi konuşmaların getireceği herhangi bir fayda yoktu. Konuşmayı biraz daha devâm ettirmeniz hâlinde onların nazarında bidatciler, hattâ bidat savunucuları arasında kayda geçirileceğiniz muhakkaktı! Ve lillâhi'l-emr.

Nitekim onlardan herhangi biri için konuşmayı basît bir şekilde, 'Tevhîd davetinin gereğini sana teblîğ ettim; ben Allah'a şu ve şununla kulluk eder, şu ve şunu da inkâr ederim' diyerek bitirmesi en olağan şeylerden biriydi.

Sıradan Müslümanlar şöyle dursun bizzât mücâhidlerden olan pek çok kişiyle o kimseler arasında sırf bu yol-yöntem sebebiyle nice nice bağlar kesildi ve nice nice husûmetler yüz gösterdi bilemezsiniz. İşte bu hâl, Selefî Akım'ın olumsuzluklarından etkilenmek sebebiyle Cihâdî menhece ârız olan en büyük illetlerden biriydi.

Daha önce geçen ifâdelerimi tekrâr edip diyorum ki, Cihâdî Akım'ın fikrî anlamda Selefî yol-yöntemden derdiği büyük faydalar sayılamayacak kadar çoktur. Fakat bu derme işlemi olumsuz yan etkilerden kurtulamamıştır; zikrettiğimiz husûslar bunların bir kısmıdır. Hakîkaten tahayyül etmekte güçlük çekiyorum, henüz daha Cihâdîlerle

ve İslâmcılarla anlaşabilme imkânına erişememiş olan o kesimler, nasıl olacak da halkcı olması gereken bir direnişe öncülük edebilecekler. Halkcı kelimesinin çoğulculuk, ihtilâf ve meşrebler başta olmak üzere içerdiği bütün anlamlarıyla berâber..!

1.3- Cihâdî Menhecin Tek Tezliliği ve Şümûllü Olmaması, el-Velâ ve'l-Berâ ve Hâkimiyyet Meseleleriyle Sınırlı Kalması ve Cihâdî Akım İçindeki Edebî Ürünlerin ve Yazılı Literatürün Dar Ufuklu Yapısı

Umûm itibâriyle Çağdaş Dönem İslâmî Uyanış okullarına kıyâsla ve bunların geniş kütübhâneleri/literatürlerine şöyle bir baktığımızda, Cihâdî Akım'ın literatürünün -ki o da bu Akım içinde yöntemler, kitâblar ve edebî ürünler kapsamında yazılanların toplamıdır; hattâ bunlara muhtelif cemâatlere ve örgütlenmelere mahsûs yayınları, süreli çalışmaları veya diğer şeyleri eklesek bile- kemmiyyet olarak küçük hacimli ve keyfiyyet olarak da tek tezli olduğunu görürüz. Nitekim kitâblar sayılı, yayınlar ise sınırlıdır. Ayrıca bu ürünlerin hacmi, ortadaki emeğin ve performansın büyüklüğüyle, fedâkârlıkların ve verilen kurbânların devâsalığıyla, yaşanan tecrübelerin çokluğuyla, bu Akım içinde tarih, dersler, tahlîl, ibretler, cebhelerde yaşanan kıssalar, kişilerin ve şehîdlerin tarihçeleri nâmına yazılması imkân dâhilinde olup da yazılmayan şeylerin hacmiyle örtüşür de değildir. Ne yazık ki ürünler gerçekten de azdır; pek çok hareket nezdinde ise handiyse yok denecek bir mikdârdadır...

Cihâdî Akım tarafından ortaya konulan bu verimlerin içeriğine baktığımız zaman ise bunları, Hâkimiyyet meseleleri, el-Velâ ve'l-Berâ kâidelerinin usûlü ve akâid konuları çerçevesinde tek teze indirgenmiş veya böyle bir tezle sınırlandırılmış bir hâlde buluruz. Nitekim bu verimlerde ibdâ pek azdır. Ekseriyyeti ise aynı şeylerin tekrârıdır. Aynı şekilde çoğu -Allah cümlesine rahmet etsin- İmâm İbn Teymiyye'nin ve Selefî Okul'un bazı imâmlarının fıkhından, ayrıca Vehhâbî Davet Okulu âlimlerinin [ilmî ve fıkhî] mîrâsından yapılan nakillere ve bunların tekrârına dayanmaktadır.

Oysa ki başa gelen felâketler ve yaşanan sorunlar bir hayli çoktur. Şer'î siyâsî ve vâkıa-i hâle ilişkin siyâsî alanlar ise pek geniş olup bu alanlarda yazılması gereken şeylere duyulan ihtiyâc da pek büyüktür. Fıkıhla ve çağdaş dönem cihâd ahkâmıyla ilgili alanlar da böyledir. Aynı şekilde mücâhid kişi için zarûrî olan siyâset, yönetim ve eğitim bilimleri ve de genel kültür gibi bunlara tâbi alanlar; Ümmet'in hâlihâzır ve müstakbel meselelerinin münâkaşası ve yeni yeni ortaya çıkan durumların, Arab ve İslâm âleminin yaşadığı gerçeklik dünyasıyla alâkalı tezlerin ve tartışılan konuların ele alınması gibi husûslar da bunlara eklenmelidir. Ne var ki Cihâdî Akım, genelde, az yazıyor olmasıyla; buna ehil liderleri ve sembol isimlerinin, sâha eksenli çalışmalarla meşgûl olmasıyla temeyyüz eden bir hâl taşır. Yazmaya muktedir olanlarının hâli buydu ve hiç kuşkusuz güvenlik eksenli koğuşturmalar ve belli bir yerde sürekli ikâmete geçit vermeyen koşullar, onların bu alanlarda verim ortaya koyabilmelerinin önünde bir mânia oluşturdu. O yüzden Cihâdî Akım'ın literatürü, ya askerî eğitim ve

çalışma yöntemleriyle ilgili kitâblarla ya da daha önce de işâret ettiğim Hâkimiyyet, el-Velâ ve'l-Berâ meseleleriyle sınırlı kaldı.

1.4- Cihâdî Akım'ın Yöntemleri İçinde Eğitim Maddesinin Zayıflığı

Cihâdî Akım'ın taban unsurlarına yönelik terbiye/eğitim alanı, kendisine eksikliğin ve seviye kaybının -özellikle de doksanlardan sonra- ârız olduğu en büyük alanlardan biri olarak kabûl edilir. Nitekim güvenlik eksenli koğuşturmaların ve saldırıların başladığı tarihlerden itibâren bu kesime mensûb insânları bir korku ve yokluk hâli meşgûl edip durdu. Envâiçeşit zorluklara, sıkıntılara, mâl ve cân kaybına marûz kaldılar. Konup-göçme hâlleri ve geçici sığınaklar/merkezler dönemi, dünyanın dört bucağını içine alacak şekilde onları oradan oraya savurup durdu.

Cihâdîlerin, o mücâdeleler/karşı duruşlar öncesinde ilk kadrolarını takrîben 1965 -1985 arası dönem boyunca, fena sayılmayacak bir eğitim seviyesine ulaştırmayı başaran birinci ve ikinci neslinin aksine sonraki nesil böyle bir eğitimden mahrûm kaldı. O tarihlerden sonraki koşullar, Cihâdîlere, sınırlı bir çerçevede yapılanlar istisnâ tutulmak kaydıyla, geniş kapsamlı eğitim programlarını tatbîk edebilme imkânı tanımadı.Yine dikkat çeken husûslardan biri, Cihâdî Akım'ın eğitim alanındaki dayanak noktasının, kendi hâlihâzır ihtiyâcları/meseleleri doğrultusunda ortaya koydukları çağdaş dönem bir literatüre, bu tür plan-programlara müstenid olmaması, bilakis kadîm eserlere veya Uyanış'ın diğer okullarının -çoğu hâllerde Cihâdî bakış açısıyla bir çelişki arzetmekten hâlî olmayan- bazı kitâblarına dayanıyor olmasıydı.

1985 yılından sonra kamplar, toplanma yerleri ve faaliyyet merkezleri gibi Cihâdî çevreler üzerinde, daha önce de arzettiğim gibi iki boyutlu bir eğitim programı baskın bir şekilde öne çıktı. Bunlar ya askerî konularla ve savaşçı yetiştirmeye yönelik eğitim kurslarıyla sınırlı askerî boyutlu yahut da Hâkimiyyet, el-Velâ ve'l-Berâ, akîde, selefî menhec gibi meselelerle ilgili birtakım konuları içeren bir boyut taşımaktaydı.

Tâlibân'ın gölgesinde [yaşadığımız] Afgan Arablar'ın ikinci evresi boyunca, pek çok kesimi itibâriyle Cihâdîlerin üçüncü neslinin, cehâletle ve eğitim eksikliği/veya terbiyevî yoksunlukla öne çıkmaya başladığı husûsu dikkatimi çekmişti. Kuşkusuz Cihâdîlerin pek çoğu 1996-2001 yılları arası bu aşamada, öyle bir eğitim karşısında zâhidâne bir tavır takınmıştı. Oysaki Tâlibân'ın kanatları altında bunun için gerekli imkânlar, kamplar, güvenli, hattâ -dağınık geçici merkezlere ve koğuşturma merhalesine kıyâsen- gerçekten de müreffeh bir mekân vardı. Ama bu kesimin ekseriyyeti, askerî konularda faaliyyet göstermeye yöneldiler ve kendilerini bütünüyle bu işlere verdiler. Diğer eğitim alanlarına ise hakettiği gerekli önemi atfetmediler. Dolayısıyla bu hâlin o dönem üzerindeki yansıması pek çok sorun ve iç krizler oldu ki bunların, [asıl itibâriyle], genel ahlâk ve davranış seviyelerinde yaşanan seviye kaybından kaynaklandığını düşünüyorum.

Müslümanların sıradan avâm kesimlerinden olan ve şer'î ilimler konusunda, kezâ mütedeyyinlik, [edeb ve] ahlâk usûlü, İslâmî muâmelât ve hattâ İslâmî ibâdetler gibi

seviyelerdeki zayıflıklarıyla birlikte içlerinde güçlü bir duygusallık, hamâset ve ihlâs taşıyan pek çok gencin [Cihâdî çevrelere] akışı; yine cihâdî çevreler içinden pek çok kesimin bu gibi alanlarda gerçekten de zayıf birtakım vasıflarla öne çıkışı; güvenlik eksenli koğuşturmaların etkisi; Arab ve İslâm âleminin umûm itibâriyle içinde bulunduğu vâkıa-i hâlden kaynaklanan genel sorunlar; İslâmî Uyanış çevrelerinin dâhilî problemleri, bu Uyanış'ın liderlerinin Cihâdîlerden uzak durmaya çalışması, bunların ekseriyyetinin sulta(n) âlimleri kâfilesine ve tâğûtların birimlerine karışması...

Evet, bütün bu hâller, [bu hâllerin önünü alacak bir] eğitim/terbiye yönteminin de ortada olmamasıyla birlikte Cihâdî çevreler içindeki pek çok kişinin, sertlik, huşûnet ve kıllet-i rahmetle öne çıkmasına; ayrıca ibâdet, tâat ve güzel ahlâk, Müslümanlara karşı yumuşak huyluluk, onları mazûr görme, onlara merhamet/şefkat gösterme ve ellerinden tutup doğru yola sevketme gibi konularda *[Zühd ve] Rekâik* eserlerinde, hem seleften hem de haleften olan sâlihlerin kıssalarında zikri çokça geçen numûne kişiliklerin ortadan kaybolmasına neden oldu.

Nitekim pek çok ortam [bu tür gerginliklerle] doluydu. Belli başlı bazı cihâdîler ise ilim, ahlâk, ibâdet ve davranış noktasında gerekli terbiyeyi aldığı farzedilen ehliyetli bir mücâhidin davranışlarından ziyâde âdeta bir gerillanın/bir çete mensûbunun davranışlarına daha yakın bir hâletle öne çıkar olmuştu.

Bu ise hiç kuşkusuz eğitim yönteminin, hem konu [maddeleri] hem de uygulama olarak zayıflığının bir yansımasıydı. Hasbunallah venimelvekîl.

İşte böylelikle cihâdîlerden pek çok kimsenin, İslâm'ı, onun [bütün bir] akâidini ve şeâirini, cihâd farîzasıyla sınırlı kıldığını, dîn ondan ibâretmiş gibi bir zanna kapıldığını; yine İslâm'ın zirve noktası olan bir makâmın gerekli kıldığı ahkâmı ve adâbıyla, vasıfları ve ahlâkıyla birlikte cihâdı da yalnızca kıtâle indirgediğini; kıtâli de, bunun gerektirdiği sabır ve sebât, hazırlık ve ahlâkî davranışlarla birlikte bizzât çatışmalara katılmak çerçevesinde sınırladığını müşâhede ediyordum. Hattâ çatışmalara katılma esnâsında bile sabır-sebât kıtlığını, uzun rıbâtlara/nöbetlere tahammül göstermeme hâllerini müşâhede edebilirdiniz. Velhâsıl bunlar, kıtâl mefhûmunu da sadece ateş açmaya indirgemişlerdi.

Ben, kezâ eskilerden olan pek çok kardeşimiz de Cihâdî çevrelerdeki ortamların, yirminci yüzyılın sonları ve yirmibirinci yüzyılın başında, o güzel, o ihlâslı cânları, hem kendi saflığına ve hem de Rablerine, dînlerinin ahlâkiyyatına ve onun terbiyevî dayanaklarına olan muhtâclığına geri döndürmek üzere bir belânın ineceği ve böyle bir imtihân sürecine ilişkin işâretlerin yaklaşmakta olduğunu gösteren bir kıvâm arzetmeye başladığını gözlemliyorduk. 11 Eylül olayları ve onun ilerleyen süreç içindeki artçılarıyla gelen de bu oldu.

وَعَسَىٰٓ أَن تَكْرَهُوا۟ شَيْـًٔا وَهُوَ خَيْرٌ لَّكُمْ ۖ وَعَسَىٰٓ أَن تُحِبُّوا۟ شَيْـًٔا وَهُوَ شَرٌّ لَّكُمْ ۗ وَٱللَّهُ يَعْلَمُ وَأَنتُمْ لَا تَعْلَمُونَ ﴿٢١٦﴾ (سورة البقرة)

«...ve olur ki bir şeyi nahoş görürsünüz de o [şey aslında] sizin için bir hayırdır ve olur ki bir şeyi seversiniz de o [şey aslında] sizin için bir şerdir. Allah bilir, siz bilmezsiniz.» (2/el-Bakara, 216)

1.5- Cihâdîlerin Pek Çoğu Nezdinde Şer'î Siyâsî Yönteme İlişkin Vâkıa Fıkhı'nın Etkisinin Silikleşmesi

Benim bakış açıma göre bu duruma, eğitim eksenli konuların ve buna yardımcı olacak çalışmaların zayıflığı veya yokluğu sebebiyyet verdi. Dolayısıyla kimin bizimle ve kimin bizim aleyhimize olduğunu tesbît meselesine ilişkin dengeler bir bozulmaya uğradı. Düşmanlar, tarafsızlar, destekçi çevreler arasında ve hem bunların hukûku hem de onlara karşı muâmele yolu konusunda bir karışıklık hâli yaşandı.

Yirminci yüzyılın son on yılı boyunca Arab ve İslâm âlemindeki ve hattâ bütün bir dünyadaki vâkıa-i hâle ilişkin veriler, siyâsî, iktisâdî, ictimâî ve kültürel gibi her türlü boyutuyla alabildiğine giriftleşti. İnsânoğlunun faaliyyet gösterdiği alanların geneli, İslâm âleminin tamâmı ve bütün dünya ölçeğinde, daha fazla giriftleşmeye, bu yolda ilerlemeye ve devasa bir şekilde dallanıp budaklanmaya tanıklık etti.

Arab ve İslâm âlemi toplumları ise genelde, ne yazık ki, [habire gelişmekte olan] medeniyete ilişkin bilgi seviyelerine ayak uydurma noktasında ve esef verici boyutlarda geri kalmış toplumlar olarak kabûl edilir.

İşte umûmu itibâriyle [çağdaş dönem] İslâmî Uyanış -ki o da sözü geçen o vâkıa-i hâlin içinden boy atan bir olgudur- sözkonusu o genel geri kalmışlığın pek çok etkilerini üzerinde taşımakla ve içinde yaşadığı çağı idrâk edememekle öne çıkmıştır. Beri tarafta Uyanışın Siyâsî Okulu'ndan olan İslâmî cemâatlerle partilerin, bunların pek çok liderlerinin ve kadrolarının, bilinçli bir şekilde ve siyâsî çalışma alanlarında bir ilerleme kaydettiği, kezâ bilgi alanlarında ve vâkıa-i hâli idrâk noktasında epeyce bir mesâfe katettiği böyle bir zamanda, hiç kuşkusuz Uyanış'ın geriye kalan -davet ve ıslâh eksenli, ayrıca adına selefîlik denilen çizgideki- diğer okulları, aynı şekilde cihâdî okul, bilgi, medeniyet bilinci ve vâkıa-i hâli idrâk gibi seviyelerde bir düşüş hâli yaşamakla öne çıkmıştır. Siyâsî olmayan okullara gelince, onların bu hâli, yaşanan gerçeklikten kopuk olmaları sebebiyledir. Cihâdî Akım'a gelince, onun ekseriyyeti, genelde genç yaşta olmaları hasebiyle ve sıkıntılı güvenlik şartları nedeniyle medeniyet eksenli bilgiden ve vâkıa-i hâli idrâkten nasîbini alamayan genç kesimlerden oluşmaktadır/, bu hâle sebeb de odur. Bunun istisnâsı ise bazı cemâatler, kadrolar ve şahsiyyetler bazında nâdir bazı hâllerdir.

Savaşın çarkları şu günümüzde sadece askerî ve güvenlik gibi alanlarda dönüp durmamaktadır. Eğer öyle olsa derdik ki Cihâdîler ve umûm itibâriyle İslâmcılar belki bu ibtilâ güzergâhında iyi bir hâl ortaya koyabilirler. Ne var ki savaşın çarkları, askerî ve güvenlik alanlarının yanısıra siyâset, basın-yayın ve iktisâd gibi alanları da içine alacak şekilde döndürülmektedir. Hattâ askerî ve güvenlik dünyasındaki karşı duruş seviyesi bile artık üst düzey bir bilgi-birikimi gerektirir oldu. İşte bu yüzden Cihâdîlerin

çoğunun nezdinde, vâkıa-i hâli bütün verileriyle ve tüm boyutlarıyla fıkhetme noktasında yaşanan genel seviye kaybı, onların yöntemlerine, literatürlerine, basın-yayın eksenli verimlerine, hitâbet biçimlerine, bunların içeriğine ve iletilme şekillerine de yansıdı. Bu durumun doğurduğu sonuç ise evleviyyat konusundaki ve vâkıa-i hâlin verilerini anlamak noktasındaki dengelerin bozulması, ayrıca *mühim* ve *ehem* çerçevelerinin, genel nassların neyi gerektirdiği ve yaşanan gerçekliğin neyi îcâb ettirdiği gibi husûsların birbirine karıştırılması oldu. Karışıklığın yaşandığı diğer bir nokta ise muhtelif kesimleriyle insânları tasnîf etme, kim(ler)in bizimle olduğu ve kim(ler)in bize karşı durduğunu belirleme konusuydu. Ayrıca çatışmaya ilişkin öncelikleri belirleme konusunda da bir karmaşa hâli yaşandı.

Genel itibâriyle Cihâdî Akım içindeki kurumsal yapılanmanın cılızlığını, şûrâ'dan ve kadrolardan istifâde alanlarının darlığını ve emîrlerin çoğunun, mütebasbıs tipleri tercîh etmelerini göz önüne alarak diyebiliriz ki, bu cehâlet hâli, öteki kusûra eklendi ve ortaya felâketvârî bir netîce çıktı. O netîce ise kendisini, çatışmayı idâre/kontrol seviyesinin zayıflığı ve hem karşı duruşa ilişkin yolları belirleme konusunda hem de fikrî yöntem ile askerî, siyâsî ve basın-yayın eksenli çalışma alanları arasında bir uyumluluk oluşturma noktasında başarısızlık olarak gösterdi. *Velhâsıl*, hem hüküm çıkarma konusunda hem de siyâsî, askerî ve cân alıcı önemde/kritik karârlar alma noktasında vâkıa-i hâlin etkisi silinip gitti. Oysa malûmdur ki, herhangi bir fetvânın sıhhati, birbirine bağlı iki önemli esâsa dayanır ki bunlar: Şerîat'ı bilmek ve Vâkıa-i Hâl'i fehmetmektir. [Şu hâl özelinde ise] doğru şer'î anlayış pek çok durumda faraza var olsa bile hiç kuşkusuz vâkıa-i hâli idrâk meselesinin ortada olmayışı, istikâmet üzere [sâlimen] seyir olarak vasfedilmekten ziyâde topallamaya daha yakın olan bazı karârların alınmasına neden oldu.

1.6- Saldırı Hâlindeki Hâricî Düşmana Karşı Cihâd Mefhûmunun Benimsenmemesi ve Rejimlerle Çatışma Çarkının İçine Girilmesi

Hiç kuşkusuz buna/bu çatışmaya ilk olarak davetiye çıkaran rejimlerin provokasyonlarıydı. Ondan sonra bu yolu benimsemeye götürense yöntem eksenli bir esâstı ve o esâsın harfi harfine anlaşılmış olmasıydı. O da Allah Teâlâ'nın şu kavliydi:

يَـٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ قَـٰتِلُواْ ٱلَّذِينَ يَلُونَكُم مِّنَ ٱلْكُفَّارِ وَلْيَجِدُواْ فِيكُمْ غِلْظَةً ۚ وَٱعْلَمُوٓاْ أَنَّ ٱللَّهَ مَعَ ٱلْمُتَّقِينَ ﴿١٢٣﴾ ﴿سورة التوبة﴾

«Ey iman edenler! Kâfirlerden [öncelikle] size yakın olanlarla savaşın ve onlar sizde bir sertlik bulsunlar ve bilin ki Allah muttakilerle beraberdir.» (9/et-Tevbe, 123)

İşbu âyet harfi harfine anlaşıldı ve hâkim mürted rejimlere hamledildi, bu anlama yoruldu. Bu da biçimini ve seyrini bizzât düşman(lar)ın belirlediği çatışmaların içine girme sürecini getirdi. Bu süreçte Ümmet'in varlığından beyhude bir şekilde ve herhangi bir netîce umut edilmeksizin habire kayıblar verildi.

Cihâdî Akım da aslen, Müslümanların bağrı üzerine kurulan ve mürted hâkim yönetim düzenleriyle varlığını bulan câhiliyyeye karşı koyma krizi sebebiyle harekete koyulmuştu. Bilahare mesele daha ileri bir boyut kazanmış ve daha önce de açıkladığımız gibi mücerred bir cihâd düşüncesi olmaktan çıkıp fiilî bir boyut kazanmıştı.

[Bu yolda] birtakım cihâdî örgütlenmeler kurulmuş ve bunlar pek çok sâhada söz konusu o hâkim düzenlerle çatışma içine girmişlerdi. Ayrıca bu yönelimi, hem şer'î bir hüküm hem de yaşanan bir gerçeklik teyîd etmişti. Yaşanan gerçeklik şuydu ki, genel anlamda Müslümanlara, özel anlamda ise İslâmî kesimlere ve ondan da özel olarak bilhassa Cihâdîlere karşı yapılan baskı ve tenkîl, bizzât o hâkim düzenlerden ve onların güvenlik birimlerinden kaynaklanmaktaydı ki bu da aklen ve mantıken o hâle karşı koyulmasını gerektiriyor ve bunu vâcib kılıyordu. Aynı şekilde şer'î hüküm ve cihâdla ilgili emir de pek çok nassın bir gereğiydi. Bu nasslardan biri ise Allah'ın, «Ey iman edenler! Kâfirlerden [öncelikle] size yakın olanlarla savaşın...» (9/et-Tevbe, 123) kavliydi. İşte cihâdî yapılanmalar, yaklaşık otuz yıl boyunca (1960-1990) bu fıkıh ve bu vâkıa-i hâl üzerinden amel ettiler, bu doğrultuda faaliyyet gösterdiler.

Ama Yeni Dünya Düzeni'nin harekete geçişiyle birlikte her şeyde küreselleşme düzeninin kurulması, hâricî işgâl düzeyinin ilerletilip geliştirilmesi, kezâ küresel küfür güçleri ile yerel ve beynelmilel mürted hâkim rejimler, bir de bunlara bağlı münâfık güçler arasında güçlü bir ittifâk ve irtibâtın tesîs edilmesi, mücâdele alanlarının ve araçlarının ilerletilip genişletilmesiyle birlikte Cihâdîleri koğuşturma operasyonlarında kullanılan yol-yöntemlerin yerelden bölgesele, bölgeselden küresele doğru ilerletilmesi gibi durumları, Cihâdîlerin idrâk etmesi, kendi yöntemlerini ve çalışma yollarını da buna göre ilerletip geliştirmesi, ayrıca beynelmilel Yahûdî-Haçlı küresel güçler ile onların müttefiklerinin belirlemiş olduğu fâsid dâireler içinde dönüp durmaması gerekirdi ki artık bunlar, ardında fayda barındırmayan bir yıpratma savaşına dönüşmüştü. Ama Cihâdî Akım'ın çoğu kesimleri içinde yöntemlerin ve anlayışın donuklaşması, saldırı hâlindeki düşmana karşı koymakla ilgili fıkha hakettiği önemi vermeyi vâcib kılan böyle bir geçişe izin vermedi. Hâl ise 'emir, size yakın olanlara karşı savaşın, emridir' fehvâsına müstenid olarak kaldı. Sanki de bu, size en yakın güvenlik adamı ve/ya cihâdîlerin çalışma bölgelerinden herhangi birine çöreklenmiş en yakın mürted hükûmet anlamına geliyormuş gibi.. Bu meselede yeteri kadar bir dar ufukluluk hâli söz konusuydu; ister nassın tefsîrini veya yorumunu isterse de bunu beyân eden fiilî Sünnet'i, Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem'in harbleri miyânındaki bazı vâkıaları anlama noktasında olsun.. meselâ Hz. Peygamber (s.a.v), Ona Romalılardan daha yakın kâfirler olduğu hâlde onlara karşı savaşa yönelir... Yine o âyetteki emrin, harfi harfine anlaşılmak sûretiyle mutlak bir bağlayıcılık taşımadığı konusunda âlimlerin apaçık sözleri karşısındaki cehâlet de aynen böyledir. Hâsıl-ı kelâm yöntem eksenli bu donukluk hâli, Cihâdîlerin ekseriyyetinin üzerine, yirminci yüzyılın sonlarında bu tez Cihâdîlerin sınırlı bir kesimi tarafından ortaya konulduğu zaman beynelmilel bir cihâda, bu mücâdeleyi küreselleştirmeye yönelmekten imtinâ etmek olarak yansıdı.

1.7- Temel Bazı Kavramlarla İlgili Şer'î ve Hareket Eksenli Muhtevânın Belirlenememesi

Çağdaş dönem Cihâdî plan-program, kendi örgütsel yapılanmalarında ve hareket eksenli tarzlarında cihâdî cemâatler tarafından kendisine dayanılan belli başlı bazı kavramlar ve temel bazı terimler ortaya koydu. Ama bu durum, Cihâdîlerin çözmeye ve açıklamaya yol bulamadığı bazı sorunlar ortaya çıkardı. Bu kavramların ve temel terimlerin bazıları ise şunlardı:

** **Mücâhid Cemâat** (el-Cemâatu'l-Mücâhide): Bu nedir? Ona ilişkin tarîf nedir? Kendi çevresinde bulunan cemâatlerle alâkasının doğası nedir? Mücâhid ve gayr-ı Mücâhid cemâatlerin çoklu bir hâl arzetmesinin meşrûiyyeti nedir? Müslümanların Genel Cemâatine nisbet edilmesinin salâhiyyeti/geçerliliği ve anlamı nedir? Varlığının şer'îliği ve gerekçeleri nedir/nelerdir?

** **Emîrlik, Şûrâ ve Karârlar:** Bir Emîr'in, kendi çevresinde bulunan taban unsurlarla, komutanlarla ve cemâatin kurumlarıyla ilişkilerinde salâhiyyetlerinin/yetkilerinin sınırları nelerdir? Dolayısıyla da cemâat içinde karâr alma yolu-yöntemi nedir? Şûrâ ve onun doğası, ayrıca bunun bağlayıcılığı nedir? Acaba böyle bir Emîrlik özel midir yoksa genel mi?

** **Biat, Dinlemek ve İtâat Etmek:** Bu biatin doğası nedir? Biatin akdedilmesinin manâsı nedir? Dolayısıyla Emîrle ferd veya ferdle cemâat arasındaki karşılıklı haklar ve yükümlülükler nelerdir? Bu [biat akdi] ne zaman çözülür? Neye binâen çözülür? Biat akdinin nakzedilmesi üzerine terettüb eden şeyler nelerdir? Bu ne zaman meşrû ve ne zaman harâm olur? ilâ âhir.. bu türden meseleler...

...ki bu meseleler, Cihâdî Akım içinde, sınırları tam olarak belirlenmeyen ve bir örgütlenmeden diğerine farklılık arzeden şeylerdi. Beri tarafta Cihâdîlerin çoğu kısmı, kendi yöntemleri doğrultusunda kendi cemâatlerini Müslümanların cemâatlerinden bir Cemâat, kezâ bir cihâd Emîrliği olarak kabûl etmesine ve biatin de o yükümlülüklerle [!] sınırlı olduğunu düşünmesine rağmen yine de vâkıa-i hâl, o cemâatlerden bazılarını fiilî anlamda kendi bölgesinde Müslümanların cemâati [bizzât] kendisiymiş gibi bir tarzda hareket etmeye götürdü. Cihâdî Akım'ın bazı büyükleri de falân ülkede tek şer'î cemâatin kendi cemâatleri olduğunu sarâhaten söyledi. Dolayısıyla her türlü yolla başkaca bazı cemâatlerin doğuşuna karşı koydular veya var olanların varlığını devâm ettirmesinin önüne geçmeye çalıştılar. Hattâ bazıları, Mücâhid Cemâat için, cihâd saflarını birleştirmek üzere diğer cemâatlerin varlığını güç ve şiddetle tasfiye etmeye cevâz verecek birtakım fetvâlar çıkarma yolunda çaba harcadılar(!) ve buna fetvâ verecek bazı şâz kimseler de buldular. Bunlar Cihâdî Akım'a eklemlenmiş bazı ilim talebeleri/ilim ehli arasından çıkan ve Cihâdî Akım içinde -âlimlerin bu Akım içinde gıyâbı netîcesinde- fetvâ verme işlerine girişen kimselerdi. Aynı şekilde bazı cemâatlerin -sözkonusu o sınırlar ve salâhiyyetler belirlenmeksizin- örgütsel hapishâneleri, mahkemeleri ve cezâları dahi oldu...

...Hiç şübhesiz örgütlenmeler içinde, [kendi varlığını dayatan] gerçek sorunlar doğdu. Gizlilik [hâli] ve güvenliğe ilişkin [sıkıntılı] koşullar da aykırı bir durum ortaya çıkarıp sözkonusu o meseleleri daha fazla giriftleştirdi.

Günün birinde, aslen Cihâdî Akım'dan olan ilim talebelerinden/ilim ehlinden birine -Allah onu inâyetiyle korusun- herhangi bir ferdin, herhangi bir cemâati, o cemâatin seyir çizgisinin kendisine uygun gelmemesi veya bu cemâate girdikten sonra onun güdüklüğünü görmesi hâlinde terk etmesinin meşrûiyyetini sormuştum ki cevâben bana, 'Böyle bir şey, [onun,] açık bir küfür hâli görmesi ve bu konuda, Allah katından gelen hükümler arasında açık bir delîlinin bulunması hâli hâricinde câiz değildir..(!!)', demişti. Bu ifâdeleri dolayısıyla da [Müslümanların halîfesi konumunda olan] İmâm-ı Azam'ın haklarını [bir] Cemâat Emîri'ne tanımıştı! Yine kendisine, peki eğer açık bir güdüklük veya açık bir kaos veya açık bir iflâs hâli görse ve diyelim ki A cemâatine iltihâk etmekle aradığı/umduğu şeyin onun hedeflerini asla gerçekleştirmeyeceğine kesin bir şekilde kanâat getirse, acaba böyle bir durumda ömrünün sonuna kadar o hâl üzere mi devâm edecek(!) ve onun başka bir cemâate geçmesi veyahut yeni bir cemâat içinde gayret sarfetmesi kendisine câiz olmayacak mı..?! diye sormuştum. Adamcağız cevâben ne diyeceği konusunda şaşırmıştı ve problemin boyutları üzerinde düşündüğünde afallayıp kalmıştı.

Binâenaleyh madem bir cemâat, kendi içindeki herhangi bir unsuru ayırma ve/ya onu cemâatten çıkarma imkânına sâhibdir; peki, öyle bir unsurun, kendi kendisini [o cemâatten] ayırma ve çekilip gitme hakkı neden yoktur?[!] Ayrıca böyle bir durumda ayrılıp gidecek kişinin taşıdığı sırlar sorununu nasıl çözüme kavuşturacağız? ve ilâ âhir... bu gibi meseleler...

Hiç şübhesiz ortada bu gibi meseleleri kodlama ve bunlar hakkında fetvâ verme konusunda hakîkî bazı sorunlar vardı. Sınırları [kesin hatlarla] belirlenmemiş birtakım temeller doğrultusunda çalışma meselesi de aynen böyleydi.

Bu sorunlar, Müslümanların Genel Cemâati içinde, doğal bir şekilde, var olmayan şeylerdir. Nitekim Mümînlerin Emîri [/Halîfe], herhangi bir Müslümanı, kendisine biat etmemiş olsa bile ve ona karşı isyâna kalkışmadığı müddetce Müslümanların [genel] cemâatinden ayıramaz. Aynı şekilde Ümmet içindeki herhangi bir unsur, Ümmet'ten çekilemez. Ayrıca onun üzerine, Müminlerin Emîri'ne genel biati ve itâati hükmünce, haklar ve yükümlülükler nâmına, herhangi bir Cihâdî veya başka cemâatin unsuru üzerine terettüb eden şeyler de terettüb etmez.

İmâmet-i Uzmâ'nın/Halîfeliğin gıyâbı ve Ümmet'in siyâsî bünyesinin yok olması problemi, hiç kuşkusuz pek çok sorunun ortaya çıkmasına kapı araladı. O problemi çözüme kavuşturmak üzere birtakım cemâatler kurulduğu ve bunlar rejimlerin baskısı nedeniyle gizlilik içinde çalışmaya mecbûr kaldığı zaman ise çözümsüz başkaca bazı sorunların kapısı aralandı...

...İşte bunlar, Dârü'l-İslâm'ın, İmâmet'in, Şerîat'in ve bunlara bağlı birimlerin gıyâbı nedeniyle Ümmetin içine düştüğü hâllerin bazı görünümleriydi. Yine [yukarıda yer

verilen] bu sorunlar, sadece Cihâdî Akım içinde değil, bilakis Çağdaş Dönem İslâmî Uyanış'ın bütün örgütlenmeleri düzeyinde, ortaya konulan yöntemlerle ilgili eksikliklerin ve o yöntemlerin yetersizliğinin bazı görünümleriydi.

2- Cihâdî Akım İçindeki Örgütlenme Yapılarında ve İlgili Birimlerinde Görülen Hatalar ve Açıklar

Cihâdî Akım'ın çalışma yolları-yöntemleri dolayımında varlık gösteren hataların ve kusûrlu noktaların ikinci çeşidi, örgütlenme yapılarında ve ilgili birimlerin yapısal doğasında görülen eksiklikler ve açıklardı. Yine bunların ortaya çıkardığı sorunlardı. Bunların en başında ise; boyutları, yirminci yüzyılın son on yılında, terörle mücâdele küresel kampanyasının harekete geçişi sonrasında görülen ve vâkıa-i hâlin de artık cihâdî faaliyyetin o yapısal sorunun varlığıyla birlikte devâm ettirilmesinin imkânsızlığını isbât ettiği büyük sorundu ve [o] sorun ise: Bütün cihâdî örgütlenmelerin ve cemâatlerin kendi yapılarını "Gizlilik - Piramidimsi - Bölgesel" esâslı bir temel üzerinde kurmuş olmasıydı.

2.1- Gizlilik [İlkesi] Üzerinden Varlık Gösteren Sorunlar

İşbu gizli çalışma yolunun seçilmesi, [mücâdele sahası her neresiyse o ülkenin] firavunlarının ve onların avenelerinin, herhangi bir Mümin-Müslüman hakkında ne bir hak, ne de hukûk gözettiği/ve onlara alabildiğine insâfsızca muâmele ettiği despot, gaddâr ve zâlim güçlere karşı koymak için hem zorunlu hem de mantıklı bir husûstu /böyle bir durumdu...

...Bu noktada İslâmî faaliyyet yolu içinde görülen gizlilik ilkesini eleştiri sadedinde olmadığımı ayrıca belirtmek isterim. Her hâlükârda bu husûs, şer'î bir ilke/esâs olup kendisine mahsûs delîlleri ve -başta Sîret-i Nebevî olmak üzere İslâm tarihi boyunca yaşanmış pek çok tecrübe özelinde- tarihî örnekleri bulunan bir husûstur/veya böyle bir geçmişi vardır...

...Aynı şekilde hareket açısından da buna itirâz ediyor değilim. Çünkü bu, âşikâr olduğu gibi, ıztırârî bir zaman aralığında kendisine başvurmak zorunda kaldığımız mecbûrî bir yöntemdi. Ama benim bu noktada arzetmeye çalıştığım, o gizlilik ilkesi dolayısıyla -hem eşyânın tabîatı gereği hem de güvenlik eksenli saldırı boyutlarının mürted rejimler ve onların arkasındaki küresel küfür güçleri tarafından alabildiğine vahşî bir boyuta taşınması sebebiyle- varlık gösteren büyük sorunlardır. Nitekim söz konusu o saldırı dalgası öyle bir şekilde geldi ki bu hâl, artık o sorunların varlığıyla birlikte o yöntem uyarınca yola devâm edilmesini -yolun sonu itibâriyle- boşuboşuna başarısızlıkta ısrâr etmek gibisinden bir hâle çevirdi. Hiç kuşkusuz o vahşî yöntemlerin getirdiği sonuç, Mücâhid cemâatleri gizliliğe boğmak oldu. Bu hâlin o cemâatler için doğurduğu netîce ise terbiye/eğitim, hazırlık, [askerî olarak] derlenip toparlanma ve ilerleyip yayılma noktasında yaşanan sorunlar, ayrıca genel davet ve cumhûra ulaşma anlamında zayıflık, hareket eksenli alanlarda ürün ve verim ortaya koymada sınırlılık oldu.

İslâm'ın davet tarihi bağlamında -bu davetin doğduğu ilk zamanlardan bu yana ve Müslümanların bütün tarihleri boyunca- malûm olan husûslardan biri, terbiye/tedrîs/talîm usûlünün/yolunun/yönteminin, esâs itibâriyle mürebbî/müderris/muallim [kişi] ile [onun] etbâı/talebeleri/tilmizleri arasında var olan alâka/bağ/irtibât üzerine kurulduğu, bunun da doğrudan/birebir temâs üzerine kurulu olduğudur. Ulûm ve maârifin intikâl ettirilmesinde en temel yol/yöntem/usûl/vesîle de budur. Kezâ usûlün/yolun/yöntemin şerh edilmesidir. Örnek/önder/rehber konumunda olan kişinin, edebin/ahlâkın/lisân-ı hâlin ve şahsiyyetin öne çıkan varlığıdır. Aynı şekilde muhtelif tesîr alanlarının [örnek alınan ile örnek alan arasında] intikâlidir. İşte Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem Sahâbe için.. Sahâbe de Tâbiûn için böyleydi.. onlar da -peygamberlerin vârisleri ~~ve~~ âlimlerden olup da kendilerine tâbi olanlar için.. onlar da kendi talebeleri ve âmme-i nâsa varıncaya kadar kendi cumhûrları için böyle...

Ammâ velâkin gizli çalışma/faaliyyet yolu buna izin vermemektedir. Peki öyleyse terbiye/eğitim süreci nasıl deruhde edilecektir?! Eğitim imkânsız olunca da faaliyyet, ne yöntem ne de hazırlık programları doğrultusunda eğitim görmüş ve ne de bu hâl üzre yetişmiş olan taban unsurlarla nasıl devâm ettirilecektir?! Nitekim gizli hücreler/birimler, eğitim konusunda, herhangi bir hücreden sorumlu kişinin, kendi sorumluluk alanı içindeki kişilerle bir araya gelmesi ve onlar için gerekli olan şer'î ilimler, kezâlik fikrî, siyâsî, askerî, emnî, yöntem eksenli hazırlık bilimleri ve benzeri çeşitli alanlarda onları hazırlaması esâsına dayanır. Bu türden bir araya gelmeler ise periyodiktir ve genellikle haftalık olur. Güvenlik koşullarının kötü bir hâl alması durumunda ise daha bir azalır ve bazen tamâmen kesintiye uğrar...

...Beri tarafta Cihâd[î Akım]'ın ilk öncü birliklerinin üstün bir seviyeye ulaşması da gizlilik dönemi öncesinde hazırlığını tamamlamış olmasıyla alâkalı bir husûstu. Zîrâ onlar, mescidlerde veya -ya alenî ya da şibh-i alenî- İslâmî cemâatlerin içinde hazırlıklarını tamamlamış olan kimselerdi. Cihâd yolundaki performansları çok yüksekti ve o kadroların aldığı eğitim seviyesiyle uygunluk arzeder bir kıvâmdaydı. Ama bu kadrolardan olan ilk tabakanın, akabinde bir sonrakinin, sonra onu müteâkiben gelen tabakanın -cihâdî seyrin kendi kadrolarını ya şehâdet ya esâret ya da sâhadan hicret yoluyla tüketmesi netîcesinde- yok olmasıyla birlikte safların içine ehliyetsiz birtakım kadrolar ve hücreler/unsurlar karıştı. Bunlar genelde avâm-ı nâs arasından ve genç nesillerden olan, ayrıca genelde herhangi bir İslâmî hareket içinde yetişmemiş, böyle bir geçmişi olmayan kimselerdi. Özellikle de sâir okullardan olan İslâmî hareketlerin, genelde, kendi üyelerini cihâdî faaliyyetlere katılma karşısında bir koruma çemberi içine aldığı öyle bir hâlde..! Zîrâ bizzât kendi liderleri bu faaliyyetlerin içine girmekten imtinâ eden kimselerdi!!

Şübhesiz ki bu felâket, bütün cihâdî tecrübeler/hareketler/örgütlenmeler/girişimler dolayımında yaşanan bir felâketti. Nitekim bunların kadroları hızlı bir şekilde tükendi ve teşkîlatlar, eğitim anlamında ehliyet üzere olmayan yeni bazı kadrolara, bilhassa bizzât sâhada şecâatlerini ve savaşçı kapasitelerini isbât eden birtakım kimselere bel bağlamak mecbûriyyetiyle karşı karşıya geldi...

...İşte bir cemâat, seviyesini ve giderek kendi kimliğini bu şekilde yitirir. Sebebi ise terbiye/eğitim programlarının devâm ettirilmemesidir. [Ne diyelim,] bu problemin ve onun doğurduğu felâketvârî sonuçların içinde bu yolun bütünüyle güdük olduğunu isbâta yetecek derecede bir belâ/ibtilâ vardır. Ama ve ne yazık ki bu sorun, tek sorun değildi! [Şöyle ki:]

Güvenliğe ilişkin durumlar ve zorunlu gizlilik hâlleri, yetiştirilecek erlerin alanının genişletilmesine geçit vermeyen bir atmosferi dayatır. Meselâ cihâdî cemâatlerin pek çoğu, kendisini ve yapısal birimlerini, çatışma öncesinde ve savaş henüz alevlenmeden önce binâ etmişti; yapısal birimlerini oluşturmuş ve ferdlerinin çoğunu seferber etmişti. Sonra da çatışma, genelde, bu çatışma için gerekli hazırlık aşamaları henüz daha bitmemişken başlamıştı. Bu da ya istihbârat birimlerinin, [bunların] ilk hazırlık aşamalarını açığa çıkarması ya da belli krizlerin alevlenmesi sonucunda patlak veren belli hâller netîcesinde olmuştu...

...İşte bu gibi hâllerde herhangi bir cihâdî örgütlenme, kendisini, ya savaşa girme, aynı zamanda hazırlık ve inşâ aşamalarını da devâm ettirme, ya da güvenlik eksenli kampanyaların onu bilâ-mukâbil tasfiye etmesi mecbûriyyeti karşısında bulur. Dolayısıyla da [ister istemez] savaşa girerler. O savaşa girildikten sonra ise kadroların ve üyelerin tüketilmesi aşaması başlar. Bunun üzerine örgüt yeniden er alımına ihtiyâc duyar. Er alımı ise propagandayı, seferberliği ve cumhûru, aynı şekilde -daha güçlü olsun diye- er alımı için gerekli aday unsurları gözlemlemeyi/denetlemeyi, buna ehil olup olmadıkları konusu ve onların hâlleri üzerinde çalışmayı gerektirir. Ama gizlilik hâli ve güvenlik sorunları buna geçit vermez. Dolayısıyla er alımı/onları yetiştirme işi zayıflar ve sayılar azalır. En nihâyet örgüt, onun hayât damarları koparıldıktan sonra parçalanıp dağılmış gerilla hücrelerine dönüşür ve çatışmalar onu adım adım tüketir. Eğer örgüt, gerilla savaşlarını, kendisini bir aşamadan diğerine taşıyacak, bu arada ona er alımı konusunda imkân genişliği sunacak bir şekilde ilerletme imkânına erer veya bunu başarırsa o başka...

...Fakat geçmiş tecrübelerin bilâ-istisnâ tamâmında yaşanan şu oldu ki, cihâdî kadroların ve unsurların hazırlık aşaması, dar bir çerçevede kaldı ve pek çok sebeb netîcesinde genişleme imkânına ulaşamadı. Bu sebeblerin en önemlisi ise güvenlik sorunu ve gizlilik yoluydu. Bir örnek olarak belirtelim ki [Hamâ Olayları döneminde] Suriye'deki mücâhidlerin sayısı -ki bu (yaklaşık on yıl kadar süren) en uzun çabaydı- en iyi hâllerde 1500(binbeşyüz) faal mücâhidi geçmedi. Bu rakam, destek verenlerin (ensâr'ın) hâricindeki rakamdı. Öyle bir ülkede ki o dönemlerde nüfûsu yaklaşık 12 milyona ulaşıyordu. Mısır'da ise Tanzîmu'l-Cihâd'ın unsurlarının sayısı 2000(ikibin)'i geçmedi. Yine Mısır'da el-Cemâatu'l-İslâmiyye'nin faal üyelerinden olanların sayısı -mescidlerdeki cumhûrlarını dışarda tutarak- belki bu rakamın bir katıydı. Bunlar ise nüfûsu [o günlerde] 60 milyondan fazla olan bir milletin arasından çıkan rakamlardı. Nüfûsu hadd-i zâtında sınırlı olan ve [o zamanlarda] 4 milyona ulaşmayan Libya'daki mücâhidlerin sayısı ise basît bir rakamı aşmadı. Tunus gibi bazı ülkelere gelince, bu rakam onlu hâneleri aşmadı.. İşte böyle.. [ilh...]

Propaganda zayıflığı, cumhûrların büzülmesi ve bu hâlin, yansımasını, yine gizlilik yolu sebebiyle seferberlik zaafı olarak bulması meselesi, üzerinde uzun uzadıya açıklama yapmayı gerektirmeyecek bir şeydir. Zîrâ gizlilik yol-yöntemleri, seferberlik için gerekli yolların önünü almaktadır ki seferberlik, esâs itibâriyle kitlelerle açık/alenî yollar üzerinden irtibâta geçmeyi gerektirir ve/ya bunun üzerine kurulur.

2.2- Piramidimsi Yapılanma ve Güvenlik Problemi Üzerinden Varlık Gösteren Sorunlar

Siyâsî, Cihâdî ve bunların benzeri İslâmî örgütlenmelerin tamâmı piramitsel bir yol-yöntemle kurulmuştur. Nitekim herhangi bir davet çalışması, genellikle az sayıda bazı ferdlerle başlar. Bunlar, kendi yöntemlerine ilişkin temelleri, hedefleri ve çalışma plan-programlarını belirler; ondan sonra kendi aralarından birine Emîrleri olarak biat ederler. Böylece bu ferdlerden müteşekkil ilk zümre, böyle bir davet/veya hareket çalışmasının komuta kademesi ve şûrâ meclisi hâline gelir. İşte piramidin başı da böylelikle oluşur. Akabinde er alımı ve bu yolda seferber olma süreçleri devâm eder. Sözkonusu o ilk ferdlerin her biri, herhangi bir birimden veya hücreden veya gruptan sorumlu kişi olur. Teşkîlatlanma [bu minvâl üzre] devâm edip gider ve en nihâyetinde bunların toplamından örgütsel piramit olarak bilinen yapı teşekkül eder.

Hareket eksenli yapılanmaların kuruluşunda bu yol-yöntem, -sağlamlık ve kontrol bakımından- güçlülük vasfıyla öne çıkar. Çünkü emirler çıkarılır ve plan-programlar karâra bağlanır/uygulamaya aktarılır. Yine bu emirler/karârlar en üstten en alta doğru akar. Akabinde yol boyunca takîb edilir. Raporlar veya tavsiye ve öneriler ve bunun benzeri şeyler, hızlı ve akıcı bir şekilde ilgili merciye geri döner.

Şu da var ki, bu gibi bir yapılanma -aynı zamanda- güvenlik zaafıyla ve istihbârat veya güvenlik birimlerinin hamleleri karşısında dayanıksızlığıyla öne çıkar. Husûsen [yerli] güvenlik birimlerinin ve tâğûtî hükûmetlerin, aynı şekilde Cihâdî Olgu'ya karşı savaş veren küfür güçlerinin, bu yolda her türlü baskıyı, fiziksel ve psikolojik işkence biçimlerini kullanmaya tâm-tekmîl hâzır olduğunu isbât ettiği, hattâ [tutuklulardan] bilgi çekip çıkarmak amacıyla [onların üzerinde] uyuşturucu maddeler ve birtakım haplar kullanma yoluna başvurduğu böyle bir zamanda..! Hâl böyle olduğu içindir ki, tutukluların çoğu [bu tür işkenceler karşısında] direnç gösteremeyip bildikleri pek çok şeyi veya bildiklerinin tamâmını itirâf ederler veyahut itirâf ettikleri o bilgilerin üzerine -tutukluların hâfızasının en dip noktalarından, hattâ gerek duyarlarsa tırnaklarının altından, bu da yetmezse onların derilerini dahi soyarak [en ufak] bilgi kırıntılarını çekip çıkarmaya ziyâdesiyle hâzır cellâdlardan müteşekkil o [işkenceci kelb cinsi] aç kurtları râzı etmek için- fazladan şeyler eklemek zorunda bile kalırlar.

Bütün tecrübelerde yaşanan da bu oldu ve gerekli bilgileri [işkence yoluyla] çekip çıkarmak için sadece birkaç saat kâfî geliyordu. O bilgiler alınır alınmaz derhâl istihbârat birimleri arasında yayılıyor ve tutuklama dalgalarının alanı alabildiğine genişletiliyordu. Sonra tutuklamalar peşpeşe devâm ettiriliyor ve güvenlik kampanyası çok kısa bir süre içinde gizli örgütün büyük gövdesini içine alacak bir hâle geliyordu.

İşte böylelikledir ki örgütsel piramit, içinde akışkan bir sıvı bulunduran ve herhangi bir taraftan delinmesi hâlinde içindekini -ister uzun isterse de kısa bir vakitte olsun- boşaltacak olan şişirilmiş bir plastik poşetin/balonun misâline döndü...

...Beri tarafta belli mücâdelelerin içine girmiş birtakım cihâdî örgütlenmeler, kendi çalışma yollarını, faal unsurlarının birbirlerinden ayrı salkımlar hâlinde hücrelerden bağımsızlaşacağı sicimsel veya salkımsal denilen yapılara benzer bir şekilde geliştirmeye çalıştı. Ama bunlar da toplamları itibâriyle yine bir örgütsel piramitler grubuna dönüşmeye ve iletişim ağları üzerinden ikinci bir kez ana piramidin işâretlerini oluşturmaya mecbûr kaldılar/kalırlar.

Hâsılı bu sorun, tek bölge içinde [bile] çözüme kavuşmadı. Bu durum, bilhassa çoğu ülkenin coğrâfî yapısının, o ülkelerdeki örgütlenmelerin lider kadrolarının kendisine sığınabilecekleri ve çalışmalarını oradan idâre edebilecekleri engebeli koşullar taşımaması nedeniyle, hattâ taşısa bile o liderlerin -yine aynen o yolla çalışan- faal hâldeki hücrelerle irtibâta geçmeye mecbûr olmaları sebebiyle cihâdî örgütlenmelerin liderlerinin -aynen bütün gizli gerilla yapılanmaları ve gruplar örneğinde olduğu gibi- komşu ülkelerdeki güvenli bölgelere göç etmesine neden oldu. Gittikleri bölgelerde, yöre ülke devletleri arasındaki kadîm bölgesel çekişmeler çerçevesi içinde ve/ya bu hâlin gölgesinde [birtakım geçici] güvenli sığınaklara/merkezlere/limanlara ve kendi faaliyyetlerini bunlar üzerinden yürütebilme imkânına ulaştılar. Ama -daha önce de açıkladığımız gibi- güvenlik eksenli işbirliği ve bu işbirliğinin bölgesel bir boyuttan uluslararası bir boyuta intikâli, o [geçici güvenli] sığınakların önce alanını daralttı, sonra da bunları ortadan kaldırdı...

...[Hâsılı] baskı, işkence, kaçırılma veya teslîm olma eylem ve operasyonlarıyla birlikte piramidimsi sorun bir türlü çözüme kavuşmadı. Onunla bir araya gelen diğer sebeblerle de örgütlenmelerin peyderpey aşınmalarına neden oldu. Netîce itibâriyle bu [vâkıa], izmihlâle ve parçalanmaya ilişkin her türlü etkeni ortaya koydu.

2.3- Bölgeselcilik Sorunu

Cihâdî Akım'ı oluşturan ve geçen yüzyılın ikinci yarısı boyunca faaliyyette bulunan cihâdî cemâatler ile örgütlenmelerin tamâmı olmasa bile çoğu, çalışma sâhaları ve hareketiyle ilgili hedefleri itibâriyle bölgeselciydi. Bu ise bizzât cihâdî cemâatler de dâhil olmak üzere ve beşerî faaliyyet alanlarının tamâmı düzeyinde küreselleşmenin yayılması öncesinde hükümrân olan siyâsî, ictimâî ve vâkıa-i hâlle ilgili koşullar netîcesinde vukû bulan bir şeydi.

Ayrıca cihâdî cemâatlerin faaliyyet gösterdiği ülkelerin çok az bir kısmı, cihâdî gerilla savaşları için gerekli koşulları taşıyan, kendisine çeşitli etmenleri sunabilecek ve başarıya ulaşıncaya kadar ona belli aşamalar arasında intikâl etme imkânı tanıyacak geniş bir yüzölçümüne ve bu yüzölçüm üzerinde dağlık, engebeli ve çeşitlilik arzeden bir coğrafyaya, izâfeten büyük bir nüfûs sayısına, geniş/uzun bir sınıra ve geçitlere sâhibdi. Hiç kuşkusuz Batılı emperyalistlerin İkinci Haçlı Seferleri boyunca

uygulamaya koyduğu bölme planları, Arab ve İslâm âlemini, ekseriyyeti küçük ve âciz olan, coğrâfî veya beşerî veya iktisâdî [anlamda gerilla savaşları için gerekli] koşullardan yoksun bulunan yapılar hâlinde bölüp parçalamıştı.

Ama [/hâl böyle olmasına rağmen] cihâdî örgütlenmeler, kendi çalışma çizgilerini, yirminci asrın başında Sykes-Picot tarafından çekilen telörgüler kapsamında kalan kendisine mahsûs tâğûta karşı koymak sınırları içinde belirlemişlerdi. Dolayısıyla da cihâdî örgütlenmelerin çoğu kısmı, kendilerini, çoğu ülkede, gerçekte ne herhangi bir devrimin başarıya ulaşmasına, ne de tâm-tekmîl bir gerilla savaşının başlatılmasına imkân tanıyan veriler karşısında bulmuşlardı. Meselâ cihâdî bir örgütlenme, Bahreyn veya Katar veya Tunus veya Ürdün veya Suriye veya Libya gibi ülkelerin bölgesel verileri düzeyinde ne yapabilir ki! Hattâ Mısır ve Suûdi Arabistan gibi büyük ülkelerde bile..?! Bütün bu ülkelerin bölgesel verileri, gizlilik yollu, piramidimsi örgütlenmeli ve bölgesel sınırlı yapıların mücâdelelerine başarı nâmına yeterli etmenleri sunmayan yerlerdi. Nihâî netîce ise bu verilerle uyum arzeden nedenlerin bir araya gelmesinin doğurduğu netîce oldu; 40 yıl boyunca ve onlarca tecrübe üzerinden varlık gösteren bütün o girişimlerin bilâ-istisnâ tamâmı tasfiye olundu.

Yapılanma ve yapısal birimlerle ilgili bu üçlü temel sorundan mâadâ yine yapısal olan başkaca bazı sorunlar vardı ve en önemli bazıları şunlardı.

2.4- [Bizzât] Sâhada Olmayan Liderlik Sorunu

Yukarıda da zikrettiğimiz gibi örgütlenmelerin asıl komuta kademeleri; [meselâ genel lider konumundaki] Emîr[ler] ve büyük yardımcıları, güvenlik kampanyalarının baskısı altında [kendi] ülkeleri[ni] terk etmek ve ister istemez başka yerlere hicret/göç etmek zorunda kaldılar. Kendi davâlarına yakın veya uzak bazı bölgelerdeki [geçici güvenli] merkezlere yerleştiler. Davâlarıyla ilgili çalışmaları[nı] ise elçiler veya hâricî bağlantılar üzerinden idâre ettiler. Ulaklar.. telefon.. faks gibi şeyler üzerinden..! Bu yol ise örgütlenmeler için hem ölümcül bazı noktalar hem de istihbârat birimlerinin onların içine nüfûz edebileceği bazı açıklar husûle getirdi.

Aynı şekilde bu hâl, kendiliğinden faal birtakım askerî ve sâha eksenli liderleri vücûda getirdi. Dışarıdaki liderler ise [bir nevi] siyâsî ve medyatik liderlere dönüştü. Bu vâkıa-i hâl de çok geçmeden sayısız sorunlar yarattı. Nitekim bizzât kendim belli başlı bazı tecrübelere şâhidlik ettim ki sözkonusu bu problem, o tecrübelerle alâkalı cihâdî davâların yıkıma uğramasında rol oynayan sorunların önde gelenlerindendi. Meselâ bizzât içinde yer alarak yaşadığım ve içeriden gözlemlediğim "Suriye'deki Cihâdî Kıyâm" bu probleme bir örnek teşkîl ediyordu. Nitekim Müslüman Kardeşler *Hareketi'nin* [bu davâyla ilgili-yetkili] liderleri, Bağdâd'a, Ammân'a ve Suriye civârına yerleşmiş, ondan sonra Suriye içindeki siyâsî, askerî ve emnî gerçekliğe ilişkin bazı plan-programlar belirlemeye koyulmuşlardı. Oysaki bu gerçekliğe ilişkin çok az şey biliyorlardı. Ayrıca [bu gerçekliğe ilişkin] koşullar çok hızlı bir şekilde değişmişti ve onların bu yeni gelişmeler hakkındaki bilgileri hepten azalmıştı. Bu aşamadan sonra

artık planları[nı] bir boşluğa çizer olmuşlardı. Beri tarafta sâhadaki komuta kademeleri, kendilerini harekete geçmek ve inisiyatif kullanmak zorunluluğu karşısında bulmuşlardı. Ne var ki bunlar, iki kalın bağla [elleri-kolları] bağlanmış bir hâldeydi: Biat ve dışarıdaki liderleri dinlemek ve onlara itâat etmek. Ve onların -emirlerle birlikte- göndereceği mâlî desteğe olan şiddetli ihtiyâc...

Yine bazı Arab ülkelerindeki belli başlı bazı cihâdî davâlara, bu davâların sâhibleri ve liderleriyle olan yakın temâslarım üzerinden bizzât şâhidlik etmiştim. Onların nezdinde de aynı sorunun var olduğunu görmüştüm. Kuşkusuz o liderlerin üzerine düşen şey, cumhûrları harekete geçirmek üzere popüler bazı sembolik isimlere ve siyâsî, medyatik liderlere dönüşmek, öte yandan askerî çalışmaları ve sâha eksenli karârları, sâhadaki liderlere bırakmaktı. Ne var ki onlar, karârların ayrıntılarına bile müdâhil oldular ve genç yaştaki sâha eksenli liderlere güvenemediler. Bazı hâllerde haklılık payları da vardı. Ama [her hâlükârda] bu [hâl], çözüm bekleyen sorunlara bir çözüm getirmedi. Bu [çözümsüzlük hâli] ise sözkonusu o örgütlenmelerin, o koşullar altında, o yollarla çalışmasının -eşyânın tabîatı gereği- getirdiği bir netîceydi.

2.5- Mâlî Kaynak Sorunu

Cihâdî örgütlenmeler, çoğu -veya bütün- hâllerde sayıca sınırlı, kitlesel olmayan seçkinlikli bir yapıdaydı. Dolayısıyla onun taban unsurları veya cumhûrları, kendisine yeterli gelecek mâlî kaynakları sunma imkânından mahrûm bir hâldeydi. Bu sebeble hâricî [bazı] kaynaklara başvurmak zorunda kalmışlardı ve bu durum büyük sorunlar doğurmuştu. Aynı şekilde aslen bu davâlarla birebir ilgili olmayan taraflardan gelen sözkonusu bu kaynaklar -sonuç itibâriyle-, çalışmanın başlamasıyla birlikte büyüyen askerî ve emnî çalışmaların masrafları, kezâ şehîdlerin, koğuşturulanların ve esâret altında bulunanların âilelerinin ihtiyâcları olarak biriken faturaları karşılamaya yeterli gelmiyordu/gelmemişti.

Nitekim Cihâdî örgütlenmeler [mâlî destek konusunda], ya rejimlerin (Suriye'de vukû bulduğu gibi) kendi gabâveti ve despotluğu netîcesinde savaşın alanını genişletmesinin bir sonucu olarak savaşa ister istemez giren, ya da uğrunda gençlerin öleceği, mücâhidlerin şehîd olacağı [bir kıyâmın başarıya ulaşması] ve sözkonusu o rejimlerin yıkılması durumunda (o da onların hayâl ettiği kadarıyla ki yolun sonunda bu rejimlerin hiçbiri yıkılmadı!) yönetimi devralmak üzere hâzır bazı liderlere ihtiyâc duyulacağı zannıyla hareket ederek [böyle bir] kıyâmı fırsatcılık yoluyla değerlendirmeye çalışan siyâsî bazı teşkîlatların ve cemâatlerin desteğine dayanıyordu....

...Yahut cihâdî örgütlenmeler, başkaca bazı bölgelerin İslâmî cemâatlerinin veya genelde kendi ülkeleri dışındaki cihâda destek veren hayır sâhibi bazı şahsiyyetlerin desteğine dayanıyordu. Cihâdî cemâatlere bağışta bulunan pek çok hayır sâhibinin örneğinde olduğu gibi ki bunlar, o hareketlerin çoğu kısmına mâlî destek sunan ana kaynaklardı. Yine bunların ana kaynağı Körfez İşbirliği Konseyi ülkeleri, özellikle de Suûdi Arabistan ve Kuveyt idi! Yahut [bu örgütlenmeler], kendilerini, verdikleri destek

dolayımında kendilerine mahsûs bazı garazlar taşıyan bazı rejimlerden ve hükûmetlerden yardım kabûl etme zorunluluğu karşısında bulmuştu.

Bu hâlin ve cihâdî cemâatlerin, "Allah için ey hayır sâhibleri..[!]" şiârı altında işe koyulmasının sebeb olduğu pek çok sorunla ilgili ayrıntıya girmek istemiyorum. Ama muhassala şu idi ki, [düşmanın devreye soktuğu] mâlî kaynakların kurutulması plan-programları/veya politikaları ve o kaynakların -sözkonusu bu kaynak kurutma plan-programları öncesinde de- bir nizâm-intizâma bağlanmamış olması, masrafları her geçen gün biraz daha artan bu örgütlenmeleri fiilî anlamda bir iflâsa doğru sürükledi. Başarısızlığa ilişkin sebeblerin en başta gelenlerinden biri de buydu.

2.6- Şûrâ, Kurumsallığın Gıyâbı ve Güvenlik Probleminin Bunun Oluşumuna Engel Teşkîl Etmesi Sorunu

Şûrâ ve karâr alma yolu-yöntemiyle ilgili sorun, cihâdî örgütlenmelerin çoğunun çalışmalarında varlık gösteren sorunların en büyüklerinden biriydi ve birçok hâllerde bu örgütlenmeler içinde ayrılmalara ve bölünmelere, ayrıca adına "Amibik Örgütler" dediğim, kendi içinde bölünen, sonra yine bölünen, sonra çok geçmeden yine bölünen olgunun yayılmasına neden oldu.

Nitekim cihâdî örgütlenmelerin çoğu, ilzâm edici/bağlayıcı olmayan şûrâ ilkesine dayanıyordu. Bu da şu demekti ki, Emîr, kendi komuta kademelerinin ve yardımcılarının görüşlerini bir değerlendirmeye tâbi tuttuktan sonra uygun gördüğü herhangi bir karârı seçme konusunda tercîh sâhibiydi. Beri tarafta bu örgütlenmelerden bağlayıcı şûrâ ilkesini benimsemiş olanlar pek az bir kısımdı. Bu durumda ise Emîr, herhangi bir mesele dolayımında liderlik veya şûrâ meclisinin ekseriyyetinin görüşüne bağlılık göstermek zorundaydı. Her hâlükârda bu meselenin şerhi; her iki yolun olumlu veya olumsuz yönlerinin açıklanması uzun bir zaman alır ki bu konu hakkında uzun uzadıya açıklamalara ve tafsîlata inme makâmı ise burası değildir.

Bazı cihâdî örgütlenmeler ise bu problemleri aşmak için şûrâ konusunda iki türlü bir yola başvurdu: Biri, genel ve önemli stratejik karârlarda bağlayıcı olan; öteki ise sözkonusu o stratejileri uygulama taktikleriyle ilgili olup bağlayıcı olmayan şûrâydı. Fakat bütün bu tasnîfler ve idârî gayretler, hem güvenlik kasırgaları hem de cihâdî örgütlenmelerin liderlerinin, ya kendi ülkelerindeki gizlenme yerlerinde, ya da komşu ülkelerdeki çeşitli [geçici] merkezlerde gizli veya açık bir şekilde, oraya veya buraya dağılmış hâlleri, -ki herkes gizlenmek ve/ya oradan oraya habire intikâl edip durmak zorunda kalmıştı- ortada, şûrâ türlerinden herhangi birini olsun, uygulama imkânı bırakmadığından bir çözüm getirmemişti. Durum böyle olunca da Genel Emîr ve alt derecedeki Emîrler, nihâî derecede kötü bazı şartlar altında, Allah'a tevekkül ederek ve ellerinden geldiği kadarıyla [herhangi bir konuda] gerekli olan emirleri çıkarmaya koyulmuştu. Ayrıca kurumlar ve idârî yapılar yıkıma uğramış ve ferî meselelerden sorumlu bazı kimselerin eline geçmişti. Dolayısıyla onlar yaşanan gerçekliğe ilişkin zarûret hâllerinin gerektirdiği bir doğrultuda hareket eder olmuştu. Yine çalışmalar,

zorunlu bir şekilde ve her seviyede [âdeta 'akıl defterleri' üzerinden yürütülen] günübirlik bazı işlere dönüşmüştü.

2.7- Cihâdî Akım İçindeki İç Güvenlik Zaafı Sorunu

Hiç kuşkusuz gizli örgütlenmelerdeki çalışma/faaliyyet ilkesi, güvenlik eksenli bir yol-yöntem üzere çalışan gerillalar/çeteler şeklini alır. Bu ilke ve bu çalışma biçimi ise Arab ve İslâm âlemi toplumlarının içine sonradan giren, evvelce yoğ iken bilahare yüz gösteren bir hâldir. Nitekim İslâm âlemi toplumları, tarihî ve ictimâî bileşenleri sebebiyle, hepsi de sözkonusu o yol-yöntemle ilgili ilkeye ters bazı temeller üzerine kurulu yollarla çalışagelmiştir. Zâten o yola başvurmamız da marûz kalınan baskılar netîcesinde bir mecbûriyyet gereği, ister istemez olmuştur. Velhâsıl Arab ve İslâm âlemi toplulukları, açık topluluklardır. Bu topluluklar içinde eğitim, cumhûrla temâsa dayanır. Onları harekete geçirmek de hitâbete, davetin açıktan açığa yapılmasına ve insânlar üzerinde etki oluşturulmasına istinâd eder. Bizim toplumlarımızda haberler, bir yerden başka bir yere işâat düzeni içinde/dilden dile intikâl eder. Haberlerin işâat yoluyla yayılması, ictimâî bir gelenek olduğu gibi alenî karşılaşmalar, mübârezeler, görüşmeler, kahramanlık gösterileri de aynı şekilde tarihî ve medeniyet eksenli bir gelenektir. Vakti heder etmek, hareket özgürlüğü, bedevîlik ve gelişigüzellik kültürü, sınâî ve medenî dönüşümlere rağmen hâlâ daha bizim toplumların doğası üzerinde etkisini taşıyan şeylerdir.

Binâenaleyh gizlenme, çetecilik, gizlilik yöntemi, mafya usûlü çalışma yolu, kesin randevular, kısa görüşmeler, özet kesin/veya keskin emirler, değerlendirmeye açık olmaksızın harfi harfine uygulamalar, yanlış yapanın cezalandırılması, daha ötesi çetelerin çalışma düzeni içinde bozguncuların tasfiye edilmesi.. evet, bütün bu yol-yöntemler/üslûblar bizim topluluklarımız içinde karşılık bulmayan şeylerdi(r). Ayrıca örgütler, kendi örgütlenmeleri içinde bu yol-yöntemleri kullanabilecek çok ama çok sınırlı sayıda bazı kadrolar yetiştirebildi.Beri tarafta bu örgütlenmelerin çalışmalarına mührünü vuran ise genel ictimâî vasıflar ve mîrâs alınan kusûrlar oldu. Bu yol-yöntemle bir insicâm oluşturamaması netîcesinde de bazı felâketlere sebebiyyet verdi.

Sözkonusu o sorunların en başında ise iyi bir güvenliğin eksikliği ve faal hâldeki unsurlarla alt kadroları -ekseriyyeti itibâriyle- bu yol-yöntemin zorunlu kıldığı husûslar doğrultusunda terakkî ettirme imkânına ulaşılamamış olması gelmekteydi. Nitekim pek çoklarını bizzât tanıma imkânına eriştiğim, Afganistan'daki cebhelerde ve açık çatışma sâhalarında ortaya koydukları müthiş performanslarına bizzât şâhidlik ettiğim o kahraman mücâhidlerin çoğunun, kendilerine gizli bir görev tevdî edildiğinde veya koğuşturulma dünyasına adım atmaları sonrasında güvenli bir şekilde hareket etme zorunluluğuyla karşı karşıya geldiklerinde, performans itibâriyle o unsurların en başarısızları oldukları dikkatimi çeken husûslardandı.

İşâat, rivâyet-i esrâr, fazla çenebazlık, harekette adem-i dikkat, ayrıca hareketten telefonlaşmaya, fakstan -bilahare- internete varıncaya kadar çeşitli iletişim biçimleri

özelinde güvenlik meselesi karşısında gösterilen ciddiyyetsizlik ve *bunların* benzeri hâller, muhtelif tecrübeler özelinde pek çok hücreyi mahveden onulmaz hastalıklardı ve bir türlü çözüme kavuşturulamayan sorunlardı. Öyle ki bu yol-yöntemin, bizim o *kavm-i necîbimize* kesinlikle uymadığına ve onlar için mutlaka -kendi potansiyellerini kendi imkânları ve doğaları ölçüsünde dışa vurabilecekleri, zâten pek çoğunun kendisiyle çalışmaya ve onun için gerekli önlemleri almaya[/veya bu konularda ihtiyâtlı davranmaya] yol bulamadığını gördüğüm *o* yol-yöntemlere ihtiyâc duymayacakları-başka bir yol-yöntem bulmamız gerektiğine kanâat getirmiştim.

3- Çalışma Yönteminde ve Mücâdeleyi Yönetim Biçiminde Görülen Hatalar

Bu hataları zikretme konusunda, Vallahu a'lem *diyerek*, meselenin açık olması, ne şerhe ne de ayrıntılara ihtiyâc duyması nedeniyle ve konuyu özetlemek gâyesiyle maddelendirme yoluna başvuracağım ki bu hatalardan bazıları aşağıdaki gibidir:

1- Belli bir çalışma stratejisini, -ya hâricî ya da dâhilî bazı sebebler dolayısıyla onun için gerekli verilerin var olmaması netîcesinde- ortaya koyma imkânından âciz kalınması ve çalışmanın da günübirlik bazı işler ve -yer yer de- gelişigüzel birtakım karârlar bütününe dönüşmesi...

2- İslâmî Uyanış okullarından olan bazı kesimler ile ikincil bazı çatışmaların içine girilmesi ve hem halktan hem de onun siyâsî veya ictimâî bileşenlerinden olan çeşitli kesimlerin -buna hiçbir gerek olmadığı hâlde- bu ikincil çatışmaların içine girmesine sebebiyyet verilmesi... Meselâ mezhebî, itikâdî ve siyâsî türden birtakım problemler; ayrıca çatışmanın -tâğûtî hükûmetlerle ve onlarla ittifâk içinde olan saldırı hâlindeki dış güçlerle varlığını bulan- asıl düşmana karşı yönlendirilme noktasında birleştirilmemesi ve bunun köklü bir tavır olarak benimsenmemesi...

3- Hükûmetlerin güvenlik birimleriyle uzun vadeli çatışmalar olarak beliren bir yola saplanılması ve bunun, bu çatışmalarda ölenin de öldürülenin de haklının da haksızın da âdilin de zâlimin de Ümmet'in *varlığı*ndan (*mahzûn*) olduğu bir yıpratma savaşına dönüşmesi...Sağ-olmasınlar hükûmetler, kendi güvenlik birimlerinden ve ordudan, ekseriyyeti de ya câhillerden ya da bu yola zorla koşulanlardan olan halkın çocuklarını, bu bitmek tükenmek bilmez savaşın içine sokmaktan geri durmadılar. Öte tarafta saldırı hâlindeki hâricî düşmanın hem kuvvetleri hem de çıkarları öylece sağlam bir şekilde kaldı.. bu -yıllar yılı süren- çatışmalarda bizim çocuklarımızdan kim ölmüş kim kalmış onun umurunda bile değildi. Dolayısıyladır ki oyun, bizzât en büyük düşmanın belirlediği sâhalarda ve onun resmettiği yollarla oynanıp durdu. Bu arada düşman kendi hedeflerini gerçekleştirdi. *Velhâsıl* bu çatışmalarda Cihâdîler, faydasız bir şekilde kendi güçlerini yıprattılar ve kan kaybettiler.

4- Cihâdîlerin, kendisine karşı durduğu hükûmetler/rejimler karşısında insânların /milletin, kendisi doğrultusunda seferber edilebileceği, çatışmayla/mücâdeleyle ilgili [belli bazı] anahtar kavramların ve bu karşı duruşlarla ilgili şiârların belirlenmesinde

çoğu zaman başarısızlığa uğranılması ve meselenin, Hâkimiyyet düşüncesiyle ilgili ayrıntılara ve bununla ilgili şiârlara münhasır kalması... Nitekim bu savaş/mücâdele/çatışma/karşı duruş, ortaya konulan tezin zorluğu netîcesinde, aynı şekilde sulta(n) âlimlerinin, onun/Cihâdî Akım'ın karşısına dikilmesi ve onun en temel temelini, yani yöneticinin küfrünü ve ona karşı kıyâmın vâcibliğini isbât temelini yıkmada başarıya ulaşması netîcesinde kaybedilen bir savaş oldu. *Velhâsıl* o sulta(n) âlimleri, halklara, o yöneticilerin Müslümanlığını ve onlara itâatin vâcib olduğunu, bizlerinse bir Hâricî topluluğu, cehennem ehlinin köpekleri, yeryüzünde fesâd çıkaran müfsidler ve âsî (bâğî) mücrim kimseler olduğumuzu isbât etmeyi başardılar. Cihâdîler ise -genelde- halkın, bu çatışmayla/mücâdeleyle ilgili [gerçeği görmelerini sağlayacak ve onların] desteğini harekete geçirecek, anlaşılması kolay birtakım popüler anahtar kavramları yansıtan perdeleri yükseltme[/veya böyle bir algı oluşturma] imkânına ulaşamadılar. Şübhesiz ortada, halkı, cihâdîler etrafında toplanmaya veya onlarla birlikte hareket etmeye götürebilecek çok önemli bazı konular vardı. Meselâ yoksulluk ve zulüm gibi sorunlar.. kezâ saygınlıkların çiğnenmesi ve mukaddes mekânların işgâl edilmesi.. sömürgeci/emperyalist yağmacılık.. siyâsî ve iktisâdî istîlâ ve ilh.. şiârlar/söylemler ki ulusalcılar, milliyetciler ve solcular, hattâ İslâmî Uyanış'ın bazı okulları, bunları çok iyi bir şekilde kullandılar ve halkcı akımlara dönüştüler. Aslında bunların tamâmı, esâs itibâriyle, şer'î meseleler olup bunları İslâmî ve Cihâdî bir üslûbla [yeniden] ortaya koymak mümkündü(r). Ammâ velâkin Cihâdîler, özellikle de adına "Selefî(!)" denilen Akım'ın fikrî verilerinin onun yönteminin içine karışması sonrasında, Hâkimiyyet ve el-Velâ ve'l-Berâ meseleleriyle ilgili sorunlara müstenid tek tezli yolu seçtiler. Daha önce de belirttiğim gibi bu [tür] konular, seçkinlerin anlayışına ihtiyâc duyan ve avâm kesimler için hazmedilmesi/anlaşılması zor olan konulardır.

5- Cihâdîlerin pek çoğunun hitâb tarzı halkca tutulan bir tarz değildi. Hiç şübhesiz iletişim araçları çok sınırlıydı; ayrıca genellikle nitelik ve nicelik itibâriyle bir farklılık arzediyordu. Nitekim Cihâdîler [bu konuda broşür veya risâle tarzı] bazı yayınlara ve beyânlara, çok ama çok sınırlı hâllerde ise birtakım kasetlere istinâd ettiler. Yine pek çok cihâdî cemâatin, [o zamanlar gözönünde bulundurulacak olursa, bir basın-yayın birimine sâhib olmak şöyle dursun] aslen basın-yayın yoluyla verdikleri bir mesajları bile yoktu. Dahası, bazı ülke halklarının pek çoğu, ne kendi ülkelerindeki Cihâdîler hakkında ne de onların niçin savaştığı, niçin şehîd düştüğü ve hedeflerinin ne olduğu konusunda bir şey biliyordu.

Aynı şekilde bunların çoğunun hitâbı, özellikle de gayr-ı cihâdî selefî düşünceyle bir karışım hâli yaşadıktan sonra, [karşısındakine] tepeden bakan, sert/haşin, rikkat hâllerinden ve duygusal etkilerden, rahmeti, şefkati ve cana yakınlığı hissettirecek tarzdan yoksun birtakım vasıflarla öne çıkıyordu. Ayrıca her şeyde insânlardan uzak ve onlardan ayrı durma yoluna gittiler. Bu da hem Cihâdîlerin izole edilmesine hem de medyatik saldırılara, cihâdî şahsiyyeti, kendisi karşısında nefret uyandıracak bir şekilde karikatürize etme noktasında yardımcı oldu. Onlardan birçok kimsenin fiilî anlamda yapıp ettikleri de bunu pekiştirdi.

4- Cihâdî Akım'ın Çalışma Yolu-Yöntemi İçinde Görülen Diğer Bazı Hatalar, Sorunlar, Engeller ve Eksikler

İşbu başlığı da aynı şekilde ana kalem[madde]ler halinde ve yine özetle, ayrıca [ele alınacak meselelerin] çeşitliliği nedeniyle de -kasıdlı bir tertîb üzere olmaksızın- dağınık bir şekilde arzetmeye çalışacağım ki bu sorunların bazıları aşağıdaki gibidir:

1- Cihâdî Akım'ın, onun seyrine öncülük edecek ve bu Akım içinde terbiye/eğitim, fetvâ, yazı ve yönlendirme gibi [alanlarda varlık gösteren] gedikleri kapatacak, aynı şekilde âmme-i nâsı harekete geçiren popüler sembol isimler olacak âlimlerden yoksun bulunması... Bu hâl ise kendisi hakkında -abartılı/şaşaalı/veya geniş çerçeveli bir adlandırmayla-, "Nezdinde İlim Bulunan Bir Kardeştir [tabîr-i digerle "İlim Sâhibi Bir Kardeştir"] (Ehun İndehu İlm)!" kavramını/deyişini kullanmayı âdet hâline getirdikleri 'genç müftî' olgusunun zuhûr etmesine katkı sağladı. Bu kavram/tabîr ise herhangi bir câhil veyahut âlim hakkında geçerli olabilecek bir şeydir. Çünkü hiçbir Müslüman yoktur ki onun da nezdinde [bir parça] ilim olmasın.

2- Cihâdî Akım içinde şer'î ilim seviyesinin, umûm itibâriyle ve bütün seviyelerde bir düşüş/gerileme hâli yaşaması... Öyle ki son dönemlerde, bazı ülkelerde, İslâmî Köktenci Cihâdî bir Akım için en temel alanlardan biri olan böyle bir alanda begâyet mütevâzı/basît seviyelere sâhib olmakla betimlenen birtakım genç kadroların eliyle faaliyyet yürütmek üzere bazı cihâdî gruplar dahi doğdu.

3- İbâdet, edeb ve ahlâk eksenli terbiyevî seviyelerin, Cihâd[sâhasın]a katılmış geç dönem gençlerden olan pek çok kişi nezdinde bir düşüş hâli yaşaması... Nitekim terbiye/eğitim programlarının eksikliği nedeniyle birtakım cihâdî toplulukların içinde esef verici bazı olgular zuhûr etti. İlk cihâd nesliyle birlikte yaşama imkânına erişen ve Allah'ın kendilerine sözkonusu bu geç dönem cihâdîlerden olan türleri görebilecek kadar ömür bahşettiği kimseler, iki nesil arasındaki büyük farkı râhatlıkla görebilirdi.

4- Beşerî cehâletin ve ahlâkî terbiye seviyelerinde yaşanan düşüşün varlığı bir yana bir de farklı bilgi [ve kültür] seviyelerinde genel bir cehâlet hâlinin yayılması... Nitekim cihâdî topluluklara eklenmiş olan [geç dönem] pek çok kimsenin üzerinde bir nevi yüzeysellik hâli hâkimdi; siyâsî, emnî ve ilmî anlamda vâkıa-i hâle ilişkin cehâlet, ayrıca pek çok alanla ilgili yeni gelişmeler karşısındaki bilgisizlik de aynen böyleydi. Dahası, avâm kesimlerden olup da cihâd[sahasın]a katılmış bulunan ve [yukarıda sözü geçen o] mütevâzı/basît veya -hattâ- kötü seviyelerle öne çıkan gençlerden olan kişilerle ilgili [bu] durum, bunlardan bazılarının, yirminci yüzyılın sonlarında yeni yeni boy atan bazı cihâdî topluluklar içinde liderlik yapacakları ve idârî işleri deruhde edecekleri bir boyuta kadar ulaştı!

5- Eğitim ve hazırlık programlarının, [cihâdla ilgili] cebhelerde ve -meselâ her iki evresiyle birlikte Afganistan gibi- açık sâhalarda, neredeyse mahza denilebilecek bir şekilde askerî eğitim programlarıyla sınırlı kalması... Nitekim şer'î ilim, siyâsî yönlen-

dirme, fikrî yeterlilik ve ahlâkî terbiye gibi alanlara ilişkin hazırlık programları, mevzubahis programların içinden kaybolup gitti. Oysa bunun için gerekli -barınma merkezleri, emniyyet ve mâddî imkânlar gibi- şartlar/koşullar bulunmaktaydı. Hiç kuşkusuz bunların ekseriyyeti, Osmanlı yolu üzere "Yeniçeri Usûlü Eğitim"e ve savunmacı [kişi] kültürüne dayandı. O yol-yöntem ve o yol-yöntemi benimseyenler, cehlin ekilmesine ve [2000'ler öncesi] yirmi yıl öncesinden tanıdığımız Cihâdî Akım'a mensûb olmayan numûnelerin imâl edilmesine katkı sağladı. Bu Akım'a mensûb olsalar dahi o da ancak duygusallık, hamâset ve samimiyyet gibi hâller dolayısıyla oldu ve söz konusu o kusûrlar, işbu fazîletlerin çoğunu alıp götürdü.

6- Cihâdî Akım'ın son merhalelerinde, doksanların ikinci yarısından bu yana [ve 2003 yılı öncesinde] sertlik ve dikbaşlılık olgusunun tebârüz etmesi... Hiç kuşkusuz koğuşturmalar, baskı, zulüm, işkence ve haksızlıklar; İslâmî Uyanış'ın yanlışları ve sulta(n) âlimleri belâsı; hükûmetlerin tiranlığı ve işgâlci hâricî düşmanların saldırıları; ekseriyyetinin kendi dînlerinden yüz çevirmesiyle birlikte Ümmet içinde sürgit yaşanmaya devâm eden felâketler, evet, bu gibi hâllerle varlığını bulan genel koşullar, bazı karşı tepkilere neden oldu; bu karşı tepkiler de Cihâdîlerin taban kesimlerinden olan pek çok kişinin üzerinde asabîlikle, sertlik ve dikbaşlılık muhabbetiyle, mütedeyyinliği teşeddüd ile ifâde biçimiyle, en basît ahkâm ve mesâilde aşırılık ve şiddete bağlılık göstermekle varlığını buldu. Şahsım olarak ben, Cihâdîlerin kadîm erlerinden olan bazı kişilerle birlikte, Allah'ın, bizlere, sözkonusu o geç dönem numûnelerden bazılarını görebilecek kadar ömür bahşetmesi netîcesinde: bu numûneler ile içlerinden sıyrılıp çıktıkları kendi toplulukları arasındaki uçurumun öyle bir şekilde açıldığını görüyorduk ki bunların ıslâhının da ancak ve ancak kendilerine karşı bir savaş verilmesiyle mümkün olabilecek bir kerteye ulaştığını, ayrıca bunların, ülke halklarımızın sevâd-ı aʿzamını oluşturan bileşenlerle ortak bazı paydalar etrâfında bir araya gelmesinin imkân hârici olduğunu düşünüyorduk.

7- Kişilik zaafının yayılması ve ibdâ seviyelerinde bir düşüş hâli yaşanması... Her topluluk içinde, faal seçkinlerin idâresi olgusunun zuhûr etmesi ve geri kalanların ise -bazı cihâdî topluluklar içinde- kendilerini ehliyyet ve imkânlar bakımından o ilk dâire içinde yer alan sınırlı seçkinlerden geniş bir aralığın ayırdığı takîbcilere dönüşmesi...

8- Emr-i bi'l-marûf ve nehy-i ani'l-münker rûhunda bir aşınmanın yaşanması ve yapıcı özeleştiri olgusunun azlığı... Yine Cihâdî topluluklar içinde eksiklikleri giderme /açıkları kapatma/hataları düzeltme potansiyelinde -gerçekten de sınırlı bir çerçeve hâricinde- bir seviye kaybının vukû bulması... Çoğu grup içinde -Sünnet-i Nebevî'de görülen yolun/var olan örneğin ve Selef-i Sâlih'in yönteminin tersine- genel çevrelerle şûrâ yoluna başvurulmasının eksikliği ve bunun seçkin kesimlerle sınırlı kalması...

9- Geç dönem cihâdîler arasında "Keyfine Göre Mücâhid" olgusunun yayılması... Bu da hiç kuşkusuz "Onlar da adamdı biz de adamız (Hum ricâl ve nahnu ricâl)" yönteminin/mantığının/akıl yapısının etkilerindendi. Bilhassa Afganistan'da ve her iki

evresi boyunca.. Ne mezheb.. ne cemâat.. ne emîr.. ne menhec.. ne kıstâs... mutlak bir şekilde hür... ne mensûbiyyet.. ne de [bir] mercisi olan.. zabtedilmeye gelmez, mütemerrid.. [keyfine göre mücâhid bir tip!]

10- 'Cihâd etmemiş/etmeyen cihâdîler olgusu'nun yayılması..!! Hâl böyleyken bir de bunların, cihâdîlerin sembol isimleri, yön tayîn edicileri ve müftüleriymiş gibi öne çıkması..! Ayrıca bu durumun, Cihâdî Akım'ın yöntemine ve onun sembol isimlerine gerçekten de mutaassıb bir şekilde -ama kuru sözle- bağlı, üstüne üstlük fiilen cihâd etmeyen, Cihâdî Akım'ın ensârı ve etbâı birtakım kesimler arasında, husûsen Batı ülkelerindeki İslâmî Uyanış kesimleri ve sair çevreler içinde zuhûr etmesi...

11- 'Hazırlıkta bulunmayı istemiş/isteyen ama seferber olmayı istememiş/istemeyen kimseler olgusu'nun yayılması..! *'Eğer savaş yolunda seferber olmayı isteseler elbet bunun için hazırlık da yaparlardı'* [tarzı] kimselerin tam aksine.. bunlar, hazırlık yapan, ama sefere çıkmayanlardı! Boşu boşuna askerî eğitim görmüş binlerce kişi.. en üst eğitimleri aldıktan sonra âkıbetlerinin ne olduğunu bilmekse imkân dâhilinde değil..! İşbu hâle sebeb ise onların askerî eğitim almış, ammâ velâkin onlara bu eğitimi veren kişilerin, onları gereğince eğitip-yetiştirmemiş ve içlerine herhangi bir kıtâl akîdesi ekmemiş olmasıydı.

12- Uluslararası ve bölgesel çıkarların kesiştiği bazı davâlar dolayımında başkalarının hesâbına çalışmış olma ve dönemsel/geçici liderlerin, kendilerine mahsûs zâtî projeler üretme potansiyelini taşımaması hâli... Meselâ ilk evresi itibâriyle Afganistan ve Bosna tecrübesi örneklerinde vukû bulduğu gibi...

13- Esîrlerin unutulması: Bu hâl ise Cihâdî Akım'ın felâketlerinden biriydi. Nitekim aralarında âlimlerin, davetcilerin, önde gelen İslâmcıların ve mücâhidlerin liderleri ile en hayırlı kadrolarının olduğu binlerce esîr, tâğûtların zindânlarında biriktikçe birikti. Ayrıca yüzlerce esîr de Amerika'nın ve Batılı ülkelerin hapishânelerinde aynı şekilde birikti. Cihâdî Akım ise onların serbest bırakılması hedefini taşıyan bazı operasyonlar düzenleme yönünde herhangi bir hareketlilik göstermedi!! Sanki de onlar, öylece unutulup giden kimselerdi.

14- "Yıldırma/Caydırma" kudretini yitirme hâli... farklı düşman çeşitlerini yıldırma/caydırma..! Öyle ki hâlimiz, onlar tarafından kendilerine terörist denilenler bizzât biz olduğumuz hâlde terörize olmuşlar bizzât bizmişiz gibisinden bir hâle evrildi!

*****

İşte böylece...

...İslâmî Uyanış'ın en önemli ve Müslümanların vâkıa-i hâli üzerinde en fazla etki bırakan okulunun -önemli- tarihî bir merhalesi, [böylelikle] *dürülmüş/ele alınmış[?!] oldu*. O okul ise tecrübeleri ve ortaya koyduğu verimleri yaklaşık kırk yıl alan Cihâdî Akım'dı. Nitekim Altıncı ve Yedinci bölümlerde bu Akım'ın seyrini/tarihini, özelliklerini ve tecrübeleriyle ilgili dersleri, muhtasar bir şekilde kayda geçirmeye; onun olumlu

hasâdına ve büyük uygulamalarına ilişkin hulâsayı arzetmeye çalıştım. Aynı şekilde [Cihâdî Akım'ın farklı kesimleri eliyle varlık gösteren] o girişimlerin/çabaların, kendi hedeflerine ulaşma noktasında -en nihâyetinde Allah'ın bir kaderi gereği- yaşadığı başarısızlığa neden olan dâhilî ve hâricî sebebleri irdelemeye gayret ettim.

Bu Bölüm'ün hitâma ermesiyle birlikte bu Eser'in Birinci Cildi de son bulmaktadır. Nitekim Eser'in bu Cildinin ele almaya çalıştığı konular:...

Günümüz itibâriyle yaşadığımız hâdiselerin kökenleri; bu Ümmet'in, Romalılarla, yani bu Ümmet'in ezelî belâsı ve imtihânı olan Romalı güçlerle yaşadığı çatışmaların ve tecrübelerin tarihine ilişkin hulâsaydı.

Yine bu Ümmet'in İslâmî ve Cihâdî uyanışının seyrine, bu seyrin geride bıraktığı tecrübelere ve ibretlere ilişkin hulâsaydı...

...Bunlar, yirmibirinci yüzyıla adım attığımız.. 11 Eylül sonrası bir dünyaya.. yani büyük İslâm âlemimize karşı yürütülen büyük Haçlı-Siyonist seferlerinin dünyasına girdiğimiz şu zamanlarda mutlaka bilinmesi ve derslerinden ilhâm alınması gereken şeylerdi.

Bu çağ ki, onun bir Siyonist–Amerikan çağı olmasını istiyorlar. Zâten milletler, -aynen Hz. Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem'in haber verdiği gibi-, çağrışıp çanağına üşüşen oburlar gibi bizim üzerimize üşüşmüş bir durumda...

Bu çağ ki, bizim üzerimize onu, dîne, mukaddesata, cânlara, ırzlara, mâllara ve Müslüman bir Ümmet olarak bütün varlık damarlarımıza karşı saldırıya geçmiş olan düşman karşısında Küresel bir İslâmî Direnişi başlatarak açmak düşer.

Böyle bir direnişin başlatılması ise ancak ve ancak hidâyet ve basîret üzere olur ve bu çatışmanın kökenlerini, tarihini ve tecrübelerini bilmeksizin olmaz. İşte geçip giden o bölümlerde kayda geçirilenler, bu yoldaki bazı gedikleri kapatmaya matûftu.

Mutlaka hidâyet ve basîret temelleri üzerinde; geçip giden derslerin ve ibretlerin üzerine kurulu mütekâmil esâslar çizgisinde; aynı şekilde içinde bulunduğu döneme uygun yol-yöntemlerle; bu Dîn'in sâbiteleri ve bu Ümmet'in cihâdî-kıtâlî akîdesinin aydınlığında; başımıza gelen yeni felâketler ve içinde bulunduğumuz yeni koşullar karşısında, hareket eksenli ve dört başı mamûr bir yöntem temelinde başlatılması ve harekete geçirilmesi gereken bu Direniş: bu Eser'in İkinci Cildi boyunca kendisi hakkında bazı yol işâretlerini ortaya koymaya çalışacağım direniştir. Muvaffakiyyet ise Allah'tandır ve dosdoğru yola hidâyet buyuran da O'dur.

* * *

//..

Allah'a Hamdolsun

KÜRESEL İSLÂMÎ DİRENİŞ ÇAĞRISI

Kitabı'nın

BİRİNCİ CİLD'i

(KÖKLER – TARİH – TECRÜBELER)

tamâma erdi ve bunu müteâkiben gelen:

İKİNCİ CİLD

(DAVET – YÖNTEM – YOL)'dur.

....//

Bütün bunların tamâmı arasında en çirkin ve -uzun vadede Müslümanlar arasında hem direnişin hem de [bizzât] İslâm'ın köklerini mahvetmek itibâriyle- en fecî olan ise [sözkonusu bu] münâfık âlimler tabakası, Pentagon fakîhleri ve bunlarla birlikte İslâmî Uyanış'ın içindeki bozuk önderler eliyle, "Vasatcılık/Ilımlılık", "İtidâl", "Açılımcı Çağdaş İslâm", "Medeniyetler Arası Diyalog", "Şeffâflık", "Davette Hikmet" ve.. ve.. ve sâir uyduruk söylemlerle, [yani şu] günümüzde "İslâm'ın Amerikanizasyonu" operasyonunun kendisi üzerinden yürütüldüğü sahte söylemlerle Müslümanların itikâdının bozulmasıdır.

Nitekim TV kanalları, öldürücü zehri Ümmet'in bedeni içre bir kanser uru gibi yayıldıkça yayılan bu TV kanalları, aynı şekilde medya ve sâir yayın organları, sözkonusu bu uyduruk gerekçeleri/sahte söylemleri yayma işini üstlendi. Mesele öyle bir boyuta ulaştı ki, bu kabîl şeylere itirâz etmek âdeta bir suç, itirâz edenlerse [doğrudan doğruya] terörist yaftası yer oldu! Bu itirâzın bedeli ise ayaklarla perçemlerden kıskıvrak tutulup yakalanmak oldu, en hafîf cezâsı da idâm..!

1990 yılından bu yana ve 2003 yılında Irâk'ın işgâl edilmesi tarihine kadar Müslümanlar ile Üçüncü Haçlı Seferleri arasındaki çatışma denklemine bir araştırmacı gözüyle baktığımız zaman, bu çatışmaya ilişkin denklemin aşağıdaki şekli aldığını görürüz:

(Başlarında İsrail olmak üzere)
Yahûdî Milleti
+
(Başlarında Amerika, İngiltere, NATO Devletleri ve Rusya olmak üzere)
Hıristıyan Milleti
+
İslâm Âlemindeki
Mürted Yöneticiler Tâifesi
+
En başlarında bizim diyârlarımızdaki Resmî Dînî Kuruluşlar, Sulta(n) Âlimleri ve Fesâda Uğramış İslâmcı Hareket Önderleri olmak üzere
Münâfık Güçler
.... X ....
Cemâatleri ve Ferdleriyle Silâhlı Cihâdî Akım
.... = ...
Direniş güçleri hezîmete uğrar.. Cihâdî Akım kuşatılır..
İslâmî Uyanış felce uğratılır.. ve Ümmet çatışmanın dışına çıkar.

La tedri
internet yayınları